Quân Có Bệnh Không

Contents

Quân Có Bệnh Không **2**
1. Chương 1 . . . 3
2. Chương 2 . . . 6
3. Chương 3 . . . 8
4. Chương 4 . . . 11
5. Chương 5 . . . 14
6. Chương 6 . . . 17
7. Chương 7 . . . 20
8. Chương 8 . . . 23
9. Chương 9 . . . 27
10. Chương 10 . . . 30
11. Chương 11 . . . 34
12. Chương 12 . . . 37
13. Chương 13 . . . 40
14. Chương 14 . . . 44
15. Chương 15 . . . 49
16. Chương 16 . . . 55
17. Chương 17 . . . 60
18. Chương 18 . . . 65
19. Chương 19 . . . 70
20. Chương 20 . . . 76
21. Chương 21 . . . 81
22. Chương 22 . . . 83
23. Chương 23 . . . 89
24. Chương 24 . . . 95
25. Chương 25 . . . 101
26. Chương 26 . . . 108
27. Chương 27 . . . 114
28. Chương 28 . . . 122
29. Chương 29 . . . 130
30. Chương 30 . . . 137
31. Chương 31 . . . 142
32. Chương 32 . . . 147
33. Chương 33 . . . 153
34. Chương 34 . . . 161
35. Chương 35 . . . 166
36. Chương 36 . . . 172
37. Chương 37 . . . 176
38. Chương 38 . . . 179
39. Chương 39 . . . 188
40. Chương 40 . . . 196
41. Chương 41 . . . 205

42. Chương 42 212
43. Chương 43 217
44. Chương 44 223
45. Chương 45 229
46. Chương 46 233
47. Chương 47 239
48. Chương 48 245
49. Chương 49 251
50. Chương 50 256
51. Chương 51 261
52. Chương 52 267
53. Chương 53 272
54. Chương 54 277
55. Chương 55 285
56. Chương 56 291
57. Chương 57 297
58. Chương 58 302
59. Chương 59 307
60. Chương 60 312
61. Chương 61 319
62. Chương 62 327
63. Chương 63 332
64. Chương 64 335
65. Chương 65 342
66. Chương 66 349
67. Chương 67 356
68. Chương 68 362
69. Chương 69 371
70. Chương 70 377
71. Chương 71 384
72. Chương 72 390
73. Chương 73 395
74. Chương 74 404
75. Chương 75 410
76. Chương 76 418
77. Chương 77 427
78. Chương 78 436
79. Chương 79 445
80. Chương 80 452
81. Chương 81 461
82. Chương 82 468
83. Chương 83 473
84. Chương 84 478
85. Chương 85 483
86. Chương 86 490
87. Chương 87 496
88. Chương 88 502
89. Chương 89: Chương Kết 510

Quân Có Bệnh Không

Giới thiệu
Tác phẩm: Quân Hữu Tật PhủThể loại: Cổ đại không tưởng, có điểm ngược, yêu nghiệt phúc hắc công x ôn nhuận phúc

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/quan-co-benh-khong

1. Chương 1

Đại Hạ, năm Ung Hòa thứ tám, Hạ Chí.

Vùng ngoại thành kinh đô Trường An, cánh rừng bao la xanh biếc ngút ngàn, từng trận gió thổi qua lưu lại vết tích. Một tiếng huýt sáo trong trẻo du dãng ngân lên, trong rừng lá xanh um bỗng nhiên bay vút qua một con Hắc Vũ điểu tầm thường, thẳng tới mây xanh. Hắc Vũ điểu đập cánh xẹt qua thành lâu sừng sững, sau đó đột ngột đâm đầu vào phủ Thái úy, dừng lại trên đầu vai một nam tử hắc y dung nhan tuấn lãng ở trong viện.

Tần Chiêu gỡ xuống ống trúc trên đùi con chim, sơ sài xem qua bức thư, quay người thuận tiện giẫm lên bậc thềm.

Trong thư phòng mùi đàn hương bay lượn lờ, sau mấy cái án (bàn dài) một nam tử y phục lam cẩm bào nghiêng ngả dựa vào nghiên mực trên bàn. Hắn một bộ dạng đoan chính ngồi lột trái vải, vỏ quả vải đỏ tươi óng ánh, làm tôn lên ngón tay trắng nõn như ngọc.

"Trở về thật đúng lúc." Sở Minh Duẫn cũng không ngẩng đầu lên, đối người tới nói: "Có muốn ăn không?"

Tần Chiêu dâng lên bức thư, "Trần Huyền Văn chết rồi."

Sở Minh Duẫn động tác hơi ngừng lại, ngước mắt liếc nhìn Tần Chiêu một cái, cầm qua khăn gấm lau sạch tay, tiếp nhận bức thư, mạn bất kinh tâm (không chút để ý) xem qua từng hàng, trên mặt hắn cũng không một tia gợn sóng, chỉ là lúc đem bức thư đặt trên bàn lại có chút ý vị không rõ cười nhẹ thành tiếng: "Trần Huyền Văn với ta có ân huệ, phái người âm thầm hộ tống hắn hồi hương vốn đã là tận hết tâm sức, không nghĩ tới còn xảy ra biến cố."

"Là thuộc hạ vô năng." Tần Chiêu nói.

"Được rồi." Sở Minh Duẫn nói: "Người ta tự sát, cũng không phải chuyện các ngươi có thể ngăn cản được."

Tần Chiêu trầm mặc không nói.

Trần Huyền Văn năm nay đã qua tuổi thất tuần (70 tuổi), làm quan đến Binh bộ Thượng thư, phụ tá qua ba đời đế vương, ở trong triều quá mức uy vọng. Trước đó vài ngày hắn cầu xin được đem hài cốt trở về quê hương, lễ vật thánh thượng ban, bách quan đưa tiễn, cả quá trình đều thuận lợi hòa khí như cuộc đời của hắn, ai lại có thể ngờ tới hắn đột nhiên tự sát trong nhà.

Đêm đó hắn bỗng nhiên phóng túng cuồng ca, lấy kiếm làm bút ở trên tường tùy ý đề văn, rồi sau đó trở tay tự vẫn, máu tươi hắt đầy tường, mạnh mẽ thấm vào đầu bút lông, đầm đìa miêu tả một vị lão thần cương nghị bất khuất.

"Bất kham bức bách (không chịu nổi bức bách), lấy cái chết để chứng minh." Đây là mấy chữ Trần Huyền Văn khắc vào bên trên tường.

"Hắn chết rất có khí khái." Sở Minh Duẫn bình luận, hắn hỏi Tần Chiêu, "Nhưng có phát hiện cái gì khác lạ không?"

"Vẫn chưa."

"Vậy… Có trông thấy người nhà Trần Huyền Văn?"

Tần Chiêu suy tư chốc lát, lắc đầu nói: "Theo người điều tra hồi báo lại, chưa từng gặp qua."

Sở Minh Duẫn tựa lưng vào ghế dựa, cười lạnh nói: "Cái này không trách được."

“Cái gì?” Tần Chiêu hỏi.

“Hơn phân nửa là hắn sợ manh mối lưu lại quá rõ ràng bị người ta huỷ đi, nhưng mà đầy đủ rõ ràng…..” Sở Minh Duẫn duỗi đầu ngón tay điểm nhẹ lên trang giấy, “Bất kham bức bách, lấy cái chết để chứng minh, cái này dĩ nhiên không phải thù riêng. Trần Huyền Văn làm quan nhiều năm, không nói đệ tử gần trăm, to to nhỏ nhỏ chịu qua ân huệ của hắn cũng không thể đếm xuể, càng miễn bàn hắn biết được cơ mật, nếu như có thể khiến hắn lấy bản thân ra sử dụng, người ở trong triều khả năng chiếm ưu thế cao. Không cách nào lôi kéo, vậy thì cưỡng ép bức bách người thân, cũng không phải thủ đoạn gì mới mẻ.”

“Như vậy, chúng ta nhất định không thể nhúng tay.” Tần Chiêu nói.

“Trần Huyền Văn đã là một người dân bình thường, cho dù là bị giết cũng không kinh động đến kinh thành, huống chi là tự sát.” Sở Minh Duẫn nói, “Trước hết để cho người ở bên kia lưu lại báo quan, xem có thể tra ra chút gì hay không.”

“Vâng.” Tần Chiêu dừng một chút lại nói, “Còn có một việc có khả năng có liên quan đến sự tình lần này. Lúc trước chúng ta ở trên đường phát hiện có người trong bóng tối âm thầm đi theo Trần Huyền Văn, trên đường lần theo dấu vết trở về, có thể xác định là người của Tô gia, bất quá đối phương cũng phát giác chúng ta.”

“… Tô gia?” Sở Minh Duẫn ngồi thẳng người, lông mày nhíu lại nói: “Tô Thế Dự?”

Tần Chiêu nhìn hắn gật gật đầu.

Đại Hạ Quốc tồn tại đã mấy trăm năm, bởi vì Thừa tướng khai triều mưu phản, từ đó về sau các triều đại đều huỷ bỏ chức quan này, ba chức quan cao nhất kì thực chỉ tồn tại hai vị, lấy Thái úy tiếp chưởng quân vụ, Ngự Sử đại phu tiếp chưởng giám sát, cùng chung phụ tá quân vương quản lý chính trị.

Bây giờ quân vương tuổi trẻ mà nhân yếu vô năng (lực lượng yếu, không có năng lực), trong triều đều thuận theo quan Thái úy Sở Minh Duẫn cùng thân là Ngự Sử đại phu Tô Thế Dự nắm giữ quyền lớn, hình thành Sở đảng cùng Tô đảng, quy mô, địa vị ngang nhau.

“Ngươi hoài nghi là Tô Thế Dự gây nên?” Sở Minh Duẫn nhìn về phía hắn, trầm ngâm lại nói: “Khó nói.”

Tần Chiêu cau mày nói: “Cũng vậy. Tô Thế Dự dù sao cũng là người được xưng tụng hiền lương, loại thủ đoạn này tóm lại là có chút đê hèn.”

“A.” Sở Minh Duẫn cười nhạo thành tiếng, “Người khác nhìn thấy y là bộ dáng hiền lương, ngươi làm sao biết y là thật hiền lương?”

“… Vậy ngươi đến tột cùng cảm thấy thế nào?”

“Ta làm sao biết.” Sở Minh Duẫn nói, “Ta và Tô Thế Dự lại không quen.”

Tần Chiêu: “…”

“Bất quá, ta quan tâm hơn một vấn đề khác.” Sở Minh Duẫn câu lên khóe môi chậm chạp nói, “Ngự Sử đài đều là người của triều đình, Tô Thế Dự lại không cách nào tự do điều động. Người kia một đường bám theo Trần Huyền Văn, hơn nữa ngẫu nhiên mới để lộ vết tích, lại còn có thể nhận ra ảnh vệ do một tay ta bồi dưỡng, có thể là ai?”

Tần Chiêu bừng tỉnh, lại nhất thời không trả lời được.

Sở Minh Duẫn cười nhạt, thế nhưng trong con ngươi là một mảnh thanh lãnh, “Ta và y là đồng liêu (đồng nghiệp), phía sau y có thế lực giang hồ gì hay y cũng giống như ta, tự mình bồi dưỡng một tổ chức tư mật? Thế nhưng nhiều năm qua ta vẫn chưa hiểu được, xem ra quả thật là đối với y hiểu rõ quá ít. Ta bỗng nhiên nhịn không được nghĩ, thứ ta chứng kiến, đại khái cũng chỉ là vẻ bề ngoài thôi.”

“Ý của ngươi là?”

Ý cười bên môi hắn trầm xuống, ngón tay vân vê hạt vải, hơi dùng lực một chút liền hóa thành bụi phấn phiêu tán trong không trung, “Tra, tỉ mỉ điều tra cho rõ ràng. Dù sao trước mắt, đối thủ lớn nhất của ta chính là y.”

“Mà thế lực sau lưng Tô Thế Dự không thể khinh thường, nếu như kinh động y, làm cho y trở nên cảnh giác thì phiền toái.” Tần Chiêu nói.

“Ngươi lo lắng, chúng ta…”

Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, Sở Minh Duẫn dừng lại cuộc nói chuyện, ứng thanh một tiếng. Cửa thư phòng kẽo kẹt mở ra, một nữ tử bưng một cái khay sơn hồng đi vào, xinh đẹp thướt tha, đối hắn dịu dàng cúi đầu, “Đại nhân cả ngày vất vả chính vụ, Như Cơ bất tài, khó có thể vì đại nhân phân ưu, cân nhắc hồi lâu, chỉ có thể làm chút canh hầm dâng lên, đại nhân không cần ghét bỏ.”

Sở Minh Duẫn ừ một tiếng, khoát tay một cái nói: “Trước tiên cứ để ở đó, ngươi lui ra đi.”

Như Cơ vâng lời để lại đồ vật, nhưng không rời đi. Nàng liếc mắt nhìn Tần Chiêu đang cụp mắt đứng ở một bên, lập tức một làn gió thơm phất qua, Như Cơ đã vòng qua án thư đến bên người Sở Minh Duẫn, khẽ cắn môi, dựa thân hình ôn hương nhuyễn ngọc dán lên vai hắn, nàng ghé vào bên tai Sở Minh Duẫn nhẹ giọng: “Canh này là ta tỉ mỉ nấu vài canh giờ, Như Cơ nếu chưa thấy được đại nhân uống xong toàn bộ, ta sẽ không đi đâu hết.”

Sở Minh Duẫn nghiêng đầu nhìn qua, giơ tay nắm lấy cằm của nàng, ngón tay ấm áp sát qua bên môi, nàng gục xuống muốn cười, bỗng nhiên sắc mặt trắng bệch, một tiếng kêu sợ hãi kẹt ở trong cổ họng, lại không cách nào bật ra tiếng.

Sở Minh Duẫn khống chế cổ của nàng, thần sắc lạnh nhạt, “Nghe không hiểu lời ta nói sao?”

Như Cơ bị kiềm chế gắt gao, một chữ cũng thốt không ra, nàng run rẩy liều mạng lắc đầu mãi đến khi Sở Minh Duẫn buông tay, nàng mới khóc rưng rức hoảng hốt vội vàng lui ra ngoài

Sở Minh Duẫn bưng lên chén canh đánh giá trong chốc lát, nghiêng chén đem toàn bộ nước canh đổ vào trong bồn hoa bên cạnh, nhìn Tần Chiêu ở bên kia liếc mắt một cái: “Ngươi muốn nói cái gì?”

Tần Chiêu mặt không chút thay đổi nói: “Sư ca diễm phúc không cạn.”

“Sư ca ngươi tính khí không tốt, còn đùa giỡn nữa ta liền đánh ngươi.” Sở Minh Duẫn quay về tựa vào trên ghế dựa, phiền muộn không thôi nói: “Ta ở trong triều địa vị ngày càng vững chắc, người nhìn chằm chằm vào ta cũng càng nhiều càng chặt. Những năm gần đây trong phủ đưa đến không ít nữ nhân, người nào vào đây còn không phải vắt óc tìm mưu kế thu thập tình báo, còn phải chi ra nhiều ngân lượng như vậy cho các nàng tiêu xài. Nếu không phải bất đắc dĩ, thay vì đưa cho các nàng tiêu xài còn không bằng ta tự thưởng cho mình.”

“Vậy ngươi dự định làm gì?” Tần Chiêu hỏi.

“Trên đời này thứ không đáng tiền nhất chính là mạng của mật thám, sớm muộn gì cũng phải xử lý sạch sẽ.” Sở Minh Duẫn giơ tay xoa xoa mi tâm, “Vừa mới nói tới chỗ nào rồi?”

“Tô Thế Dự.” Tần Chiêu nói, “Muốn điều tra rõ ràng hành tung của y cùng đám thủ hạ, chỉ sợ là không có cách nào làm được mà khiến y không hề phát giác.”

“Tô Thế Dự nhất định sẽ nhận ra được.” Sở Minh Duẫn trầm ngâm chốc lát, bỗng nhiên nói: “Nếu để cho y biết nhưng y lại không thể làm gì thì thế nào?”

“Có thể sao?” Tần Chiêu hồ nghi nói.

Sở Minh Duẫn mắt đảo qua liếc nhìn cái chén không trên bàn, bỗng nhiên câu môi nở nụ cười: “Vừa đúng lúc, cũng không cần chờ sớm hay muộn.” Hắn ngồi thẳng người, nhìn về phía Tần Chiêu, phân phó nói: “Đi sai người phân tán tin tức, bố trí làm sao cho tốt, nói ta kỳ thực yêu thích nam sắc. Nhất định là trước khi lâm triều vào sáng ngày mai phải truyền ra khắp kinh thành, hơn nữa, phải để cho Tô Thế Dự nghe được rõ ràng.”

Tác giả có lời muốn nói:

Quy định quan lại Tam công Cửu khanh cùng Tam tỉnh Lục bộ kết hợp, trong lịch sử cũng không có, đảng khảo cứu bình tĩnh.

Cuối cùng tin ở ta, ra sân vị này chính là công!

2. Chương 2

Nếu để cho các tiểu thư ở kinh đô chưa xuất giá bình chọn ra ứng cử viên cho vị trí lang quân như ý, chiếm giữ đầu bảng không nghi ngờ chút nào chắc chắn sẽ là đương triều Ngự Sử đại phu Tô Thế Dự.

Tô Thế Dự xuất thân hiển hách, tổ tiên ba đời đều là danh tướng, phụ thân y Tô Quyết là người ủy thác của tiên đế, mà y còn đứng hàng tam công, rất được hoàng đế sủng tín. Hơn nữa tính tình của y lại không có một chút vênh váo hung hăng nào, làm người nhã nhặn nho nhã, đối đãi người khác xưa nay đều là ôn hòa lễ độ. Ngay cả thân nhân gia quyến từng trải qua việc bị y khéo léo từ chối, lại vẫn kiên cường muốn đem y thu làm hiền tế (con rể hiền).

Mà Sở Minh Duẫn lại luôn cảm thấy Tô Thế Dự lễ độ bên trong có thừa nhưng lại cùng người khác có khoảng cách nhất định, nhìn như ôn hòa kì thực rất xa cách. Hắn lười cùng người như thế nhọc lòng tiếp xúc, bởi vậy cho dù hai người bọn họ cùng lên triều nhiều năm, Sở Tô hai đảng vẫn tranh chấp không ngớt, hắn cùng với Tô Thế Dự trước sau cũng chưa từng thực sự được xem là sơ giao (quen biết sơ sơ).

Nhưng sau lần này, e rằng không thoát khỏi liên luỵ thật nhiều.

Sở Minh Duẫn rời khỏi đại điện, sau khi hạ triều xuất cung, liếc mắt một cái đã tìm được thân ảnh "kinh đô vị hôn phu" lan chi ngọc thụ.

"Tô đại nhân xin dừng bước."

Tô Thế Dự dừng bước nghiêng người nhìn lại, hỏi: "Sở đại nhân có việc?"

"Ừm." Sở Minh Duẫn đi đến bên cạnh y, "Có mấy lời ta đã nghĩ rất lâu, vẫn cảm thấy cần phải nói cho ngươi."

"Mời nói."

Sở Minh Duẫn hít một hơi thật sâu, một phen nắm chặt cánh tay để bên hông Tô Thế Dự, "Ngươi thật sự bằng lòng nghe?"

"Cái gì có chịu hay không, có chuyện nói thẳng là được." Tô Thế Dự không dấu vết nghĩ muốn rút tay về, lại bị cầm thật chặt, y cười nhạt liếc mắt nhìn người bên cạnh, rồi nói tiếp, "Mấy ngày gần đây trong kinh truyền ra Sở đại nhân yêu thích nam phong, Tô mỗ cảm thấy vẫn nên tránh hiềm nghi mới thỏa đáng."

"Ngươi muốn tránh hiềm nghi?" Sở Minh Duẫn hơi nghiêng đầu lộ ra chút thần sắc khổ sở, ngược lại mặt mày nở nụ cười thừa dịp đối phương không phản ứng kịp hai tay nắm lấy tay y, mở miệng: "Thế Dự, ta thích ngươi đã lâu."

Bách quan đang đi lại dọc cung điện bước chân nhất thời đều có chút bất ổn.

"..." Tô Thế Dự nháy mắt run lên, ngược lại trước sau như một ôn nhuận cười nói: "Chuyện cười này cũng không có gì thú vị, Sở đại nhân..."

"Ngươi không tin ta?" Sở Minh Duẫn đánh gãy lời của y, lại nắm chặt một chút, đầy mặt chân thành, "Thiên địa chứng giám, ta đời này chỉ nguyện thú... Khục khục... Chỉ nguyện cùng ngươi một người giai lão, ngươi có bằng lòng hay không?"

"Không muốn." Tô Thế Dự cũng thành thật nói.

"Ta đoán được, cho nên trước đây ta chưa bao giờ dám đối với ngươi tỏ rõ tâm ý." Sở Minh Duẫn mặt không biến sắc, "Mấy ngày gần đây ta rốt cục nghĩ thấu, cho dù cầu không được, tóm lại ta cũng muốn thử một lần."

"Sở đại nhân hẳn là nhận lầm người? Ta ngươi trước nay chỉ có thể xem là tình nghĩa đồng liêu, từ khi nào thì trở thành bể khổ tình sầu?" Tô Thế Dự cười nói.

Sở Minh Duẫn nhìn y chằm chằm, "Lời này của ngươi, là đang trách ta từ trước đến nay đối với ngươi chưa đủ tốt sao?"

"Không có ý đó, Sở đại nhân đa nghi rồi." Tô Thế Dự cưỡng ép rút tay ra.

"Ngươi bây giờ không tin ta, ta cũng không trách ngươi, ngày sau ta tất nhiên sẽ chứng minh cho ngươi thấy, Thế Dự, lòng ta không giả." Sở Minh Duẫn đưa tay giấu vào trong tay áo tự nhéo chính mình một cái, ngôn từ thâm tình.

Nụ cười Tô Thế Dự bỗng nhiên sâu hơn, y híp lại con ngươi, ôn ôn hòa hòa mở miệng: "Ngươi có phải bị bệnh hay không?"

"Bệnh tương tư." Sở Minh Duẫn quả quyết đáp.

"Thất lễ." Tô Thế Dự gật đầu, tiện đà xoay người rời đi.

"Ta sẽ chờ ngươi hồi tâm chuyển ý." Sở Minh Duẫn thâm tình nhìn theo, mãi đến tận khi thân ảnh đối phương biến mất mới thu lại thần sắc, câu lên một tia cười khẽ. Hắn không để ý chút nào mặc cho mỗi vị quan chức dùng ánh mắt phức tạp quét qua nhìn hắn, trong lòng đem lời vừa nói hồi tưởng một phen, cảm thấy mặc dù kỹ năng diễn xuất của mình có hơi phóng đại, nhưng mà hiệu quả vô cùng rõ rệt, xem như hài lòng.

Sở đại nhân hôm nay xuất cung bước chân đều hiện ra mấy phần nhẹ nhàng.

Mùa hạ an nhàn, thị vệ giữ cửa Tô phủ không khỏi ngẩng đầu lên, nheo mắt lại hưởng thụ ánh nắng rực rỡ chan hòa, tinh thần đang lúc mãn nguyện hết sức, chợt bên tai vang lên tiếng bước chân hoảng loạn. Hắn dùng kích ngăn lại bóng người nhằm phía bên trong phủ đi tới, lớn tiếng quát hỏi: "Người nào?"

Người đến miễn cưỡng dừng bước mới không đụng vào, thở hồng hộc chống đỡ đầu gối ngẩng mặt lên, lộ ra một khuôn mặt thiếu niên thanh tú. Tô Bạch lau mồ hôi lăn trên trán, "Là ta!"

Thị vệ nhận ra là thiếp thân người hầu đi theo bên người công tử, vội vàng thu binh khí, miệng thì nói tạ tội nhưng lại không nhịn được cười nhạo bèn nói: "Làm sao gấp thành như vậy, ngươi đem người kia của tiểu thiếu gia làm mất rồi?"

"Ngươi đi chết đi." Tô Bạch tức giận, "Xảy ra chuyện lớn rồi, công tử đâu?"

"Vừa nãy ta mới thấy công tử đi về thư phòng, chắc là còn ở đó."

Tô Bạch lập tức chạy như bay về phía thư phòng, một hơi không ngừng lại, một bên đẩy cửa một bên vội la lên: "Công tử! Việc lớn không tốt rồi!"

Hai người trong phòng dừng lại cuộc nói chuyện quay đầu nhìn lại, vừa nhìn thấy người trung niên bên cạnh công tử nhà mình, chân Tô Bạch mềm nhũn, cúi đầu ngậm miệng lại.

Quản gia Tô Nghị quay đầu trở lại đối Tô Thế Dự thi lễ một cái, nói: "Như vậy thuộc hạ liền cáo lui trước." Sau khi chờ Tô Thế Dự gật đầu đáp ứng, Tô Nghị mới đi tới trước mặt Tô Bạch, nhíu chặt lông mày khiển trách: "Không có một chút lễ nghi, chiêm chiếp nóng nảy như thế là muốn nói cái gì!"

Tô Bạch ủ ủ rũ rũ mà cúi thấp đầu, "Cha…"

Bị vướng bởi Tô Thế Dự ở đây, Tô Nghị cũng không tiện nhiều lời, lườm hắn một cái tính là nhắc nhở liền rời đi.

Tô Thế Dự đứng ở sau án thư khinh khẽ cười, "Đi vào cũng không biết hỏi rõ ràng là ai, lại bị mắng phải không?"

Tô Bạch lúc này mới ngẩng đầu lên, sờ sờ mũi, thẹn nói: "Vẫn là công tử tốt nhất." Y đi lên phía trước, nhìn thấy trong tay Tô Thế Dự nắm tấm thiệp, "Đây là cái gì?"

"Tân khoa Trạng nguyên Tống Hành đưa thiệp mời đến, qua mấy ngày nữa hắn muốn tổ chức khánh yến (tiệc mừng)." Tô Thế Dự đem thiệp mời để ở một bên, "Thời điểm thi đình trông thấy hắn văn từ trôi chảy ngay thẳng, ngược lại là một người có thể kết giao."

"Ồ." Tô Bạch gật gật đầu.

"Ngươi vừa mới muốn nói cái gì, xảy ra đại sự gì?" Tô Thế Dự hỏi.

"Ồ!" Tô Bạch bỗng nhiên hoàn hồn, vội vàng nói: "Bên ngoài đều nói Sở thái úy thầm mến công tử!"

Tô Thế Dự nhấp ngụm trà, bình thản nói: "Lời nói vô căn cứ thôi."

"Nhưng, nhưng mà ở trong quán trà đều truyền khắp a! Sở đại nhân bây giờ là tận hết sức lực mà sưu tập sở thích của công tử, những địa phương nào công tử từng đi qua hắn đều phải biết, lại nói nữ nhân trong phủ đều trao trả sạch sành sanh…" Tô Bạch một mặt xoắn xuýt, "Thuộc hạ cảm thấy được… Không giống như là giả."

"Ta tiếp xúc với hắn rất ít, hiện nay bỗng nhiên nói thương nhớ ta, ngươi sẽ tin sao?" Tô Thế Dự giương mắt nhìn y.

Tô Bạch gật gật đầu, chống lại ánh mắt Tô Thế Dự sau lại vội vã lắc lắc đầu.

"Lưu ngôn phỉ ngữ (lời đồn đãi nhảm nhí), cứ tùy ý đi thôi. Cố ý vặn lại khó tránh khỏi có che giấu hiềm nghi, không bằng chờ nó tự mình tản đi."

"Không được đâu công tử!" Tô Bạch sốt ruột nói: "Chuyện này còn tiếp diễn như vậy tương lai về sau ngài muốn thành gia cũng không tốt lắm! Ngài đến nay cũng chưa đón dâu, hiện tại xảy ra việc như vậy, không nói đến người khác có thể hay không sẽ hiểu lầm ngài… Chỉ nhìn Sở thái úy ỷ vào trận thế này thôi, về sau còn có cô nương nào dám gả cho ngài!"

"… Trọng điểm của ngươi hình như không đúng lắm." Tô Thế Dự than một tiếng, nhìn y một bộ dáng bốc hỏa đến nơi, bất đắc dĩ thăm dò từ trong tay áo lấy ra ngọc bội, "Vậy ngươi căn dặn…"

"Không phải! Công tử người là không biết bọn họ đã đàm luận đến trình độ nào đâu!" Tô Bạch vội vã đánh gãy lời y, đỏ mặt phun ra nuốt vào nửa ngày mới tàn nhẫn quyết tâm nói: "Bọn họ nói công tử lẫm liệt chính trực, so với Sở Minh Duẫn cùng ở trên giường chỉ sợ… Hơn phân nửa là ngài ở dưới."

"…" Tô Thế Dự thu tay về, không nhanh không chậm nâng chung trà lên "Ồ" một tiếng, đạm thanh cười nói: "Đây không phải là đang khen ta sao? Người rảnh rỗi nói nhảm mà thôi, hà tất phải lưu ý."

Tô Bạch trên mặt chuyển từ kinh ngạc, phức tạp, cuối cùng biến thành bỗng nhiên tỉnh ngộ khâm phục, "Công tử, ngài quả thật là khí độ bất phàm!"

"Không đề cập tới việc này." Tô Thế Dự cười cười, "Người mà ngươi đi đón đâu?"

"Đã gặp được, đang ở phía sau, lúc này hẳn là đã đến."

3. Chương 3

Trong tửu lâu giọng hát đào kép nhẹ nhàng ôn nhu, mơ hồ truyền vào trên lầu các, chỉ tiếc hai người bên trong giờ khắc này đều không có hứng thú tao nhã, vô tâm lắng nghe.

Kim phiến (quạt bằng vàng) trong tay Sở Minh Duẫn khép mở vài lần, rốt cục không nhịn được nữa đặt ở trên bàn, mở miệng phá vỡ không khí yên tĩnh trong căn phòng, "Sáu năm không gặp, gặp mặt lại không gặp ở trong phủ của ta trái lại ước hẹn ở tửu lâu, Đỗ Việt là tính giở cái trò quỷ gì đây?" Hắn buồn chán đến chết ôm cái chén sứ trắng đặt trên đầu ngón tay thưởng thức, nhìn Tần Chiêu ngồi ở bên cạnh nói: "Tên thiếu đầu óc kia có khả năng phân biệt đường ở kinh thành à?"

Tần Chiêu hiếm thấy không phản bác lời của hắn, lạnh lùng thốt: "Y vừa đến kinh thành trước tiên cũng không phải tìm chúng ta, chắc là chạy thẳng đến phủ biểu ca của y, lát nữa nhất định là sẽ cùng biểu ca y tới đây, làm sao sẽ không tìm được đường?"

Sở Minh Duẫn không nhịn được nghiêng đầu ngắm sắc mặt Tần Chiêu, tuy rằng vẫn là khuôn mặt xưa nay không chút cảm xúc, thế nhưng đôi môi mím chặt đã nói lên vẻ khẩn trương của hắn.

Sáu năm trước hắn từ biệt sư phụ rời khỏi Thương Ngô sơn, vạn vạn không ngờ tới người sư đệ này của hắn lại khăng khăng muốn đi cùng hắn. Dù sao Sở Minh Duẫn luôn cảm thấy cừu hận cũng tốt, hoài bão cũng được, đó dẫu sao cũng chỉ là chuyện của riêng mình hắn, hắn không muốn nhắc đến, càng không muốn người khác nhúng tay vào.

Nhưng Tần Chiêu là một người trong nóng ngoài lạnh, rõ ràng cái gì cũng không biết, lại thu thập xong bọc quần áo, vừa tảng sáng đã đứng ở trước cửa chờ hắn cùng đi xuống núi. Không nói một lời, nhưng đuổi như thế nào cũng không chịu đi. Cuối cùng mắt thấy Sở Minh Duẫn sắp phát hỏa đến nơi, hắn mới trầm thấp nói: "Sư ca, sư phụ nói con đường này ngươi đi quá khổ."

Tần Chiêu cứ như vậy đi cùng hắn. Từ tái ngoại chiến trường đến kim ngọc triều đình, hắn từng bước một đạp lên hài cốt vong hồn mà đi, thành công chạm vào chức vụ quyền lực Thái úy, trở thành kẻ nịnh thần bị người người chê trách.

Việc này Sở Minh Duẫn thật không ngờ tới, dù sao trên Thương Ngô sơn còn có người Tần Chiêu nhớ mong.

Dung túng tùy hứng hồ đồ, thay người bị mắng chịu phạt, Tần Chiêu sủng người này cẩn thận đến từng li từng tí một, Đỗ Việt ngốc đến nỗi không hề phát hiện, chỉ có Sở Minh Duẫn người ngoài đứng xem là thấy rõ.

Những năm gần đây Tần Chiêu nhiều lắm chỉ là thu thập một ít tin tức nhỏ, nhàn rỗi lại trở về xem xem một chút, mà trước đó vài ngày sư phụ Đỗ Việt qua đời, y truyền tin nói sau khi xử lý tốt hậu sự liền đến Trường An tìm bọn họ. Mấy ngày nay Sở Minh Duẫn mắt thấy Tần Chiêu thỉnh thoảng hồn vía lên mây, bây giờ ngược lại càng giống một tên nông thôn nhát gan.

Ai, e rằng còn có chút mùi dấm chua nồng nặc.

Sở Minh Duẫn bị gợi lên một tia hứng thú, thả xuống chén nhỏ ý vị thâm trường "Ồ" một tiếng, "Chính là vị biểu ca y cả ngày treo ở bên mép, cái người mà gặp người sẽ cười ôn văn nho nhã, dung nhan như ngọc, thông minh tuyệt đỉnh, cầm kì thi hoa tất cả đều tinh thông kinh động đến cả lão thiên gia?" Hắn xì cười ra tiếng, "Ta vẫn cho là y đã đem tất cả từ ngữ sở học có thể dùng để miêu tả."

Tần Chiêu liếc nhìn hắn một cái cũng không tiếp lời.

Sở Minh Duẫn rất vui vẻ cười trên sự đau khổ của người khác ý tứ hàm xúc cười nói, Tần Chiêu cứng rắn đen mặt mới nhịn xuống. Hắn dùng quạt xếp gõ gõ vai Tần Chiêu, mạn bất kinh tâm nói: "Gặp một lần cũng hay. Trong kinh bây giờ có một nửa người đều ở trong tay ta, ngươi là người đứng đầu ba ngàn ảnh vệ, còn sợ bại bởi người kia hay sao?"

Tần Chiêu sắc mặt hơi hoãn, ừ một tiếng nhưng cũng không nhiều lời nữa.

Đỗ Việt không lâu lắm liền đến, một tiếng cực kỳ vui vẻ "Chính là chỗ này" kèm theo thanh âm đẩy cửa truyền đến, cửa phòng chạm trổ hoa văn mở ra, trong nháy mắt đâm thẳng vào mặt, trừ Đỗ Việt bên ngoài ra ba người còn lại đều là sững sờ.

"Đã lâu không gặp!" Thiếu niên tuổi đôi mươi giữa hai hàng lông mày còn có chút tính khí trẻ con, một thân thanh sam ngược lại đem tuổi của thiếu niên đè xuống vài tuổi. Đỗ Việt bắt chuyện đầy nhiệt tình, lại không một người đáp lại.

Tần Chiêu sau khi nhìn rõ người tới lập tức đứng dậy lùi về phía sau Sở Minh Duẫn, rũ mắt xuống không nói một lời. Sở Minh Duẫn ánh mắt lướt qua Đỗ Việt rơi vào thân ảnh người phía sau y, bên môi chậm rãi lộ ra một tia hứng thú không rõ cười cười.

Đỗ Việt nghi hoặc mà thuận theo tầm mắt hắn quay người nhìn lại, chỉ thấy Tô Thế Dự đón nhận ánh mắt Sở Minh Duẫn cũng chỉ khẽ cười, "Thật không nghĩ đến lại ở chỗ này gặp được Sở đại nhân."

Sở Minh Duẫn lấy tay chống cằm, ý cười dần sâu đậm, "Như vậy xem ra ta và Tô đại nhân quả thực rất có duyên đây."

"Chuyện duyên phận vẫn là miễn đi."

"Ôi, hai người các ngươi quen nhau?" Đỗ Việt mạnh mẽ mà chen vào một câu.

"Thường gặp mặt thôi, " Tô Thế Dự cười nói, "Chẳng qua là sáng nay lúc hạ triều hình như là thần trí không rõ lôi kéo ta nói thêm vài câu, ngoài ra thì không thể nói là quen biết."

"Thần trí không rõ? Huynh đang nói cái gì vậy?" Đỗ Việt hiếu kỳ nói.

"Nhắc tới cũng thực sự là làm người ta bất ngờ, đệ nói bằng hữu chính là bọn hắn?" Tô Thế Dự nói.

"Đúng vậy, sư phụ của đệ cùng sư phụ bọn họ là bằng hữu, đều ở tại Thương Ngô sơn. Lúc ở trên núi đã thu ba người bọn đệ, từ khi đệ học y tới nay đã quen biết hai người họ, chính là huynh đệ tốt!" Đỗ Việt lại hỏi: "Biểu ca, hắn sáng sớm đã nói cái gì?"

Tô Thế Dự đưa mắt chuyển đến trên người Sở Minh Duẫn, "Đã là như vậy ngược lại ta muốn đa tạ Sở đại nhân đã chăm sóc y."

"Tô đại nhân hà tất cùng ta khách khí nhue vậy." Sở Minh Duẫn cười cười, dịu dàng đáp lời.

"… Biểu ca huynh tạ ơn tên kia làm gì." Đỗ Việt tiến lên vài bước kéo kéo cánh tay Tần Chiêu, "Hắn đối với đệ mới tốt, mỗi lần Sở Minh Duẫn muốn bắt nạt đệ đều là hắn giúp đệ, nên tạ ơn hắn mới đúng!"

Tần Chiêu cúi đầu bất đắc dĩ liếc nhìn y một cái, Sở Minh Duẫn tay nắm chiết phiến hơi căng thẳng, Tô Thế Dự cười nhẹ một tiếng cũng không đáp lời. Đỗ Việt hậu tri hậu giác mà nhìn quanh một vòng bỗng ngạc nhiên nói: "Tần Chiêu ngươi đứng ở đây làm gì?"

Tần Chiêu bộ dạng phục tùng thu lại con ngươi vẫn không lên tiếng, Tô Thế Dự liền vén bào ung dung ngồi xuống trước bàn, giơ tay lên một cái cười nói: "Tiệc rượu tư nhân không cần giữ lễ tiết, ngươi nếu là bằng hữu A Việt, ngồi xuống thì có sao đâu."

Tần Chiêu nghe thấy danh xưng kia không tự chủ nhíu nhíu mày, hắn chần chờ nhìn về phía Sở Minh Duẫn, Sở Minh Duẫn gập lại chiết phiến đem cây quạt mở ra hợp lại vài lần, không mang theo ngữ khí nhẹ cười một tiếng, "Nếu Tô đại nhân đã lên tiếng, ngươi ngồi xuống cũng không đến nỗi phải mất mạng."

Tần Chiêu theo lời ngồi về vị trí cũ, Tô Thế Dự cười nhạt không nói, ngược lại là Đỗ Việt bất mãn lên tiếng: "Con mẹ nó họ Sở ngươi nói mấy lời này thật là có ý tứ? Nói cứ như biểu ca ta sẽ ăn thịt ngươi ấy."

Sở Minh Duẫn nhíu mày liếc mắt nhìn qua, Đỗ Việt theo bản năng lui về phía sau một bước, còn định nói lời gì nữa đã bị Tô Thế Dự giành trước, "A Việt."

Đỗ Việt liền vội vàng che miệng, yên lặng mà ngồi xuống bên cạnh Tô Thế Dự.

"Ta thật ra nhớ đến một vấn đề, " Tô Thế Dự nhàn nhạt bỏ qua đề tài mới vừa rồi, "A Việt từ nhỏ bị đưa đi học y, trong nhà lại cách khá xa cho nên quản giáo không tới, chờ đến khi phát hiện ra y học hành không đàng hoàng thì đã không sửa được nữa rồi. Trước kia còn cho là Y Thánh môn long ngư hỗn tạp, nhưng bây giờ nhìn lại Sở đại nhân cùng vị này đều không phải người thô lỗ, vậy đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?"

"Bởi vì sư phụ y đã già còn không đứng đắn." Sở Minh Duẫn xa xăm mà nói.

"Ai –" Đỗ Việt liền không vui, lý trí nhắc nhở y Tô Thế Dự còn ngồi ở bên cạnh, y liền mạnh mẽ nuốt xuống ngữ khí của chính mình, "Nào có, không phải là nói qua với ngươi vài câu thôi sao, sư phụ của ta cái đó gọi là hoạt bát."

Tần Chiêu nhìn Đỗ Việt, cũng không cảm thấy từ ngữ của y thỏa đáng.

Sở Minh Duẫn lạnh nhạt liếc mắt nhìn y một cái.

"Biểu ca đệ đã nói với huynh tên họ Sở này không phải là người tốt lành gì, " Đỗ Việt quay đầu vẻ mặt thành thật nhìn Tô Thế Dự nói: "Sư phụ của đệ đã từng nói: Sở Minh Duẫn người này, lúc cao hứng là tên bệnh thần kinh, lúc không cao hứng thì chính là tên biến thái."

"…" Sở Minh Duẫn nhéo nhéo quả đấm trong tay, vẫn là nhịn xuống.

"Y thánh quả nhiên là… không giống người bình thường" Tô Thế Dự cười nhẹ nói: "Bất quá Sở đại nhân không cần để ở trong lòng, ngươi làm người ra sao, Tô mỗ trong lòng tự nhiên rất rõ ràng."

Sở Minh Duẫn kéo kéo khóe môi, nhất thời nghe không hiểu lời Tô Thế Dự là an ủi hay là giễu cợt hắn.

Chỉ có Đỗ Việt tưởng thật, cười cười nói: "Vâng, đệ cũng cảm thấy sư phụ của đệ chỉ là nói đùa." Y gãi đầu một cái lại nói, "Bất quá biểu ca, đệ cảm thấy được luận về lời nói cay nghiệt, sư phụ còn không lợi hại bằng huynh."

Ánh mắt ba người nhìn về phía Đỗ Việt đều có chút phức tạp.

Ngươi rốt cuộc là đứng bên nào?

Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự dù sao cũng không tính là một câu nói cũng tán gẫu không được, hơn nữa có Đỗ Việt ở đây, trên bàn bầu không khí cũng xem như là hài hòa. Tiệc đến một nửa, Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự câu có câu không mà nói tới chính sự, Tần Chiêu rốt cục tìm được một cái cớ đem Đỗ Việt lôi ra ngoài đơn độc nói chuyện.

"Ngươi biết biểu ca ngươi làm nghề gì không?" Hắn hỏi.

Đỗ Việt gật đầu, "Biết mà, làm quan."

"… Vậy ngươi biết sư ca làm nghề gì không?" Hắn lại hỏi

Đỗ Việt gật đầu, "Biết mà, làm quan."

"…" Tần Chiêu bỗng nhiên nhìn y trầm mặc trong chốc lát, "Không sao, chúng ta trở về đi thôi."

4. Chương 4

Bọn họ không biết, một khắc kia khi hai người họ vừa bước ra ngoài, Sở Minh Duẫn và Tô Thế Dự không hẹn mà cùng dừng lại chủ đề quản lý thuế quan của đám quan viên, những thứ này tám đời cũng không tới phiên hai người bọn họ cần bận tâm.

Hai con đại hồ ly nhìn nhau nở nụ cười, vẫn là Tô Thế Dự mở miệng trước: "Sở đại nhân đây là có ý gì?"

"Cái gì?" Sở Minh Duẫn nghiêng đầu hỏi.

"A Việt ở trên đường nói lần này tới kinh đô, là muốn nhậm chức ở nơi này của bằng hữu y, ý chỉ chính là Sở đại nhân đi?"

"Đúng vậy." Sở Minh Duẫn chậm rãi nói, "Nếu sớm biết y đến đây còn có thể làm cho ta lén lút gặp Tô đại nhân một lần, ta khẳng định đã sớm đem y gọi tới."

Tô Thế Dự cười nhạt một tiếng, thanh âm lại hơi chùng xuống: "bản lãnh dược lý của y ta rất rõ ràng, tất nhiên sẽ không làm ngươi thất vọng, chỉ là dù sao tuổi tác còn nhỏ, những thị phi thiện ác y có phần không phân biệt được, mong rằng Sở đại nhân ở bên chỉ điểm nhiều hơn."

"Tô đại nhân nếu đáp ứng ta, ta và Đỗ Việt cũng chính là người một nhà, ta đây tự nhiên sẽ chiếu cố y thật tốt." Sở Minh Duẫn cười tủm tỉm nói.

"Mấy loại chuyện đùa giỡn này không cần phải nói nữa đi, " Tô Thế Dự nhìn hắn, "Ta nhìn ra được, ngươi cũng không tính để cho A Việt hiểu lầm mối quan hệ của chúng ta."

Sở Minh Duẫn chống lại ánh mắt của y, cau đầu lông mày, "Lời này của ngươi là đang trách ta không nói cho y biết?" Lại nghiêm trang thương lượng nói, "Ta không phải là sợ ngươi lại thẹn thùng nữa hay sao? Nếu đã như vậy, lát nữa chờ Đỗ Việt trở về ta lại nói cho y biết, như thế nào?"

Tô Thế Dự cụp mắt cười khẽ, ngữ khí vẫn thật yên lặng nghe không ra cảm xúc, "Sở đại nhân nói như vậy là không dự định nhìn thẳng vào vấn đề của ta sao?"

Sở Minh Duẫn nhẹ nhàng thở dài, nâng chén trà lên nói: "Những lời của ta rõ ràng đều xuất phát từ tận đáy lòng."

Tô Thế Dự vừa uống trà vừa đem ánh mắt chuyển về ngọn đèn đuốc ngoài cửa sổ.

Rất tốt, bây giờ là ngay một câu cũng tán gẫu không nổi nữa rồi.

Cũng không lâu lắm lại nghe tiếng mở cửa vang lên, Tô Thế Dự lúc này mới dời mắt trở về, nhìn Đỗ Việt đang đứng sau lưng Tần Chiêu nói: "Sắc trời cũng đã tối, A Việt, chúng ta nên trở về thôi."

Tần Chiêu theo bản năng bắt được cánh tay Đỗ Việt, cảnh giác nhìn chằm chằm Tô Thế Dự.

Đỗ Việt kỳ quái nhìn Tần Chiêu liếc mắt một cái, mới mờ mịt đối Tô Thế Dự nói: "Biểu ca, ý của huynh là muốn đệ cùng trở về?"

"Đúng vậy." Tô Thế Dự cùng Tần Chiêu liếc mắt nhìn nhau, trong bụng thập phần hiểu rõ, vô tình dịch ra tầm mắt tiếp tục nói: "Muốn tìm chút chuyện để làm huynh thay đệ an bài cũng được, hà tất lại đi phiền phức Sở đại nhân."

"Ta không cảm thấy phiền phức đâu." Sở Minh Duẫn mặt mày mang nét cười quét mắt liếc Tô Thế Dự một cái, ngâm nga nói: "Tô đại nhân đau lòng cho ta như vậy làm cái gì?"

Tô Thế Dự ngoảnh mặt làm ngơ.

Đỗ Việt gãi đầu một cái, "Không cần nữa đâu, đệ đã cùng bọn họ thỏa thuận xong rồi, không thể nói chuyện mà không giữ lời." Y vừa dứt lời như là sợ Tô Thế Dự mất hứng lại vội vàng bổ sung: "Tuy rằng đệ cũng muốn tìm huynh chơi, nhưng mà… để cho nương biết khẳng định sẽ lại mắng đệ, lại nói cả ngày chỉ biết khiến huynh thêm phiền phức thôi."

Tô Thế Dự trầm mặc chốc lát, thấy trên mặt y quả thật có vẻ khó xử, đành phải thấp giọng cười cười, "Được rồi." Y liếc mắt nhìn Sở Minh Duẫn, lại đối Đỗ Việt dặn dò: "Bất quá nếu có chuyện gì khó xử, cứ đến tìm huynh."

"Y nếu có khó xử, Tần Chiêu khẳng định sẽ xông về phía trước giúp y, hơn phân nửa không cần làm phiền tới Tô đại nhân." Sở Minh Duẫn chậm rãi nói.

"…" Tô Thế Dự xoay người nhìn Sở Minh Duẫn, cười nói, "Có Sở đại nhân ở đây ta tự nhiên yên tâm. Đã như vậy, Tô mỗ xin cáo từ trước, thứ lỗi không tiếp được."

Sở Minh Duẫn cười híp mắt, "Ngày mai gặp."

Tô Thế Dự thấy sóng lớn không sợ.

Có thể thấy được định lực của Ngự Sử đại phu là tuyệt không phải người thường có thể so bì.

Trang trí dược lư (quầy thuốc) trong phủ Thái úy tất cả đều do một tay Tần Chiêu xử lý, Đỗ Việt hào hứng xoay một vòng đương nhiên là hài lòng hết sức. Sở Minh Duẫn hai tay khoanh ở trước ngực đứng một bên nhìn chốc lát, sau đó lên tiếng chào một chút lại xoay người trở về chủ viện, Đỗ Việt thấy thế vội vàng đuổi theo, rập khuôn từng bước theo sát đến phòng khách chính.

Sở Minh Duẫn quay đầu lại nhìn Đỗ Việt đi theo mình, lại nhìn Đỗ Việt cùng Tần Chiêu, không kiên nhẫn nói: "Làm gì?"

"Có chuyện muốn nói cho hai người các ngươi biết." Đỗ Việt nói.

Tần Chiêu ngoài ý muốn nói: "Cái gì?"

Đỗ Việt do dự hồi lâu, thấp giọng nói: "Bách Lý sư phụ cũng đã qua đời, chôn cất bên cạnh sư phụ ta."

Sở Minh Duẫn sửng sốt một chút, liếc nhìn bộ dáng hoảng hốt của Tần Chiêu, xoay người lại ngồi xuống, "Ừ, còn gì nữa không."

"Bách Lý sư phụ muốn ta hợp táng hắn cùng sư phụ ta ở chung một chỗ, hắn nói không cần phải thông báo cho các ngươi trở về, nhưng có một câu nói, hắn uỷ thác ta mang đến cho ngươi." Đỗ Việt nhìn Sở Minh Duẫn nói.

Sở Minh Duẫn một tay chống đỡ thái dương, rũ mắt xuống thật thấp lên tiếng: "Hả?"

Đỗ Việt do dự một chút, không thấy rõ mi mục hắn dấu trong bóng tối, đành phải cẩn thận rõ ràng đọc từng chữ: "Hắn nói ngươi tự mình lo liệu ổn thỏa."

Sở Minh Duẫn nhắm mắt lại, khinh khẽ ngắn ngủi cười một tiếng, hắn không nói gì nữa.

Đỗ Việt có phần không biết hình dung ra làm sao, y chỉ là người truyền tin, không hiểu được ý tứ trong lời nói đó, càng không biết nên đối mặt thế nào với phản ứng của Sở Minh Duẫn. Tần Chiêu rốt cục phục hồi lại tinh thần, để tay lên bả vai Đỗ Việt, nỗ lực đem thanh âm của mình tỏ ra thật ôn hòa: "Trên Thương Ngô sơn chỉ còn một mình ngươi sao?"

Đỗ Việt nghe vậy trong lòng chua chát, cố nén nghẹn ngào lại không nhịn được nữa, y dùng lực gật gật đầu, "Bách Lý sư phụ không thích người ầm ĩ, ta cũng không muốn người khác lên núi."

Tần Chiêu vỗ vỗ đầu y, thấp giọng nói: "Ngươi làm rất tốt."

Đỉnh đầu truyền đến xúc cảm ấm áp, Đỗ Việt xoa xoa khóe mắt nhịn xuống nước mắt, cố gắng nhả ra một nụ cười: "Sư phụ yêu thích cây ngô đồng, ta liền ở bên mộ trồng một gốc cây, như vậy xem như ba người chúng ta không ở đó, cũng có thể vì bọn họ che phong chắn vũ."

Tần Chiêu cúi đầu nhìn y, trong ánh mắt không tự chủ vựng khai một chút ôn nhu. Đỗ Việt không nhìn thấy, chẳng qua chợt phát hiện Sở Minh Duẫn nửa ngày cũng không hé răng, trong lòng hoảng hốt vội vã tìm lại chủ đề: "Ai đúng rồi — họ Sở, uy, gọi ngươi đấy, ngươi có phải là cùng biểu ca ta quan hệ không được tốt?" Y dù sao cũng không ngốc, sau khi trở về có cái gì không đúng đều có thể cảm giác được.

Sở Minh Duẫn miễn cưỡng nửa mở mắt ra, "Có sao? Ta cảm thấy vô cùng tốt."

Đỗ Việt chợt nhớ tới câu hỏi không rõ kia của Tần Chiêu, thử dò xét nói: "Ngươi với biểu ca ta, có phải là thân phận có chút bất hòa?"

Sở Minh Duẫn thấp giọng cười cười không để ý tới y.

"Thật sự chuyện là như vậy sao…" Đỗ Việt đầy mặt rầu rĩ nói: "Hai người các ngươi là huynh đệ tốt nhất của ta, biểu ca từ nhỏ đến lớn đều chiếu cố ta, ta lại không thể lựa chọn. Cho dù hai bên các ngươi đánh nhau, ta cũng nhất định cứu cả hai bên…" Tiếng nói càng ngày càng thấp, Đỗ Việt hiếm khi cảm thấy lúng túng, dứt khoát bỏ qua, "Ta phải trở về nhìn dược lư một chút!" Nói xong quay đầu bỏ chạy.

Trong phòng triệt để yên tĩnh trở lại, Tần Chiêu nhìn bóng lưng tiêu thất của Đỗ Việt, mới quay đầu lại hỏi: "Sư ca, vậy chúng ta về sau, còn phải đối phó Tô Thế Dự sao?"

"Tại sao không?" Sở Minh Duẫn hỏi ngược lại, "Bất quá là có chút quan hệ thân thích mà thôi, cũng đáng để thành trở ngại?"

"Nhưng là Đỗ Việt…"

"Cùng lắm thì giữ lại mạng Tô Thế Dự, không phụ lòng Đỗ Việt là được." Sở Minh Duẫn nhìn hắn, ánh mắt lạnh lùng, "Chẳng lẽ ngươi muốn khuyên ta từ bỏ?"

Tần Chiêu trầm mặc lắc lắc đầu. Thứ bản thân hắn biết so với Đỗ Việt cũng chỉ nhiều hơn một chút, sư phụ cùng sư ca là người bí hiểm, xem đối thoại của hai người hắn cũng không hiểu. Cho dù Tần Chiêu nhận thức Sở Minh Duẫn rất nhiều năm, nhiều lúc vẫn đoán không ra tâm tư hắn. Giống như lúc này, có thể nhìn ra được Sở Minh Duẫn không đúng, lại cũng không biết hắn đăm chiêu vì cái gì, càng không thể nói đến an ủi.

"Sư ca…"

"Ngươi nghe được Đỗ Việt vừa mới nói cái gì sao?" Sở Minh Duẫn bỗng nhiên nói.

Tần Chiêu lo âu liếc mắt nhìn hắn, nói không nên lời là cái gì, đành phải cứng nhắc trả lời: "Nghe được."

Sở Minh Duẫn buông tay xuống, " 'Hai người các ngươi là huynh đệ tốt nhất của ta', ngươi là huynh đệ tốt nhất của y, " Sở Minh Duẫn vẻ mặt không đành lòng mà nhìn thẳng Tần Chiêu, "Huynh đệ tốt của Đỗ Việt, ngươi tính toán khi nào thì để cho tên tiểu tử ngốc kia biết ngươi thực ra không muốn làm huynh đệ của y?"

"…" Tần Chiêu vạn vạn không nghĩ tới là vấn đề này, hắn rũ mắt xuống, bình tĩnh nói: "Ta không nghĩ ép y, chờ chính y hiểu được, để cho y tự quyết định đi."

"Ngươi muốn đợi đến khi cái tên thiếu đầu óc kia hiểu được, phỏng chừng khi đó nhi tử của y đã có thể gọi ngươi là thúc thúc."

Tần Chiêu buông tay xuống để bên người, đột nhiên tay nắm chặt thành nắm đấm, hắn dừng một chút, vẫn là nói: "Ta không muốn ép y."

Sở Minh Duẫn lẳng lặng nhìn hắn, bỗng nhiên tựa tiếu phi tiếu (cười mà như không cười) nói: "Ngươi biết vừa nãy ta đang suy nghĩ gì sao?"

"Cái gì?" Tần Chiêu bỗng nhiên ngẩng đầu.

Chỉ thấy Sở Minh Duẫn vô cùng nghiêm túc nói: "Ngươi là người thẳng thắn, Đỗ Việt là cái tên thiếu đầu óc, ngươi cảm thấy trong hai người các ngươi ai mới là người không thể cứu chữa?"

Tần Chiêu: "…"

Hắn vừa nãy tại sao lại đi lo lắng cho cái người như thế? Tần Chiêu xoay người rời đi, Sở Minh Duẫn ở phía sau hắn cười đến rất là vui vẻ.

Mãi đến tận khi thân ảnh Tần Chiêu cũng biến mất, bốn phía triệt để không còn một tiếng động nào khác. Tiếng cười cô đơn của Sở Minh Duẫn tan vào trong bóng đêm, dần dần nhẹ nhàng, cuối cùng thành một tiếng thở dài.

"… Tự thu xếp ổn thỏa?" Sở Minh Duẫn mở tay ra, nhìn vân tay của mình, lại ngước mắt nhìn những chấm nhỏ vô tận trên bầu trời mang theo lạnh lẽo, "Ta trước giờ đều rất rõ ràng."

Tác giả có lời muốn nói: cp đứng vững mới có đường ăn.

Sở Minh Duẫn x Tô Thế Dự

Tần Chiêu x Đỗ Việt.

Chớ suy nghĩ quá nhiều, còn lại đều là tình huynh đệ.

5. Chương 5

Gió đêm nổi lên, hoa rơi ngập tràn, đèn đuốc rực rỡ.

Thân là thiên hạ kinh đô phồn hoa – thành Trường An, vào đêm vẫn như cũ phi thường náo nhiệt. Mà ở một đêm này, ở phía Tây thành lại càng đặc biệt lộ ra vẻ đông như trẩy hội. Những cỗ xe ngựa điêu khắc xa hoa, hoàng thân danh lưu, quân thần trọng yếu của triều đình, trong chốc lát đã quy tụ hơn phân nửa.

Sở Minh Duẫn ánh mắt đảo quanh bốn phía, rơi vào trên khuôn mặt Tống Hành đang tươi cười đón khách ở trước cửa, "Lục Bộ Thượng Thư đến bốn vị, văn thần võ tướng mỗi bên một vị, cái này thật đúng là cấp cho Trạng Nguyên gia thể diện thật lớn, giọng nói hắn hơi ngưng lại, cười lạnh: "Thật là to gan."

Những người đỗ Trạng Nguyên từ trước đến nay ở trong triều luôn nóng lòng muốn kết giao lôi kéo đại nhân vật, như các triều đại trước đây thậm chí từng xuất hiện cáo thị đoạt người, nhưng mở yến tiệc chiêu đãi rộng rãi như này thì lại là lần đầu tiên, người của Sở đảng cùng Tô đảng toàn bộ đều có mặt ở đây, thật khiến cho người ta đoán không ra có ý gì, dường như cũng chỉ đơn giản là chúc mừng, cho dù khiến Hoàng đế nghi kỵ, cũng không sợ bị người nghị luận.

Trước cửa mã xa thưa dần, bên trong phủ âm thanh sáo trúc dần vang lên, Tống Hành thế nhưng lại hiện vẻ khẩn trương nhìn chung quanh. Sở Minh Duẫn hạ màn xe xuống, đối Tần Chiêu nói: "Được rồi, dừng ở đây thôi, ta tự đi vào."

"Ta với ngươi cùng đi." Tần Chiêu nói xong liền muốn đứng lên.

Sở Minh Duẫn ngoái đầu nhìn lại cười liếc hắn một cái, "Yến hội lại không có phần của ngươi, ngươi đi theo đứng nguyên như cây cột thì có ích gì?"

"Ngươi không đem theo binh khí." Tần Chiêu nói.

"Ta đến đây là để đánh nhau?" Sở Minh Duẫn giơ chiết phiến trong tay lên, "Có cái này là đủ rồi."

Tần Chiêu quanh co không nói, nhưng vẫn muốn đứng dậy.

"Sách." Sở Minh Duẫn không nhịn được nói, "Sư đệ, ngươi cứ hé ra cái khuôn mặt lạnh băng kia, đến bao giờ mới chiêu người về tay?"

Tần Chiêu: "…"

"Ta khi nào thì cần ngươi phải bảo hộ?" Sở Minh Duẫn vén mành lên bước xuống xe, "Ngốc ở trong xe hưởng thụ thời gian thanh nhàn một lát đi."

Sở Minh Duẫn vừa xuất hiện, Tống Hành liền vội vã tiến lên nghênh tiếp, tựa như thở phào nhẹ nhõm nói: "Ta còn đương sợ Sở đại nhân sự vụ bận rộn, không thể tới đây."

Sở Minh Duẫn cười cười, "Nhận được thiệp mời của Trạng Nguyên gia, bận rộn nữa cũng không phải nên tranh thủ đến một chuyến sao?"

Tống Hành trong miệng khiêm tốn, tự mình dẫn hắn đi vào phủ. Đình viện rộng lớn, khách mời đã lục tục vào chỗ, giữa sân hồng y uyển chuyển theo nhạc, các quan viên quen thuộc liên tục trò chuyện không ngừng. Bước chân Tống Hành lại quẹo sang một phương hướng khác, dẫn Sở Minh Duẫn đi về vị trí cao trong phủ, một đường đi lên trên, phía sau những nhành cây thấp thoáng hiện ra một đình lầu đỏ thắm, ba mặt giáp hồ, dòng suối khúc khuỷu vòng qua đình một đường quanh co uốn lượn xuống dưới. Nơi này dựa vào địa thế có thể đem toàn cảnh trong đình viện đặt trong đáy mắt, người phía dưới lại không cách nào nhìn thấy nơi này, một vị trí vô cùng yên tĩnh.

Sở Minh Duẫn không khỏi mở miệng cảm khái, "Nơi này của ngươi, bố cục cũng thật là vô cùng xảo diệu."

Tống Hành đáp: "Ta chỉ là một nho sĩ nghèo túng, làm sao ở được nơi tốt như thế này. Là một người đồng hương phú quý ta nhận biết mua lại, sau khi thi rớt trở về nhà mới nói bỏ không như vậy thì thật đáng tiếc bèn tặng ta làm quà chúc mừng."

Sở Minh Duẫn vô tình gật gật đầu, cách vài bước rốt cục nhìn thấy người kia đã sớm ngồi ngay ngắn trong đình, trong lòng không khỏi có chút phức tạp, ngay cả Tống Hành ở bên cạnh cũng nhìn nhiều hơn một chút.

Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự địa vị tương đương, trong yến hội to nhỏ xưa nay phân vị trí hai bên ngồi đối diện, ai cũng không ngăn trở ai. Hiện tại cũng không biết vị tân khoa Trạng Nguyên này có phải là nghe được lời đồn đãi hắn thầm mến Tô Thế Dự nên cố ý lấy lòng hắn hay không, đặc biệt còn chọn vị trí thích hợp hẹn hò để bố trí chỗ ngồi. Sở Minh Duẫn có lấy lòng được hay không còn chưa thể kết luận, nhưng Trạng Nguyên lang này mười phần đã thành công đắc tội Tô Thế Dự.

Tô Thế Dự thay đổi quan bào, toàn thân bạch y nho nhã, hắn đang hơi nghiêng đầu dò hỏi thị nữ cái gì đó, mơ hồ nghe thấy 'châm hương' rồi vài từ ngữ linh tinh. Y nghe thấy tiếng bước chân liền quay mặt lại, lúc nhìn thấy là Sở Minh Duẫn không khỏi nhíu nhíu mi, trên mặt lại vẫn là cười nhạt một tiếng chào hỏi. Sở Minh Duẫn tùy ý đáp một tiếng liền ngồi xuống chỗ ngồi bên cạnh y, Tống Hành khách sáo vài câu sau liền cùng thị nữ nhất tề lui ra, trong lúc nhất thời trong đình chỉ còn lại hai người bọn họ an ổn tĩnh tọa.

Sở Minh Duẫn dưới đáy lòng lặng lẽ thở dài, vì Tống Hành, vì Tô Thế Dự, cũng vì chính mình. Đây là một đêm cỡ nào gian nan a.

Bên trong đình viện tiếng ca ôn nhuyễn lập tức vang lên rõ ràng, hai người bọn họ không có lời nào để nói, Sở Minh Duẫn triển khai đem chiết phiến mở ra ngẫu nhiên ngăn cách ánh mắt phức tạp. Chỗ ngồi nhất thời yên tĩnh, bầu không khí quỷ dị khiến gã sai vặt đem lên đồ ăn và đưa rượu cũng cả kinh bước chân thêm vội vàng.

Sở Minh Duẫn bưng chén rượu lên, liếc nhìn ánh trăng khuyết treo trên cao, trong lòng một hơi còn chưa than thở xong, bỗng nhiên một bàn tay chợt duỗi ra đè lại bàn tay hắn đang nâng chén. Bàn tay kia trắng nõn thon dài, xương ngón tay rõ ràng, Sở Minh Duẫn thuận thế nhìn qua, Tô Thế Dự đối với hắn khẽ lắc đầu một cái.

Tô Thế Dự cầm qua rượu trong tay hắn, một tay khác vạch ra nắp đậy lư hương Thụy Thú trên bàn, đem ly rượu đầy rót xuống. Lư hương ngay lập tức tắt ngúm, một cỗ mùi thơm lạ lùng nồng nặc thuận gió bay ra, chỉ trong phút chốc phiêu tán trong không khí.

Sở Minh Duẫn gập chiết phiến lại, một tay chống đỡ dưới cằm nhìn động tác của y, mùi thơm mới bay ra hắn liền hiểu rõ, lập tức nín thở lưu ý bốn phía.

Tô Thế Dự tĩnh tọa, uống cạn nước trà trong chén, ánh mắt tự nhiên ở trên người Sở Minh Duẫn hơi đảo qua một chút sau mới rốt cục lên tiếng: "Sở đại nhân lần này tại sao lại không mang bội kiếm đến đây."

"Tống Hành đặc biệt căn dặn nói trong phủ đề phòng nghiêm ngặt, không cần mang binh đến làm tổn thương hòa khí." Sở Minh Duẫn tựa tiếu phi tiếu nói: "Còn nữa ta lần trước đi cung yến đem bội kiếm đến không phải đã chọc cho rất nhiều người không vui?"

"Hiếm khi thấy ngươi chịu tuân thủ quy củ một lần, lại chỉ sợ là không có hảo ý." Tô Thế Dự khẽ cười nói.

Sở Minh Duẫn vân vê ly rượu bạch ngọc trong tay, "Hương thơm thượng hạng, rượu thượng hạng, cùng nhau đi vào trong cơ thể lại thành mê dược tốt nhất. Tô đại nhân không bằng đoán một cái, vị Trạng Nguyên lang này sẽ đi theo ta hay là ngươi hay là thế lực của kẻ thứ ba, hoặc là hắn không biết tự lượng sức mình nghĩ muốn tự mình trở thành kẻ thứ ba?" Nói xong chưa đợi trả lời liền cầm ly nhỏ trong tay quăng xuống, ly rượu bạch ngọc mang theo kình lực mạnh mẽ đập xuống đất phát ra một tiếng vang giòn. Dưới chân phiến đá theo tiếng nứt ra, bọn họ thuận theo một đường rơi thẳng xuống dưới.

Hai người ngay trước khi rơi xuống đất dưới chân đạp không trong nháy mắt đứng lên, phiến đá trên đỉnh đầu khép lại phong kín, trong chớp mắt chân đã giẫm ở trên đất. Trong không khí tất cả đều là cảm giác ẩm mốc hôi thối, đập vào mắt toàn bộ một mảnh hắc ám, Sở Minh Duẫn hướng về nơi vang lên tiếng ma sát nho nhỏ hơi nghiêng đầu: "Tô đại nhân… Còn sống không?"

Trả lời hắn chính là ánh lửa chập chờn lay động, ngược lại vững vàng giải khai một tia sáng xuống phía dưới, Tô Thế Dự một bên đánh giá bốn phía một bên nghe không ra tâm tình cười thành tiếng: "Cũng chưa đến mức nhu nhược thành như vậy, làm phiền ngươi quan tâm."

Sở Minh Duẫn tiến lên nắm chặt tay y đưa ánh lửa nhấc cao hơn một chút, Tô Thế Dự cau mày nhìn lại liếc mắt một cái chung quy cũng không tránh ra. Vị trí của bọn họ ba mặt đều là vách đá bóng loáng, phương hướng đối diện là từng chiếc song sắt đã được đúc thành, ngay cả cửa cũng không có, xuyên thấu qua khe hở quanh rào chắn mơ hồ phân biệt được bên ngoài là một cái thông đạo sâu hút.

"Thảo nào lại đem hồ nước xây ở trên cao, nguyên lai giấu ở phía dưới chính là địa lao." Tô Thế Dự dừng một chút, "Sở đại nhân có thể buông tay ra không?"

Sở Minh Duẫn buông lỏng tay, "Ngươi đi dự yến hội lại còn mang theo đồ đánh lửa?"

"Ngày hôm qua khi ra ngoài đã quên lấy ra, chỉ là cũng chỉ còn lại một cái này, chống đỡ không được lâu lắm." Tô Thế Dự nói, ánh mắt rơi vào trên song sắt trước mặt, "Sớm nghe nói thanh bội kiếm của ngươi chém sắt như chém bùn, hôm nay lại vô duyên nhìn thấy cũng thật là đáng tiếc."

Sở Minh Duẫn duỗi tay cầm nắm song sắt kia, lùi về sau một bước từ trong tay áo đem chiết phiến lấy ra triển khai, lơ đễnh cười nói: "Lời trào phúng kia xin rút lại đi, dùng cái này cũng như thế thôi." Lời nói vừa dứt tay cầm chiết phiến của hắn nắm chặt lại, chém trên lan can cắt ra mấy đạo đốm lửa, tiếng kim loại kịch liệt vang lên, bức tường sau song sắt thình lình bị phá tan thành một cái hốc, lan can đứt lìa leng keng đập xuống đất phát ra một hồi âm.

"Xem tình hình hiện tại, tốt nhất là ngươi và ta liên thủ thoát khỏi nơi này." Tô Thế Dự đi theo phía sau hắn ra khỏi phòng giam.

Sở Minh Duẫn nghe vậy dừng bước xoay người, tay khép lại chiết phiến trực tiếp khiêu khiêu cằm Tô Thế Dự, hắn để sát vào một chút, nụ cười ám muội nhưng ánh mắt băng lãnh, "Lời này của ngươi, nên xem như là lời mời… hay là thỉnh cầu đây?"

Dùng một từ "liên thủ" thực sự rất buồn cười, một cái địa lao cỏn con này cho dù chỉ có một mình hắn cũng là chuyện không đáng kể, mà Tô Thế Dự một bộ dáng dấp nhã nhặn, thấy thế nào cũng giống như là người liên lụy, nếu chết ở chỗ này đối với hắn lại càng thêm hữu ích vô hại, Sở Minh Duẫn thực sự không cảm thấy có cái gì cần phải liên thủ.

Tô Thế Dự cười nhẹ một tiếng, giơ tay nắm lấy chiết phiến, chậm rãi nâng mắt lên nhìn hắn.

Đây đại khái là lần đầu tiên Sở Minh Duẫn đứng ở vị trí gần như vậy tỉ mỉ cùng y đối đầu. Xương ngón tay thon dài, tay áo bào màu xanh nhạt phía trên thêu hoa văn ám tối, tầm mắt dọc theo bả vai cánh tay đi lên thấy được một đoạn cổ trắng nõn, đôi một cong lên ý cười nhàn nhạt, chiếu vào giữa ánh lửa ấm áp lại càng tôn thêm mặt mày như tranh vẽ, cùng với thần sắc ôn nhuận mà lạnh nhạt trong đôi ngươi.

Cùng người như vậy nói chuyện đoạn tụ truyền khắp kinh thành một chút cũng không thiệt thòi.

"Ba" một tiếng, chiết phiến ở trong tay Tô Thế Dự từng tấc từng tấc tách ra, y thu tay về, bên môi ý cười càng sâu: "Ngươi hiểu lời của ta."

Sở Minh Duẫn ánh mắt khẽ nhúc nhích, ngược lại khinh khẽ cười ra tiếng, giơ tay thu chiết phiến lại sau đó dùng lực đạo tàn nhẫn vứt nó vào trong đồ đánh lửa. Quạt giấy hóa thành một đoàn lửa chạy thẳng đến lối đi đen như mực, tia lửa ở trong thông đạo văng ra khắp nơi, ma sát mấy ngọn đèn dầu ở trên tường theo thứ tự châm lên ngọn lửa, cuối cùng va vào khúc quanh tường đá, kèm theo vài tiếng vang nhỏ rơi xuống hóa thành tro bụi, trong thông đạo đèn đuốc đã sáng trưng.

Hắn giơ tay, mặt mày ngậm ba phần ý cười, "Tô đại nhân, thỉnh."

6. Chương 6

Đất ở địa lao này có chút quái dị, đây là sau khi Sở Minh Duẫn và Tô Thế Dự xoay quanh khúc ngoặt phát giác được.

Ở phía sau khúc ngoặt vài bước có hơn, ngọn đèn dầu tất cả đều sáng rực bùng cháy, một mảnh sáng ngời, phóng tầm mắt chỉ có vị trí đất nơi bọn họ vừa đi qua là bóng tối, giống như bị một đường giới hạn ngăn cách âm dương. Càng đi vào bên trong, lồng giam xuất hiện ở trước mắt càng nhiều, song sắt thật dày đóng chặt, bên trong cánh cửa không có một tia khí tức, đều là khoảng không. Trong không khí tích tụ mùi máu tanh, trong lúc đi phát động lên mùi vị mốc meo, bốn phía tĩnh lặng chỉ còn tiếng bước chân của hai người bọn họ.

Kết cấu địa lao hết sức phức tạp, ngã ba chằng chịt khắp nơi, Sở Minh Duẫn dựa vào cảm giác nhiều lần phán đoán di chuyển, một giây sau khi bước ra khỏi một lối đi đột nhiên dừng bước, sắc mặt ngưng trọng. Tô Thế Dự theo ở phía sau đi tới bên cạnh hắn, nhìn cách đó không xa là một bãi than tro, nói: "Chúng ta trở về chỗ cũ."

Lời này của y cũng không có đùa cợt, Sở Minh Duẫn lại không nhịn được kéo kéo khóe môi, "Vậy Tô đại nhân có cao kiến gì?"

Tô Thế Dự ôn hòa cười cười: "Làm sao có cao kiến gì, nơi như thế này ngươi và ta đều chưa quen thuộc, chỉ có thể thử đi một chút thôi." Hắn nhìn về phía Sở Minh Duẫn, "Trực giác của người có kinh nghiệm chém giết trên chiến trường hẳn là sẽ chuẩn xác hơn, Sở đại nhân tiếp tục dẫn đường đi."

Sở Minh Duẫn nghiêng đầu cùng Tô Thế Dự liếc mắt nhìn nhau, quay người lần thứ hai đi vào bên trong thông đạo. Lần này hắn không hề tùy ý, một đường lưu tâm để lại vết tích trên vách đá, ước chừng đi được nửa chén trà nhỏ, Sở Minh Duẫn bỗng nhiên giơ tay ngăn cản Tô Thế Dự, dừng chân lắng nghe chốc lát, bên môi hiện ra một nụ cười, hắn nhìn về phía bên trái ngã ba, đối Tô Thế Dự nói: "Cuối cùng cũng có người đến để hỏi đường."

Sau một khắc liền nghe được tiếng bước chân rõ ràng vang lên, một đội mười mấy người tuần tra thị vệ đi tới, tên đầu lĩnh thấy hai người bọn họ đầu tiên là sững sờ, sau đó lập tức hét lớn một tiếng: "Bắt bọn họ!" Tiếng bước chân chồng lên âm thanh tuốt kiếm, đao kiếm sáng choang liền chém tới.

Sở Minh Duẫn che trước người Tô Thế Dự, sâu kín buông một tiếng thở dài, "Thực sự là phiền phức, chiết phiến đã cho ngươi làm hỏng, bây giờ không thể làm gì khác hơn là dùng thân thể làm khiên chắn."

Lời nói thập phần đáng thương, động tác trên tay lại tàn nhẫn. Hắn không dùng sức bình thường mà xoay qua đem trường đao trên cổ tay tuần vệ đè xuống, đâm vào hai người đối diện, một bên thân chợt lóe bổ tới một lưỡi dao sắc, thuận tiện trở tay bẻ nát xương cổ người kia. Sở Minh Duẫn tuy bị tuần vệ vây kín triền đấu, nhưng không chút nào mảy may hiện ra chật vật, trái lại động tác du tẩu lại linh hoạt thêm mấy phần tùy tính, trong lúc xê dịch mà ngay cả nửa giọt huyết châu cũng không hề dính lên góc áo.

Đối phương thế công dần suy yếu, Sở Minh Duẫn mới chợt nhớ tới phía trước tựa hồ có người đi về phía Tô Thế Dự, vội vàng tranh thủ liếc mắt một cái.

Chỉ thấy phía sau hắn từ lâu đã nằm mấy cái thi thể, Tô Thế Dự sắc mặt nhàn nhạt, y chắp tay ở phía sau luôn lắc mình tránh né đao kiếm, chỉ khi lưỡi dao sắc bén sắp đụng tới thân mới bất đắc dĩ phải ra tay, cắt yết hầu đoạn gân mạch, thẳng thắn lưu loát đến làm người ta líu lưỡi.

Sở Minh Duẫn nhíu mày, thu hồi tầm mắt, thầm nghĩ quyết định tra rõ Tô Thế Dự cũng thật là chính xác, ít nhất trong kinh thành, e rằng không mấy người biết Ngự sử đại phu tư tư văn văn lại là người có võ công. Hắn bỗng nghe thấy có tiếng bước chân dồn dập chạy tới đây, một chưởng đem người chặn ở phía trước đánh văng ra, đúng như dự đoán lại thấy một đội tuần vệ từ nơi ngã ba vọt tới, tiếp tục từng người tiến lên tấn công, đội ngũ nhất thời lớn mạnh, giống như mãi mãi không thể chấm dứt.

Cánh tay Sở Minh Duẫn đột nhiên bị người kéo lại, Tô Thế Dự ngay trước khi hắn kịp động thủ giành nói: "Đi theo ta."

Tô Thế Dự lôi kéo hắn gần tới đường lớn liền vội vàng thối lui, Sở Minh Duẫn không rõ vì sao nhưng vẫn đi theo. Tuần vệ nơi đó bỗng nhiên cuống lên, nhanh chân đuổi theo. Dọc theo đường đi càng có vô số tuần vệ từ các mặt ngã ba khác đuổi tới, địa lao trước kia yên tĩnh không người đảo mắt đã loạn xị bát nháo hỗn loạn một mảnh, cũng không biết vừa rồi là làm sao mà giấu được nhiều…người như thế này.

Tô Thế Dự đứng ở nơi bãi than tro kia, giơ tay ở phía trên tường đá lục lọi cái gì đó.

Sở Minh Duẫn dựa vào tường, cũng không quay đầu lại nhìn tuần vệ chưa đuổi tới lối vào: "Ngươi phát hiện cái gì?"

Trả lời hắn chính là một tiếng 'Cùm cụp' vang giòn, Sở Minh Duẫn kinh ngạc quay người, chỉ thấy phiến đá trước mặt Tô Thế Dự bay lên phía trên, ở trước mặt hắn lại hiện ra một con đường, cũng là ngọn đèn dầu sáng sủa, rực rỡ.

Hắn há mồm muốn nói cái gì đó, tiếng đao kiếm xé gió đột nhiên vang lên sau tai, Sở Minh Duẫn bỗng nhiên xoay người lại đem người đánh lén đạp ra ngoài, vừa nhắc mắt thấy tuần vệ đã nhào tới. Tô Thế Dự giơ tay kéo hắn tới phía sau cửa, vung tay áo một luồng khói lam bắn tung toé, làm cho đám tuần vệ kia vội vã lùi về sau, chỉ chờ thời khắc này Tô Thế Dự nhanh chóng vặn cơ quan đem cửa hạ xuống.

Sở Minh Duẫn quả thực là sửng sốt một chút, nhìn Tô Thế Dự đem bình sứ trống không đặt trên đất, vẻ mặt khó hiểu nói: "Thật không nghĩ đến, Tô đại nhân lại còn biết dùng độc."

"Trên binh thư cũng không nói binh bất yếm trá (chiến tranh không ngại dối lừa) sao, chẳng qua là một chút thủ đoạn nho nhỏ nhằm giảm tổn hại đến mức nhỏ nhất thôi." Tô Thế Dự nhìn Sở Minh Duẫn cười nhạt, thản nhiên nói: "Vả lại nói, Sở đại nhân đại khái nguyên bản cũng không cảm thấy ta là cái người nguyệt thanh phong, quang minh lỗi lạc gì đó, như vậy ta cần gì phải làm bộ làm tịch."

Sở Minh Duẫn mấy phần ngầm thừa nhận cười cười, vội đổi đề tài nói: "Làm sao ngươi biết nơi này có ám đạo?"

"Suy đoán một chút mà thôi, ngẫu nhiên đoán đúng." Tô Thế Dự quay người nhìn về thạch lộ sâu hút phía trước, "Căn cứ phương vị lúc chúng ta vừa đi vào nhìn thấy phòng giam được xây ở dưới hồ nước, hơn nữa có tuần vệ canh gác, hiển nhiên đó mới là nơi giam giữ người, như vậy chúng ta rơi xuống chỗ song sắt hơn phân nửa là vì ta và ngươi nên cố ý tạo ra, bỏ nó ra không đề cập tới, chúng ta lúc trước loạn đi một vòng lại trở về chỗ cũ, điều đó có nghĩa nơi này có thể thông suốt với địa lao. Nhưng vì cái gì lại phải nhọc lòng nối làm nhiều tử lộ như vậy?"

Sở Minh Duẫn dĩ nhiên hiểu rõ ý tứ của y, "Cho nên nói, chúng ta vừa bắt đầu đã ở lối ra vào của địa lao, bởi vậy lúc đi vào bên trong mới có thể càng rắc rối phức tạp như vậy, hơn nữa vĩnh viễn cũng không tìm được lối ra." Hắn dừng một chút, híp mắt nói, "Như vậy xem ra, Tống Hành là tính toán mượn nơi này vây chúng ta chết ở đây?"

Tô Thế Dự từ chối cho ý kiến cười cười, bỗng nhiên nói: "Đúng rồi."

"Hả?" Sở Minh Duẫn nghiêng đầu nhìn y.

"Cơ quan còn có thể mở ra, Sở đại nhân có muốn ra ngoài lấy chiết phiến không?" Tô Thế Dự nói.

Sở Minh Duẫn hỏi, "Ta muốn cái kia để làm gì?"

"Một lát nữa nếu như lại có thêm biến cố, ngươi lại không cần dùng chính thân thể mình làm khiên chắn nữa."

"..." Sở Minh Duẫn không ngờ tới Tô Thế Dự dưới tình huống này lại đem câu nói hắn thuận miệng nói ra đặt ở trong lòng, "Một đống giấy bụi, chẳng lẽ muốn ta học ngươi đem nó tiện tay vung vẩy ra ngoài sao?"

"Chiết phiến đã hóa thành tro, nhưng mà miếng tinh thiết Sở đại nhân khảm ở trong phiến cốt (thân quạt) vẫn còn ở đó." Tô Thế Dự nói, dừng lại bổ sung: "Ta dùng độc cũng chưa bao giờ là tiện tay vung lên."

"Đều giống nhau." Sở Minh Duẫn cất bước đi về phía trước, "Ta đây thân thể máu thịt còn gánh vác được, ngươi liền quên cây quạt đi."

Tô Thế Dự cũng không chấp nhất với vấn đề này, cất bước đi theo.

Thạch lộ vẫn như cũ an tĩnh, nhưng đã không còn những thứ trắc trở kia, càng đi về phía trước đường càng bằng phẳng, nhưng là trong lòng Sở Minh Duẫn mơ hồ cảm thấy có chút không đúng.

Một tia gió lạnh khinh sát qua bên mặt, Sở Minh Duẫn dừng bước, Tô Thế Dự cũng cảm giác được tiếng gió nho nhỏ kia, hỏi: "Hẳn là đã đến cửa ra?"

Sở Minh Duẫn không lên tiếng, chỉ là nhìn chằm chằm ngọn đèn dầu ở một bên vách đá, chiếc đèn kia đã tắt, giá đồng đỡ đèn cũng không giống như những cây đèn khác có vết dầu loang lổ, ước chừng là không thường sử dụng.

Tô Thế Dự theo ánh mắt của hắn cũng nhìn sang, hơi suy nghĩ một chút, cất bước đi tới.

Sở Minh Duẫn mi tâm nhảy một cái, bật thốt lên: "Trở về!"

Chậm, Tô Thế Dự đã đạp lên phía trước, dưới chân y phiến đá đột nhiên chìm xuống, hai bên chỗ cao vách đá lập tức mở ra, lệ phong chợt nổi lên, phi tên như vũ tiễn dồn dập rơi xuống dệt ra tầng tầng bóng đen.

Sở Minh Duẫn rõ ràng nhìn thấy Tô Thế Dự ngước mắt quét qua một ánh nhìn, nhưng vẫn muốn đi lên phía trước. Sở Minh Duẫn dưới chân vận lực xuất hiện ở phía sau Tô Thế Dự đem y kéo vào trong lồng ngực, động tác này nước chảy mây trôi rất nhanh chóng, có mũi tên rơi đến trước mắt, Sở Minh Duẫn ấn Tô Thế Dự vào trong ngực, trong chớp mắt bước chân chỉ kịp lùi lại lúc thân hình đột ngột chuyển hướng, mạnh mẽ đem mũi tên chĩa về giữa chân mày Tô Thế Dự chắn ở bả vai, sau đó nhảy ra khỏi màn vũ tiễn.

Tô Thế Dự bị cánh tay hắn hạn chế đến khó chịu, động tác vừa mới động liền nghe bên tai một tiếng trầm đục, đầu mũi tên bằng kim loại găm vào da thịt, người phía sau không hẹn mà run lên, mùi máu tanh nương theo đó tràn ra ngoài. Y hơi ngưng thần, kinh ngạc quay đầu nhìn lại.

7. Chương 7

Sở Minh Duẫn buông lỏng tay đang ôm Tô Thế Dự, nâng tay lên rút mũi tên ném qua một bên. Sắc mặt hắn đã hơi tái nhợt, động tác nhanh gọn ngoại trừ hai hàng chân mày hơi nhíu lại cũng không lộ vẻ mặt gì khác, Sở Minh Duẫn quan sát bả vai không ngừng thấm đầy vết máu đỏ sẫm, "Tạm được, trên mũi tên không có độc." Hắn cũng chỉ phong huyệt cầm máu, cuối cùng lại thở dài một cái, sâu xa nói: "Xem ra lời này đúng là không thể tùy tiện nói, mới nói có thể gánh vác được, không nghĩ lúc này quả thực muốn bắt ta đây lấy thân thể máu thịt làm khiên chắn cho ngươi."

"Bất quá đã biết có cơ quan, ít nhất có thể nói rõ đường đi này là đúng." Sở Minh Duẫn nhìn lướt qua mũi tên cắm đầy đất, không người nào lên tiếng, hắn bỗng nhiên phát giác mình nói nửa ngày thế mà Tô Thế Dự một câu cũng không phản ứng lại, nghi hoặc nhìn sang.

Tô Thế Dự đang đưa mắt nhìn cơ quan đã thu hồi trở về, lần thứ hai bước lên phiến đá đã chìm xuống, đưa tay lên muốn đụng tới ngọn đèn dầu kia. Sở Minh Duẫn một phen bắt được tay y kéo lại, vài phần tức giận: "Ngươi còn muốn đụng?"

Tô Thế Dự ánh mắt phức tạp liếc nhìn hắn, nhẹ nhàng tránh khỏi tay của hắn, nghĩ nghĩ một chút lại kéo hắn đến trước người mình. Tô Thế Dự cẩn thận tránh được bả vai bị thương của Sở Minh Duẫn, dùng thân hình chính mình bảo vệ hắn, bàn tay đặt trên đầu vai không bị thương còn lại của hắn, hòa nhã nói: "Yên tâm đi."

Sở Minh Duẫn nhất thời không biết Tô Thế Dự muốn mình yên tâm là ý chỉ chính y sẽ thay hắn đỡ mấy mũi tên hay là có biện pháp khác.

Bên kia Tô Thế Dự không trở ngại mà nắm chặt giá đỡ chiếc đèn, hơi dùng lực một chút, cây đèn chậm rãi chuyển động, máy móc vang lên âm thanh nặng nề, cơ quan hai bên vách đá nương theo tiếng động mở ra, ở phía trước hơi nghiêng về nơi phát ra âm thanh hiện ra một con đường chật hẹp.

Tô Thế Dự lúc này mới lui lại một bước, hỏi Sở Minh Duẫn: "Vết thương trên vai ngươi như thế nào?"

Sở Minh Duẫn cười lạnh một tiếng, "Không chết được."

Tô Thế Dự không hỏi tiếp nữa, ngược lại nhìn về phía trước, "Theo như Sở đại nhân nhìn được, nên đi theo hướng nào?"

Sở Minh Duẫn đi tới phía trước rút lên một mũi tên, ngắm đầu mũi tên nói: "Không biết."

Tô Thế Dự thở dài, bất đắc dĩ cười nói: "Sở đại nhân…"

Sở Minh Duẫn bỗng nhiên xoay người lại ném mũi tên ra, mũi tên phá không, đầu mũi tên bay đi mang theo lực, thật sâu đâm vào chỗ rẽ bên trong vách đá, "Hỏi một chút liền biết, " hắn nói với Tô Thế Dự, sau đó nhìn về phía khúc quanh lạnh lẽo: "Đi ra."

Nơi khúc quanh có âm thanh huyên náo, đột nhiên một mạt thân ảnh lao ra, người đến tốc độ cực nhanh lao về phía bọn họ, cơ hồ thành một đạo tàn ảnh. Sở Minh Duẫn thân hình không nhúc nhích đứng yên, ngay khi đối phương vừa áp sát trước mặt đột nhiên giơ tay lên, một chiêu phá tan thế công của đối phương, nắm lấy cần cổ áp hắn trên tường.

Tô Thế Dự thoạt tiên cũng chỉ là thản nhiên mà nhìn, mãi đến tận khi nhìn thấy Sở Minh Duẫn xuất thủ, đồng tử của y đột nhiên co rút lại, nghiêng đầu nhắm mắt như là nhẫn nại cái gì đó, rất nhanh lập tức mở mắt di dời lực chú ý, trên khuôn mặt lại hiện lên ý cười nhợt nhạt thường có.

Người đến hiển nhiên là một tên tuần vệ trong đám người lúc trước, trên mặt còn phiếm lên độc khí màu xanh, hắn bị Sở Minh Duẫn chặn lại cuống họng hô hấp không được, sắc mặt lại thêm mấy phần đỏ lên, mới thoáng nhìn qua có một chút doạ người. Võ công của hắn cũng chỉ tính là bậc trung, ước chừng là trúng độc không sâu nên muốn chạy thoát khỏi đây, thừa dịp loạn tiễn lẻn đi theo phía sau bọn họ, còn tưởng rằng sẽ không bị phát hiện.

"Biết đường đi?" Sở Minh Duẫn hỏi.

Tên tuần vệ kia đôi mắt đỏ ngầu trừng hắn.

"Sách." Sở Minh Duẫn tăng thêm cường độ trong tay, lành lạnh nở nụ cười, "Không nghĩ lại là một tên không tiếc mệnh, như vậy ta đây sẽ không khách khí."

"Sở đại nhân." Tô Thế Dự vỗ vỗ cánh tay hắn.

"Hả?" Sở Minh Duẫn nghiêng đầu quét mắt liếc Tô Thế Dự một cái.

"Còn có thể nói chuyện được, cũng không nhất định phải phí sức động thủ."

Sở Minh Duẫn tùy ý cười cười, buông tay ra mặc cho tên tuần vệ ngã ngồi xuống đất, "Vậy ngươi đến."

Tuần vệ một bên ôm cổ thống khổ ho khan một bên kinh nghi bất định nhìn chằm chằm nam nhân bạch y trước mặt, chỉ nghe đối phương ôn ôn hòa hòa nói: "Ngươi nếu như quả thật là không tiếc mệnh cũng sẽ không kiên cường chống đỡ trốn tới đây, nếu cũng muốn sống đi ra ngoài, chi bằng chúng ta làm một cuộc giao dịch. Ngươi dẫn chúng ta ra ngoài, chúng ta lưu lại tính mạng của ngươi, như thế nào?"

Tuần vệ nhìn chằm chằm dung mạo điềm đạm của Tô Thế Dự, không quên y chính là người hạ độc, thanh âm khàn khàn nói: "Ta dựa vào cái gì tin các ngươi?"

Tô Thế Dự liễm mi suy tư một chút, từ trong tay áo lấy ra một bình sứ men xanh đưa tới, cười nói: "Đường là ngươi dẫn, nếu ngươi đã không có cách nào tin tưởng chúng ta, vậy liền bắt đầu từ chúng ta tin tưởng ngươi là được rồi." Y đem bình thuốc đặt trong tay tuần vệ, đầu ngón tay ấm áp, "Cái này ngươi cầm cẩn thận."

Tuần vệ nắm chặt bình thuốc trong tay, cúi đầu suy nghĩ hồi lâu, cắn răng nói: "Được."

Sở Minh Duẫn khoanh tay diện vô biểu tình mà nhìn, chỉ thấy Tô Thế Dự xoay người đi tới, "Đi thôi." Đưa tay ra muốn dìu hắn.

Sở Minh Duẫn nhíu mày nở nụ cười, "Ngươi muốn dìu ta ra ngoài?" Y nhìn Tô Thế Dự nói: "Vậy chi bằng ngươi thẳng thắn ôm ta đi."

Tô Thế Dự liếc mắt nhìn hắn, một tay ôm qua vai hắn, cúi người xuống thật sự muốn ôm hắn lên. Sở Minh Duẫn vội đè tay y lại, trong lòng một bụng hỏa khí trước kia đã tản đi sạch sẽ, buồn cười nói: "Được rồi, đùa ngươi thôi, ta nào có mảnh mai như thế."

"Thật không có chuyện gì?" Tô Thế Dự tỉ mỉ quan sát sắc mặt của hắn, nhưng xác thực cũng xem không được gì.

Sở Minh Duẫn tùy ý khoát khoát tay, tên tuần vệ đi theo một bên vẻ mặt rối rắm nghe màn đối thoại của hai đại nam nhân. Tô Thế Dự như cũ rơi ở phía sau một bước, mắt thấy thân hình Sở Minh Duẫn không có trở ngại đi một lúc lâu, cũng liền yên lòng.

Tuần vệ dẫn bọn họ đi đến con đường trước kia, Sở Minh Duẫn hỏi dụng ý của cơ quan xuất hiện trên con đường hẹp kia, tuần vệ nọ chỉ lo cúi đầu đi ở phía trước, không mở miệng.

Tuần vệ bước chân mấy vòng, đi hồi lâu cuối cùng đưa bọn họ dẫn tới một chỗ trong thạch thất, bốn phía không có lối ra. Sở Minh Duẫn cau mày nói: "Lại là cơ quan?"

Tuần vệ nhìn hắn một cái, vội vàng dời tầm mắt, "Ừm." Hắn lùi về phía sau lưng Sở Minh Duẫn và Tô Thế Dự, ở trên tường đá tìm tòi nửa ngày kéo ra một cái khuyên đồng. Tuần vệ giương mắt nhìn bọn họ, lại đụng vào tầm mắt Tô Thế Dự mang theo ý cười, trái tim hắn hoảng hốt, mạnh mẽ cúi đầu, dùng hết khí lực mạnh mẽ xoay chuyển khuyên đồng, xoay người nhấc chân chạy trốn từ con đường vừa đi.

Cho dù nam nhân kia có thể tin, nhưng lấy võ công cùng lệ khí nam nhân lam y ở bên cạnh y, chính mình bất quá chỉ là một con giun dế, làm sao giữ được mạng. Sau lưng khuyên đồng nổ vang, dưới chân hắn chạy thật nhanh, không dám quay đầu nhìn lại.

Cửa thạch thất ầm ầm đóng kín.

Sở Minh Duẫn ngay khi cánh cổng hạ xuống liền vỗ ra một chưởng, chưởng phong mang theo sức lực đánh tới, đụng vào trên cửa đá dày cộm nặng nề nhưng chỉ làm nó kịch liệt run lên, rì rào rơi xuống vô số vụn phấn.

"Sách." Sở Minh Duẫn căm tức thả tay xuống, quay đầu nhìn về Tô Thế Dự, sau đó nhớ tới trên mặt nam nhân này ngoại trừ ý cười nhất quán căn bản sẽ không xuất hiện biểu tình nào khác, hắn tự mình dựa vào tường ngồi xuống, không khỏi trào phúng cười thành tiếng: "Không nghĩ đến Tô đại nhân cũng có khi nhìn nhầm, ngược lại còn cho người nọ nhặt lại cái mạng."

Tô Thế Dự đứng ở giữa hơi ngửa đầu đánh giá đỉnh vách tường chung quanh, nghe vậy cũng không quay đầu lại nói: "Bị giam ở đây ít nhất ba ngày sau chúng ta mới có thể chết đói, hắn nhiều nhất chỉ sau ba chén trà nhỏ thì sẽ độc phát thân vong."

"Ngươi đưa cho hắn không phải giải dược?" Sở Minh Duẫn hỏi.

"Ta tại sao phải đem giải dược mang trên người." Tô Thế Dự kỳ quái nhìn hắn một cái, ý cười bên môi dần sâu đậm, "Ta bất quá là đem phần độc còn lại trên người giao cho hắn, bảo đảm sẽ không lại hạ độc thủ thôi. Chỉ tiếc, hắn càng tự cho là thông minh, lại không biết đã chặt đứt đường sống cuối cùng của mình."

"Đây chính là cái ngươi gọi là tin tưởng?" Sở Minh Duẫn nhíu mày hỏi.

"Ta cũng chưa từng nói qua đó là giải dược." Tô Thế Dự cười khẽ, thản nhiên nói: "Bất quá ta xác thực không am hiểu tín nhiệm là cái gì, huống chi so sánh với cái đó, chung quy là chính mình nhìn thấy so với nghe thấy đáng tin hơn nhiều lắm."

Sở Minh Duẫn ngồi dưới ánh đèn trong bóng tối, híp mắt lạnh lùng nhìn về thân ảnh cách đó không xa, "Không hổ là Tô Thế Dự mà thế nhân tán thưởng ôn lương khiêm nhã."

"Quá khen." Y phản ứng nhàn nhạt, ánh mắt chuyển động rơi vào trên vách đá bóng loáng.

Thời điểm xuất chưởng vết thương bị liên lụy nứt toác, đau nhức cắn xé lần thứ hai bao phủ trên bả vai. Sở Minh Duẫn phun ra một ngụm trọc khí, giơ tay lần nữa che lại huyệt đạo, miễn cưỡng cầm máu, tựa tiếu phi tiếu nói: "Nếu thật sự chết tại nơi này, phỏng chừng qua mấy chục năm cũng không ai có thể tìm được, có Tô đại nhân bồi bên người ngược lại cũng không tính là thiệt thòi. Không chừng lúc thu thập hài cốt bọn họ còn có thể đem hai người chúng ta hợp táng cùng một chỗ đây."

"Vẫn là miễn đi." Tô Thế Dự đến gần một bên vách đá, đưa tay ấn ở phía trên tinh tế tìm tòi gõ gõ, "Lấy phẩm hạnh của Sở đại nhân, trước mộ phần nhất định là náo nhiệt vô cùng, Tô mỗ cũng không muốn bị liên luỵ, xuống hoàng tuyền rồi còn không được thanh tịnh." Động tác trên tay y ngừng một lát, chợt cười nói: "Nghỉ ngơi được rồi thì đứng lên đi, chúng ta cũng nên rời khỏi đây."

"Chờ thêm chút nữa đi, ta lúc này không thể di chuyển." Âm thanh Sở Minh Duẫn khàn khàn.

Tô Thế Dự sững sờ, xoay người lại đi đến bên cạnh hắn nửa ngồi nửa quỳ, lúc này mới nhìn rõ sắc mặt Sở Minh Duẫn dĩ nhiên tái nhợt, khiến gương mặt vốn diễm lệ của hắn càng thêm nổi bật.

Sở Minh Duẫn nhìn động tác Tô Thế Dự cởi ra ngoại bào của mình, không nhịn được cười trêu nói: "Tô đại nhân lần này có thể xem như là muốn chiếm tiện nghi của ta."

Tô Thế Dự cũng không nhìn hắn, động tác trên tay lưu loát đem ống tay áo kéo xuống một mảnh dự định đưa cho hắn băng bó, suy nghĩ một chút vẫn là giải thích: "Ta thường ngày dùng huân hương đều là an thần hương, ít nhiều có tác dụng giảm đau."

"Tô đại nhân, đoạn tụ a." Sở Minh Duẫn khoa trương cười nói, "Ngươi bây giờ đem y phục bên người đều đưa cho ta, cùng ta có thể xem là có quan hệ xác thịt. Lần này sự trong sạch của ta thế nhưng bị phá huỷ, Tô đại nhân phụ trách hay không phụ trách?"

Tô Thế Dự không nhịn được giương mắt nhìn, thầm nghĩ hắn làm sao có thể dùng biểu tình như thế nói ra câu 'Sự trong sạch của ta', lại tiếp tục cúi đầu đánh giá vết máu bầm đại khai vạt áo, "Sở đại nhân nên tán gẫu thêm vài câu đi, ta chỉ sợ là ngươi không chờ được đến lúc ta đối với ngươi phụ trách."

Tô Thế Dự lúc này rốt cục mới thấy rõ nơi trúng tên, so với y dự liệu còn muốn sâu hơn một chút, gần như tận xương, cũng không biết Sở Minh Duẫn là dùng khí lực từ nơi nào tới nói giỡn. Tô Thế Dự trầm mặc trong chốc lát, thấp giọng mở miệng nói: "Ngươi không cần thiết vì ta chặn mũi tên kia."

Sở Minh Duẫn dựa vào vách đá lạnh lẽo phía sau lưng mặc cho y động thủ băng bó, lúc Tô Thế Dự nghiêng người lại gần hắn ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng, cùng an thần hương lúc bình thường giống nhau, khí tức bên trong lộ ra một cỗ ôn nhuận, tại hô hấp chảy vào phế phủ, ngay cả cơn đau cũng nhẹ đi nhiều. Hắn nhìn Tô Thế Dự buông xuống mi mắt phản chiếu xuống một cái bóng nho nhỏ, khóe môi nhếch lên chậm rãi nói: "Thời gian trước ta cùng ngươi biểu lộ ý nghĩ thân mật? Hiện tại toàn bộ kinh thành đều biết ta mê đắm ngươi, ngươi nhanh như vậy đã quên mất?"

Tô Thế Dự trên mặt vẫn là ý cười nhạt nhẽo, "Nơi này chỉ có hai người chúng ta cũng không cần thiết giả bộ nữa. Ngươi và ta cùng vào triều nhiều năm, dưới công đường từ trước đến nay không nói chuyện, trên công đường bình thường có ý kiến không đụng nhau, ta từng ngăn cản chuyện trọng yếu của ngươi mấy lần ta đều rõ ràng, nếu như vậy mà ngươi còn có thể đối với ta tình căn thâm chủng, trừ phi…" Y thử kéo ra vạt áo Sở Minh Duẫn, hơi nhíu nhíu mi, "Huyết nhục dán vào áo lót bên trong đã khô cạn, có thể sẽ đau một chút."

"Trừ phi cái gì?" Sở Minh Duẫn đầy hứng thú mà truy hỏi.

"Trừ phi ngươi quả thực có bệnh."

Sở Minh Duẫn khinh khẽ tràn đầy cười ra tiếng, thanh âm giảm xuống, "Bệnh tương tư."

Tô Thế Dự giương mắt nhìn hắn, đáy mắt hiện ra một nụ cười, "Răng cắn chặt một chút."

"Hả?"

'Tê lạp' một tiếng gấm lụa nứt vang, trên đầu vai Sở Minh Duẫn lộ ra một mảnh đỏ đậm.

Một phòng tĩnh mịch, mãi đến tận khi Tô Thế Dự băng bó xong lại vì hắn chỉnh lý tốt y phục, Sở Minh Duẫn mới chậm rãi che bả vai âm thanh khản đặc mở miệng: "… Ngươi không thể ôn nhu chút sao?… Đáng để mang thù sao?"

Tô Thế Dự tâm tình tựa hồ khá hơn nhiều, còn giơ tay thay hắn lau đi mồ hôi lạnh xuất trên trán, giọng nói ôn hòa mỉm cười: "Ngươi vừa mới nói cái gì? Ta nghe không rõ lắm."

8. Chương 8

Trên vách đá vết rạn nứt lan rộng ra bốn phía, sau vài tiếng trầm vang vách đá ầm ầm sụp đổ, sau lớp đá vụn đầy đất hiện ra một hành lang u hẹp. Ngón tay Tô Thế Dự có một chút hàn mang lấp lóe, đảo mắt liền ẩn vào trong tay áo, nhưng cũng đủ để Sở Minh Duẫn nhìn được rõ ràng. Hắn lấy ra ngọn đuốc trên tường, quay đầu lại gọi Sở Minh Duẫn đứng dậy.

Sở Minh Duẫn một bên thử hoạt động bả vai một bên đứng lên, trong lòng không khỏi cảm thán một câu tay nghề băng bó của Tô Thế Dự rất vững vàng. Ánh mắt của hắn dừng trên ống tay áo Tô Thế Dự, bỗng nhiên nói: "Dùng nội lực của Tô đại nhân, tại sao lúc đó lại không phát hiện ra tên tuần vệ ẩn nấp ở ngã rẽ kia?"

Tô Thế Dự cười cười, thẳng thắn nói: "Nhận thấy."

"Vậy ngươi chậm chạp không vạch trần, đến tột cùng là có chủ ý gì?"

Tô Thế Dự lắc lắc đầu, cười nhạt nói: "Có chủ ý gì bây giờ có nói cũng đều là lời nói suông, có cái gì tốt phải nhắc lại."

Hắn xuất thủ quả thực quá ít, Sở Minh Duẫn không nhìn ra võ công nông sâu, trong lời nói lại thập phần am hiểu cách ứng phó người khác, khó có thể dụ y nói ra cái gì, thật sự là khó đối phó. Sở Minh Duẫn suy nghĩ một chút, nói: "Trên đường nhàm chán, Tô đại nhân theo ta tán gẫu vài câu thì thế nào?"

Tô Thế Dự dựa vào ánh đuốc quan sát hành lang, cũng không để ý trên đường đi của hắn nhàm chán ra sao.

Sở Minh Duẫn che bả vai sau đó dựa vào tường đá, "A… Vết thương đau quá."

Tô Thế Dự nghiêng đầu qua chỗ khác không nhanh không chậm nhìn hắn từ đầu đến chân sau cùng mới nói: "Sở đại nhân đây là… muốn ám chỉ ta đi qua ôm ngươi sao?"

"Kia cũng không cần thiết, " Sở Minh Duẫn nói, "Ngươi theo ta tâm sự một chút đi." Không đợi Tô Thế Dự mở miệng lại bổ sung: "Ít nhiều phân tán lực chú ý, đại khái cũng không cảm thấy quá đau đớn."

Tô Thế Dự nhìn hắn, "Sở đại nhân cảm thấy chúng ta có thể tán gẫu cái gì?"

Sở Minh Duẫn con mắt loan loan nở nụ cười, nói: "Không bằng như vậy, ngươi và ta thay phiên tới hỏi đối phương một vấn đề."

"…" Tô Thế Dự thở dài, "Nếu đối phương không nói thật thì sao?"

"Cho nên mới nói giải sầu thôi, " Sở Minh Duẫn đi tới bên cạnh y, chậm thanh nói: "Có thể phân biệt thật giả hay không còn phải xem chính mình, thêm nữa, nếu đối phương nói dối thì không phải là hắn đang lảng tránh vấn đề kia sao?" Ánh mắt hắn chìm nổi bất định, mang theo ý cười nửa thật nửa giả nhìn chằm chằm Tô Thế Dự.

Tô Thế Dự bất đắc dĩ thở dài, cất bước đi vào hành lang, "Ngươi muốn hỏi liền hỏi đi."

Sở Minh Duẫn đuổi theo y, nói: "Tô đại nhân nhìn qua nhã nhặn, không nghĩ còn có thể thâm tàng bất lộ như vậy. Nếu ngươi luôn giấu thanh kiếm trong tay áo mang theo bên mình, vì sao ta chưa từng nghe người ta nói qua ngươi am hiểu võ công?"

Ngọn đèn dầu nhỏ như hạt đậu, chỉ chiếu sáng một phương thạch lộ dưới chân, trong không gian chật hẹp phải đè thấp giọng nói. Bọn họ lần lượt đến gần, bên tai Tô Thế Dự cơ hồ có thể cảm giác được khí tức ấm áp của người sau lưng, y không được tự nhiên nghiêng đầu, mới mở miệng nói: "Trái lại cũng không phức tạp như ngươi nghĩ, chẳng qua quanh năm đều như vậy nên biến thành thói quen thôi."

"Lúc ta mười lăm tuổi từng theo cha thân chinh chiến trường." Tô Thế Dự nói.

Sở Minh Duẫn kinh ngạc nhìn sườn mặt của y, trên khuôn mặt Tô Thế Dự tựa hồ toát ra một tia thần sắc hoài niệm, nhưng nhiều hơn là phức tạp khó tả, bên trong hành lang tia sáng quá tối tăm, vẻ mặt của y chỉ thoáng qua trong giây lát rồi biến mất, không kịp xem rõ ràng.

Tô Thế Dự hời hợt tiếp tục nói: "Sau này hắn nghiêm lệnh ngăn cấm ta cùng người khác động thủ, muốn ta làm văn thần. Khi đó thành Trường An không thể so với hiện tại, lúc đó rất hỗn loạn, ta khi đó là thiếu niên tuổi trẻ khí thịnh, động thủ chung quy là khó tránh khỏi. Phụ thân bởi vậy lệnh ta mặc áo trắng để quản thúc, mỗi khi bị phát hiện ta liền phải đến từ đường phạt quỳ, quỳ nhiều lắm, cho nên học được cách dùng tay áo che đậy vết tích của ám kiếm không cho hắn phát hiện, trốn thoát không ít hình phạt."

"Thật đúng là khiến cho người ta bất ngờ." Sở Minh Duẫn nhìn khuôn mặt Tô Thế Dự được ánh lửa chiếu sáng, "Ngươi khi còn bé so với hiện tại thực sự đáng yêu hơn nhiều."

Tô Thế Dự đối với một cái đánh giá không đáng đưa ra bình luận mà cười cười.

"Phụ thân ngươi tại sao ngăn cấm ngươi động thủ?" Hắn hỏi.

Tô Thế Dự quay đầu nhìn hắn một cái, cười nói: "Đây là vấn đề thứ hai."

Sở Minh Duẫn thờ ơ giơ tay làm cái tư thế mời, Tô Thế Dự bất động thanh sắc thu tầm mắt lại, mở miệng nói: "Ta ngược lại vẫn luôn kỳ quái một điểm, lấy tài sản cùng địa vị của Sở đại nhân bây giờ, vì sao không đem người nhà đến ở cùng?"

Sở Minh Duẫn sắc mặt chợt biến, ánh mắt sắc như dao cắt qua khuôn mặt Tô Thế Dự, thấy y trước sau đều một vẻ mặt hờ hững mới thu liễm thần sắc, hời hợt nói: "Ta là cô nhi sư phụ nhặt được, nơi nào còn có người thân."

Tô Thế Dự gật gật đầu, chỉ nói một tiếng xin lỗi.

Hắn còn nhớ lần thứ nhất nhìn thấy Sở Minh Duẫn. Trong kinh đã sớm truyền khắp, thời điểm Đại Hạ cùng Hung Nô giao chiến không biết từ đâu ra một thiếu niên uy danh lai lịch không rõ, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, đánh đến tam châu quay về đất liền, man di lui bước trăm dặm. Phía trên cung điện vị tướng lĩnh trẻ tuổi dùng tư thái tùy ý đi vào, mặc cho mấy trăm vị triều thần dùng ánh mắt kinh ngạc quan sát, trên khuôn mặt hắn luôn mang theo nét cười hờ hững, nhưng chung quy trong lúc mọi người lơ đãng giữa hai hàng lông mày lại toát ra khí tức âm lệ lạnh lùng.

Khi đó phụ thân Tô Thế Dự còn tại thế, Đại tướng quân Tô Quyết nhìn hắn một lúc lâu, đối Tô Thế Dự nói: "Người này tuyệt đối không phải vật trong ao."

Tô Thế Dự rất tán thành, sau khi hạ triều liền sai người điều tra lai lịch của hắn, hao tốn tận mấy năm mới thám thính ra được:

Lương châu Sở gia phú giáp một phương, giang hồ hào kiệt kết giao rộng rãi, cũng thuộc giới danh môn vọng tộc. Thời điểm bọn Hung Nô ở phía nam cướp bóc đã tàn sát vô số người dân trong thành, Sở gia đương nhiên không cách nào may mắn thoát khỏi, cũng không biết hắn đến tột cùng là làm sao mà sống sót. Chỉ biết trong một đêm đông nước ngưng kết thành băng có người nhìn thấy một thiếu niên máu me khắp người quỳ gối trước cửa nơi Kiếm Thánh đang ẩn cư, dung mạo cực giống Sở thái úy kiêu ngạo bất kham bây giờ.

Xem ra hắn xác thực rất không thích vấn đề này.

"Đến ta, vẫn là vấn đề vừa nãy, phụ thân ngươi tại sao không cho ngươi động thủ?" Sở Minh Duẫn nói.

Tô Thế Dự phục hồi lại tinh thần, khẽ nâng ngọn đuốc lên để có thể thấy rõ khuôn mặt đối phương, sau đó y hơi mỉm cười nói: "Đại khái...chắc là không thích ta giết người đi."

Sở Minh Duẫn ngẩn người, còn chưa kịp tỉ mỉ cảm nhận hàm nghĩa trong lời nói của y, liền nghe Tô Thế Dự nói một tiếng: "Đến."

Bọn họ dừng bước, Tô Thế Dự quay đầu lại nhìn Sở Minh Duẫn liếc mắt một cái, đưa ngọn đuốc tới, hai tay ấn vào trên cửa đá chậm rãi mở ra. Hòn đá nặng nề ma sát vài tiếng, ánh sáng xuyên thấu một đường lọt qua kẽ hở càng lúc càng rõ ràng, bọn họ không khỏi nhắm mắt lại thích ứng.

Thời điểm mở mắt tầm nhìn đã rõ ràng hơn, căn phòng cổ điển, án giá bằng gỗ mộc, đèn vàng cuộn tròn, đây hẳn là gian thư phòng. Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự đi ra, quay đầu phát hiện mặt trái cửa đá che dấu bằng một loạt giá sách, khép ngược vào trong, không thấy nửa điểm vết tích.

Sở Minh Duẫn ung dung thong thả quan sát một vòng, ngoái đầu nhìn Tô Thế Dự cười nói: "Đi thôi, đi tìm Tống Hành tán gẫu một chút."

Từ thư phòng đi ra, đi xuống hành lang chính là bên trong đình. Trăng lên giữa trời, tiếng nhạc đã ngừng lại, bọn họ ở trong địa lao giằng co lâu như vậy, buổi tiệc đã sớm giải tán, nhóm tỳ nữ cúi đầu thu thập chén đĩa, bước chân vội vàng đi tới đi lui.

Tô Thế Dự ngăn lại một người, cười hỏi: "Cô nương, chủ nhân các ngươi hiện tại ở nơi nào?"

Tỳ nữ kia tuổi còn quá nhỏ, nơm nớp lo sợ liếc mắt nhìn y, vội vàng cúi xuống lắc đầu: "Nô tỳ không biết."

"Vậy buổi tiệc kết thúc đã bao lâu?"

Tỳ nữ run càng thêm lợi hại, "Ở một chén trà trước, " nàng cơ hồ mang theo lời nói tựa như cầu khẩn, "Nô tỳ chỉ là người làm việc vặt, đại nhân xin đừng hỏi nữa."

Tô Thế Dự ánh mắt thu liễm lại, thả nàng đi, quay đầu nhìn về phía Sở Minh Duẫn. Sở Minh Duẫn nghiêng đầu về phía bên phải, "Ta vừa nãy nghe thấy bên này có âm thanh."

Phía bên phải là một khu tiểu Lâm, hoa và cây cảnh sum suê, bóng cây cùng đan xen, ánh trăng chiếu xuống những bông hoa dành dành trắng như tuyết. Quả nhiên có người ở.

"Nhành cây này? Vẫn còn một nhánh?" Đàm Kính nhìn khóm hoa dành dành quay đầu lại hỏi, nữ tử phía sau hắn cười hì hì nhìn hắn không đáp lời, hắn giống như nghe được cái gì đó tựa hồ gật gật đầu, "Vậy thì nghe lời ngươi." Bẻ một nhành cây tuyết trắng, để vào trong tay nữ tử.

Công bộ Thượng thư Đàm Kính vỗ vỗ bụi bặm bám trên y phục, nhấc mắt nhìn thấy có hai người đang đi về phía mình hơi chút ngẩn ra, vội vã làm lễ nói: "Sở đại nhân, Tô đại nhân."

Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự còn chưa đến gần, nữ tử liền vội vàng lui ra phía sau lưng Đàm Kính, chỉ lộ ra non nửa gương mặt thanh tú, khiếp sợ nhìn bọn họ. Đàm Kính quay đầu lại nắm chặt tay nàng, ôn nhu nói: "A Tú, đừng sợ." A Tú siết chặt tay Đàm Kính, cúi đầu không dám nhìn người vừa đến.

Đàm Kính đối với bọn họ áy náy nói: "Nội tử (Bà xã) sợ người lạ, kính xin hai vị đại nhân không lấy làm phiền lòng."

"Không sao." Tô Thế Dự cười cười.

"Tống Hành ở đâu?" Sở Minh Duẫn đi thẳng vào vấn đề nói.

"Hạ quan không biết." Đàm Kính lắc lắc đầu, "Ước chừng là có việc gấp. Mới vừa rồi có một người hầu hồi báo với Tống Hành cái gì đó, bộ dáng của hắn có chút hoang mang, bồi tội với chúng ta rồi giải tán buổi tiệc. Nội tử không thường ra cửa, thấy nơi này mới mẻ, ta liền hỏi hắn có thể ở đây đi dạo hay không, hắn vội vội vàng vàng đáp ứng một tiếng liền đi." Hắn suy nghĩ một chút, nâng ngón tay chỉ về một phương hướng, "Tựa hồ là từ hướng kia đi, hai vị đại nhân nếu như có chuyện quan trọng tìm hắn, có thể đi xem xem."

Vị trí Đàm Kính chỉ chính là thư phòng, lúc Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự đi ra nơi đó không có một bóng người.

Sở Minh Duẫn chậm rãi nhếch khóe môi nở nụ cười, "Không cần, muốn cùng hắn chào hỏi mà thôi, cũng không có chuyện gì quan trọng." Hắn quay đầu lại nhìn Tô Thế Dự, "Thật đáng tiếc, xem ra tối nay không thấy được."

Tô Thế Dự cười không nói.

Nếu đối phương đã chạy, bọn họ cùng Đàm Kính nói lời chào cũng liền rời đi. Bên ngoài phủ bóng đêm nặng nề, đèn đuốc mơ hồ, chỉ còn lại có mấy chiếc mã xa lác đác.

"Sở Minh Duẫn." Tô Thế Dự ở sau lưng đột nhiên lên tiếng.

Sở Minh Duẫn nghe tiếng dừng chân, hơi nghiêng đầu nhìn sang, ánh đèn chiếu vào đuôi lông mày khóe mắt điểm điểm ánh sáng, hắn thấp giọng nói: "Hả?"

Tô Thế Dự hiếm có do dự một chút, ánh mắt rơi vào bên cạnh, ngữ điệu vẫn vững vàng, "Tóm lại xem như là ngươi cứu ta một lần,... về sau kính xin đừng tiếp tục như vậy, Tô mỗ không đến nỗi không bảo vệ được chính mình."

Sở Minh Duẫn thật dài mà 'Nha' một tiếng, nghe không ra tâm tình cười nói: "Xem ra phải nói lời cám ơn đối với người như ta quả thật đã làm khó dễ người trung lương như Tô đại nhân."

Tô Thế Dự trầm mặc chốc lát, "Tô mỗ vô cùng cảm kích, ngày sau công sự bên ngoài nếu như ngươi có yêu cầu, tất nhiên ta sẽ tận lực tương trợ."

Mi mục tiên nhiễm một mảnh lãnh ý ẩn giấu dưới tầng tầng ánh đèn, Sở Minh Duẫn giơ tay ấn ấn vết thương trên bả vai, bỗng nhiên xoay người lại, nở nụ cười, "Khung cảnh vừa đúng lúc, ta thấy cũng không cần chờ cái gì ngày sau."

Hắn chỉ chỉ mặt của mình, cười được voi đòi tiên, "Ngươi hôn ta một cái, sau lần này hai chúng ta không ai thiếu nợ ai."

"..." Tô Thế Dự hơi nhíu lông mày, nhìn hắn vẫn không có động tác nhúc nhích.

Sở Minh Duẫn hít một hơi khí lạnh, ôm đầu vai, bộ dạng phục tùng híp mắt làm ra bộ dáng rưng rưng muốn khóc, "Tê — vết thương đau."

"… Sở đại nhân."

"Tựa hồ là thương tổn đến xương cốt, ai…thực sự là…"

"… Sở Minh Duẫn." Tô Thế Dự ngắt lời hắn.

Sở Minh Duẫn giương mắt vụng trộm nhìn y, chung quy không có kéo căng vẻ mặt cười ra tiếng, hắn cố nén bả vai run rẩy, khoát tay áo một cái nói: "Thôi, không làm khó ngươi nữa." Dừng một chút lại chậm chạp vui vẻ nói, "Ngươi cười cho ta xem một cái xem như trả sạch. Mà cái ta muốn không phải cái nụ cười giả tạo ngươi mang theo cả ngày kia, tựa như…" Hắn suy tư một chút nên hình dung như thế nào, "Giống như trước kia lúc ngươi cười Đỗ Việt ngu ngốc ấy, chân chính cười một cái, không khó đi?"

"… Ta chưa bao giờ cười y ngốc." Tô Thế Dự cải chính nói, hắn nhìn Sở Minh Duẫn, ngoài ý muốn phát hiện thần sắc đối phương cư nhiên có chút nghiêm túc.

Tô Thế Dự cách vài bước nhìn Sở Minh Duẫn một lúc lâu, mặt mày nhu hòa lại bất đắc dĩ lại giống như ôn nhu sủng nịch, y chậm rãi cong lên khóe môi, con ngươi bên trong tan ra một mảnh dịu dàng ấm áp.

Sở Minh Duẫn trong khoảnh khắc thất thần, ánh đèn phía sau lưng đối phương đổ xuống, xuyên qua bóng đêm rơi vào trong tay hắn, tựa hồ mang tới một tia ấm áp.

"Ngươi dường như cùng với người lúc trước ta biết không giống nhau lắm." Tô Thế Dự nói.

Sở Minh Duẫn nghe vậy nhàn nhạt thiêu mi nói: "Lời này nghe vào có chút giống như khích lệ."

"Sẽ sao?" Tô Thế Dự cười cười, y ngắm nhìn mã xa chờ đợi ở một bên, "Đêm đã khuya, Tô mỗ cáo từ trước."

Tần Chiêu bên cạnh xe ngựa đứng đợi đã lâu, vừa thấy Sở Minh Duẫn đến gần liền tiến lên đón, "Chuyện gì xảy ra?"

Sở Minh Duẫn dăm ba câu đem mọi chuyện đại khái nói ra, Tần Chiêu không nói gì một lúc lâu, trên khuôn mặt không cảm xúc nỗ lực hồi lâu cũng không thể làm ra biểu tình phức tạp cho hắn xem, đành phải hỏi: "Sư ca, ngươi bị thương chính là bả vai, hay là đầu?"

Sở Minh Duẫn dựa vào nhuyễn lót, quay về cho hắn một cái liếc mắt.

"Ngươi thật sự đối với y có tâm tư kia?" Tần Chiêu hỏi tới.

"Có khả năng sao?" Sở Minh Duẫn cười lạnh một tiếng, điều chỉnh tư thế giương mắt nhìn hắn, "Ngươi cho rằng Tô Thế Dự là ai? Đồng ý nói cho ta một chuyện cũng hơn nửa là thăm dò, ta trúng một mũi tên mới đổi cho y thả xuống một chút cảnh giác, cũng không thể cứ như vậy lãng phí một cách vô ích."

"Vậy yêu cầu này của ngươi cho ra cái kết luận gì?" Tần Chiêu hỏi.

Sở Minh Duẫn nhìn bóng đêm bạc trắng ngoài cửa xe, nửa ngày mới chậm rãi nói: "Ta phát hiện y cười rộ lên như vậy cũng thật là dễ nhìn."

"…"

Tác giả có lời muốn nói: Tô Thế Dự: Không muốn để ý đến ngươi = =

Sở Minh Duẫn: A →_→

9. Chương 9

Sáng sớm hôm sau có người báo án, nói là ở khu vực ngoại ô kinh thành phát hiện một cỗ thi thể, ngay cả da mặt cũng bị xé đi, huyết nhục mơ hồ, tử trạng vô cùng thê thảm. Trong kinh cho điều quan phủ vội vã

đuổi tới, sau nhiều lần khám nghiệm căn các đặc trưng trên thân thể, cuối cùng xác nhận thi thể kia chính là đương kim Trạng nguyên Tống Hành. Ngay sau đó có một nam tử xuất hiện tự nhận tội, tự xưng là do mình thi rớt sau đó tâm sinh đố kỵ, nhất thời kích động mới có thể hạ độc thủ như vậy. Mặt khác các sĩ tử khác cũng chỉ ra và xác nhận, nói đây chính là người đã tặng khu điền viên kia cho Tống Hành, nguyên bản còn tưởng rằng là một người trượng nghĩa chi sĩ, ai lường trước được lại có tâm địa độc ác như vậy.

Nguyên nhân chứng cứ phạm tội đã đầy đủ mọi thứ, phán xét trước bắt giữ vào lao ngục sau đó chờ thẩm tra xử chém, vụ án cứ như vậy thuận lợi kết thúc. Kết quả trình báo lên triều đình, nói rằng đường đường là Trạng nguyên lại gặp việc mưu hại, nhưng mà rốt cục cũng chỉ là cừu hận cá nhân giữa người đồng hương, không quan hệ đến quốc gia xã tắc, chỉ đổi lại Hoàng đế cùng các triều thần than thở, thổn thức thương tiếc cho một tài năng học vấn, chỉ như vậy mà thôi. Giống như một viên đá nhỏ nhẵn rơi vào trong hồ, vẻn vẹn không nổi lên chút gợn sóng.

Thế sự đột ngột chuyển biến, nhàn thoại trong quán trà cũng cách mấy ngày lại đổi chút mới mẻ, Tống Hành một người nho sinh, giao thiệp ít ỏi, chưa kịp nhậm chức lại càng không cần nói đến chiến tích, vụ án kết thúc, tựa như hạt bụi trong gió, rơi xuống liền dừng lại.

Thật sự lưu tâm chuyện này, e rằng chỉ có hai người kia.

Thời điểm ở trên kim điện nghe tấu, Tô Thế Dự cùng Sở Minh Duẫn liếc mắt nhìn nhau, mỗi người một ý, cũng không đề cập đến chuyện ở trong địa lao đêm đó. Bọn họ tự nhiên rõ ràng, đêm đó Tống Hành mở tiệc chiêu đãi chúng thần hiển nhiên là dùng mặt nạ thế thân, đối phương sau đó mắt thấy không ổn, vội vàng tung vụ án này ra hòng che giấu mọi việc, dù sao cũng là chết không có đối chứng.

Lúc hạ triều Sở Minh Duẫn tìm Tô Thế Dự, biết rõ còn cố hỏi, "Tô đại nhân tại sao không bẩm báo bệ hạ chuyện ở địa lao?"

"Bệ hạ tuổi vẫn còn trẻ, tâm tính chưa ổn, cần gì hiện tại lấy suy đoán quấy nhiễu hắn." Tô Thế Dự nhàn nhạt nói, liếc nhìn Sở Minh Duẫn một cái, "Sở đại nhân cũng không nói, như vậy ngươi đã đọc được điều gì xảy ra bên trong sự tình kia?"

Sở Minh Duẫn câu lên một tia cười, thẳng xem vào trong mắt Tô Thế Dự, "Lẽ nào Tô đại nhân và ta suy nghĩ không giống nhau sao?"

Tô Thế Dự khẽ cười một tiếng, dời tầm mắt nhìn những mái ngói xanh lơ lửng phía xa xa, "… Một mảnh lá rụng biết thu đã về."

Kiến vi trí trứ (thấy mầm biết cây, nhìn sự vật khi nó mới xuất hiện, có thể đoán biết tương lai của nó).

Đây là dã tâm bừng bừng cỡ nào của người hạ quân cờ.

Bên ngoài thành Trường An, cách phía Tây ngoại ô mấy chục dặm, núi non trùng trùng điệp điệp, đường núi uốn lượn, chim muông bay qua bay lại như con thoi ở trên cành cây cổ mộc, phát ra tiếng kêu lanh lảnh, là địa phương tiên hữu nhân gia (những hộ gia đình mới sinh sống).

Ở một nơi trên vách núi có hai nam tử ghìm cương dừng lại, phóng tầm mắt trông về phía xa. Dẫn đầu là nam tử mặc lam y, ống tay áo bị gió thổi lên, vạt áo nơi ống tay hoa văn cánh sen trùng điệp ẩn hiện, đỏ sậm như máu, hắn quay đầu lại hỏi người phía sau: "Xác định là nơi này?"

Tần Chiêu nói: "Vâng, nhưng vị trí cụ thể vẫn chưa xác định được."

Sở Minh Duẫn quay đầu nhìn lại, giơ tay đè ép mái tóc đen dài bị gió thổi có phần ngổn ngang, trong giọng nói không hề che giấu vẻ ghét bỏ, "Rừng núi hoang vắng."

Hôm đó ở trong địa lao Sở Minh Duẫn đã chú ý tới, kết cấu địa lao phức tạp như vậy cũng không phải một sớm một chiều là có thể hoàn thành, hơn nữa trong không khí còn lưu động mùi máu tanh có nghĩa trước đây không lâu nơi này còn giam giữ người, hiển nhiên chủ nhân địa lao vì muốn bắt được hắn và Tô Thế Dự nên mới đưa lồng giam treo lên không. Nhưng mà lúc bọn hắn đi vào bên trong đã thấy đám tuần vệ, dựa theo tình huống phía trước lúc bọn họ ở trong tù loạn chuyển, tuần vệ chỉ ở nơi kia hoạt động, cho nên Sở Minh Duẫn suy đoán là có người còn bị giam giữ ở bên trong, chưa kịp dời ra ngoài.

Đêm đó lúc hắn rời đi bất động thần sắc, trong bóng tối lại dặn dò ảnh vệ đi nhìn một chút, quả nhiên có mấy chiếc xe ngựa trông như xe vận chuyển hàng vào lúc tảng sáng lặng lẽ ra khỏi phủ. Ảnh vệ một đường theo đuôi, tuy rằng lặng yên không một tiếng động, nhưng đối phương cảnh giác cực cao, vừa vào phía Tây ngoại ô hành tung càng thêm quỷ quyệt, nơi này núi non trùng điệp địa thế vốn phức tạp, ẩn mình bên trong tán cây che trời lại càng một tia sáng cũng không lọt, cuối cùng ảnh vệ cũng chỉ có thể xác định vị trí của bọn chúng đại khái là ở trong núi.

Tần Chiêu nói: "Loại địa phương này khi tra xét vốn rất khó khăn, nếu không muốn đối phương phát hiện, e rằng càng phải cẩn thận hơn."

"Ý của ngươi là, ta phải phái thêm nhiều người nữa đến đây, với lại khả năng có khi còn phải chờ thêm mười ngày nửa tháng?" Sở Minh Duẫn nói.

"Đúng vậy."

"Quá phiền phức." Sở Minh Duẫn lắc đầu một cái, nhìn cánh rừng rậm rạp xanh biếc ở đối diện, "Hao phí tinh lực, còn liên lụy ảnh vệ không thể tự do hành tẩu."

"Sư ca là muốn bỏ mặc không quan tâm?" Tần Chiêu hỏi.

Sở Minh Duẫn khẽ cười thành tiếng, "Như vậy quá tiện nghi cho chúng, trong lòng ta càng không vui."

"Vậy phải làm như thế nào mới tốt?"

"Tần Chiêu, " Sở Minh Duẫn nheo mắt lại ngẩng đầu, ánh nắng mỏng manh, trên bầu trời những đám mây chất chồng lên nhau hiện ra màu sắc trắng xám, "Mấy ngày liên tiếp khí trời đều như thế này, e rằng không lâu nữa sẽ có mưa lớn đây."

"Cái gì?" Tần Chiêu không kịp phản ứng.

"Lũ bất ngờ." Sở Minh Duẫn nhàn nhạt nói, "Nếu không tìm được, chi bằng động thủ cho nổ đỉnh núi, vừa vặn có lão thiên gia ủng hộ, đến lúc đó nước mưa bao bọc bùn cát đá tảng tuôn trào xuống dưới, người nào cũng trốn không thoát. Chúng yêu thích núp ở chỗ này, vậy thì đơn giản chôn bọn chúng ở đây."

"Nhưng là..." Tần Chiêu chần chờ nói, "Người bọn chúng giam giữ hắn cũng ở đây."

"Liên quan gì tới ta?" Hắn hỏi ngược lại, thu hồi tầm mắt nhìn về phía Tần Chiêu, "Ai biết được người bị giam giữ là ai, còn nữa, dựa vào việc của Tống Hành có thể thấy được, cho dù có tra ra được ổ giam giữ người cũng sẽ bị chúng thủ tiêu trước, cuối cùng vẫn không cứu được."

Tần Chiêu trầm mặc không nói.

Sở Minh Duẫn dời tầm mắt đi chỗ khác, tiếp tục nói: "Bộ binh tuy rằng nghe theo ta, bất quá lượng hỏa dược quá lớn chung quy sẽ khiến cho người ta hoài nghi. Ta nhớ Đàm Kính lợi dụng chức vụ Công bộ Thượng thư của hắn âm thầm làm chút buôn bán riêng tư, không bằng đi theo hắn đàm luận sinh ý."

"Vâng." Tần Chiêu nói.

Sở Minh Duẫn nhìn hắn một cái, nở nụ cười, "Mặt lạnh, đối với ta có ý kiến?"

"Không phải." Tần Chiêu lắc đầu một cái.

Sở Minh Duẫn bên môi ý cười nhàn nhạt, hắn đương nhiên biết tính tình sư đệ mình, lại quay đầu ngựa trở về, thay đổi đề tài, "Đúng rồi, ta bàn giao sự tình Tô Thế Dự cho ngươi điều tra như thế nào rồi?"

Tần Chiêu vội vã đánh ngựa đuổi tới, cách phía sau Sở Minh Duẫn đáp: "Không tra được."

"Hả?" Sở Minh Duẫn cau lại lông mày.

Tần Chiêu tổ chức lại ngôn ngữ, nói rõ ràng, "Trong 'Bộ binh tịch sách' không có tên Tô Thế Dự, những người có liên quan cũng không ai nghe nói qua y từng ra chiến trường."

"Điều tra cẩn thận chưa?" Sở Minh Duẫn nói, "Tô Thế Dự và ta cùng tuổi, năm y mười lăm tuổi hẳn là mười hai năm trước, khi Hung Nô tấn công Đại Hạ, hơn nữa y theo chân Tô Quyết đến, không nhập vào tịch sách cũng nói xuôi được."

"Đã điều tra qua, lúc đó tướng quân quả thật là Tô Quyết, nhưng mà mấy chiến dịch to nhỏ đều không có dấu vết Tô Thế Dự. Nhi tử độc nhất của Đại tướng quân, cũng không thể đi làm một tên tạp binh tiểu tốt đi."

Sở Minh Duẫn trầm ngâm nói: "Theo khẩu khí của Tô Thế Dự, lúc đó ước chừng là đã xảy ra chuyện gì đó. Dùng quyền lực của Tô Quyết, muốn bóp méo điển sách xóa đi tên Tô Thế Dự cũng không phải không thể."

"Dù vậy, lúc đó đội ngũ Tô Thế Dự đi theo cũng nên có ghi chép, nhưng mà những thứ này hoàn toàn không có."

"Tịch sách không có, người ngoài không biết, vậy tại sao ngươi không đi hỏi Đỗ Việt một chút?"

"Đã hỏi qua. Nhưng mà Đỗ Việt khi đó mới tám tuổi, hơn nữa Kim Lăng cùng Trường An cách xa như vậy, y làm sao có khả năng biết đến chuyện năm đó. Nhìn dáng vẻ của y, người nhà hẳn là cũng chưa từng nhắc qua." Tần Chiêu nói, "Sư ca, lời Tô Thế Dự nói, có thể là giả."

Sở Minh Duẫn trầm mặc, thần sắc Tô Thế Dự lúc đó hắn vẫn còn nhớ rõ ràng, tựa như có muôn vàn tâm tư rơi xuống nước không một tiếng động, dung thành một điểm nhạt nhẽo mờ mịt treo bên môi. Hắn chậm rãi lắc lắc đầu, ngữ khí bình tĩnh: "Đây không phải là lời nói dối."

"Làm sao ngươi biết?" Tần Chiêu hỏi.

Sở Minh Duẫn suy nghĩ một chút, chậm rãi nói: "Nếu là giả, lời nói này của Tô Thế Dự cũng thực sự quá dễ dàng bị chúng ta vạch trần. Chi bằng nói y rõ ràng biết chúng ta sẽ không thu hoạch được gì, mới có thể không chút để ý trả lời vấn đề kia của ta."

Ẩn dưới mấy câu nói loanh quanh kia tất cả đều che đậy tâm tư tính kế, nếu là người khác hơn phân nửa còn phải cân nhắc suy đoán nửa ngày mới có thể rõ ràng. Tần Chiêu nhất thời không biết nên đánh giá về hai người này như thế nào, đành phải bình thản nói: "Ồ."

"Tuy rằng không hiểu tình huống như vậy đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì, chẳng qua—— "

Thành Trường An lúc ẩn lúc hiện hiện ra ở phương xa, cờ bay phất phới ào ào, bức tường nhợt nhạt không giấu được sự náo động phồn hoa trong thành. Nơi này là giấc mộng sâu đậm của những người đọc sách gian khổ, là nơi con người đầu cơ trục lợi, là chiến trường chém giết lẫn nhau của những người nắm quyền.

Sở Minh Duẫn nhếch khóe môi, trong âm cuối cất lên còn có chút kỳ đãi chi ý (kỳ vọng, chờ mong), "Ta và y, tương lai còn dài."

10. Chương 10

Thành Trường An một đêm này náo nhiệt thêm mấy phần.

Đế vương trẻ tuổi Đại Hạ quốc Lý Duyên Trinh đăng cơ đã tám năm, loạn Hung Nô từ lâu đã bình ổn, giữa các bang quốc với nhau không còn nhiễu loạn, thiên hạ thái bình nơi nơi đều là không khí ca múa hát mừng vui. Việc thiên hạ đã phần nào bình ổn, cho nên Lý Duyên Trinh liền muốn quan tâm đến chính mình.

Tiên đế dòng dõi đơn bạc, tráng niên sớm hoăng (thời xưa gọi chư hầu hoặc các quan to chết là hoăng), Lý Duyên Trinh chưa kịp đến tuổi nhược quán (con trai thời xưa hai mươi tuổi gọi là nhược quán, chưa đến hai mươi gọi là vị quán) đã lên ngôi. Khi đó Hung Nô nhiễu loạn, thế cuộc rung chuyển, phi tần vào cung hầu hạ đều là những nữ tử đoan chính do hoàng thân vội vàng tuyển chọn ra, yên tĩnh quy củ, vô vị đến cực điểm. Mà Lý Duyên Trinh tính cách phong nhã, yêu thích thơ từ vũ nhạc, thế nhưng lúc hắn rảnh rỗi ngâm một chút thi từ cũng không có người biết thưởng thức, đám văn thần trong triều biết ngâm thơ cũng rất nhiều, nhưng hắn vừa nhắc tới, triều thần cùng hậu cung đều trả lời nhất loạt: "Bệ hạ, lấy quốc sự làm trọng."

Đó là cỡ nào đau lòng.

Ngày hôm đó trên kim điện đợi mọi chuyện hồi báo xong xuôi, Lý Duyên Trinh nhìn quanh một vòng, ánh mắt cố ý rơi vào trên người Tô Thế Dự, uyển chuyển đề cập đến việc tuyển phi, nghĩ muốn chọn ra nữ tử thông minh lanh lợi, phong nhã một chút.

Tô Thế Dự buông mắt cười nhạt, đáp: "Đây là chuyện trong Hoàng gia, bệ hạ không cần dò hỏi chúng thần."

Sở Minh Duẫn ghé mắt quét tới nhìn y một cái, hắn còn nhớ rõ ràng năm đó là ai khẽ cau mày ngăn cản việc tuyển phi, ngôn từ ôn hòa khẩn thiết, khuyên Lý Duyên Trinh đến nỗi quả thực nhiều năm sau cũng không dám mở miệng nữa.

Tổng kết lại chính là: Tuổi vẫn còn trẻ, tu thân dưỡng tính; quốc sự làm trọng, người chờ thêm chút nữa.

Lúc đó Sở Minh Duẫn thuận miệng kể lại cho Tần Chiêu, lắc đầu cảm thán: "Chính mình không thành gia lập thất còn muốn người khác cùng tu thân dưỡng tính, y ngày nào còn kiêm chức vụ Ngự Sử đại phu, phỏng chừng còn muốn đi quy ẩn tu đạo." Tần Chiêu co quắp nghiêm mặt không để ý tới hắn.

Bất luận như thế nào, mọi việc đã định ra rồi, chọn ra nữ tử con nhà gia giáo vào kinh, tạo điều kiện cho Đế vương tuyển chọn.

Chỉ vẻn vẹn mấy ngày, đã có thật nhiều đoàn xe vào thành, quan gia tiểu thư ở tại kinh thành cũng khẩn trương chuẩn bị, cách xa ở đất phong các nước chư hầu cũng đưa tới đông đảo mỹ nhân. Chuyện nhàn thoại trong tửu lâu tất cả đều đối với việc tuyển phi lần này đem ra xoi mói bình phẩm, trình độ sôi nổi náo nhiệt còn hơn cả chính mình đón dâu.

Không khí này thực dễ khiến lòng người cũng bị cuốn theo, ngay cả Tần Chiêu cũng thờ ơ lạnh nhạt không quan tâm, lại trực tiếp đến thư phòng tìm Sở Minh Duẫn chủ động nhắc tới việc này.

Sở Minh Duẫn chậm rãi giương mắt nhìn hắn, "Ngươi hâm mộ?"

"…" Tần Chiêu cứng ngắc mặt nói, "Nhiều quan lại vội vã đưa người vào cung như vậy, ngươi lại không biết bọn họ đánh chủ ý gì?"

Hậu cung tiền triều, từ xưa đến nay đều bị ảnh hưởng bởi nhiều yếu tố.

Sở Minh Duẫn vân vê một khỏa nho xanh tươi ướt át, "Có ăn không?"

"Sư ca, " Tần Chiêu không nhịn được nói, "Thời điểm hắn đăng cơ chúng ta không vào triều thì thôi đi, hiện tại cơ hội tốt như vậy ngươi dự định buông tha?"

Sở Minh Duẫn nhìn vào ánh mắt Tần Chiêu, ung dung thong thả đem mâm đựng trái cây chuyển qua một bên, lại lôi ra mấy quyển công văn đặt trên án thư, lúc này mới ngước mắt nhìn về phía hắn, "Cơ hội gì?"

Hắn lạnh lùng nở nụ cười, "Đem nữ nhân làm quân cờ, đưa vào trong cung thổi chút gió bên tai? Chỉ có loại nhân tài vô dụng mới muốn dựa vào loại thủ đoạn này để củng cố địa vị của mình."

Tần Chiêu không có gì để nói. Hắn cũng không ủng hộ loại thủ đoạn này, nhưng Sở Minh Duẫn từ trước đến nay thân ở nơi đầu sóng ngọn gió, cơ hội này bọn họ nhìn không lọt, nhưng khó bảo đảm người khác sẽ không dùng nó để đối phó Sở Minh Duẫn. Lấy ngạo khí của sư ca hắn, đương nhiên sẽ không để vào mắt, nhưng hắn lại khó tránh khỏi lo lắng.

Sở Minh Duẫn nhìn bộ dạng này của Tần Chiêu, bỗng nhiên nói: "Ngươi nếu có hứng thú cũng không phải là không thể…"

Tần Chiêu kinh ngạc nhìn hắn.

Sở Minh Duẫn chậm rãi nói: "Suy nghĩ kỹ một chút, tuy rằng thủ hạ của ta không có nữ tử nào có thể sai phái, bất quá Đỗ Việt ngược lại làm cho người ta yêu thích, không bằng đem y đưa vào cung đi? Ngươi nỡ lòng bỏ đi không?"

"Sư ca…"

"Ai…các ngươi đang nói ta cái gì vậy?" Đỗ Việt đẩy cửa bước vào.

Tần Chiêu: "…"

Sở Minh Duẫn: "Tính toán chuẩn bị cho ngươi chút đồ cưới, Tần Chiêu muốn thú…"

"Vô nghĩa, " Đỗ Việt tùy tùy tiện tiện tìm cái ghế ngồi xuống, "Ngươi cái người này cả ngày thiếu đạo đức, Tần Chiêu mới không làm ra cái gì mà đồ cưới."

Chữ cuối cùng kia của Sở Minh Duẫn bị âm thanh trong trẻo của Đỗ Việt hoàn toàn đè ép, nhưng Tần Chiêu vẫn khẩn trương liếc nhìn Sở Minh Duẫn một cái, đôi môi mân thành một đường.

Sở Minh Duẫn nghiêng đầu cười nhạo thành tiếng, hài hước thở dài một hơi, cầm xấp công văn đứng lên bước ra ngoài thư phòng.

Đỗ Việt ở phía sau gọi hắn: "Ai, ngươi đi nơi nào? Ta vừa mới đến!"

Sở Minh Duẫn người đã đi thật xa, âm thanh vẫn rõ ràng từ xa xôi truyền đến, "Trong phòng này ngớ ngẩn quá nặng, ta đi ra ngoài hóng mát một chút."

"Ta kháo, " Đỗ Việt nhíu mày, "Có tin hay không lão tử hạ độc ngươi."

Kỳ thực hắn cũng chính là ỷ vào Sở Minh Duẫn không nghe thấy mới dám nói như thế.

"… Đỗ Việt." Tần Chiêu bỗng nhiên gọi y.

"Làm gì?" Đỗ Việt nhìn về phía hắn.

Tần Chiêu đụng phải cặp mắt trừng to của Đỗ Việt liền cứng họng, một chữ kia của Sở Minh Duẫn, âm thanh rõ ràng đập vào trong lòng hắn, làm cho hắn hoảng loạn gần như không biết làm sao, cũng may hắn trời sinh một khuôn mặt không biểu lộ tâm tình, Đỗ Việt cũng không phải người tỉ mỉ, không nhìn ra được có cái gì không đúng.

Tần Chiêu tìm từ nghèo nàn nửa ngày, cuối cùng nhạt nhẽo nói: "Ngươi ăn nho không?"

Đỗ Việt theo đó nhìn về phía án thư, quả nho trên đĩa còn dính óng ánh thủy châu, gật gật đầu, "Ăn!"

Bên này Tần Chiêu cùng Đỗ Việt ngồi đối diện nghiêm túc ăn xong mấy quả nho, bên kia Sở Minh Duẫn mang theo công văn tiến vào cung.

Thái úy cùng Ngự Sử đại phu mỗi tháng đều phải trình báo sự vụ lên hoàng đế, đây là thông lệ.

Sở Minh Duẫn theo cung nữ dẫn vào ngự thư phòng, lúc này Tô Thế Dự cũng đã đến, trong tay y đồng dạng nắm mấy tập công văn, quan sát án thư không biết đang suy nghĩ gì. Chủ vị Lý Duyên Trinh tay cầm một con dao khắc, cúi đầu chuyên tâm mài, bên cạnh hắn đứng thẳng một thân cây cao bằng một người lớn, nhàn nhạt lộ ra mùi thơm, có thể nhìn ra được là chất liệu thượng thừa, đại khái là nơi nào tiến cống tới gỗ quý.

Hiện nay bệ hạ ngoại trừ chính sự, quốc sự, chuyện thiên hạ ra thì mọi chuyện đều tinh thông, đặc biệt là điêu khắc vẽ tranh.

Sở Minh Duẫn hướng Lý Duyên Trinh hành lễ, Lý Duyên Trinh qua loa mà đáp một tiếng, ngay cả ánh mắt cũng không dứt ra được, miệng nói: "Công văn đặt ở trên bàn đi."

Trên án thư từ lâu đã đặt vài bức chân dung nữ tử được tuyển chọn, trên quyển trục còn tán loạn vài mảnh vụn dao khắc. Sở Minh Duẫn hiểu rõ Tô Thế Dự đang quan sát cái gì, y là đang tìm nơi có thể thả công văn xuống. Sở Minh Duẫn tiến lên trực tiếp đem công văn đặt ở trên bức họa, Tô Thế Dự liếc mắt nhìn hắn, cũng buông đồ xuống.

Tô Thế Dự sửa lại ống tay áo một chút, Lý Duyên Trinh vẫn như trước đắm chìm trong con dao khắc, vội ho nhẹ một tiếng. Tô gia từ khi hắn còn là Thái tử vẫn luôn nâng đỡ hắn, Tô Thế Dự so với hắn lớn tuổi hơn, Lý Duyên Trinh đối với hắn thập phần tôn kính, nghe tiếng liền vội vã ngẩng đầu lên, cười nói: "Trẫm nghe, các ngươi báo cáo đi…"

Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự thật sự là tập mãi thành quen, tùy ý Lý Duyên Trinh toàn tâm nhìn khúc gỗ nghe xong báo cáo, cuối cùng thu hồi ánh mắt nhìn bọn họ cười than thở: "Trẫm nhờ có hai vị ái khanh giúp đỡ, thiên hạ an khang, trời yên biển lặng, có thể nói là may mắn rồi."

Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự cười trả lời, trong đó tâm tư dị biệt.

Lý Duyên Trinh trầm ngâm trong phút chốc, nói: "Còn có một chuyện, trẫm muốn hỏi hai vị ái khanh một chút."

"Bệ hạ cứ nói đừng ngại."

"Khối gỗ này đúng là thượng thừa, trẫm cho là chỉ có điêu khắc thành mỹ nhân tuyệt thế mới có thể không phụ trời ban, ái khanh có người nào có thể đề cử sao?"

"..."

Trầm mặc chốc lát, Tô Thế Dự mở miệng nói: "Kì tuyển phi lần này, mỹ nhân trong thiên hạ tề tụ đông đảo, bệ hạ lựa chọn một người ở trong đó là được rồi."

Lý Duyên Trinh lắc lắc đầu, "Trẫm tự nhiên là đã xem qua, nhiều tú nữ dung sắc như vậy vẫn không qua nổi Tô ái khanh, trẫm nhìn không lọt."

"Thần một nam tử sao có thể cùng đánh đồng với nhau, " Tô Thế Dự cười nói, "Còn nữa, nếu là thật sự bàn luận về dung mạo, Sở đại nhân mới có thể xưng là tuyệt sắc."

Sở Minh Duẫn vẫn luôn trầm mặc khẽ liếc mắt nhíu mày nói: "Ta cũng là nam tử."

Tô Thế Dự đón nhận ánh mắt của hắn, hơi hơi mỉm cười nói: "Ta có nói qua không phải? Sở đại nhân vội vã cường điệu cái gì."

Hắn chợt nhớ tới hiền lương ôn nhã Tô đại nhân thật ra là cái người thù dai.

Sở Minh Duẫn đem toàn bộ làm như không nghe thấy, vừa quay mặt lại va vào ánh mắt Lý Duyên Trinh đang ở trên mặt hắn xem xét kỹ càng, hắn không khỏi sững sờ, không kịp mở miệng đã thấy Lý Duyên Trinh thần sắc khổ não mà lắc lắc đầu, "Sở ái khanh mặc dù cũng đẹp đẽ, nhưng mà mặt mày quá yêu dã diễm lệ, không phải là loại hình trẫm yêu thích."

Tô Thế Dự rơi vào trầm mặc.

Sở Minh Duẫn mi tâm nhảy nhảy, hắn cười lạnh một tiếng, qua loa nói: "Tướng mạo thần không hợp tâm ý bệ hạ, thực sự là... xấu hổ không chịu nổi."

Lý Duyên Trinh giơ tay lên một cái, "Không sao", hắn nghiêng đầu nhìn về phía Tô Thế Dự, "Ngươi vừa nãy có phải mới vừa nở nụ cười?"

Tô Thế Dự bình tĩnh mà ngước mắt lên, "Không có."

"Tô ái khanh yêu thích loại hình như vậy sao?" Lý Duyên Trinh lời vừa ra khỏi miệng lại tự mình lắc đầu nở nụ cười, "Trẫm quên mất, ngươi xưa nay nào có yêu thích cái gì."

Trên đời này mỹ nhân vô số, ngoại trừ thâm cung hào môn, đương nhiên còn có hoa nhai liễu hạng (chỉ chốn thanh lâu). Nỉ non oanh đề yến ngữ, lượn lờ làn gió thơm nức mũi, đúng là nơi cực lạc chốn nhân gian.

Một cỗ nhuyễn kiệu dừng trước cửa Hồng Tụ các, tú bà đứng phía trước đón khách vừa thấy nam tử kia liền bước nhanh tới nghênh tiếp, ân cần cười nói: "Ngài sao lại tự mình đến đây, có chuyện gì chỉ cần gọi người nói một tiếng, cũng không cần phải vội vàng..."

Nam tử khoát khoát tay đánh gãy lời của nàng, "Nàng đâu?"

"Đang ở trong phòng nghỉ ngơi, ta đi gọi nàng."

"Không cần." Nam tử cất bước đi lên lầu. Dưới lầu tiếng cười cười nói nói thấp xuống, tỳ nữ vì hắn mở cửa, cung kính mà thi lễ một cái sau đó lui sang một bên. Bài trí bên trong căn phòng này cùng với nơi vừa bước vào phảng phất là hai loại địa phương bất đồng, trắng trong thuần khiết ôn hòa, hoàn toàn không có phù hoa mị thái. Sa trướng trùng trùng điệp điệp, theo gió nhè nhẹ bay, một thân ảnh xinh đẹp đến gần, bàn tay mềm mại vén lên trướng mạn, nữ tử đối với hắn nhẹ nhàng nở nụ cười, mặt mày nhu hòa tú lệ.

Tĩnh Xu đối nam tử thi lễ một cái, lúc này mới giương mắt nói: "Ngài tự mình đến đây, tại sao không sớm thông báo một tiếng?"

Nam tử ngồi xuống, cười nói: “Không có việc gì, tới thăm ngươi một chút.”

Tĩnh Xu tiến lên tự mình rót đầy trà cho hắn, nhợt nhạt cười, mở miệng đang muốn nói chuyện, phương xa bỗng nhiên mơ hồ truyền đến một tiếng vang trầm thấp, trên mặt đất hơi rung lên một chút, cực kỳ nhẹ nhàng, cơ bản đều bị tiếng trêu đùa dưới lầu che lại, nếu không phải nội lực không cạn e rằng rất khó có thể phát giác. Nam tử cũng nhìn về ngoài cửa sổ, bọn họ kinh nghi bất định nhìn nhau liếc mắt một cái, trực giác bất an.

Tiếng bước chân hoảng loạn thẳng hướng đến nơi này, gã sai vặt không kịp thi lễ đẩy cửa bước vào, há miệng gọi: “Thiếu chủ! Không xong, Phía Tây ngoại ô bên kia xảy ra vấn đề rồi!”

“Làm sao vậy?” Nam tử bỗng nhiên đứng dậy.

Chân trời bỗng nhiên nổ lên một tiếng sét, Tĩnh Xu bước nhanh đi tới trước cửa sổ, chỉ thấy xa xa mây đen ánh chớp như xà, tiếng sấm vang vọng như chiêng trống xuyên thấu trời, ầm ầm lăn đến, những đám mây đột nhiên sụp đổ, mưa như trút nước tầm tã rơi xuống.

Tác giả có lời muốn nói: Tô Thế Dự: Thứ cho ta nói thẳng, ta không phải nhằm vào Sở Minh Duẫn, ta là nói các chư vị đang ngồi, tất cả đều có bệnh.

Sở Minh Duẫn: →_→

Tần Chiêu: →_→

Đỗ Việt: =.=

Lý Duyên Trinh: Tô ái khanh yêu thích loại hình như vậy sao?

Sở Minh Duẫn: Không cần hỏi, y thích, cho nên sau đó yêu ta.

Lý Duyên Trinh: →_→

Tô Thế Dự: →_→

11. Chương 11

Nghiêm Diệp đi theo Tần Chiêu tiến vào phủ Thái úy, một đường xuyên qua dãy hành lang đỏ thắm đi về phía thư phòng. Hắn dọc theo đường đi thầm tán thưởng phong thái của quý phủ, thăm dò vài câu, thế nhưng nam tử hắc y kia cũng chỉ cho hắn cái bóng lưng, cùng vài tiếng cực lãnh đạm ‘Ừm’, thực sự là không có gì khác, hắn hậm hực mà im lặng, theo Tần Chiêu dừng bước, nhìn cánh cửa thư phòng từ từ mở ra liền vội vã sửa sang lại biểu tình.

Sở Minh Duẫn đang đề bút ở trên địa đồ phác hoạ cái gì đó, nghe thấy tiếng bước chân bèn ngẩng đầu lên, liếc mắt một cái trông thấy là Nghiêm Diệp, “Ngươi lại tới đây làm cái gì?”

Nghiêm Diệp cúi đầu thi lễ, cười đáp nói: “Hạ quan biết được đại nhân đang hỏi thăm tin tức Trần lão thượng thư, trùng hợp có biết rõ đôi chút, nên vội vàng đến nói cho đại nhân.”

Sở Minh Duẫn gác lại bút, tựa lưng vào ghế dựa phía sau, “Ngươi biết gia nhân (người nhà) Trần Huyền Văn ở đâu?”

“Chỉ là nghe ngóng được một ít, ” Nghiêm Diệp nói, “Trước đó vài ngày hạ quan đi sứ ở Lâm An, có gặp qua quận trưởng (người đứng đầu một quận), hắn nói Trần lão thượng thư chẳng biết vì sao bỗng nhiên tìm tới hắn cầu hỗ trợ, ở ngoài thành Lâm An đặt mua sở trạch (dinh thự), ngay cả quản gia cũng đưa qua. Trần lão thượng thư không chịu nhiều lời, hắn cũng không tiện hỏi đến, nhưng là không qua mấy ngày, tòa nhà kia đột nhiên nửa đêm bốc cháy, thời điểm hắn phái người chạy tới đã bị thiêu rụi không còn gì.”

“Nửa đêm bốc cháy?” Sở Minh Duẫn đuôi lông mày hơi nhíu lại.

"Đúng vậy. Vụ án này quận trưởng nào dám chậm trễ, hắn phái người đi thăm dò nhiều lần, không phát hiện ra dấu vết có người phóng hỏa, cho nên có thể là do ánh nến trong nhà nên mới xảy ra chuyện."

"A, " Sở Minh Duẫn cười lạnh, "Nếu như để hắn tra ra kẻ phóng hỏa, cũng thật mất hết mặt mũi đi giết cả một nhà Trần Huyền Văn."

Xác thực có không ít người chỉ điều tra qua cho xong chuyện, ngữ khí Sở Minh Duẫn quá mức trào phúng, thái dương Nghiêm Diệp không khỏi hơi rịn ra mồ hôi lạnh, không dám nhìn hắn, cười theo nói: "Đại nhân nói đúng lắm."

"Ý của ngươi là, một nhà Trần Huyền Văn tất cả đều bị thiêu thành tro?"

"Chuyện này… E rằng không nhất định." Nghiêm Diệp do do dự dự nói.

"Hả?" Sở Minh Duẫn nhìn hắn.

Nghiêm Diệp không nhịn được nhấc tay áo lau đi mồ hôi lạnh, thấp thỏm nói: "Kia, đây cũng chỉ là suy đoán của quận trưởng, hạ quan chẳng qua chỉ là chuyển lời, cũng không rõ ràng lắm."

Sở Minh Duẫn nở nụ cười, chậm rãi nói: "Ngươi sợ ta như vậy làm cái gì?"

"Sao lại thế." Nghiêm Diệp cười cười, lá gan tăng lên tiếp tục nói: "Có người nói nửa đêm hôm đó nhìn thấy một mã xa dừng lại ở bên kia đường, tựa hồ là cứu được một người, rất có thể là nhi tử độc tôn của Trần lão thượng thư, nhưng trời quá tối, không thấy rõ ràng lắm."

Sở Minh Duẫn thu liễm thần sắc, nhìn về phía Tần Chiêu. Tần Chiêu chống lại tầm mắt của hắn trong lòng thông suốt, gật gật đầu, dự định chờ Nghiêm Diệp đi liền phái người đến Lâm An một chuyến.

Những gì Nghiêm Diệp nên nói đã nói xong, nhưng hắn cũng không tính cứ như vậy rời đi, trái lại cười nói: "Đại nhân đối với chuyện Trần lão thượng thư quan tâm như vậy, thật là có chuyện gì? Hạ quan tuy rằng vô năng, nhưng nói không chừng cũng có thể vì đại nhân phân ưu một phần."

Sở Minh Duẫn liếc mắt nhìn hắn, tự nhiên rõ ràng hắn muốn nhân cơ hội này nịnh nọt vài câu, vì vậy thuận miệng nói: "Cũng không có việc gì, chỉ là nghe nói tôn tử Trần Huyền Văn dáng dấp không tệ lắm."

"…" Nghiêm Diệp nhớ tới nam nhân trước mắt này là người yêu thích nam phong, lời nói trước kia chuẩn bị tốt lập tức đều nghẹn trở lại, đành phải ngượng ngùng cười gượng.

Sở Minh Duẫn mạn bất kinh tâm nói: "Đúng rồi, ngươi cứ như vậy đến quý phủ của ta, không sợ bị Tô Thế Dự phát hiện?"

"Đại nhân yên tâm, " Nghiêm Diệp vội vàng nói, "Ngự Sử đại phu lúc này không ở Ngự Sử đài, y chân trước vừa đi ra ngoài ta chân sau cũng đi ra."

"Ồ?" Sở Minh Duẫn có chút hứng thú, "Tô Thế Dự đi đâu vậy?"

"Có người kết tội Công bộ Thượng thư Đàm Kính buôn bán tư lợi, vận chuyển hỏa dược. Ngài nên biết, bây giờ sổ sách ở Ngự Sử đài đều phải qua mắt Tô đại nhân. Chuyện này nghiêm trọng, nếu là giả, mệnh quan triều đình sẽ bị chụp lên cái ô thật lớn nói Ngự Sử đài làm việc không thỏa đáng; nếu là thật, sợ là trực tiếp đưa lên sổ sách cho Hoàng đế sẽ đả thảo kinh xà, Tô đại nhân trước tiên phải đem sổ sách che đậy, theo tính tình của y, hạ quan phỏng chừng là y muốn đích thân đi thăm dò."

Sở Minh Duẫn sắc mặt lạnh lùng, "Kết tội Đàm Kính vận chuyển hỏa dược?"

Tần Chiêu thần sắc cũng có biến hóa, nhìn chằm chằm Nghiêm Diệp chờ hắn nói tiếp.

"Vâng, " Nghiêm Diệp đối với phản ứng của hắn không tìm được manh mối, tiếp tục nói: "Đàm thượng thư buôn bán tư lợi cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, ban đầu vẫn còn thu liễm, chúng ta cũng ngầm hiểu ý cho qua. Nhưng hắn lúc này không biết là bị gì, vận chuyển cả mấy thuyền hỏa dược lớn tiến vào."

Sở Minh Duẫn đầu ngón tay điểm nhẹ trên án thư, ánh mắt chìm nổi bất định.

Hắn cùng Đàm Kính đàm sinh ý về khối hỏa dược kia sớm đã thanh toán xong, Phía Tây ngoại ô oanh tạc, lũ bất ngờ đến vừa đúng lúc chôn sạch dấu vết, sự tình vốn đã xong rồi, thế nhưng Đàm Kính hôm nay lại muốn vận chuyển nhiều hỏa dược như thế làm gì? Lẽ nào trong kinh còn có người muốn động thủ?

Hắn bất động thanh sắc nói: "Đích thân điều tra, Tô Thế Dự là muốn dùng biện pháp gì để điều tra?"

Nghiêm Diệp suy nghĩ một chút nói: "Sổ sách kết tội kia lúc hạ quan đưa tới cũng có liếc mắt nhìn qua, tựa hồ là người thân cận bên cạnh Đàm thượng thư ghi chép, nói là kho hàng ở phía Tây thị có các hạng khoản của hắn và tất cả mọi người, Tô đại nhân có thể là muốn đi bắt hạng khoản kia."

Sở Minh Duẫn trở tay khép lại bản đồ, đứng dậy sửa lại áo choàng một chút, mở miệng nói: "Được rồi, ngươi trở về đi."

"Cái gì?" Nghiêm Diệp kinh ngạc mà nhìn hắn.

Sở Minh Duẫn nghiêng khóe mắt nhìn hắn, "Còn muốn chờ ta tiễn ngươi?"

"Không dám không dám." Nghiêm Diệp đè thanh nói, "Chẳng qua… Ý của đại nhân là như thế nào?"

"Đột nhiên có chút nhớ nhung Tô Thế Dự, ta đi gặp y một chút." Sở Minh Duẫn nói.

"… A?"

Không phải là lúc lâm triều các ngươi vừa mới gặp nhau?

Sở Minh Duẫn không nhịn được liếc nhìn hắn một cái, Nghiêm Diệp vội vàng mở miệng khước từ, thức thời chính mình rời đi. Sở Minh Duẫn cùng Tần Chiêu liếc mắt nhìn nhau, ra khỏi phủ xoay người lên ngựa, trực tiếp đến thành phía Tây.

Cùng Đàm Kính giao nhận hỏa dược là Tần Chiêu, tự nhiên hắn nhận ra địa phương kia, kho hàng kia nằm giáp giới phía Tây thành Trường An, xa xa nhìn lại cỏ dại hỗn tạp sinh trưởng, thưa thớt đổ nát, như là nơi không người bỏ hoang đã lâu, nhưng bọn họ biết, ở bên trong đề phòng nghiêm ngặt như thế nào.

Tần Chiêu hiển nhiên nói muốn đi vào, bị Sở Minh Duẫn một câu 'Ngươi ứng phó được Tô Thế Dự?' chặn trở lại. Sở Minh Duẫn hỏi rõ bố cục trong kho hàng cùng vị trí phòng thu chi, dặn dò Tần Chiêu mang theo ảnh vệ ẩn nấp tại bốn phía che đậy thân ảnh đề phòng Tô Thế Dự rời đi trước một bước, sau đó mũi chân điểm một chút, lắc mình lách người vào bên trong tường.

Trong kho hàng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân của tuần vệ tình cờ đi qua. Sở Minh Duẫn không phí chút khí lực lẻn vào phòng thu chi, phía trên ngăn kéo gỗ còn hoàn hảo treo một cái khóa đồng, Sở Minh Duẫn quan sát một chút, dứt khoát bẻ gãy thanh ngang ném vào một bên, ngăn kéo mở ra, bên trong rỗng tuếch.

Vẫn là bị Tô Thế Dự giành trước một bước.

Sở Minh Duẫn ngồi thẳng lên nhu nhu mi tâm, ra khỏi phòng thu chi, hơi suy nghĩ một chút, quay người đi về phía kho hàng. Không đến trăm bước, hắn mơ hồ nhận ra có khí tức người, khẽ nhếch môi nở nụ cười, đi theo.

Tô Thế Dự đẩy cánh cửa kho hàng, bước chân chợt dừng lại, đột nhiên xoay người. Mũi kiếm giấu trong tay áo lóe ra một đạo hàn mang, nhưng giữa đường lại bị người chặn lấy nắm chặt cổ tay, một khuôn mặt miễn cưỡng xem như là quen biết, cách mũi kiếm không quá nửa tấc lộ ra nụ cười, "Yêu, Tô đại nhân."

Tô Thế Dự hơi có chút ngoài ý muốn, "… Sở đại nhân?" Y rút tay về, đem kiếm áp trở về lòng bàn tay, hàn mang tự nhiên biến mất, cũng không thả xuống đề phòng, "Người vừa mới đi theo phía sau ta là ngươi?"

"Ngoại trừ ta, ngươi còn muốn thấy ai?" Sở Minh Duẫn cười đến mặt mày cong cong.

"Sở đại nhân tại sao lại xuất hiện ở đây?" Tô Thế Dự hỏi.

"Còn không phải là vì ngươi?" Sở Minh Duẫn nhìn y, cố ý thở dài, chậm rãi nói: "Lúc trước ở trên đường lơ đãng thoáng nhìn thấy thân ảnh Tô đại nhân, chưa kịp tới chào hỏi người đã không thấy đâu, ta không thể làm gì khác hơn là đuổi theo. Ta tìm ngươi khổ cực như vậy, còn muốn nhân cơ hội này có thể nói với

ngươi thêm mấy câu, không nghĩ lại khiến ngươi đề phòng thành như vậy." Hắn dừng một chút, ý cười càng sâu, "Lúc nãy nếu ta chậm một chút, chỉ sợ một kiếm kia đã xuyên qua trán."

"Ngươi quá khiêm tốn. Sở đại nhân là người từng trải qua chiến trường sát phạt, ta chỉ dùng một chút kỹ xảo tự vệ, ngươi cần đến sóng lớn còn không sợ, cần gì phải nói nếu như." Tô Thế Dự đạm thanh cười nói, đem lưỡi kiếm thu hồi trong tay áo, "Bất quá, Sở đại nhân đuổi theo như thế, chỉ vì muốn cùng ta nói thêm vài câu? Nghe thật không giống tác phong làm việc của ngươi."

"Ta nhớ ngươi, tìm cơ hội thân cận với ngươi, không phải chuyện đương nhiên sao?"

"…" Tô Thế Dự cau mày, không nhịn được nói: "Sở đại nhân… Ta là một nam tử, ngươi đùa giỡn như vậy không cảm thấy kỳ quặc sao?"

Sở Minh Duẫn đuôi lông mày hơi nhíu lại, trong lời nói mang theo ý cười, "Ta cảm thấy rất tốt, còn nữa tấm lòng của ta một mảnh chân thành, lời nói ra đều tự tận đáy lòng, như vậy làm sao có thể tính là điều…"

"Là ta lỡ lời, " Tô Thế Dự giơ tay đánh gãy lời hắn, không thể làm gì khác hơn là xoay người đi vào kho hàng, chỉ là lúc nghe thấy tiếng bước chân đi theo phía sau, Tô Thế Dự giật giật khóe môi cuối cùng không nhịn được, nhẹ thở dài ra hai chữ, "Oan gia."

"Đúng rồi, " Tô Thế Dự đột nhiên hỏi, "Vết thương trên vai Sở đại nhân như thế nào?"

"Đã sớm không có gì đáng ngại, " Sở Minh Duẫn đem cửa phòng kho hàng đóng lại, xoay người lại cười tủm tỉm nhìn y, "Ngươi có muốn tới sờ thử một chút không?"

Tô Thế Dự quay đầu, ánh mắt đảo qua bả vai hắn, lại rơi vào trên mặt hắn, bỗng nhiên nở nụ cười, nói: "Không cần, xem ra thương tổn trên da thịt đối với Sở đại nhân mà nói, quả thật không tính là cái gì."

Dù sao da mặt cũng có thể có dày thành như vậy.

Sở Minh Duẫn thần xui quỷ khiến nghe hiểu ý tại ngôn ngoại trong lời nói Tô Thế Dự.

12. Chương 12

Trong nhà kho âm u lạnh lẽo, trên tường chỉ mở một ô cửa sổ nhỏ, tia sáng có chút tối tăm, mấy chục cái rương lớn xếp từng chồng dựa vào tường tạo ra một mảnh bóng tối dày đặc.

Tô Thế Dự đi lên phía trước nghiêm túc quan sát trong chốc lát, thân thủ đem cái rương chậm rãi mở ra, mùi thuốc pháo nhất thời xông vào mũi, một rương chất đầy hỏa dược.

Sở Minh Duẫn nhíu mày rút lui một bước, phất phất tay đem mùi vị gay mũi kia tản đi, lắc đầu than thở: "Không nghĩ ở đây lại có nhiều hỏa dược như vậy. Ai, ngươi đoán xem, chỗ thuốc nổ này gộp lại có đủ để nổ tung thành Trường An?"

Tô Thế Dự lại mở ra mấy cái rương khác, tất cả đều chất đầy hỏa dược, nghe vậy y cười cười, nói: "Thành Trường An như thế nào ta không biết, theo ta thấy, đem phủ Thái úy san thành bình địa ngược lại không thành vấn đề."

"Ồ?" Sở Minh Duẫn nở nụ cười, "Có phải không? Ta cảm thấy vẫn còn có thể san bằng Ngự Sử đài."

Tô Thế Dự quay đầu lại, cùng Sở Minh Duẫn nhìn nhau nở nụ cười, tâm tư dị biệt, không cần nói cũng biết.

Sở Minh Duẫn ở phía sau nắm chặt tay quan sát Tô Thế Dự, tâm tư chuyển mấy vòng. Mắt thấy Tô Thế Dự đã đem toàn bộ khôi phục như cũ, liền muốn rời đi, hắn đang muốn nói cái gì đó ngăn cản đối phương, trong tai bỗng nhiên bắt được một tia động tĩnh, ánh mắt sáng ngời, hắn liếc mắt nhìn cửa sắt đóng chặt phía sau, hạ thấp giọng đối Tô Thế Dự nói: "Lại đây."

Tô Thế Dự vốn đã quay người sang, thấy thế nghi hoặc đi tới, "Sở đại nhân, sao…"

Hắn đột nhiên không kịp đề phòng bị Sở Minh Duẫn kéo tới phía sau cửa, trên eo căng thẳng cả người đã bị Sở Minh Duẫn ôm chặt vào trong người, phía sau lưng kề sát lồng ngực. Tô Thế Dự theo bản năng muốn tránh ra, Sở Minh Duẫn nhanh tay giành trước vòng qua người khóa lại động tác của y, lại nghiêng đầu đem môi kề sát ở bên tai y, phát ra thanh âm nhẹ vô cùng: "Xuỵt — "

Khí tức ấm áp khuyếch tán ở bên tai, màng tai truyền đến xúc cảm mềm mại khiến Tô Thế Dự nhíu chặt lông mày, lại khắc chế không né tránh. Trong nháy mắt Sở Minh Duẫn lên tiếng, y cũng nghe thấy tiếng bước chân tiến gần đến ngoài cửa.

Âm thầm vận chuyển hỏa dược là việc cực kỳ nguy hiểm, so với yêu cầu tránh thoát kiểm tra của quan phủ, số lượng hỏa dược khổng lồ như thế chính là uy hiếp trí mạng, hơi bất cẩn làm nổ, không chỉ mất hết vốn liếng, mà còn liên lụy đến vô số mạng người. Bởi vậy Đàm Kính ở nơi tích trữ hỏa dược định ra chế độ tuần tra nghiêm ngặt phòng ngừa có mồi lửa đi vào, vào lúc này, chính là một đội thủ vệ tuần tra đi đến.

Cửa sắt dày rộng chậm rãi mở ra, che đậy toàn bộ thân hình hai người bọn họ, tiếng bước chân rõ ràng vang lên trong khoảng không.

Sở Minh Duẫn cảm giác được người trong lòng thỏa hiệp phối hợp, sau đó chậm rãi nhếch lên khóe môi, buông lỏng áp chế đối với Tô Thế Dự, bàn tay chẳng những không thu hồi trái lại còn dán lên bên eo y, điểm lên một chút, thong thả do dự sờ soạng.

Tô Thế Dự ngẩn ra, ngược lại nhắm chặt mắt cật lực làm lơ hành vi của hắn, ngưng thần yên lặng lắng nghe động tĩnh của đám thủ vệ đang kiểm tra rương hàng.

Y phục dưới tay xúc cảm mềm nhẵn, thắt lưng trong tay mềm dẻo hẹp gầy. Nếu như không phải trước mắt không thích hợp mở miệng, Sở Minh Duẫn rất muốn khen vóc người Tô Thế Dự thầm xem phản ứng của y, nghĩ đến lại có chút tiếc nuối. Bỗng nhiên, tay hắn dừng lại, đầu ngón tay điểm nhẹ, xác định chính xác thứ mình muốn tìm.

Cánh tay Tô Thế Dự bị chế trụ nắm thật chặt, tay Sở Minh Duẫn chậm rãi dời lên, cuối cùng tìm đến nơi vạt áo, ngón tay trắng thuần tại vạt áo hoa văn ám sắc không nhanh không chậm tìm một vòng, tận lực vuốt nhẹ mấy lần, không hề do dự thăm dò tiến vào.

Thân thể Tô Thế Dự cứng ngắc đến cực điểm, cách một tầng áo đơn bạc trên làn da có thể cảm giác được một cách rõ ràng nhiệt độ bàn tay kia, tựa như xà dán chặt xuống phía dưới chầm chậm dao động.

Bọn thủ vệ kiểm tra xong xuôi lần lượt đi ra ngoài, Sở Minh Duẫn tay vẫn còn đi xuống phía dưới. Trong chớp mắt cửa sắt khép lại Tô Thế Dự nghiêng đầu nhìn về phía hắn, ánh mắt sắc bén, là ý cảnh cáo. Sở Minh Duẫn chống lại tầm mắt của y, khóe mắt hơi nhíu loan ra ý cười diễm lệ, mở miệng nhẹ nhàng thổi vào trong tai Tô Thế Dự, ý cười càng sâu.

Hắn đã đụng vào một góc của vật kia, tiếng bước chân ngoài cửa hoàn toàn biến mất.

Tô Thế Dự mãnh liệt phát lực, nhấc khuỷu tay đấm thẳng vào ngực Sở Minh Duẫn, thân hình nhân cơ hội khẽ động mãnh liệt thoát ra, kéo giãn khoảng cách vài bước. Nhưng trong thời gian ngắn Sở Minh Duẫn rút tay ra trực giác có thứ gì đó theo tay hắn rơi ra, hắn giương mắt nhìn lại, liền ngẩn ra.

"Tê –Bên người ngươi làm sao lại còn mang theo sách?" Sở Minh Duẫn trông thấy đáy mắt Tô Thế Dự chợt lóe lên tia sát ý, hắn nhịn xuống đau nhức trong ngực, giơ giơ quyển sách trong tay, như ý nguyện nhìn thấy sắc mặt Tô Thế Dự khẽ biến, sau đó hắn cúi đầu lật qua lật lại đồ vật trong tay, "Nguyên lai là sổ sách."

"Không có ý gì khác, kính xin Sở đại nhân vật quy nguyên chủ." Tô Thế Dự đem cảm xúc hết thảy thu liễm, sửa sang vạt áo có chút phân tán nói.

"Tốt." Sở Minh Duẫn cười nhìn y, ngón tay điểm lên môi của mình, "Ngươi hôn ta một chút."

Tô Thế Dự giương mắt nhìn hắn, bình tĩnh cười nói: "Loại chuyên vô vị này giỡn một lần là đủ rồi."

"Ngươi cảm thấy đây là chuyện cười?" Sở Minh Duẫn mở ra sổ sách, giơ tay dứt khoát kéo xuống hai trang, "Kia — hiện tại thì thế nào?"

Trang giấy rách tan đồng thời con ngươi Tô Thế Dự càng thêm thâm sâu, không nói một lời cười nhìn hắn.

Sở Minh Duẫn vẫn là ý cười dịu dàng, hơi nghiêng đầu chống đối tầm mắt Tô Thế Dự, tiện tay lật qua vài trang giấy khác kéo xuống, "Hiện tại, vẫn còn cảm thấy là ta đùa giỡn ngươi hay sao?"

"Thái úy đại nhân, " Tô Thế Dự hơi trầm giọng, bên môi ý cười càng sâu, nhìn chằm chằm hắn nói: "Trong tay ngươi cầm chính là vật chứng quan trọng của án kiện, cho dù thân phận ngươi tôn quý, làm nhiễu loạn công vụ cũng cần phải định tội."

"Có đúng không?" Sở Minh Duẫn nhấc lên sổ sách nhìn kỹ một chút, ngược lại đem đồ vật để sau lưng, hơi nghiêng thân nhìn Tô Thế Dự cười nói, "Là vụ án trọng yếu gì vậy, lại khiến ngươi xuất động tự mình đến lấy chứng cứ? Ngươi nói xem, ta có thể giúp ngươi."

"Thứ cho Tô mỗ không thể trả lời, " Tô Thế Dự bình thản nói, "Chút việc vặt này làm sao dám phiền đến Thái úy đại nhân. Ngươi bây giờ đem đồ trả lại cho ta, đã xem như là đại ân đại phúc."

Sở Minh Duẫn nhàn nhạt thiêu mi, thu hồi tầm mắt, cầm trang giấy bị xé trong tay gấp lại mấy lần rồi kẹp trở lại trong sổ sách, đi tới đem nó trả lại cho Tô Thế Dự, "Thôi, vậy thì không làm khó ngươi." Ánh mắt của hắn ở trên mặt Tô Thế Dự chuyển qua một vòng, nhún nhún vai chiết thân đi ra ngoài, "Xem dáng vẻ hiện tại của ngươi hẳn là không muốn nhìn thấy ta, vậy ta trước tiên cáo từ."

Tô Thế Dự trầm mặc nhìn Sở Minh Duẫn cứ như vậy mở cửa đi ra, thân ảnh dần dần tiêu thất, y nhéo nhéo sổ sách trong tay, nhíu chặt lông mày.

Sở Minh Duẫn lúc di chuyển qua khúc quanh quay đầu nhìn lại một lần, thấp giọng nở nụ cười, sau đó hắn nhìn về phía trước, đơn giản thả chậm bước chân, một bộ thong thả tựa hồ đang đi dạo trong sân mà đi ra ngoài.

Hành lang bên trong kho hàng tổng có chút tiếng vang, xa xa đem tiếng bước chân người đuổi tới hiển lộ rõ.

Không ngoài hắn sở liệu, đi qua mấy khúc ngoặt, liền thấy có rất nhiều thủ vệ đem con đường phía trước chặn kín, một bóng người phía trước đối Sở Minh Duẫn chắp tay cúi đầu, "Hạ quan không biết đại nhân đến đây, không thể kịp thời chào đón, mong rằng Sở đại nhân không lấy làm phiền lòng."

"Không ngại, " Sở Minh Duẫn mạn bất kinh tâm gật đầu nói, "Hiện tại đã nghênh đón rồi, tránh ra đi."

"Hạ quan chức vị thấp kém, ngày thường hiếm có cơ hội cùng đại nhân…"

"Ngươi dẫn người đến cản ta chính là vì những lời nói nhảm nhí này?" Sở Minh Duẫn nói.

Đàm Kính dừng một chút, thẳng nhìn Sở Minh Duẫn, lần thứ hai mở miệng, "Nếu đại nhân đã rõ ràng, hạ quan cũng là nói thẳng."

"Chuyện làm ăn kia của ta cùng đại nhân từng có lui tới, hiện giờ gặp phải thế cục này, đại nhân ngài bỗng nhiên xuất hiện ở đây, ta không nhịn được nghĩ muốn gặp mặt đại nhân." Đàm Kính nói.

Sở Minh Duẫn cười nhẹ một tiếng, nói: "Ngươi cảm thấy, ta ở đây là để tiêu hủy chứng cứ?"

"Không dám, " Đàm Kính nói, "Thái úy đại nhân nào phải hạng người bỏ đá xuống giếng chỉ biết lo cho bản thân."

Sở Minh Duẫn ý cười chậm rãi sâu hơn, hắn giơ tay từ trong tay áo lấy ra hai tấm giấy chồng lên nhau, đưa đến một bên ngọn đèn dầu trên tường, ngọn lửa trong phút chốc liếm trọn trang giấy đốt ra một luồng khói, hắn buông nhẹ tay, tro bụi chậm rãi rơi xuống.

"Có thể ta chính là người như thế, "Dưới ngọn đèn ấm áp sắc mặt hắn lộ vẻ âm ngoan lạnh lẽo, "Cho nên đừng vọng tưởng lấy cái này đến uy hiếp ta, cho dù là ai."

Đàm Kính sững sờ, thủ vệ phía sau đều tự giác nắm chặt binh khí, thủ thế chờ đợi. Trong mắt Đàm Kính hiện rõ vẻ ngoan lệ, dương tay đang muốn mở miệng lại bị Sở Minh Duẫn giành trước cắt đứt.

"Chẳng qua ta cũng không phải người tuyệt tình, " Sở Minh Duẫn thổi thổi ngón tay nhiễm bụi, "Tô Thế Dự mới đây còn ở trong kho hỏa dược của ngươi, lúc này chắc chưa đi xa. Điều tra ngươi chính là Ngự Sử đại phu, ngươi muốn cản cũng nên cản y."

"Tô Thế Dự?" Đàm Kính hoài nghi nhìn chằm chằm hắn, "Đại nhân chịu đem hành tung của y tiết lộ cho ta?"

"Tô Thế Dự sống hay chết cùng ta có quan hệ gì?" Sở Minh Duẫn ngước mắt nhìn hắn, "Trông mong y chết, có lẽ là nhiều hơn."

Đàm Kính ở trong lòng đem lời này tỉ mỉ cảm nhận một phen, lập tức hiểu rõ cười nói: "Đã như vậy, kính xin đại nhân yên tâm, hạ quan nguyện vì đại nhân dốc sức."

Sở Minh Duẫn kéo kéo khóe môi không để ý lắm, giơ tay ra hiệu hắn tránh ra.

Tô Thế Dự dừng bước, y quét nhìn một vòng, cuối cùng tầm mắt trở lại trên người Đàm Kính, khẽ cười, "Đàm đại nhân bày trận thế như vậy, cũng không giống tới đón tiếp ta."

"Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, ta cũng không nguyện mạo phạm đại nhân." Đàm Kính nói. Thủ vệ phía sau hắn đều đã lấy ra binh khí, mũi đao ở trong bóng tối quả thực có chút chói mắt.

"Mạo phạm sao? Ta cho là cá chết lưới rách có lẽ càng thích hợp hơn cho tâm tình hiện nay của Đàm đại nhân." Tô Thế Dự nhìn nơi hắn vừa đi vào liếc mắt một cái, "Lại nói, ngươi từ bên kia qua đây, không tình cờ gặp Sở thái úy sao?"

Đàm Kính nhìn bộ dáng tư văn nho nhã của Tô Thế Dự, không tự chủ đem câu hỏi này đơn giản xuyên tạc thành đối phương đang cảnh cáo chính mình, hắn cười lạnh thành tiếng, nói: "Sở thái úy sẽ không quay lại cứu ngài, ngự Sử đại nhân phải thất vọng rồi." Dừng một chút, lại nói: "Thực không dám giấu giếm, Đàm Kính hiện tại, chính là phụng lệnh làm việc của vị đại nhân kia."

Tô Thế Dự không khỏi kỳ quái nhìn hắn một cái, "… Ta rốt cục nghĩ mãi không ra tại sao ta phải chờ hắn đến cứu?"

Tác giả có lời muốn nói: tác giả: Ngươi có biết hành động này của ngươi gọi là gì không, quấy nhiễu tình dục.

Sở Minh Duẫn: A.

Tác giả: A, chẳng qua ta cũng muốn ôm ôm Thế Dự, nhất định rất ấm áp ôn hương ////

Sở Minh Duẫn: Ha ha.

Tác giả:…

13. Chương 13

"Ngài có ý gì?" Hắn hỏi.

"Ngươi không cần biết." Nam nhân đứng phía trước cửa sổ, nhìn mặt sông uốn lượn ở phía xa.

"Vận chuyển vào nhiều hỏa dược như vậy, lại chỉ để tồn trong kho, không bán ra cũng không dời đi, chẳng lẽ muốn đợi người đến điều tra hay sao?" Hắn nghiến răng nói, "Ngài xem ta là thứ bỏ đi?"

Nam nhân đột nhiên nở nụ cười, xoay người lại nhìn hắn, "Cho dù không làm như vậy, ngươi còn có thể chống đỡ bao lâu, thê tử của ngươi lại còn có thể chống đỡ đến khi nào?"

Đàm Kính bỗng nhiên thức tỉnh, hắn ngồi dậy đưa tay lau đi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán, chỉ cảm thấy trên cổ tay nặng trĩu, theo động tác của hắn xích sắt leng keng vang dội. Phía dưới là cỏ lau ẩm ướt, Đàm Kính nhìn áo tù nhân trắng bệch trên người mình, ngẩn người, ký ức trước khi hôn mê chậm chạp thức tỉnh.

Hết thảy đều nhanh đến mức hắn không kịp phản ứng, mơ hồ nhớ rõ Tô Thế Dự đối với hắn nở nụ cười, trái lại chính mình liền mất đi ý thức, sau gáy đến nay vẫn còn đau nhức.

Quang cảnh trước mắt hắn chỉ cần liếc nhìn một cái đã biết, hắn cúi đầu, thê lương cười khổ một tiếng.

"Ngươi đã tỉnh?" Một thanh âm ôn hòa vang lên.

Đàm Kính trong lòng sợ hãi nhảy một cái, hắn ngẩng đầu nhìn lên, một người thân thể như ngọc dựa vào trên tường, cách song sắt cửa lao nhìn hắn.

"Ngự Sử đại nhân thân thủ khá lắm, thật đúng là thâm tàng bất lộ." Đàm Kính lạnh lùng nói.

"Quá khen."

"Người lẫn tang vật đều lấy được, ngự Sử đại nhân còn không đi kết án, vì sao còn đích thân tới loại địa phương xúi quẩy này?" Đàm Kính nói.

"Ta tới thăm ngươi một chút." Tô Thế Dự nói.

Đàm Kính cười lạnh thành tiếng, "Ta lại không cảm thấy chính mình có chỗ nào đáng giá ngài đến thăm."

"Ta nhớ năm đó lúc ngươi vào triều làm quan lòng tràn đầy chí khí, nguyện vì lê dân xã tắc dốc hết sức mình." Tô Thế Dự nhìn người chật vật trong phòng giam âm u, "Hôm nay thế nhưng lại lưu lạc thành bộ dáng này."

"Ngự Sử đại nhân e rằng đã thất vọng rồi, " Đàm Kính tùy ý ngồi dưới đất, thản nhiên nói: "Trước đây như vậy, bây giờ cũng như vậy, cho dù một khắc trước khi chết cũng vẫn là ta, ta không hối hận hết thảy những gì ta đã làm, bao gồm làm quan vì xã tắc, cũng bao gồm cả việc buôn lậu, giết người sát hại tính mệnh."

"Nghe vào tương đối mâu thuẫn." Tô Thế Dự bình thản nói.

"Cũng rất đơn giản." Đàm Kính rũ mắt xuống, nói: "Ngự Sử đại nhân đại khái cũng biết, thê tử của ta từng rơi vào kẽ băng nứt, sau khi được cứu sốt cao không ngừng, cuối cùng sốt đến mức đần độn. Mà từ đó nàng cũng mắc một căn bệnh lạ, thời điểm phát bệnh đau đến mức phải đập đồ vật, đả thương người, thậm chí không khống chế được mà làm tổn thương chính mình. Bệnh kia không chữa được, chỉ có không ngừng cho nàng dùng thuốc giảm đau để thuyên giảm."

"Đây chính là lý do ngươi lợi dụng chức quyền buôn bán tư lợi tích trữ tiền bạc?"

"Ta ở kinh thành bản thân nắm chức vị quan trọng, nhìn qua thì vẻ vang vô cùng, có bao nhiêu người ước ao, nhưng phải cung cấp thuốc thang cho nàng, tiền tài gì đó cũng như muối bỏ biển, thế nhưng ta làm sao có thể trơ mắt nhìn nàng đau chết đây?" Đàm Kính cười khổ nói, "Ta nếu như ngay cả nàng cũng không bảo vệ được, vậy còn nói cái gì trông nom sinh tử lê dân bá tánh?"

"Thê tử ngươi nếu biết ngươi vì nàng như vậy, e rằng thà chết cũng không nguyện để ngươi đi lên con đường sai trái." Tô Thế Dự nói.

"Nàng vĩnh viễn cũng không hiểu những thứ này." Đàm Kính nhìn chăm chú vết sẹo hình dấu răng trên cổ tay, ngữ khí không tự chủ ôn nhu một chút, "Ta bỏ ra một năm mới khiến nàng một lần nữa nhận ra ta, lại dùng hai năm dạy dỗ nàng đọc tên của ta. Về sau trong một lần tái phát bệnh, ta vì ngăn nàng bị cắn trên tay máu me đầm đìa, nàng tỉnh táo đi qua nâng tay của ta vẫn luôn khóc, lại không nói ra cái gì, chỉ biết một bên vừa rơi nước mắt vừa gọi A Kính, A Kính." Đàm Kính bỗng nhiên dừng lại, đè xuống nghẹn ngào trong cổ họng, ngẩng đầu nhìn thẳng Tô Thế Dự, "Đổi lại là ngươi, ngươi sẽ nhẫn tâm để cho nàng chịu khổ sao?"

Tô Thế Dự trầm mặc trong nháy mắt, nói: "Nếu là bệnh bất trị, ngươi ép nàng ở lại thế gian này nàng mới là người chịu khổ."

"Tô Thế Dự, " Đàm Kính giống như là nghe thấy được chuyện gì buồn cười lắm, bỗng nhiên cao giọng nở nụ cười, "Ngươi chẳng lẽ không có tâm sao?"

Tô Thế Dự lẳng lặng mà nhìn hắn, "Cùng ta có quan hệ gì."

"Ngự Sử đại nhân trước giờ chưa từng yêu ai đi?" Đàm Kính lắc đầu, giễu cợt nói: "Lúc trước nghe người ta lén lút nói ngươi vô tâm ích kỷ, ta còn tưởng rằng bọn họ vì không gả được nữ nhi nên oán giận, không

nghĩ ra quả thực là như vậy." Hắn nhìn vào đáy mắt Tô Thế Dự, châm chọc đến cực điểm, "Thực sự là vừa đáng buồn vừa đáng thương."

Tô Thế Dự bất vi sở động nhìn hắn, đợi đến khi Đàm Kính không châm biếm tiếp nữa, y mới nhàn nhạt mở miệng: "Chức vụ của ta là thẩm tra giám sát, cho dù như lời ngươi nói là vô tâm vô tình, cũng chỉ có thể nói là vừa đúng."

Đàm Kính cười lạnh không nói.

Tô Thế Dự chậm rãi đi tới trước mặt hắn dừng lại, cùng hắn chỉ cách một cánh cửa lao, "Ngụ ý của ngươi tất cả đều là vì thê tử, nhưng là ngươi không nhớ rõ, căn cứ theo việc ngươi phạm tội, nàng nhất định là cũng bị liên lụy phải xử chém."

Sắc mặt Đàm Kính đột nhiên thay đổi.

"Vụ án này của ngươi do ta toàn quyền chưởng quản, ngươi cùng ta nói những thứ này, đến tột cùng là vì muốn chọc giận ta, hay vẫn có ý định khiến bảo ta buông tha thê tử ngươi?" Tô Thế Dự lẳng lặng nhìn hắn nói.

Đàm Kính há miệng, không phát ra được âm thanh, hồi lâu sau mới yên lặng nói: "Ngự Sử đại nhân đến đây, rốt cục là vì chuyện gì?"

Tô Thế Dự thu hồi ánh mắt, giơ tay phất phất tay áo nhiễm bụi bặm, "Chủ cố (Khách hàng) đám hỏa dược kia là ai?"

"Ngươi đi tra xét khoản mục kia chẳng phải sẽ biết?"

Tô Thế Dự nhìn hắn một cái, nhẹ giọng cười nói: "Khoản mục là thật hay là giả, ta tự nhiên có chừng mực."

Đàm Kính cúi đầu không nhìn y, tâm niệm cấp chuyển bất định.

Nam nhân trong trí nhớ đứng dựa vào cửa sổ đối với hắn nói, "Ngươi làm theo lời ta nói, ta có thể bảo đảm thê tử ngươi vô sự."

Nam nhân trước mắt đối với hắn nói: "Ta từ trước đến nay còn cho là, ngươi là người biết xem xét thời cuộc."

Tâm thoáng chốc chìm đến đáy, Đàm Kính nhắm mắt lại, từng chữ nói: "Hoài Nam vương."

Lục nguyệt tiểu thử, tế liễu hà phong. Thanh thanh thụ sắc bàng cẩm y, nhũ yến lưu oanh tương gian phi (Thật sự câu này mình đọc lên nhưng không hiểu, có cao nhân nào biết thì giúp đỡ mình ạ =.=!!!). Nam nhân một tay chống đỡ cằm mạn bất kinh tâm nhìn quyển sách mở ra trên bàn đá, nước trong ao xanh biếc, đám cá chép nhảy vọt dọc theo bên bờ hồ, quẩy tung từng làn bọt sóng tựa hồ muốn đuổi theo hoa văn hoa sen nơi góc áo nam nhân.

Tô Thế Dự theo tỳ nữ lúc đi vào liền thấy một màn phong cảnh như vậy, tỳ nữ hạ thấp người lui ra, Sở Minh Duẫn lười biếng ngước mắt lên, thấy y liền khẽ cười: "Ai nha, thực sự là khách quý, Tô đại nhân nghĩ như thế nào mà đến chỗ ta?"

Tô Thế Dự cất bước đi tới trước mắt hắn, cười nhạt nói: "Đương nhiên là có việc mới phải đến."

Sau khi rời khỏi phòng giam y liền đi đối chiếu hết các sổ sách, cùng lời Đàm Kính nói không sai, trên giấy mực rõ rõ ràng ràng mà viết là Hoài Nam vương. Tô Thế Dự vẫn cảm thấy trong lòng còn nghi vấn, liền lật về phía trước xem qua, lúc này mới phát hiện thiếu mất hai khoản mục. Hai trang bị xé sạch sẽ vô cùng, chỉ còn lại chút giấy thừa, nếu không phải y nhìn rất cẩn thận, e rằng không cách nào phát hiện.

"Ngươi nếu là nói nhớ ta, ta sẽ thật sự vui vẻ." Sở Minh Duẫn mỉm cười nhìn y, chỉ chỉ đĩa anh đào trên bàn, "Ăn không?"

"Không cần, ta hỏi xong sự tình liền đi." Tô Thế Dự nhìn hắn nói: "Sở đại nhân còn nhớ hai ngày trước ngươi ở trong kho hàng lấy được sổ sách kia."

"Nhớ nha."

“Sổ sách bên trong có hai trang bị người xé bỏ, Sở đại nhân có biết chút gì?”

“Thiếu hụt hai trang?” Sở Minh Duẫn khuỷu tay dựa vào trên bàn đá, nghiêng đầu cười cười nhìn về phía Tô Thế Dự, “Tô đại nhân cho rằng ta cầm, nên đặc biệt tới đây tìm ta yêu cầu?”

“Nói đùa, Sở đại nhân làm sao có thể dùng loại thủ đoạn đê hèn ti tiện kia.” Tô Thế Dự chống lại ánh mắt của hắn, ý cười nhàn nhạt, như có như không nói, “Chỉ là muốn đến dò hỏi một chút manh mối, cũng thuận tiện cho ta tìm kiếm.”

Sở Minh Duẫn bị mắng xoáy sắc mặt không thay đổi, thản nhiên nói: “Ta không có đầu mối gì.”

“Lúc Sở đại nhân mở ra sổ sách, không có lưu ý là đã thiếu hụt hai trang sao?” Tô Thế Dự hỏi.

“Không biết.” Sở Minh Duẫn dứt khoát đáp.

“Đã như vậy, Sở đại nhân ở trong kho hàng còn gặp qua những người khác?”

“Không có.”

“Sở đại nhân không ngại cẩn thận suy nghĩ lại một chút, không cần vội vã trả lời, chỉ là một chút kiên nhẫn ta vẫn có thể.” Tô Thế Dự cười nói.

“Tô đại nhân không tin, có muốn tự mình động thủ tìm?” Sở Minh Duẫn hướng hắn giang hai cánh tay, cười tủm tỉm mà nói: “Chỉ cần Tô đại nhân nói một tiếng muốn, ta liền cởi hết cho ngươi sờ, cẩn thận tìm cũng không thành vấn đề.”

Tô Thế Dự thu liễm con ngươi, thanh sắc bất động, nhất thời không trả lời.

“Không tiện mở miệng sao?” Sở Minh Duẫn nhẹ trừng mắt nhìn, con ngươi tựa như xuân thủy liễm diễm phát quang, giơ tay liền nắm chặt vạt áo của mình, “Vậy ta tự mình thoát ha?”

Lời còn chưa dứt hắn liền kéo xuống vạt áo, xương quai xanh một mảnh trắng nõn lập tức lộ rõ, Tô Thế Dự bỗng nhiên nghiêng đầu dời đi tầm mắt, giơ tay ngăn hắn lại, “… Là ta hiểu lầm. Hai trang thiếu sót ta sẽ từ từ tìm ở nơi khác, quấy rầy Sở đại nhân.”

Hắn đương nhiên rõ ràng Tô Thế Dự không thể làm gì mới dám trắng trợn vô liêm sỉ như thế. Lại không nói phi lễ chớ nhìn, hắn càng hiểu tâm tư Tô Thế Dự không muốn cùng hắn dây dưa quá nhiều, không chỉ là quý trọng danh tiếng, càng bởi vì Sở đảng cùng Tô đảng tranh chấp nhiều năm, nếu Tô Thế Dự cùng hắn đi lại thân cận, chỉ sợ Hoàng đế cũng sẽ đối với y sinh nghi.

Hắn bây giờ là chân thực cảm thấy kiểu đối đầu này thú vị vô cùng.

Sở Minh Duẫn bên môi ý cười càng sâu, hứng thú quan sát vẻ mặt Tô Thế Dự, “Không ngại, có thể cho ta thấy nhiều mặt khác nhau của Tô đại nhân khiến ta rất vui vẻ, muốn ta đưa ngươi trở về không?”

“Không cần làm phiền.” Tô Thế Dự vẫn không nhìn hắn, gật đầu cáo từ sau đó quay người rời đi.

“A đúng rồi, Tô đại nhân, ” Sở Minh Duẫn bỗng nhiên gọi y lại, một bên sửa sang lại y phục của mình không nhanh không chậm cười nói: “Quên mất, Tô đại nhân không chỉ dáng dấp đẹp đẽ, không ngờ vóc người cũng tốt như vậy, ngay cả dáng vẻ mất hứng so với bình thường cũng đáng yêu hơn rất nhiều.”

“…”Tô Thế Dự đưa lưng về phía hắn trong mắt loé ra một tia âm trầm, ngữ khí vẫn lạnh nhạt như cũ, “Lừa gạt ngươi quá khen rồi, cáo từ.”

Mới vừa bước ra khỏi phủ Thái úy Tô bạch liền tiến lên đón, “Công tử, sự tình thế nào rồi?”

“Như nhau” Tô Thế Dự nói, “Hai trang khoản mục kia đã định là không cầm về được, ta đi chuyến này bất quá là thăm dò thái độ của hắn. Hiện tại, đã có thể xác định người lấy hai trang kia là ai.”

“Tuy nhiên không có chứng cớ, chẳng lẽ cứ như vậy buông tha hắn?” Tô Bạch bỗng nhiên linh quang chợt lóe, “Đúng rồi công tử, dùng tội cố ý hủy hoại vật chứng cấp cho hắn một tội danh cũng không được sao? Tốt xấu gì cũng cho hắn một bài học!”

Tô Thế Dự thở dài, có chút đau đầu nói: “Ta không có hứng thú để cho người ta biết sổ sách là như thế nào đến trong tay hắn.”

Tô Bạch ngẩn ra, “Không… Không phải hắn cướp đi sao?”

Tô Thế Dự thật sâu nhìn Tô Bạch liếc mắt một cái, không hề trả lời.

Tác giả có lời muốn nói:

Tập trung: Thanh thanh thụ mầu bàng cẩm y ( ), nhũ yến lưu oanh tương gian phi. Có một chữ thay đổi.

Trích hạnh hữu tâm kỳ đương tiểu thử của Đường Hàn Hoành.

Phiên phiên mã thượng lang, chấp giản bội ngân chương.

Tây hướng lạc dương quy hộ đỗ, hồi đầu kết niệm liên hoa phủ.

Triêu từ phương thảo vạn tuế nhai, mộ túc xuân sơn nhất tuyền ổ.

Thanh thanh thụ sắc bàng hành y ( ), nhũ yến lưu oanh tương gian phi.

Viễn quá tam phong lâm bát thủy, u tầm giai thưởng thiên như thử.

Tàn hoa phiến phiến tế liễu phong, lạc nhật sơ chung tiểu hòe vũ.

Tương tư yểm khấp phục hà như, công tử môn tiền nhân tiệm sơ.

Hạnh hữu tâm kỳ đương tiểu thử, cát y sa mạo vọng hồi xa.

P/S: Tác giả đổi chữ ‘Hành’ ( ) thành chữ ‘Cẩm’ ( ) trong câu “Thanh Thanh thụ mầu bàng cẩm y, nhũ yến lưu oanh tương gian phi”. Mình dịch nguyên câu sang hán việt vì sợ sẽ thay đổi nghĩa của bài thơ.

14. Chương 14

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cuối cùng lúc tấu chương được trình lên, Tô Thế Dự không đề cập đến Sở Minh Duẫn, cũng không miêu tả Hoài Nam vương.

Hoài Nam vương đích xác là chư hầu có thế lực rất lớn, Giang Nam là vùng đất màu mỡ, hắn ở đất phong phô trương thanh thế còn hơn cả hoàng thất, làm người ương ngạnh hung hăng, thủ hạ vũ khí tinh xảo. Lại không biết lời Đàm Kính nói là thật hay là giả, cho dù xác thực là như vậy, chỉ bằng vào lời nói một bên của Đàm Kính cũng không cách nào đem hắn lật đổ, thay vì hiện tại đả thảo kinh xà, không bằng từ từ mưu tính.

Lý Duyên Trinh tại thời điểm hạ triều sai người gọi Tô Thế Dự đến ngự thư phòng.

Lúc y đến Sở Minh Duẫn cũng ở đây, hắn vừa mới trình lên một quyển địa đồ, xoay chuyển con ngươi nhìn thấy y liền nở nụ cười, Tô Thế Dự sóng lớn không sợ mà nhìn thẳng hắn liếc mắt một cái, gật đầu lên tiếng chào.

“Tấu chương trẫm xem rồi, bất quá đối với Đàm Kính xử trí có phải là quá nặng?” Lý Duyên Trinh nói.

“Dựa theo luật pháp ngoại trừ xử trảm tịch biên gia sản còn phải xét tội thân quyến liên đới, cách chức cửu tộc, ba đời không được vào triều làm quan. Thần đã xem xét tình hình cụ thể mới sắp xếp.” Tô Thế Dự bình tĩnh trả lời.

“Sự tình của Đàm Kính cùng thê tử hắn mấy ngày nay trẫm cũng có nghe thấy, si tình như vậy, không bằng đổi thành biếm chức lưu đày, lưu lại một mệnh.” Lý Duyên Trinh nói.

“Đàm Kính phạm chính là trọng tội, xử lý qua loa sao đủ để hậu nhân kinh sợ?” Tô Thế Dự nhấc mắt nhìn về phía hắn.

“Hắn chung quy cũng là người đáng thương.” Lý Duyên Trinh thở dài.

“Lê dân bách tính vô tội chết ở dưới tay thủ hạ Đàm Kính, có người nào không phải người đáng thương?” Tô Thế Dự bình tĩnh nói, “Làm người theo cảm tính, cuối cùng đều là sai rồi. Ngự Sử đài thẩm tra xử lí vô số tội phạm, từng người đều có nỗi khổ riêng. Nếu như tất cả đều đáng thương, kia làm sao uy hiếp, lại làm sao an ổn quốc gia?”

“… Tô ái khanh vẫn là cố chấp như vậy.” Lý Duyên Trinh bất đắc dĩ nói.

“Bệ hạ, ” Tô Thế Dự nói, “Ngài đây là vì trọng phạm triều đình mà cầu xin sao?”

“… Trẫm duy chỉ không chịu được điểm này của ngươi.” Lý Duyên Trinh nghẹn lời nghiêng đầu đi không nhìn y nữa, ánh mắt thuận thế rơi vào trên người Sở Minh Duẫn vẫn luôn đứng ở một bên thủy chung một bộ không liên quan đến mình, “Đúng rồi. Sở ái khanh, ngươi thấy thế nào?”

Sở Minh Duẫn không nhanh không chậm thi lễ một cái, không để ý tới ánh mắt ra hiệu của Lý Duyên Trinh, trái lại nói: “Thần cho là Tô đại nhân nói rất có lý.”

Tô Thế Dự ngoài ý muốn nhìn về phía hắn.

Sở Minh Duẫn hời hợt tiếp tục nói: “Pháp tôn sư nghiêm, ở chỗ chấp hành.”

Vụ án Đàm Kính không tái suy xét. Ngày kế liền diễu phố thị chúng, Tây thành xử chém.

Đàm Kính quỳ gối trên pháp trường, đưa mắt nhìn bốn phía, lưu quang vừa vặn, vạn vật phồn vinh. Hắn đảo qua từng bộ mặt bách tính phẫn nộ dưới đài, đáy lòng ngoài ý muốn thản nhiên bình tĩnh, bốn phía huyên náo như vậy, tiếng chửi rủa theo gió thổi qua bên người, hắn lại nửa điểm âm thanh cũng không nghe được. Thời điểm hắn bước lên con đường không lối về, đã nghĩ tới ngày này.

Hắn cúi đầu, nhớ tới mười năm gian khổ đèn sách, nhớ tới quan bào gia thân (Áo quan từng mặc trên người), nhớ tới cùng bằng hữu uống trà bàn luận chuyện trên trời dưới biển, nhớ tới chính mình thoả thuê mãn nguyện, nhớ tới… bên cạnh ao sen nữ tử một đôi mắt sáng trong liếc nhìn.

“A Tú, ” hắn không tự chủ siết chặt quyền, giọng nói đã sớm khàn khàn thấp giọng thì thào: “… Đừng sợ.”

Chỉ còn ngươi một người sống trên cõi đời này, đừng sợ.

Ngươi bây giờ si ngốc như vậy, nhất định ít ngày nữa đã có thể quên ta.

Đừng sợ.

Tỳ nữ dẫn vị phu nhân đã hôn mê ngủ thiếp đi hai ngày ngồi xuống, sơn hào hải vị bày xếp đầy bàn, tỳ nữ múc chén canh đặt ở trước mặt nàng, “Phu nhân, dùng cơm đi.”

A Tú chỉ nhìn chằm chằm chỗ trống đối diện, nghiêng đầu nhìn tỳ nữ, “A Kính?”

“Không phải đã nói với người rồi sao, đại nhân không trở lại, phu nhân chính mình dùng cơm đi.” Tỳ nữ nói.

“A Kính…” A Tú ngơ ngác nhìn chằm chằm chỗ trống kia.

Tỳ nữ đem chén canh kia đến phía trước đẩy một cái, nhìn nàng nói: “Phu nhân nếu muốn gặp đại nhân, liền nhanh đem cái này uống đi.”

Nàng giống như không nghe thấy, lầm bầm gọi A Kính.

Tỳ nữ hướng ra phía ngoài ngắm nhìn trời, trong lòng tính toán canh giờ, không khỏi có chút sốt ruột, quay đầu nhìn kẻ si ngốc cố chấp không chịu động kia, dứt khoát một tay đè xuống bả vai của nàng, một tay bưng chén lên.

“A Kính, A Kính…”Kẻ si ngốc quay qua nhìn mặt nàng, bỗng nhiên đưa tay nắm lấy ống tay áo của nàng. Tỳ nữ trong lúc hoảng hốt nhìn thấy trong mắt nàng hiện lên bi thương, liền ngây ngẩn cả người. A Tú buông nàng ra, nắm chặt lồng ngực mình, thở gấp gáp hai cái, lần nữa ngẩng đầu ánh mắt trong veo nổi lên thủy quang, dần dần ngưng tụ thành nước mắt, dọc theo hai gò má chảy xuống, “A Kính…”

"… A Kính, A Kính!" Tiếng nói của nàng bị nghẹn ngào đánh nát, một lần lại một lần gọi tên Đàm Kính, tâm tình càng ngày càng kích động.

Tỳ nữ trong tâm có hơi không đành lòng, cắn răng đem âm thanh thả xuống nhu hòa: "Phu nhân muốn gặp đại nhân sao?"

A Tú thân thể không nhịn được mà run rẩy, nàng nhìn chằm chằm tỳ nữ, tỳ nữ đem bát đưa tới trên tay nàng: "Uống đi, uống nữa, là có thể nhìn thấy hắn."

A Tú chậm chạp đưa mắt chuyển qua cái chén trong tay nâng lên, xoạch một tiếng, nước mắt rơi vào bên trong chén canh.

"Giờ ngọ đã đến!" Tên đao phủ oai lệ quát một tiếng, "Hành hình!"

Phất tay quăng lệnh, dao cầu sáng loáng rơi xuống, thi thể nặng nề ngã trên mặt đất, huyết dịch đỏ đậm tràn qua tấm gỗ nâu, cuộn lên bụi bặm.

Tô Thế Dự thu hồi tầm mắt nhìn về phía chân trời, quay đầu nhìn Đỗ Việt chạy tới.

Đỗ Việt ở trước mặt y miễn cưỡng ngưng lại bước chân, thở hổn hển nói: "Biểu ca… Huynh tìm đệ có việc gì?"

"Ừm, " Tô Thế Dự nói, vén rèm xe lên xe ngựa, nhìn Đỗ Việt đi theo chui vào sau tiếp tục nói: "Có bệnh nhân muốn tìm đệ, hôm nay đệ trước tiên theo ta đến phủ Đàm Kính xem tình hình một chút, sau đó trở lại quý phủ hội chẩn."

"Đàm Kính?" Đỗ Việt gian nan suy nghĩ một chút, "Là cái người hôm nay bị xử tử?"

"Đúng vậy."

"Biểu ca, huynh ngay cả tịch biên gia sản cũng tự mình đi sao?" Đỗ Việt kính nể mà nhìn Tô Thế Dự, "Không trách Tần Chiêu nói huynh cả ngày đều bận rộn, không cho đệ đến tìm huynh chơi."

"Hôm nay vừa vặn có chút nhàn rỗi thôi." Tô Thế Dự suy nghĩ một chút, lại nói, "Ta thường ngày cũng không phải đặc biệt bận rộn, đệ bất cứ lúc nào muốn đến đều có thể, không cần nghe hắn."

Xe ngựa không lâu lắm liền tới nơi, quan binh đã sớm đem nơi này vây lại. Tô Thế Dự vừa xuống xe, quan Hình bộ phụ trách tịch biên gia sản liền cuống quýt tiến lên nghênh đón.

"Làm sao vậy?"

"Chuyện này…" Quan viên lau mồ hôi trên trán, "Đàm Kính phu nhân đã chết."

Trong phòng không một bóng người, nữ tử phủ phục ở trên bàn, bên môi chảy ra một vệt đỏ sẫm huyết sắc, thi thể đã sớm lạnh.

Tô Thế Dự sắc mặt thâm trầm, không nói một lời quan sát gian phòng, quan viên ở bên cạnh nói liên miên phân trần cho bản thân, nói là lúc tới nơi đã thành như vậy.

Đỗ Việt nhíu mày chuyển một vòng, ánh mắt cuối cùng rơi xuống cái bát trong tay A Tú, y tiến lên dùng đầu ngón tay dính một chút tàn canh ngửi một cái, nhất thời bừng tỉnh, y đang muốn gọi Tô Thế Dự, tầm nhìn lơ đãng quét qua mặt A Tú đột nhiên dừng lại. Đỗ Việt cúi người để sát vào, tỉ mỉ quan sát.

Sắc mặt nàng xanh xao tiều tụy, mơ hồ hiện ra chút u ám, bàn tay đặt trên bàn gầy gò đến mức khớp xương lởm chởm.

"Biểu ca." Đỗ Việt đến gần.

"Nàng là bị giết bằng thuốc độc?" Tô Thế Dự hỏi.

Đỗ Việt gật gật đầu, lại nói: "Biểu ca, huynh có thể hỏi một chút nàng lúc thường uống thuốc là nơi nào đưa đến, đệ nghĩ muốn xem một chút."

Bên trong tiểu quỹ (tủ thuốc) bày đầy bình sứ, nhưng tất cả đều trống không, Đỗ Việt lần lượt mở từng cái ra nhìn, rốt cục ở bên trong góc bình nhỏ đổ ra một chút vụn phấn màu đen, y nghiêm túc nghiên cứu trong chốc lát, sắc mặt dần dần có vẻ ngưng trọng.

"Thuốc này có vấn đề sao?" Tô Thế Dự hỏi.

Đỗ Việt đầy mặt rối rắm nhìn y liếc mắt một cái, Tô Thế Dự quay đầu lại ra lệnh người phía sau tất cả lui ra, lúc này mới tiếp tục nói: "Có chuyện nói thẳng là được rồi."

"Vật này… Cũng xem như là thuốc, nhưng nếu như trong bình tất cả đều là thứ này, theo như phân lượng nhìn được thì chính là độc."

"…" Tô Thế Dự thử lý giải lời của y.

"Ai, thực ra thì đây chính là cây anh túc*, ở nơi này của chúng ta đặc biệt ít, ta cũng chỉ mới gặp qua ở chỗ sư phụ mấy lần,còn nghe nói vô cùng quý!" Đỗ Việt nói, "Khá là giống ngũ thạch tán**, dùng nhiều sẽ khiến cho tinh thần trở nên hoảng loạn, hơn nữa sẽ trở thành con nghiện, không ăn sẽ nổi điên. Huynh trên đường có đề cập với đệ bộ dạng phát bệnh của vị phu nhân này, phỏng chừng không phải là có bệnh gì, mà là bởi cái này."

Tô Thế Dự mâu sắc thu liễm, chậm rãi nói: "Ý của đệ là, nàng cũng không có bệnh, mà là có người mượn sự si ngốc bất lực của nàng, đem độc nói thành thuốc, nhờ vào đó tới khống chế Đàm Kính?"

"A?" Đỗ Việt gãi đầu một cái, "Đệ không nghĩ nhiều như thế, bất quá biểu ca đã nói như vậy, vậy khẳng định chính là như vậy."

"Cây anh túc trong lời đệ nói, có thể sống ở Hoài Nam sao?" Tô Thế Dự hỏi.

"Phía Nam nhiều độc vật, vật này trên căn bản chính là xuất phát từ nơi đó."

Tô Thế Dự nghe vậy trầm mặc một lúc lâu, nhớ tới dáng dấp của Đàm Kính ở trong ngục khi nhắc đến thê tử mình, bỗng nhiên cười nhẹ, lại tựa như than thở:

"Ngu ngốc không ai bằng."

Tác giả có lời muốn nói:

Có thể nhìn thấy cây anh túc các ngươi khỏi suy diễn… Nhưng thực sự là từ Tần triều đã bắt đầu có chế phẩm từ cây anh túc, bắt nguồn từ lịch sử xa xưa.

Ngũ thạch tán ở thời kì Ngụy Tấn đặc biệt lưu hành, văn nhân đều yêu thích, cùng băng độc không kém bao nhiêu đâu.

Ừm.. Chúc dùng bữa vui vẻ =v=

Editor có vài lời muốn nói:

* Cây anh túc hay còn gọi là cây thuốc phiện, thẩu, trẩu (người Tày gọi là cây nàng tiên), là loài thực vật có tên khoa học là Papaver somniferum L., thuộc họ Anh túc (Papaveraceae). Được xem là cây dược liệu quý. Trong y học dùng cho giảm đau tốt nhất trong các loại dược liệu cả Đông lẫn Tây y. Chiết suất của cây này làm gây nghiện nặng. Ngành y học khuyến cáo không nên dùng trong các trường hợp thông thường, phải có sự chỉ định chi tiết và giám sát trực tiếp của bác sĩ. Việc lạm dụng quá mức có thể gây nghiện. Chính phủ Việt Nam đã cấm trồng cây này, lập một đơn vị phòng chống ma túy kiểm soát; thuốc phiện và các chất được tinh chiết từ nó, và các chất gây nghiện khác như cần sa..v.v.

Nguồn: Wikipedia

**Ngũ thạch tán còn gọi là "Hàn thực tán", là một loại thuốc Đông y, thành phần chủ yếu là thạch nhũ, thạch anh tím, thạch anh trắng, thạch lưu hoàng, xích thạch, vốn dùng để trị liệu bệnh thương hàn, các loại đá được tán nhỏ, hợp thành thang thuốc. Thực tế, uống ngũ thạch tán lâu ngày, không thấy công dụng trường thọ lại còn bị trúng độc, nhiều người đã tổn thọ, chết sớm.

Bonus thêm cho các thím hình cánh đồng anh túc nè. Người ta thường nói vật càng đẹp thì càng độc, chả hiểu sao tui thấy hoa này nó đẹp ghê á, đây tui chỉ lấy màu đỏ thui; còn có màu trắng, tím, cam, vàng, lam nữa kìa.

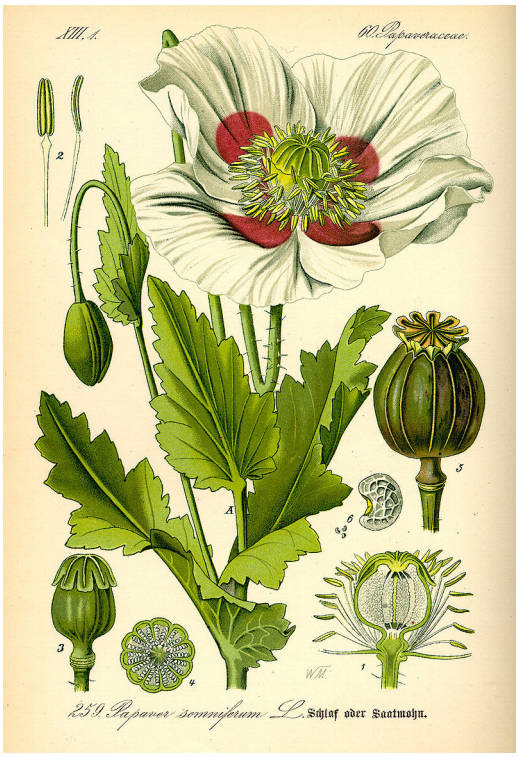

15. Chương 15

Thời điểm Lâm An bên kia truyền đến tin tức Sở Minh Duẫn đang ở trong đình phơi sách; sách cổ, tranh vẽ bày ra đầy đất, ánh nắng chiếu vào trong đình, làn gió ấm mang theo hương thơm thoang thoảng. Trong tay hắn cầm quyển binh thư che trên trán, hiếm thấy ngẩn người, trong lòng nghi ngờ chính mình nghe lầm: "Ngươi vừa mới nói… tôn tử Trần Huyền Văn bây giờ ở đâu?"

Tần Chiêu cách hàng sách dài hai trượng cùng Sở Minh Duẫn nhìn nhau, mặt không thay đổi lặp lại: "Là ở Hồng Tụ Các trong kinh thành."

"A, thật thú vị, " Sở Minh Duẫn nở nụ cười, "Y là bị người ta ngàn dặm xa xôi mang đến thanh lâu dự định bán thân?"

Tần Chiêu không biết nên đáp lại như thế nào.

Hắn tiện tay cầm cuốn binh thư đặt xuống đất, mũi chân điểm chút gió nhẹ, trang sách lay động, đảo mắt liền vững vàng đứng bên cạnh Tần Chiêu, "Cũng được, ta đi nhìn một cái, ngươi ngốc ở trong phủ chờ tin tức của ta."

"Vâng, " Tần Chiêu nói, nhìn sách rải ra đầy đất làm người ta không thể nào đặt chân, lại nói: "Sư ca, sách này của ngươi…"

"Giao cho ngươi." Sở Minh Duẫn giơ tay lên, cũng không quay đầu lại.

Tần Chiêu: "… Nha."

Bên trong Hồng Tụ Các, hoa tửu phiêu hương, khách tầm hoan *(tìm kiếm niềm vui)* cụng chén cạn ly, nữ tử xinh đẹp tươi cười không ngớt, dưới lầu trong sảnh giọng ca đào hát yểu điệu xướng từ khúc quyến luyến, cách một tầng lầu rõ ràng truyền vào trong sương phòng, đặc biệt xua bớt đi sự thanh tĩnh trong gian phòng này.

Tô Thế Dự thu hồi ánh mắt quan sát, đối tỳ nữ dâng trà cười gật đầu: "Làm phiền."

"Công tử không cần khách khí." Tỳ nữ đỏ mặt lui sang một bên.

"Để ngài đợi lâu, " Tĩnh Xu đem trướng mạn treo lên ngân câu *(lưỡi treo bằng bạc)*, nghiêng đầu nhìn về thiếu niên phía sau đang lôi kéo tay nàng nói, "Không có chuyện gì, đi ra đi."

Thiếu niên kia chậm rãi đi tới trước mặt Tô Thế Dự, y bộ dáng thanh thanh tú tú, chẳng qua sắc mặt mang theo chút tái nhợt, lo sợ bất an nhìn Tô Thế Dự.

Tô Thế Dự tỉ mỉ mà nhìn y, thả mềm thanh âm hỏi: "Ngươi gọi là Trần Tư Hằng?"

Thiếu niên gật gật đầu.

Tô Thế Dự khinh khẽ cười cười, tiếp tục ôn hòa nói: "Ngươi khi còn bé hẳn là đã gặp qua ta, còn nhớ rõ không?"

Trần Tư Hằng do dự nhìn Tô Thế Dự liếc mắt một cái, vùi đầu lắc lắc đầu.

Tô Thế Dự trầm ngâm chốc lát, ánh mắt dời đến trên người Tĩnh Xu đứng ở một bên, "Lại quên đa tạ cô nương. Lúc đó nếu không có cô nương cứu giúp, chỉ sợ y cũng phải chôn thây trong biển lửa."

"Ta bất quá là trùng hợp đi ngang qua, chỉ là một cái nhấc tay thôi." Tĩnh Xu nói.

"Chẳng qua, ta có một chuyện không rõ, " Tô Thế Dự nói, "Cô nương chỉ là một nữ lưu nhược chất *(con gái chân yếu tay mềm)*, làm thế nào cứu y từ trong biển lửa?"

Tĩnh Xu cười lắc đầu một cái, "Ta làm gì có bản lãnh kia, là chính y đánh bậy đánh bạ chạy ra, ngã hôn mê trước xe của ta. Ta thấy y còn nhỏ tuổi, nhìn rất đáng thương, nên trước tiên dẫn theo y trở về. Hôm nay có người nhận ra tìm tới đây, ta cũng yên tâm rất nhiều."

"Thì ra là như vậy." Tô Thế Dự gật gật đầu, nhìn Trần Tư Hằng chỉ lộ ra cho mình cái đỉnh đầu, hơi suy nghĩ một chút sau lại nhẹ giọng nói: "Ta là đồng liêu của tổ phụ ngươi, hắn và nhà ta giao tình luôn rất tốt, cho nên ta đã tìm ngươi rất lâu."

Trần Tư Hằng không lên tiếng.

Tô Thế Dự rất kiên trì tiếp tục nói: "Ta là tới giúp ngươi, ngươi không cần sợ ta."

Giọng nói nam nhân này ôn ôn nhu nhu, y thân thể căng thẳng không tự chủ hơi thả lỏng.

Tô Thế Dự thấy thế, liền từ từ hỏi: "Sự tình ngày ấy, ngươi còn nhớ chút nào không?"

Trần Tư Hằng chậm chạp ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn Tĩnh Xu, lại nhìn về phía Tô Thế Dự, y một đôi mắt trống trơn mờ mịt, như là còn đắm chìm trong cái đêm đầy ác mộng kia không có tỉnh lại, y há miệng, dường như cực kỳ tối nghĩa nói: "Ta… nhớ không rõ, quá loạn,….đều là hỏa…"

Tô Thế Dự đang muốn mở miệng dẫn dắt, Trần Tư Hằng lại đứt quãng tiếp tục nói: "Ta chỉ nghe… Phụ thân nói chuyện với người nào đó, hắn gọi đối phương…"

“Gọi đối phương cái gì?” Tô Thế Dự nhìn y.

“Gọi… Gọi hắn, ” Trần Tư Hằng tiếng nói chợt dừng lại, thần sắc nhưng lại hiện ra chút thống khổ, hàm hàm hồ hồ nói: “Gọi hắn…”

“Ai ai vị đại gia này! Vị cô nương này của chúng tôi không tiếp khách!” Đột nhiên vang lên một giọng nữ sắc bén, Trần Tư Hằng cả kinh run lên, tiếng nói đột nhiên đứt đoạn.

“Thực sự là không được, ngài chờ, ta đi hỏi cô nương một chút, ai ngài chớ — “

Cửa gỗ chạm trổ hoa văn kẹt kẹt mở ra, một thanh mộc phiến vén lên sa mạn, lộ ra một dung nhan yêu dã, Sở Minh Duẫn liếc mắt một cái trông thấy Tô Thế Dự ngồi ở bên bàn, câu môi cả cười, “Ta nói tại sao lại ngăn ta, nguyên lai là có khách quý ở đây nha.”

Tú Bà làm khó dễ theo sát tại bên cạnh hắn, sợ hãi mà liếc nhìn nữ tử đứng ở trong đó, Tĩnh Xu chạm đến tầm mắt nàng, cười cười, “Vị công tử này nếu đã đến, kia cũng chớ chọc người ta không cao hứng, ngươi đi xuống đi.”

Tú Bà như nhặt được đại xá, vội vã rời đi. Tĩnh Xu dừng một chút, nụ cười uyển chuyển hỏi Sở Minh Duẫn: “Vị công tử này tìm ta có việc?”

Sở Minh Duẫn cười liếc nàng một cái, cũng không đáp lời lại trực tiếp đi về phía Tô Thế Dự, “Ta đã sớm nói với ngươi là chúng ta có duyên, ngươi còn không tin ta.”

Tô Thế Dự hơi nhíu mày, “Ngươi tại sao lại ở chỗ này?”

Thực sự là quả đất tròn.

Theo luật, quan viên triều đình không được xuất nhập nơi thanh lâu. Bây giờ hai vị đại nhân trọng yếu của triều đình lại tụ hội ở nơi này, có thể thấy thanh lâu này không phát hỏa, thì cũng chính là muốn hủy đi.

“Nếu ngươi ở nơi này, vậy ta tự nhiên là –” Sở Minh Duẫn cánh tay đáp trên bả vai Tô Thế Dự, hơi nghiêng thân để sát vào, cắn khóe miệng dịu dàng cười nói: “Tới bắt gian nha.”

Tô Thế Dự không được tự nhiên lui người ra vài bước, cười nhạt nói: “Ngươi nói đùa.”

Sở Minh Duẫn cánh tay rơi vào khoảng không, hắn thản nhiên sửa lại ống tay áo một chút, ánh mắt quét đến trên người thiếu niên đang đầy mặt nghi ngờ không thôi, “Tiểu quỷ này, chính là Trần Tư Hằng?”

Lời này của hắn vừa nói ra, lại cùng Tô Thế Dự liếc mắt nhìn nhau, cùng nhớ tới tin tức người hộ tống

Trần Huyền Văn báo lại, lập tức nở nụ cười, hai bên ngầm hiểu ý nhau.

Tĩnh Xu cũng cười nói: "Xem ra vị công tử này cũng là tới tìm người, nếu là quen biết, vậy thì cũng mời ngồi xuống uống chén trà đi."

Hai người bọn họ ngồi xuống, Tô Thế Dự đối Trần Tư Hằng động viên nói: "Không có chuyện gì, ngươi tiếp tục lời vừa nãy muốn nói, phụ thân ngươi xưng hô đối phương là gì?"

"Ta..." Trần Tư Hằng há mồm, Tĩnh Xu tay đè ở trên vai của y, y bỗng nhiên run lên, hoảng sợ nhìn hai nam nhân trước mắt, rốt cuộc nói không nên lời.

"Làm sao vậy, vẫn là sợ sao?" Tĩnh Xu cúi người nhẹ nhàng nắm tay y, ôn nhu nói: "Hai vị công tử này là tới giúp ngươi, bọn họ sẽ không hại ngươi, ngươi không cần sợ."

Trần Tư Hằng cầm lấy ống tay áo của nàng, cắn răng rốt cuộc không nói một lời.

Tĩnh Xu bất đắc dĩ thở dài, giương mắt đối với bọn họ nói: "Công tử có chỗ không biết, ngày ấy sau khi y tỉnh lại tình hình không được tốt lắm, dễ dàng chấn kinh, e rằng vừa nãy là bị dọa."

Sở Minh Duẫn tựa tiếu phi tiếu nhìn nàng, "Nói như vậy, trách ta đến không phải lúc?"

"Đâu có, " Tĩnh Xu cười cười, "Ta có thể trước tiên dẫn y đến phía sau yên tĩnh, chờ y khá hơn một chút công tử lại nói?"

Tô Thế Dự cười nói: "Cũng tốt, vậy thì làm phiền cô nương."

"Kính xin hai vị công tử thứ lỗi." Tĩnh Xu hạ thấp người thi lễ, lôi kéo Trần Tư Hằng đi vào bên trong phòng, thân ảnh bị ngăn cách phía sau tấm bình phong.

Tô Thế Dự nhấp ngụm trà, ánh mắt rơi vào trên người Sở Minh Duẫn, "Không nghĩ ngươi lại quan tâm đến chuyện Trần Huyền Văn như vậy, cư nhiên đích thân đến nơi như thế này."

"Như nhau thôi, " Sở Minh Duẫn chậm rãi nói, "Ta cũng không nghĩ đến ngươi ở chỗ này, còn có thể bày ra dáng dấp như giải quyết việc chung, thực sự là bội phục."

"Vốn là vừa lúc có việc, ta dáng dấp kia có gì không thể?"

Sở Minh Duẫn nghiêng đầu nhìn y, cười híp mắt nói: "Đây cũng không phải là loại địa phương thích hợp gì, dáng dấp này của ngươi đương nhiên rất kỳ quái."

"Vậy ngươi có cao kiến gì khác? Nguyện nghe rõ ràng." Tô Thế Dự nói.

Sở Minh Duẫn câu lên khóe môi, đem thanh tuyến đè thấp đến có mấy phần mê người, nhìn chằm chằm y nói: "Ngươi muốn biết? Vậy chúng ta đi tìm một gian phòng trống, ta dạy cho ngươi."

Tô Thế Dự ngẩn người, nhất thời không phản ứng lại, dư quang trông thấy tỳ nữ đứng ở một bên lỗ tai cũng đã hồng thấu mới nghe hiểu, trầm mặc hồi lâu nói: "Trần Huyền Văn đã là một dân thường, cũng đã tạ thế, ngươi vì sao còn quan tâm chuyện của hắn như vậy?"

Thực sự là đã lâu cũng chưa từng thấy cách chuyển đề tài cứng nhắc như vậy.

Sở Minh Duẫn tẻ nhạt vô vị mà thu hồi ánh mắt, đáp: "Trần Huyền Văn dù sao với ta có ân, không thể bảo hộ hắn, đương nhiên là ta phải chăm sóc tốt tôn tử của hắn."

Câu trả lời của hắn làm Tô Thế Dự có phần bất ngờ, nhưng còn chưa kịp hỏi thêm chút gì, Tĩnh Xu đã dẫn Trần Tư Hằng đi ra.

"Tiểu quỷ, ngươi suy nghĩ cẩn thận rồi?" Sở Minh Duẫn hỏi.

Trần Tư Hằng rũ mắt, "Ta… nghĩ tới."

"Phụ thân hắn, hắn thật giống… gọi người kia là, Vương gia." Một chữ nghẹn ngào.

Tô Thế Dự mâu sắc hơi trầm xuống, không nói gì.

Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự lại hỏi chút vấn đề, Trần Tư Hằng đáp đến hàm hàm hồ hồ, tiền hậu bất nhất *(trước sau không giống nhau)* cực kỳ hỗn loạn, xem ra khi đó quả thật là hỗn loạn, tuổi tác y còn nhỏ, biết không nhiều. Lại hỏi cũng không thu được gì, hao tâm tổn trí thêm nữa cũng không được, hai người bọn họ đứng dậy dự định rời đi, Sở Minh Duẫn liếc mắt nhìn Trần Tư Hằng đứng ở nơi đó bất động, nhíu mày nói: "Còn không cùng đi, ngươi ở đây cũng thật vui vẻ?"

Trần Tư Hằng thối lui về phía sau, đứng ở sau lưng Tĩnh Xu. Tĩnh Xu cũng kinh ngạc nhìn y, ôn nhu khuyên bảo muốn đem y lôi ra, y lại cố chấp không chịu xê dịch bước chân, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, thần thái bên trong nhưng là hiếm có quật cường.

Tô Thế Dự khinh khẽ cười, nói: "Y rất tin cậy cô nương, nếu không muốn đi, chúng ta cũng không thật sự cưỡng cầu." Y nhìn về phía Tĩnh Xu, "Xem ra là phải phiền toái cô nương thêm chút thời gian."

Tĩnh Xu từ kinh ngạc sau đó tỉnh táo lại, vội vàng cười cười, "Công tử khách khí, đã như vậy… Vậy thì để ta chăm sóc đi."

Sở Minh Duẫn ý vị thâm trường nhìn hai người một cái, cười lạnh một tiếng, cất bước đi ra ngoài.

"Sở đại nhân, " ra khỏi Hồng Tụ Các không xa, Tô Thế Dự ở phía sau gọi hắn, "Phía trước có tòa Trà lâu, không biết Sở đại nhân có thể dành chút thời gian cùng ta đi uống chén trà?"

Sở Minh Duẫn không nhanh không chậm xoay người lại, "Không phải mới uống qua sao?"

"..."

"A, " Sở Minh Duẫn nở nụ cười, "Đi thôi."

Hai người bọn họ lên Trà lâu, kiếm một nhã gian yên tĩnh ngồi xuống, Sở Minh Duẫn chống một bên má đem chén trà đẩy ra một chút, đi thẳng vào vấn đề nói: "Bây giờ không có người ngoài, ngươi có chuyện cứ nói thẳng, ta ngược lại uống không được."

Tô Thế Dự nhàn nhạt cười cười, cũng dứt khoát rất nhiều, "Sở đại nhân tin lời nói của y sao?"

"Trần Tư Hằng người này là thật, bất quá lời nói không đồng nhất."

"Xem ra chúng ta suy nghĩ giống nhau. Mặt khác vị Tĩnh Xu cô nương kia cử chỉ có chút kỳ quái, làm ta bỗng nhiên nghĩ tới một sự kiện, nếu có khả năng, mong rằng có thể như ngày đó ở trong địa lao, cùng Sở đại nhân lần thứ hai liên thủ."

"Ồ –?" Sở Minh Duẫn nhìn y, "Ngươi biết rõ nữ tử kia không bình thường, còn dám để Trần Tư Hằng ở lại nơi đó?"

"Bộ dáng y cố chấp như vậy, lẽ nào Sở đại nhân thật sự dự định cưỡng ép y mang đi sao?" Tô Thế Dự nói: "Dù sao nơi này cũng là ở kinh thành, Tĩnh Xu cô nương kia biết rõ chúng ta lưu tâm, tự nhiên sẽ không dám xuống tay với y, ngược lại không cần quá lo lắng."

Sở Minh Duẫn bất trí khả phủ *(từ chối cho ý kiến)* cười cười, nói: "Ngươi muốn tìm ta làm cái gì?"

Tô Thế Dự ngón tay chậm rãi vuốt nhẹ chén trà, "Sở đại nhân trong lòng tự nhiên rõ ràng, có người mưu toan khuấy lên một hồi phong vân trong kinh thành, tuy rằng quan hệ của ngươi và ta không thể nói là hoà thuận, nhưng nếu là đối đãi ngoại địch, chung quy vẫn có thể làm đồng minh đi?"

"Ta đối đãi ngươi tình sâu đậm như vậy, ngươi tại sao luôn cảm thấy ngươi và ta không hòa thuận đây, thật đúng là tổn thương trái tim của ta." Sở Minh Duẫn sâu kín thở dài nói.

"Sở đại nhân." Tô Thế Dự nhìn hắn.

"… Ngươi nói."

Tô Thế Dự thu hồi ánh mắt, không hề quanh co, "Quan phủ lúc trước có lưu ý một sòng bạc dưới lòng đất, chẳng qua là che giấu rất kỹ, vẫn chưa thể tra ra chút bí ẩn gì, mà mấy ngày nay lúc ta đang tìm Trần Tư Hằng bất ngờ phát hiện, Hồng Tụ Các cùng sòng bạc kia có qua lại."

Sở Minh Duẫn hơi suy nghĩ một chút, ý cười dần sâu đậm, "Trong thanh lâu là trao đổi tin tức, thu thập tình báo; trong sòng bạc là tập hợp kim ngân *(vàng bạc)*, thu gom tiền tài. Nếu như quả thật có người ở phía sau thao túng, vậy ván bạc này cũng không tồi."

Tô Thế Dự gật đầu, "Sở đại nhân nguyện ý cùng ta đi xem một chút?"

Sở Minh Duẫn cười nhẹ, "Đương nhiên bằng lòng."

16. Chương 16

Nắng chiều tàn quang bị bóng tối nuốt chửng sau ngọn núi cao, bóng đêm phủ kín nhân gian, trăng sáng rực rỡ, chiếu vào một phương rừng trúc xào xạc ở vùng ngoại ô thành Trường An. Trúc ảnh lay động, u tĩnh quỷ dị một chỗ, mơ hồ có thanh âm nhỏ nhặt phiêu tán ở trong gió.

"Tô đại nhân, ta đột nhiên cảm thấy ngươi không phải đến tra xét sòng bạc."

"Sao lại nói như vậy?"

"Nhìn tình hình bốn bề vắng lặng này, thấy thế nào cũng giống như ban đêm lén lút hẹn hò. Ngươi không ngại thẳng thắn một chút, hẳn là đã động tâm, dự định đối với ta làm những gì?"

"… Ta có thể làm những gì?"

Sở Minh Duẫn khép lại vạt áo, dĩ nhiên đem cây mộc phiến cầm ở trong tay, tựa tiếu phi tiếu nhìn chằm chằm bóng lưng Tô Thế Dự nói: "Có thể làm hiển nhiên rất nhiều đi, không bằng chúng ta hảo hảo thương lượng một chút. Ta có thể dạy cho ngươi một thân xiêm y này làm sao thoát tương đối nhanh, ngươi cũng có thể nói cho ta biết ngươi yêu thích loại nào…"

"Sở đại nhân, " Tô Thế Dự bỗng nhiên quay đầu, Sở Minh Duẫn bước chân đến gần dừng lại.

"Thực không dám giấu giếm, " Tô Thế Dự nhìn hắn, hắn hơi sững sờ, đáp: "Hả?"

“Tô mỗ đã không nhớ ra được lần gần đây nhất có thể cùng ngươi giao lưu bình thường là lúc nào.”

“...”

Tô Thế Dự quay đầu trở lại, nhìn nửa đoạn quan tài gỗ cũ kỹ được chôn vào trong đất, một tay ấn ấn bên trên, lực chìm xuống, chậm rãi đẩy nắp quan tài ra, tiếng ma sát khàn khàn lộ ra tại nơi yên tĩnh này đặc biệt làm người ta sởn cả tóc gáy. Sở Minh Duẫn nhíu nhíu mày lại, đi tới phụ cận nhìn.

Trong quan tài kia cũng không có thi thể, thậm chí ngay cả đáy quan tài đều không có, thay vào đó chính là một cái thềm đá nhỏ, âm u mà thông xuống dưới, tựa hồ giống như lối đi vào Hoàng Tuyền tối tăm, đây đúng là lối vào của sòng bạc.

Sở Minh Duẫn không che dấu vẻ ghét bỏ nói: “Từ nơi như thế này đi vào còn chưa đủ xúi quẩy? Lại có người nào còn hứng thú đi bài bạc?”

“Những người phú quý tự nhiên sẽ có con đường khác để tiến vào, nhưng chúng ta đang sắm vai dân cờ bạc, không thể làm gì khác hơn là xin Sở đại nhân chịu ủy khuất một chút.” Tô Thế Dự nói, “Chính vì vậy cho nên quan phủ mới chậm chạp chưa niêm phong sòng bạc này, bằng không e rằng quan phủ bên này chưa có cách đi vào, bên kia đã chạy trốn sạch sẽ.”

Sở Minh Duẫn ý tứ hàm xúc không rõ mà cười hừ thành tiếng.

Tô Thế Dự tắt lửa, đang muốn tiến vào bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, “Trên đường này hẳn là rất tối, Sở đại nhân có thể sẽ khó chịu?”

“Khó chịu thì có thể làm sao, chẳng lẽ ngươi muốn lôi kéo ta đi?”

Sở Minh Duẫn vốn chỉ là thuận miệng đáp, không ngờ Tô Thế Dự thật sự đưa tay qua, nắm nhẹ trên cổ tay của hắn. Dưới ánh trăng trong suốt, trúc ảnh loang lổ, Tô Thế Dự ngoái đầu nhìn hắn cười nhạt, “Vậy thì đi thôi.”

Hắn thế mà nhất thời không trả lời được.

Bọn họ nhảy vào trong quan tài, dọc theo thềm đá chậm rãi đi xuống, trên đường đi quả nhiên một tia sáng cũng không có, tầm nhìn bên trong tất cả đều dày đặc nhìn không ra hắc ám. Theo bọn họ không ngừng đi lên, bốn phía càng âm lãnh, hàn ý dán vào trên da dẻ, giống như là muốn rót vào từng thớ thịt, Sở Minh Duẫn cảm thấy toàn thân tựa hồ chỉ có nơi cổ tay là còn dư một chút nhiệt độ, cách tay áo truyền đến hơi ấm mỏng manh, là lòng bàn tay ấm áp của người kia.

Ai cũng không mở miệng, chỉ có tiếng bước chân dẫm lên thềm đá.

Cũng không biết đến tột cùng là đi bao lâu, chỉ cảm giác thềm đá từ đi xuống dần chuyển lên, con đường phía trước phảng phất có cảnh vật, lặp đi lặp lại mấy chục bước, rộng rãi sáng sủa.

Nơi này tựa hồ ở trong cốc, trước mắt lầu các cao vót, xà nhà chạm trổ, mái nhà điêu khắc, đèn đuốc tầng tầng lớp lớp, sáng như ban ngày.

Phía trước cửa son gã sai vặt đều mang mặt nạ, vừa thấy Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự đến gần liền có người chạy lên tiến đón, ân cần mà đưa lên hai phó mặt nạ màu trắng, "Hai vị đại gia, hoan nghênh quang lâm đến Cực Nhạc lâu! Chúc hai vị thăng quan phát tài!"

Hai người nhất thời suy nghĩ, lại thăng quan cũng chỉ có thể đi soán vị, không trách cửa vào lớn đến như vậy, trước vào quan tài, sau mới có thể đi vào cực lạc.

Sở Minh Duẫn thấp mắt tỉ mỉ quan sát mặt nạ được chế tác tinh xảo trong tay, "Mang cái này vào làm cái gì?"

"Những người đến nơi này không phải ai cũng muốn để cho người khác biết, mang theo mặt nạ, dù sao vẫn tự tại hơn nhiều lắm." Gã sai vặt cung kính nói.

Mặt nạ chỉnh tề mà đeo vào, che hơn nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra hàm dưới. Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự liếc mắt nhìn nhau, thấp giọng cười cười, đẩy cửa đi vào.

Hương rượu nồng nặc hòa lẫn mùi son phấn toàn bộ lưu động trong đại sảnh, âm thanh đồng tiền va chạm vang lên lanh lảnh, giọng ca đào hát pha tạp với tiếng kêu đánh chửi mắng náo động bên trong. Phóng tầm mắt nhìn tới, trương trương chiếu bạc phía trước đều đầy ắp người, kỹ nữ xinh đẹp đánh qua đánh lại bên trong, bầu không khí vô cùng sôi nổi.

"Hả?" Sở Minh Duẫn nhìn thấy Tô Thế Dự há mồm nói gì đó, đưa tay kéo y lại gần, tiến đến bên tai y: "Ngươi vừa mới nói cái gì?"

Tô Thế Dự do dự một chút, không đẩy hắn ra, nói: "Ở đây không nhìn ra cái gì, chúng ta phải nghĩ biện pháp nhìn thấy chủ nhân sòng bạc mới được."

"Xem ra Tô đại nhân tựa hồ đã có chủ ý?"

"Nơi này sở dĩ hấp dẫn người, ngoại trừ việc có thể cá cược không cần kiêng kị, còn có một điểm quan trọng hơn, " Tô Thế Dự nói, "Những tay cờ bạc kia nói nơi này có một quy củ, giữa trận người thắng tiền nhiều nhất có thể đi lên lầu cùng chủ nhân đánh cược một lần, người thắng có thể tùy ý nói ra nguyện vọng, bọn họ nhất định làm được."

"Tùy ý nói?" Sở Minh Duẫn không khỏi giễu cợt cười nói.

Loại lời nói ngông cuồng như vậy, e rằng hiện nay ngay cả thánh thượng cũng sẽ không dễ dàng mở miệng.

Tô Thế Dự gật gật đầu, "Cho nên ta cảm thấy nơi này kỳ quái, cũng không giống chỉ là đơn thuần vơ vét của cải." Nói xong nhìn về phía Sở Minh Duẫn.

Hai người bọn họ kề bên có phần quá gần, cái nhìn này liền trực tiếp bốn mắt nhìn nhau. Sở Minh Duẫn ánh mắt trong trẻo, hắn không tự chủ lui lại một ít, kéo ra chút khoảng cách.

Sở Minh Duẫn chạm đến ánh mắt của y, tựa hồ minh bạch Tô Thế Dự vì sao nói muốn mời chính mình hỗ trợ, liền hỏi: "Ngươi không biết đánh bạc?"

"Tự nhiên không am hiểu chuyện này, " Tô Thế Dự cười cười, "Nếu là đại áp hay tiểu áp vẫn có thể miễn cưỡng thử một lần, nhưng trong sảnh trên chiếu bạc được ném nhiều nhất chính là bài cửu, ta lại không thể ra sức."

Sở Minh Duẫn nở nụ cười: "Thật trùng hợp, ta cũng không biết đánh bạc."

Tô Thế Dự quay đầu nhìn thẳng Sở Minh Duẫn, cách mặt nạ đều có thể rõ ràng cảm giác được y đang sâu sắc kinh ngạc.

"…" Sở Minh Duẫn nhìn y, "Ta giống với hạng người bất học vô thuật *(Không học vấn không nghề nghiệp)*xa hoa dâm đãng kia sao?"

Tô Thế Dự yên lặng thu hồi tầm mắt, cười cười, "Sao lại thế."

Sở Minh Duẫn nhướng đuôi lông mày lành lạnh nói: "Ta dầu gì cũng là người tòng quân, kỷ luật bên trong quân đội vô cùng nghiêm minh, bất luận ta làm người ra sao, trên phương diện này chung quy cũng phải lấy mình làm gương."

"… Thất lễ." Tô Thế Dự dừng một chút, hiếm thấy chần chờ nói, "Đã như vậy, chẳng lẽ phải trở về bàn bạc kỹ càng?"

"Đến cũng đã đến." Sở Minh Duẫn nhìn về chiếu bạc lớn nhất giữa đại sảnh, nơi người người nhốn nháo, mơ hồ thấy được đồng xu chất trên bàn thành cái núi nhỏ, nhân vật chính trên chiếu bạc đều là những người y phục hào hoa phú quý, sau lưng là một gã sai vặt bưng trà hầu hạ. Một thiếu niên tử sam *(quần áo màu tím)* ở trong đám người đặc biệt nổi bật, khắp người phục sức toàn ngọc quý vô cùng sang trọng, trong tay phe phẩy một thanh chiết phiến ném ra hai quân bài màu đen, cách xa mấy trượng đều có thể nhìn ra trong lúc vung tay nhấc chân đều là tùy tiện diễn xuất, huênh hoang khoác lác đến mức phô trương.

Sở Minh Duẫn nhìn kỹ chốc lát, bỗng nhiên nói: "… Cái tên công tử bột kia tại sao có chút quen mắt?"

Tô Thế Dự thuận theo tầm mắt của hắn nhìn sang, hồi tưởng trong chốc lát nói: "Một thân y phục này… Hẳn là Sở đảng nhi tử độc nhất của Binh bộ Thị lang Hứa Dần, Hứa Đồng."

Y phục công tử bột kia mặc lại so với khuôn mặt còn dễ dàng nhận thức hơn, dù sao mặt nạ cũng không ngăn được một cỗ bàng bạc bại gia tử.

Bất quá Sở Minh Duẫn lưu ý không phải cái này, "Ngươi tại sao lại cố ý nói là Sở đảng?"

"Chẳng qua là để tiện cho Sở đại nhân nhớ lại người này." Tô Thế Dự bình thản nói.

Sở Minh Duẫn không cùng y tính toán chi li, nhìn chằm chằm vào chiếu bạc hơi suy nghĩ một chút, lập tức câu môi nở nụ cười, "Nếu sòng bạc này thật sự có gì đó quái lạ, ta ngược lại thật ra có một biện pháp có thể thử một lần, chỉ là không biết Tô đại nhân có chịu ủy khuất phối hợp một chút hay không? "

"Cứ nói đừng ngại."

Sở Minh Duẫn tiến đến bên tai hắn nói nhỏ vài câu, Tô Thế Dự ánh mắt khẽ nhúc nhích, ngược lại cười nhạt: "Cũng không phải việc khó gì."

"Cũng đừng hối hận nha."

"Vậy thì làm phiền Sở đại nhân phí tâm rồi." Tô Thế Dự quét nhìn chung quanh, hai người bọn họ đứng nói chuyện với nhau hồi lâu, tuy rằng vị trí không quá nổi bật, nhưng chung quy cũng rước lấy chút ánh mắt dò xét. Y lui lại một bước, hơi lên tiếng nói, "Công tử mà rộng lượng, ta tự nhiên sẽ không nói cho người khác biết ngài từng tới nơi này."

Sở Minh Duẫn ánh mắt mang ý cười nhìn y một cái, "Không uổng công thương ngươi." Cất bước liền đi đến giữa chiếu bạc.

Bên này Hứa Đồng cũng vừa vặn thắng, gã sai vặt phía sau vẻ mặt xán lạn vội vàng ôm bó to bó nhỏ đồng xu mang tới, hắn dương dương tự đắc, những người bị thua không những không buồn trái lại vô cùng nịnh hót:

"Hứa đại thiếu gia hôm nay thật đúng là hảo thủ khí!"

"Đâu chỉ có hôm nay, mấy ngày qua lần nào không phải là thắng liên tiếp? Để ta xem, không được bao lâu nữa là có thể được mời lên đi theo chủ nhân sòng bạc đánh cuộc một ván."

"Cái kia còn cần ngươi nói? Từ đại thiếu gia, ngươi nghĩ muốn đề đạt nguyện vọng gì sao, nếu là thăng quan phát tài, cũng đừng quên mấy ca ca chúng ta…"

Hứa Đồng khoát tay áo một cái, "Chơi tận hứng là được, có nguyện vọng gì tốt? Thăng quan phát tài có ý nghĩa gì, cho dù là chi phí hưởng lạc chi của đương kim Hoàng đế ta cũng đã có đủ, nhưng cũng chỉ có thế, làm sao so được với ung dung tự tại của chúng ta."

Sở Minh Duẫn nhịn không được cười lạnh thành tiếng.

Lúc này vừa vặn không có người tiếp nối lời Hứa Đồng nói, hơi có chút yên tĩnh, Sở Minh Duẫn âm thanh cười lạnh liền hiện ra đặc biệt rõ ràng.

Hứa Đồng hơi nhướng mày, lúc này không vui nhìn lại, những người khác cũng không hẹn mà cùng đem tầm mắt rơi vào trên người hắn.

Tác giả có lời muốn nói: Mang mặt nạ và Cực Nhạc lâu có tham khảo Cổ Long tiên sinh: Lục Tiểu Phụng truyền kỳ tiền truyện =v=

17. Chương 17

Nam nhân trước mắt dáng người lỗi lạc, khóe môi dưới mặt nạ hơi cong lên, một đôi mắt bên trong hàm chứa ý cười lãnh đạm, nghiêng người dựa vào chiếu bạc mặc cho người ta quan sát, một bộ dáng dấp không thèm để ý.

Người tinh tường đều có thể nhìn ra đây là một hiển quý chi nhân *(người giàu sang, phú quý)*, Hứa Đồng kiềm chế tâm tình trong lòng, hỏi: "Ngươi cười cái gì?"

"A, " Sở Minh Duẫn thản nhiên nói, "Ta cười có người không biết trời cao đất rộng, rõ ràng là ếch ngồi đáy giếng, lại còn tự cho là tiêu sái vô cùng."

"Có ý gì?"

"Chẳng qua mới nhìn từ xa được vài lần, đã dám ngông cuồng bàn luận Thiên gia uy nghi. Thắng được mấy trận trong sòng bạc nho nhỏ, ngươi còn thật không biết chính mình là ai?"

Hứa Đồng nhìn hắn chằm chằm, lạnh lùng nói: "Ta là ai ta tự nhiên rõ ràng, ngươi lại ở nơi nào chui ra? Cái gì Thiên gia uy nghi, ngươi nói như thế dường như ngươi hiểu biết rất nhiều?"

Sở Minh Duẫn lành lạnh liếc nhìn hắn, "Đương nhiên so với ngươi hiểu biết nhiều lắm, năm đó ta và bệ hạ cùng nhau…"

"Công tử." Tô Thế Dự phía sau hắn cất tiếng nói, ngắt lời thật đúng lúc.

Sở Minh Duẫn ngoái đầu lại nhìn y, cười nói: "Cũng được, chuyện xưa không có gì đáng giá để nhắc đến."

Đầu lĩnh sòng bạc đang xếp bài, nghe vậy ngẩng đầu nhìn Sở Minh Duẫn, lên tiếng hỏi: "Xin hỏi quý tính vị đại gia này?"

"Ta họ Lâm." Sở Minh Duẫn thuận miệng nói.

Tâm tư đầu lĩnh nhanh chóng xoay chuyển, nhưng làm sao cũng không nhớ nổi trong kinh đô có nhân vật như vậy, đang muốn thử dò xét chút gì đó, lại bị Hứa Đồng giành nói: "Nói như vậy vị Lâm công tử này thân phận thật bất phàm, nếu nhìn chướng mắt sòng bạc nho nhỏ này, vậy ngươi tới đây làm cái gì?"

Mấy người nịnh hót lúc trước cuối cùng cũng xem như phục hồi tinh thần lại, quan viên trọng yếu trong triều đình cũng không có nhân vật nào họ Lâm, lại nghe Hứa Đồng khẩu khí cường ngạnh, liền rõ ràng nam nhân này chỉ sợ cũng là cố làm ra vẻ, vội vã đồng thanh nói:

"Đúng vậy, vừa tới đây đã kiếm chuyện, hẳn là tay mình vận khí quá kém, nhanh chóng đến khoe miệng lưỡi?"

Sở Minh Duẫn xì cười một tiếng, giơ tay tùy ý ôm qua eo Tô Thế Dự, bình tĩnh cười nói: "Tiểu bảo bối nhà ta ngại trong kinh này quá tẻ nhạt, ta liền dẫn y đi tìm địa phương thú vị vui đùa một chút, không nghĩ ở đây cũng chỉ được đến thế, còn có một đám người ô hợp tự biên tự diễn."

"..." Tô Thế Dự lặng lẽ không nói nhìn Sở Minh Duẫn liếc mắt một cái, y cũng không nhớ rõ Sở Minh Duẫn đề cập với chính mình lại là thân phận như vậy.

Hứa Đồng bị động tác của hắn làm cho cả kinh, Sở Minh Duẫn cũng đã đứng thẳng lên, một tay vẫn vòng qua Tô Thế Dự, một tay nắm cằm y, để sát vào ôn nhu nói: "Ngươi nhìn cũng đã nhìn qua, nơi này rất không thú vị, bé ngoan cùng công tử trở về uống rượu đi?"

Mấy lần tiếp xúc như vậy, Sở Minh Duẫn tự nhiên phát hiện Tô Thế Dự là cực kỳ không muốn cùng người khác tiếp xúc thân thể, nhưng nhiều con mắt như vậy đang nhìn chằm chằm, hắn diễn tổng cũng có chừng mực, may mà Ngự Sử đại phu vì chính sự lần này rất có khí phách, thân hình mặc dù hơi cứng ngắc, nhưng quả nhiên nhẫn nhịn không một chút né tránh.

Đầu lĩnh sòng bạc suy nghĩ khẩu khí của hắn, lời này giống như là người ngoài vào kinh, lại nhìn nam nhân bạch y hắn ôm, mặc dù thấy không được mặt, nhưng là khí chất thanh nhã xuất chúng kia thật khó có thể lơ là. Người như vậy cũng có thể thu làm nam sủng, đầu lĩnh trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ là Vương gia Thế tử nhà ai chạy tới?

Tô Thế Dự hơi chần chờ, đang muốn mở miệng, đầu lĩnh vội vã cướp lời: "Hai vị đại gia đừng vội đi, lầu dưới không có gì vui, thế nhưng lầu trên của chúng ta có rất nhiều trò đa dạng!"

"Ồ –?" Sở Minh Duẫn quay đầu lại quét nhìn hắn một cái, vừa nhìn về phía Tô Thế Dự, "Tiểu bảo bối, ngươi nói xem?"

Thanh âm cuối của hắn kéo dài đến kiều diễm, gọi đến mức da đầu Tô Thế Dự tê rần, thiếu chút nữa không nhịn được đẩy hắn ra, lấy lại bình tĩnh mới nói: "Nhìn cũng được."

"Được." Sở Minh Duẫn liền quay người, trực tiếp ngồi xuống vị trí nhà cái, nghiêng mắt nhìn Hứa Đồng nói: "Xem choáng váng? Còn dám chơi không?"

"Có gì không dám?" Hứa Đồng cả giận nói, nhìn về gã sai vặt trợn mắt, ném đồng xu lên, "Lấy bản lĩnh ra nói chuyện!"

Mấy công tử bột khác cũng dồn dập cược tiền xuống.

Gã sai vặt sòng bạc cầm mấy tấm ngân phiếu Sở Minh Duẫn đưa, vội vội vàng vàng đi đổi tiền xu, mới vừa đặt ở trên bàn liền dẫn tới Hứa Đồng cười lạnh: "Cái giá bày ra cũng thật lớn, có từng này tiền cũng dám làm nhà cái, tiểu gia ta đánh cuộc với ngươi cũng ngại mất thể diện."

Sở Minh Duẫn không thèm để ý hắn, Tô Thế Dự chợt lên tiếng, "Vậy lại thế chấp thêm vật này thì thế nào?"

Sở Minh Duẫn kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy Tô Thế Dự tiện tay lôi xuống ngọc bội bên hông, đưa tới. Ngọc bội kia tính chất ôn nhuận, chạm trổ tinh xảo, ở trong tay y mơ hồ tỏa ra ánh sáng lung linh, nhìn ra được có giá trị không nhỏ.

Sở Minh Duẫn nắm chặt tay y, cũng không vội nhận lấy, hơi cười nói: "Ngươi tích cực như thế làm cái gì? Cũng không sợ ta thật sự đem nó thua?"

Tô Thế Dự cười nhạt, che tay đem ngọc bội để vào trong tay Sở Minh Duẫn, ngọc thạch chạm vào lòng bàn tay tỏa ra hơi ấm, y nói: "Công tử vui vẻ là được rồi."

Sở Minh Duẫn không nhịn được thấp giọng cười cười, đem ngọc bội cũng đặt lên, "Hài lòng rồi chứ?"

Hứa Đồng đối với ngọc thạch là người có nghiên cứu, thấy ngọc bội kia đôi mắt chỉ thiếu chút dựng thẳng, trong lòng giật mình, thầm nói chẳng lẽ hắn quả thực trêu chọc tới quý nhân, không đáp lời.

Sở Minh Duẫn cũng không buông tha, "Đúng rồi, ta vừa nghe thấy ngươi nói không có nguyện vọng gì muốn nói, đã như vậy, ta coi như giúp người thành toàn. Đợi lát nữa thua tiền, ngươi vừa vặn được tiêu sái một phen, cũng đừng khóc nha."

"Thối lắm! Ai thua ai thắng còn chưa chắc chắn đây! Nhìn rõ ràng rồi!" Hứa Đồng đem tiền xu hô một

tiếng toàn bộ đẩy qua. người này có lai lịch gì đi nữa hắn cũng muốn đánh chết.

Bên này ồn ào dẫn tới không ít người vây xem, bên cạnh đám công tử bột bận rộn điều đình *(giảng hòa)*, thúc giục đầu lĩnh chia bài. Đầu lĩnh tỉ mỉ quan sát hành động Sở Minh Duẫn, một bên lắc con xắc quăng xuống, một bên mở miệng hỏi: "Vị Lâm đại gia này, ngài tài sắc kiêm hữu *(vừa có cả tài lẫn sắc)*, còn có nguyện vọng gì muốn đề đạt?"

"Có nha." Sở Minh Duẫn nhìn động tác của những người khác, trong lòng phỏng đoán quy tắc đánh cuộc.

"Nếu không ngại ngài có thể nói cho mọi người nghe một chút? Tiểu nhân xem có thể làm được gì hay không."

"Nơi này của các ngươi không phải là được xưng cái gì cũng có thể làm được sao?"

Đầu lĩnh đem bài lần lượt phân phát, cười nói: "Đương nhiên, nhưng cũng phải phân chia độ dễ và độ khó. Ngài dù sao cũng phải cho chúng ta tâm lý để chuẩn bị một chút không phải sao?"

Sở Minh Duẫn dựa theo hình dáng đem bốn quân bài chia ra hai phần bày ở trước mắt, suy nghĩ một chút nói: "Ta nếu nói muốn cùng Ngự Sử đại phu Tô Thế Dự ngủ một đêm thì sao?"

Bốn phía phút chốc yên tĩnh, Tô Thế Dự tay không tiếng động đặt trên vai hắn.

Đầu lĩnh ngẩn người, không biết là người nọ nhận ra được mình đang dò xét, hay là hắn quả thực ăn nói tùy tiện.

Sở Minh Duẫn mặt không biến sắc, kiên quyết không quay đầu lại xem Tô Thế Dự, nghiên cứu bài trong tay.

Bên cạnh Hứa Đồng bỗng nhiên buông ra tiếng cười lớn, "Dáng dấp này của ngươi không nói tới ta, Ngự Sử đại phu là người ngươi có thể nghĩ muốn?" Hắn lắc đầu cười khẩy nói: "Ta nói, bằng ngươi với cái bộ dáng yêu nghiệt này, xem như bọn họ có thể tìm được Tô Thế Dự, ngươi cảm thấy ngươi có thể đè y ở phía dưới? Thích nam sắc cũng không biết như thế nào là tốt."

Sở Minh Duẫn quét nhìn hắn một cái, thành tâm thỉnh giáo: "Vậy ngươi có cao kiến gì?"

Hứa Đồng bật thốt lên: "Không phải đều nói Thái úy Sở Minh Duẫn yêu thích nam nhân sao? Xem dáng dấp kia của hắn, trên giường không chừng có bao nhiêu phóng đãng, tư vị tất nhiên là tiêu hồn hơn nhiều lắm."

Lời này hắn vừa nói ra, người xung quanh nhất thời mặt đỏ tới mang tai, có mấy vị công tử bột hiển nhiên đã gặp qua hai vị đại nhân kia, dù cho không yêu nam sắc, tâm tư lại không tự chủ tâm viên ý mã *(tơ*

tưởng) rất nhiều.

Tô Thế Dự bàn tay đặt trên vai Sở Minh Duẫn dùng thêm lực, đại khái là sợ hắn động thủ. Nhưng không nghĩ Sở Minh Duẫn ngược lại nở nụ cười, ngữ khí bất ngờ còn có chút ôn hòa: "Ngươi có hứng thú kia?"

Hứa Đồng có chút buồn bực với phản ứng của hắn, lập tức hừ cười nói: "Chờ thắng được ngươi, cái này ngược lại cũng có thể cân nhắc."

Sở Minh Duẫn cười nhìn hắn, nói: "Ngươi nên nhớ kỹ lời này." Ngay sau đó thu hồi tầm mắt.

Đáy mắt hắn đều là lãnh, Hứa Đồng sững sờ, cơ hồ cho là mình nhìn lầm rồi, tự dưng lại cảm thấy một luồng khí lạnh rót vào tim, thời điểm lấy lại tinh thần phát hiện trên chiếu bạc đã bắt đầu mở bài.

Sở Minh Duẫn bất động thanh sắc nhìn, cảm thấy cùng so lớn nhỏ cũng không kém ở chỗ nào, hai tổ bài so sánh với hai lượt đầu trên bàn cờ, toàn thắng toàn bại là thắng lợi, một thắng một phụ thi đấu hòa nhau. Ba người ngoài lần lượt lấy bài ra, xem náo nhiệt chậc chậc kêu cái gì "Tạp thất" "Bản đắng", hắn một mực nghe không hiểu, cũng không có sách lược, trực tiếp cầm tổ bài trong tay mở bài ra, đầu lĩnh lúc này kêu lên: "Song mai! Nhà cái toàn bộ ăn hết!"

Hứa Đồng ngẩn người, không ngờ tới tay hắn vận khí quả thật không tệ. Sở Minh Duẫn liếc mắt lại đây, hắn bỗng nhiên hoàn hồn, kêu lên: "Trở lại!" Trực tiếp cầm quân bài trong tay lật lên. Hắn ở đây hỗn tạp nhiều ngày cũng không chỉ dựa vào người nịnh hót, đúng là vẫn có vận may.

Sở Minh Duẫn im lặng tính toán một chút, cười thầm quân bài còn lại trong tay mình e rằng một người cũng có thể áp. Hắn khí định thần nhàn đảo qua quân bài mở ra trên chiếu bạc, đối bốn phía xem náo nhiệt ngoảnh mặt làm ngơ, cười đến càng cao thâm khó dò.

"Thế nào? Không thua nổi?" Có người không nhịn được nói, "Mau nhanh nhẹn chút, chớ phiền phiền nhiễu nhiễu!"

Đầu lĩnh cũng nhìn lại, đối diện Sở Minh Duẫn ý cười sâu sắc, hắn hơi run, đã thấy Sở Minh Duẫn thân thủ đem bài đẩy lên trước mặt hắn, chậm rãi nói: "Ngươi thay ta mở, để cho bọn họ tỉ mỉ nhìn một cái."

Đầu lĩnh vén bài liếc mắt nhìn, biểu tình mấy phần phức tạp, nhìn Sở Minh Duẫn nhất thời chủ ý bất định.

Sở Minh Duẫn một tay nhàn nhã chống cằm, ý cười dịu dàng nói: "Mở nha."

Ánh mắt ngâm lãnh, uy thế vô hình theo tầm mắt rơi vào trên người hắn, ép tới mức tim hắn cứng lại, ánh mắt đó phải là người quanh năm cầm quyền sinh sát trong tay mới có thể có, đầu lĩnh vội vàng cúi đầu, không nhìn thẳng hắn, ngón tay nhiều lần vuốt nhẹ qua quân bài, hít sâu một hơi, đột nhiên lên giọng:

"Đinh tam xứng nhị tứ, hầu vương, ăn toàn bộ, nhà cái thắng!"

Quân bài vừa mở ra, lá bài đen trên lá bài đỏ trắng điểm số rõ ràng, đây là tuyệt phối trong bài cửu, là nước bài lớn nhất. Trong đám người đột nhiên sôi trào, Hứa Đồng vỗ bàn đứng dậy, khó có thể tin nhìn chằm chằm phó bài kia.

Tô Thế Dự lặng lẽ thu tất cả vào đáy mắt cười nhạt, minh bạch vì sao Sở Minh Duẫn nói sòng bạc này nếu có quái lạ hắn tất nhiên có thể thắng. Nơi này cũng không phải quả thực muốn làm ăn kiếm tiền, lôi kéo quan lớn quý tộc lại càng có thể giúp bọn họ thâu tóm thế lực ở kinh đô, cho dù vận thế không tốt, người nơi này cũng tự nhiên sẽ thay lão thiên gia giúp bọn họ.

Đầu lĩnh bận rộn từ sau bàn đi ra, khom lưng cung kính nói: "Lâm gia, đi bên này."

18. Chương 18

Sở Minh Duẫn và Tô Thế Dự được mời lên lầu.

Trong phòng trang hoàng lộng lẫy, minh châu làm đèn, mành châu rực rỡ, thị nữ kiều diễm dâng lên nước trà cùng điểm tâm, đầu lĩnh khom người nói: "Hai vị đại gia chờ trong chốc lát, tiểu nhân đi thông báo cho chủ nhân." Nói xong liền đóng cửa lui xuống.

Sở Minh Duẫn tự mình rót một chén trà, đi đến bên cạnh Tô Thế Dự nhất tề cùng nhìn về ngoài cửa sổ, ngọn núi xa xa chìm trong bóng đêm, "Làm sao vậy?"

Tô Thế Dự ngoái đầu nhìn lại, mắt nhìn thị nữ đứng cúi đầu cách đó không xa, nghiêng đầu để sát vào bên tai Sở Minh Duẫn, nhẹ giọng nói: "Ta nhận ra đây là nơi nào."

Sở Minh Duẫn tiện tay ôm vai y, kéo lại gần một chút, một đầu tóc đen dài trượt xuống bả vai, nhẹ quét bên tai Tô Thế Dự, nhìn từ xa không khác gì vành tai chạm tóc mai, "Hả?"

Tô Thế Dự hơi nhíu nhíu mày, tiếp tục nói: "Cách thành Trường An mấy trăm dặm về phía Tây có mấy mộ phần hỗn loạn. Thảo nào không ai có thể phát hiện, bên trong sơn cốc này nguyên lai là một bãi tha ma."

Sở Minh Duẫn nhìn mặt mày của y, giơ tay đem miệng chén trà để bên môi y, nói nhỏ: "Chủ nhân sòng bạc này vừa vặn cũng ở đây, phải báo cho người của bên Hình bộ đến sao?"

"Ngươi uống là được rồi." Tô Thế Dự chặn tay hắn, nói: "Nghe ý của ngươi, là có biện pháp để thông báo?"

Sở Minh Duẫn giơ tay uống cạn nước trà trong chén, bỗng nhiên cười ra tiếng, "Rót trà cho ngươi cũng

không chịu uống, còn nói không thù dai?" Hắn bất đắc dĩ cực kỳ mà thở dài, "Không phải đã nói cho ngươi biết đó chỉ là nói đùa thôi sao, ngươi sao còn thật giống bình dấm chua?"

Tô Thế Dự lặng lẽ kéo ra bàn tay hắn đang ôm mình, nhất thời không biết nên từ đâu nói tiếp.

Sở Minh Duẫn trở tay nắm chặt tay y, cười híp mắt nhìn chằm chằm y nói: "Yên tâm, dù cho có ngàn vạn Tô Thế Dự, tiểu bảo bối, ta hiểu rõ nhất cũng chỉ có ngươi nha."

Tô Thế Dự che giấu tâm tình phức tạp trong lòng, ngữ khí bình thản phối hợp nói: "…Phải không?"

Sở Minh Duẫn làm bộ thở dài một cái, "Ngươi nếu không tin, vậy ta viết giấy bảo đảm cho ngươi có được không?" Quay đầu liền đối với thị nữ đang trợn mắt há mồm nói, "Ở đây có bút mực không?"

Mấy thị nữ vội vàng hoàn hồn gật đầu, bước chân lộn xộn đi ra ngoài cầm giấy và bút mực trở về, ở trên bàn trải ra, chờ Sở Minh Duẫn dặn dò.

Chỉ nghe Sở Minh Duẫn phân phó nói: "Y da mặt mỏng, các ngươi đều ra ngoài chờ đi, nếu là đầu lĩnh cùng chủ nhân các ngươi tới đây, nhớ thông báo trước một tiếng."

Các thị nữ cúi đầu xác nhận, nối đuôi nhau mà ra, đi ở cuối cùng tuổi tác còn nhỏ, lúc xoay người đóng cửa không khỏi trộm liếc Tô Thế Dự một cái, chỉ trong khoảnh khắc đó mặt đã đỏ thấu.

Đợi đến khi xác nhận trong phòng không còn người nào nữa, Tô Thế Dự mới đạm thanh cười nói: "Sở đại nhân thực sự là tài trí hơn người."

Sở Minh Duẫn thay y chặn lại đoạn giấy Tuyên Thành, "Ta làm sao lại cảm thấy ngươi cũng không phải đang khen ta?"

"Hiển nhiên, nếu như có kế hoạch không làm cho ngươi và ta không cảm thấy mất tự nhiên thì tốt hơn."

Sở Minh Duẫn giương mắt nhìn y, mở tay ra, nghiêng đầu nói: "Đến nha, tùy tiện viết."

Tô Thế Dự xoay người cầm bút chấm mực, vén tay áo bắt đầu viết.

Sở Minh Duẫn khẽ cười một tiếng, đứng ở một bên nhìn chốc lát, sau đó từ trong tay áo lấy ra một đoạn sáo nho nhỏ toàn thân màu ngọc bích xanh biếc đặt ở bên môi, chậm rãi thổi nhưng không hề gây ra tiếng vang, không lâu lắm ngoài cửa sổ chợt nổi lên thanh âm chim hót, một đoàn bóng đen bay vào trong phòng. Hắc Vũ điểu ở trên bả vai hắn vững vàng hạ xuống, dường như rất vui vẻ hướng về phía Sở Minh Duẫn kêu hai tiếng, lại xoay qua cái đầu tròn mổ mổ vỗ cánh.

Đợi mực trên giấy viết thư khô ráo, Sở Minh Duẫn đưa nó cuộn lên nhét vào ống trúc trên đùi Hắc Vũ điểu, hắn thấy Hắc Vũ điểu đập nhẹ cánh, đảo mắt liền bay vút phía xa, thuận miệng thở dài: "Chỉ mong cái tên bảo thủ Lục Sĩ kia đừng vừa nhìn thấy Tần Chiêu là người của ta, liền đem hắn đuổi ra ngoài."

"Lục thượng thư lúc có chuyện quan trọng vẫn luôn biết chừng mực." Dừng một chút, Tô Thế Dự hỏi: "Người ngươi truyền tin chính là…"

Sở Minh Duẫn giơ tay đánh gãy lời Tô Thế Dự nói, tiếng gõ cửa vang lên, âm thanh đầu lĩnh ở ngoài cửa dò hỏi.

"Sư phụ của ta lưu lại bí thuật." Hắn nói xong xoay người lên tiếng: "Vào đi."

Cửa gỗ chạm trổ hoa văn từ ngoài đẩy ra, đầu lĩnh cùng một nam nhân trẻ tuổi tiến vào. Nhìn phương hướng bọn hắn cười cười, tự mình giới thiệu: "Tại hạ họ Mộ, là lão bản của Cực Nhạc lâu. Lâm công tử, hạnh ngộ."

"Hạnh ngộ." Sở Minh Duẫn gật gật đầu, tựa tiếu phi tiếu nói: "Mộ lão bản còn trẻ mà đã quản lý một sòng bạc quy mô lớn như vậy, thật đúng là lợi hại."

Mộ lão bản cười cười, nhìn bọn họ nói: "Nơi này cũng không có người khác, có thể thỉnh hai vị tháo mặt nạ xuống nói chuyện?"

Sở Minh Duẫn còn do dự, Tô Thế Dự đã đem mặt nạ gỡ xuống, nhìn thẳng hắn khẽ cười, mở miệng nói: "Mộ lão bản, thứ cho ta có thể hỏi một câu?"

Mộ lão bản vừa thấy được khuôn mặt Tô Thế Dự liền ngây ngẩn cả người, đợi đến khi Sở Minh Duẫn cũng lấy mặt nạ xuống, ánh mắt của hắn ở trên khuôn mặt hai người hồi tưởng trong chốc lát, rũ mắt cười nói: "Không ngờ đến hai vị công tử có phong thái thiên nhân chi tư như vậy… Thất lễ."

"Không ngại." Sở Minh Duẫn nói.

"Không cần để ý, " Tô Thế Dự nhìn hắn, nói: "Xin hỏi Mộ lão bản có từng gặp ta?"

"Chưa từng gặp."

"Vậy sao, " Tô Thế Dự ôn hòa cười cười, "Kia vì sao ta lại cảm thấy ngươi có chút quen biết?"

Mộ lão bản cười nói: "Trong thiên hạ người giống người có biết bao nhiêu, dung mạo ta thực bình thường, có lẽ là cùng vị bằng hữu nào đó của công tử vừa vặn tương tự đi."

Tô Thế Dự thu hồi ánh mắt, hiểu rõ nói: "Tỉ mỉ nghĩ thì, quả thật là rất giống một người. Xem ra là ta nhận lầm, xin lỗi."

Sở Minh Duẫn quét qua nhìn y một cái, hỏi Tô Thế Dự: "Giống ai?"

Tô Thế Dự thu lại con ngươi, chậm thanh cười nói: "Theo tuổi tác, người nọ hẳn phải gọi ta một tiếng huynh trưởng, công tử chắc chắn cũng nhận ra."

Y vừa dứt tiếng, đồng tử Mộ lão bản mạnh mẽ co rút lại, biểu tình trên mặt vẫn duy trì bình thản không một gợn sóng, mở miệng chuyển hướng đề tài: "Ta xem hai vị công tử khí độ phong nhã, vậy ván cược này của chúng ta cũng không thể dung tục như lầu dưới, đổi phương pháp đánh cược khác thì như thế nào?"

"Phương pháp đánh cược là cái gì?" Sở Minh Duẫn hỏi.

Mộ lão bản cười cười, "Công tử chờ một chút, ta sẽ đi an bài." Nói xong gọi thị nữ đều tiến vào cẩn thận hầu hạ, lệnh đầu lĩnh theo hắn rời đi.

Mới ra khỏi phòng, khuôn mặt Mộ lão bản trong nháy mắt trở nên khó coi, thấp giọng trách mắng: "Ngươi làm như thế nào vậy? Cư nhiên đem hai người kia mời tới cho ta?!"

Đầu lĩnh hoảng sợ nói: "Thuộc hạ chỉ là ấn theo quy củ từ trước đến giờ…"

"Quy củ?" Mộ lão bản lạnh lùng nhìn về phía hắn, "Ta khi nào định ra quy củ ngay cả ngươi cũng không nhìn rõ ràng?"

Đầu lĩnh hồi tưởng lại chính mình trong bóng tối trợ giúp Sở Minh Duẫn, tâm phát lạnh, hoảng hốt vội nói: "vậy trước tiên sai người ngăn cản bọn họ, người trong lâu động tác nhanh một chút, cũng kịp bỏ chạy…"

Mộ lão bản tay nắm thành quyền đập vào cột trụ hành lang, giận dữ cười, "Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự hai người đó đều ở đây, ngươi cho là chúng ta có thể toàn thân trở ra? Huống chi Tô Thế Dự quá nửa là đã nhận ra ta!"

"Sao, làm sao có khả năng… Thuộc hạ cảm thấy hắn là cố ý doạ ngài."

"Tên kia chỉ cần nở nụ cười như vậy, liền mang ý nghĩa trong lòng y toàn bộ đã minh bạch, lại không muốn nói trắng ra cho ngươi, từ nhỏ đến lớn y đều là bộ dáng như thế, còn có thể giả bộ?"

"Kia thiếu chủ người xem…"

Mộ lão bản nhìn chằm chằm vào hư không ánh mắt từ từ tàn nhẫn, cắn răng nói: "Việc đã đến nước này,

không thể làm gì khác hơn là liều một phen." Hắn bỗng nhiên quay người, lại nói: "Phái người đi thông báo Hồng Tụ Các bên kia, cái khác ai cũng đừng động tới, để cho Tĩnh Xu nhanh rời khỏi thành Trường An."

Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự nhàn nhã rất nhanh uống xong một chén trà, Mộ lão bản dẫn người trở về, nhất thời đầy phòng làn gió thơm lượn lờ. Màu đỏ sa mạn che phủ da thịt trắng như tuyết, như ẩn như hiện, những vũ nữ kia ở phía sau hắn đứng thẳng thành một hàng ngang, mỗi người dáng dấp xinh đẹp, mặt mày tinh xảo.

Mộ lão bản nói: "Thỉnh Lâm công tử bịt kín mắt, để cho các nàng vây quanh ngươi vũ một khúc, trong đó có một người trong tay có đồ vật, nếu ngươi đoán ra là ai, thì ngươi thắng, thế nào?"

Sở Minh Duẫn thuận tay để lên bả vai Tô Thế Dự, mạn bất kinh tâm quan sát những cô nương kia, nở nụ cười: "Mộ lão bản, ta mới cùng tiểu bảo bối nhà ta viết giấy bảo đảm, ngươi lại cho ta hưởng diễm phúc này, chỉ sợ là muốn hại ta mấy ngày không được lên giường nha."

Tô Thế Dự không né tránh, chỉ là lặng lẽ uống trà, vô ý tham dự cuộc nói chuyện này.

"Lâm công tử nếu thấy không thuận tiện, cũng có thể đi về trước, đợi phía ta nghĩ ra cái gì thú vị lại đến đánh cược."

"Không có gì không tiện, Mộ lão bản làm sao lại vội vã đuổi người cơ chứ?" Sở Minh Duẫn cười nói, "Đến đây đi."

Được Mộ lão bản nháy mắt ra hiệu, một vũ nữ đến gần nâng lên một mảnh lụa đỏ thẫm, Tô Thế Dự giơ tay ngăn cản lại, lễ phép cười nói: "Làm phiền cô nương, giao cho ta là được rồi." Y tiếp nhận mảnh lụa qua loa sờ qua, mềm mại nhẵn nhụi, quả thật là mảnh tơ tằm bình thường, lập tức nhìn về phía Sở Minh Duẫn.

Sở Minh Duẫn đang nghiêng đầu mắt mang ý cười nhìn Tô Thế Dự, thấy y nhìn sang liền ung dung nhắm chặt mắt lại, một bộ dáng dấp mặc người đến hái. Mảnh lụa đỏ thẫm ở trước mắt quấn qua, thắt ở sau gáy, lực đạo động chạm ôn nhu, mơ hồ có chút mùi thơm nhàn nhạt theo ống tay áo xẹt qua bên gò má, Sở Minh Duẫn tranh thủ lúc rảnh rỗi mà nghĩ, được Ngự Sử đại phu hầu hạ cảm giác quả thực cũng không tồi.

Tô Thế Dự lôi kéo Sở Minh Duẫn đứng giữa phòng, lúc này mới lui về vị trí cũ, bất động thanh sắc quan sát.

Mộ lão bản không khỏi quay đầu nhìn Tô Thế Dự liếc mắt một cái, nhưng không nghĩ lại cùng ánh mắt của y chạm vào nhau, vội vàng nở nụ cười, quay mặt lại vỗ tay nói: "Bắt đầu đi."

Tiếng nhạc kiều diễm vang lên, khúc nhạc trăn trở triền miên, vũ nữ dáng người mềm mại giãn ra, nhẹ nhàng như lăng ba, yêu kiều thướt tha, hồng sa theo bước nhảy vung lên mơ mơ hồ hồ cùng màu đỏ thẫm đan xen, chỉ có một chút lam y nhàn nhã đứng ở đó, giống như là bị dịu dàng ôn hương xa xa ngăn cách, lại tựa như rất xa xem được không rõ ràng lắm.

Xác thực chỉ là vũ đạo, cũng không có sát khí, Tô Thế Dự trong bóng tối khó giải thích được, không tự chủ nhíu mày lại.

Tiếng nhạc dần dần cao thấp như thuỷ triều, thân ảnh vũ nữ đan xen càng nhanh hơn, thỉnh thoảng có bàn tay trắng nõn nhỏ dài chạm đến áo bào Sở Minh Duẫn, nhẹ nhàng vút qua, cơ hồ nhìn không rõ. Tràn đầy tầm mắt chính là hồng sa tuyết da, quang ảnh đan xen, dường như rơi vào động phủ yêu my, câu dẫn người không biết cùng các nàng mơ một giấc mộng vui vẻ.

Một vũ nữ đột nhiên từ phía sau ngã xuống vài bước, hung hăng đụng vào tường. Giấc mộng vui vẻ chợt đổ vỡ, tiếng nhạc dừng hẳn.

Vừa mới dán chặt trên người Sở Minh Duẫn, đám vũ nữ đột nhiên văng ra xa một trượng, đều là một thân được huấn luyện nghiêm chỉnh thân thủ. Vũ nữ dựa vào tường không thể tin cúi đầu, nhìn thấy một thanh chiết phiến đàn hương cắm vào trong bụng nàng, vừa lên tiếng thì có huyết phun ra, huyết sắc nhiễm đầy vạt váy đỏ, tăng thêm mấy phần diễm sắc, trên tay nàng đoản đao leng keng một tiếng rơi xuống đất.

Sở Minh Duẫn giơ tay đem vải che mắt kéo xuống một nửa, chỉ lộ ra một đôi con ngươi, quay đầu nhìn lại. Hắn khóe mắt hẹp dài, bị mảnh lụa đỏ ánh lên như nhuộm màu son, toát ra nồng đậm ý cười:

"Ta đoán trúng, có thể thắng?"

19. Chương 19

Hết thảy bất quá chỉ trong nháy mắt, Mộ lão bản trước tiên hoàn hồn, chợt quát một tiếng: "Còn không mau tiến vào!"

Vừa dứt lời, một đám hắc y nhân phá cửa xông vào, hồng y vũ nữ cũng kịp phản ứng lại, từ bên hông cây cầm sắt rút ra nhuyễn kiếm ở bên trong, áp sát Sở Minh Duẫn ở bên cạnh.

Tô Thế Dự xê dịch bước chân kéo dãn khoảng cách, giơ tay cầm chén trà trong tay ném ra.

Nước trà nóng hổi hất đến trước mặt, hắc y nhân dẫn đầu theo bản năng muốn nghiêng người né tránh, thế nhưng quang ảnh trước mắt loáng một cái, nam nhân lam y đã lắc mình đến bên cạnh, trên cổ tay đau xót, trường kiếm trực tiếp bị hắn đoạt đi, ngay sau đó chén sứ mang theo kình lực đánh xuống xương đầu gối, hắn mất khống chế quỳ xuống, đem người sau lưng ngăn trở, bước chân nhất thời hỗn loạn.

Sở Minh Duẫn che cầm trong tay kiếm vung ra, chém nát bọt nước trong không trung, đâm thẳng yết hầu Mộ lão bản.

Mộ lão bản phản ứng cũng nhanh, tiện tay mò được cái bàn quăng lên, có thời gian vội vàng thối lui vài

bước. Sở Minh Duẫn tránh cũng không tránh, trường kiếm trong tay lệ phong không giảm, trực tiếp chém lên cạnh bàn dày cộm, một tiếng nổ vang nặng nề, bàn tròn chia năm xẻ bảy nổ tung, vụn gỗ tung toé, khiến bốn phía xung quanh liên tiếp lui về phía sau.

Hắc y nhân phần lớn đều nhằm vào Sở Minh Duẫn xông tới, Tô Thế Dự ở một bên khác thân hình linh hoạt xê dịch đan xen giải quyết lưỡi đao ở quanh thân, tiện tay kéo qua một người trực tiếp đẩy đi, con dao găm vào người kia thấu đến tận ngực, đụng đến một trận lung tung hỗn loạn. Y nhất thời rảnh rỗi, quay đầu nhìn về phía Sở Minh Duẫn bên kia, hơi sững sờ.

Chẳng quá mấy chiêu Mộ lão bản liền hiện ra thế yếu, dựa vào thủ hạ vây giết Sở Minh Duẫn mới có thời gian thở dốc. Sở Minh Duẫn cũng không đối với đám người tập kích hắn để tâm quá nhiều, bất quá chợt có mấy chiêu quét ngang trở ngại chấn khai, mảnh lụa che mắt từ lâu đã kéo xuống một đôi mắt nhìn chằm chằm Mộ lão bản, từng bước ép sát, khí thế bức người.

Tô Thế Dự đột nhiên chưa bao giờ cảm thấy rõ ràng như vậy, người trước mắt này vốn là tướng quân, dường như có thể tưởng tượng được cảnh tượng trên chiến trường ở tái ngoại *(Phía bắc Trường Thành),* dáng vẻ hắn với mười vạn người thúc mã rong ruổi, phá trận giết địch, chém tướng đoạt soái.

Sở Minh Duẫn trời sinh mặt mày diễm lệ, thường ngày trên mặt lại luôn mang theo ý cười như có như không, chung quy luôn hiện ra mấy phần yêu dã, bởi vậy trong triều mấy vị lão thần khí phách hiên ngang đối với hắn có bao nhiêu khinh bỉ xem thường. Mà giờ khắc này trên mặt hắn lại không có nửa điểm ý cười, ánh mắt sắc bén, ngay cả vành môi khẽ mím đều hiện ra vẻ lạnh lẽo cứng rắn, lệ khí khắp người không che giấu nữa, tất cả đều mảy may lộ rõ.

Thế gian này nguyên lai quả thực có cái gọi là vẻ đẹp sát phạt, trong lúc vung tay nhấc chân đều nhiễm đầy huyết khí, lại khiến người ta kinh tâm động phách.

— "Tô gia bốn đời, không thiếu một tướng quân."

Tô Thế Dự trong lòng rùng mình, đột nhiên hoàn hồn. Trong một phút hoảng hốt vừa vặn có đao chếch từ bên trong đánh lén, y vội vàng nghiêng đầu ngửa thân ra sau, lưỡi đao kia miễn cưỡng sát qua chóp mũi, y duỗi tay nắm chặt cổ tay đối phương, đứng thẳng trở tay đem lưỡi đao mạnh mẽ đâm vào, huyết quang văng khắp nơi.

Bên kia Mộ lão bản rốt cục khí lực không chống đỡ nổi, binh khí rời tay té ra xa mấy thước, Sở Minh Duẫn trường kiếm đã đuổi đến, đâm tới trước mặt, hắn thở gấp lấy hơi, dưới tình thế cấp bách thật sự nhấc hai tay lên, miễn cưỡng chạm đến xương cốt chống được một đòn, nhất thời đau ngâm ra tiếng.

Sở Minh Duẫn đơn giản buông kiếm, ra tay như thiểm điện đánh thẳng vào ngực hắn, hắc y nhân dồn dập buông hết binh khí, Sở Minh Duẫn thân hình đan chéo một bước né tránh, trên tay cũng chếch đi một chút, thân thể thủ hạ đột nhiên run rẩy dữ dội, xương sườn không biết đứt ra mấy đoạn. Mộ lão bản ho ra một ngụm máu, chật vật lùi tới trước cửa sổ, hắn nhìn bên ngoài liếc mắt một cái, nhìn Sở Minh Duẫn đang áp sát tới, cắn răng một cái thả người từ cửa sổ nhảy xuống.

Sở Minh Duẫn nhanh tay cản lại, nắm lấy vạt áo nhưng vẫn bị hắn mạnh mẽ tránh thoát, trong lúc hỗn loạn tựa hồ kéo được cái gì từ trong lòng Mộ lão bản, không kịp nhìn kỹ đã thấy đối phương cấp bách rơi xuống, thân ảnh chớp mắt liền biến mất hút trong khu rừng rậm rạp.

Sở Minh Duẫn xoay người lại, đao phong bén nhọn đảo qua phía sau. Hắc y nhân cùng vũ nữ đã bị thương tàn phế quá nửa, chủ nhân lại thoát thân, nhất thời không khỏi lui một bước, cảnh giác nhìn hắn chằm chằm, không biết như thế nào cho phải.

Ngoài cửa sổ xa xa bỗng nhiên truyền đến tiếng vó ngựa đạp lá cuồn cuộn, Sở Minh Duẫn ngoái đầu thoáng nhìn, chỉ thấy có một đường ánh lửa trên dòng sông từ xa đến gần xuyên qua dãy núi rừng cây rậm rạp, đi về phía này. Trên hai đầu lông mày hắn rốt cục có chút khẽ buông lỏng, ý cười vui vẻ, đối Tô Thế Dự nói: "Ai Tiểu bảo bối — "

Bên người dĩ nhiên đã thu thập gọn gàng, một tia huyết sắc cũng không nhiễm vào bạch sam, Tô Thế Dự nhìn hắn quét mắt một cái.

"Khụ — Tô đại nhân, " Sở Minh Duẫn sửa lại miệng, "Người của Hình bộ đã chạy đến, cũng thật đúng lúc."

Cầm trong tay cây đuốc, quân binh phóng ngựa đến gần, người trong phòng nhìn từ ngoài cửa sổ đều có thể nhìn thấy rõ ràng. Tô Thế Dự thu hồi ánh mắt, đối với người còn đứng ở trong phòng hơi mỉm cười nói: "Cố gắng chống đối cũng vô ích, các ngươi không hề có phần thắng."

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, do dự, cuối cùng là buông xuống binh khí.

Quan binh không lâu lắm đem Cực Nhạc lâu vây chặt đến mức không lọt ra một giọt nước, lần lượt từ tầng dưới tra lên, đem tất cả mọi người bên trong lâu áp giải đến Hình bộ đợi thẩm tra. Sở Minh Duẫn nhìn một hồi, tự giác vô sự, lại dưới ánh đèn nghiên cứu đồ vật nắm trong tay.

Đây là một đồng phù *(ấn tín bằng đồng)*, đường viền sâu cạn rõ ràng, đúc thành hình dáng thụy thú. Sở Minh Duẫn để ở trong tay thưởng thức hồi lâu, nhất thời đoán không ra là sử dụng để làm gì.

Phía sau có tiếng bước chân đến gần, thanh âm Tô Thế Dự vang lên: "Trong rừng đã cho lục soát điều tra, có vài chỗ có vết máu, nhưng lại tìm không được Mộ lão bản."

Sở Minh Duẫn đem đồng phù thu vào trong ngực, xoay người mạn bất kinh tâm nói: "Tìm không được cũng không ngại, hắn bị ta đánh trọng thương, không chết cũng không xê xích gì nhiều, trước tiên thẩm vấn những hạ nhân kia xem một chút."

Tô Thế Dự gật đầu, "Đêm nay thực sự là phiền phức Sở đại nhân, ta thay Lục thượng thư đối ngươi nói tiếng cảm ơn."

Sở Minh Duẫn tùy ý khoát khoát tay áo, nói: "Cám ơn liền miễn đi, đừng khiến hắn mỗi lần nhìn thấy ta

đều trừng mắt nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống là được."

Tô Thế Dự cười nhạt, không nói tiếp.

"Đúng rồi, " Sở Minh Duẫn bỗng nhiên nói: "Ngươi không phải đã nhận ra cái vị Mộ lão bản kia?"

Tô Thế Dự nhẹ nhàng lắc đầu, cười nói: "Ta nếu thật sự nhận ra là ai, cũng không hà tất lại cùng ngươi diễn trò, càng không cần khiến người tìm kiếm trong rừng."

"Ồ?" Sở Minh Duẫn ngạc nhiên nói: "Nói như vậy, lời kia của ngươi đều là giả?"

"Cũng không hoàn toàn như vậy, " Tô Thế Dự nói, "Ta quả thật mơ hồ cảm giác có mấy phần quen biết, lại không nghĩ ra đến tột cùng là ai. Sau này bất quá chỉ muốn lừa hắn một chút, nhìn hắn có thể hay không tự loạn trận cước *(tự mình làm loạn kế hoạch của bản thân)*."

"Vậy Tô đại nhân như thế nào lại vững tin hắn phải gọi ngươi là huynh trưởng?"

Tô Thế Dự kỳ quái liếc mắt nhìn hắn, "Sở đại nhân lẽ nào không nhìn ra hắn so với ngươi và ta nhỏ tuổi hơn sao?"

"… Nhìn ra rồi."

Tia nắng tinh mơ hiện ra trên bầu trời đêm, đột nhiên vang lên một tiếng điểu lệ *(chim hót)*, Hắc Vũ điểu ở giữa không trung bổ nhào xuống, rơi vào trên cánh tay Sở Minh Duẫn, đúng lúc cứu vãn tình cảnh lúng túng.

Sở Minh Duẫn dỡ xuống thư tín, bên môi chậm rãi gợi lên ý cười, nghiêng đầu đối Tô Thế Dự nói: "Xem ra, việc đêm nay có thể vẫn chưa xong đâu."

"Có người lén lút chạy ra khỏi thành Trường An, dường như là đi về phía này. Tô đại nhân, ngươi ta hiện tại trở về, nói không chừng có thể vừa vặn tình cờ gặp được"

Sáng sớm sắc trời bạc trắng, mây mù trên núi quây quanh một tầng sương mỏng, một chiếc xe ngựa chạy nhanh ra khỏi thành Trường An, lừa gạt mấy bọn hạ quan, trực tiếp đi vào trong rừng.

Tĩnh Xu sắc mặt ngưng trọng, dựa vào vách xe suy nghĩ xuất thần, không biết đang suy nghĩ cái gì. Trần Tư Hằng ngồi sát bên nàng ở trong xe, lặng lẽ vén mành xe lên nhìn một cái, bên ngoài nhanh chóng hiện ra rừng cây thật sâu, lại tiếp tục thu tầm mắt lại, nửa ngày chung quy không nhịn được kéo kéo ống tay áo người bên cạnh, hơi nhỏ giọng kêu lên: "… Tĩnh Xu tỷ tỷ."

Trần Tư Hằng liên tiếp gọi vài tiếng, Tĩnh Xu mới chậm chạp lấy lại tinh thần, hướng hắn miễn cưỡng nở nụ cười, hỏi: "Làm sao vậy?"

Trần Tư Hằng lo lắng nhìn nàng, "Tại sao chúng ta phải suốt đêm ra khỏi kinh thành, đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Đúng vậy, " Tĩnh Xu suy nghĩ một chút, dụ dỗ nói: "Bất quá cũng không phải đại sự gì, khả năng có xảy ra biến cố nhỏ. Ngươi có nhớ vị ca ca ngày trước hay tới tìm ta không, chúng ta đi xem hắn một chút."

Trần Tư Hằng lại cúi đầu, trên tay không tự chủ siết chặt ống tay áo của mình, thấp giọng nói: "Nhưng là ta… cảm thấy rất sợ sệt…"

Tĩnh Xu kinh ngạc, chỉ nghe Trần Tư Hằng từ từ tiếp tục nói: "Buổi tối hôm đó… Thật giống cũng là như thế này, tất cả mọi người đều nói với ta không có chuyện gì, sau đó, sau đó không còn… cái gì cũng mất…" Y tiếng nói hơi nghẹn ngào, lại vùi đầu không để người ta nhìn thấy, chỉ là thân thể kia thực sự gầy gò đơn bạc, tựa hồ rốt cuộc không chịu được áp lực nặng nề nào nữa.

Đứa nhỏ này rất lệ thuộc lại vô cùng tín nhiệm nàng, Tĩnh Xu dù cho tâm địa có cường ngạnh hơn nữa, giờ khắc này cũng không khỏi động dung. Nàng trầm ngâm chốc lát, đem chủy thủ giấu ở trong tay áo nhét vào tay y, ôn nhu nói: "Ngươi không cần sợ."

Trần Tư Hằng từ từ ngẩng đầu nhìn nàng, quả thực đỏ cả vành mắt.

Tĩnh Xu tươi sáng nở nụ cười, sờ sờ đầu của y, nói: "Ngươi có đao, liền có sức mạnh. Thời điểm sợ hãi, liền có thể bảo vệ mình."

Trần Tư Hằng há miệng, còn muốn nói cái gì. Bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng ngựa hí the thé, xe đột nhiên dừng lại, Tĩnh Xu vội vàng nắm chặt tay Trần Tư Hằng khống chế không ngã xuống, đợi thân hình hơi vững vàng mới buông y ra, một bên vén mành một bên lên tiếng hỏi: "Phát sinh chuyện gì?"

Phu xe không ngờ đột nhiên bỏ chạy, màn đêm dần tan, nàng liếc mắt một cái liền trông thấy cách đó không xa hai người xuống ngựa, nam nhân bạch y vừa quay đầu cũng nhìn thấy nàng, cười nói: "Lại gặp mặt, Tĩnh Xu cô nương."

Tĩnh Xu tâm thần chấn động, trên mặt lại mang nét cười, lôi kéo Trần Tư Hằng đi xuống xe, "Thực sự là đúng dịp, hai vị công tử tại sao lại ở chỗ này?"

"Mới vừa giải quyết xong vụ án, đang muốn trở về thành." Tô Thế Dự nói, "Cô nương lại vì sao vào lúc này xuất hiện ở đây?"

"Ta…"

“Hai người các ngươi đi vòng vèo như thế có cảm thấy mệt không?” Sở Minh Duẫn lành lạnh mà nói chen vào, đi đến gần trực tiếp đem đồng phù kia để trước mặt Tĩnh Xu, hỏi: “Ngươi có biết đây là cái gì không?”

Tĩnh Xu sắc mặt nhất thời thay đổi, “Nó… tại sao lại ở trên tay ngươi?”

Sở Minh Duẫn thu tay về liếc nhìn đồ vật, nhìn nàng loan loan nở nụ cười, “Ngươi cảm thấy như thế nào?”

“Ngươi…”

“Tất nhiên là chủ nhân của nó đã chết, ta từ trên người hắn lấy được nha.”

Tĩnh Xu thân hình thoắt một cái, thì thào nói: “Chết rồi?… Chết rồi?”

Nàng trong đầu nhất thời một mảnh trống không, tựa hồ cực kỳ mờ mịt nghi hoặc nhìn bốn phía một chút, cuối cùng ánh mắt khó khăn quay về trên người Sở Minh Duẫn. Ánh mắt nàng đột nhiên trở nên oán độc, đẩy Trần Tư Hằng ra bên cạnh, mãnh liệt như điện xông về phía hắn.

“Ta giết ngươi –!” Âm thanh sắc bén thê thảm, không còn dịu dàng.

“A, ” Sở Minh Duẫn nhíu mày nở nụ cười, hơi nghiêng thân đến trước người nàng, giơ tay chặn hạ chiêu thức, gắt gao trói lại cổ tay nàng, “Thân thủ ngược lại không tệ, nhưng đáng tiếc — vẫn chậm một chút.” Hắn trở tay đem Tĩnh Xu đánh văng ra ngoài, thẳng ngã đụng đến mấy cây cổ thụ phía xa.

Tĩnh Xu giãy dụa chống thân thể, ho khan một tiếng, chỉ cảm thấy cả người xương cốt tan vỡ phát đau, nhất thời lại càng không đứng lên nổi.

Sở Minh Duẫn chậm rãi nói: “Không đứng lên nổi liền ngoan ngõan nằm xuống đi, trả lời vấn đề của ta, “hắn giơ đồng phù trong tay lên, “Cái này dùng để làm gì?”

Tĩnh Xu nhìn hắn chằm chằm, khẽ hừ một tiếng, bỗng nhiên lấy ra cái gì nhét vào trong miệng. Trong nháy mắt nàng giơ tay lên Tô Thế Dự liền tiến lên ngăn cản, một cái kéo xuống cánh tay nàng, nhưng chung quy vẫn chậm một bước, Tĩnh Xu cực kỳ khiêu khích cùng Tô Thế Dự nhìn nhau, cổ họng trắng nõn khẽ nhúc nhích, đem đồ vật nuốt xuống.

Tô Thế Dự khẽ thở dài, buông nàng ra đứng lên, “Cô nương hà tất quyết tuyệt như vậy, chúng ta đối với ngươi cũng không có sát ý.”

Tĩnh Xu hai tay chống đất, bỗng nhiên từ từ cười ra tiếng, tiếng cười kia dần dần lớn lên, càng có vẻ có chút vui sướng, “Thiếu chủ…” Nàng nhìn xa xa, “Tĩnh Xu vô năng, ngươi… ngươi hãy chờ ta.”

Thân thể nàng bỗng nhiên không thể ức chế mà run rẩy, một chút huyết sắc từ bên môi chảy ra, đồng tử dĩ nhiên có chút tan rã, gần như si ngốc nỉ non.

Tô Thế Dự hơi nhíu mày, cúi người đi. Chỉ nghe nàng đứt quãng nói:

"Tịnh nữ kỳ xu, sĩ ngã… vu thành ngung. Ái nhi… Ái nhi… bất kiến… Tao thủ trì trù…*"Ngươi tên là gì?"

"Hồi bẩm thiếu chủ, thuộc hạ thân phận thấp hèn, không xứng có tên, theo thứ tự tự xưng Thập thất."

"Nào có ai gọi cô nương gia như vậy. Ta nghĩ — tĩnh nữ kỳ xu, ngươi đã là người phụ thân phái tới phụ tá ta, vậy nghe theo ta, sửa lại gọi là Tĩnh Xu được không?"

"Tĩnh nữ kỳ……" Tĩnh Xu bỗng nhiên ho ra một ngụm máu, mất lực ngửa ra sau, tái không một tiếng động.

Màu huyết đỏ sẫm trào ra trong không trung, thẳng tiến vào tầm mắt Trần Tư Hằng đang đứng ngốc lăng, đem y trở về cái đêm đầy hỏa và huyết, y sợ hãi cả kinh, phảng phất cuối cùng từ trong một giấc chiêm bao tỉnh lại.

Tô Thế Dự ngồi dậy, "Nhìn bộ dáng này, nàng là quyết tâm một lòng muốn chết."

Sở Minh Duẫn ý tứ hàm xúc không rõ khẽ cười thành tiếng, đem đồng phù thu hồi.

Tô Thế Dự buông tiếng thở dài, quay đầu trở lại nhìn về phía hắn, sắc mặt đột nhiên khẽ biến, "Cẩn thận phía sau!"

Trần Tư Hằng vẫn luôn ngốc đứng ở một bên bỗng nhiên không muốn sống đánh về phía Sở Minh Duẫn, trong tay siết một cây chủy thủ, thần sắc rút đi tất cả nhu nhược, tàn nhẫn tựa như con sói cô độc.

*Được trích từ Kinh Thi – Bội Phong – Tịnh nữ của một nhà thơ vô danh thời Chu

20. Chương 20

Trần Tư Hằng mang theo một tia khí thế sắc bén tựa hồ muốn cùng đồng quy vu tận, chủy thủ trong tay y lóe lên ánh sáng, hung hăng đâm về phía Sở Minh Duẫn.

Sở Minh Duẫn quay đầu lại, đè ép tay y dễ dàng đem y hất ra. Trần Tư Hằng nặng nề ngã xuống đất, chủy thủy tuột khỏi tay té ra thật xa, y cũng không thèm nhìn, vừa đứng lên lại đột nhiên nhào tới, một đôi tay không có chưởng pháp gì lung tung vung đánh, rốt cuộc lại mạnh mẽ kéo rơi dây cột tóc của Sở Minh

Duẫn, một đầu tóc đen dài trong phút chốc tản mạn đầy vai.

"Sách." Sở Minh Duẫn nhẫn nại hết nổi, một tay túm lấy y ném xuống mặt đất, nhấc chân đạp lên bả vai Trần Tư Hằng đang muốn giãy dụa bò lên, y liền không thể động đậy.

"Tiểu quỷ, làm cái gì?" Sở Minh Duẫn tường tận nhìn y.

Trần Tư Hằng đỏ bừng mắt, phát ra âm thanh gần như gào thét: "Ngươi giết nàng! Ngươi giết nàng!"

"A, " Sở Minh Duẫn cười nhạo, "Người còn chưa lớn được bao nhiêu, đã bị nữ nhân xinh đẹp mê hoặc tâm hồn?"

"Nàng đã cứu ta! Chỉ có nàng!" Trần Tư Hằng dĩ nhiên lệ rơi đầy mặt, "Các ngươi nói mình là đồng liêu của tổ phụ, nói thay ta làm chủ, nhưng thời điểm ta nhà tan người mất thì các ngươi ở nơi nào? Chỉ có nàng! Cũng chỉ có nàng cứu ta từ trong biển lửa!"

"Nàng nếu không hại ngươi nhà tan người mất, ngươi làm sao đến phiên nàng đi cứu?" Sở Minh Duẫn lạnh lùng nói.

"Ngươi nói bậy!" Trần Tư Hằng nhìn hắn chằm chằm, "Ta mới không tin các ngươi nói!"

Tô Thế Dự đi tới, cúi đầu nhìn y nói: "Ngươi mới vừa nói, là Tĩnh Xu cô nương cứu ngươi từ trong biển lửa?"

"Đúng vậy!"

"Vậy ngươi không nhớ rõ, khi ở Hồng Tụ Các các ngươi đã nói với ta như thế nào?" Tô Thế Dự nói.

Trần Tư Hằng nhất thời yên lặng.

Tô Thế Dự lại chậm rãi nói: "Nàng nói, ngươi là tự mình chạy ra từ trong nhà, sau đó hôn mê ngã xuống trước xe của nàng." Y cụp mắt nhìn Trần Tư Hằng, tiếp tục nói: "Tĩnh Xu cô nương có vấn đề, trong lòng ngươi rất rõ ràng, không phải sao?"

Trần Tư Hằng không lên tiếng.

"Ngươi tận lực lơ là, lảng tránh việc này, là bởi vì ngươi sợ một khi vạch trần, ngươi sẽ trở thành không nơi nương thân sao?"

Nam nhân này nói chuyện âm thanh dịu dàng ôn hòa, từng chữ, từng chữ như đập vào trong lòng y. Trần Tư Hằng nhắm mắt lại, giống như toàn thân mất hết khí lực nằm trên đất, giọt lệ trong suốt chảy xuống hai gò má tái nhợt, lăn xuống rơi trên mặt đất.

Sở Minh Duẫn thấp mắt nhìn y, bỗng nhiên mở miệng nói: "Còn có một điểm, chúng ta khi nào nói qua muốn thay ngươi làm chủ?"

Trần Tư Hằng mở mắt ra, kinh ngạc nhìn hắn.

"Tiểu quỷ, ngươi bao lớn?" Sở Minh Duẫn hỏi.

"Mười lăm."

"Mười lăm…?" Sở Minh Duẫn cúi người, cùng Trần Tư Hằng đối diện, tóc đen tản ra che đi vẻ mặt của hắn, Tô Thế Dự chỉ nhìn thấy ánh mắt của hắn, ở trong ánh nắng bình minh phát sáng vô cùng, thanh âm hắn thong thả đến mức không chập trùng, không mang theo cảm xúc nói: "Mười lăm thì lại làm sao, từ thời khắc ngươi nhà tan người mất, ngươi đã không còn là tiểu hài tử. Ngươi không thể lại có suy nghĩ ỷ lại ai khác, ngươi chỉ có thể tự mình đứng lên. Huyết cừu gia tộc, ngươi không đi rửa sạch, còn muốn chờ ai tới thay ngươi?"

"… Nhưng ta có thể làm cái gì?" Trần Tư Hằng thấp giọng nức nở nói, "Ta cái gì cũng không hiểu, ai cũng có thể dễ dàng giết ta, ta làm sao có khả năng đi báo cừu?"

"Ngươi khiêm tốn cái gì, " Sở Minh Duẫn giơ tay vén tóc ra phía sau, lành lạnh nói: "Ngươi vừa rồi muốn giết ta đến ngớ ngẩn không phải sao?"

"… Sở đại nhân." Tô Thế Dự không nhịn được lên tiếng nói.

Sở Minh Duẫn nghiêng đầu đối Tô Thế Dự cười cười, lại quét mắt nhìn Trần Tư Hằng dưới chân, nói: "Được rồi, cái bộ dáng sống dở chết dở này của ngươi là muốn làm cho ai xem? Ta thay Trần Huyền Văn nuôi ngươi, bất quá những cái khác ta sẽ không quản, muốn học cái gì muốn tìm ai báo thù, chính ngươi tự mình làm." Hắn dừng một chút, bổ sung: "Bất quá, nếu ngươi lại muốn dùng cái đầu óc nhiệt huyết kia nghĩ muốn giết ta lần nữa, ta đánh gãy chân ngươi, có được không?"

Tâm tư thiếu niên còn chút chống đối rốt cục bị Sở Minh Duẫn kích một kích, Trần Tư Hằng đề phòng nhìn chằm chằm hắn, "Ngươi nói Tĩnh Xu tỷ tỷ cứu ta là muốn hại ta, vậy ta dựa vào cái gì để tin ngươi? Ta làm sao biết ngươi không phải cũng muốn lợi dụng ta?"

Sở Minh Duẫn không nhanh không chậm quan sát y từ đầu đến chân, "Ngươi cảm thấy ngươi có cái nào có thể cho ta lợi dụng?"

Trần Tư Hằng không để ý tới hắn, chỉ cắn răng kiên trì hỏi: "Ta dựa vào cái gì tin ngươi?"

Sở Minh Duẫn rốt cục không nhịn được, "Muốn tin liền tin, không tin ngươi cứ nằm lại đây chờ sói tới tha ngươi." Nói xong nhấc chân, xoay người rời đi.

Trần Tư Hằng nhất thời không phản ứng kịp.

Tô Thế Dự không khỏi khe khẽ cười, giơ tay kéo cánh tay Sở Minh Duẫn cản hắn lại, nghiêng đầu nhìn Trần Tư Hằng còn nằm trên đất nói: "Ngươi có nhận ra hắn là ai không?"

Trần Tư Hằng nghi hoặc lắc đầu.

"Vậy ngươi có biết người đã đẩy lùi Hung Nô, Sở tướng quân?"

Trần Tư Hằng nghi hoặc gật đầu, gật được một nửa, y nhất thời cứng đờ, tựa hồ hiểu được điều gì, khiếp sợ nhìn chằm chằm thân ảnh Sở Minh Duẫn.

Tô Thế Dự cười nhạt nói: "Mặc dù hắn thu dưỡng ngươi là muốn lợi dụng ngươi, nhưng không phải là ngươi càng có thể lợi dụng hắn nhiều hơn? Ngươi bây giờ không biết võ công, lẽ nào sẽ không dự định học sao?"

Trần Tư Hằng đứng dậy, do dự nhìn hai người bọn họ, "Nhưng hắn rõ ràng nói không quản…"

Tô Thế Dự ý cười càng sâu hơn, "Ta đoán nếu ngươi có thể dây dưa quấn lấy làm phiền hắn, chắc chắn sẽ có khả năng chuyển biến tốt."

"Tô đại nhân…" Sở Minh Duẫn biểu tình phức tạp nhìn y.

"Nhưng là hắn…"

"Hắn lúc này không phải chưa đánh gãy chân của ngươi sao?" Tô Thế Dự cười nói, "Còn không mau đi theo?"

Trần Tư Hằng trù trừ không dám tiến lên.

Tô Thế Dự ngắm nhìn sắc trời, khẽ thở dài: "Lát nữa ta và hắn còn phải lâm triều, ngươi còn trì hoãn nữa, thật sự sẽ không còn cơ hội."

Trần Tư Hằng vội vàng đi theo, bất an nhìn sườn mặt Sở Minh Duẫn nói, "Sở…"

Sở Minh Duẫn lạnh nhạt liếc y một cái, lại đảo qua Tô Thế Dự đang phi thường vui vẻ, nhấc chân liền đi.

Cuối cùng Sở Minh Duẫn vẫn an trí Trần Tư Hằng đến một tiểu viện vắng vẻ ngoài thành, còn hắn lại vội vàng vấn tóc thay y phục, tiến cung.

Ngự trù hương thơm phảng phất, tiếng chim hót không ngớt. Âm thanh chuông gác báo hiệu hừng đông, đánh thức muôn vàn cánh cửa, trăm ngàn quan viên nối gót bước vào thềm ngọc.

Cực Nhạc lâu đã bị niêm phong, thế nhưng Sở Minh Duẫn và Tô Thế Dự vẫn chưa phát hiện dấu vết của thế lực phe thứ ba, sự tình Trần Tư Hằng người biết chuyện cũng chỉ có hai người bọn hắn, cho nên trên kim điện Hình bộ Thượng Thư Lục Sĩ xem xét các tình tiết xử lý sòng bạc dưới lòng đất báo lại cho thánh thượng, án này có một điểm nghi vấn duy nhất chính là bên trong lâu rõ ràng phú quý phồn hoa, cư nhiên lại không tích trữ tiền bạc.

Lý Duyên Trinh sau khi nghe xong, theo thông lệ an ủi khen ngợi một phen, nói là cứ chầm chậm điều tra tất sẽ tìm được.

Nhìn như thế nào cũng thấy chỉ là một vụ án bình thường, sóng ngầm mãnh liệt bên dưới lại có mấy người rõ ràng.

Sau khi hạ triều Sở Minh Duẫn khoan thai bước ra khỏi kim điện, Hứa Dần vội vàng theo sau, cung kính nói: "Sở đại nhân."

"Ừm." Sở Minh Duẫn liếc hắn một cái, "Có việc?"

"Chuyện này…" Hứa Dần ngượng ngập nói, "Cũng không phải đại sự gì. Khuyển tử luôn hồ đồ thành quen rồi, hạ quan cũng không nghĩ rằng hắn lần này lại đi cái loại địa phương đó, còn bị liên lụy giam xuống ngục…"

Sở Minh Duẫn lẳng lặng chờ hắn nói xong.

"Tuy rằng không quá mấy ngày là có thể thả ra, nhưng hạ quan chỉ có một đứa nhi tử độc nhất, từ nhỏ tới lớn chưa từng ăn khổ, lại thêm mẹ già thương yêu tôn tử, tối hôm qua nghe được chuyện này một đêm cũng không thể chợp mắt…" Hứa Dần nói nửa ngày, nhìn Sở Minh Duẫn thần sắc hờ hững, rốt cục đi vào vấn đề chính, "Nghe nói vụ án Cực Nhạc lâu này Sở đại nhân cũng xuất ra không ít lực, hạ quan muốn cầu xin đại nhân giúp đỡ châm chước, xem có thể trước thời hạn thả đứa con bất hiếu kia của hạ quan hay không."

Sở Minh Duẫn bỗng nhiên nở nụ cười, nói: "Nhi tử của ngươi nói hắn muốn ngủ với ta, ngươi hiểu được việc này sao?"

Hứa Dần sắc mặt chợt biến, kinh hoảng không dám nhìn hắn, há hốc mồm cứng lưỡi nói: "Chuyện này… điều này thật sự là, ngày khác hạ quan sẽ nghiêm khắc giáo huấn hắn, mong rằng đại nhân bao dung."

Sở Minh Duẫn xì cười ra tiếng, lạnh lùng nói: "Ngươi không cần sợ thành như vậy, ta không có ý định vì

một câu nói mà muốn mạng của hắn." Hắn ngữ khí hơi ngừng lại, tiếu ý càng sâu hơn nói: "Bất quá trong sách cũng nói, dưỡng không giáo, lỗi của cha."

Hứa Dần vội nói: "Vâng, đại nhân nói đúng lắm, hạ quan giáo dưỡng không đúng cách…"

"Ta không phải chỉ cái này, " Sở Minh Duẫn chậm rãi nói, tiến lên một bước thẳng nhìn hắn: "Các ngươi trong triều âm thầm nghị luận ta như thế nào, ta mặc dù từ trước đến giờ không thèm để ý, nhưng suy cho cùng một chút phép tắc vẫn cần phải có, dù sao con người ta trước nay hỉ nộ vô thường, ngươi nói có phải không?" Hắn âm cuối khẽ nhếch, nhợt nhạt dẫn dắt tiếu ý. Hứa Dần trong phút chốc mồ hôi lạnh ướt đẫm lưng, không dám lên tiếng.

Sở Minh Duẫn thu tầm mắt lại, cất bước đi. Lúc hắn nói chuyện Tô Thế Dự đã từ một bên đi xa mấy trượng, Sở Minh Duẫn vừa theo sau vừa nói, "Tô đại nhân."

"Tô đại nhân?" Hắn vừa lên tiếng, liền gọi hai tiếng, Tô Thế Dự vẫn luôn đi về phía trước.

Sở Minh Duẫn hơi nhíu lông mày, kéo dài ngữ điệu nói: "Tiếu Bảo bối — "

Tô Thế Dự xoay người, mấy phần bất đắc dĩ nhìn hắn nói: "Sở đại nhân có việc?"

"Ta không cùng ngươi tính toán chuyện Trần Tư Hằng thì thôi, ngươi tại sao còn đối với ta thờ ơ như vậy?" Sở Minh Duẫn đuổi theo y cùng sóng vai ra ngoài, "Ấn theo sự việc đêm qua, ngươi và ta tóm lại tính là có chút giao tình đi?"

Cùng nhau đi dạo kỹ viện lại còn đi dạo cả quỷ môn quan, đâu chỉ là có chút giao tình.

Tô Thế Dự cười nhạt, "Sở đại nhân muốn nói cái gì?"

"Không bằng ngươi và ta tâm sự một chút, đàm luận chuyện cũ, trải lòng cùng nhau." Sở Minh Duẫn hơi suy nghĩ một chút, "Tô đại nhân không cảm thấy ngươi và ta rất xứng đôi sao?"

"…" Tô Thế Dự nói, "Đêm qua một đêm không chợp mắt, Sở đại nhân vẫn nên hồi phủ nghỉ ngơi cho thỏa đáng."

21. Chương 21

Đêm trăng thanh, Tô phủ.

Bên trong noãn lô thêm vào mấy muỗng hương, khói xanh từng sợi từng sợi chầm chậm bốc lên tiêu tán. Tô Thế Dự nắm thật chặt dây đàn mộc cầm, tiện tay đánh lên mấy âm tiết, như suối chảy nhẹ nhàng vang lên. Y ở trước án đứng yên chốc lát, nhẹ giọng thở dài nói: "Đêm khuya sương dày, các hạ không mời mà tới, là có chuyện gì?"

Ngoài phòng chợt vang lên tiếng huyên náo, cửa sổ chạm khắc chầm chậm từ ngoài đẩy vào, cùng tiếng cười cười nói nói: "Nếu là nói đến hái hoa, ngươi sẽ làm gì?" Ánh trăng chênh chếch chiếu xuống tóc mai người ở trong phòng, hắn ngón tay trắng thuần ôm lấy bệ cửa sổ, dựa trên cửa sổ mặt mày mang ý cười nhìn vào. Tô Thế Dự đi đến bên cửa sổ, trầm mặc nhìn thẳng hắn một lúc lâu: "… Tại sao là ngươi." "Vì sao không thể là ta?" Sở Minh Duẫn nói. "Sở đại nhân đêm khuya tới chơi, tại sao không gọi người thông báo?" Tô Thế Dự hỏi. "Định cho ngươi niềm vui bất ngờ nha." "…" Tô Thế Dự nói, "Y quán ở ngoài phía tây ba dặm." "Ta đây là bệnh tương tư, ngươi không tự mình đến trị cho ta sao?" Sở Minh Duẫn giơ tay tùy ý cầm lên một sợi tóc đen tản mạn rơi ở trên đầu vai Tô Thế Dự, phát hiện còn hơi mang theo chút hơi ẩm, lại tiếp tục nhấc mắt nhìn về phía Tô Thế Dự, y khoác ngoại bào, ánh trăng tinh tế mà phác hoạ ra thân hình gầy gò của y, dừng trên xương quai xanh rơi xuống bóng tối. Sở Minh Duẫn cười nhẹ nói: "Xem ra xác thực đến không phải lúc, ta nếu như đến sớm hơn chút, có phải là vừa vặn có thể thấy ngươi tắm rửa?" Tô Thế Dự đem tóc từ trong tay hắn rút về, lạnh nhạt nói: "Vào nhà nói chuyện." Lại dừng trong phút chốc, mắt thấy Sở Minh Duẫn sắp trực tiếp đè cánh cửa xuống nhảy vào, bất đắc dĩ đến cực điểm, "… Cửa ở bên cạnh." Sở Minh Duẫn ngại phiền phức tựa như liếc y một cái, thu tay về vòng qua một bên, vừa đẩy cửa vào nhà vừa than thở dằng dặc nói: "Hẹn hò nơi nào còn phải đi vào bằng cửa chính, Tô đại nhân thật đúng là cực kỳ không có tình thú." Tô Thế Dự đã đem ngoại bào mặc xong, một bên châm trà vừa nói: "Nếu như trèo qua cửa sổ được xem là tình thú, vậy chẳng lẽ mấy tên kẻ trộm ở trong mắt Sở đại nhân đều là tuyệt đại giai nhân?" "Trong mắt ta không phải chỉ có ngươi sao?" Sở Minh Duẫn cười tủm tỉm nói. Tô Thế Dự đưa chén trà tới trước mặt hắn, nói: "Lời nói đùa vẫn xin miễn đi, Sở đại nhân đến đây vì chuyện gì?" Sở Minh Duẫn tiếp nhận trà nâng trong tay, mạn bất kinh tâm nói: "Nhớ ngươi thôi." "… Thứ cho ta nói thẳng, Sở đại nhân vẫn nên từ bỏ thói quen nhìn trái nhìn phải của mình rồi nói mới thỏa đáng." "Ta không thể tới thăm ngươi một chút sao?" Sở Minh Duẫn hỏi ngược lại. "Nếu là như vậy, " Tô Thế Dự dừng một chút, đứng dậy đi ra ngoài, "Y theo tiên phụ răn dạy, ban đêm trong phủ ta không âm thầm gặp khách. Tuy rằng thất lễ, mà Sở đại nhân cũng đã gặp được ta, ta sai người đưa ngươi hồi phủ." "Này — " Tô Thế Dự dừng chân, nhìn lại cười nói: "Sở đại nhân nhớ tới chuyện gì?" Ngươi như thế, chẳng trách đến bây giờ cũng chưa từng thú thê, Sở Minh Duẫn thầm than một tiếng, trực tiếp mở miệng nói: "Ngươi còn nhớ tòa trạch kia của Tống Hành?" Tô Thế Dự ngồi xuống đối diện hắn, "Tất nhiên nhớ, làm sao vậy?" "Ta nghiên cứu cái đồng phù kia nhiều ngày cũng không nhìn ra được chút gì, đột nhiên nghĩ đến mấy cơ quan trong tòa trạch kia, nói không chừng sẽ có chút manh mối." Sở Minh Duẫn nói, "Tô đại nhân có bằng lòng nói với Lục Sĩ một tiếng, đem tòa trạch kia giao cho thủ hạ của ta?" "Tòa trạch kia bỏ trống cũng vô dụng, chuyện này không thành vấn đề. Bất quá, " Tô Thế Dự nhìn hắn, cười nói, "Đây cũng không phải chuyện gì gấp, Sở đại nhân vì sao không chờ ngày mai lại bàn, lại muốn đến quý phủ của ta vào ban đêm? Ta còn tưởng là ngươi có ý đồ xấu mang người xông vào." Tâm mang ý đồ xấu Sở Minh Duẫn nhấp một ngụm trà, mặt không biến sắc nói: "Không phải đã nói là ta đến hẹn hò sao?" Nhân màn đêm mà đến, hắn đương nhiên là có mưu đồ. Thủ hạ đi tra xét Tô Thế Dự lâu như vậy đều không có tiến triển, Sở Minh Duẫn đơn giản mượn cơ hội tự mình đến một chuyến. Thời điểm Tô Thế Dự chú ý đến hắn ở ngoài cửa sổ, hắn cũng đã vòng qua Tô phủ vài lần tránh được thị vệ, trong phủ bình thường đến cực điểm, không hề có dấu vết có cơ quan, càng không như hắn bố trí ám vệ ở mọi nơi, kết quả bên trong dự liệu, lại làm người càng thêm hoang mang. Bất quá dùng biện pháp đùa giỡn ứng phó với Tô Thế Dự cũng thật là mười lần như một. Tô Thế Dự nhìn chằm chằm vẻ mặt Sở Minh Duẫn trong chốc lát, rũ mắt xuống hời hợt bỏ qua đề tài kia, "Tòa trạch sẽ giao cho Thái úy phủ quản lý sau, bất kể là Hình bộ hay Ngự Sử đài nhúng tay vào can thiệp cũng không tốt. Vậy nếu như có manh mối, Sở đại nhân dự định làm sao báo cho ta?" Sở Minh Duẫn đầu ngón tay nhẹ vân vê trên miệng chén, không để ý nói: "Ngươi nếu không tin ta, có thể cùng ta đi nhìn một chút." "Ta nào có nói như vậy, " Tô Thế Dự nhẹ nhàng cười cười, ngước mắt nhìn hắn, "Ta đương nhiên tin tưởng Sở đại nhân." "Sư ca?" "… Hả?" Sở Minh Duẫn phục hồi tinh thần lại, liếc nhìn Tần Chiêu, vén mành nhìn ra bên ngoài, mới phát giác đã đến trước viện Tống Hành. Tô Thế Dự làm việc xưa nay gọn gàng, bất quá chỉ trong một ngày đã thương lượng xong. Sự tình tuy rằng thuận lợi, nhưng Sở Minh Duẫn mỗi khi nghĩ lại vẻ mặt Tô Thế Dự lúc y nói tin hắn, trong lòng lúc ẩn lúc hiện tổng cảm thấy

thoáng chút sợ hãi. Nếu nói hắn trước đây còn vô liêm sỉ cho rằng Tô Thế Dự sẽ không phát hiện ra tính toán của hắn, thì bây giờ hắn có bấy nhiêu kiêng dè. Sở Minh Duẫn cùng Tần Chiêu xuống xe đi vào trạch viện, một đường đi về phía thư phòng, nhóm ảnh vệ không tiếng động đi theo ở phía sau. Theo đêm đó Đàm Kính nói, kẻ giả trang Tống Hành biết được tin mưu kế thất bại không phải trực tiếp rời đi mà trái lại đi về thư phòng, nếu không phải lối ra thư phòng bị bịt kín đem hắn và Tô Thế Dự giam ở trong địa lao, vậy hiển nhiên mang ý nghĩa còn có đồ vật khác quan trọng còn ở đây. Bên trong thư phòng trang trí như trước, chỉ là đã lâu không có người nên tích chút bụi mỏng. Sở Minh Duẫn tỉ mỉ đánh giá lối ra địa lao sau giá sách, ảnh vệ sau lưng tìm tòi xung quanh bỗng nhiên lên tiếng: "Chủ thượng." "Hả?" Sở Minh Duẫn quay người đi tới. Ảnh vệ cung kính lui lại, hắn liền thấy được dấu ở sau giá gỗ sách cổ phía trên có một chỗ lõm xuống, đường viền có chút quen mắt. Sở Minh Duẫn đem đồng phù đặt vào, vừa khớp, chỉ nghe trong không gian yên tĩnh bỗng nhiên 'Cùm cụp' một tiếng vang giòn, cơ quan phát động âm thanh chậm rãi nâng lên, trước mặt hai bên giá sách mở ra, ở trong đó không những không phải một mảnh đen nhánh, mà còn phát ra ánh sáng rực rỡ còn kém chút lung lay mắt người. Vàng khối sáng lấp lánh, từng cái từng cái chồng lên xem chừng chiếm hết nửa căn phòng đá. Dù là Sở Minh Duẫn cũng không khỏi híp lại con mắt cảm thán, "Nguyên lai kho bạc của sòng bạc là ở đây, so với ta còn nhiều tiền hơn. Nhìn tương đối, ta những năm này kỳ thực cũng không vơ vét bao nhiêu của cải, ngươi cảm thấy như thế nào?" Hắn hơi nghiêng đầu hỏi Tần Chiêu. Tần Chiêu mặt không thay đổi nhìn hắn. Một bên khác phòng đá bày một loạt giá sách, mặt trên xếp không ít sách. Sở Minh Duẫn tiện tay cầm một cuốn sách lật qua lật lại, hơi kinh ngạc, liền cầm lấy mấy quyển khác lật xem, lập tức câu lên một tia tiếu ý sâu xa. Trên sách ghi lại lý lịch quan viên ở kinh đô và mấy vùng lân cận, mỗi sách một người, từ cuộc đời từng trải, đến gia quyến thê nhi, chuyện lớn chuyện nhỏ cũng được viết vào, có thể thấy được dụng tâm sưu tập. Từ cái chết của Trần Huyền Văn, đến chuyện của Tống Hành, lại tới vụ án Cực Nhạc lâu, bây giờ đã có thể khẳng định có cùng nguồn gốc, hơn nữa đối phương quả thật là đã trù tính rất lâu, khí thế rào rạt. "Được, " Sở Minh Duẫn mở miệng, phân phó ảnh vệ nói: "Tất cả chỗ sách này vận chuyển vào trong phủ, vàng khối bên kia các ngươi theo nhu cầu mỗi bên, động tác nhanh chút, chờ ta nói cho Tô Thế Dự, những thứ này tất cả đều phải đưa cho Lý Duyên Trinh tiêu xài." Ảnh vệ xưng phải, nhất trí mà tiến lên chuyển sách. Sở Minh Duẫn thu hồi ánh mắt, mạn bất kinh tâm rơi vào trang sách trong tay, "Phía hữu Phù Phong, Trịnh Uyển…" Trong đêm khuya chợt vang lên tiếng gõ cửa. "Đại nhân, " người ngoài cửa nói, "Thuộc hạ có việc gấp bẩm báo." Trịnh Uyển nghe tiếng thả xuống công văn, đứng dậy mở cửa: "Có chuyện gì…" Trong đình đã có hai, ba thi thể, hắc y nhân che mặt đứng ở trước cửa, chậm rãi ngẩng đầu. Một đạo bạch quang hiện ra, trên ngực băng lãnh đau nhói, Trịnh Uyển phản ứng không kịp cúi thấp đầu, chỉ thấy dao sắc đi vào khoang ngực, tiếng la hét chưa đến miệng hắc y nhân đã rút dao lùi về sau, điểm nhẹ mũi chân, biến mất trong nháy mắt. Trịnh Uyển lung lay loáng một cái, bỗng nhiên phun ra một ngụm máu, ngửa mặt ngã trên mặt đất. Phía chân trời trăng lạnh không hề một tiếng động.

22. Chương 22

Qua tiết bạch lộ*, Hồng nhạn lại bay về phương nam, khí hậu chuyển lạnh, thu ý tràn đầy không gian, đất trời một mảnh khí tức xơ xác tiêu điều. Mấy ngày liên tiếp sắc trời đều xám xịt, lơ lửng trên cao, càng đặt trong lòng người.

Trong ngoài Thành Trường An lòng người ai nấy đều bàng hoàng.

Từ sau khi phía hữu Phù Phong- Trịnh Uyển bị giết hại, bất quá chỉ mới hơn một tháng, khắp kinh đô và các vùng lân cận có bốn vị quan chức đột tử, triều chính chấn động. Hiện trường nhiều lần tra xét, phát hiện năm lần phạm án đều có thủ pháp tương tự, nhưng địa điểm cách nhau khá xa, cơ bản có thể xác thực là có tổ chức mưu sát. Kết luận này vừa đưa ra, Lý Duyên Trinh đứng ngồi không yên.

Sát hại quan lại, vốn là cử chỉ miệt thị thiên uy, mà liên tiếp gặp chuyện không may đều là mấy quận huyện ở xung quanh kinh thành, căn bản chính là đường hoàng uy hiếp Trường An, khiêu khích hoàng quyền.

Thành Trường An cửa ải ra vào kiểm tra càng nghiêm ngặt, trong thành tăng cường đi tuần tra, trong trà lâu lưu ngôn phỉ ngữ nghị luận đến sôi nổi, nhân vật có máu mặt cơ hồ cũng bị ác ý suy đoán toàn bộ, lại có kẻ tò mò lén lút đặt cược, suy đoán người tiếp theo sẽ chết là ai.

Vụ án trải qua Hình bộ rồi chuyển giao cho Ngự Sử đài, Hoàng đế Lý Duyên Trinh hạ lệnh, giao Ngự Sử đại phu tự mình điều tra vụ án này, khắp nơi đều phải hiệp trợ phối hợp, không được xảy ra sai sót.

Nhất thời Ngự Sử đài đèn đuốc trắng đêm không hề tắt, nghi phạm cùng vật chứng không ngừng từ các địa phương áp giải đưa tới, giữa đài to nhỏ quan lại bận tối mày tối mặt, mấy ngày sau rốt cục có manh mối, vội vã trình báo cho Ngự Sử đại phu.

Trên người chịu hoàng mệnh Tô Thế Dự xem xét giản lược, lại nhìn bọn họ ôn hòa cười cười, nói: "Mấy ngày nay chư vị đều cực khổ rồi. Tra án không thể gấp với một lúc là xong, ngày mai vừa vặn là ngày hưu mộc *(ngày xưa quan lại cứ cách mười ngày được nghỉ một lần để tắm rửa sạch sẽ, hưu ở đây là nghỉ ngơi còn mộc là ý chỉ cái bồn tắm gỗ đó)*, kính xin chư vị hồi phủ nghỉ ngơi cho tốt."

Chư vị Ngự Sử nhất thời trợn tròn mắt, hai mặt nhìn nhau không biết làm như thế nào cho phải. Trên có triều thần hoàng thân, dưới có bình dân bố y, bây giờ khắp nơi đều đang ngó chừng Ngự Sử đài, việc này rõ ràng chính là hết sức cấp bách, chớ nói đến còn có thánh mệnh ở trên, ai dám nghỉ ngơi?

Song bọn họ phát hiện Ngự Sử đại phu đi thật.

Tô Thế Dự ở trong thư phòng tự mình đánh cờ, y nhàn rỗi gõ gõ quân cờ, ngưng thần nhìn chằm chằm ván cờ trắng đen ngang dọc.

"Công tử!" Tô Bạch vội vã đẩy cửa tiến vào.

Tô Thế Dự chú ý nhìn y một cái, nhàn nhạt nói: "Ngươi lại quên gõ cửa."

"Khà khà, ta lần này nhớ hỏi rõ rồi, cha ta không ở đây." Tô Bạch đi lên phụ cận nói, "Công tử người hôm nay thật sự không đi Ngự Sử đài? Lúc này mới chưa được bao lâu, mấy vị đại nhân đã phái người tới đây."

"Phái người đến nói cái gì?"

"Đại khái đều hỏi người có trong phủ hay không, sau đó lại nói vụ án kia khẩn cấp, coi như là ngày hưu mộc thì cũng phải đi, tốt xấu gì cũng nên cho chút ý kiến, nếu không chư vị Ngự Sử không điều tra ra manh mối."

Tô Thế Dự ánh mắt vẫn đặt trên ván cờ, ngón tay kẹp một quân cờ trắng trơn nhẵn, trầm ngâm không lên tiếng.

"… Công tử?" Tô Bạch thăm dò lên tiếng.

"Nghe được." Tô Thế Dự rốt cục mở miệng, nhưng vẫn không giương mắt, lại lấy ra quân cờ đen quan sát ván cờ, "Báo cáo cùng vật chứng bọn họ trình lên ta đều xem cả rồi, manh mối hiện có đều chỉ về Thái úy đại nhân, điều tra bất quá chỉ hai ba ngày là ra vấn đề. Bọn họ cũng không phải là không có chút đầu mối, mà là không được ta cho phép cũng không dám manh động, vì sao phải gấp gáp."

"Vậy công tử sao còn không mau hạ lệnh!" Tô Bạch hưng phấn không tự chủ tiến lên hai bước, "Hiếm thấy Sở thái úy lộ ra sơ suất lớn như vậy!"

"Không phải hắn." Tô Thế Dự bình thản nói.

"A?" Tô Bạch ngẩn người.

"Ngươi nhỏ giọng một chút, ta quên mất vừa mới hạ quân cờ ở đâu rồi." Tô Thế Dự ngẩng đầu liếc nhìn Tô Bạch.

Tô Bạch lập tức im lặng, đưa tay chỉ chỉ trên bàn cờ.

Tô Thế Dự đem quân cờ đen hạ xuống, mới tiếp tục nói: "Ta cùng với hắn hai đảng tranh chấp nhiều năm, tuy từng có lợi dụng lẫn nhau, nhưng chưa bao giờ giống bây giờ đại khai sát giới, vật chứng manh mối lại rõ ràng như vậy, không phải lỗi hắn sẽ phạm phải." Y dừng một chút, "Huống chi, ta cùng với hắn quen biết nhiều năm, còn chưa bao giờ thấy hắn sắp đặt những thứ như thư từ làm vật chứng, như vậy tầm thường quá."

"Ý của công tử là phía sau màn tối có kẻ vu oan hãm hại?" Tô Bạch lời vừa ra khỏi miệng liền không nhịn được nghi hoặc nói: "Không đúng, bây giờ trong kinh thế cuộc lưỡng phân, lại không phải chúng ta làm, chẳng lẽ là Sở đảng nội loạn?"

"Trong kinh chỉ có lưỡng đảng, nhưng người ở bên ngoài nhìn Trường An như hổ rình mồi có rất nhiều, làm sao ngươi biết không có người khác từng nhúng tay vào?" Tô Thế Dự ngẩng mặt lên, ý cười thật sâu nhìn Tô Bạch, lại tiếp tục thu tầm mắt lại nói, "Chỉ là ta chưa nghĩ ra tại sao đối phương đột nhiên chĩa mũi nhọn vào Sở thái úy."

"Nói không chừng là bởi vì Sở thái úy tính tình thực sự quá kém!" Tô Bạch phỏng đoán nói.

"… Đại khái vậy đi." Tô Thế Dự ngừng chơi cờ, hơi nhíu lông mày, "Chung quy phải biết rõ mục đích của đối phương mới làm ra quyết sách, cho nên vụ án này ta dự định tự mình điều tra lại từ đầu. Dù sao Sở thái úy chỉ huy quân đội nhiều năm, không biết có bao nhiêu tướng sĩ đã không nhận rõ mình họ Lý hay

là họ Sở, nếu như bây giờ tùy tiện thuận tay xử tử hắn, sợ rằng sẽ làm quân tâm rung chuyển. Huống hồ trong triều trừ hắn ra cũng không còn mấy người có tài năng hành quân, một khi biên cảnh chờ được thời cơ này…" Tiếng nói của y đột nhiên im bặt, bên môi bỗng nhiên hiện lên một nụ cười, rõ ràng lặp lại hai từ kia, "… Biên cảnh."

Tô Bạch còn mờ mịt, chỉ thấy Tô Thế Dự đứng dậy đối diện y, phân phó nói: "Đem hết thảy vật chứng hiện có giấu kín ở Ngự Sử đài, không có cho phép của ta bất luận là người nào cũng không được thiện động. Nói cho Ngự Sử Trung Thừa, bọn họ hết thảy cứ làm như cũ là được, liên quan đến vụ án này tạm thời không cần làm gì nữa."

"Vâng, " Tô Bạch gật đầu liên tục, "Còn gì nữa không?"

"Chuẩn bị xe." Tô Thế Dự chuyển bàn cờ qua một bên, sửa lại ống tay áo một chút, đi ra ngoài, "Ta đến phủ Thái úy một chuyến. Tuy rằng không thể nào yêu thích người kia, nhưng so với những tên ở biên cảnh, ta tình nguyện lưu hắn lại."

Tô Thế Dự bỗng nhiên đến thăm làm Sở Minh Duẫn có phần kinh ngạc, tiếp nhận thư đối phương đưa tới, thần sắc hắn trái lại không một tia gợn sóng.

Tô Thế Dự đợi hắn xem hết nội dung trong thư, mở miệng hỏi: "Sở đại nhân có cái gì muốn nói sao?"

Sở Minh Duẫn tỉ mỉ tường tận nói: "Chữ này hình dáng bắt chước không được tốt, còn kém xa bản thân ta viết còn đẹp hơn.

"… Không có ý tưởng gì khác sao?"

"Nếu ngươi không tin, ta viết một phong thư mời ngươi xem một chút?" Sở Minh Duẫn nghiêm túc nói.

"… Theo ta thấy, Sở đại nhân là dự định viết thư pháp trình lên cùng ta thưởng thức." Tô Thế Dự nói, "Ngươi không dự định giải thích chút gì sao?"

"Hà tất làm điều thừa, " Sở Minh Duẫn cười cười, đem thư đặt trên án, "Tô đại nhân nếu đã đưa vật chứng cho ta xem, ta còn cần gì tốn công mất sức biện giải cho mình?"

Tô Thế Dự cười cười, "Sở đại nhân quả nhiên là người thông minh. Nếu những án mạng này không phải ngươi gây nên, Ngự Sử đài tất nhiên không thể để rường cột nước nhà bị vu oan…"

"Tô đại nhân, " Sở Minh Duẫn lành lạnh xen vào nói, "Gọi ta là rường cột nước nhà, ngươi bất giác không thấy chột dạ sao?"

Tô Thế Dự nhìn bản thân xác định lời nói Sở Minh Duẫn chân thật như vậy liếc nhìn một cái, thần sắc

không thay đổi tiếp tục nói: "Dự định của ta là ngươi và ta cùng đến nơi phát sinh án tỉ mỉ điều tra, xem xem có sơ hở chỗ nào không, cũng là trợ giúp ngươi rửa sạch hiềm nghi. Sở đại nhân nếu không có dị nghị, ta sẽ vào cung xin chỉ thị của bệ hạ."

"Ngươi an bài là được." Sở Minh Duẫn thờ ơ nói, "Chỉ là Tô đại nhân vì ta mà dụng tâm như vậy, có thể nói cho ta biết làm thế nào để báo đáp ngươi?" Hắn dừng một chút, ý cười dịu dàng nhìn Tô Thế Dự, "Có muốn ta lấy thân báo đáp không?"

"Không dám nhận." Tô Thế Dự cười nhạt một tiếng, nháy mắt lại nói: "Bất quá Sở đại nhân nếu thật sự cảm kích, về sau kính xin rút lại mấy lời nói đùa đi."

"Ồ –?" Sở Minh Duẫn đuôi lông mày hơi nhíu, khiêm tốn thỉnh giáo nói: "Ta tại sao không nhớ rõ ta khi nào buông lời trêu chọc, ngươi nói cho ta nghe một chút?"

"… Sở đại nhân."

"Ta ở đây."

"Cáo từ."

"Ta đưa ngươi về." Sở Minh Duẫn cười híp mắt đứng dậy đi theo.

Hai người từ hành lang uốn khúc đi ra ngoài, hành lang đỏ thắm, lá ngô đồng rơi bên hiên nhà không một tiếng động, bọn họ cũng không nói một lúc lâu. Sở Minh Duẫn trên mặt ý cười dần dần nhạt xuống, ánh mắt vẫn còn vài phần trôi nổi, bỗng nhiên liếc mắt nhìn Tô Thế Dự nói: "Tuy nói là trọng đại án mạng, nhưng thực ra ngươi không cần tự mình điều tra cũng có thể tường tận nắm giữ tình huống đi?"

"Đúng vậy, nhưng chung quy vẫn cần tự mình xác nhận một phen." Tô Thế Dự nói.

"Ta nghe nói sự tình ngươi phải đích thân làm kì thực là bởi vì không có cách nào hoàn toàn tín nhiệm người khác, " Sở Minh Duẫn cười nói, "Tô đại nhân tâm phòng bị trùng trùng điệp điệp như vậy, chẳng lẽ là từng trải qua chuyện gì đau đớn thê thảm?"

Tô Thế Dự thần sắc không chút gợn sóng, bình thản nói: "Sở đại nhân hỏi cái này làm gì?"

Sở Minh Duẫn nghiêng đầu nhìn y, cười nói: "Thuận miệng hỏi một chút thôi, nếu là gợi ra chuyện gì thương tâm, ta vừa vặn có thể thừa dịp an ủi ngươi một chút?"

Tô Thế Dự cười nhạt, "Làm phiền ngươi quan tâm, " y cụp mắt, "Ta rất tốt."

Tiễn xong Tô Thế Dự, lúc về thư phòng liếc mắt một cái đã nhìn thấy Tần Chiêu đang nghiêm túc nghiên cứu phong vật chứng kia, Sở Minh Duẫn khoanh tay dựa vào trên giá sách, hỏi: "Nhìn ra cái gì không?"

"Có người hãm hại ngươi, " Tần Chiêu ngẩng đầu nhìn lại, "Là nguồn thế lực kia?"

Sở Minh Duẫn trở tay từ trên giá sách rút ra mấy quyển sách, mỗi tay một quyển vừa ném lên trên bàn vừa thì thầm: "Phía hữu Phù Phong- Trịnh Uyển, huyện lệnh Đỗ Dương Trần Mục, quận trưởng Hà Đông Giang Chính…"

Tập sách hỗn độn mở ra trên bàn, năm vị quan lại bị giết hại đều ở bên trong.

Sở Minh Duẫn cười lạnh nói: "Nếu vừa rồi Tô Thế Dự là tới để điều tra, chỉ sợ ta hiện tại đã hạ ngục, mà đây chính là vật chứng."

"Cho nên những thứ này là cố ý lưu lại cho chúng ta?" Tần Chiêu hỏi.

"Đồng phù là ta cướp được, hắn nào có bản lĩnh dự liệu được điều này." Sở Minh Duẫn cười nhạo, "Cũng không biết vị Mộ lão bản kia mạng lớn không chết, hay là sau lưng hắn có một người khác. Thay vì nói đã sớm lường trước, không bằng nói sau khi sự tình xảy ra không muốn thông tin bị chúng ta lợi dụng, dứt khoát trước tiên giết sạch sẽ, thuận tiện mượn việc này giá họa cho ta, đem tình thế xấu xoay chuyển, trái lại nắm của chúng ta một quân. Đáng tiếc a –" hắn thản nhiên thở dài, nghiêng người cầm quyển sách xé ra hai nửa, "Lần này ngay cả Tô Thế Dự cũng tới giúp ta."

Bất quá Tô Thế Dự chắc chắn là có dự định của y, biểu dương chính nghĩa bảo toàn trung lương trong sạch, nói như vậy không thích hợp với hai người bọn họ, huống chi Sở Minh Duẫn làm sao được tính là cái gì trung lương chi sĩ, nghe xong cười một tiếng còn có thể. Mặc dù không biết Tô Thế Dự vì sao không mượn cơ hội diệt trừ mình, mà tình huống bây giờ chung quy có lợi cho hắn, Sở Minh Duẫn lười chẳng muốn tra cứu.

Chỉ là có người không thể không tra cứu.

Bên trong Tuyên thất điện, Lý Duyên Trinh sau khi nghe xong Tô Thế Dự hồi báo lại, phức tạp nhìn y hồi lâu, thành thực nói: "Trẫm không hiểu."

"Bệ hạ mời nói."

"Tô ái khanh rõ ràng nhiều lần nhắc nhở qua trẫm phải lưu tâm Sở ái khanh, nói hắn tâm tư không thanh khiết, khả năng đối với thiên hạ của trẫm có uy hiếp. Nhưng bây giờ đây là cơ hội thật tốt, Tô ái khanh vì sao buông tha?"

"Thần xác thực từng có lời ấy, " Tô Thế Dự nói, "Nhưng mà trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi *(ý muốn nói hai người đánh nhau thì chỉ có lợi cho người thứ ba)*, thật sự là không sáng suốt."

Lý Duyên Trinh càng cảm thấy hoang mang, "Ái khanh nói biên cảnh rối loạn, việc này trẫm rõ ràng, nhưng chỉ dựa vào việc này, Sở ái khanh là không thể động vào, như vậy nên làm gì đối phó hắn?"

"Bây giờ Đại Hạ ta cường tướng rất ít, Sở thái úy không thể thiếu, chỉ có thể tạm thời kiềm chế, chỉ có đợi quốc gia bồi dưỡng nhân tài tìm được tướng lĩnh giỏi, như vậy mới có thể nhanh chóng loại bỏ hắn."

"Lời tuy là như vậy, nhưng những năm này thế lực Sở ái khanh từ từ lớn mạnh rõ như ban ngày…"

… Có thể chờ đến ngày ấy sao? Lý Duyên Trinh do dự mãi, đem nghi vấn này nuốt trở vào.

Chức Thái úy chưởng quản quân vụ, nhưng muốn điều quân vẫn cần chỉ thị Hoàng đế, bản thân cũng không binh quyền. Nhưng Sở Minh Duẫn vào triều đã sáu năm, không chỉ bộ binh đối với hắn nghe lời răm rắp, các tướng sĩ càng là trung thành tuyệt đối. Lý Duyên Trinh thình thoảng dứt bỏ lòng yêu thích điêu khắc thư họa phân thần ngẫm nghĩ, phát hiện chính mình cũng không rõ binh quyền bây giờ đến tột cùng là rơi vào tay người nào.

Tô Thế Dự trầm ngâm chốc lát, mở miệng nói: "Kỳ thực bệ hạ không cần quá mức lo lắng." Y mâu sắc thu liễm, chậm rãi nói: "Theo thần xem được, Sở thái úy ngạo khí cùng tính tình bất kham chính là chỗ yếu hại của hắn, bây giờ hắn có thể bởi vậy không cần lo lắng nhiều, nhưng đợi đến khi hắn quả thực đặt thân ở chỗ cao, chắc chắn bởi vậy mà ngã xuống vực sâu vạn trượng."

Tác giả có lời muốn nói: chương này lượng thông tin khả năng hơi lớn.

Phía hữu có Phù Phong cùng Kinh Triệu Duẫn, Tả có Phùng Dực, cũng xưng tam phụ, quản lý kinh sư khu vực địa phương.

Hiện tại năm người chết kia, đại khái trong đó hai người chết là Tỉnh trưởng *(bây giờ gọi chủ tịch tỉnh)* và ba người là Huyện trưởng *(chủ tịch huyện)*… Ừm… Cho nên hai vị đại nhân phải đích thân xuất động.

* Bạch lộ (tiếng Hán:) là một trong 24 tiết khí của các lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên. Nó thường bắt đầu vào khoảng ngày 7 hay 8 tháng 9 dương lịch, khi Mặt Trời ở xích kinh 165° (kinh độ Mặt Trời bằng 165°). Đây là một khái niệm trong công tác lập lịch của các nước Đông Á chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Trung Quốc cổ đại. Ý nghĩa của tiết khí này, đối với vùng Trung Hoa cổ đại, là Nắng nhạt…

23. Chương 23

Trường An cùng Phù Phong quận cách nhau không xa. Sở Minh Duẫn và Tô Thế Dự cũng không phải người yêu thích phô trương, lại không có hành lý nặng nề muốn mang, bởi vậy đem sự vụ trong triều đơn giản bàn giao cho quan lại phía dưới, sau đó thay đổi thường phục, một người một ngựa nhẹ nhàng ra khỏi thành. Bọn họ cước trình cực nhanh, đi ngang qua nước sông cuồn cuộn, đường đi vắng vẻ hoang sơ, lúc màn đêm buông xuống gặp được bóng dáng khách điếm, ước chừng ngày mai là có thể vào Phù Phong

quận.

Đang giữa mùa thu, là thời điểm những người tha hương sống nơi đất khách quê người trở về. Trong khách điếm đèn đuốc sáng choang, tiếng người trò chuyện đến náo nhiệt, tiểu nhị chạy qua chạy lại giữa các bàn bận đến mức không còn biết trời đâu đất đâu, nhìn thấy hai người vào điếm vội vàng nghênh đón. Nghe được là muốn ở trọ, tiểu nhị cầm khăn khoát trên vai xoa xoa cái trán đầy mồ hôi, có chút khó khăn nói: "Hai vị khách quan, ngài cũng nhìn thấy, ngày hôm nay người ở trọ nhiều, nơi này của ta chỉ còn lại một gian phòng chính…" Ánh mắt của hắn ở trên người Sở Minh Duẫn và Tô Thế Dự hơi lưỡng lự, dò hỏi: "Gian phòng kia còn rất lớn, hai vị khách quan đều là nam tử, nếu không ngại… Có thể chen một chút không?"

Xuất môn ở bên ngoài, đương nhiên bọn họ chưa chuẩn bị tốt tâm lý nếu khách điếm không còn phòng trống thì làm thế nào. Nếu ngủ ngoài trời cả đêm cũng phải đối diện với gương mặt kia, vậy bọn họ còn có lựa chọn sao?

Bên trong phòng trọ bố trí đầy đủ mọi thứ, Sở Minh Duẫn và Tô Thế Dự nhìn chằm chằm cái giường kia cả nửa ngày, cuối cùng vẫn là Sở Minh Duẫn lên tiếng phá vỡ trầm mặc, "Thôi, buổi tối ta sẽ ngủ trên đất."

Tô Thế Dự hơi nhíu lông mày, "Ngươi không cần thiết dùng phương thức đối xử với cô nương dùng trên người ta, ngươi và ta thân phận tương đương, để ngươi ngủ trên đất còn ra thể thống gì?"

Sở Minh Duẫn ngồi bên cạnh bàn tự châm cho mình chén trà, khóe mắt tà tà liếc nhìn một cái, tựa tiếu phi tiếu nói: "Ngự Sử đại phu giám sát bách quan, nhưng chưa từng nghe nói muốn giám sát lên giường. Ta không nghe người khác nói, lại có ai sẽ biết loại chuyện vặt vãnh này?"

Tô Thế Dự nghiêng người nhìn về phía hắn, "Lễ pháp như vậy, mặc dù không người hiểu rõ, cũng không thể tùy tiện chà đạp."

"… Ta thế nào lại cảm giác ngươi nói lời này mang thâm ý?" Luôn luôn đối lễ pháp không để ý lắm Sở Minh Duẫn hỏi ngược lại.

"Có phải không?"

"Đúng vậy."

"…" Tô Thế Dự liếc mắt nhìn hắn, cười nhạt nói: "Sở đại nhân đa nghi rồi." Dừng một chút lại nói, "Mà bất luận lễ nghi ra sao, Sở đại nhân bây giờ dù sao trên người có hiềm nghi, đêm nay nếu như lại không may mắn xảy ra án mạng, ít ra có ta bên người làm chứng, chỉ sợ ngươi sẽ khó làm."

Đầu ngón tay nhẹ gõ bàn gỗ, Sở Minh Duẫn chống đỡ cằm dưới chầm chậm cười nói, "Ồ? Nguyên lai là ngươi đang lo lắng ta nửa đêm bỏ chạy sao?"Hắn hơi ngừng giọng, nhìn chằm chằm Tô Thế Dự mâu sắc dần sâu, giảm thấp âm thanh chậm rãi nói: "Vậy ngươi — không lo lắng ta nửa đêm đối với ngươi làm những gì sao?"

“Nếu như Sở đại nhân thật sự cho rằng ta sẽ mặc người xâu xé.” Tô Thế Dự cười nói.

Sở Minh Duẫn thu hồi ánh mắt, mở ra ngôn ngữ của người câm đột nhiên xoay chuyển mấy phần vô tội, “Ta không phải là tự cảm thấy mình danh dự không tốt, sợ liên lụy tới Tô đại nhân sao? Hiếm thấy ta đây suy nghĩ cho ngươi, ngươi lại còn không cảm kích.”

Tô Thế Dự nghe vậy cư nhiên có chút tán đồng gật gật đầu, lại ngẩng đầu liếc nhìn xà nhà, cười ôn hòa, “Nếu Sở đại nhân đã dụng tâm lương khổ, ta đây từ chối thì bất kính. Bất quá, e rằng còn phải phiền phức Sở đại nhân ngủ ở phía trên, miễn cho ta ban đêm muốn uống trà không cẩn thận đạp phải ngươi.”

“… Tô đại nhân có thói quen nửa đêm uống trà?”

Tô Thế Dự cười nhìn hắn, “Dĩ vãng không có, đêm nay lại nói không chừng.”

“…” Sở Minh Duẫn xoát một tiếng mở chiết phiến che mặt, một tay cầm vạt áo, sâu kín thở dài: “Không nghĩ ra Tô đại nhân lại kiên trì muốn ngủ cùng ta một đêm, vậy ta nghe theo ngươi đi.”

“…” Tô Thế Dự nói, “Xuống lầu dùng cơm thôi.”

Dưới lầu khách nhân so với lúc bọn họ đến thưa thớt chút, không ồn ào như ban nãy, tiểu nhị làm xong toàn bộ cơm nước đánh một cái ngáp, trong khách điếm nhất thời chỉ còn lại âm thanh chén đĩa va chạm.

Sở Minh Duẫn bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, nuốt hớp trà, nói: “Đúng rồi, người mới được bổ nhiệm đến phía hữu Phù Phong Tô Hành, có quan hệ gì với ngươi?”

“Là thúc phụ ta.” Tô Thế Dự nói.

“Thân thúc phụ?”

“Đúng vậy, ” Tô Thế Dự nói, “Phụ thân ta lớn tuổi nhất, tiếp đến là thúc phụ, mẫu thân Đỗ Việt nhỏ nhất.”

“Nhưng ta lại nhớ, năm đó không nói một lời đem Tô Hành biếm trích khỏi kinh thành là chủ ý của phụ thân ngươi Tô Quyết?” Sở Minh Duẫn hỏi.

“Đúng là như thế, ” Tô Thế Dự trầm ngâm nói, “Mà đến tột cùng là vì sao, ta đến nay cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết phụ thân và thúc phụ khi đó sinh ra chút mâu thuẫn. Sau này thúc phụ ta cách xa sinh sống ở Trấn Giang, những năm này mới bớt lui tới, lúc trước phụ mẫu ta vì bệnh mà từ thế, hắn cũng không thể đến đây, chỉ là uỷ thác cô mẫu mang đến một phong văn tế.”

Chuyện nhà người khác, Sở Minh Duẫn không tiện đánh giá, gật đầu không nhiều lời nữa.

Bóng đêm dần sâu, trong khách điếm triệt để an tĩnh, Sở Minh Duẫn và Tô Thế Dự cũng yên tĩnh đứng ở bên giường hồi lâu, không người nào động đậy.

Đồng sàng cộng chẩm *(Ngủ cùng giường)* tuy rằng là chuyện đã quyết định cũng đã chuẩn bị kỹ càng, nhưng thật sự là lúc đến đây còn chưa sinh ra cảm giác thiếu tự nhiên. Yên tĩnh không nói một lúc lâu, cuối cùng Sở Minh Duẫn lần thứ hai mở miệng trước, hắn chỉ chỉ giường, "Tô đại nhân cảm thấy… Nên phân chia như thế nào?"

Tô Thế Dự thu hồi ánh mắt, tận lực bình thản nói: "trước đây cùng người khác chen trên một cái giường như thế nào, bây giờ cũng như vậy, hà tất phải lưu ý quá nhiều."

"Nhưng ta trước đây chỉ cùng nữ nhân ngủ qua, " Sở Minh Duẫn nở nụ cười, "Các nàng khi ngủ thường thường đều nằm trong lồng ngực ta, kia Tô đại nhân như vậy ngươi…?" Hắn muốn nói mà không thể nói xong, đuôi lông mày hơi nhíu, nhìn chằm chằm Tô Thế Dự cười đến có mấy phần ý vị thâm trường.

"…" Tô Thế Dự thật sâu nhìn hắn một cái, lại chuyển tầm mắt buông tiếng thở dài, giơ tay bỗng nhiên cắt xuống một tuyến đường, "Từ trước đây nay ta tỉnh rất sớm, ngươi ngủ ở bên trong đi."

Sở Minh Duẫn đáp một tiếng, cũng không có dị nghị.

Nghĩ đến bọn hắn nhiều năm đối đầu, nhiều năm qua cũng chưa từng nói với nhau nhiều hơn vài lời, bây giờ cư nhiên lại ở chung một phòng, lấy xuống phát quan, tháo thắt lưng, có thể thấy thế sự quả thực biến ảo vô thường tuyệt không thể tả.

Nhưng cởi bỏ ngoại bào rồi, sau lại làm thế nào để tiến hành bước kế tiếp cũng thật khó thực hiện. Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự không tiếng động liếc mắt nhìn nhau, thổi tắt đèn, mặc nguyên quần áo nằm xuống. Khó có thể dùng lời để diễn tả hết lúng túng bao phủ khắp gian phòng.

Sở Minh Duẫn từ trước đến nay đều khó mà an ổn ngủ, huống chi hiện tại ở bên cạnh còn nhiều hơn một người, cũng không biết trôi qua bao lâu, tinh thần vẫn rất thanh minh. Nằm đến mức phiền não, Sở Minh Duẫn không muốn kinh động Tô Thế Dự lặng lẽ đứng dậy, mới đưa lên động tác chợt ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt.

Một chút khí tức thanh đạm ôn hòa lập tức quanh quẩn tại chóp mũi, dưới bóng đêm không một tiếng động tỏa ra hương hoa, hắn ngưng thần phân biệt chốc lát, là An Thần hương. Sở Minh Duẫn hơi nghiêng người để sát vào người Tô Thế Dự, quả nhiên ngửi được mùi hương càng thêm rõ ràng, an thần tĩnh khí, xoa dịu tâm tư, tại ban đêm lạnh lẽo vẫn có ôn nhuận ấm áp, chậm rãi ngâm vào trong bóng đêm.

Sở Minh Duẫn nằm trở lại, nghiêng người gối lên cánh tay của chính mình, ánh mắt một cách tự nhiên rơi vào trên mặt Tô Thế Dự.

Trăng treo trên cao, ánh trăng ấm áp đi vào trong phòng, trên mép giường duyên rơi xuống một tầng ngân bạch sương hoa. Tô Thế Dự nhắm mắt nằm bên cạnh hắn, hô hấp bằng phẳng, mi mắt nhuộm màu ánh

trăng, ở trên mặt hạ xuống một góc bóng tối, dung mạo điềm đạm ôn hòa như vậy hắn chưa từng thấy qua.

Hắn thẳng tắp nhìn chằm chằm Tô Thế Dự đến xuất thần, bỗng nhiên lặng yên không một tiếng động giơ tay lên, ngón tay cong thành một độ cong tàn nhẫn hướng đến nơi cổ Tô Thế Dự chầm chậm tìm kiếm.

Một cơ hội tuyệt hảo, làm cho người này vô thanh vô tức chết đi, sẽ không bị bất luận người nào phát hiện, chỉ cần khiến mọi người cho rằng y giống như năm người kia đều bị ám sát sẽ không quan hệ đến hắn. Không quan hệ, ngược lại y bây giờ nằm ở đây, không hề phòng bị…

— không hề phòng bị?

Sở Minh Duẫn động tác dừng lại, chỉ kém chút nữa là có thể chặn lại cái cổ Tô Thế Dự.

Tô Thế Dự hô hấp như trước vững vàng, không có chút phản ứng biến hóa nào. Sở Minh Duẫn hơi nheo mắt lại, lập tức kéo nhẹ khóe môi, thả lỏng ngón tay di dời lên cái trán trơn bóng của y, đem vài sợi tóc rối bời vén sang một bên. Sở Minh Duẫn thu tay về quan sát trong chốc lát, sau đó nghiêng người nhắm mắt ngủ.

Mãi đến tận khi bên kia không còn động tĩnh, Tô Thế Dự mới mở mắt ra. Hắn giơ tay ấn ấn trán của mình, liếc mắt nghi hoặc mà nhìn Sở Minh Duẫn.

Ngày kế thời điểm tỉnh lại bên cạnh quả nhiên đã không có người, Sở Minh Duẫn ngây ngốc chốc lát, ngoài ý muốn phát hiện đêm qua ngủ được cũng coi như không tệ, cũng không biết có phải là do có An Thần hương bên cạnh hay không. Hắn chầm chậm thong thả rời giường, xuống lầu cùng Tô Thế Dự dùng cơm, lại một khắc cũng không ngừng mà lên đường.

Mấy ngày nay cuối thu khí sảng *(không khí thoáng đãng),* bầu trời một màu xanh biếc đẹp mắt, chỉ là có chút lạnh. Bọn họ rốt cục chạy đến buổi trưa đã đến trước Phù Phong quận, phía hữu Phù Phong, Tô Hành nhận được tin tức liền dẫn người đứng trước nha phủ nghênh đón, xa xa trông thấy Tô Thế Dự mặt mày rạng rỡ bước nhanh tới.

Tô Thế Dự xuống ngựa, quay người đối diện Tô Hành thi lễ, cười nói: “Thúc phụ.”

“Ai ai, tốt.” Tô Hành vỗ vỗ vai y, lông mày bỗng nhăn lại, “Dự, những năm này không gặp, tại sao lại gầy nhiều như vậy?”

“Đại khái là thỉnh thoảng bận rộn chút, ta ngược lại tại sao không cảm giác được.” Tô Thế Dự cười cười, nghiêng người ra hiệu nói, “Vị này là Thái úy Sở Minh Duẫn, lần này tới đây cùng ta tra án, thúc phụ cũng từng gặp mặt mấy lần.”

Tô Hành nhìn sang, đúng quy đúng củ mà kiến lễ.

Sớm đã có người đem ngựa của bọn họ dắt đi, nha dịch ở phía trước dẫn bọn họ đến nội viện. Tô Hành lôi kéo Tô Thế Dự đi chậm phía sau hai bước, tiếp tục đề tài lúc trước: "Chính mình không hiểu tự chiếu cố mình thì thôi đi, thúc phụ tại Trấn Giang vẫn luôn nghe người ta nói, bên cạnh ngươi chưa từng có người nào có thể chăm sóc ngươi."

Thân hữu tại Trường An mỗi khi đến ta đều hỏi, ai cũng nói ngươi không kết hôn.

Tô Thế Dự cười nhạt nói: "Làm phiền thúc phụ vì ta quan tâm, ta…"

"Đừng nghĩ đến cái trò này, " Tô Hành đánh gãy lời y, "Với điều kiện này của ngươi nếu là muốn tìm, thành Trường An đầy cô nương có thể tùy ngươi chọn. Ngươi cùng ta nói thật đi, ngươi đến cùng nghĩ như thế nào?"

Tô Thế Dự thở dài, nói: "Trong triều thế cuộc chưa ổn, chất nhi (cháu) vô tâm phân thần nghĩ đến chuyện này, huống hồ như vậy còn có thể miễn liên lụy đến thê tử, một người làm việc tóm lại…"

"Nói hươu nói vượn!"

"…" Tô Thế Dự trầm mặc.

"Lập gia đình mới gọi là an ổn, " Tô Hành rất có vài phần chỉ tiếc mài sắt không thành kim, "Dự a, những người bằng tuổi này của ngươi, bây giờ hài tử đều đã ba bốn đứa, mà ngươi lại chỉ có cái chức vị."

Tô Thế Dự lặng lẽ trong chốc lát, nhìn bóng lưng phía trước của Sở Minh Duẫn, nỗ lực giải thích: "Thúc phụ hà tất quá mức chú ý, trong kinh đâu phải chỉ có mình ta như vậy. Sở thái úy cũng đồng dạng thân mang chức cao, đến nay cũng là không con cháu."

Sở Minh Duẫn là nhân vật như thế nào Tô Hành đã sớm nghe qua, nghe vậy không khỏi khinh thường liếc mắt một cái, nói: "Lấy phẩm hạnh kia của hắn, đoạn tử tuyệt tôn đều cũng phải thôi." (Vầng, ảnh chính xác đã đoạn tuyệt lại còn đoạn với đứa cháu của bác cơ >.<)

"…"Sở Minh Duẫn đi ở phía trước biểu thị chính mình cái gì cũng không nghe thấy, liền dừng bước, không nhanh không chậm xoay người lại, mặt mày mỉm cười nhìn Tô Thế Dự, ôn nhu nói: "Sao lại đi chậm như vậy, do ta tối hôm qua dằn vặt ngươi mệt nhọc sao? Có muốn ta đi qua ôm ngươi không?"

Trừ bỏ hai người bọn họ, tất cả mọi người ở đây nhất thời đều một mặt biểu tình như bị sét đánh.

Tô Thế Dự ý cười thật sâu nhìn chằm chằm hắn, "Sở đại nhân."

Sở Minh Duẫn nhìn y nở nụ cười, quay người lại yên tâm thoải mái tiếp tục đi.

Tô Thế Dự quay mặt sang nhìn Tô Hành đang khiếp sợ, bất đắc dĩ nói: "Nói đùa thôi, kính xin thúc phụ chớ xem thật."

"Ngươi… Hắn…" Tô Hành tay run rẩy chỉ vào, nói không ra lời.

Tô Thế Dự thở dài một cái, bình thản nói: "Thúc phụ cảm thấy nên tin ta, hay là tin hắn?"

"… Nha." Tô Hành khó khăn hồi thần, nhất thời quên mất lúc trước muốn nói cái gì, mở miệng mấy lần, mới nói: "Thôi, ta cũng không dài dòng với ngươi, ngươi lưu tâm chút đi. Ta lần này đến đây nhậm chức, lúc đi ngang qua Kim Lăng thấy cô mẫu ngươi, nàng nói ngươi để tang đều đã hơn một năm, nếu Đỗ Việt cũng ở Trường An, ngươi lại kéo dài, nàng sẽ tự mình xử lý, thuận tiện còn có thể đi nhìn nhi tử."

Tô Thế Dự vi lăng, "Cô mẫu quả thực nói như thế?"

Tô Hành cười liếc nhìn y một cái, "Từng chữ đều là nguyên văn cô mẫu ngươi, chính mình suy nghĩ cho tốt đi."

Tô Thế Dự gật gật đầu, thu liễm ánh mắt.

24. Chương 24

Nghỉ ngơi qua loa một lát, Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự lên đường trước hết đi đến trạch viện Trịnh Uyển bị sát hại.

Tiền nhiệm phía hữu Phù Phong – Trịnh Uyển đã chết hơn một tháng, thi thể đã sớm mồ yên mả đẹp, mà bên trong nhà hắn vẫn là một mảnh lụa trắng, bức trướng viếng chưa dời xuống, nhang đèn khói lửa lượn lờ khắp trạch viện. Tỳ nữ đỡ vị phụ nhân vận đồ tang ra nghênh tiếp, bạch trâm hoa *(trâm cài hoa màu trắng)* nghiêng nghiêng cài trên mái tóc lộn xộn, sắc mặt nàng tiều tụy, khắp toàn thân từ trên xuống dưới tái nhợt đến chỉ còn một đôi mắt khóc đỏ bừng.

An ủi vài câu, bọn họ trực tiếp được dẫn đến nơi xảy ra chuyện không may trong viện. Quan phủ lúc trước đến tra xét, cũng đã làm qua đám tang, đồ vật nơi này đại thể cũng bị mất lúc xảy ra chuyện, chỉ có trên phiến đá trước đình viện còn lưu lại vết máu nhàn nhạt tẩy không hết, tất thảy mọi chuyện từng phát sinh ở đây vô thanh vô tức như được tái hiện lại.

Tô Thế Dự đứng trước án thư quan sát một hồi, cầm lấy vài phần công văn ngưng thần suy tư điều gì, Sở Minh Duẫn đưa mắt thu hồi, lại cảm thấy thực sự trong đình viện này không nhìn ra cái gì, quay người đi đến phía Trịnh phu nhân.

Bộ dạng Trịnh Uyển chết không nhắm mắt còn rõ ràng trước mắt, chỗ biệt viện này liền thành thương tổn

trong lòng Trịnh phu nhân, nàng không muốn tái đặt chân, vẫn đứng ở ngoài sân chờ bọn họ.

"Trịnh phu nhân, " Sở Minh Duẫn hỏi, "Nếu nói phu quân ngươi bị giết hại lúc đêm khuya, vậy hắn hơn nửa đêm không trở về phòng ngủ còn ở chỗ này làm cái gì?"

"Bên trong nha phủ còn có chút công văn, phu quân ta mang về ở trong thư phòng phê duyệt." Trịnh phu nhân từ từ đáp.

"Trịnh Uyển thường xuyên như vậy?"

"Cũng không phải là thường xuyên, " nàng suy nghĩ một chút, nói, "Nếu có công văn khẩn yếu đưa tới, phu quân có thói quen mang về nhà từ từ xem."

"Cho nên hung thủ nếu không phải là người hầu của quý phủ, vậy chính là người hắn quen biết." Một đạo âm thanh ôn hòa từ phía sau vang lên, Tô Thế Dự vững bước đi tới.

Sở Minh Duẫn nhìn về phía y, hơi cười nói: "Tô đại nhân nhìn ra cái gì?"

"Vốn vẫn chưa phát hiện được đầu mối gì hữu dụng, " Tô Thế Dự nói, "Bất quá câu hỏi vừa rồi của Sở đại nhân ngược lại đã nhắc nhở ta."

"… Ngự Sử đại nhân, vì sao nói như vậy?" Trịnh phu nhân nhìn Tô Thế Dự, ánh mắt lấp lóe.

Tô Thế Dự cười nhạt, "Chỉ là suy đoán của ta, bất quá cũng không phải không có khả năng.

Bên trong biệt viện còn có thi thể hộ vệ, có nghĩa thân thủ của hung thủ cũng không tốt đến mức không kinh động bất luận người nào, nhưng những nơi khác trong phủ đều không có ai biết chuyện gì xảy ra, ngay cả phu nhân cũng là sáng sớm hôm sau mới phát giác Trịnh đại nhân bị sát hại, vì vậy xem ra hung thủ là trực tiếp tiến vào nơi này."

Trịnh phu nhân nhíu chặt lông mày, không hiểu nhìn y, "Đại nhân nói những lời này, cùng với thân phận hung thủ có quan hệ gì?"

Sở Minh Duẫn đã sớm hiểu, "Ý tứ của y là, đối phương nhất định là biết Trịnh Uyển có thói quen ở đây phê duyệt công văn, hơn nữa biết rõ bố cục trong phủ, trực tiếp có thể tìm được, không phải là người không có chút quen biết nào." Hắn dừng một chút, quay đầu đối Tô Thế Dự nói: "Còn phải là người biết được đêm đó Trịnh Uyển có công văn khẩn yếu."

Tô Thế Dự gật đầu, vừa muốn mở miệng, lại nghe thanh âm Trịnh phu nhân run rẩy nói: "Làm sao có khả năng…"

Bọn họ kinh ngạc nhìn nàng.

"Làm sao… Có thể…" Trịnh phu nhân ngón tay sít sao nắm chặt góc áo, khó có thể tiếp thu, "Phu quân ta làm người hiền lành, hạ nhân quý phủ chưa bao giờ bị bạc đãi, hơn nữa bọn họ mỗi người đều đã phụng dưỡng nhiều năm, sau khi xảy ra chuyện cũng không ai rời đi, trái lại tiểu nha đầu phòng thu chi còn chạy tới muốn an ủi ta,… Bọn họ thế nào lại là hung thủ!"

"Trịnh phu nhân…"

"Nếu là người quen biết…" Trong mắt nàng lệ quang đã hiện ra, thân hình khẽ run, tỳ nữ bên cạnh vội vàng nâng lên, cúi thấp đầu đều là thương xót. Trịnh phu nhân hít một hơi thật sâu, thẳng tắp nhìn bọn họ chằm chằm, nghi hoặc đến cực điểm, gần như chất vấn, "Đã là quen biết, tại sao phải hạ độc thủ như vậy?"

Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự không thể đáp lời.

Trịnh phu nhân quay đầu đi chỗ khác, bụm mặt không một tiếng động nước mắt ròng ròng.

Bọn họ hồi phủ không bao lâu, Tô Hành liền đến quan tâm tra xét tình huống, Tô Thế Dự cười nhạt chỉ nói không có kết quả gì, thấy thần sắc Tô Hành dường như còn có lời muốn nói, liền hỏi: "Thúc phụ còn có chuyện gì?"

Tô Hành liếc nhìn phía sau, chủ bộ *(người chủ trì)* tâm lĩnh thần hội *(hiểu ngầm trong lòng)* tiến lên phía trước nói: "Hồi bẩm hai vị đại nhân, hôm nay lúc ra khỏi thành tóm được một người có hành vi lén lút, vừa rồi tra hỏi, hắn tự nhận là người đã sát hại Trịnh đại nhân…"

Sở Minh Duẫn không nhịn được cười nhạo nói, "Lâu như vậy cũng không điều tra ra manh mối, lúc này cư nhiên có thể lập tức để cho các ngươi bắt lại?"

"Có lẽ là biết hai vị đại nhân đến, có tật giật mình không chịu nổi." Chủ bộ trên mặt ngượng ngùng, nói, "Nói chung, hai vị đại nhân có muốn đến xem một chút?"

Tô Thế Dự nhìn hắn chốc lát, nhẹ giọng cười cười, "Cũng được."

Trong ngục đốt ngọn đèn dầu, lính canh ngục hướng bọn họ hành lễ mấy cái, dẹp đứng qua một bên đi. Trong ngục nam nhân trung niên đang ngủ gà ngủ gật, tóc tai tán loạn mơ hồ có thể thấy huyệt thái dương hơi nhô lên, bàn tay đặt tại bên người thô to, nhìn ra được thân thủ không cạn, cũng không biết là làm sao bị tóm được.

Nam nhân bị âm thanh kinh động, mơ mơ màng màng mở mắt ra, thấy người đến nhất thời thức tỉnh, trên mặt càng hiện ra vẻ hoảng sợ. Còn không đợi người phản ứng, chỉ thấy nam nhân bỗng nhiên quỳ xuống, xích sắt theo đó phát ra âm thanh cực lớn, hắn sợ hãi vạn phần nhìn Sở Minh Duẫn nói: "Đại nhân… Đại nhân tha mạng a!"

Sở Minh Duẫn không giải thích được nhìn hắn, "Ngươi đang nói với ta?"

"Thuộc hạ… Thuộc hạ hành sự bất lợi… Nhưng…" Nam nhân ngẩng đầu thật nhanh nhìn Sở Minh Duẫn một cái, run như cầm cập, "Cầu xin đại nhân giơ cao đánh khẽ!"

Lính canh ngục nhất thời đều hít một hơi khí lạnh, không hẹn mà cùng nhìn chằm chằm Sở Minh Duẫn.

Tô Thế Dự như có điều suy nghĩ đứng quan sát, cũng không mở miệng.

Sở Minh Duẫn nghiêng đầu quan sát hắn chốc lát, bỗng nhiên lắc đầu nở nụ cười, "Muốn kéo ta xuống nước cũng không tìm hiểu cho rõ ràng, thủ hạ của ta cũng không có người khó nhìn như vậy."

Nam nhân nhất thời nghẹn trụ.

Tô Hành biểu tình vi diệu liếc nhìn Sở Minh Duẫn, quay đầu đối Tô Thế Dự nói: "Dự, ngươi không hỏi chút gì?"

Tô Thế Dự cười nhạt nói: "Nếu hắn cầu xin Sở đại nhân, vậy từ Sở đại nhân làm chủ đi."

Nam nhân nghe vậy vội vàng nhìn về phía Tô Thế Dự, liên thanh cầu xin: "Ngự Sử đại nhân! Thảo dân phạm vào tội nặng, tự biết phải chết… Nhưng, nhưng là thê nhi ta dù sao cũng là người vô tội, cầu xin đại nhân có thể cứu bọn họ ra."

Lời này hàm nghĩa thâm hậu, Tô Thế Dự thu liễm con ngươi nhìn hắn, cười mà không nói.

Sở Minh Duẫn mỉm cười nhìn Tô Thế Dự, lại tiếp tục đối nam nhân kia nói: "Được rồi, đừng hô nữa. Ta hỏi ngươi, Trịnh Uyển bị giết đã lâu như vậy, ngươi không sớm chút chạy ra Phù Phong quận, tại sao hôm nay mới xuất hiện?"

Nam nhân thẳng tắp nhìn Sở Minh Duẫn, khuôn mặt có chút vặn vẹo, nói: "Ta bất quá làm việc theo mệnh lệnh, lời này của đại nhân là muốn rũ sạch trách nhiệm, ta làm sao có thể giải thích."

"A, " Sở Minh Duẫn lạnh lùng nói, "Ngươi nói ngươi là thuộc hạ của ta, theo mệnh lệnh ta làm việc, vậy ngươi bây giờ một mực chắc chắn đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?"

Nam nhân tránh né ánh mắt của hắn, thấp giọng nói, "Theo như lời đại nhân nói, ta chẳng qua là quân cờ tiện tay đều có thể vứt bỏ, làm sao được tính là thuộc hạ của ngài. Chuyện tới nước này, bất quá tận hết sức, nhìn xem có thể để cho thê nhi ta may mắn sống sót."

"Thê nhi ngươi làm sao vậy?" Hắn buồn cười nói.

"Chuyện này, e rằng trong lòng đại nhân so với ta rõ ràng hơn…"

Sở Minh Duẫn nheo lại con ngươi, đang muốn tiến lên chợt bị người kéo lại cánh tay, hắn quay đầu nhìn lại, Tô Thế Dự đối với hắn hơi mỉm cười nói, "Nhìn hắn tâm tình bất ổn, đại khái hỏi cũng không được gì. Thẩm vấn không phải nóng lòng nhất thời, Sở đại nhân hôm nay cũng mệt nhọc, không bằng đi về nghỉ trước?"

Sở Minh Duẫn nhíu mày nhìn thần sắc Tô Thế Dự, sau đó quay đầu đi qua loa đáp một tiếng.

Chuyện này trạng thái phát triển thật là đặc sắc, đợi nhóm người bọn hắn ra khỏi phòng giam, đám cai ngục rốt cục có thể không kiêng dè chút nào mồm năm miệng mười bàn luận, nói đến hết sức vui sướng. Bên ngoài phòng giam, vẻ mặt mấy tên tùy tùng đi theo chủ bộ cũng vạn phần kỳ diệu.

Tô Hành không nhịn được lôi kéo Tô Thế Dự nói nhỏ: "Dự, ngươi xem cái tình hình vừa rồi…"

Tô Thế Dự lại hiếm có mà ngắt lời hắn, ngữ khí vẫn rất ôn nhu và bình thản, "Dùng lời nói phiến diện vu oan cho người khác cũng không phải hiếm thấy, huống hồ hiện nay chưa có chứng cứ khẳng định chính là người kia hành hung phạm án, thúc phụ cũng chớ đưa ra kết luận quá sớm."

Sở Minh Duẫn một mình đi ở phía trước nghe được rõ ràng, không mang theo tâm tình khẽ cười. Trong lòng hắn rõ ràng, lời nói của nam nhân kia có thể mê hoặc người, cũng không cách nào làm Tô Thế Dự đối với hắn hoài nghi, cũng không phải nói Tô Thế Dự có bao nhiêu tín nhiệm hắn, mà là người này hết lòng tin theo phán đoán của mình.

Tuy rằng như vậy, trong lòng hắn vẫn mơ hồ buồn bực, dù sao Sở Minh Duẫn xưa nay tính khí không tốt, cùng Tô Thế Dự đùa giỡn tâm cơ chút thì thôi đi, đối với người khác hắn quả thực không có bao nhiêu kiên trì.

Cũng không biết Tô Thế Dự có phải là cảm giác được hắn tâm tình không tốt, sau lần đó hai ngày, Tô Thế Dự ngoài ý liệu vừa không đi phòng giam thẩm vấn, cũng không đến trạch viện Trịnh Uyển, mà là lôi kéo Sở Minh Duẫn đem công văn chồng chất của Phù Phong quận vì cái chết của Trịnh Uyển hỗ trợ phê duyệt hơn phân nửa, vì vậy Sở Minh Duẫn lại càng buồn bực hơn.

Ngay đêm đó thời điểm Tô Thế Dự cầm vài cuốn sách gõ cửa phòng hắn, Sở Minh Duẫn một tay chống tại khuông cửa, không nhịn được nữa nói: "Tô đại nhân, ngươi nếu không phải đến bồi ngủ, mời trở về đi."

Tô Thế Dự đem sách đặt trước mắt hắn mở ra, không phải công văn mà là binh thư, "Không cần ngủ, đêm nay e rằng có biến cố, ngươi ta ở trong phòng ngươi chờ."

Sở Minh Duẫn hơi nhíu mày, thu tay về để hắn vào nhà, "Biến cố gì?"

"Cụ thể ra sao ta cũng không rõ ràng." Tô Thế Dự đem đồ vật ở trên bàn gác lại, "Bất quá ta đã báo cho

thúc phụ phải rời khỏi Phù Phong quận đi nơi khác kiểm tra, tối nay sẽ không động thủ, bọn họ liền không có cơ hội."

"Bọn họ?" Sở Minh Duẫn ngồi xuống đối diện y, "Ngươi biết cái gì?"

"Chỉ là suy đoán, " Tô Thế Dự cười cười, "Tổ chức gây án chung quy phải có người điều hành, hai ngày này ta so sánh trước sau năm lần thời gian mấy vị quan lại bị sát hại, phát hiện nếu chủ mưu thân ở nơi đây, thời gian này vừa vặn có thể đối mặt."

"Cho nên ngươi dự định lấy hai chúng ta làm mồi nhử?"

Tô Thế Dự ngước mắt nhìn hắn, ánh nến phản chiếu tròng mắt y đen như mực, lại dẫn theo chút trêu tức nói: "Sở đại nhân chẳng lẽ là sợ?" Tiếng nói ôn hòa cuối cùng hơi hơi bốc lên, như có như không mà cất giấu ý cười, rất là êm tai.

Y dáng dấp như vậy làm Sở Minh Duẫn ngẩn người, ngược lại câu môi cười nói, "Chẳng lẽ không phải ngươi sợ nên mới chạy đến trong phòng ta?"

Tô Thế Dự lắc đầu khẽ cười nói: "Ta đến đây bất quá là vì thuận tiện làm việc, Sở đại nhân đa nghi rồi."

"Ngươi cần gì phải giải thích, " Sở Minh Duẫn ý cười dịu dàng nói, "Da mặt mỏng như vậy, cứ nói thẳng là muốn ta bảo vệ khó đến vậy sao?"

Tô Thế Dự không nói gì nhìn hắn chốc lát, bỗng nhiên nói: "Đúng rồi, trước kia ta muốn hỏi ngươi một câu."

"Hả?"

"Sở đại nhân da mặt dày như vậy, không cảm thấy nóng sao?" Tô Thế Dự nghiêm trang hỏi.

"…" Sở Minh Duẫn nghiêm trang đáp: "Ngươi tới sờ một cái xem?"

Tô Thế Dự lặng lẽ cầm lấy một quyển binh thư đưa tới, kết thúc đối thoại.

Sở Minh Duẫn thấp mắt liếc nhìn tên sách, "Xem rồi, đổi quyển khác đi."

25. Chương 25

Gần tới canh ba, trên mái hiên bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân qua lại, trong đêm thu yên tĩnh đặc biệt rõ ràng, nhưng không hề dừng lại đi về phía khác.

Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự liếc mắt nhìn nhau, đẩy cửa ra liền tung người đuổi theo.

Bất quá mới được vài bước lại nghe một chỗ khác bên trong biệt viện có chút động tĩnh, bọn họ hạ xuống nhìn xung quanh, phát hiện là nơi ở của Tô Hành. Trong viện hộ vệ không biết đi đâu rồi, xuyên thấu qua cửa sổ có thể mơ hồ nhìn thấy trong phòng một mảnh tàn tạ, dường như có vết tích đánh nhau.

Sở Minh Duẫn vỗ vỗ Tô Thế Dự, "Bên kia."

Quả nhiên có bóng người tại chỗ rẽ đột nhiên chợt lóe, hướng về nơi hẻo lánh trong nha phủ mà đi. Bọn họ một đường truy đuổi, trong bóng đêm nặng nề phân nửa cửa sắt hiện ra trong tầm mắt, đây là thủy lao bên trong nha phủ. Tiền nhiệm phía hữu Phù Phong, Trịnh Uyển thiện tâm, nhiều năm qua bỏ đi không dùng mà khóa lại, hiện nay đoạn xích sắt trong thủy lao rơi trên đất, âm u lạnh lẽo hắc ám bên trong cánh cửa tinh tế thổi tới, trước mặt phát lạnh.

Bọn họ bước chân không khỏi dừng lại, trong thời gian ngắn bên trong mơ hồ truyền đến âm thanh Tô Hành. Tô Thế Dự hơi nhíu lông mày, kéo lại cánh tay Sở Minh Duẫn, đi vào bên trong dọc theo thềm đá đi xuống.

Sở Minh Duẫn kinh ngạc nhìn tay Tô Thế Dự, hồi lâu mới chậm chạp nhớ lại ở lối vào hầm mộ Cực Nhạc lâu chính mình thuận miệng nói, chỉ là không nghĩ Tô Thế Dự đến bây giờ vẫn còn nhớ tới, nhất thời không biết nên nói cái gì, không tiếng động cười cười. Lòng bàn tay người kia vẫn là ấm.

Tô Thế Dự đối với nước trong ngục này tựa hồ khá là quen biết, dưới tình huống mắt không thể thấy cư nhiên cũng không trở ngại chút nào theo tiếng đi về phía trước.

Thanh âm kịch liệt triền đấu bị tiếng vọng trên đường đi vọng lại có mấy phần kỳ ảo quỷ dị, dường như đã đến gần rồi, trong bóng tối không ngừng có tiếng kim loại tấn công cùng với đốm lửa lúc ẩn lúc hiện.

"Thúc phụ?" Tô Thế Dự lên tiếng.

Xa xa ứng tiếng kịch liệt vang lên âm thanh lưỡi dao mài trên tường, có người tê thanh tức giận mắng cái gì đó, không kịp nghe rõ ràng liền bị phá vỡ, thanh âm binh khí tầng tầng rơi xuống đất vang lại đây, chợt bên trong ngục hoàn toàn tĩnh mịch.

Một lát sau bên trong thủy lao bỗng nhiên sáng lên ánh lửa, ngọn đèn dầu vững vàng lung lay, chiếu sáng một góc không gian. Tô Hành thở dốc bất định dựa trên tường, bên chân hắn cách đó không xa nằm một người hắc y bịt mặt, người đã không còn khí tức lại vẫn trừng Tô Hành đến rách cả mí mắt.

Sở Minh Duẫn đến gần ngồi xổm xuống, một phen thoát đi khăn che mặt, gương mặt kia mấy ngày nay bọn họ đã gặp qua không ít lần, chính là chủ bộ. Hắn há to miệng, đem hết toàn lực muốn nói cái gì, nhưng đáng tiếc yết hầu đã bị cắt ra, không phát ra được chút âm thanh nào, chẳng qua khiến mặt của hắn đồ thêm mấy phần dữ tợn.

Tô Hành trên người chằng chịt vết thương, phí sức ho khan hai tiếng, mắng: "Súc sinh này, chẳng trách bỗng nhiên nói bắt được hung thủ, nguyên lai chính hắn giết người, bây giờ còn muốn xuống tay với ta!"

Sở Minh Duẫn ý tứ hàm xúc không rõ cười cười, không tiếp thu lời hắn, đứng lên đang muốn đi lại bị Tô Thế Dự giơ tay ngăn cản. Sở Minh Duẫn nghi hoặc nhìn sang, chỉ thấy Tô Thế Dự yên lặng nhìn Tô Hành, ánh mắt yên tĩnh đến hơi khác thường.

Tô Hành buồn bực hướng y vẫy vẫy tay, "Dự, ngươi tới đây, lại dìu thúc phụ một chút."

Tô Thế Dự đứng tại chỗ không nhúc nhích, "Thúc phụ, " yên lặng chốc lát, y bỗng nhiên nói, "Ngươi ngày ấy hỏi ta ta không có nói cho ngươi biết, kỳ thực Trịnh Uyển phu nhân có nói một câu."

"Cái gì?"

"Đã là quen biết, tại sao phải hạ độc thủ như vậy."

Tô Hành cười cười, nhìn chủ bộ nằm trên đất nói: "Cũng không phải, ai có thể nghĩ được hắn theo Trịnh Uyển lâu như vậy, lại còn tàn nhẫn hạ độc thủ."

Tô Thế Dự vẫn là nhìn hắn, lập lại: "Đã là quen biết, tại sao phải hạ độc thủ như vậy." Thanh âm y ôn nhu, từng chữ rõ ràng.

Tô Hành ngẩn người, sắc mặt hơi biến, "… Ngươi có ý gì?"

Tô Thế Dự nhàn nhạt nói: "Trịnh Uyển cùng ngươi quen biết nhiều năm, chủ bộ là thủ hạ ngươi luôn chờ đợi sai phái, thúc phụ, hà tất hạ độc thủ như vậy."

Sở Minh Duẫn ánh mắt sâu xa từ trên người hai người chần chừ, khoanh tay tự giác dựa vào một bên tường thờ ơ lạnh nhạt.

Tô Hành biểu tình triệt để khó coi, "Dự, ngươi đây là ý gì? Ngươi đang hoài nghi ta?!"

"Trước tối nay là hoài nghi, "Y thu liễm mâu sắc, "Bây giờ đã xác định. "

"Xác định cái gì?! Xác định người là ta giết?" Tô Hành không thể tin, "Ta chính là thân thúc phụ của

ngươi, ta và ngươi là quan hệ huyết thống! Ngươi khi còn bé ta còn ôm lấy ngươi, mang ngươi đi ra ngoài đạp thanh, ngươi không nhớ rõ?"

Tô Thế Dự nhẹ vô cùng mà nở nụ cười, "Chất nhi tất nhiên nhớ. Không chỉ như vậy, ta còn nhớ thúc phụ năm đó thời điểm đảm nhiệm phía hữu Phù Phong giám sát xây tòa thủy lao này, khi đó ngài từng dẫn ta đến nơi này, nói cho ta biết nơi ngài giấu cơ quan, "Y ngước mắt, nhìn Tô Hành, "… Người đã quên mất, chỉ sợ là ngài đi."

Tô Hành đồng tử đột nhiên co rút, ngay sau đó tức giận tựa như cả người run rẩy, "Có cơ quan thì như thế nào? Lẽ nào ngươi cảm thấy ta sẽ hại ngươi hay sao?"

Tô Thế Dự cụp mắt, trầm mặc một lúc lâu lại nói: "Thời điểm ta đến đây Thúc phụ từng thuật lại lời cô mẫu nói, ngài còn nhớ không?"

— Ta lần này đến nhậm chức, lúc đi ngang qua Kim Lăng thấy cô mẫu ngươi, nàng nói ngươi để tang đã hơn một năm, nếu Đỗ Việt cũng ở Trường An, ngươi lại kéo dài, nàng sẽ tự mình đến xử lý, thuận tiện còn có thể đi nhìn nhi tử.

— nàng nói ngươi để tang phục đã hơn một năm.

"Phụ mẫu ta từ thế tại tháng bảy, tháng tám Trịnh Uyển gặp phải ám sát, sau đó mệnh ngài bổ nhiệm chức phía hữu Phù Phong. Cô mẫu tính cách nghiêm cẩn, chắc chắn sẽ không nhớ lầm ngày giỗ, lại càng không nhất thời nói sai…. Như vậy ngài trước đó tháng bảy đã đến Trường An, tại sao vẫn luôn không lộ diện, vì chuyện gì?"

Đến Trường An, giấu mình ở Phù Phong quận, trong bóng tối âm thầm tạo ra một loạt án mạng, sau khi bọn họ đến liền an bài kẻ giả dạng hung thủ chỉ định Sở Minh Duẫn không tha, trong hai ngày lợi dụng những tên cai ngục đứng ngoài quan sát đem lời đồn đãi Thái úy mưu đồ bí mật giết người tung ra ngoài, sau đó giết chết chủ bộ thay hắn làm việc, như vậy sẽ không người nào có thể chỉ ra và xác nhận, đồng thời cũng đưa bọn họ dẫn vào thủy lao, chỉ cần lợi dụng cơ quan giết chết bọn họ, kết quả cuối cùng đương nhiên chính là Thái úy mượn cơ hội ra tay với Ngự Sử đại phu, hai bên đều bại. Ngược lại không có chứng cứ, cùng với việc hắn mới nhậm chức phía hữu Phù Phong có thể có có quan hệ gì?

Kế hoạch này rất kín đáo, vốn không nên có chút sai sót nào.

Nhưng Tô Thế Dự tinh tường nhìn ở trong mắt, đoán cũng không sai chút nào.

Tô Hành trố mắt hồi lâu, cúi đầu, bả vai chậm rãi rung động, hắn hẳn là đang cười, tiếng cười kia dần dần lớn lên, nện trên bốn vách tường trong thủy lao vắng vẻ, thời điểm ngẩng đầu sắc mặt dĩ nhiên đã lạnh thấu, thẳng nhìn chằm chằm Tô Thế Dự, "Ngươi cư nhiên từ khi đó bắt đầu hoài nghi ta?"

Tô Thế Dự bình thản nói: "Ta phụng mệnh đến đây, vốn là vì tra án."

"A, Tô Thế Dự!" Tô Hành cười lạnh nói, "Thật đúng là Tô Quyết dạy dỗ nhi tử rất tốt, ngươi với cha ngươi giống nhau như đúc…. Không, cha ngươi còn kém xa ngươi!"

"Thúc phụ năm đó lẽ nào cũng bởi vì vậy bị trục xuất khỏi kinh thành?"

"Năm đó ta cái gì cũng không làm, Tô Quyết cư nhiên lấy một câu ta tâm địa không thanh khiết đã đem ta trục xuất ra ngoài!" Da mặt nếu đã xé rách, Tô Hành ngược lại là không kiêng dè gì, "Tâm địa không tinh khiết thì thế nào, Lý Duyên Trinh tên tiểu tử vắt mũi chưa sạch kia cũng có thể xem là quân chủ? Ta cũng không giống các ngươi có hứng thú đi dỗ hài tử."

"… Cho nên thúc phụ hôm nay lựa chọn cách này?"

"Chẳng lẽ phải giống như phụ tử các ngươi? Một đám quân thần cương thường, cũng không biết mở mắt ra mà xem thiên hạ đã thành cái dạng gì! Náo loạn mấy năm, thiên tai không ngừng, trong thời gian ngắn an bình các ngươi còn thật sự cho rằng đã bắt đầu thái bình? Tỉnh táo chút đi, Lý Duyên Trinh kia ngu ngốc vô năng đã định trước là chống đỡ không nổi!"

"Thúc phụ nói cẩn thận." Tô Thế Dự hơi nhíu lông mày.

"Chớ gọi ta thúc phụ, " Tô Hành cười lạnh, "Ta xem như hiểu rõ, chỉ trách ta quên mất ngươi là hạng người gì, lúc trước khi cha ngươi muốn một kiếm giết chết ngươi ta không nên ngăn cản, càng có thể miễn cho hiện tại hối hận! Ta sớm nghe người ta nói Ngự Sử đại phu là người như thế nào, bây giờ nghĩ lại nói rất đúng, " hắn giơ tay chỉa thẳng vào Tô Thế Dự, "Vô tâm vô dục, vô huyết vô lệ *(Không có tâm, không có khát cầu, máu lạnh, vô tình)*! Ngươi cứ tiếp tục như vậy, cho nên cả đời này đều đơn độc!"

Vốn là quan hệ huyết thống, phải như thế nào mới có thể oán độc như vậy.

Một trận mắng này thực sự vô cùng nhuần nhuyễn, Sở Minh Duẫn không khỏi nhìn Tô Thế Dự nơi đó liếc mắt một cái. Tô Thế Dự khuôn mặt nhàn nhạt, nhất quán không chút gợn sóng nào, chỉ là không biết người có phải hay không quả thực trước sau như một, tâm lạnh lẽo cứng rắn, lại không hề động dung.

Mãi đến tận khi Tô Hành thở hồng hộc ngừng nói, Tô Thế Dự mới bình tĩnh mở miệng: "Chất nhi nghe chỉ giáo, kính xin thúc phụ nhận tội."

"Nhận tội? Ở tại trong ngục chờ ngươi thẩm vấn lại xử tử cực hình?" Tô Hành bước chân bất ổn đi phía trước một bước, "Không cần ngươi động thủ!" Hắn bỗng nhiên vỗ bên trên vách tường, cơ quan 'Két' mà một tiếng lõm xuống, một vách tường che đậy đỉnh tường đá ầm ầm rớt xuống, tựa như sấm sét ầm ầm đập xuống trước mặt Tô Thế Dự mấy thước, chấn động kinh tâm.

Dòng máu từ vách tường đá chậm rãi tràn ra, uốn lượn chảy xuôi, ven theo dày của y. Nhất thời yên tĩnh.

"Tô đại nhân?" Sở Minh Duẫn thăm dò lên tiếng gọi.

Tô Thế Dự xoay người, “Đi thôi, đợi sau khi trời sáng lại sai người đem nơi này thu liễm.”

Sở Minh Duẫn đuổi theo y, suy nghĩ một chút nói: “Tô đại nhân cùng lệnh tôn…Tựa hồ quan hệ rất căng thẳng?” Hắn hiếm thấy tìm từ uyển chuyển một chút.

“Không cần suy nghĩ nhiều, phụ thân chỉ là tính khí không được tốt.” Ngữ khí vân đạm phong khinh.

“Này — ta nói, ” Sở Minh Duẫn nhìn bóng lưng y, “Ban đêm tửu lâu ở đây không đóng cửa, ngươi nếu là tâm trạng không thoải mái, ta có thể đi cùng ngươi uống vài chén.”

Tô Thế Dự tựa hồ là khẽ cười, “Án mạng đã phá, ngươi ta cuối cùng cũng coi như không phụ thánh mệnh, trong lòng ta tại sao lại không thoải mái?”

“Được đó, vậy chúng ta đi uống vài chén chúc mừng ta tẩy sạch hiềm nghi?” Âm thanh vừa mới thốt lên không khỏi ngưng lại, Sở Minh Duẫn vô cùng hiếm có tự mình cũng cảm thấy hắn có chút thích ăn đòn.

Không ngờ Tô Thế Dự lại dừng bước, ngoái đầu lại nhìn hắn, mỉm cười cười nói: “Sở đại nhân có ý định chúc mừng?”

“… Tạm được.”

“Vậy đi thôi.”

Phù Phong quận dù sao cũng là đất phồn hoa, mặc dù là đêm khuya, trong tửu lâu vẫn là như trước đèn đuốc sáng rực, có hai, ba khách nhân nhàn tản rỗi rãi.

Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự ở trên lầu tìm một vị trí tương đối yên lặng ngồi xuống, rượu trong chén được hâm nóng, mùi thơm thuần hậu. Sở Minh Duẫn không vội uống, nâng chén sứ chậm rãi sưởi ấm tay, tỉ mỉ nhìn thần sắc Tô Thế Dự.

Tô Thế Dự nhợt nhạt nhấp một miếng rượu, không giương mắt hỏi: “Trên mặt ta có vật gì không?”

Sở Minh Duẫn nghiêm túc nói: “Có đóa hoa nha.”

“…” Tô Thế Dự giương mắt nhìn hắn một chút, cười nói, “Không nghĩ Sở đại nhân nhanh như vậy đã say rồi.”

Sở Minh Duẫn thấp giọng cười cười, dừng một chút, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, “Đúng rồi, nếu Tô Hành là chủ mưu, lúc trước ở trong Cực Nhạc lâu ngươi nói Mộ lão bản phải gọi ngươi một tiếng huynh trưởng, vậy hắn hẳn là nhi tử Tô Hành?”

Tô Thế Dự nhẹ nhàng lắc đầu, "Thúc phụ không có nhi tử, dưới gối chỉ có hai nữ nhi, ta ở chỗ cô mẫu từng gặp qua các nàng mấy lần, trưởng nữ đã gả cùng thương nhân, ấu nữ vẫn còn nhỏ, cùng vị Mộ lão bản kia không có quan hệ. Hơn nữa theo tính tình của thúc phụ, chuyện hắn làm, trong nhà chắc chắn không ai biết."

"Vậy cái người phải gọi ngươi một tiếng huynh trưởng rốt cuộc là ai?"

"Thẳng thắn mà nói, ta cũng không có đầu mối gì." Tô Thế Dự nói, "Tô gia mấy đời làm quan, người bên trong triều chính đại thể đều cùng nhà ta có chút giao du, mà cùng thế hệ sau này chỉ có ta lớn tuổi hơn, nên người gọi ta là huynh trưởng đếm không xuể."

Sở Minh Duẫn không thèm để ý gật gật đầu, "Ta nhớ hình như có phải là ta lớn hơn ngươi mấy tháng?"

Tô Thế Dự bất động thanh sắc liếc nhìn hắn một cái, không nói tiếp.

Quả nhiên Sở Minh Duẫn nói tiếp, "Vậy ngươi cũng nên gọi ta một tiếng ca ca thôi?"

Tô Thế Dự cụp mắt quan sát chén sứ trong tay, dường như không nghe thấy.

Sở Minh Duẫn đưa tay qua đè lại chén rượu của y, đầu ngón tay sát qua cổ tay, hơi nghiêng người mặt mày mang ý cười nói: "Ngươi gọi ta một tiếng ca ca, ta lại mời ngươi mấy bình rượu ngon, như thế nào?"

"..."

"Sách, " Sở Minh Duẫn nhíu lông mày, "Ngươi tại sao lại không để ý tới ta."

... Nguyên lai ngươi cũng có thể nhìn ra người khác không muốn để ý đến ngươi.

Tô Thế Dự không nhịn được nhẹ giọng cười cười, đem tay hắn kéo xuống, "Theo luật, quan viên hai ngàn thạch trở lên không được lén lút tự ý làm thân kết bái."

Thân là Ngự Sử đại phu có đủ ưu thế, khắp nơi đều có thể tìm được nhiều... lí do tốt thế này.

Sở Minh Duẫn tẻ nhạt vô vị uống một hớp rượu, thuận miệng nói, "Ngươi nói người trong nhà Tô Hành không biết chuyện gì xảy ra, bây giờ hắn chết như vậy, vậy thê tử hắn chẳng phải là hận ngươi chết đi được?"

Tô Thế Dự đầu ngón tay hơi ngừng lại, chậm rãi xiết chặt cốc, lại tiếp tục thả lỏng, "Có lẽ vậy, " Y lại nói, "Bất quá thúc phụ phạm chính là tội nặng, theo luật còn phải liên luỵ cửu tộc, các nàng có cơ hội để hận ta hay không cũng còn chưa biết."

Sở Minh Duẫn vi lăng, "Ngươi dự định thực sự báo lên?"

Tô Thế Dự kỳ quái liếc mắt nhìn hắn, "Có gì không thể?"

"Ngươi có biết ngươi cũng là người bên trong cửu tộc?"

"Ta tất nhiên rõ ràng." Tô Thế Dự nhàn nhạt nói.

Sở Minh Duẫn biểu tình phức tạp nhìn y, "Tô đại nhân đây là muốn…. Tự tay đem mình chém giết tịch thu gia sản?"

"Luật pháp như vậy, tự nhiên tuân theo." Tô Thế Dự rót đầy thêm chén rượu cho hai người, nói, "Bất quá hiện nay tất cả vẫn chưa chấm dứt, phải đợi tra xét qua nơi ở của thúc phụ, mới đưa ra kết luận được."

"Sau khi tra xét, tội danh của Tô Hành chỉ sợ có tăng chứ không giảm."

Tô Thế Dự nhẹ nhàng nở nụ cười, không trả lời.

Sở Minh Duẫn uống cạn rượu trong chén, một tay nâng quai hàm nhìn bàn tay thon dài của Tô Thế Dự đang nắm chén rượu, ngân thêu đường viền nơi ống tay áo hơi trượt xuống, hiện ra một đoạn cổ tay gầy gò, mi mắt hơi rủ xuống che đi đồng tử đen nháy, phong nhã đến cực điểm. Hắn bỗng nhiên không nhịn được bật thốt lên: "Ngươi nếu cứ như vậy chết đi, nói không chừng ta thực sự sẽ vô cùng thương tâm."

Tô Thế Dự nghiêm túc suy tư một chút, vẫn là không có nghe ra bên trong lời này đến tột cùng là có sắc thái như thế nào, nhưng xem thần sắc Sở Minh Duẫn hoàn toàn không có ý cười, lại không giống trào phúng, không thể làm gì khác hơn là lý giải thành an ủi. Y đạm nhạt nở nụ cười, "Đa tạ ngươi quan tâm." Thuận theo xoay chuyển đề tài, "Bất quá người như Sở đại nhân đây thế gian quả thực hiếm có."

"Nói thế nào?"

"Tác phong nói chuyện của ngươi như vậy, mười người thì có đến chín cũng sợ bị người đánh, chỉ còn dư lại thân thủ bất phàm, tất nhiên là thế gian hiếm có." Tô Thế Dự cười nói.

Thân thủ bất phàm Sở Minh Duẫn mặt không đổi sắc cười nói, "Như nhau thôi."

Tô Thế Dự không tiếp thêm lời, lại vì chính mình rót đầy một chén, đưa vào trong miệng chợt thấy rượu đã hơi lạnh, dọc theo yết hầu trôi xuống chẳng mấy chốc thấm đầy phế phủ.

Hồi lâu không tiếng động, một tiếng thở dài nhẹ vô cùng, một bàn tay bỗng nhiên rơi vào mi tâm y, Tô Thế Dự kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Sở Minh Duẫn mỉm cười nhìn y, thần sắc dường như hơi

say, hai con mắt nhưng là trong trẻo, phẳng phất ánh vào ánh mặt trời sáng.

"Đã nói mời ngươi uống rượu chúc mừng, ngươi làm sao vẫn luôn cau mày?"

Tô Thế Dự hiếm thấy trố mắt nhìn hắn, quên mất mở miệng. Sở Minh Duẫn ngón tay liền kề sát ở mi tâm, chầm chậm cẩn thận họa lại đường chân mày, cực kỳ nghiêm túc dọc theo độ cong chân mày vuốt lên một chút, cuối cùng dừng ở đuôi lông mày.

Ngón tay hắn ấm áp hơi nhiễm hương rượu, mùi đàn hương lượn lờ quanh tay áo, Tô Thế Dự rõ ràng có thể cảm giác bàn tay chạm đến làn da có chút ngứa, ẩn ẩn xao động, cảm xúc xa lạ khác thường đột nhiên xông lên đầu, chớp mắt tan biến, không kịp cảm nhận rõ ràng.

Sở Minh Duẫn liền như vậy quan sát y, bỗng nhiên nghiêng đầu nở nụ cười, "Tô đại nhân…" Hắn bả vai không nhịn được khẽ run, "Ngươi cái vẻ mặt này khiến ta muốn nắn nắn khuôn mặt của ngươi nha."

"…" Tô Thế Dự lặng lẽ gạt xuống tay hắn, đột nhiên chớp mắt, nhìn Sở Minh Duẫn cười đến mặt mày cong cong, không nhịn được cũng cười ra tiếng.

Bên mặt bỗng nhiên rơi xuống một tia lạnh lẽo, ngược lại tiếng mưa rơi róc rách vang lên, Tô Thế Dự theo ánh mắt Sở Minh Duẫn nhìn phía ngoài cửa sổ. Ngoài cửa sổ là một mành mưa thu, bừng tỉnh muôn vàn ngọn đèn dầu.

26. Chương 26

Từ nơi ở của Tô Hành bọn họ tìm được một xấp thư cùng mấy miếng ấn phù *(ấn chương làm bằng thiết phù)* không rõ tác dụng, trong thư nói rõ hắn cùng với các phe phái liên lạc qua thư từ như thế nào và cũng xem như tất cả tình tiết vụ án đều ở đây, không bỏ sót điều gì. Mà bên trong xấp thư tín còn dư lại một phong thư có thời gian lâu nhất, trong đó giữa những hàng chữ rõ rõ ràng ràng đã biểu lộ rõ Tô Hành cùng người trong thư xưng là thần, lạc khoản kia ký tên là con dấu của Hoài Nam vương, như thế nào cũng không giả được ấn tín.

Tô Thế Dự đọc bức thư mấy lần, phát hiện không hề có sơ hở, ngược lại càng tăng thêm nghi hoặc.

Án mạng lần này cùng với vài sự tình lần trước có dính dáng đến nhau, mọi việc đều nằm trong dự liệu, thậm chí chứng cứ lần này càng thêm xác thực, đã có thể kết luận người ở sau màn chủ đạo tất cả chính là Hoài Nam vương, nhưng nếu thật sự kết luận như thế, chẳng lẽ y trước giờ hoài nghi cũng chỉ là đa tâm, tất cả sự thực thật ra đã sớm đường hoàng bày ở trước mặt y?

"Dự." Một đạo thanh âm quen thuộc đột nhiên vang lên.

Tô Thế Dự lấy lại tinh thần, chớp mắt do dự, cuối cùng vẫn từ từ quay người sang.

Một vị phụ nhân đoan trang đứng ở bên ngoài cách vài bước có hơn, trong tay nắm một tiểu cô nương bất quá chỉ chừng sáu, bảy tuổi, nàng thẳng tắp nhìn Tô Thế Dự, sau đó lôi kéo tiểu cô nương, từng bước một xuyên qua đình viện đầy quan viên đang tới lui điều tra, trực tiếp đi về phía y.

Tô Thế Dự thu liễm con ngươi, trên mặt mang theo ý cười nhàn nhạt, cung kính nói: "Thẩm thẩm."

Phụ nhân dừng ở trước mặt hắn, không lên tiếng, sau đó đột nhiên nâng tay lên tàn nhẫn muốn đem lòng bàn tay hạ xuống, Tô Thế Dự rũ mắt không nhúc nhích.

Thời điểm sắp chạm đến Tô Thế Dự lại bị người mạnh mẽ nắm chặt cổ tay, nàng tức giận nhìn chằm chằm nam nhân lam y đột nhiên xuất hiện, "Buông tay!"

Sở Minh Duẫn lành lạnh cười nói: "Tô phu nhân, ngươi biết rõ ràng kết cục sỉ nhục mệnh quan triều đình."

Phụ nhân mắt thoáng cái đỏ lên, tức giận đến cả người phát run, "Ngươi buông tay cho ta! Thả ra!"

Tiểu cô nương ở bên cạnh không biết xảy ra chuyện gì, chỉ là bị khung cảnh này hù dọa, vóc dáng nho nhỏ luống cuống tay chân nghĩ muốn kéo lấy nàng lại không có kết quả, quay đầu một bên bảo vệ Tô Thế Dự tựa hồ nhào lên thân thể y, một bên nhu nhu mà kêu, "Nương, đừng đánh! Không nên đánh ca ca!"

Phụ nhân đáy mắt nổi lên lệ ý, ngồi xổm người xuống ôm chặt nàng, quay đầu hung tận mà nhìn chằm chằm Tô Thế Dự, lời nói là nói với tiểu nữ nhi trong lồng ngực, "Dĩnh, ngươi nhìn y rõ ràng không? Ngươi xem y còn có điểm nào giống ca ca ngươi!"

Dĩnh mờ mịt nhìn sang, "Đúng nha, Thế Dự ca ca…"

"Y không phải, " phụ nhân cắn răng nghiến lợi nói, "Y là kẻ thù giết cha ngươi, lòng lang dạ sói!" Nàng đột nhiên lên tiếng, thanh âm thê lương khiến cho người trong viện nghe được rõ ràng, "Tô Thế Dự! Lục thân không nhận, trái tim của ngươi chẳng lẽ làm bằng sắt đá sao! Ngươi ngay cả thân thúc phụ mình đều có thể giết, vậy ngươi dứt khoát cũng giết hai chúng ta a! Ngược lại một nhà chúng ta đều là phạm nhân, ngươi sợ cái gì, ngươi động thủ a!"

Tô Thế Dự không nói một lời, một lúc lâu sau, nhẹ vô cùng mà thở dài, xoay người đi vào trong nhà.

Phụ nhân đứng dậy muốn đuổi theo, bị quan binh tay mắt lanh lẹ ngăn cản, nàng không tránh thoát, la mắng vài câu sau lại giật lùi về sau quỳ gối, ôm nữ nhi bi thương khóc rống.

Sở Minh Duẫn theo vào, nhìn bóng lưng Tô Thế Dự thong thả chậm rãi đi đến phụ cận, cười nói: "Muốn ta ôm ngươi một cái không?"

Tô Thế Dự nghiêng đầu phức tạp liếc nhìn hắn, “Sở đại nhân ngủ trưa còn chưa tỉnh sao?”

Sở Minh Duẫn cười cười, thấp mắt nhìn trên mu bàn tay y bị cào ra vài vết máu, sâu kín thở dài: “Tô đại nhân tội gì phải như vậy chứ, ngươi nếu không đến đây điều tra, trực tiếp đem tội danh đổ trên đầu ta không phải đơn giản hơn nhiều sao, vừa loại trừ đối thủ, còn có thể bảo toàn quan hệ huyết thống, cũng không đến nỗi bị mắng thành như vậy.”

“Sở đại nhân lời ấy sai rồi, ” Tô Thế Dự dừng lại chỉnh lý thư từ, ngữ khí bình thản lại nói năng có khí phách, “Quan hệ huyết thống thì lại làm sao, sai thì chính là sai.”

Sở Minh Duẫn hứng thú nhìn y, nửa ngày lắc đầu cười cười, “Ngươi cũng thật giống tảng đá.”

Vụ án kết thúc, Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự hồi kinh phục mệnh.

Việc này là đại hoan hỉ, cả triều văn võ rối rít nói chúc mừng, chỉ là ánh mắt nhìn về phía Tô Thế Dự không khỏi có chút phức tạp. Chuyện phiếm bên trong tửu lâu cũng tíu tít cảm thán, nói Ngự Sử đại phu thật đúng là lòng dạ ác độc đến vô tình.

Mà Tô Thế Dự không hề bị lay động, từng bước xử lý vụ án, mang theo bản tội danh tiến vào cung, trình lên cùng Lý Duyên Trinh xem qua.

Lý Duyên Trinh xem xong tấu chương, bất đắc dĩ cười nhìn y, “Tô ái khanh quả thực trước sau như một mà giải quyết việc chung, cũng dự định đem mình liên luỵ.”

“Lẽ ra nên như vậy.” Tô Thế Dự nhàn nhạt nói.

“Trẫm nhưng là đau lòng mình mất đi một cánh tay, ” Lý Duyên Trinh gác lại tấu chương, “Tô Hành đã sợ tội tự sát, hà tất thêm tội liên đới thân thích, huống hồ người không biết không có tội, trong nhà hắn chỉ còn cô nhi quả phụ, hảo hảo an trí cũng không sao.”

“Bệ hạ…”

“Ngươi cũng đừng giống như lần trước cùng trẫm tranh chấp, ” Lý Duyên Trinh khoát tay áo một cái, “Ái khanh một lòng trung trinh có nhật nguyệt chứng giám, tội của Tô Hành, trẫm chắc chắn sẽ không hoài nghi ngươi.”

Tô Thế Dự cụp mắt không đáp.

Lý Duyên Trinh thở dài một cái, “Xem như là báo đáp Tô gia ngươi mấy đời tận trung. Án mạng đã chết bao nhiêu người, trời thu huyết tinh đã đủ nặng, hà tất lại giết chóc.”

Tô Thế Dự nghe vậy từ từ lộ ra ý cười nhàn nhạt, không nhiều lời nữa, cúi người quỳ tạ ơn.

"Bất quá, " Lý Duyên Trinh lật qua lật lại tấu chương, buồn bực nói, "Ngươi phía trên tại sao đối với chuyện Hoài Nam vương không nói một chữ?"

Tô Thế Dự đứng dậy, từ trong tay áo lấy ra một phần tấu chương khác đưa lên, "Thần đang muốn nói đến sự tình này đây."

"Lúc Cao tổ kiến nghị lập phong chư hầu, chính vì bảo vệ vương thất, vững chắc tứ phương, bảo đảm tân triều yên ổn. Nhưng hôm nay đã qua trăm năm, vật đổi sao dời, lấy Hoài Nam vương dẫn đầu chư hầu vương thế lực ngày càng bành trướng, theo ngàn dặm đất trời, xa hoa dâm dật, nhiều lần kháng mệnh, dĩ nhiên tạo thành uy hiếp, liền lấy việc tước phiên bắt buộc phải làm."

Lý Duyên Trinh xem tấu chương trong tay, "Thôi Ân lệnh?"

Đúng vậy, chính xác là các nước chư hầu sau này âm thầm phân đất phong hầu cho thế hệ sau, trưởng tử kế tục vương vị, những nhi tử khác cũng được phong tước hầu ở ngay trong lãnh thổ của chư hầu đó, các nước chư hầu cùng các huyện giống nhau, thuộc về các quận quản lý. Trên danh nghĩa gọi là thi ân huệ, thật ra là để suy giảm thế lực."

"Cho dù nghe ra cũng thật vẻ vang, phương pháp này cũng xem như nhu hòa, nhưng cuối cùng vẫn chạm đến lợi ích của bọn họ, thật sẽ không gây nên phản kháng sao?" Lý Duyên Trinh hỏi.

Tô Thế Dự nói, "Bởi vậy thần hiện nay mới không đem án mạng có quan hệ cùng Hoài Nam vương công bố."

"… Ái khanh nói, trẫm nghe không hiểu."

"Hệ lụy của án mạng này mặc dù với triều đình mà nói tổn thất nặng nề, nhưng chưa chắc đã không phải là cơ hội, chẳng qua là phải lợi dụng thế nào. Nếu như lúc này trực tiếp công bố lá thư đó với dân chúng, đối với một phương chư hầu mà nói, tác dụng chung quy rất mỏng manh. Mà thời tiết đã bắt đầu sang đông, xa mã xuất hành bất tiện, trong triều sự vụ nặng nề, đối với chúng ta bất lợi, huống hồ vụ án Tô Hành mới kết thúc, đối phương e rằng đang có đề phòng. Không bằng đợi năm sau, khi đó Hoài Nam vương tiêu tan cảnh giác, mà thần thân là Ngự Sử đại phu vốn nên thay mặt thiên tử cùng các chư hầu tuần thú *(đi săn vào mùa đông)*. Đi sứ phong quốc, chư hầu nên tới biên cảnh chào đón, nhân cơ hội lùng bắt Hoài Nam vương, áp giải về Trường An sau đó công bố tội trạng của hắn, bệ hạ cũng có thể mượn cớ lấy đó làm lí do, thi hành tước phiên *(tước bỏ che chắn)*."

"Vậy nghe theo lời ái khanh nói đi."

Mọi việc đã hoàn thành, Tô Thế Dự hành lễ xin cáo lui. Y đi ra khỏi ngự thư phòng, giương mắt trông thấy có người đi tới trước mặt, phấn trang điểm hơi quá, bước chân nhẹ nhàng lay động, trong ấn tượng mơ hồ nhớ ra đây là người hồi trước được tuyển tú vào cung, bây giờ là Khương Chiêu Nghi được bệ hạ

sủng ái. Tương phùng thi lễ, ngay sau đó y lập tức rời đi.

Mà ở phía sau Tô Thế Dự, Khương Viện chợt dừng chân, ngoái đầu nhìn bóng lưng của y, thần sắc tối tăm không rõ, mãi đến tận khi cung nữ nhẹ giọng nhắc nhở, nàng mới thấp giọng nở nụ cười, quay người tiến vào ngự thư phòng.

Bên kia Tô Thế Dự vừa bước vào trong phủ, một bóng người màu xanh liền nhào tới.

"Biểu ca ngươi rốt cuộc trở về rồi! Ta nói với ngươi ngươi đừng thương tâm nha, ngươi… Ai ngươi nhìn ta như vậy làm gì?"

Tô Thế Dự quay đầu lại xác nhận không đến nhầm chỗ, lại nhìn về phía Đỗ Việt, "Ngươi làm sao lại đến đây?"

"Sự tình cữu cữu Tô Hành… Ta cũng có nghe qua." Đỗ Việt kiên định nói, "Thế nhưng ngươi yên tâm, ta tuyệt đối không trách ngươi, là lỗi của cữu cữu, biểu ca ngươi cũng là bất đắc dĩ."

Tô Thế Dự nhẹ giọng cười cười, cùng y đi vào trong phủ, "Mấy năm này, A Việt hiểu chuyện không ít."

"Ta rõ ràng vẫn luôn rất hiểu chuyện." Đỗ Việt được khen mở cờ trong bụng, dừng một chút, nhớ tới chính mình đến đây làm gì, vội vàng nghiêm mặt nói, "Biểu ca, ngươi nhìn thế này cũng thấy không giống không vui a?"

"Không có gì vui vẻ hay không vui vẻ, sự tình đã qua thì cứ để nó qua đi." Tô Thế Dự cười nhìn y một cái, "Chẳng lẽ ngươi tới đây là muốn nhìn ta khóc?"

Đỗ Việt suy nghĩ đến bộ dáng Tô Thế Dự khóc, phát hiện không nghĩ nổi, "Biểu ca ngươi vừa nói như thế ta lại có điểm muốn nhìn…"

Tô Thế Dự liếc mắt nhìn y, Đỗ Việt cấp tốc đổi giọng, "A không phải, ta không phải lo lắng cho ngươi, ta cùng Tần Chiêu với họ Sở nói vài tiếng, lại đây ở cùng ngươi ít ngày."

Tô Thế Dự hơi kinh ngạc kỳ quái, "Tần Chiêu đáp ứng?"

Đỗ Việt trong nháy mắt khuôn mặt không còn thần thái ban nãy, "Không a, không biết hắn làm sao, chết sống đều không đồng ý."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó… Sau đó ta liền cùng hắn cãi vã chứ sao, " Đỗ Việt gãi đầu một cái, "Kỳ thực cũng không tính là

cãi, hắn cũng không lên tiếng, chính là cố chấp đòi mạng. Ta liền trực tiếp chạy ra ngoài, còn chưa thu thập được y phục đây, biểu ca ngươi bên này có người rảnh rỗi không, Tô Bạch cũng được."

Tô Thế Dự nhìn y ánh mắt phập phù, bất đắc dĩ cười cười, không truy hỏi nữa.

Đỗ Việt cũng trầm mặc không nói, cúi thấp đầu nửa ngày nặng nề thở dài.

Y chính là không hiểu tại sao chỉ vì một chuyện cỏn con mà Tần Chiêu lại có phản ứng lớn như vậy, bất quá lúc tỉnh táo lại phát hiện chính mình cũng có chút quá phận, nhưng bây giờ chạy về cũng không được, kia lại chờ thêm mấy ngày sau khi trở về tìm cơ hội nói xin lỗi đi, dù sao y có chút nặng lời…

— "Tần Chiêu ngươi sao lại như vậy?! Mẫu thân cũng không quản ta như thế, ta con mẹ nó muốn đi chỗ nào ngươi quản được sao?"

Sở Minh Duẫn tiện tay đưa đến một tỳ nữ, một bên nhìn Tần Chiêu đứng không nhúc nhích ở trong đình, một bên hỏi: "Hắn đứng ở đây bao lâu?"

Tỳ nữ cung kính nói: "Từ sau khi Đỗ dược sư đi vẫn không động đậy, ước chừng là hai canh giờ."

Sở Minh Duẫn gật gật đầu, đi tới, cụp mắt nhìn Tần Chiêu không nói hồi lâu, suy nghĩ một chút nói, "Sư đệ, cơm tối ngươi nếu không ăn ta cũng không chờ ngươi."

Tần Chiêu mặt không thay đổi liếc nhìn hắn, không nói gì.

Sở Minh Duẫn ý vị không rõ nở nụ cười, nghiêng đầu quan sát hắn, "Mặt lạnh, ngươi đứng ở nơi này là muốn làm gì, đợi Đỗ Việt chạy về?"

Tần Chiêu vành môi mím lại, tay nắm thành quyền nắm thật chặt.

"A, " Sở Minh Duẫn thấp giọng cười nhạo, trên mặt tiếu ý biến mất, lạnh lùng nói, "Tự ngươi nói không muốn ép y, vậy sao ngươi không buông tha y? Chừng nào y không hiểu tâm tư của ngươi, vậy đây chắc chắn sẽ không phải là lần cuối cùng."

Tần Chiêu mâu sắc ám trầm, âm thanh khàn khàn, "Sư…"

Sở Minh Duẫn xoay người rời đi, "Ta đói."

"…"

Tần Chiêu liếc mắt bên ngoài phủ không một bóng người, rốt cục cất bước đi theo Sở Minh Duẫn.

Tác giả có lời muốn nói: Thôi Ân lệnh là tham khảo thời điểm Hán vũ đế ban bố pháp lệnh, mục đích là vì muốn làm suy yếu thế lực chư hầu vương, quy định sau khi chư hầu vương chết trưởng tử kế thừa vương vị, những nhi tử khác cũng được phong tước hầu ở ngay trong lãnh thổ của chư hầu đó, liệt hầu thuộc về địa phương cai quản.

Nhắc cũng khéo, thời điểm xác nhận tư liệu phát hiện nhà Hán thay mặt ban bố cùng bối cảnh với Văn Đế lúc Hoài Nam vương mưu nghịch bị bắt giam, hơn nữa sau đó chủ trì vụ án Hoài Nam vương chính là Ngự Sử đại phu, đại khái Ngự Sử đại phu cùng Hoài Nam vương có điểm đối nghịch đi.

Chủ kiến của Thế Dự tham khảo Lưu Bang lúc ở biên cảnh bị bắt quả tang khi đó là vua Hàn Tín.

Cuối cùng, các ngươi đoán Hoài Nam vương này có phải là đại boss →_→.

Editor có lời muốn nói:

Thôi ân lệnh (dành cho bạn nào muốn tìm hiểu thêm): Theo như lệnh này, khi một chư hầu vương chết đi thì người con trai trưởng sẽ được thế tập tước vương, còn những người con trai khác cũng được phong tước hầu ở ngay trong lãnh thổ của chư hầu đó. Trên thực tế, các hầu quốc được phong không còn do vị chư hầu vương kia quản lý nữa mà sẽ được nhập vào các quận trực thuộc triều đình, cũng tương đương như một huyện. Từ đời này sang đời khác, đất đai của chư hầu vì thế cũng sẽ ngày một giảm đi, đến nỗi chư hầu vương nhiều lắm chỉ có mười thành, tiểu hầu quốc chỉ được chừng 10 dặm. Bởi vậy các cuộc nổi dậy của chư hầu không còn đáng ngại như trước nữa, điển hình như cuộc nổi dậy của Hoài Nam vương Lưu An năm 112 TCN nhanh chóng bị dập tắt.

27. Chương 27

Lá cây héo tàn, gió bắc kéo đến.

Chừng hơn một tháng qua đi, thanh y tỳ nữ mới đến trong sảnh thông báo Đỗ dược sư đã trở lại. Tần Chiêu nghe vậy đột nhiên đứng dậy, thần sắc buồn bã, lại như cũ đem mình áp về chỗ ngồi. Sở Minh Duẫn liếc hắn một cái, ý vị thâm trường cười cười, tiếp tục lột vỏ trái quất trong tay.

Không bao lâu, Đỗ Việt quả nhiên chầm chậm đi đến cửa. Y thấp thỏm trong lòng, nhìn thấy Tần Chiêu né tránh tầm mắt lại càng bất an, lúng túng nửa ngày, khô khốc nói: "Ta đã trở về."

Tần Chiêu hơi nghiêng đầu không thấy rõ sắc mặt, không nói một lời.

Sở Minh Duẫn đại phát thiện tâm phản ứng lại, "Nhá, lại còn biết nhớ kỹ đường về? Không ở lại chỗ biểu

ca ngươi thêm mấy ngày?"

"Ta cũng muốn như thế, " Đỗ Việt mặt dày đi tới ngồi xuống, "Bất quá ta ở bên kia quả thật có chút cản trở, ngay cả Tô Bạch chân chạy còn nhanh hơn ta."

Có một người, như Đỗ Việt, ngươi sẽ thật không biết y đầu óc đơn giản hay là quá thiếu tâm nhãn.

Sở Minh Duẫn ăn quất, thưởng thức sắc mặt Tần Chiêu sau một tháng trở nên cực kỳ khó coi.

Đỗ Việt nhìn Tần Chiêu vài lần, cuối cùng cũng coi như lấy dũng khí nói: "Tần Chiêu, ta… ta đã trở về."

Lời nói của Sở Minh Duẫn ngày ấy còn đâm trong lòng hắn, Tần Chiêu vốn không biết cách biểu đạt, bây giờ lại càng như mắc nghẹn trong cổ họng, hồi lâu sau mới khô khốc mở miệng: "Ừm." Suy nghĩ một chút, lại bổ sung, "Trở về là tốt rồi."

Đỗ Việt ngượng ngùng, cũng không biết nói cái gì cho tốt nữa, quay đầu nhìn thấy Sở Minh Duẫn đã lau sạch tay, đứng dậy muốn đi ra, trên người xuyên một thân lăng văn tử bào. Y đột nhiên kinh ngạc, "Ai, lúc ta ra ngoài cũng nhìn thấy biểu ca mặc một thân tử bào này."

"Ừm." Sở Minh Duẫn sửa lại vạt áo một chút, "Hôm nay là đông chí, lễ phục văn võ bá quan phải tương đồng."

"A?" Đỗ Việt ngẩn người, "Ở Trường An ăn sủi cảo cũng long trọng như vậy?"

Sở Minh Duẫn động tác trên tay ngừng lại, cố nén vẻ mặt ghét bỏ nhìn Đỗ Việt một cái, "… Đại điển tế thiên."

Đông chí tế thiên, cầu mưa thuận gió hòa, nguyện giang sơn cảnh tú.

Chưa hết ở trong cung lễ nhạc du dương, tinh kỳ bay phần phật giữa bầu trời, bách quan văn võ phân loại đứng thành hàng, lấy Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự dẫn đầu, cúi người lễ bái.

Đại Hạ vẫn còn tôn sùng đế phục màu đen, Lý Duyên Trinh mặc một thân đế phục đen tuyền, bước lên trên đàn tế, điện ngọc và tơ lụa, xướng một khúc ương ca thái bình, thập phần trang nghiêm, dưới đàn hiến vũ cầu phúc.

Sở Minh Duẫn híp con ngươi nhìn lại, nhìn khung cảnh nghiêm túc trang nghiêm, đột nhiên nhớ tới lời Tô Hành nói, không biết cảnh thái bình phồn hoa này, có hay không quả thực giống như thủy nguyệt kính hoa *(bóng hoa trên mặt hồ),* không chịu nổi một đòn.

Tế điển hoàn thành, đại yến quần thần. Cung điện rộng lớn, nhạc cơ vũ cơ đạp lên thảm thêu nối đuôi nhau đi vào, sênh ca nổi lên, mạn vũ nhẹ nhàng, Lý Duyên Trinh ở trên ghế thượng vị phất tay nói hôm nay ai nấy đều vui mừng, trong điện quần thần ăn uống linh đình, bầu không khí nhất thời sôi động.

Sở Minh Duẫn một tay chống cằm, mạn bất kinh tâm thưởng thức rượu, hắn ngồi một mình phía bên trái, bởi vì quanh người hắn bao phủ một tầng lệ khí, nên không có mấy người dám lên trước mời rượu, so với Tô Thế Dự ở phía đối diện liên tục bị người quấn lấy, ngược lại thanh tịnh không ít.

Chẳng qua yến đến một nửa lại có người tới quấy nhiễu thanh tịnh của hắn. Cung nữ cúi người hành lễ, thấp giọng nói: "Nương Nương nhà ta có lời mời, mong rằng đại nhân nể mặt."

Sở Minh Duẫn hơi nhíu đuôi lông mày, "Ta nếu nói không đi thì thế nào?"

"Chuyện này..." Đối phương không ngờ tới sẽ nhận được câu trả lời như vậy, chỉ đành nói, "Đại nhân nếu không đi, nô tỳ không có cách nào đáp lời, mong rằng đại nhân có thể nể mặt."

Sở Minh Duẫn thờ ơ cười cười, lại đứng dậy không làm kinh động bất luận người nào theo sát nàng ra khỏi đại điện.

Một đường đi chuyển, thấp thoáng phía sau mấy nhành cây là một ao trì rất lớn, đứng cạnh ao trì mênh mông mờ ảo là một nữ tử phi y *(trang phục đỏ tươi)*, thấy hắn đi tới, xinh đẹp cười một tiếng, "Thiếp thân còn tưởng rằng đại nhân không tới."

Cung nữ dẫn đường đã sớm tự giác lui ra, lúc này tất cả mọi người đều tập trung ở cung yến, bốn phía quanh ao trì chỉ còn lại hai người bọn họ. Sở Minh Duẫn thi lễ một cái, nói, "Chiêu Nghi nương nương cho mời, thần làm sao không dám đến, chỉ là không biết Nương Nương có chuyện gì?"

Khương Viện nhìn hắn, nói: "Không thể xem là có việc, bất quá hôm nay hiếm thấy có cơ hội có thể nhìn thấy đại nhân, có chút không kìm lòng được thôi."

"Nương Nương có chuyện cứ nói thẳng."

Khương Viện quay mặt đi, nhìn nước bên trong ao trì, mơ hồ trông thấy đuôi cá chép trên mặt hồ, chậm rãi nói, "Đại nhân trong triều là đại tướng, uy danh lan xa, không biết có bao nhiêu nữ tử khuê trung mong muốn gả cho đại nhân, thiếp thân tự nhiên cũng không ngoại lệ... Chỉ tiếc bây giờ đã vào cung, kiếp này e rằng cùng đại nhân vô duyên."

Sở Minh Duẫn cười nhẹ, "Chiêu này của ngươi có phần quá cũ." Thủ đoạn bộc bạch tâm ý này, nửa năm trước hắn đã dùng qua trên người Tô Thế Dự.

"Cái gì?" Khương Viện kinh ngạc quay đầu lại, không nghe rõ.

“Không có gì, ” Sở Minh Duẫn nói, “Nếu vô duyên, Nương Nương cần gì phải tìm thần đến đây?”

Nàng tiến lên vài bước đến trước mặt Sở Minh Duẫn, “Cho nên mới nói.. không kìm lòng được.”

Sở Minh Duẫn thấp mắt nhìn nàng, bốn bề vắng lặng đơn giản buông tha kính xưng, “Ngươi lẽ nào không nghe nói ta bây giờ yêu thích nam sắc?”

Khương Viện cúi thấp đầu, “Tất nhiên là nghe nói, chỉ là loại tình cảm ngưỡng mộ này làm sao có thể dễ dàng tiêu tan.”

Sở Minh Duẫn nở nụ cười, nắm cằm Khương Viện đem mặt của nàng nâng lên, nhỏ giọng hỏi, “Vậy ngươi muốn cùng ta hoan hảo hay sao?”

Hắn trông thấy trong mắt Khương Viện chợt lóe lên hoảng loạn. Móng tay nàng đâm sâu vào trong lòng bàn tay, cưỡng bách mình trấn định chống lại cặp mắt kia, “Đại nhân…”

“Lúc trước trong phủ của ta quả thật có chút mỹ cơ, bất quá các nàng với ngươi không giống nhau.” Sở Minh Duẫn đánh gãy lời của nàng, buông lỏng tay ra.

Khương Viện vội vàng cúi đầu, lấy lại bình tĩnh mới hỏi, “chỗ nào bất đồng?”

“Các nàng –” Sở Minh Duẫn liếc mắt nhìn nàng một cái, “Đều có ngực.”

“…” Khương Viện ngây ngẩn cả người, sau đó bất động thanh sắc hít một hơi thật sâu, tốt xấu gì cũng tỉnh táo lại.

Sở Minh Duẫn vẻ mặt thản nhiên chào một cái, “Vi thần cáo từ.”

Khương Viện nghe vậy cả kinh, không nghĩ ngợi được nhiều, vội kéo hắn lại, “Đại nhân dừng bước!”

Sở Minh Duẫn xoay người lại nhìn nàng, Khương Viện buông lỏng tay ra, từ trong tay áo lấy ra một cái túi thơm tinh xảo thêu bằng thủ công, nhét vào trong tay hắn, “Hôm nay thỉnh đại nhân đến đây, kì thực chỉ muốn tặng túi thơm này cho đại nhân.”

“Có thể không nhận hay không?” Sở Minh Duẫn hỏi.

Sở Minh Duẫn thân ảnh phía xa xa, bên trong nhành cây đan xen một thân ảnh màu tím khác, đối phương dừng bước chốc lát, hiển nhiên là trông thấy nơi này, ngược lại không hề có một tiếng động rời đi. Khương Viện tâm trạng thở phào nhẹ nhõm, “Thiếp thân một mảnh tâm ý, mong rằng đại nhân giữ gìn cẩn thận.” Đến đây không cần nhiều lời nữa, hướng về phía Sở Minh Duẫn thi lễ một cái, quay người liền đi.

Sở Minh Duẫn vân vê túi thơm, vậy mà cũng có mấy phần trọng lượng, trực tiếp mở ra, bên trong hương liệu quả nhiên che giấu một góc đồng sắc. Hắn đưa tay rút ra, là một thanh chìa khóa không biết dùng để làm gì, hơi suy nghĩ một chút, lại đem chìa khóa nhét trở vào, tiện tay ném túi thơm vào trong ao.

Chỉ nghe 'đông' một tiếng, túi thơm kia liền chìm xuống ao.

Thời điểm Sở Minh Duẫn trở lại trong điện, một đám thần tử đã ngà ngà say khướt, Khương Viện cũng hầu hạ bên cạnh Lý Duyên Trinh. Hắn tùy ý đảo qua liếc mắt một cái, nhìn thấy người bên cạnh Tô Thế Dự đã tản đi, dưới chân chuyển một cái, đi tới ngồi xuống, "Tô đại nhân, còn có thể theo ta uống vài chén?"

Tô Thế Dự quay mặt sang nhìn hắn, nửa điểm men say cũng không có, chỉ là thần sắc kia có chút muốn nói lại thôi.

"Làm sao vậy?"

Tô Thế Dự nhỏ giọng, "Ngươi…"

Thị vệ trưởng bỗng nhiên tiến vào đại điện, bước nhanh qua chúng thần đang ở trong điện quỳ xuống, "Bệ hạ, Thiên Lộc Các mất trộm rồi!"

Các thần tử nhất thời thanh tỉnh rất nhiều, mà Lý Duyên Trinh chống đỡ cái trán, còn có phần không phản ứng kịp hỏi: "Làm sao vậy?"

"Thiên Lộc Các mất trộm rồi! Lúc phát hiện thì thị vệ canh gác đã sớm hôn mê, hai chiếc chìa khóa bên trong Các không biết tung tích, tịch sách niêm phong cũng bị người mở ra!"

Các thần tử nhất thời hai mặt nhìn nhau, cũng có chút không tìm được manh mối. Thiên Lộc Các ở bên trong Vị Ương Cung, là nơi cất giữ những công văn tịch sách quan trọng đã được niêm phong, chiếu chỉ của Hoàng đế ban ra cũng sẽ được bảo tồn ở nơi này, mặc dù có thể xem là trọng yếu, nhưng rốt cục cũng là địa phương không ai chú ý đến, bây giờ tự dưng mất trộm cũng đoán không ra trộm nó thì có tác dụng gì.

Lý Duyên Trinh hiển nhiên cũng rõ ràng điều này, hỏi: "Bị mất cái gì?"

"Chuyện này…" Thị vệ trưởng khổ sở nói, "Bên trong Các sách vở rất nhiều, vẫn chưa thể tra ra."

Lý Duyên Trinh men say vẫn chưa tiêu xoa nhẹ thái dương, nhất thời không nói. Khương Viện liếc mắt nhìn hắn, hít một hơi thật sâu mới lên tiếng nói: "Bệ hạ, xin cho nô tì nhiều lời", nàng từ trong tay áo lấy ra một thanh chìa khóa bằng đồng, nhìn thị vệ trưởng đang quỳ trong điện, "Chìa khóa bị mất, là cái này?"

Thị vệ trưởng cả kinh, vội đáp: "Chính là cái này!… Chỉ là tại sao Nương Nương lại có?"

Khương Viện chống lại ánh mắt nghi hoặc của Lý Duyên Trinh, từ từ nói: "Vừa nãy nô tì đi ra ngoài hóng mát, trùng hợp nhìn thấy một vị đại nhân, trên đất nhặt được chìa khóa này, vốn định chờ buổi tiệc tản đi sẽ sai người trả lại cho hắn." Nàng vừa nói, tầm mắt vừa rơi xuống chỗ ngồi bên phải.

Vị trí bên phải yến tiệc là chỗ ngồi Ngự Sử đại phu Tô Thế Dự, bất quá lúc này Sở Minh Duẫn cũng đang ngồi ở nơi này, hắn đối mặt với tầm mắt Khương Viện, bỗng nhiên câu lên khóe môi, nụ cười mơ hồ có mấy phần nguy hiểm.

Ánh mắt của mọi người cũng cùng rơi xuống theo tầm mắt nàng, Lý Duyên Trinh hỏi: "Ái phi nhìn thấy chính là ai?"

"Bệ hạ còn cần phải hỏi nữa sao, "Hình bộ Thượng Thư Lục Sĩ trực tiếp mở miệng, "Yến tiệc này cũng chỉ có một vị đại nhân là đi ra lâu như vậy?"

Sở Minh Duẫn không nhịn được liếc mắt một cái, mặc dù biết cái người bảo thủ này từ trước đến giờ không ưa hắn, nhưng không nghĩ đến cái không ưa này ở trong yến hội đến mức độ nhìn hắn rất nhiều lần.

Khương Viện đang muốn mở miệng, lại bị Tô Thế Dự đoạt trước, "Lục đại nhân, bên ta cũng mới ra khỏi điện."

"Ta cũng không phải chỉ ngài!" Lục Sĩ vội vã giải thích.

Tô Thế Dự cười nhạt, ánh mắt chuyển tới trên người Khương Viện, ngữ điệu ôn hòa, "Nhắc cũng khéo, thần vừa ở ngoài điện gặp được Sở đại nhân, hàn huyên một chút vụ án lúc trước, vẫn luôn không đi xa, không biết người Nương Nương nhìn thấy là ai?"

Khương Viện biểu tình đột nhiên cứng đờ, hơi có chút không thể tin nhìn Tô Thế Dự.

Sở Minh Duẫn thầm than thở nhìn Tô Thế Dự trợn mắt nói mò.

Khương Viện buông xuống lông mi, "Ngự Sử đại nhân đã nói như vậy, vậy có lẽ ta nhìn lầm đi."

Trong điện không khỏi có chút ồ lên, Sở đảng tự nhiên bất mãn, mà Tô đảng phần lớn giống như Lục Sĩ, tình nguyện thấy Sở Minh Duẫn có chuyện, nhưng lại cứ là Tô Thế Dự lên tiếng, thế nên rối rít xoắn xuýt không thôi.

"Như thế nào, " Tô Thế Dự nhẹ giọng cười nói, "Nương Nương nếu là nhìn lầm, vậy chìa khóa kia là như thế nào?"

Khương Viện nghẹn lời không đáp, Sở Minh Duẫn lành lạnh tiếp thu nói, "Cũng không nhất định làm khó dễ như vậy, không phải nói là có hai chiếc chìa khóa sao, là thật hay giả, soát người liền biết, " hắn dừng

một chút, ý cười càng thêm sâu sắc thêm, "Bất quá nếu không tìm được chiếc chìa khóa còn dư kia, thần thật sự là oan uổng."

Một cánh tay đột nhiên đặt lên siết chặt ống tay áo, Khương Viện kinh ngạc nhìn lại, Lý Duyên Trinh đối với nàng cười cười, sau đó rốt cục mở miệng: "Thôi, hôm nay thiết yến vốn là chuyện vui, hà tất gây tan rã trong không vui."

"Bệ hạ…"

"Mấy quyển tịch sách thôi mà, không phải đồ gì trọng yếu, ngươi lui ra đi." Lý Duyên Trinh giơ tay, thị vệ trưởng theo tiếng rời đi, "Tiếp tục tấu nhạc!"

Vũ nhạc lại nổi lên, thêm rượu ly đầy, việc khó chịu cứ như vậy theo mây khói trôi đi, một ly dốc hết liền quăng hết sau đầu.

Tô Thế Dự mặt không đổi sắc hớp cạn ly rượu, hỏi Sở Minh Duẫn đang nhìn mình chằm chằm nói, "Nhìn được cái gì?"

"Tô đại nhân, ta cảm thấy kỳ thực da mặt ngươi so với ta cũng không mỏng đi bao nhiêu, không bằng cho ta mượn sờ một chút?"

Tô Thế Dự thu lại con ngươi cười khẽ, đảo mắt qua nhìn hắn một cái, thấp giọng nói: "Bên ta mới nãy quả thật là nhìn thấy ngươi."

"Hả?"

"Có cung nhân nói có người muốn gặp ta, kết quả sau khi dẫn ta đi qua ao trì liền mất tung ảnh, sau đó ta nhìn thấy ngươi và vị Khương Chiêu nghi kia."

"Nàng nói thích ta, ngươi cũng không ăn dấm chua?" Sở Minh Duẫn cười tủm tỉm nhìn y.

Tô Thế Dự không nói tiếp, tự hạ xuống kết luận, "vị Nương Nương này e rằng có chút vấn đề, bất quá bệ hạ rất sủng ái nàng, ngươi ta thân là thần tử bên ngoài cũng không tiện hỏi việc trong hậu cung, chỉ có thể lưu ý một chút."

Sở Minh Duẫn cũng không phải lưu ý cái này, "Ngươi tại sao phải giúp ta?"

Tô Thế Dự suy nghĩ một chút, "Coi như là trả lại ngươi món nợ ân tình." Dừng một chút, giải thích, "Trong địa lao Tống Hành ngươi thay ta chặn một mũi tên."

Sở Minh Duẫn nhìn y chốc lát, bỗng nhiên không nhịn được cười ra tiếng, "Ngươi cũng thật là…"

Thật là như thế nào, hắn chợt không hình dung ra.

Mãi đến tận khi buổi tiệc tản đi, khi trở về tẩm cung, Khương Viện vẫn có chút chưa hoàn hồn lại.

Nàng vâng mệnh yểm trợ Thiên Lộc Các, vốn là ôm lòng quyết chí muốn chết, chỉ mong mượn sức Tô Thế Dự làm tổn hại thế lực của Sở Minh Duẫn, nhưng Tô Thế Dự cũng không biết đã có chuyện gì xảy ra, đây đã là lần thứ hai cơ hội tốt đem tới cửa mà y lại cự tuyệt. Một khắc kia khi y mở miệng bảo vệ Sở Minh Duẫn, Khương Viện đã nắm chặt tay áo trúng độc thuốc, nhưng hết lần này đến lần khác, cố tình Lý Duyên Trinh lại trùng hợp kéo cánh tay, Hoàng đế trẻ tuổi không thông quyền mưu cứ như vậy dăm ba câu đã đuổi người, cư nhiên thật sự không chút nào truy cứu.

"Sắc mặt ngươi sao lại tái nhợt như vậy?" Lý Duyên Trinh mặc cho cung nữ cởi ngoại bào, quay đầu lại nhìn nàng.

Khương Viện vội vàng trấn định tâm trạng, lắc lắc đầu.

Lý Duyên Trinh đi tới, cười nói, "Còn nghĩ đến chuyện Thiên Lộc Các bị mất trộm?" Thấy Khương Viện không nói, hắn liền nắm chặt nàng tay, "Tuy rằng trẫm cũng không biết rõ tình huống là như thế nào, bất quá ngươi không cần nghĩ ngợi nhiều, trẫm tin ngươi là được."

Khương Viện ngây ngẩn cả người, trăm mối ngổn ngang ngược lại không biết bây giờ là tâm tình gì, nàng cúi đầu nhìn tay Lý Duyên Trinh, cái tay kia khá là thanh tú, cầm qua tấu chương, nắm qua họa bút dao khắc, nhưng xưa nay chưa từng nhiễm qua một tia huyết tinh, cùng tính cách người nam nhân này giống nhau, quá mức nhu hòa, không giống tính cách một đế vương nên có.

Trong lòng nàng thầm than, thật đúng là tiểu tử ngốc.

Tác giả có lời muốn nói: Hữu lai ung ung, chí chỉ túc túc: (Kinh Thi · chu tụng · ung), khúc ca tế tự tông miếu Chu thiên tử..

Ao trì: Triều nhà Hán ao trì không ở Vị Ương cung, mà ở tại Kiến Chương cung, nội dung vở kịch cần ta đem nó tới đây =v=

Thiên Lộc Các: Là án cục quốc gia triều nhà Hán.

Mặt khác →_→

Sở Minh Duẫn: Yên tâm, ngươi ngực phẳng ta cũng yêu.

Tô Thế Dự:…… Ta có nên cảm động một chút không.

Sở Minh Duẫn: Ngươi có thể chủ động một chút.

Tô Thế Dự: Suy nghĩ nhiều rồi.

28. Chương 28

Bắc Quốc nhiều tuyết, thời điểm giao thừa càng ngày càng đến gần, những bông tuyết lại càng tùy ý rơi xuống, bay lả tả rơi đầy sân, lại bị gió lớn thổi bay tứ tung, từ từ tung bay. Thành Trường An đã sớm treo cao đèn lồng, tuyết trắng làm nổi bật một mảnh hoả hồng, rơi vào trong mắt ngập tràn không khí tươi vui, phảng phất đem hàn ý trên thân thể người xua tan không ít.

Trong triều sự vụ thưa dần, quan chức lớn nhỏ cũng đều ngóng trông đến kỳ nghĩ lễ, may ra mới được hưởng chút ít an nhàn.

Bên trong Vị Ương cung bao phủ một lớp áo bạc, ngoài điện gió tuyết càn quét, trong điện một mảnh ấm áp.

Lý Duyên Trinh sau khi nghe xong hồi báo, đột nhiên nói, “Lại nói đến, Tô ái khanh cùng Sở ái khanh gần đây tựa hồ qua lại không ít?”

Sở Minh Duẫn thiêu thiêu lông mày, cười nhẹ một tiếng vừa muốn trả lời, đã bị Tô Thế Dự đoạt trước, “Mấy ngày liền thần cùng Sở đại nhân có không ít chính vụ cần trao đổi, khó tránh khỏi tiếp xúc cũng nhiều hơn chút. Thêm nữa, hai người chúng thần cùng vào triều nhiều năm, quan hệ từ trước đến nay hoà thuận, làm sao có thể nói là đột nhiên qua lại.”

Sở Minh Duẫn hoàn toàn không nhớ rõ mình và Tô Thế Dự từ trước đến nay vẫn luôn hoà thuận.

“Vậy sao.” Lý Duyên Trinh gật gật đầu, hướng về phía Tô Thế Dự cười nói: “Sắp tới cuối năm, mọi chuyện ở Ngự Sử đài đã ổn thỏa, lại tới tháng giêng nữa là ngươi có thể thanh nhàn?”

“Vâng, ” Tô Thế Dự nói, “Mặc dù thỉnh thoảng có vài nhóm người gây rối loạn kỷ cương triều đình, thế nhưng lại trị *(tác phong và uy tín của quan lại thời xưa)* chung quy vẫn thanh minh hợp quy tắc, cũng là bệ hạ anh minh.”

“Trẫm không phải muốn nghe ngươi nói cái này, ” Lý Duyên Trinh khoát khoát tay, nhìn y nói, “Nếu vô sự, đêm trừ tịch sau khi nghỉ ngơi vào triều ngươi cũng đừng trở về phủ, ở lại trong cung bồi trẫm đón giao thừa thì như thế nào?”

Sở Minh Duẫn bị lãng quên ở một bên, ánh mắt đảo qua hai người, ý vị thâm trường kéo kéo khóe môi, cũng không lên tiếng quấy rầy.

Tô Thế Dự rõ ràng sửng sốt, xác nhận chính mình không nghe lầm sau mới đáp, "Thần ngu dốt được bệ hạ cất nhắc, nhưng thứ cho thần khó có thể vâng mệnh."

"Vì sao không thể?" Lý Duyên Trinh hỏi.

"Cuối năm bệ hạ cần phải tụ yến cùng các phi tần, hạ thần chỉ là người ngoài xen vào trong đó, thực sự chưa từng nghe thấy."

"Vậy trẫm không triệu các nàng, chỉ có trẫm cùng ngươi cũng không được sao?"

Tô Thế Dự liếc hắn một cái, bất đắc dĩ nói: "Vậy thì càng vi phạm tông pháp lễ chế, e rằng sẽ có người lên án."

"Trẫm chính là cửu ngũ chí tôn, ai dám ngông cuồng ngôn luận? Ngươi chỉ cần nói có đáp ứng hay không."

"Chức trách của thần chính là viên chức giám sát, nào có thể lấy thân loạn pháp?" Tô Thế Dự một chân quỳ xuống, "Ý tốt của bệ hạ, thần xin lĩnh tấm lòng."

"Tô ái khanh, " Lý Duyên Trinh bất mãn nói, "Năm đó lúc trẫm là Đông cung Thái tử ngươi không phải chưa từng bồi trẫm ở trong cung, bây giờ vì sao lại không tình nguyện? Huống hồ phụ mẫu ngươi bây giờ đều đã qua đời, thân nhân cũng không ai có thể thấy, không còn toàn gia đoàn viên, ngươi một mình hồi phủ thì có ý nghĩa gì?"

Tô Thế Dự cúi đầu, không người nào có thể thấy nơi ánh mắt đột nhiên buồn bã, nhất thời không lên tiếng.

Chốc lát yên tĩnh làm cho Lý Duyên Trinh chậm chạp ý thức được mình nói sai, nhưng chính mình vốn là có ý tốt, cũng không tiện thu hồi lời nói trước đó, chỉ có thể hơi bất an nhìn chằm chằm thân ảnh kia.

Chẳng qua chỉ trong giây lát Tô Thế Dự liền đứng dậy, khẽ thở dài, thời điểm giương mắt cũng không chút nào gợn sóng, "Lúc đó thần là thư đồng của bệ hạ, hầu hạ bên người cũng không có chỗ nào không thích hợp, nhưng lúc này không giống ngày xưa." Y dừng một chút, "Mặt khác, nếu bệ hạ còn nhớ, giao thừa năm ấy vì sao thần không được hồi phủ, lại cùng ngài bị cấm túc trong Đông cung." Ngữ khí hơi trầm xuống mấy phần, "Bệ hạ, người nên thận trọng từ lời nói đến việc làm."

Lý Duyên Trinh ngơ ngẩn, há miệng lại nói không ra lời, ánh mắt rơi xuống trên người Sở Minh Duẫn ở một bên sau đó thu hồi, ngậm miệng không nói.

Sở Minh Duẫn đầy hứng thú đánh giá thần sắc hai người bọn họ, chợt ho khan vài tiếng, mang theo ý cười

mở miệng: “Kỳ thực bệ hạ cũng không cần lo lắng cho Tô đại nhân. Bây giờ biểu đệ của y đang ở tại quý phủ của thần, Tô đại nhân nếu ngại một mình ở trong phủ cô quạnh, chắc chắn cũng sẽ tới, thần nhất định sẽ thay bệ hạ dụng tâm chiêu đãi.”

Lời này nói ra có dụng ý gây xích mích thực sự quá rõ ràng, Tô Thế Dự hơi nhíu lông mày nhìn hắn, nhưng không phản bác. Lý Duyên Trinh thẳng tắp nhìn chằm chằm Sở Minh Duẫn trong chốc lát, cuối cùng không nói một lời liền ly khai.

Thời điểm hai người bọn họ đi ra, ngoài điện tuyết đang rơi, dõi mắt ra xa tất cả đều một màu tuyết trắng xóa. Tô Thế Dự chợt dừng bước, nhìn đám mây xám xịt trên đỉnh đầu, trầm mặc hồi lâu, gió lạnh cắt qua yết hầu, y nhìn Sở Minh Duẫn đã đi xa mấy bước đột nhiên mở miệng, “Sở đại nhân.”

Âm thanh bị gió thổi làm cho vỡ vụn, Sở Minh Duẫn ngừng bước, nghiêng người nhìn y, “Hả?”

Tô Thế Dự cất bước đến gần, tuyết đọng lại dưới chân giẫm lên phát ra tiếng vang kẽo kẹt nho nhỏ, y đứng trước mặt hắn, chậm rãi lộ ra một nụ cười, “Sau khi lâm triều hôm giao thừa, đợi ta hồi phủ đổi thường phục sẽ đến, làm phiền ngươi.”

“Đến?” Sở Minh Duẫn kinh ngạc nói, “Tô đại nhân muốn tới quý phủ của ta?”

“Đúng vậy, ” Tô Thế Dự nói, hơi thở tỏa ra một làn sương trắng, y nhìn ánh mặt trời thảm đạm ở phía xa xa, ngữ khí ôn hòa, “Mùa đông năm nay quả thật là lạnh hơn một chút.”

Sở Minh Duẫn không thể đọc hiểu ý tứ của y, “… Quý phủ Tô đại nhân… Than củi đốt không đủ?”

“Cũng không đến nỗi bần hàn như vậy.” Tô Thế Dự cười nhạt, “Làm sao vậy, mới vừa rồi không phải nói muốn dùng tâm chiêu đãi, bây giờ lại không hoan nghênh ta?”

“Làm sao có thể, ” Sở Minh Duẫn cười cười, “Bất cứ lúc nào cũng cung kính chờ đợi.”

Trên mặt tuyết hai vết dấu chân rất nhanh bị che kín, bọn họ sóng vai càng đi càng xa, dung nhập vào cảnh tuyết mênh mông.

Kỳ thực Lý Duyên Trinh nói không sai, trở lại trong phủ cũng là cô đơn một người, chung quy ngồi một đêm đối diện với bài vị trong khoảng không có chút tịch liêu. Huống hồ mùa đông này,… Lạnh hơn nhiều.

Hôm giao thừa bầu trời vẫn được cho là sáng sủa, chỉ là gần lúc hoàng hôn bỗng nhiên lại hạ xuống một trận tuyết. Trời xanh mây trắng, đình viện chồng chất đầy tuyết, gió rét thổi trúng song cửa sổ tạo nên âm thanh vang dội.

Tần Chiêu đóng cửa sổ, quay mặt lại nhìn về người đang dựa vào nhuyễn tháp. Sở Minh Duẫn đã sớm

thay đổi quan bào, một tay nâng bếp lò, nửa khuôn mặt đều chôn trong áo lông hồ cừu, hắn nhắm hai mắt dường như ngủ say, lông mi cuốn dài, mi mục yên tĩnh.

Tiếng bước chân Tần Chiêu vừa vang lên, Sở Minh Duẫn liền lên tiếng, cũng không mở mắt, "Y tới đây?"

"Thời gian vẫn còn sớm." Tần Chiêu nói, "Bất quá nếu Tô Thế Dự muốn tới, quý phủ cũng không bố trí một chút?" Ánh mắt của hắn đảo qua đồ vật bài trí trong phủ vẫn giống như trước đây, "Toàn bộ thành Trường An, sợ rằng chỉ có nơi này của chúng ta là không mùi vị năm mới."

"Ngươi ngại không đủ vui?" Sở Minh Duẫn chậm rãi nâng lên mí mắt, tựa tiếu phi tiếu nói, "Vậy cắt một chữ hỷ dán trên cửa sổ, lại mang lên trái cây và nến đỏ, ta và Tô Thế Dự ngồi ở vị trí chủ tọa, ngươi và Đỗ Việt đổi tân phục bái đường thành thân thì như thế nào?"

"Sư ca." Tần Chiêu co quắp nghiêm mặt nhìn hắn.

Ngày ấy sau khi Tần Chiêu và Đỗ Việt tuy nói là hòa giải, trên mặt thoạt nhìn thì vô sự, nhưng lúc không gặp mặt lại tương đối trở nên trầm muộn. Tần Chiêu trong lòng cất giấu sự tình tự nhiên sẽ không nói gì, mà Đỗ Việt phần lớn thời điểm nhìn hắn đều là trầm mặc, hiếm thấy thức thời theo sát câm miệng, từ hôm đó hai bên dần dần cũng đều bớt nói đi.

Sở Minh Duẫn nở nụ cười, không tái đâm vào vết thương của hắn, ngồi dậy, tiện tay đem mái tóc dài tán loạn đẩy ra phía sau, "Không có gì thích hợp để trang trí. Nếu Tô Thế Dự đến đây thấy không hài lòng, quay đầu trở về mới là hợp ý ta."

"Y làm sao lại muốn tới nơi này?" Tần Chiêu hỏi, "Bởi vì Đỗ Việt ở đây?"

"Ngươi nghĩ Tô Thế Dự và ngươi giống nhau? Đỗ Việt đối với y, cũng không có sức hấp dẫn lớn như vậy." Sở Minh Duẫn liếc hắn một cái, lại tiếp tục thấp mắt đánh giá lò sưởi mạ vàng trong tay, "Không biết y đang trù tính cái gì, bên ta suy nghĩ hồi lâu cũng không thể cân nhắc rõ ràng. Hơn nữa, " hắn dừng một chút, cau mày nói, "Cũng không biết có phải cảm giác của ta sai lầm hay không, thái độ của Tô Thế Dự đối với ta tựa hồ so với lúc trước khá hơn nhiều."

Tần Chiêu suy nghĩ một chút, "Có lẽ là các ngươi tiếp xúc nhiều hơn, y đã xem ngươi như là bằng hữu."

"A, " Sở Minh Duẫn cười lạnh, không khỏi giễu cợt nói: "Ngươi chưa từng lưu ý sao? So sánh người thân cận bên Tô Thế Dự cũng chỉ có Đỗ Việt một loại không mang theo đầu óc đã ra ngoài này, hiển nhiên y không thích cùng người tâm cơ quá nặng lui tới quá sâu. Mà ta làm người ra sao, tự ta vẫn ý thức rõ."

"Vậy ý ngươi là?"

"Để cho người trong phủ canh gác nghiêm ngặt, nhìn xen Tô Thế Dự có mang người tới không."

Vừa lúc ở bên trong rảnh rỗi ngây người chốc lát, bọn họ tính toán canh giờ đã gần tới, đứng dậy đi đến đại sảnh.

Trong sảnh cao rộng, hai bên tương đối bày ra bốn tấm kỷ trà *(bàn con),* bên cạnh đều đặt mấy noãn lô nhỏ, lửa cháy đỏ bừng, khắp phòng nhất thời ấm áp hoà thuận vui vẻ, gió lạnh cuốn lấy bọt tuyết thổi vào, tại hành lang đỏ thắm điểm xuống vài giọt nước nhỏ li ti.

Đỗ Việt ngồi xổm ở trong góc, đưa lưng về phía bọn họ không biết mân mê cái gì.

"Làm gì vậy?" Sở Minh Duẫn nói.

Đỗ Việt quay đầu lại, khẽ hừ một tiếng, đầy mặt đắc ý, "Không nói cho ngươi."

Sở Minh Duẫn liếc thấy một đống khói lửa chặn ở trước người y, "Vóc dáng ngươi quá lùn, che không hết."

"Ta kháo!" Đỗ Việt đột nhiên đứng dậy, "Ngươi…"

Tần Chiêu đứng ở phía sau Sở Minh Duẫn nhìn y, con ngươi đen trầm tĩnh. Y giật mình trong lòng, vội vàng tránh né tầm mắt, nhớ tới Tần Chiêu e rằng vẫn còn tức giận, lúc này lại trêu chọc Sở Minh Duẫn không chắc đối phương có hay không lại che chở cho mình, không thể làm gì khác hơn là rất thức thời mà nói thầm, "Lão tử hãy còn nhỏ lắm, lại qua mấy năm khẳng định sẽ cao hơn ngươi."

Sở Minh Duẫn nghe được rõ ràng, cũng mặc kệ y.

Tiếng bước chân phía sau chợt nổi lên, thanh y tỳ nữ vội vàng chạy tới thông báo, Sở Minh Duẫn mạn bất kinh tâm ứng tiếng, xoay người, vừa nhấc mắt hơi có điều suy nghĩ.

Trong đình hồng mai nở rộ, bên trong màn tuyết ngập tràn hiện ra thân ảnh một người. Tóc đen như mực, tuyết y rực rỡ, Tô Thế Dự một mình dẫm lên vũng tuyết đọng vững bước đi đến, trên tay cầm một cây dù trúc, gió tràn đầy tay áo, phảng phất trong nháy mắt những bông mai lạnh lẽo trong viện lúc y bước đi không hề một tiếng động lặng lẽ nở rộ, theo những bông tuyết bay vào dính trên bả vai y, giống như một tác phẩm hội họa phong cốt thanh vận.

"Ta kháo! Biểu ca ta chính là rất đẹp mắt!" Đỗ Việt chẳng biết lúc nào đã tiến tới góp mặt.

Sở Minh Duẫn liếc mắt nhìn y, đầu ngón tay khẽ nhúc nhích, cố nhịn xung động ngay trước mắt Tô Thế Dự và Tần Chiêu ra tay đánh y.

Tô Thế Dự đã đi vào hành lang, động tác thu dù ngừng lại một chút, nhìn về phía Đỗ Việt, "A Việt, nói chuyện cẩn thận."

"Biểu ca! Ngươi thật là đẹp mắt!" Đỗ Việt mặt mày hớn hở chạy đến.

Tô Thế Dự cười nhạt, ngược lại đối Sở Minh Duẫn hơi gật đầu: "Sở đại nhân, đợi lâu."

"Cũng được." Sở Minh Duẫn nhìn ra phía ngoài, "Tô đại nhân, cư nhiên một mình đến đây?"

"Nguyên bản là tự ta muốn tới, mang theo người khác làm cái gì?" Tô Thế Dự nhìn hắn cười nói.

Sở Minh Duẫn hơi nhíu lông mày, cười nói, "Thuận miệng hỏi một chút thôi."

Bọn họ thuận theo Tô Thế Dự đồng loạt tại chỗ ngồi ngồi xuống, trà nước thức ăn lần lượt được mang tới, nhiệt khí bốc lên thật mê người. Sở Minh Duẫn lặng yên không một tiếng động cách ly bữa tiệc, chuyển tới ngoài hành lang ở trong bóng tối hỏi: "Thế nào?"

Ảnh vệ nói: "Chủ thượng, bên trong phủ cùng chung quanh đều đã kiểm tra xong, không có bất kỳ nhân vật khả nghi nào."

"..." Sở Minh Duẫn nghi hoặc nhìn Tô Thế Dự trong sảnh đang cùng Đỗ Việt trò chuyện, chậm rãi cau lại lông mày, "... Cư nhiên thật sự là một người."

Tô Thế Dự bỗng nhiên có cảm giác có người nhìn bèn nghiêng đầu nhìn lại, lại đụng phải ánh mắt Sở Minh Duẫn. Bốn mắt nhìn nhau, hắn không kịp phản ứng, Tô Thế Dự lại cười nhạt, ngược lại thu hồi tầm mắt.

Gió lạnh mang theo hương hoa mai di chuyển vào hành lang, hắn lặng im trong chốc lát, tiếp theo thấp giọng phân phó nói, "Đã biết, các ngươi đều lui ra đi."

Dùng xong cơm tối, nhóm tỳ nữ thu thập chén đũa, mang lên rượu tắc ngâm đã được hâm nóng, sau đó liền lui ra, lưu lại bốn người bọn họ tiếp tục thức đón giao thừa.

Đại sảnh rộng lớn nhất thời có phần rộng rãi, Đỗ Việt ôm chén nhỏ chầm chậm đến bên cạnh Tô Thế Dự ngồi xuống, cười hì hì, "Biểu ca ta bồi tiếp ngươi!"

Sở Minh Duẫn nhìn một bên liếc mắt một cái, Tần Chiêu mặt không thay đổi rũ mắt xuống, không một chút nguyện ý nhìn về phía bên kia. Hắn thấp giọng nở nụ cười, cũng xê dịch cái chiếu ngồi sát bên Tô Thế Dự, "Y đương nhiên là do ta phụng bồi, đâu đến phiên ngươi?"

Ba người ở đây đều hơi kinh ngạc nhìn hắn, thế nhưng Sở Minh Duẫn không nhanh không chậm rót rượu xuống chén trong tay Tô Thế Dự, nghiêng mắt nhìn về phía Tần Chiêu, "Ngươi còn ngồi xa như vậy làm gì?"

Tần Chiêu tâm lĩnh thần hội, do dự nháy mắt, cùng ngồi lại đây. Bốn người cứ như thế ngồi vây quanh bếp sưởi, trong sảnh lại càng thêm trống rỗng lợi hại, Tô Thế Dự mím môi uống cạn rượu, ánh mắt đảo qua Đỗ Việt không được tự nhiên đang nhìn trộm thần sắc Tần Chiêu, chỉ cười không nói.

Đỗ Việt len lén đưa mắt thu hồi, thầm than một tiếng, lực chú ý tùy theo rơi vào trên chiếc chén nhỏ, lúc này mới bất mãn kêu thành tiếng: "Làm sao chỉ có chén của ta là trà?!"

Sở Minh Duẫn chậm rãi nói: "Uống nhiều rượu không tốt, ngươi còn nhỏ lắm."

Đỗ Việt run rẩy chỉ vào hắn, "Ta thao…" Tô Thế Dự liếc mắt nhìn y, y liền mạnh mẽ đổi giọng, "… Vất vả lâu như vậy, cuối năm rồi ngươi còn nghiền ép ta."

Tô Thế Dự thu tầm mắt lại, cười nói: "Ngươi không phải từ trước đến giờ một chén đã gục sao, uống trà cũng tốt."

"Kia không có ý nghĩa, " Đỗ Việt nhăn mặt, "Hơn nữa, biểu ca…chuyện này cũng đã qua bao nhiêu năm, ta hiện tại không giống trước kia, đã sớm không phải một chén đã say, không tin ngươi để ta uống một cái thử xem?"

Tô Thế Dự cười cười, "Ta tin là được rồi."

Đỗ Việt một chút nghẹn trụ, nghiêng đầu nhìn về Sở Minh Duẫn ở phía đối diện cười híp cả mắt, chợt cảm thấy khó chịu đến cực điểm. Y uống cạn nước trà, sau đó đột nhiên đưa tay nắm lấy bầu rượu rót đầy chén, ngửa đầu đổ xuống, động tác mãnh liệt làm liền một mạch, dương dương đắc ý đối mặt tầm mắt Tần Chiêu lo lắng nhìn mình, bày ra cái chén không, "Ta đã nói không có sao mà."

Tần Chiêu nhìn y đỏ cả mặt, nhưng trong mắt quả thật là thư thái, nhất thời không biết như thế nào cho phải. Đỗ Việt liền vui cười hớn hở đổ đầy một chén, nhìn Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự, uống vào một ngụm, "Ta đã nói…" Y ngừng nói, khí lực trên tay bất giác lỏng ra, đầu lệch đi ngã xuống trên người Tần Chiêu.

Tần Chiêu tay mắt lanh lẹ một tay ôm lấy Đỗ Việt, một tay cầm lấy cái chén trả về trên bàn.

Sở Minh Duẫn tiện tay khoát lên vai Tô Thế Dự, chậc chậc cảm thán: "Tô đại nhân, biểu đệ này của ngươi vẫn thật không nói láo, cũng không biết đã bao nhiêu năm rồi mà tửu lượng như thế nào vẫn chỉ có một chén."

Tô Thế Dự không nói tiếp, lặng lẽ kéo xuống tay hắn.

Tần Chiêu cúi đầu nhìn Đỗ Việt đã thiếp đi trong lồng ngực hắn, do dự chốc lát, cẩn cẩn dực dực ôm lấy y, "Ta đưa hắn trở về nhà." Cũng không đợi hai người kia trả lời, trực tiếp đứng dậy đi ra.

Bên trong dược lư có mùi vị nhàn nhạt của thảo dược, ánh đèn yên tĩnh. Tần Chiêu khom người đặt Đỗ Việt trên giường nhỏ, Đỗ Việt bỗng nhiên trở tay kéo lại vạt áo hắn, một bên mở mắt một bên mơ mơ màng màng nói nhỏ, "Vẫn… Còn có thể uống…"

"Ừm." Tần Chiêu đem vạt áo kéo lại, "Ngủ đi."

"A?" Đỗ Việt đột nhiên mở mắt ra, ngây ngốc lăng lăng liếc nhìn hắn trong phút chốc, "Tần Chiêu?… Ngươi rốt cuộc để ý ta."

"Không có, " Tần Chiêu nói, suy nghĩ một chút lại bổ sung, "Ta làm sao sẽ không để ý tới ngươi."

Hắn mơ hồ nhớ tới năm ấy cũng là mùa đông như thế này.

Nhiều năm liên tục đại hạn sau đó cả nhà phải chạy đi lánh nạn, trên đường chạy đến Thương Ngô sơn chẳng qua chỉ ngủ một đêm, tỉnh lại chính mình đã bị bỏ rơi. Hắn hiểu, huynh trưởng có thể làm lao động chân tay, tiểu đệ vẫn còn nằm trong tã lót, chỉ có hắn nên bị vứt bỏ, hắn đều hiểu.

Khi đó tuyết rơi đầy núi, sương giá lạnh lẽo, hắn cả khuôn mặt lạnh cứng ngay cả y Thánh cũng phải thúc thủ vô sách, từ đó rốt cuộc kéo theo biểu tình trên khuôn mặt không dậy nổi bất cứ biểu tình gì.

Vừa lạnh vừa đói, lại không hiểu sao vẫn liều mạng muốn tiếp tục sống, cho nên khi ở trong núi gặp được sư ca liền quyết tâm nhào tới, kết quả dĩ nhiên là bị lật tung giẫm trên mặt đất. Khi đó thiếu niên Sở Minh Duẫn mặt mày tổng là tối tăm, thẳng tắp nhìn kỹ hắn nửa ngày mới thả lỏng chân, "… Nguyên lai là người."

Hắn giãy giụa muốn bò dậy lại không có khí lực, giương mắt nhìn thấy phía sau Sở Minh Duẫn còn có đứa nhỏ vội vàng đuổi theo, "Họ Sở, ngươi lại không chờ ta ta sẽ cáo trạng cho sư phụ ngươi biết!"

Sở Minh Duẫn hờ hững, "Tùy ngươi."

Đứa bé kia nhìn thấy hắn, con ngươi sáng lên một cái, tay chân vụng về đem hắn kéo lên, "Ngươi cũng là lên núi bái sư sao? Ta có phải là lập tức sẽ có sư đệ không?" Nửa câu sau là hỏi Sở Minh Duẫn, đối phương mắt lạnh không nói.

Mà hắn ở trong trời đông lạnh giá chờ đợi thật lâu thật dài, rốt cục chạm đến độ ấm.

Chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có người một bộ thanh sam cũng có thể ấm áp như ánh dương.

Tâm tư quay về, Tần Chiêu thấp giọng lặp đi lặp lại nói, "… Ta làm sao sẽ không để ý tới ngươi."

Nhưng hắn quên mất Đỗ Việt là say rượu, hoàn toàn không nghe hắn nói cái gì, lôi kéo ống tay áo của hắn bừa bãi mà lẩm bẩm. Tần Chiêu để sát vào lắng nghe, hơi sửng sốt.

Đỗ Việt thanh âm nhẹ vô cùng, nhưng lại cực kỳ nghiêm túc nói: "… Xin lỗi, Tần Chiêu, xin lỗi, ta… Ta không nên mắng ngươi như vậy, nhưng là trước đó ngươi đều không để ý đến ta, ta biết ta sai rồi, Tần Chiêu, ta không dám nói xin lỗi với ngươi, Tần Chiêu, đừng nóng giận… Ngươi đừng giận ta…"

Thanh âm của y dần dần thấp xuống, mở ra một chút lại nhắm mắt lại, triệt để ngủ thiếp đi.

Trong lòng chua xót, nơi cổ họng nghẹn sáp, Tần Chiêu lẳng lặng mà nhìn y, hồi lâu hồi lâu sau, do dự nắm chặt tay y, rốt cục khàn khàn mở miệng nói: "… Ngươi có thể hay không, đừng lúc nào cũng nhìn y. Ta…"

Ta thích ngươi.

29. Chương 29

Trong sảnh bỗng chốc chỉ còn lại hai người Sở Minh Duẫn và Tô Thế Dự, lửa than cháy hết vang lên tiếng tí tách rất nhỏ, bên ngoài gió bắc gầm nhẹ, tuyết lớn bay lả tả rơi xuống mặt sân, trong đêm khuya sâu kín tuyết đọng đầy sân được ánh trăng chiếu sáng, toàn bộ phủ Thái úy càng thêm yên tĩnh ngay cả một tiếng động cũng không có.

"Ta nguyên tưởng rằng quý phủ của ta đã đủ quạnh quẽ, không nghĩ tới nơi này của ngươi cũng trống vắng như vậy." Tô Thế Dự bỗng nhiên lên tiếng.

"Ta là từ trước đến nay cũng không biết cái gì là ngày lễ." Sở Minh Duẫn cười nhẹ, tùy ý nói: "Không cần người hầu hạ, sẽ để hạ nhân đều tán đi. Ta chính mình không nhà, cần gì phải chia rẽ những người có gia đình về đoàn tụ."

Tô Thế Dự gật gật đầu, không lên tiếng, cầm quả quất trong tay đã được lột sạch sẽ tiện tay đưa cho hắn.

Sở Minh Duẫn thấy thế liền nhíu mày nở nụ cười, không đưa tay đón, nhìn Tô Thế Dự nói: "Tô đại nhân là xem ta như đứa nhỏ ba tuổi sao, một quả quất là có thể dụ vui vẻ?"

"…" Tô Thế Dự thấp mắt nhìn về quả quýt đã lột được một nửa bên trong một bàn tay khác, đồng thời đưa qua.

Sở Minh Duẫn ý cười càng sâu, cau mày nói: "Lẽ nào hai quả là được?"

"Ngươi không muốn ăn cũng không sao." Tô Thế Dự thu tay về.

"Ta khi nào nói không ăn?" Sở Minh Duẫn một phen bắt được tay y. Tô Thế Dự khẽ cười một tiếng, hiếm thấy không tránh ra.

Tiếng gió ở bên ngoài dần dần thấp xuống, tuyết rơi không một tiếng động, trên mái hiên nghe thấy tiếng chuông gió nhè nhẹ vang lên, băng tuyết đọng trên mái hiên đột nhiên rơi xuống vang lên thanh âm giòn giã.

Sở Minh Duẫn xé xuống một miếng thịt quất, chợt nghĩ đến, "Đúng rồi, ngày đó ngươi và bệ hạ nhắc tới đêm giao thừa bị cấm túc trong Đông cung là đã có chuyện gì xảy ra?"

"Cũng không phải chuyện gì đáng giá để nói." Tô Thế Dự khẽ thở dài.

"Tô đại nhân vừa nói như thế, ta lại cảm thấy càng đáng giá để nghe."

"…" Tô Thế Dự liếc mắt nhìn hắn, nói, "Bệ hạ luôn dễ dàng tin tưởng người khác, thời điểm còn là thái tử không cẩn thận ở trước mặt người hầu nói sai, bị người bắt được nhược điểm. Tiên đế phạt hắn đêm giao thừa cấm túc trong Đông cung không được vào nhập tiệc, ta thân là thị độc *(người hầu đọc sách)* thay hắn chép phạt một đêm, chỉ như vậy mà thôi."

Sở Minh Duẫn không nhịn được đem quả quất trong tay đưa qua cho y một cái, biểu cảm đồng tình.

Tô Thế Dự cười liếc hắn, dừng một chút, bỗng nhiên nói: "Nói đến, có một chuyện trước đây vẫn luôn không tìm được thời cơ thích hợp nói cho ngươi."

"Hả?"

"Ghi chép vụ án kia của thúc phụ ta ngươi đã nhìn qua rồi?"

"Ngươi chỉ đối với sự tình của Hoài Nam vương giữ bí mật?" Sở Minh Duẫn nói, "Ta gần như có thể đoán được ngươi muốn làm cái gì."

Tô Thế Dự ngoài ý muốn nghiêng đầu nhìn hắn, "Ngươi đoán được?"

"Tô đại nhân, " Sở Minh Duẫn chậm rãi than thở, "Tính ra ta dầu gì cũng theo đuổi ngươi hơn nửa năm nha, còn không khiến ta hiểu rõ ngươi thêm chút nào sao?"

"Hiểu được thêm bao nhiêu?"

"Là vậy, lối làm việc của ngươi ta đại khái có thể đoán được, bất quá –" Sở Minh Duẫn một tay chống đỡ thân thể, nghiêng người để sát vào một chút, đầu ngón tay trắng thuần rơi vào trên vạt áo bạch y, hắn

điểm nhẹ lên ngực Tô Thế Dự, trầm thấp nói, “Nơi này của ngươi nghĩ cái gì ta đều đoán không được.”

Tô Thế Dự thân hình hơi khựng lại, cũng không né tránh, cụp mắt nhìn hắn nói, “Sở đại nhân muốn đoán cái gì?”

Sở Minh Duẫn nhẹ vô cùng mà nở nụ cười, chậm thanh nói, “Nghĩ muốn đoán thì rất nhiều, tỷ như ngươi đối xử với ta như thế nào, lại tỷ như, ” hắn nâng mí mắt lên một chút, chống đối ánh mắt Tô Thế Dự, “Tối nay ngươi tại sao lại ở đây?”

Ngón tay hắn theo tiếng nói ở trên vạt áo vẽ một vòng, cường độ không nặng không nhẹ xẹt qua trong lòng, động tác trì hoãn gần như ám muội, Tô Thế Dự đè lại tay hắn, đạm thanh cười nói: “Nguyên nhân như thế nào rất quan trọng sao?”

“Tất nhiên quan trọng.” Sở Minh Duẫn loan mi cười một tiếng, “Tần Chiêu cảm thấy ngươi là vì Đỗ Việt, nhưng ta lại cảm thấy không phải, nhưng nếu không phải như vậy, chẳng lẽ lại là vì ta sao?”

“Ta còn tưởng rằng với tác phong của Sở đại nhân sẽ trực tiếp coi là vế sau.”

Sở Minh Duẫn nắm chặt tay y, để sát tiến vào đáy mắt y, “Trả lời ta.”

Nhưng y lại không biết nên đáp lại như thế nào, dù sao ngay cả mình cũng không rõ ràng lúc đó tại sao lại đột nhiên làm ra quyết định đến đây một mình. Kỳ thực mọi chuyện trên đời này cũng không phải đều có nguyên do, phần nhiều là do cảm xúc chợt nổi lên trong ý niệm, nhưng nói như thế chỉ sợ Sở Minh Duẫn sẽ không tin.

Tô Thế Dự hơi suy nghĩ một chút, rút tay về, cười nhạt, “Chính là bởi vì ngươi.”

Câu trả lời thật bất ngờ, Sở Minh Duẫn ngẩn ra.

Quang cảnh ấm áp của bếp than chiếu trong mắt hắn nồng đậm ý cười, Tô Thế Dự hỏi ngược lại: “Sở đại nhân lẽ nào đã quên mất, không phải ngươi ở trước mặt bệ hạ mời ta đến sao?”

Sở Minh Duẫn lấy lại tinh thần, hơi nhíu đuôi lông mày, “Ta đương nhiên nhớ, cho nên nói — Tô đại nhân là cảm thấy đêm khuya tịch mịch mới tới tìm ta?”

Lời này nói ra luôn cảm thấy có mấy phần ý nghĩa khác, Tô Thế Dự thu hồi ánh mắt, kịp thời cứu vãn đề tài đang dần chuyển hướng, “Tóm lại, ta cùng bệ hạ thương nghị qua, quyết định sau khi đi tuần thú (*vua thiên tử đi tuần xem các đất nước chư hầu)* sẽ bắt giữ Hoài Nam vương, đợi đến khi đó sẽ đưa vụ án lần trước đề cập lại lần nữa.”

“Cùng ta đoán không khác nhau lắm, nhưng việc này có liên quan gì tới ta?”

"Kết vụ án của thúc phụ chẳng qua muốn làm tiêu tan cảnh giác của Hoài Nam vương, khó tránh khỏi có chút qua loa, người ngoài nhìn thấy khẳng định sẽ tìm ra tầng tầng hoài nghi. Lúc trước những vật chứng vu hại ngươi đã dối gạt rất nhiều người, hơn nữa Phù Phong quận mấy ngày nay cũng đã truyền tới vài lời đồn đãi, e rằng hiện tại trên phố đều âm thầm nhận định ngươi là hung phạm."

Sở Minh Duẫn thờ ơ nói: "Vậy thì thế nào?"

"Bởi vậy đoạn thời gian này phải ủy khuất Sở đại nhân gặp chỉ trích, bất quá ngươi có thể yên tâm, sau khi Hoài Nam vương nhận tội ta tất nhiên sẽ đem việc ngươi bị vu hại chiêu cáo khắp thiên hạ, trả lại trong sạch cho ngươi."

"Ngươi cũng không cần làm như vậy, ta cũng không để ý người khác nhìn ta như thế nào." Sở Minh Duẫn mạn bất kinh tâm cười nói, "Huống hồ đệ nhất thiên hạ ngu muội vô tri chính là những người dân này, hà tất phải tốn sức giải thích cho bọn họ."

Tô Thế Dự cười nhạt nói: "Mặc dù Sở đại nhân không thèm để ý, nhưng vì ngươi rửa sạch hiềm nghi vốn nằm trong phận sự của ta, cho nên ta nhất định phải làm được."

Sở Minh Duẫn nghiêng đầu nhìn chằm chằm y trong chốc lát, bỗng nhiên cúi đầu cười khẽ một tiếng, không trả lời lại.

Gió tuyết ở bên ngoài chẳng biết đã ngừng từ lúc nào, đột nhiên một tiếng chuông trầm mạnh như sóng triều vang vọng lại đây, một tiếng lại thêm một tiếng, nửa đêm đã đến. Âm thanh pháo hoa nhất thời vang lên liên miên, đầy trời những mảnh đỏ vụn tung bay, vô số pháo hoa vây quanh dày đặc trên bầu trời đêm, tràn ra muôn vàn ánh sáng tinh mang, thanh âm huyên náo đánh thức đêm khuya.

"Này, " Sở Minh Duẫn đôi mắt thẳng nhìn ra phía ngoài, bỗng nhiên mở miệng, "Có muốn cùng ta ra ngoài phóng pháo hoa?"

"Sở đại nhân còn chuẩn bị cả pháo hoa?" Tô Thế Dự hỏi.

"Ta không có, bất quá Đỗ Việt mua, ta biết y giấu ở nơi nào."

"Ngươi không sợ ngày mai sau khi A Việt tỉnh lại sẽ tìm ngươi?"

"Dễ thôi, " Sở Minh Duẫn nhìn về phía y, trừng mắt nhìn, "Cứ nói không biết, chưa từng thấy qua, Đỗ Việt không tin ta, nhưng nhất định tin ngươi."

"Vậy ta vì sao phải giúp Sở đại nhân che giấu đây?" Tô Thế Dự cười nói.

Sở Minh Duẫn trực tiếp kéo Tô Thế Dự đi ra bên ngoài đại sảnh, "Bởi vì ngươi với ta bây giờ là tòng phạm."

Chồng pháo hoa kia được giấu ở trong góc, bọn họ bày ra trong đình những thứ mình vừa lấy được, lúc này mới phát giác Đỗ Việt mua đích thực là kiểu dáng đa dạng cái gì cũng có.

Sở Minh Duẫn đốt lên hai hộp quẹt, nghiêng đầu nhìn thấy Tô Thế Dự đang nghiên cứu cái đèn pháo hoa hình hoa sen, "Cái đó bốc cháy nhanh hơn, ngươi đặt ở vị trí cuối cùng."

"Ừ, còn có cái gì phải chú ý sao?"

Sở Minh Duẫn suy nghĩ một chút, "Lát nữa đốt xong nhớ chạy qua ôm chặt ta."

"…" Tô Thế Dự suy nghĩ một chút, "Tại sao?"

"Ta lo lắng lát nữa âm thanh quá vang dội ngươi sẽ sợ nha."

"… Sở đại nhân quả nhiên là tri kỷ."

Màu pháo đỏ đậm dọc theo ngòi nổ chợt lóe lên, đi kèm là thanh âm sấm rền nổ vang, ánh lửa bị bó buộc chạy như bay phóng lên bầu trời, chợt từng đám từng đám pháo hoa tràn ra, ánh sáng rực rỡ như sao tựa như mưa rơi xuống, đẹp không sao tả xiết. Chỗ này của bọn họ hơi tẻ nhạt, lại có khác biệt nơi bầu trời đêm xán lạn, âm thanh pháo hoa xa gần đụng vào nhau, liên miên không dứt.

Có tiếng hài đồng cười đùa chạy qua dọc theo ngõ hẻm, tiếng ca nhỏ bé xuyên thấu qua tường phủ đỏ thắm, xuyên qua làn khói pháo, hát "Nguyệt nhi loan loan chiếu cửu châu, kỷ gia hoan nhạc kỷ gia sầu." *(trăng khuyết cong cong chiếu Cửu Châu, mấy nhà vui vẻ mấy nhà buồn.)*

Mấy nhà vui vẻ mấy nhà buồn, Tô Thế Dự ở trong lòng đọc thầm vài lần, không khỏi liễm mi cười khẽ, trong mấy ngày hội này, tất nhiên là chỉ có cô đơn cô ảnh mới có thể tăng thêm thù hận. Y nghiêng đầu nhìn lại, phát hiện một bóng người cô đơn khác chẳng biết từ lúc nào đã nửa đứng ở trong đình viện hồng mai, đang chuyên chú vo vo mấy bông tuyết.

Tô Thế Dự đi tới cũng ngồi xổm xuống, lẳng lặng nhìn hắn một đôi tay khớp xương rõ ràng vo ra hai quả cầu tuyết, bỗng nhiên cười nói: "Ta nắn cho ngươi xem một chút."

Nói xong quả nhiên đưa tay xuống vo lại một nắm tuyết, nặn ra một cái thân thể tròn dẹp, ấn lên một quả đầu tròn, lại dùng đầu ngón tay tỉ mỉ điêu khắc ra hai đôi tai nhọn hoắt. Tô Thế Dự ở trên đất tìm cánh hoa thích hợp còn sót lại làm điểm ngầm, Sở Minh Duẫn vẫn luôn nghiêng đầu nhìn bỗng nhiên đưa tay qua, Tô Thế Dự không rõ vì sao nhìn bàn tay hắn ngừng lại ở đầu bên kia, hơi cong ngón tay, nhất thời làm gãy một bên lỗ tai.

"…" Tô Thế Dự thật sâu nhìn Sở Minh Duẫn, chỉ thấy hắn cười đến mặt mày cong cong, khóe môi cong lên, tràn đầy phấn khởi lại đem một lỗ tai khác vô tình phá hủy, đối xứng đến cực điểm khiến cho Tô Thế Dự cũng không biết nói cái gì cho phải.

Vì vậy Tô Thế Dự không nói một lời vốc lên một nắm tuyết ở bên người, rất thành thạo nhét vào cổ áo không hề phòng bị của Sở Minh Duẫn.

Sở Minh Duẫn phản ứng cực nhanh, mới vừa chạm vào liền văng ra mấy thước, nhưng sau gáy vẫn bị lạnh băng đến run lên. Hắn hơi nheo mắt lại, không để ý vỗ sạch tuyết trên người lại tay mắt lanh lẹ kéo lại Tô Thế Dự đang đứng dậy muốn rời đi. Bên kia Tô Thế Dự chưa đứng vững, đột nhiên không kịp chuẩn bị mà bị hắn kéo lấy, nhất thời dưới chân trượt đi, trong thời gian ngắn này tâm niệm đột ngột xoay chuyển, Tô Thế Dự bỗng nhiên không hề ổn định thân hình, mà là nắm chặt lại cánh tay Sở Minh Duẫn, một phen kéo xuống nước.

Hai người cứ như vậy không để ý hình tượng ngã lên trên mặt tuyết đọng thật dày, trong lúc hỗn loạn ngã xuống Sở Minh Duẫn chỉ kịp lấy tay chống đất mới miễn cưỡng đặt ở trên người Tô Thế Dự, hắn lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, tâm tình mấy phần phức tạp đang muốn nói cái gì, thấp mắt nhìn lại đối đầu với con ngươi tràn ngập ý cười của Tô Thế Dự, trực giác không ổn.

Ngay sau đó Tô Thế Dự đưa tay vỗ vào thân cây mai bên người, cây mai nương theo đó run lên, đống tuyết chất đầy trên cành mai mang theo cánh hoa màu đỏ sẫm ùn ùn rơi xuống, lạc tuyết hồng mai dồn dập rơi xuống đất, đập vào trên lưng Sở Minh Duẫn, khắp người nhất thời phát lạnh.

Sở Minh Duẫn một tay chống một bên đầu Tô Thế Dự, phủi đi tuyết ở sau đầu, sau đó nhìn tuyết thủy lạnh lẽo tan ra, “Tô Thế Dự, ” hắn nói, “Nếu hiện tại đổi là người khác, cũng đã bị ta chôn sống ở trong tuyết.”

Phảng phất khi bông tuyết rơi xuống có cánh hoa hồng mai sát qua bên thái dương Sở Minh Duẫn nhẹ nhàng rơi xuống, thản nhiên rơi vào bên trong con ngươi Tô Thế Dự. Y ngửi thấy bên trong hồng mai lạnh lẽo có một chút mùi đàn hương, tầm nhìn bên trong tiên nhiễm một mảnh đỏ đậm, mà Sở Minh Duẫn mi mục ở rất gần, một đầu tóc đen dài nhuộm màu sương bạch bị gió thổi lên, mông lung lả lướt trong bầu trời đêm khói lửa.

Tô Thế Dự bắt lại bông mai rơi, nằm ở trong tuyết dù bận vẫn ung dung cười nói: “Nếu là tùy tiện người nào cũng có thể làm cho ngươi chật vật như vậy, Sở đại nhân chỉ sợ là không còn mặt mũi nào đi gặp người.” Y lại tiếp tục giơ tay lên, đem tóc mai dính đầy vụn tuyết của Sở Minh Duẫn tỉ mỉ gỡ sạch.

Lúc đầu ngón tay mới chạm đến thái dương là hơi lạnh, sau đó nương theo lực đạo đi vào trong tóc là một chút ấm áp, động tác vô cùng dịu dàng ôn nhu, dẫn tới da đầu hơi ngứa ngáy.

Không đợi Sở Minh Duẫn ngẫm nghĩ, Tô Thế Dự liền thu tay về, “Được rồi, đứng lên đi.”

“Ngươi bây giờ mới nhớ phải đứng dậy?” Sở Minh Duẫn nở nụ cười, con ngươi híp lại, “Lời nói thật êm tai nha.”

Tô Thế Dự trầm ngâm chốc lát, nói: “Đa tạ Sở đại nhân thay ta đỡ toàn bộ tuyết rơi xuống.”

Sở Minh Duẫn một phen nắm lấy cằm y, bốn mắt nhìn nhau, “Rất tốt, ngươi đêm nay cũng đừng nghĩ tới.”

Tô Thế Dự bất đắc dĩ nở nụ cười, suy tư nên giải quyết tình huống trước mắt như thế nào, nhất thời không trả lời.

Hành lang đỏ thắm đèn hoa rực rỡ chập chờn, thoáng cái phản chiếu quang ảnh ở trong đình vô cùng rõ ràng. Sở Minh Duẫn nắm cằm Tô Thế Dự, ánh mắt không tự chủ rơi vào trên môi. Màu môi của y từ trước đến nay vẫn nhạt chút, giờ khắc này không biết là bởi vì lạnh, hay là tuyết trắng bên dưới làm nổi bật, càng làm nổi bật màu sắc, ở trên đôi môi mơ hồ hiện ra một đường đỏ sẫm.

Sở Minh Duẫn giống như quỷ thần xui khiến cúi người xuống.

“… Sở đại nhân?” Thanh tuyến ôn nhuận đột ngột vang lên, mang theo kinh ngạc.

Sở Minh Duẫn đột nhiên dừng lại, đúng lúc đối diện con ngươi Tô Thế Dự gần trong gang tấc, lúc này mới phát giác hắn gần như muốn hôn lên môi Tô Thế Dự, khoảng cách không chênh lệch chút nào, chỉ hô hấp đã có thể cảm giác.

Hắn giống như thức tỉnh mà đứng dậy, lui lại một bước giơ tay ấn ấn mi tâm, lúc này mới đem Tô Thế Dự cũng kéo lên.

Tô Thế Dự không hiểu liếc mắt nhìn hắn, ngược lại lơ đễnh cười cười.

Một lần lại tiếp tục gây sức ép khiến áo bào của hai người đều bị tuyết thấm ướt hơn phân nửa, trở về trong sảnh ngồi đối diện chậm rãi hơ cho khô. Sở Minh Duẫn nhìn Tô Thế Dự vân đạm phong khinh cũng bỏ đi ngoại bào, thầm thở dài vài câu hám sắc làm lu mờ ý nghĩ, đơn giản không suy nghĩ thêm chuyện vừa rồi nữa. Hắn lười biếng nhấc nhấc thân thể, bỗng nhiên nói: “Đúng rồi.”

“Làm sao?” Tô Thế Dự đánh giá lưng áo bào ướt đẫm đáp.

“Thật ra thì con chuột ngươi vừa mới nắn cũng thật đáng yêu.” Sở Minh Duẫn nói.

“Lừa gạt ngươi quá khen rồi, ” Tô Thế Dự liếc hắn một cái, “Ta vừa mới nắn chính là con thỏ.”

“… Ai.”

30. Chương 30

Ngày tết đã qua, hỉ khí nhạt dần, đầu xuân sắp tới, tuyết đọng tan rã.

Trong thành Trường An các cửa hiệu lục tục khai trương, khách nhân còn ít ỏi, bọn tiểu nhị liền dựa vào khung cửa nhàn tản mà nói chuyện. Không biết ai bỗng nhiên kinh ngạc thốt lên một tiếng, ngay sau đó nghe thấy tiếng chuông bạc lanh lảnh từ bên ngoài cổng thành xa xôi truyền đến, dọc đường người người vội vàng ló đầu ra xem.

Quan binh ở phía trước mở đường, đoàn xe thật dài đi xuyên qua phố, chạy về phía cung thành. Lục lạc kêu leng keng, xa mã lộc cộc, lụa mỏng che mặt nữ tử dị vực dáng người thướt tha, phân thành hai hàng đồng nhất đi theo phía sau nhuyễn kiệu. Tú văn cẩm miên *(mành che thêu hoa văn)* bị người lén lút vén lên một góc, lộ ra một đôi con ngươi xanh sẫm, đứa bé nằm úp sấp trên lầu liếc mắt một cái nhìn thấy, vui mừng chỉ chỉ kêu gào, lập tức bị vị đại nhân bên cạnh đè xuống, nói một tiếng: "Lâu Lan."

Lâu Lan nằm ở đại mạc Tây Vực, là con đường xung yếu khống chế thương buôn, mặc dù chỉ là một tiểu quốc, thế nhưng thành trì sầm uất, là một vị trí quan trọng. Lâu Lan quốc từ trước đến nay luôn ở giữa Đại Hạ và Hung Nô lay động không ngừng, mãi đến tận những năm gần đây mới cùng Đại Hạ thân cận hơn một chút, bất quá mặc dù có lai vãng nhiều hơn nhưng cũng chưa từng thấy mới vừa đầu xuân đã đến đây.

Ngày hôm đó vừa đúng thời điểm lâm triều, mới ra khỏi kim điện từ xa xa đã trông thấy Sở Minh Duẫn nghênh đón nghi trượng *(vũ khí, quạt, dù, cờ… mà đội hộ vệ mang theo khi vua, quan lại đi tuần hành thời xưa)* cũng đang buồn bực, nghiêng đầu hỏi Tô Thế Dự, "Lâu Lan lần này phái ai tới làm sứ thần, cư nhiên dùng đến lễ ngộ *(tiếp đãi long trọng)* chư hầu?"

"Hôm nay Lâu Lan vương nữ tự mình mang theo lễ vật tới chơi." Tô Thế Dự giải thích.

Sở Minh Duẫn gật gật đầu, hơi suy nghĩ một hồi, chả trách hôm nay luôn cảm thấy ánh mắt Tô Thế Dự nhìn hắn khá là có thâm ý liền hiểu rõ.

Nghe nói Lâu Lan vương nữ kiêu căng tùy hứng đến mức độ đăng phong tạo cực *(đạt đến đỉnh cao của tùy hứng đó)*, ba lần xuất giá không đến một tháng, không phải sai người trực tiếp đánh phu quân đánh đến phơi thây trong viện, thì chính là một tay tát khiển trách vị hôn phu ở cao đường, còn thật sự bức ép đối phương lấy cái chết thỉnh cầu quốc chủ giải trừ hôn ước. Lại tiếp tục gây sức ép khiến cả quốc gia không người dám thú, Lâu Lan quốc chủ đối với vương nữ thập phần cưng chiều, năm đó không tiếc dùng tam tòa thành trì làm của hồi môn, chỉ cầu có thể ở Đại Hạ tìm được vị hôn phu hợp ý.

Khi đó Sở Minh Duẫn ở trên triều cười khẽ một tiếng, quyết đoán đem kẻ địch là Tô Thế Dự đẩy ra ngoài. Nói là bên trên không có trưởng bối ít đi phiền phức, làm người lại đoan chính ôn hòa, vừa vặn thê thiếp cũng không có, cuối cùng không nhanh không chậm bổ sung một câu nói, lúc trước trông thấy Lâu Lan vương nữ khi xuống kiệu đối với Tô Thế Dự xuân phong nở nụ cười.

Tô Thế Dự vẫn luôn hờ hững không một gợn sóng khi nghe đến câu cuối cùng, rốt cục nghiêng đầu thật sâu nhìn Sở Minh Duẫn liếc mắt một cái.

Sau đó Tô Thế Dự là như thế nào bãi bình việc này hắn chưa từng lưu ý, chỉ nhớ rõ ràng ngày ấy lúc hạ triều Tô Thế Dự cùng vào triều năm năm lần đầu đối với hắn nói mấy câu thăm hỏi hàng ngày.

Tô Thế Dự đối hắn xuân phong nở nụ cười, nói hai câu ngắn gọn dị thường mà lại ý vị vô cùng:

"Ha ha."

Nhớ đến đây, Sở Minh Duẫn ho nhẹ một tiếng, cười nói: "Tô đại nhân, ta khi đó nhưng là…"

Tô Thế Dự liếc nhìn hắn một cái.

Sở Minh Duẫn nói: "… Không có gì."

Tô Thế Dự liền khẽ cười thành tiếng, ôn hòa nói: "Sở đại nhân cũng không cần phải chú ý, vương nữ chẳng hề như lời đồn đại nói nàng tùy hứng như vậy đâu."

Sở Minh Duẫn hơi nhíu đuôi lông mày, không tiếp tục cái đề tài này.

Ngày lên triều cũng vô sự vụ, Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự sóng vai đi ra ngoài. Trong lúc nói chuyện phía sau cung hành lang đột nhiên truyền đến thanh âm chạy băng băng, đi kèm chính là tiếng chuông rả rích vang vọng từ xa đến gần, bọn họ ngừng nói nghiêng đầu nhìn lại, thiếu nữ duyên dáng liền mở hai tay nhào tới, ôm chặt lấy cánh tay Tô Thế Dự, ngửa đầu ý cười rực rỡ, "An Y Nặc!"

Sở Minh Duẫn ngẩn ra, hắn mơ hồ biết câu này là ngôn ngữ Lâu Lan, ý nghĩa là danh xưng ca ca.

Tô Thế Dự cười nhạt nhìn nàng, "Đã bái kiến qua bệ hạ chưa?"

"Bái kiến rồi! Hắn còn nói hôm nay cũng không có chuyện, ngươi có thể theo ta ra ngoài chơi rồi!" Tiếng Hán của nàng phát âm hơi chút kỳ quái, nhưng cũng đầy đủ rõ ràng. Mục Lạp Hòa buông ra Tô Thế Dự, đứng tại chỗ xoay chuyển một vòng, vạt áo tử yên chập trùng tách ra, chuông bạc trên cổ tay phát ra tiếng lanh lảnh, "Đẹp mắt không!"

Tô Thế Dự gật đầu khẳng định, Mục Lạp Hòa nghiêng đầu nở nụ cười, chú ý tới Sở Minh Duẫn ở phía sau, ánh mắt màu ngọc bích giống như sáng lên, "Ca ca xinh đẹp, ngươi là ai nha?"

"Sở Minh Duẫn."

Mục Lạp Hòa nghiêm túc gật gật đầu, dừng một chút, "Ca ca xinh đẹp cũng cùng đi chơi đi?"

Sở Minh Duẫn nhất thời không kịp phản ứng, Tô Thế Dự giải thích: "Nàng không nhớ được tên chữ Hán của người khác."

Sở Minh Duẫn không để ý gật gật đầu, nói: "Các ngươi đi cùng nhau là được rồi, ta không…"

"Nhiều người chơi mới vui nha, không cho phép không đi!" Mục Lạp Hòa đánh gãy lời hắn, mỗi tay kéo một cái.

Thái dương dần dần treo cao, khu chợ phía đông thành Trường An rộn ràng náo nhiệt, dọc đường tiếng người rao bán hàng rong cao thấp nối tiếp nhau.

Người đi đường tấp nập lui tới, cũng không khỏi cùng hướng về một nơi nhìn nhiều thêm mấy lần. Nơi đó có hai vị công tử tuấn tú trầm tĩnh uống trà, ngồi đối diện bọn họ là một thiếu nữ dị vực có con ngươi màu ngọc bích, bất quá cùng dáng dấp xinh đẹp của nàng tuyệt nhiên bất đồng với tư thái miệng lớn đang ăn mì, trên bàn dĩ nhiên đã xếp đầy mấy cái bát không.

Một bát gần thấy đáy, Sở Minh Duẫn thấy nàng gió cuốn mây tan không có xu thế muốn giảm, không nhịn được nói: "… Ngươi đến tột cùng là bao lâu rồi không ăn qua đồ ăn?"

"Dự định là đến Trường An cho nên ta sẽ không ăn cơm quá ngon, cũng sắp chết đói rồi!" Mục Lạp Hòa tranh thủ trả lời.

"Tại sao không ăn?"

"Bởi vì phải gặp An Y Nặc nha, gầy một chút mới dễ nhìn."

"Vậy ngươi bây giờ tại sao ăn nhiều như vậy?"

"Không phải mới nãy đã gặp y rồi sao?" Mục Lạp Hòa đầy mặt viết chuyện đương nhiên, quay đầu vẫy tay nói: "Ta còn muốn!"

Sở Minh Duẫn không có gì để nói, nhìn chủ sạp vui vẻ ra mặt liên thanh đáp ứng, liền đưa mắt nhìn sang Tô Thế Dự bên cạnh.

Tô Thế Dự lạnh nhạt nhìn qua, "Sở đại nhân có muốn ăn không?"

"… Thôi quên đi." Sở Minh Duẫn sâu kín thở dài, "Ta nhìn cũng no rồi."

Tô Thế Dự cười nhẹ một tiếng, thu hồi ánh mắt, nhớ lại tình hình lúc lần đầu gặp gỡ Mục Lạp Hòa.

Năm đó trên triều đình Sở Minh Duẫn đã nói đến nước này, Tô Thế Dự làm thế nào cũng khước từ không được phải cùng Lâu Lan vương nữ gặp mặt, sau khi y suy nghĩ một lúc lâu bèn ôm đàn đến điểm hẹn, vốn định ngôn ngữ không thông sẽ tấu mấy khúc nhạc qua loa cho xong, nhưng không nghĩ đối phương cũng có chút hiểu biết tiếng Hán, càng không ngờ tới lúc vừa đẩy cửa bước vào trước mặt đã quăng đến một sợi nhuyễn tiên *(roi mềm).*

Tô Thế Dự nghiêng người né tránh, tiện tay chặt đứt nhuyễn tiên, đối phương không những không buồn trái lại vô cùng vui mừng, một bên la hét vốn tưởng rằng là một văn thần vô dụng không nghĩ tới có chút sở trường, một bên bắt chuyện gọi y đến bên cạnh bàn ngồi xuống.

Sau khi tiếp xúc Tô Thế Dự mới phát giác, vị Lâu Lan vương nữ này cũng không phải giống như lời đồn tùy hứng làm bậy, mà là từ nhỏ đã được che chở quá mức cho nên mới sinh ra tính tình vô cùng thẳng thắn.

Y đàn một khúc xuân giang hoa, Mục Lạp Hòa cũng trút hết bầu tâm sự của mình. Nàng xuất giá ba lần, hai lần trước là quyền thần vì mưu quốc mà cưỡng ép quốc chủ gả ái nữ, bên này nàng mới nhập môn không đến hai ngày, đối phương bên kia liền cùng những cô gái khác quấn lấy nhau, nàng dưới cơn nóng giận vọt thẳng vào trong phòng, roi hạ xuống không chút lưu tình, mới có lời đồn vị hôn phu phơi thây trong viện. Bất quá Mục Lạp Hòa bất ngờ phát hiện chính mình là thay phụ vương loại trừ đại họa trong lòng, nhận được khích lệ, quyết định phải gả cho những thần tử có khả năng áp chế phụ vương, ép cho tới khi đối phương giáng chức xin tha.

Tô Thế Dự nghe vậy trầm mặc hồi lâu, nhìn Mục Lạp Hòa biểu tình thầm tán dương, trầm ngâm nói: "Ngươi nguyện ý gả cho người ta cũng chỉ vì cái này?"

"Đúng vậy, bởi vì bọn họ đối với phụ vương không tốt." Mục Lạp Hòa nói.

Tô Thế Dự bất đắc dĩ cười cười, "Từ xưa tới nay, nữ tử xuất giá đều là muốn cùng người trong lòng mình ở gần nhau."

Mục Lạp Hòa nghiêng đầu suy nghĩ một chút, "Nhưng là ta không có người trong lòng, bất quá ta nghĩ, sau này ta nhất định phải chân chân chính chính gả cho một đại anh hùng võ công cái thế."

Tô Thế Dự hiểu rõ, "Khó trách ngươi biết được ta là văn thần nên mới muốn vung roi."

Mục Lạp Hòa gục xuống bàn nhìn bàn tay y đặt trên cây đàn, thon dài dễ nhìn, "Võ công của ngươi nhất định rất lợi hại, ta rất thích ngươi, " nàng dừng một chút, "Bất quá ta không có chút nào muốn gả cho ngươi."

Tô Thế Dự không khỏi cười khẽ, "Tại sao?"

"Ta cảm thấy ngươi nhất định sẽ không thích ta, " nàng lại bổ sung, "Ngươi thoạt nhìn giống như cái gì cũng đều không thích."

“Nói xem một chút?”

“Ngươi rất tốt, nhưng là cảm giác rất xa vời, ” Mục Lạp Hòa đưa tay ra, đầu ngón tay cách Tô Thế Dự một khoảng cách, phảng phất bị cái gì ngăn trở, “Ngươi xem, giống như là có một tầng sương mù, ngươi ngồi ở trước mặt ta, ôn ôn nhu nhu nói chuyện, nhưng là ta không cảm giác được trái tim của ngươi, ngươi hết thảy đều luôn nhàn nhạt, bị sương mù ngăn cách, e rằng ta chỉ cần chớp mắt một cái ngươi sẽ biến mất.”

Tô Thế Dự mỉm cười, không có trả lời.

Mục Lạp Hòa hỏi: “Ngươi biết thích là dạng cảm giác gì sao?”

Tô Thế Dự suy tư một lúc lâu, thản nhiên nói: “Chưa từng lãnh hội qua.”

“Ta cũng không biết, nhưng ở Lâu Lan của chúng ta có một loại hình dung, phiên dịch thành tiếng Hán thì chính là trong lòng ngươi có con bò cạp và con nhện bò qua bò lại, trái tim của ngươi sẽ co rút rất nhanh, nhảy rất nhanh rất đau, vừa giống sợ sệt, nhưng lại vừa cảm thấy rất vui vẻ.”

Dù là Tô Thế Dự cũng bị hình dung con bò cạp con nhện làm cho chấn động, thấy bộ dạng Mục Lạp Hòa liền không đành lòng, suy ngẫm một lát sau nói: “Người Hán chúng ta cũng có hình dung tương tự, bất quá nói đến chính là có vạn điệp vu tâm bay lượn, cánh điệp di chuyển quấy nhiễu lòng người.”

Mục Lạp Hòa nửa hiểu nửa không gật đầu, gối lên cánh tay nghe y ấn lên dây đàn, thanh âm tản ra kinh động làm rơi đăng hoa.

Ngày ấy trước khi chia tay Mục Lạp Hòa lôi kéo tay áo y không buông, một lần lại một lần ầm ĩ: “Ta đặc biệt thích ngươi, nhưng không phải kiểu thích với người trong lòng, cho nên ta không thể gả cho ngươi, ngươi có thể làm ca ca ta được không?”

Cuối cùng Tô Thế Dự không thể làm gì khác hơn nhìn ống tay áo của mình sắp nứt ra, khẽ thở dài đáp ứng.

“An Y Nặc.” Mục Lạp Hòa chẳng biết lúc nào đã tiến tới bên cạnh y, Tô Thế Dự hoàn hồn, mới phát giác nàng rốt cục ăn xong rồi, Sở Minh Duẫn lúc trước ngồi ở bên cạnh lại đứng cách đó không xa tính tiền.

“Làm sao vậy?”

Mục Lạp Hòa dùng ngôn ngữ Lâu Lan nhỏ giọng nói, nhìn chằm chằm Sở Minh Duẫn nói: “Ta chợt nhớ ra, hắn không phải kẻ thù của ngươi sao? Tại sao ngươi còn cười đùa nói chuyện cùng hắn, có phải là hắn cưỡng bách ngươi? Có muốn ta gả cho hắn rồi giúp ngươi đánh chết hắn?”

Tô Thế Dự sặc hớp trà, ho khan hai tiếng sau mới nở nụ cười lên tiếng, y liếc mắt nhìn Sở Minh Duẫn,

đồng dạng dùng ngôn ngữ Lâu Lan đáp: "Không phải địch nhân, nhiều nhất chỉ có thể tính là đối thủ, hơn nữa hắn là người rất trọng yếu của quốc gia chúng ta, không thể chết được."

"Nhưng là hắn đối với quốc gia trọng yếu, vậy tại sao ngươi còn đối với hắn tốt như vậy?" Mục Lạp Hòa nghi hoặc không rõ.

Y không trả lời được.

Lúc này Sở Minh Duẫn quay người đi tới, đối diện ánh mắt của hai người đang nhìn mình, không hiểu ra sao, "Đều nhìn ta làm gì?"

Tô Thế Dự thu lại tâm tình, cười nhạt, "Không có gì."

31. Chương 31

Ăn uống no đủ, Mục Lạp Hòa hào hứng lôi kéo bọn họ đi khắp hang cùng ngõ hẻm, rất có tư thế muốn đi dạo hết thành Trường An.

Nơi này dọc đường có không ít nghệ nhân múa xiếc ảo thuật, thét to tiếp đón người đi đường quan sát trong vòng vây, tiếng kêu gào ủng hộ liên tục vang lên. Mục Lạp Hòa bước chân xoay một cái liền chen vào, chỉ thấy giữa sân trên nền đất trống bày một phiến đá dày cộm, có đại hán vạm vỡ sau một phen làm nóng người đứng kiểu trung bình tấn, khẽ quát một tiếng bổ xuống, phiến đá nhất thời trầm vang một tiếng, chia năm xẻ bảy.

Người xung quanh cao giọng khen hay, Mục Lạp Hòa cũng hô một tiếng, đẩy ra người chặn ở phía trước muốn tiến lên, lại bị Tô Thế Dự một phen kéo trở về, "Ngươi vào trong đó làm cái gì?"

Mục Lạp Hòa hưng phấn nói: "Võ công của hắn nhìn qua thật là lợi hại nha! Ta đến cùng hắn so một lần!"

"Người ta làm xiếc là vì kiếm sống, ngươi nếu đi lên tỷ thí sẽ gây thêm phiền phức cho hắn."

Mục Lạp Hòa hứng thú nhất thời hạ xuống, "Như vậy sao, nhưng ta rất muốn thử một lần xem thế nào."

Tô Thế Dự ánh mắt rơi xuống trên người Sở Minh Duẫn, hắn một bộ cúi đầu mở ra túi bánh ngọt mới vừa mua cùng Mục Lạp Hòa, vừa nhón lấy một khối bỏ vào trong miệng vừa giương mắt nhìn sang, "Hả?"

Tô Thế Dự nhẹ giọng nở nụ cười, chỉ chỉ Sở Minh Duẫn, đối Mục Lạp Hòa nói: "Không cần rắc rối, công phu vừa rồi hắn cũng biết."

"…" Sở Minh Duẫn quét mắt nhìn phiến đá vỡ vụn đầy đất, phát hiện chính mình đúng thật là có biết, hơn nữa nếu biểu diễn so với đại hán vừa nãy còn đẹp đẽ hơn nhiều lắm.

Bên đường ca hát tạp kỹ đông đúc, mỗi khi Mục Lạp Hòa muốn xông vào thăm dò rõ ràng đều bị Tô Thế Dự nhàn nhạt nói một câu, "Hắn cũng biết."

Nhờ phúc của Ngự Sử đại phu, Sở thái úy hôm nay mới ý thức được nguyên lai mình đúng là đa tài đa nghệ.

Sở Minh Duẫn vẫn luôn không nói gì ăn xong khối bánh ngọt, tầm mắt nhìn về phía trước, rốt cục không thể nhịn được nữa kéo Mục Lạp Hòa đến trước sạp hàng bán đồ trang sức, "Ngươi tùy tiện xem đi, ta tặng ngươi." Hắn nói xong quay đầu chống lại ánh mắt Tô Thế Dự, sâu kín thở dài, "Cái kia… Ta thật sự là không biết."

Tô Thế Dự quay đầu nhìn lại, cách dòng người nhốn nháo lúc ẩn lúc hiện trông thấy một người làm xiếc đang biểu diễn màn nuốt kiếm phun lửa, y phức tạp nhìn về phía Sở Minh Duẫn thần sắc đã muốn bất đắc dĩ đến cực điểm, bỗng nhiên không nhịn cười được, giữa thế tục ầm ĩ chỉ duy có y mặt mày ôn nhu.

Trong lồng ngực tựa như có cái gì đột ngột nhảy dựng, Sở Minh Duẫn tỉ mỉ nhìn y, từ trên quầy hàng cầm lên một cây trâm ngọc, lại học ngữ khí công tử bột cười nói: "Đến đây, mỹ nhân, công tử cũng tặng ngươi một cái, theo ta thì thế nào?"

Tô Thế Dự ngăn cản cánh tay hắn duỗi đến, cười nhạt nói: "Công tử dung mạo hơn người, cây trâm ngọc này vẫn là nên dùng trên người ngươi thì tốt hơn."

"Được nha, " Sở Minh Duẫn thuận theo dứt khoát nói, "Vậy ngươi cài lên cho ta, ta theo ngươi cũng được nha."

Cô nương chủ sạp đỏ mặt do dự mãi, mở miệng nói: "Hai vị công tử… Bên này của ta là bán các loại trang sức cho cô nương gia."

Sở Minh Duẫn nhún vai buông đồ vật xuống, Tô Thế Dự lắc đầu cười cười, không ngờ đúng lúc đối mặt đôi mắt lấp lóe ý cười của Mục Lạp Hòa, "Làm sao vậy?"

Mục Lạp Hòa dời tầm mắt, giảo hoạt cười nói: "Sau này sẽ nói cho An Y Nặc."

Thời điểm đến buổi trưa, ba người bọn họ tìm một gian khách trọ nghỉ ngơi dùng cơm. Mục Lạp Hòa tràn đầy phấn khởi mở ra đồ vật vừa mua được, Sở Minh Duẫn mạn bất kinh tâm giúp nàng mở bọc thức ăn, Tô Thế Dự thì lại yên tĩnh nhìn bọn họ.

Mấy người ngồi ở bàn phía sau không biết tán gẫu cái gì, thanh âm bỗng nhiên lớn lên.

"Lão huynh, đây chính là mệnh quan triều đình, nói chuyện nhưng phải cẩn thận một chút, không chút bằng chứng ngươi là muốn doạ chúng ta sao?"

"Hắc, thật là, ta lừa các ngươi thì có ích lợi gì? Ta vừa trở về từ Phù Phong quận, ta có thân thích ở trong nha phủ chính mồm nói cho ta biết!"

Bàn khác lại có người nói chen vào, "Chuyện gì xảy ra? Vụ án kia Phía hữu Phù Phong trong lòng mọi người đã rõ ràng là ai chưa, tại sao lại kéo hết sự tình lên Tô Thế Dự?"

Sở Minh Duẫn và Tô Thế Dự liếc mắt nhìn nhau, bất động thanh sắc.

"Ngươi ngẫm lại xem, Tô Thế Dự là nhân vật nào, chúng ta đều có thể đoán được là ai chẳng lẽ y không đoán được? Vậy khẳng định là có ẩn tình khác, " nam nhân ngừng nói, thu hồi hứng thú giảm thấp âm thanh xuống: "Y đây là mượn cơ hội vì mình diệt trừ Tô Hành!"

"Ngươi xem chúng ta là đồ ngốc sao? Tô Hành là thân thúc phụ Tô Thế Dự."

"Cho nên ta mới nói các ngươi không hiểu được, quan hệ thân thích trong thế gia đại tộc cùng đám dân thường chúng ta nào có thể giống nhau, ngươi cho rằng những việc nội đấu kia là chuyện gì xảy ra? Tô Hành một người vừa trở về Trường An, từ đâu có bản lĩnh phạm đến án mạng lớn như vậy, chớ nói đến hắn cùng vị quan lại bị hại kia còn có giao tình."

"Ngươi rõ ràng như thế, vậy ngươi nói đến cùng là chuyện gì xảy ra?"

Nam nhân giả vờ giả vịt tằng hắng một cái, nói: "Các ngươi suy nghĩ kỹ một chút, nếu án mạng kia là do Tô Thế Dự phụ trách, người phạm án rõ ràng là Sở Minh Duẫn, Sở đảng cùng Tô đảng đối nghịch nhiều năm, một cơ hội tốt như vậy, Tô Thế Dự không đẩy ngã Sở Minh Duẫn ngược lại cùng hắn đồng thời chạy đi tra án, đây là ý gì?" Không đợi trả lời, hắn lại tự mình tiếp tục nói, "Hiển nhiên là bọn họ đã đạt thành một ước định! Tô Thế Dự giúp Sở Minh Duẫn che giấu vụ án, Sở Minh Duẫn giúp Tô Thế Dự giết Tô Hành, sau đó đem vụ án dứt khoát đẩy một cái, đây không phải là hai bên đều có lợi? Càng là người danh gia, liền đối với quan hệ huyết thống ra tay càng tàn nhẫn!"

Người bên cạnh cũng không tiếp lời, cảm thấy nam nhân này nói có mấy phần đạo lý, trong lòng lay động.

Sở Minh Duẫn chống cằm, thấp giọng nở nụ cười, "Nói thật là tốt, ngay cả ta cơ hồ cũng muốn tin rồi đó."

Tô Thế Dự lắc đầu cười khẽ, uống trà không nói.

Mục Lạp Hòa ánh mắt nghi hoặc ở trên người hai người bọn họ lưỡng lự một phen, liền quay đầu nhìn về phía đám người đang xì xào bàn tán phía sau, không vui hỏi Tô Thế Dự: "Bọn họ có phải đang nói ngươi hay không?"

“Ngươi nghe lầm.” Tô Thế Dự bình thản nói.

“Không có! Ta nghe thấy tên các ngươi!” Mục Lạp Hòa bỗng nhiên đứng lên.

“Ngươi cũng nhớ không rõ tên chữ tiếng Hán, tại sao lại xác định là chúng ta?”

“Ta…” Mục Lạp Hòa nghẹn lời, nhìn về phía Sở Minh Duẫn, “Ca ca xinh đẹp, ngươi nói, có phải là bọn họ đang nói các ngươi?!”

Sở Minh Duẫn nhìn Tô Thế Dự, chậm rãi cười nói: “Y đã nói không phải vậy dĩ nhiên là không phải.”

Lời này có chút loan nhiễu, Mục Lạp Hòa không lý giải được.

Tiểu nhị một bên mắt sắc, thấy tình thế không ổn vội vàng chạy tới khuyên giải: “Các vị khách quan, ăn cơm chớ đàm luận chính sự, chớ đàm luận chính sự!”

Tô Thế Dự nghiêng đầu nhìn nàng, “Ngồi xuống đi.”

Mục Lạp Hòa trừng mắt nhìn đám người phía sau vẫn còn không biết chuyện gì xảy ra, lúc này mới bất đắc dĩ ngồi xuống.

Sở Minh Duẫn đầu ngón tay miêu tả hoa văn trên chén sứ, trong lời nói mang ý cười, “Lúc trước ta đã cùng ngươi nói, những người này chưa bao giờ để ý chân tướng ra sao, chỉ là muốn tìm chút đề tài để đàm luận thôi, theo chân bọn hắn giải thích thì được gì.”

“Sự thực như thế nào thì chính là như vậy, dù cho có người ác ý suy đoán, cũng không nhất định tước đoạt đi tất cả cơ hội để cho mọi người hiểu rõ chân tướng.” Tô Thế Dự nói, “Nếu cứ một mực xem thường giải thích, vậy còn lại cũng chỉ có những lời đồn đãi.”

Sở Minh Duẫn không phản đối nở nụ cười, không nói tiếp.

Sứ thần Lâu Lan lần này tới thăm cũng không có sự vụ, ở Trường An ngây người mấy ngày liền khởi hành trở về, do Thái úy cùng Ngự Sử đại phu đưa tiễn đến ngoài thành Trường An.

Tương phùng đầu xuân, một đường cỏ xanh ly ly, dưới cầu bá thủy mênh mông, bên bờ sông dương liễu phủ xanh biếc, buông xuống dải lụa xanh xanh.

Bọn họ cách đình dừng bước từ biệt, Mục Lạp Hòa phất tay để tôi tớ đều chạy qua một bên, lúc này mới từ trong lòng lấy ra một phong thư nhét vào trong tay Tô Thế Dự, “Cho An Y Nặc!”

Tô Thế Dự đánh giá phong thư được bọc chặt chẽ, hỏi: “Ngươi viết sao?”

“Đó là đương nhiên, ta học chữ Hán đã lâu lắm đó! Thế nhưng hiện tại ngươi không được mở ra xem!” Mục Lạp Hòa suy nghĩ một chút lại dặn dò: “Quay về cũng không thể mở ra, ừm — chờ ta về Lâu Lan mới cho phép xem!”

Tô Thế Dự cười nói: “Lẽ nào trong này ngươi viết cái gì sợ ta tìm ngươi tính sổ?”

“Mới không phải, ngược lại chính là phải chờ ta trở về mới có thể xem!”

Tô Thế Dự cười đáp ứng. Mục Lạp Hòa lại lấy ra một bọc giấy dầu, đưa cho Sở Minh Duẫn: “Cho ca ca xinh đẹp!”

Sở Minh Duẫn hơi có chút ngoài ý muốn, một bên nhận lấy một bên hỏi: “Thứ gì vậy?”

“Ca ca xinh đẹp không phải rất thích ăn ngọt sao, là hạt thông đường nha!” Nàng bổ sung, “Ăn rất ngon!”

Sở Minh Duẫn liếc mắt nhìn Tô Thế Dự bên cạnh ý cười càng sâu, lại nhíu mày nhìn Mục Lạp Hòa như hiến dâng vật quý, không khỏi cũng cười nhẹ, “Được, đa tạ ngươi.”

Lễ vật đưa xong, nàng lại không vội vàng rời đi, trái lại có chút do dự, liếc nhìn Sở Minh Duẫn, lấy hết dũng khí kéo Tô Thế Dự sang một bên, “Còn có một chuyện phải nói cho An Y Nặc.”

“Làm sao vậy?”

“Ta tìm được người trong lòng, ” Mục Lạp Hòa khẽ cúi đầu, trên mặt ửng đỏ, hiếm thấy hiện ra một chút thần thái nữ nhi nên có, “Hắn là người hán sinh kế ở Lâu Lan, trong một lần náo loạn đã cứu ta, hắn võ công cũng rất lợi hại, chữ Hán chính là hắn dạy ta viết, người Trung nguyên trừ ngươi ra ta thích nhất là hắn. Phụ vương đã đáp ứng cho chúng ta thành hôn, lần này cũng là hắn nói ta tới đây nói cho ngươi một tiếng.”

“Ừm, ” Tô Thế Dự trong con ngươi mỉm cười, “Vậy thì thật là chúc mừng ngươi.”

“Thời điểm ta thành hôn An Y Nặc có đến hay không?” Nàng ngẩng đầu nhìn Tô Thế Dự, trong mắt đầy mong đợi.

“Đương nhiên là sẽ đến chúc mừng ngươi.”

“Xem như ngươi có chuyện khác cũng vẫn tới sao?”

Tô Thế Dự suy nghĩ một chút, "Đương nhiên."

Mục Lạp Hòa nở nụ cười, "Vậy ngươi và ca ca xinh đẹp phải cùng đến!"

"Ngươi hi vọng hắn cũng đến?"

"Bởi vì ca ca xinh đẹp rất dễ nhìn nha, hơn nữa –" nàng trừng mắt nhìn, "Sương mù quanh ngươi ở trên người ca ca xinh đẹp đã không thấy tăm hơi!"

Tô Thế Dự không hiểu nói: "Cái gì sương mù không thấy tăm hơi?"

Mục Lạp Hòa cũng không trả lời nữa, cười tươi như hoa theo sát hai người nói lời từ biệt, lại chạy về phía mã xa chờ đợi đã lâu. Nàng ngay trước xe đột nhiên xoay người lại, giữa làn váy tung bay phất tay từ biệt, chuông bạc trên cổ tay vang lên giòn giã.

Cách biệt đảo mắt đã qua mấy ngày, thiên địa dần dần tràn đầy sức sống.

Trong thư phòng, Tô Thế Dự gác lại bút, đem công văn đã sửa xong để sang một bên, ánh mắt lơ đãng quét qua phong thư để trên bàn. Trong lòng y thầm tính toán, mấy ngày nay đã đủ để mã xa chạy đến Lâu Lan, liền đưa tay cầm phong thư lên.

Mục Lạp Hòa dán phong thư cực kỳ kín đáo, hiển nhiên là lo lắng y sẽ nhìn lén, nắm ở trong tay cũng có thể cảm giác được bên trong thư khá dày, cũng không biết đến tột cùng là viết cái gì.

Tô Thế Dự sắp đem phong thư mở ra một góc, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân, cửa thư phòng bị người đột nhiên đẩy ra, Tô Bạch đầy mặt lo lắng vọt vào trong phòng, há mồm liền kêu:

"Công tử, xảy ra vấn đề rồi! Lâu Lan vương nữ ở ngay biên thành chúng ta gặp phải phục kích, đoàn người toàn bộ bị tàn sát. Lâu Lan quốc chủ tức giận, đã phái sứ giả sang đây đòi lại công đạo, Hoàng đế bệ hạ triệu gấp ngài tiến cung thương nghị!"

32. Chương 32

Bên trong Tuyên thất điện, tất cả cung nữ thị vệ đều đã lui ra ngoài, không khí trong cung điện to lớn lộ ra mấy phần ngưng trọng, Lý Duyên Trinh ngồi một mình ở trên cao, Sở Minh Duẫn Tô Thế Dự cùng sứ giả Lâu Lan quốc chia ra đứng ở hai bên.

Thị vệ truyền lời trên đường đi đã đem tất cả tình huống tỉ mỉ báo lại cho Tô Thế Dự: Ngày đó Lâu Lan y theo ước định đến trước biên thành nghênh tiếp vương nữ, lại phát hiện bên trong khách điếm một mảnh

tĩnh mịch, trên lầu ở giữa phòng trọ đầy tường đầy đất tất cả đều tràn trề máu tươi, mùi máu tanh nồng nặc nức mũi xông thẳng vào khiến người buồn nôn, mà Lâu Lan vương nữ cao quý nhất, được sủng ái nhất tóc tai rối bời che kín khuôn mặt ngã trên mặt đất, vết máu loang lổ nhuộm khắp người, cánh tay trắng nõn duỗi về phía trước, giống như muốn đem hết toàn lực bắt được cái gì đó.

Lâu Lan quốc chủ sau khi nhận được tin tức cơ hồ bất tỉnh nhân sự, rống giận muốn lập tức phát binh, lại bị đám thần tử luân phiên cưỡng ép khuyên ngăn, lúc này mới đáp ứng cho phái sứ giả tới.

Thị vệ nói xong vội vàng hỏi: "Ngự Sử đại nhân, thiên hạ khó có được mới thái bình, có thể sẽ vì vậy mà khai chiến lần thứ hai không?"

Tô Thế Dự cau chặt mày, không trả lời. Mành xe đi nhanh theo từng đợt gió thổi lên xuống, ngoài cửa hoa nở đầy đường, cảnh "xuân" như tranh vẽ.

Trong điện, sứ giả Lâu Lan sắc mặt âm trầm, lại như cũ quy củ thi lễ một cái, đi thẳng vào vấn đề nói: "Chuyện vương nữ điện hạ của chúng ta bị sát hại, kính xin Đại Hạ quốc chịu trách nhiệm!"

Lý Duyên Trinh nhất thời không đáp, Sở Minh Duẫn liền mở miệng: "Đây là điều tất nhiên, sứ giả đại nhân bình tĩnh đừng nóng vội, chúng ta đã cho phong tỏa xuất nhập biên quan, khám xét những người khả nghi, nếu có tin tức nhất định kịp thời báo cho các ngươi."

Sứ giả nhìn về phía Sở Minh Duẫn, "Thái úy đại nhân nói chuyện tránh nặng tìm nhẹ như thế, nhưng là không tốt lắm đâu?"

"Ồ –?" Sở Minh Duẫn nghiêng người đón nhận tầm mắt hắn, "Cái gì là tránh nặng tìm nhẹ, ta không hiểu ý của ngươi lắm."

"Đại Hạ quốc mênh mông rộng lớn, hôm nay nữ vương của chúng ta ở tại nơi này của các ngươi bị sát hại, lẽ nào chỉ cần đơn giản điều tra rõ là có thể dễ dàng xong việc?"

"Nếu không thì muốn như thế nào?" Sở Minh Duẫn nói, "Tra án bắt tội phạm là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nếu như cái này cũng được xem là tránh nặng tìm nhẹ, vậy sứ giả đại nhân còn muốn phải làm như thế nào đây?"

"Bên trong quốc cảnh *(lãnh thổ một nước)* không bảo đảm tốt cho an toàn của sứ giả, sau khi xảy ra chuyện lại từ chối trách nhiệm, đây chính là cách xử sự của Đại Hạ sao?" Sứ giả nói, "Nơi mà Vương nữ trọ lại không phải người bình thường có thể biết được, hiện giờ chết thảm, quả thực cùng triều đình các ngươi không hề can hệ sao?"

"Cũng không thể nói như vậy, " Sở Minh Duẫn nói, "Hành tung của vương nữ điện hạ ngoại trừ chúng ta, Lâu Lan vương thất lúc đó chẳng phải cũng là nhất thanh nhị sở *(rõ rõ ràng ràng),* nếu là ở tại biên quan gặp phải phục kích, vậy người tiết lộ tin tức khó có thể nói rõ là ai."

Tô Thế Dự ở bên cạnh nghe vậy ngẩn ra.

Sứ giả lạnh giọng chất vấn: “Thái úy đại nhân lời đã nói đến nước này, còn dám nói không phải đang trốn tránh trách nhiệm?!”

Sở Minh Duẫn diện vô biểu tình nói: “Ta chỉ là đem tất cả những điều có khả năng xảy ra nói ra, ngươi kích động như thế làm cái gì?”

“Ngươi — “

“Kính xin sứ giả đại nhân bình tĩnh một chút, ” Tô Thế Dự bỗng nhiên mở miệng, “Việc này là nỗi đau chung của Đại Hạ cùng Lâu Lan, tranh chấp chung quy vô dụng, chỉ có thể gây thêm khúc mắc, bây giờ chỉ có hai nước thẳng thắn hợp tác, mới có thể nhanh chóng tìm ra hung thủ.”

Đối phương thái độ ôn hòa lễ độ, cho dù trong lòng sứ giả có hỏa cũng không tiện lại phát tác.

Sở Minh Duẫn nghiêng đầu nhìn về phía Tô Thế Dự, “Tô đại nhân nghĩ đến cái gì?”

Y đích xác nghĩ tới một người. Một khắc khi câu nói kia của Sở Minh Duẫn vừa dứt, tâm tư hỗn loạn nhanh chóng được tua ngược lại đột nhiên đình trệ, có cái gì đó đang giãy dụa đi ra, rõ ràng hiện lên.

Phái sứ giả đến thăm ở thời điểm hiện nay vốn là quá sớm, thân là vương nữ, Mục Lạp Hòa vốn là không nên tự mình đến thăm.

Chẳng qua là…

— “Ta tìm được người trong lòng.”

— “Phụ vương đã đáp ứng để chúng ta thành hôn, lần này cũng là hắn nói ta tới đây nói cho ngươi một tiếng.”

“Sứ giả đại nhân, xin hỏi vương nữ điện hạ có phải là sắp cùng một hán thương thành thân?” Tô Thế Dự hỏi.

“Ngự Sử đại nhân đang nói đến Quý Hành công tử?”

“Ngươi có biết sau khi chuyện phát sinh hắn đang ở đâu chứ?”

“Cái này ngược lại ta cũng không để ý, hắn…” Lời nói của sứ giả đột nhiên dừng lại, đổi sắc mặt.

Thấy phản ứng của sứ giả như thế, mấy người ở đây đều hiểu rõ. Lý Duyên Trinh lúc này mới rốt cục mở miệng nói: "Đã có manh mối, bên kia hãy mau truyền lệnh xuống bắt giữ người này đi."

Sứ giả đáp một tiếng, thần sắc biến đổi vài lần, cuối cùng nhìn về phía Tô Thế Dự nói: "Bất quá ngự Sử đại nhân tại sao lại hoài nghi đến hắn? Biên cương Đại hạ có người bố trí phục kích, Quý Hành chỉ là một hán thương, không biết những thứ này cùng hắn có liên hệ gì?"

Sở Minh Duẫn híp lại con ngươi, âm thầm cười lạnh, vừa bắt đầu đã nhiều lần cường điệu Đại Hạ phải chịu trách nhiệm, bây giờ vị Lâu Lan sứ giả này rốt cục không nhịn được biểu lộ rõ ràng ý nghĩ rồi.

Người chết không thể phục sinh, thay vì chấp nhất không bằng giành lợi ích trong đó, âm mưu gì đó vốn là như vậy, rất dễ hiểu.

Tô Thế Dự nhàn nhạt nói: "Sứ giả đại nhân cho là có liên hệ sao?"

Sứ giả còn chưa lên tiếng, Lý Duyên Trinh giơ tay dừng lại cuộc đối thoại của bọn họ, thở dài, "Tâm ý của sứ giả trẫm hiểu được, trẫm tất nhiên sẽ sai người điều tra rõ ràng, mà việc này phát sinh ở nơi biên cảnh, Đại Hạ xác thực khó chối bỏ trách nhiệm."

Sứ giả quay người lại, đối Lý Duyên Trinh cúi đầu thi lễ, "Hoàng đế bệ hạ nếu đã nói như vậy, thần an tâm. Bất quá, Lâu Lan tuy chỉ là tiểu quốc, thực lực quốc gia không địch lại Đại Hạ, cũng mong Hoàng đế bệ hạ có thể công đạo một chút."

Lý Duyên Trinh liếc nhìn Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự đứng ở phía dưới, nói: "Năm đó Lâu Lan quốc chủ dùng tam tòa thành trì làm của hồi môn, vậy thì dùng tam tòa thành trì bồi thường lại, thỉnh quốc chủ xem như là gả vương nữ đến Đại Hạ đi."

Tam tòa thành trì ở Đại mạc cùng tam tòa thành trì ở Trung Nguyên không thể nào đánh đồng với nhau, bồi thường này vượt quá xa so với dự liệu, sứ giả vừa kinh sợ lại kinh ngạc, sắc mặt vui mừng chưa kịp di chuyển đến trên mặt, lại nghe Sở Minh Duẫn lạnh lùng nói:

"Bệ hạ hãy thận trọng."

Tô Thế Dự cũng nói: "Bệ hạ, y theo thông lệ, việc bồi thường cụ thể vẫn cần ở trên triều thương lượng thảo luận mới có thể định ra."

Lý Duyên Trinh liền cấm khẩu không nói.

Sứ giả biểu tình hơi vặn vẹo, tình huống trong triều ở Đại Hạ như thế nào hắn rõ ràng, thượng triều làm chủ bất quá cũng chỉ có hai người Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự, trước mắt bọn họ đều lên tiếng, cái gọi là lên triều thương nghị bất quá chỉ là trì hoãn.

Sở Minh Duẫn người này cảm giác xâm lược quá cường, ánh mắt sứ giả liền rơi vào trên người Tô Thế Dự, "Ngự Sử đại nhân, vương nữ chúng ta xem ngươi như huynh trưởng, bây giờ nàng ở biên cảnh các ngươi bị sát hại hài cốt còn chưa lạnh, ngươi còn muốn tranh chấp cả việc bồi thường sao?"

Tô Thế Dự mâu sắc sâu liễm, nhất thời không nói.

Sở Minh Duẫn sách một tiếng nở nụ cười, "Sứ giả đại nhân chẳng lẽ là càng lưu tâm đến chuyện bồi thường hơn sao?"

Mắt thấy lại sắp có xu thế khắc khẩu, Tô Thế Dự khẽ thở dài, nói: "Sứ giả đại nhân nói không sai, vương nữ điện hạ thành tâm đối đãi ta, ta vô cùng cảm kích." Y dừng một chút, "Cũng chính bởi vậy, ta hy vọng có thể cùng sứ giả đại nhân ngài đơn độc đàm luận."

Sứ giả không rõ vì sao, Tô Thế Dự hướng Lý Duyên Trinh hành lễ dò hỏi, sau khi được đáp ứng lại giơ tay làm cái tư thế mời, "Làm phiền sứ giả đại nhân cùng ta đến Thiên điện nói chuyện."

Sứ giả mấy phần do dự, trù trừ chốc lát vẫn là đi theo.

Không còn Lý Duyên Trinh bên cạnh, Tô Thế Dự đàm phán cùng sứ giả ít đi mấy phần ràng buộc, chẳng qua là cho dù y đối đáp nhã nhặn lịch sự, có thật nhiều thủ đoạn, nhưng liên quan đến việc Mục Lạp Hòa chết thảm, cuối cùng Đại Hạ vẫn khó tránh thoát trách nhiệm.

Trận đàm phán này cực kỳ gian nan, mãi đến tận khi ánh chiều tà buông xuống mới miễn cưỡng đạt thành nhất trí, cắt đất làm khoản tiền bồi thường. Thời điểm sứ giả rời đi sắc mặt cực kỳ khó coi, mà y sau khi hồi báo lại cho Lý Duyên Trinh được cho phép, chỉ đợi lúc lâm triều lại thảo luận một lần nữa.

Tô Thế Dự giẫm lên ánh tà dương một mình hồi phủ, y thấp mắt nhìn tảng đá dưới chân chảy xuôi theo ánh chiều tà, phảng phất một mùi máu tươi uốn lượn bay ra.

Không biết một khắc kia khi đôi con ngươi ngọc bích của thiếu nữ nhắm lại có hay không cũng từng thấy rõ quang cảnh như thế, không biết lúc nàng bị người trong lòng giết chết lúc đó tâm tình như thế nào, không biết nàng trong nháy mắt đó có từng hồi tưởng lại đã cùng Tô Thế Dự ước định sau này phải đến dự hôn lễ của nàng, hôn lễ kia đã được chỉ định phải tan biến.

Cô nương ngốc, có lẽ là chính nàng tự đem lộ tuyến của mình nói cho đối phương biết.

Kỳ thực Tô Thế Dự rõ ràng, lấy địa vị của Mục Lạp Hòa ở trong lòng Lâu Lan quốc chủ, e rằng tam tòa thành trì cũng không cách nào xóa bỏ đau xót, mà dù vậy, y cũng không thể đáp lại yêu cầu của sứ giả Lâu Lan.

Trên có quốc gia, tư tình chỉ là một yếu tố nhỏ, không đủ để nói.

Chỉ là nếu Mục Lạp Hòa ở dưới cửu tuyền có xúc động, biết được thực ra y chính là người như thế này có phải cũng sẽ hối hận đã từng gọi y là ca ca, giống như… ngày ấy ở bên trong thủy lao Tô Hành oán độc.

Nhớ đến đây, Tô Thế Dự nhẹ giọng cười cười, mặt mày hiện ra một chút vẻ mệt mỏi, chốc lát liền biến mất.

Không bao lâu lại có tin tức truyền đến, Quý Hành sa lưới, nhận tất cả tội trạng, đang từ Trấn Giang áp giải đến Trường An.

Tô Thế Dự nghe vậy chỉ là gật đầu sai người lui ra, không có quá nhiều biểu thị, tiếp tục đem công văn gập lại mà phê chuẩn, lúc cầm lên bên trong bỗng nhiên có một vật gì đó thuận theo rơi ra trong tập công văn.

Bao bọc màu hồng, một bên góc đã bị mở ra.

Tô Thế Dự ngẩn ra, lẳng lặng nhìn nó một lúc lâu, sau đó từ từ đưa tay ra, y hiếm thấy chợt do dự, từng chút một mở thư ra.

Thư mặc dù dày, nhưng bởi vì chữ viết của Mục Lạp Hòa xiêu xiêu vẹo vẹo, cho nên nội dung cũng không tính là quá nhiều. Tô Thế Dự phân biệt từng chữ mà đọc, không khỏi dẫn theo chút ý cười nhàn nhạt.

Trong thư không có nửa điểm quy tắc văn thức của người Hán, tất cả đều là tùy theo Mục Lạp Hòa tùy tính viết ra, từ việc ở thành Trường An mấy ngày nay nàng cảm thấy đây là một nơi có đồ ăn ngon liền viết ra, lại bỗng nhiên nói tới ở Lâu Lan mấy ngày trước mới nở ra một loài hoa kỳ lạ.

Tô Thế Dự lật qua một trang, ý cười nơi khóe môi nhạt xuống.

"An Y Nặc nói dối cũng không biết đỏ mặt! Sau đó ta nhớ kỹ âm điệu đi hỏi vài người Hán, bọn họ đều nói hôm đó nhóm người đó nói chính là hai cái tên này, đám người ngày đó đang nói xấu các ngươi, ngươi còn nói không phải!"

"Ta mới phát hiện người Hán cũng không phải đều tốt như vậy, không biết tại sao mấy ngày nay ta cuối cùng nghe được có người đang nói xấu ngươi, nhưng là ta nghĩ ngươi thật giống như không cao hứng để cho ta biết, cho nên đều nhịn xuống không đi đánh nhau với bọn hắn."

"Ngươi có từng nghe nói qua nữ tử Lâu Lan chúng ta biết đọc tâm, người Hán đều ngốc cho nên không thấy được, nhưng ta lại biết ngươi đặc biệt cực kỳ tốt."

"An Y Nặc là người ôn nhu nhất thiên hạ."

An Y Nặc là người ôn nhu nhất thiên hạ.

Ý nghĩa trong lời nói không liên kết với nhau, e rằng chỉ có Mục Lạp Hòa mới có thể viết ra.

Tô Thế Dự cầm thư trong tay đột nhiên nắm chặt, khẽ run lên, y nhắm mắt lại, vô cùng chậm chạp hít một hơi thật sâu, lại tiếp tục thanh tĩnh lại. Tô Thế Dự thuận theo nhìn chằm chằm từng con chữ, rất lâu sau đó, rốt cục nhẹ vô cùng cười khổ một tiếng.

Tô Thế Dự xem đến trang cuối cùng, nét bút nhảy vào trong mí mắt, y triệt để ngây ngẩn cả người.

"An Y Nặc ngày đó không hề trả lời vấn đề của ta, nhưng ta dường như đã biết đáp án."

"Cho nên…"

33. Chương 33

Đêm trăng sáng tỏ, giọt nước đọng trên mái đình, trúc ảnh trải đầy mặt đất. Có thiếu niên một mình ở trong đình luyện kiếm, trong đêm yên tĩnh chỉ có tiếng lưỡi dao xé gió vang vọng.

Trần Tư Hằng khí lực suy yếu, kiếm thế vung ra tùy theo loáng một cái, trường kiếm lập tức tuột khỏi tay rơi trên mặt đất. Y phản ứng nhanh chóng lùi lại, dù sao cũng không thể để đập trúng chân, chẳng qua buồn khổ nhìn chằm chằm thanh kiếm hồi lâu, nặng nề thở dài. Trần Tư Hằng sờ sờ dao găm trong lồng ngực, thân thể ngồi xổm xuống, không nhịn được nhỏ giọng thầm thì nói:

"Tĩnh Xu tỷ tỷ… Ta vẫn không có cách nào hận ngươi a…"

Bỗng nhiên một tiếng cọt kẹt vang lên, cửa phủ nặng nề bị người đẩy ra, cơn gió mạnh xuyên đình thổi qua. Trần Tư Hằng một tay tóm lấy trường kiếm, bỗng nhiên quay người cảnh giác nhìn chằm chằm người đến, "Ai?!"

Chỉ thấy hai hắc y nhân đem cửa đẩy ra lại đứng ở hai bên, sau đó hai đội hắc y nhân cùng đi vào, thần sắc lạnh lùng, tả hữu gạt ra.

Trận thế này trong nháy mắt khiến Trần Tư Hằng mồ hôi lạnh thấm ướt lưng, một cử động cũng không dám mà nhìn chằm chằm người cuối cùng đi vào.

Trong bóng đêm người đến dáng người tú kỳ, hoa văn cánh sen trên áo đỏ như máu, trong con ngươi ý cười như có như không, "Tại sao lại có cái vẻ mặt này, không quen biết ta?"

Trần Tư Hằng đổi sợ thành vui, "Sở tướng quân?! Ngươi tới xem ta?!"

"Ừm, " Sở Minh Duẫn nói, "Tới thăm ngươi xem ngươi đã chết chưa."

Tràn ngập kích động nhất thời bị dội tắt, khóe miệng Trần Tư Hằng giật một cái, không trả lời được.

Sở Minh Duẫn đánh giá bốn phía, tùy ý hỏi vài câu về tình huống thường ngày của y, lại đổi đề tài, nói: "Ta lần này tới đây là có việc muốn hỏi, cho dù ngươi không muốn nhớ lại cũng phải thành thật trả lời, có được hay không?"

Trần Tư Hằng cười cười, mấy phần thoải mái, "Lâu như vậy ta đã sớm nghĩ thông suốt rồi, không có gì không muốn nhớ lại, cứ việc hỏi đi."

"Lúc gia đình ngươi xảy ra chuyện, đến tột cùng ngươi đã nghe được cái gì?"

"Ta cái gì cũng không biết, " Trần Tư Hằng lắc lắc đầu, "Lúc tổ phụ đưa chúng ta đi, vô luận ta hỏi cái gì, bọn họ đều chỉ nói với ta không sao cả, mà đêm đó lúc lửa nổi lên thật sự là quá đột ngột, hết thảy đều rối như tơ vò, ta căn bản không có cách nào nghe thêm được cái gì." Y dừng một chút, "... Ta chỉ thấy Tĩnh Xu tỷ tỷ xông vào dẫn theo ta ra ngoài."

Sở Minh Duẫn lông mày hơi nhíu, lại hỏi: "Ngày ấy ở Hồng Tụ các, trước khi ta đi ngươi vốn là phải nói cho Tô Thế Dự cái gì?"

"Tĩnh Xu tỷ tỷ nói với ta là nói cho y biết đối phương gọi người nọ là Thái úy, " Trần Tư Hằng nhìn hắn, bỗng nhiên vội la lên: "Đúng vậy, Sở tướng quân, ai là Thái úy, có phải thật sự là hắn hại nhà ta?"

Sở Minh Duẫn không đổi mặt nhìn y, "Là ta."

"A?" Trần Tư Hằng không kịp phản ứng, "Nhưng... Nhưng ngươi không phải là tướng quân sao?"

"Lúc ở trong triều chức vị là Thái úy, ở trên chiến trường tất nhiên chính là tướng quân." Sở Minh Duẫn giải thích, ánh mắt hắn lạnh lùng, "Để ta ngẫm lại, nếu không phải ngày đó ta trùng hợp đụng phải Tô Thế Dự, nàng có phải dự định sẽ nói cho ta đối phương là Ngự Sử đại phu?"

Từ đó ly gián hai người bọn họ, khiến cho Sở đảng và Tô đảng nội đấu cùng nhau bị tổn hại, thật là một kế sách ngư ông đắc lợi.

"Bàn tính kia ngược lại đánh không tệ." Hắn xì cười một tiếng, từ trong tay áo lấy ra đồng phù, "Tiểu quỷ, ngươi có biết cái này dùng để làm gì hay không?"

Trần Tư Hằng nhận lấy, lắc lắc đầu, suy nghĩ kỹ một chút, sau đó lại gật đầu một cái.

“Hả?”

“Có một vị ca ca thường xuyên đến thăm Tĩnh Xu tỷ tỷ, có một lần ta thấy vị ca ca kia đưa vật này cho nàng dùng, sau đó mấy người kia liền nghe theo nàng sai phái.” Trần Tư Hằng nói, “Ta đoán, hẳn là lệnh bài linh tinh gì đó hoặc là đồ vật chứng minh thân phận.”

“Vậy ngươi có từng nghe bọn họ nhắc qua Hoài Nam?”

“Chưa từng có.” Cái này thì Trần Tư Hằng đáp như chặt đinh chém sắt.

Sở Minh Duẫn gật gật đầu thu hồi đồng phù, suy tư.

Thấy hắn đã hỏi xong, Trần Tư Hằng nhìn những người mặc áo đen kia, không nhịn được hỏi: “Sở tướng quân, những người kia là thuộc hạ ngươi sao?”

Sở Minh Duẫn quay đầu lại liếc mắt, “Ảnh vệ.”

Trần Tư Hằng đôi mắt sáng rực lên sáng ngời, cẩn thận đánh giá sắc mặt của hắn, lấy hết dũng khí nói: “Vậy ngươi xem… Ta có thể hay không cũng trở thành ảnh vệ của ngươi?”

Sở Minh Duẫn nghe vậy bỗng nhiên nở nụ cười, “Ngươi có biết làm ảnh vệ có ý nghĩa như thế nào không?”

“… Cái bóng của chủ nhân?” Y suy đoán nói.

“Đúng, ” Sở Minh Duẫn chậm rãi quan sát y, “Cho nên ngươi cảm thấy, ta tại sao phải đáp ứng một cái bóng có dáng dấp lùn như vậy?”

Trần Tư Hằng: “…”

Sở Minh Duẫn nở nụ cười, quay người đi ra ngoài, tùy ý khoát tay áo một cái, “Trầm khí định thần, chờ khi ngươi nắm chắc thanh kiếm lại nói, thời điểm cần dùng đến ngươi ta tự nhiên sẽ gọi.”

Trần Tư Hằng kinh hỉ kêu lên: “Có thật không?”

Không người trả lời, trong chớp mắt ảnh vệ đã đem cửa một lần nữa khép lại, trong đình yên tĩnh như cũ, rõ ràng không một dấu vết, phảng phất như chưa từng có người tới đây.

Theo đường cũ trở về thành lại để tuấn mã chạy chầm chậm, móng ngựa bước qua đám cỏ không một tiếng động, ảnh vệ đi theo ở phía sau cũng yên tĩnh không nói gì. Sở Minh Duẫn giống như đang trầm tư cái gì,

ánh mắt chìm nổi bất định, đột nhiên hắn ghìm ngựa dừng lại, giơ tay ngăn lại ảnh vệ dò hỏi, hơi nghiêng đầu, cẩn thận lắng nghe.

Có tiếng đàn cực kỳ nhỏ bé truyền đến, giai điệu mờ mịt trống vắng, mơ hồ như có bi thương, lại đạm nhạt như đá trên thượng nguồn, ở nơi trầm thấp không thể nghe thấy.

Sở Minh Duẫn tập trung nghe trong chốc lát, tung người xuống ngựa, đem dây cương đưa cho ảnh vệ phía sau, "Các ngươi đi về trước." Nói xong thẳng rời đi.

Hắn men theo tiếng đàn rẽ hoa phất liễu mà đi, đẩy ra một rừng hoa đào ngập trời, tầm mắt rộng mở trong suốt, bất giác hơi run lên, cánh hoa rơi xuống còn tỏa ra chút mùi hương dính trên đầu ngón tay.

Bá thủy cuồn cuộn bầu bạn trong đình, ánh trăng như sương, rơi xuống nam nhân bạch y ngồi trong đình khắp người khí tức trong trẻo thanh lãnh. Nam nhân ngồi xuống đất ở trong đình, dựa lưng vào đình trụ đỏ thắm, trên đầu gối đặt một thanh mộc cầm, y khẽ cúi đầu ấn ấn dây đàn, tóc dài theo động tác lệch đến trước người, hoa văn vân bạc trên áo bào như bạch tuyên uốn lượn đến màu mực sâu cạn, mi mắt buông xuống như thường lại tuấn tú đẹp mắt.

Ánh mắt thế nhân quả nhiên không kém, thiên hạ này trừ y ra lại không có mấy người xứng với ôn lương như ngọc.

Tô Thế Dự nghe thấy tiếng bước chân ngẩng đầu nhìn lại, tiếng đàn hạ xuống dư âm réo rắt, y thấy người trước mắt đi tới, "Ngươi tại sao lại ở chỗ này?"

"Lời này ta còn phải hỏi ngươi." Sở Minh Duẫn nhìn quanh một vòng, phát hiện chỉ có y một thân một mình, "Trên đường nghe thấy tiếng đàn, ta còn tưởng rằng là đào kép nào đang ở đâu đây, qua đây xem một chút không nghĩ tới sẽ là Tô đại nhân ở đây, thật đúng là có nhàn tình nhã trí."

Tô Thế Dự nhàn nhạt nói: "Ta không phải là đào kép nào đó lại khiến Sở đại nhân thất vọng rồi, ngươi bây giờ rời đi cũng không muộn."

"Tô đại nhân tại sao lại muốn đuổi ta đi?" Sở Minh Duẫn hơi nhíu đuôi lông mày, "Ngươi không muốn thấy ta thế sao?"

"Sao lại thế." Tô Thế Dự cười khẽ.

"Ngươi vừa mới đàn chính là khúc "táng nhạc"?" Sở Minh Duẫn ngồi xổm xuống trước mặt y, hơi nghiêng đầu nhìn y, "Có phải là đang tưởng nhớ cố nhân không?"

"Thế nào, " Tô Thế Dự cười nói, "Sở đại nhân dự định an ủi ta sao?"

Sở Minh Duẫn nở nụ cười một tiếng, "Thân thúc phụ chết ở trước mắt cũng không hề biến sắc, ngươi nơi nào cần ta an ủi."

Tô Thế Dự rũ mắt xuống không đáp lời, ngón tay lần thứ hai đáp trên dây đàn.

Sở Minh Duẫn cũng không thèm để ý, vén bào liền sóng vai ngồi sát bên Tô Thế Dự, giơ tay đụng y một cái, "Đổi khúc khác đi."

"…" Tô Thế Dự liếc mắt nhìn hắn, "Ngươi thật sự xem ta thành đào kép?"

"Nếu thật sự muốn tìm đào kép mua vui ta sẽ không muốn nghe ngươi gảy." Sở Minh Duẫn nói chuyện như lẽ tự nhiên.

"Cũng đúng, " Tô Thế Dự cả cười, "Đệ nhất cầm kỹ Giang Nam cũng bị ngươi bỏ ra rất nhiều bạc đưa đến chỗ của ngươi, quả thật là không thiếu người đánh đàn."

Sở Minh Duẫn nghiêng đầu nhìn y, ý vị không rõ nói: "Chuyện của ta ngươi hiểu rõ cũng không ít."

Tô Thế Dự động tác trên tay hơi ngừng lại, chợt bình thản nói: "Chẳng qua là vị Như Cơ cô nương kia danh tiếng quá thịnh, ngay cả ta cũng nghe qua. Từng muốn cùng nàng lĩnh giáo, nhưng đáng tiếc đã không còn cơ hội, lại không nghĩ sau này ngươi lại trao trả sạch sẽ, đến nay cũng không có chút tung tích nào."

Sở Minh Duẫn cười nhẹ nói: "Ta đây không phải là đối với ngươi tình căn thâm chủng sao?"

Tô Thế Dự tránh né ánh mắt của hắn, "Như vậy xem ra cũng chỉ có thể hỏi ngươi, tài đánh đàn của Như Cơ cô nương quả thực giống như tin đồn rất cao tay sao?"

Sở Minh Duẫn hơi suy nghĩ chốc lát, cho ra ba chữ đánh giá: "Nghe buồn ngủ."

Tô Thế Dự không khỏi thật sâu liếc mắt nhìn hắn, "Dùng năng lực thưởng thức của Sở đại nhân, thứ cho ta thực sự không nghĩ ra lý do phải mất công tốn sức diễn tấu cho ngươi."

"Nửa đêm canh ba tại rừng núi hoang vắng, ta không hồi phủ đặc biệt tới nghe Tô đại nhân đánh đàn, ngươi lại còn ghét bỏ ta, thật đúng là làm người ta thương tâm nha." Sở Minh Duẫn sâu kín thở dài.

"… Muốn nghe cái gì?"

Sở Minh Duẫn suy nghĩ một chút, "Lan Lăng vương nhập trận khúc*."

Tô Thế Dự nghe vậy bỗng nhiên giương mắt, ánh mắt rơi vào trên mặt hắn tỉ mỉ quan sát trong chốc lát, "Nhắc đến cái này, ta ngược lại nghĩ ra một vấn đề đã sớm muốn hỏi ngươi."

"Lan Lăng vương bởi vì dung mạo xinh đẹp tuyệt trần ở trên sa trường thường bị khinh nhục, lúc này mới chế tạo một bộ mặt nạ vàng dữ tợn làm kinh sợ kẻ địch. Vậy khuôn mặt này của ngươi, làm thế nào tung hoành sa trường?"

"Cái này cũng rất dễ dàng, " Sở Minh Duẫn cười lạnh, "Phàm là bất kính, địch giả thì hành hạ đến chết, binh giả thì phạt nặng, không đến hai tháng, trong quân liền không có ai dám nhìn thẳng khuôn mặt ta."

"Quả thật là trị quân nghiêm khắc." Tô Thế Dự lời nói khó phân biệt khen chê, trầm ngâm một lúc lâu y bỗng nhẹ giọng hỏi: "Thẳng thắn mà nói, ta cho rằng ngươi cũng không phải là người tham mộ vinh hoa, thậm chí đối với rất nhiều đồ vật trần tục không hề hứng thú, vậy ngươi đến tột cùng vì sao muốn đến sa trường bước vào triều đình?"

"Ngươi muốn nghe nói thật hay nói dối?" Sở Minh Duẫn nhìn y.

"Muốn nghe lời nói dối ta cần gì phải hỏi ngươi?" Tô Thế Dự quay sang nhìn.

Sở Minh Duẫn dời tầm mắt, xa xa nhìn những dãy núi trùng trùng điệp điệp chồng lên nhau, dãy núi xanh nhạt mông lung cùng ngân bạch nhanh chóng rơi vào trong con ngươi thâm sắc của hắn, trầm ngâm chốc lát mới mở miệng, ngữ điệu một bộ hờ hững, "Không nên nói, ta muốn chính là mở vạn dặm ranh giới, triệu bát phương bái phục."

Tô Thế Dự ngẩn ra, ngược lại thu hồi ánh mắt, nhấc tay để lên dây đàn, ánh trăng sáng ngời rơi vào trên đầu ngón tay.

Một khúc khởi huyền phong nhã, thanh âm tựa ngọc bàn châu rơi thánh thót, tiếng trống vang dội liên tục chiến đấu ở nơi chiến trường, tiếng chuông dần dần đánh boong boong, kỵ binh vượt sông cuồn cuộn đi đến.

Thanh âm thuỷ triều tràn đầy đình đài đỏ thắm, khuỷu tay Sở Minh Duẫn để ở trên đầu gối, nghiêng đầu nâng quai hàm nhìn chằm chằm Tô Thế Dự đến xuất thần.

Cho dù là người chán ghét Sở Minh Duẫn cũng không thể không thừa nhận một chuyện, hắn trời sinh một bộ túi da cực mỹ. Lời đàm tiếu từ trước đến nay không ít, có người nói rằng khi đôi môi mỏng kia câu lên một độ cong có thể nhiếp tâm hồn người, có người lại nói rằng ngón tay trắng thuần đã nhuộm mùi máu tanh kia khi cầm chiết phiến là lúc tư thái động nhân nhất.

Mà Tô Thế Dự hiện nay lại đột nhiên cảm giác được, cặp mắt kia của hắn mới là thật khiến người ta khó có thể chống đỡ. Lúc mỉm cười có xuân thủy liễm diễm dịu dàng phát quang, lúc trầm tĩnh lại là thu thủy thanh minh trừng sáng ngưng hàn.

Đột nhiên ngón tay thu lại, khúc nhạc kết thúc, nhạc triều thối lui, chỉ lưu lại thiên địa một mảnh yên lặng như tờ.

Sở Minh Duẫn động tác chưa thay đổi, theo dõi y lặng im một lát mới đột nhiên mở miệng nói: "Mặt của ngươi có phải là có chút hồng?"

"…" Tô Thế Dự không một tiếng động thở dài, "Dù là ai bị ngươi trực diện nhìn chăm chú lâu như vậy cũng sẽ không dễ chịu."

Sở Minh Duẫn chậm rãi nở nụ cười một tiếng, "Ngươi tốt hơn."

"Cái gì?" Tô Thế Dự hơi kinh ngạc, lại đối diện cặp mắt mang ý cười sâu đậm, càng nhất thời khó có thể hoàn hồn.

Sở Minh Duẫn chỉ chỉ đàn trên đầu gối y, "Đệ nhất Giang Nam, kém xa ngươi."

"Đa tạ ngươi tán dương." Tô Thế Dự thu hồi ánh mắt cười nói. Chỉ là ở đây đôi câu vài lời, mặc dù thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại có một loại tâm tình ngột ngạt không cách nào nói rõ, lặng yên không một tiếng động leo lên, suy nghĩ không ra.

Sở Minh Duẫn quay đầu trở lại, buông lỏng thân thể dựa vào đình lan, "Ngươi tiếp tục đàn của ngươi, không cần để ý ta."

Tô Thế Dự nhàn nhạt đáp một tiếng, hắn lại chợt mở miệng: "Đúng rồi."

"Làm sao?"

"Ngươi ăn ngọt không, hạt thông đường ta có thể phân cho ngươi một ít."

Tô Thế Dự khẽ cười thành tiếng, không tỏ rõ ý kiến, tiện tay đàn lên một khúc điệu dân gian thanh lệ.

Sở Minh Duẫn cũng không lên tiếng nữa, nhắm chặt mắt lại tựa hồ có chút ủ rũ. Tiếng nhạc ôn hòa lọt vào tai, hắn giống như cảm thấy tư thế khó chịu, thân hình đột nhiên khẽ nhúc nhích, nghiêng người dựa trên đình trụ, vai để lên người Tô Thế Dự, một đầu tóc đen dài phân tán nương theo tư thế hơi chếch đầu của hắn rơi xuống, rơi trên bả vai Tô Thế Dự, lại bị gió đêm quét qua cằm dưới Tô Thế Dự, một chút ngứa cùng tê dại khó có thể dùng lời để diễn tả.

Cảm giác tim đập nhanh đột nhiên sinh ra, bên tai rõ ràng vang lên âm thanh của Mục Lạp Hòa:

"Cho nên…"

“Cho nên An Y Nặc thích hắn sao?”

Ngón tay Tô Thế Dự sai một nhịp, tiếng đàn bất ổn.

Trong phút chốc hàng vạn con điệp bỗng nhiên đập cánh bay lên, cánh điệp trong lồng ngực lại nhẹ nhàng di chuyển, tâm triệt để loạn không kết cấu.

“Tô gia bốn đời, không thiếu một tướng quân.”

“Ta sẽ không mang ngươi ra chiến trường, về sau ngươi chỉ cần học làm một văn thần.”

“Ta muốn chính là mở vạn dặm ranh giới, triệu bát phương bái phục.”

— Thích không?

“Hắn đối với quốc gia trọng yếu, vậy tại sao ngươi lại đối tốt với hắn như vậy?”

“Sương mù của ngươi ở trên người ca ca xinh đẹp đã không thấy tăm hơi!”

“Nghĩ muốn đoán rất nhiều, tỷ như ngươi đối xử ta như thế nào.”

— Thích không?

“Ngươi lẽ nào không có tâm sao?”

“Vô tâm vô cầu, vô huyết vô lệ! Ngươi lại cứ tiếp tục như vậy đi, cho nên cả đời này tuyệt sẽ cô độc!”

“Đã nói mời ngươi uống rượu chúc mừng, ngươi tại sao vẫn luôn cau mày?”

— Thích không?

“Tô ái khanh sẽ thích người như vậy sao?”

“Trẫm quên mất, ngươi xưa nay sẽ không yêu thích cái gì.”

— Không thích sao?

… Vậy vì sao tiếng tim đập lại chấn động đến mức làm ta đau đớn như bị vỡ vụn.

Tô Thế Dự ngừng tay, dây đàn vẫn còn run, mà khúc từ lâu đã ngừng, âm thanh hỗn độn giống như tâm tư hỗn loạn. Có một chút khẩn trương, một chút vui mừng, một chút mờ mịt, còn có trái tim không thể coi nhẹ có chút đau nhói, nguyên lai tất cả lời nói đều không phải giả.

Tô Thế Dự khẽ nâng đầu thật dài mà than thở xả giận, một lúc lâu sau mới chậm rãi nghiêng đầu nhìn về phía Sở Minh Duẫn. Hắn như là đối với hết thảy đều không hề phát giác, vẫn nhắm hai mắt nghỉ ngơi, mặt mày yên tĩnh.

Tô Thế Dự nhìn hắn chằm chằm hồi lâu, bỗng nhiên từ từ giơ tay dò xét, ngón tay mở ra, cẩn thận từng li từng tí một, muốn đụng vào con mắt của hắn. Một động tác đơn giản này lại dùng quá lâu, một tiếng thở dài thương hải tang điền, tiếng nước chảy cùng tiếng gió xẹt qua màng tai, tay của y cuối cùng dừng lại ở khoảng cách một tấc, giống như cứng lại lại giống như khó mà tiếp cận một chút.

Bởi vì Sở Minh Duẫn đột nhiên mở mắt ra, không mang theo một tia tâm tình nhìn ngón tay trước mắt hắn.

Tô Thế Dự trong nháy mắt quay về bình tĩnh, tinh thần cũng thanh minh trở lại. Trên tay y cong lại một độ cong cực nhỏ, lại như vừa nãy chỉ là một cái lơ đãng dừng lại, tiện tay kéo nhẹ một sợi tóc ở bên thái dương Sở Minh Duẫn, sau đó thu vào đáy mắt nghiêm trang đánh giá nhàn nhạt nói, “Nguyên lai nhìn lầm rồi, còn tưởng rằng là tóc bạc.”

Sở Minh Duẫn nhìn y, giơ tay lên, xoa xoa thái dương đau đớn.

34. Chương 34

Nam nhân trên người mang gông xiềng bị đưa vào một tiểu viện, lại cho người cưỡng chế ấn quỳ gối trong phòng sau mới lột xuống miếng vải đen che đầu, hắn giãy dụa ngẩng đầu lên, liếc mắt một cái trông thấy người trước mắt, “Tô Thế Dự?”

Đèn đuốc sáng rực, nam nhân bên trong cười nhạt, “Ngươi nhận ra ta?”

Quý Hành đánh giá bốn phía, nơi này một cửa sổ cũng không mở, rõ ràng là ban ngày lại không có nửa điểm ánh mặt trời xuyên vào, mà trong phòng bố trí cực kỳ đơn giản, ngoại trừ phía trước có một bộ bàn, tất cả còn lại đều không có gì đáng giá, giờ khắc này hai bên phòng thị vệ cũng lẳng lặng mà đứng, khi không sinh ra cảm giác lạnh lùng nghiêm nghị. Hắn nhìn chằm chằm Tô Thế Dự, “Nơi này không phải là Ngự Sử đài, ngươi muốn làm gì?”

“Làm phiền rồi, ta có mấy câu nói muốn hỏi ngươi.” Tô Thế Dự nói, “Bất quá ngươi có thể yên tâm, chỉ là mượn của ngươi một ít thời gian, xong rồi sẽ cho người đưa ngươi trả về Ngự Sử đài.”

"Bản thân ta biết những gì đều đã cung khai." Quý Hành nói, "Ngươi không tin cũng chẳng sao, ta không có gì đáng để nói."

Tô Thế Dự khẽ cười nói: "Ta cũng chưa nói muốn hỏi đến vụ án, ngươi không cần như vậy."

"Vậy ngươi muốn hỏi cái gì?"

Tô Thế Dự khẽ thở dài, "Mục Lạp Hòa là ngươi tự tay giết chết sao?"

"Đúng vậy."

"Lời khai ở phía trên ngươi nói mình là bị người khác sai khiến, cho nên lúc ban đầu ngươi và nàng gặp gỡ ở tràng náo loạn kia cũng được thiết kế tỉ mỉ?"

Quý Hành không rõ vì sao, thản nhiên nói: "Đúng vậy. Ta đã sớm có thê tử, nếu không phải gặp uy hiếp nên phải buộc lòng làm vậy, ai sẽ chạy đến Lâu Lan cái loại địa phương quỷ quái kia để làm ăn."

Tô Thế Dự ánh mắt khẽ nhúc nhích, trầm ngâm một lát sau mới hỏi: "Thời điểm ngươi ra tay có từng không đành lòng?"

Quý Hành trong mắt nghi hoặc rút đi, thẳng tắp nhìn Tô Thế Dự, bỗng nhiên nở nụ cười, dường như cảm thấy được câu hỏi của y hoang đường đến cực điểm, "Nguyên lai ngự Sử đại nhân còn ngây thơ như vậy," hắn buồn cười nói, "Nếu ngay từ đầu đã mang mục đích tiếp cận, sẽ có ai thật sự yêu quân cờ của mình đây?"

Xưa nay đã như vậy, cho dù ở nơi đó tương đối dài lâu, chung quy chỉ là gặp đúng dịp thì chơi thôi, quân cờ ở trong mắt chỉ có mưu lược chém giết, nơi nào còn có thể phân tâm đi yêu quân cờ?

Chỉ có người luân hãm, ngu không thể nói.

Tô Thế Dự chống lại ánh mắt Quý Hành, con ngươi y thâm trầm, sau đó gật gật đầu, khẽ cười nói: "Ngươi nói đúng."

Nói xong Tô Thế Dự từ trong tay áo lấy ra một bình sứ men xanh, thị vệ một bên khom người tiếp nhận, bên cạnh lập tức có người tiến tới bóp lấy hai gò má Quý Hành, khiến hắn mở miệng, Quý Hành cuống quít cắn chặt răng, hợp lực giãy dụa, nhưng mà trên lưng chợt bị một vật nhọn trọng kích, thứ gì đó đâm thẳng vào trong thịt, hắn buột miệng gào lên đau đớn, lợi dụng khe hở này viên thuốc hoàn toàn nhét vào trong miệng, dọc theo yết hầu lăn xuống. Quý Hành ho kịch liệt hai tiếng, kinh nghi bất định kêu lên: "Ngươi làm cái gì?!"

"Không cần phải lo lắng, đút cho ngươi chính là hộ tâm đan." Tô Thế Dự thu hồi bình sứ, "Ngươi cuối cùng

cũng bị giao cho Lâu Lan, trước mắt ta chắc chắn sẽ không muốn tính mạng ngươi."

Quý Hành nhất thời sáng tỏ, "Tô Thế Dự, ngươi thân là Ngự Sử đại phu, chẳng lẽ còn muốn làm nhục tù nhân hay sao?!"

"Ngự Sử đại phu đương nhiên không biết." Tô Thế Dự nhìn hắn, cười nhạt nói: "Bất quá những người này là thị vệ ta âm thầm huấn luyện, nơi này là nhà riêng của ta, ta với ngươi đây là thù riêng, cùng công vụ không quan hệ."

"Thù riêng?" Quý Hành không thể tin nói, "Ta cùng ngươi có cái thù riêng gì?"

Tô Thế Dự ý cười sâu hơn, cụp mắt nói: "Con mắt xem người của muội muội ta không tốt, làm ca ca... Chung quy cũng phải thay nàng chiếu cố một chút." Ngay sau đó không đợi bộ mặt kinh ngạc của Quý Hành phản ứng, y bưng lên chén nhỏ hớp một ngụm trà xuân.

"Động thủ đi."

Sở Minh Duẫn tiện tay gác lại bút, nhấc mắt nhìn về phía Tần Chiêu, "Thăm dò không được, đây xem là có ý gì?"

"Nghiêm Diệp nói bên trong Ngự Sử đài tin tức phong tỏa rất căng, chỉ nghe nói lúc Quý Hành bị áp giải đưa tới người đã thoi thóp, bất quá ngoại trừ Tô Thế Dự cùng Ngự Sử Trung Thừa ở ngoài cũng không có mấy người có thể nhìn thấy hắn, không biết là thật hay giả, mà lời khai tất cả ở trong tay Tô Thế Dự, ngay cả người đưa tin cũng không biết bên trong viết cái gì."

"Cái này ngược lại hiếm thấy, xem ra không phải chuyện giết." Sở Minh Duẫn hơi nhíu lông mày, "Cẩn thân suy nghĩ một chút, mấy ngày nay thật đúng là phiền phức không ngừng đây."

Hắn hơi suy nghĩ, mở miệng phân phó nói: "Ngươi đi điều tra một người."

"Người nào?"

Sở Minh Duẫn câu lên khóe môi, "Vị Chiêu Nghi nương nương ở trong cung kia, Khương Viện."

Tần Chiêu gật đầu đáp lại. Hắn bỗng nhiên lại thở dài, "Bất quá chuyện này cũng không thể không để ý tới, chẳng lẽ lại muốn ta tự mình đi tìm Tô Thế Dự hỏi một câu?"

"Tô Thế Dự chưa chắc sẽ nói thật." Tần Chiêu nói.

Sở Minh Duẫn gập tay để dưới cằm, "Có đạo lý, vậy ngươi cảm thấy ta nên đi ban ngày hay là đi vào buổi

tối thì tốt?"

"Sư ca, " Tần Chiêu bỗng nhiên gọi hắn, thấp giọng nói: "Giết y."

Sở Minh Duẫn ánh mắt hơi ngưng, liếc mắt nhìn hắn: "Ngươi mới vừa nói cái gì?"

"Giết y, " Tần Chiêu lập lại, "Đã lâu như vậy rồi, chúng ta vẫn điều tra không ra Tô Thế Dự, nếu y không cách nào bị lay động, không bằng thẳng thắn giết y. Vô luận y thân thủ ra làm sao cũng đánh không lại chiến thuật biển người, 100 người giết không chết thì để 200 người, chỉ cần y chết chúng ta sẽ không có trở ngại."

"Tô Thế Dự chết rồi chúng ta sẽ không có trở ngại nào nữa, ngươi nói rất đúng, " Sở Minh Duẫn nhìn chằm chằm Tần Chiêu, bỗng nhiên loan mi nở nụ cười, "Nhưng ta không."

"Tại sao?" Tần Chiêu bật thốt lên.

Sở Minh Duẫn thu hồi ánh mắt, chậm rãi nói: "Ta cảm thấy Tô Thế Dự ngược lại rất tốt, nếu như chết đi rồi thì rất vô vị."

"Nơi nào tốt?" Tần Chiêu hỏi tới.

"Đêm giao thừa y lột quýt cho ta ăn nha." Sở Minh Duẫn thuận miệng nói.

Trong nháy mắt hắn gần như cho rằng Tần Chiêu muốn khắc phục bộ mặt than làm ra một biểu tình vô cùng đau đớn đưa cho hắn xem, chỉ tiếc Tần Chiêu cuối cùng chỉ là cứng đờ kéo kéo khóe miệng, "Sư ca…"

"Ngươi tại sao đối Tô Thế Dự lại có địch ý mạnh như vậy?" Sở Minh Duẫn đánh gãy lời hắn.

Tần Chiêu ngậm miệng không nói, vành môi buộc chặt.

Sở Minh Duẫn lại ung dung thong thả đánh giá hắn một phen, bỗng nhiên nở nụ cười lên tiếng, "Để ta đoán một chút xem, ngươi không phải là bởi vì tiểu tử Đỗ Việt kia cả ngày đều biểu ca biểu ca — nên xem Tô Thế Dự là tình địch đi?"

Tần Chiêu rũ mắt không lên tiếng, cho là chấp nhận.

Hắn bất quá chỉ là một người phàm, trong lòng hẹp hòi, trong mắt chỉ chứa được hai người. Nếu sự tồn tại của Tô Thế Dự đối Sở Minh Duẫn và Đỗ Việt đều có ảnh hưởng, vậy tại sao không thể giết?

Sở Minh Duẫn tùy ý nở nụ cười hồi lâu, chuyển mắt thấy hắn như thế, ý cười tùy ý tận lực thu lại, "Tần Chiêu, " âm thanh hơi lãnh xuống, "Triệt để quên cái ý niệm này đi."

"Tại sao?" Tần Chiêu bỗng nhiên giương mắt nhìn thẳng hắn, "Sư ca, ngươi lẽ nào thật sự đối với y động tâm?"

Sở Minh Duẫn sững sờ, "Ngươi tại sao lại hỏi như vậy?"

"Vậy ngươi tại sao không chịu giết y?"

Sở Minh Duẫn cảm thấy ý nghĩ của hắn rất buồn cười, lại nhất thời không biết nên từ đâu đáp lời, suy tư chốc lát mới nói: "Không giết một người lý do tất nhiên có rất nhiều, chưa chắc sẽ là nguyên do ngươi tự nghĩ kia. Cũng như chuyện ngày hôm nay, Tô Thế Dự nhất định phải sống sót, y còn sống đối với chúng ta có lợi nhiều lắm."

Tần Chiêu mặt không thay đổi nhìn hắn.

Sở Minh Duẫn nhíu chặt lông mày, một lúc lâu lại mở miệng nói: "Ta làm sao có khả năng sẽ đối với y động tâm?" Hắn dừng một chút, dường như theo tiếng nói vang lên trong lòng hắn vững tin mấy phần, giữa chân mày giãn ra, cười nhẹ nói: "Tô Thế Dự người này nóng mặt tâm lãnh, hỉ nộ không hiện rõ, giấu kỹ vô cùng, đều nói y là người vô tâm, nếu ai đối y động tâm, vậy đúng là xong rồi."

Tần Chiêu trầm mặc, không hỏi nữa.

Dưới cửa sổ đi qua một thanh y tỳ nữ, nghe tiếng quay đầu nhìn lại trong phòng liếc mắt một cái, bước chân nàng vẫn không dừng lại, dẫm lên cỏ thơm rời đi.

"Hắn nói như vậy?" Tô Thế Dự dời tầm mắt từ trên tấu thượng, trầm ngâm một lát sau chợt chậm rãi nở nụ cười, gật đầu một cái nói, "Đánh giá ngược lại cũng không sai."

Thanh y tỳ nữ kia quỳ gối trước án thư, kinh ngạc nói: "Công tử?"

"Bất quá đừng quên nhiệm vụ của ngươi cùng lúc trước bất đồng, không cần thám thính tin tức, " Tô Thế Dự cười nhạt nói, "Chăm sóc tốt A Việt là được, sau này những câu nói như vậy không cần lại hồi báo cho ta."

Thanh y tỳ nữ đầu chôn sâu hơn, thấp giọng ứng thị.

Tô Thế Dự gật đầu, "Mau mau trở về đi thôi, tránh làm cho người ta hoài nghi." Hắn nhìn đối phương cung kính lui ra, ánh mắt rơi trên ngọc bội trong tay, xuất thần một lúc lâu, cuối cùng chỉ cười nhạt.

— Chỉ có người luân hãm, ngu không thể nói.

35. Chương 35

Thành Trường An là nơi cửa ngõ các quán trà lâu gần đây phi thường náo nhiệt, người buôn bán nhỏ qua lại trên đường phần lớn là muốn dừng chân nghỉ ngơi uống trà, lại chậm rãi nói về chuyện thiên hạ, chuyện ngũ hồ tứ hải.

Một kiếm khách trẻ tuổi cao gầy tìm một chỗ ngồi xuống, tiện tay đặt kiếm trên bàn, bắt chuyện với lão bản dâng trà.

Người bên cạnh đang bàn luận sôi nổi, trong giọng nói hiện rõ vẻ oán giận bất mãn, mỗi người tâm tình đều kích động, kiếm khách nghi hoặc, nâng trà cũng đến gần nghe.

"Quả nhiên là càng ngày càng tệ rồi! Ngẫm lại Đại Hạ khai triều trăm năm qua, chúng ta khi nào thì phải chịu nỗi uất ức lớn như vậy?!"

"Đúng thế! Chúng ta là một quốc gia lớn, tại sao còn phải cấp một tiểu quốc như Lâu Lan bồi lễ nhiều như vậy? Không phải chỉ là chết một nữ nhân thôi sao, huống chi lại không phải chúng ta giết, dựa vào cái gì muốn chúng ta bồi thường?!"

"Không phải chết ở biên cảnh sao, nói là người Hán, ai biết có phải là bọn hắn tự giết người của mình rồi lại đi lừa gạt chúng ta hay không?"

"Lừa gạt thì thế nào? Có thể có biện pháp gì? Ta thấy hiện tại ở trong triều còn lại đều là người nhu nhược, nếu như đặt vào tình thế trước đây, còn cần bồi thường cái gì, mẹ nó cứ dứt khoát đánh xuống không phải là tốt sao!"

Bốn phía một trận âm thanh phụ họa, lại có người lên tiếng đánh gãy: "Ngươi nói thật đơn giản, đánh cái gì mà đánh, người các ngươi muốn đánh là quý nhân đó, ngươi chê mạng mình quá dài sao, khẳng định phải bồi thường, trái lại đó chính là tiền mồ hôi nước mắt của chúng ta."

Vừa dứt tiếng, lại là một mảnh la hét.

Kiếm khách nghe đến đầu óc mơ hồ, lôi kéo một vị trung niên bên cạnh lại hỏi, "Đại ca, bọn họ đang nói cái gì vậy?"

Người trung niên xoay người nhìn hắn, "Tiểu huynh đệ còn không biết? Trước đó vài ngày Lâu Lan vương nữ không hiểu tại sao đã chết rồi, quốc gia chúng ta bồi lễ long trọng, hơn trăm rương đây! Lúc này mới vừa ra khỏi cửa thành thôi." Cằm hắn nặng nề nhấc lên, trong lời nói càng thêm ấm ức, "Nghe nói là kim

khí ngân khí chừng một vạn lượng, còn có ba ngàn thước tơ lụa a!"

Kiếm khách gật gật đầu, không nói tiếp. Người trung niên còn tự nói: "Những quan lão gia này sống hưởng lạc thật sự là đã quá lâu rồi, mới nói câu đầu tiên đã tặng cho người ta. Ngự Sử đại phu a Ngự Sử đại phu, không nghĩ tới ngươi cũng sẽ đi tới dáng dấp như ngày hôm nay, Tô Quyết tướng quân nếu như còn sống phỏng chừng cũng phải tức chết."

Kiếm khách không rõ: "Ngươi nói là Tô Thế Dự Tô đại nhân, y không phải từ trước đến nay được người người tán dương hiền lương rộng rãi sao?"

"Là y." Người trung niên nói, "Bất quá cái người ngươi nói kia e rằng đã là chuyện của quá khứ, ta vừa rồi mới nói bồi lễ, chính là y yêu cầu!" Hắn lại thở dài một cái, "Kỳ thực ngẫm lại, cái nào gọi là hiền lương, đều giống con quạ đen, trong triều đình còn không phải là tự mưu cầu kiếm lợi cho mình. Trước đó vài ngày ta nghe người ta nói y cùng Sở thái úy hợp mưu giết Tô Hành, ta còn không tin, cùng người kia ầm ĩ một buổi trưa, bây giờ suy nghĩ lại một chút…" Hắn cười lạnh một tiếng, lắc đầu một cái, không nói nữa.

Kiếm khách phức tạp nhìn đám người đang bất bình kia một chút, cũng cùng thở dài.

Ánh mắt người trung niên dời từ thanh kiếm trên bàn chuyển lên trên người hắn, đột nhiên nói: "Ồ, tiểu huynh đệ, nhìn trang phục này của ngươi là hiệp khách?"

Kiếm khách vội nói: "Khách khí, ta nào có thể xưng tụng là kiếm khách, ta chỉ là một tên giang hồ thôi."

"Ai khiêm tốn rồi, " người trung niên cười nói, vỗ vỗ vai hắn, "Hiện tại, quan to quý nhân là bất kể chết sống của chúng ta, sau này nếu có chuyện gì, còn phải dựa vào các ngươi rồi!"

Kiếm khách gật đầu không nói tiếp, liếc nhìn kiếm của mình, suy tư.

Đêm đó, ngoài thư phòng chợt có một bóng đen thoắt ẩn thoắt hiện.

Tô Thế Dự thanh sắc bất động, vẫn vén tay áo từ từ mài nghiên mực, cửa phòng đột nhiên mở ra, gió đêm làm ánh đèn dập tắt tối sầm lại, một đạo hàn mang đâm thủng bóng tối, mang theo kình phong xông tới mặt.

Tô Thế Dự lạnh nhạt rũ mắt không nhúc nhích, kiếm trong tay áo lặng yên đặt trong lòng bàn tay.

Thế nhưng lại không thể ra tay.

Bóng người kia đột nhiên cứng đờ, trong yên tĩnh lưỡi dao sắc bén đâm vào thân thể phát ra một tiếng vang nhỏ, mũi kiếm từ trước ngực đâm xuyên ra phía sau, máu tươi nương theo hắt ra tung tóe.

Tô Thế Dự tránh về phía sau, mắt nhìn thấy nghiên mực y đang mài trên bàn đỏ sẫm huyết sắc, đen đỏ hòa vào nhau. Y nhấc lên con ngươi, bóng đen té ngã trên mặt đất, lộ ra người phía sau đang tra kiếm vào vỏ, trường kiếm kéo ra một vệt ánh sáng, bao phủ quanh người đối phương là ánh trăng, hiện ra một khuôn mặt y vô cùng quen thuộc.

"Sao ngươi lại tới đây?" Tô Thế Dự hơi kinh ngạc.

Sở Minh Duẫn không đáp lời, đi lên phía trước cúi đầu đánh giá kiếm khách cao gầy ngã trên mặt đất, chậc chậc cảm thán: "Tô đại nhân, bồi lễ vừa mới được đưa ra khỏi Trường An, nhanh như vậy đã có cẩu nhân đến lấy tính mạng ngươi?"

Tô Thế Dự bất đắc dĩ liếc hắn một cái, Sở Minh Duẫn giương mắt nhìn lại, đối diện tầm mắt của y, "Lá gan ngươi sao lại lớn như vậy, thích khách đã đến ngay trước mắt ngay cả né tránh cũng không thèm sao?"

"Đang định động thủ đã bị ngươi giành trước." Tô Thế Dự đem công văn bị nhuộm đầy vết máu thu hồi sang một bên, cười nói: "Làm phiền Sở đại nhân ra tay rồi, coi như ta nợ ân tình của ngươi."

Sở Minh Duẫn ngồi xuống bên bàn, cánh tay lật lật quyển công văn, nghiêng người để sát vào, kéo dài ngữ điệu cười khẽ, "Nợ ta một ân tình? Chỉ một câu nói này đã muốn đuổi ta đi rồi sao — "

Âm cuối cùng vừa thoát ra trên trán lại đột nhiên chạm đến một mảnh ngọc bội, xúc cảm nhẵn nhụi lại ôn nhuận. Tô Thế Dự nhìn khuôn mặt kia gần trong gang tấc, ngược lại để ngọc bội thả vào trong tay hắn, "Đủ rồi, dừng ở đây thôi."

Viên ngọc tỏa ra ánh sáng lung linh, chạm vào tay rất ấm áp, Sở Minh Duẫn còn nhớ ngọc bội này là lúc trước ở trong Cực Nhạc lâu Tô Thế Dự đã đưa cho hắn làm tiền đặt cược, "Cho ta cái này làm gì?"

"Trả lại ân tình cho ngươi, ngươi nhận lấy cũng được." Tô Thế Dự dừng một chút, lại bổ sung, "Về sau ngươi nếu lại đến phủ sẽ không cần giống mấy tên thích khách, mang theo ngọc bội này bất cứ lúc nào cũng có thể tới tìm ta, sẽ không có người cản ngươi."

Sở Minh Duẫn mơn trớn hoa văn bạch ngọc trên tay, "Bao gồm cả thời điểm ngươi tắm rửa sao?"

"…" Tô Thế Dự nói, "Ngươi cảm thấy thế nào?"

Sở Minh Duẫn nở nụ cười, nhận ngọc bội, "Bất quá ta lần này thật sự có chuyện đứng đắn muốn tìm ngươi."

Tô Thế Dự cười nhạt, châm trà cho hắn, "Ta biết, ngươi nói thẳng là được rồi."

"Sự tình của Quý Hành ngươi giữ bí mật không nói, " Sở Minh Duẫn nhìn y, "Có phải là Hoài Nam vương ở sau lưng sai khiến?"

Tô Thế Dự gật đầu, “Trên lời khai là viết như thế, Quý Hành cũng giao ra tín vật, nhìn qua đúng là như vậy.”

“Nhìn qua?” Sở Minh Duẫn nở nụ cười, “Tô đại nhân cũng nhận ra không đúng?”

Tô Thế Dự quay sang nhìn, “Ngươi biết cái gì?”

“Còn nhớ chuyện tế thiên đại điển sao, ” Sở Minh Duẫn nói, “Ta phái người đi thăm dò quê quán Khương Viện, ngươi đại khái cũng có thể đoán được mà?”

“Hoài Nam?”

“Đúng, ” Sở Minh Duẫn cười khẽ, “Trên đời này cũng không có nhiều trùng hợp như vậy, nếu lúc đó Hoàng đế bệ hạ lựa chọn tiếp tục truy cứu, như vậy lai lịch Khương Viện nhất định sẽ bị tra được, chỉ sợ là lại quy kết trên người Hoài Nam vương.”

Tô Thế Dự thu lại con ngươi không nói, âm thầm trầm tư.

“Sách, ” Sở Minh Duẫn bất mãn đưa tay nhấc cằm dưới của y lên, “Nhìn ta.”

Tô Thế Dự thân hình hơi cứng, tâm tư rối loạn, kéo tay hắn xuống, lấy lại bình tĩnh nhìn sang, “Làm sao?”

“Lời của ta còn chưa nói hết ngươi tại sao lại không để ý tới ta.” Sở Minh Duẫn cau mày nói.

Y không khỏi cười khẽ, “Thất lễ, Sở đại nhân tiếp tục đi.”

Sở Minh Duẫn cầm qua chén trà, “Cho nên đây không phải là thật kỳ quái sao? Thủ đoạn của đối phương càng ngày càng vụng về, chứng cứ càng ngày càng rõ ràng.”

“Từ vụ án của Tô Hành tra ra người đứng sau là Hoài Nam vương, ngươi vẫn không nhúc nhích, sau đó không lâu Khương Viện cũng quê quán tại Hoài Nam lại vu hại ta, bệ hạ không truy cứu, sau đó chính là hiện tại, Lâu Lan vương nữ bị giết, vật chứng nhắm thẳng vào Hoài Nam vương, khiến ngươi không thể không đi truy cứu.”

Tô Thế Dự ngẩn ra, chợt sáng tỏ, Sở Minh Duẫn hạ xuống kết luận, “Kẻ kia tựa hồ đang không ngừng thúc giục ngươi đi giết hắn, ngươi càng không có động tác thì hắn càng nóng ruột.”

Tô Thế Dự nhíu chặt lông mày, “Nhưng con dấu kia chính là ngọc tỷ, không thể làm giả được.”

"Ta cũng chưa nói những thứ kia là vật chứng giả, cho nên ta chẳng qua là cảm thấy kỳ quái." Sở Minh Duẫn nhìn y, "Tiếp đó là thời gian Tô đại nhân nên đi tuần thú, ngươi vẫn muốn đi sao?"

Tô Thế Dự chống lại tầm mắt của hắn, gật gật đầu, "Nếu khẳng định Hoài Nam vương khó thoát can hệ, đương nhiên là phải đi."

"Ta biết Tô đại nhân sớm có ý tước phiên, chẳng lẽ vì thế thậm chí không tiếc cả tính mạng?"

Tô Thế Dự cười nhạt, "Có gì không thể?"

"Tùy ngươi." Sở Minh Duẫn dời tầm mắt, uống trà.

Tô Thế Dự cũng không tiếp tục đề tài này, lửa cháy tí tách, ánh nến dập dờn, y nhìn thấy thi thể nguội lạnh trên đất, chợt thở dài mở miệng nói: "Việc bồi lễ tuy rằng có thể miễn đi một trận chiến, nhưng e rằng chỉ cần Lâu Lan quốc chủ còn tại vị một ngày, sẽ không bao giờ để Lâu Lan cùng Đại Hạ quốc chúng ta có nửa điểm lui tới, chỉ nguyện đừng cùng Hung Nô kết làm đồng minh…"

Sở Minh Duẫn thả chén trà xuống, nhẹ nở nụ cười, "Lâu Lan từ Tây Vực trở về tất phải trải qua một con đường, ngươi đoán bọn họ còn có thể để cho những đội thương buôn người Hán kia đi qua?"

Không cần nói cũng biết. Tô Thế Dự hỏi: "Sở đại nhân có biện pháp?"

"Vừa nghĩ đến." Sở Minh Duẫn cười nói, "Chỉ cần đem tướng lĩnh trấn thủ Tây cảnh đổi thành Chu Dịch là được."

"Đổi rồi sau đó lại tính toán thế nào?"

"Khỏi cần làm sao, Tô đại nhân cũng không cần ôm ấp biện pháp làm sao để tuyển chọn người khác." Sở Minh Duẫn nói, "Chu Dịch thời gian đi theo ta lâu nhất, năm đó đẩy lùi Hung Nô hắn là phó tướng của ta, nếu hắn chưởng quản Tây cảnh, tất nhiên có thể khiến Hung Nô cùng Lâu Lan kinh sợ mấy phần."

Tô Thế Dự sóng lớn không sợ nói: "Việc này không phải chuyện nhỏ, đợi ta hồi báo với bệ hạ sau đó lại tỉ mỉ thương nghị đi."

"Bây giờ chỉ cần Tô đại nhân đáp ứng, ta nghĩ bệ hạ bên kia cũng không thành vấn đề, " Sở Minh Duẫn cười đến mặt mày cong cong, nhìn y, "Sao?"

Tô Thế Dự lặng lẽ nhìn hắn hồi lâu, gió đêm thổi qua hành lang, ngoài cửa sổ có vài con đom đóm bay lên.

Sở Minh Duẫn nói không sai, trong triều trừ thủ hạ của hắn ra và vài tên tâm phúc, lại không ai có thể

chịu trọng trách.

Tô Thế Dự khẽ thở dài, “Nếu Sở đại nhân đã nói như vậy, ta không có lý do gì không đáp ứng.”

Sở Minh Duẫn cả cười, “Tô đại nhân quả nhiên hiểu chuyện.” Dừng một chút, bỗng nhiên lại nghĩ tới điều gì, “Đúng rồi, lần trước ở Thiên Lộc Các rốt cục là mất thứ gì?”

“Chỉ mất vài quyển sách không hơn, đoán không ra mục đích của đối phương là gì.” Tô Thế Dự hồi tưởng nói, “Có mấy đề thi của những năm khoa cử trước đây, chiếu thư xây dựng kênh mương đê điều, với một ít tấu chương biên quan, phiên vương lục, còn có…”

“Phiên vương lục?” Sở Minh Duẫn ngắt lời nói.

Tô Thế Dự gật gật đầu, “Ta nhớ trong sách đó ghi lại đất phong của các chư hầu phiên vương, gia phổ, lễ chế văn thú cùng các danh mục lễ vật các thứ.”

Văn thú.

Sở Minh Duẫn ánh mắt hơi ngưng, khóe môi câu lên.

Hoa văn trên đồng phù kia.

Đối phương đang muốn nói với hắn, vì tránh để bại lộ, cho nên ra tay đánh cắp phiên vương lục, hắn sẽ không thể nào đi đối chiếu.

Sở Minh Duẫn đứng dậy sửa lại ống tay áo một chút, “Được rồi, chuyện nên nói đã nói xong, ta đi về trước.”

Tô Thế Dự đáp một tiếng, đứng dậy muốn đưa hắn ra ngoài, Sở Minh Duẫn mới ra khỏi cửa được hai bước lại ngoặt trở về, “Thiếu chút nữa đã quên rồi.”

“Làm sao?”

Sở Minh Duẫn đưa cho y một bọc giấy, “Ầy.”

“Đây là cái gì?” Tô Thế Dự nhận lấy quan sát.

“Ta lần trước nói chia cho ngươi hạt thông đường nha.” Sở Minh Duẫn tùy ý giơ tay lên một cái, quay người đi, “Không cần đưa tiễn.”

Trong chớp mắt thân ảnh hắn dĩ nhiên mất hút, Tô Thế Dự thấp mắt nhìn bọc giấy trong tay, khóe môi chậm rãi cong lên nở nụ cười, nói không rõ là tâm tình gì.

Thị vệ Tô phủ dựa tường mơ màng, màng tai đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân làm hắn chợt bừng tỉnh, quay đầu lại trông thấy người đi tới vẫn chưa kịp phản ứng, lại bị ngọc bội đối phương lấy ra làm cho chấn kinh, "Ngài…"

Thị vệ há mồm cứng lưỡi, ngắm nhìn ngọn đèn dầu trong thư phòng xa xa, ánh mắt lại khó khăn chuyển đến trên người Sở Minh Duẫn, luống cuống tay chân mở cửa phủ, lại không khỏi liếc nhìn trộm ngọc bội kia, khom người xuống cung kính cực điểm: "Ngài… Ngài đi thong thả."

Sở Minh Duẫn liếc nhìn ngọc bội trong tay, nhíu mày không rõ.

36. Chương 36

Trong phòng mùi đàn hương nhàn nhạt.

Sở Minh Duẫn gõ gõ bàn, nhìn Đỗ Việt ở phía đối diện đang cố nhét miếng bánh ngọt vào trong miệng, "Ta gọi ngươi đến là có chuyện, không phải mời ngươi ăn đồ vặt."

Đỗ Việt mắt cũng không nhấc hàm hồ ứng tiếng, "Ta biết, ngươi tìm ta khẳng định không có chuyện gì tốt, cho nên lúc này ta phải ăn của ngươi nhiều thêm mấy lượng bạc mới có thể bình phục tâm tình."

Sở Minh Duẫn cũng lười quản, từ trong tay áo lấy ra viên ngọc bội đặt trước mặt y, "Giúp ta xem một chút trong này có huyền cơ gì? Tại sao người trong Tô phủ vừa thấy nó mỗi người đều có một biểu tình rất đặc sắc."

Đỗ Việt nhất thời một hơi bị sặc, một bên ho khụ khụ, một bên khiếp sợ chỉ vào, "Mịa nó!… Này, này này chuyện này…"

Sở Minh Duẫn nhàn nhàn chống cằm xem tường tận vẻ mặt của y, "Đúng, chính là cái phản ứng này."

"Họ Sở ngươi trộm được ở nơi nào?"

Sở Minh Duẫn mặt không đổi sắc nhìn y, "Tô Thế Dự tự tay cho ta."

"… Cái này là Tô Thế Dự cho ngươi?! Tô Thế Dự nào?!" Đỗ Việt hít một ngụm khí.

“Ngươi có mấy vị biểu ca không phải ngươi so với ta càng rõ ràng hơn sao?”

“… Biểu ca ta có phải là choáng váng rồi không.” Đỗ Việt vẻ mặt không dám tin tưởng.

“Nói trọng điểm.” Sở Minh Duẫn không nhịn được nói.

“… Nha.” Đỗ Việt ôm đầu bình phục tâm tình, “Ta nhớ ngọc bội kia là cữu mẫu để lại cho y, biểu ca từ nhỏ đã mang ở trên người.”

“Ngươi xác định sao?” Sở Minh Duẫn hơi nhíu lông mày, “Tô Thế Dự trước đây lấy nó làm tiền đặt cược, nếu quả thật là vật trọng yếu như vậy, y sẽ cam lòng làm như thế?”

“Ngươi không hiểu đâu, ” Đỗ Việt đắc ý nói, “Ta thấy Tô Bạch nhiều lần làm việc đều cầm theo ngọc bội kia, trên cơ bản có thể nói chỉ cần là người có chút qua lại với Tô gia, nhìn thấy ngọc bội kia cũng biết là biểu ca ta, xem như cược thua mang ra ngoài cũng không ai dám muốn, cuối cùng khẳng định vẫn trở về trong tay y.”

“Ồ –?” Sở Minh Duẫn cười nói, “Thấy ngọc như thấy người sao?”

“Bất quá nếu biểu ca ta dám đưa nó cho ngươi, ngươi cũng đừng nghĩ đến việc dùng ngọc bội điều động lực lượng Tô gia.” Đỗ Việt quyết đoán nói.

Sở Minh Duẫn liếc nhìn Đỗ Việt hiếm thấy có đầu óc, đối phương một đôi mắt chỉ nhìn chằm chằm ngọc bội, tàn nhẫn cắn một miếng điểm tâm phù dung, “Nhưng mà biểu ca ta tại sao cho ngươi cũng không cho ta nha!”

“Ta cũng nghĩ không thông.” Sở Minh Duẫn nắm ngọc bội trong tay thưởng thức, bâng quơ nói, “Đại khái khi đó trên người y không có thứ gì khác… Hoặc là y dự định — “

“Sở Minh Duẫn.” Đỗ Việt đột nhiên vô cùng đứng đắn đánh gãy lời hắn, “Ta không biết các ngươi cả ngày ở trên triều tranh đấu thành cái dạng gì, thế nhưng trừ bỏ cái này không đề cập tới, biểu ca ta không giống như ngươi nghĩ là người nham hiểm như vậy, ngọc bội kia đối với y thật sự rất trọng yếu!”

“Vâng vâng vâng, ngươi xưa nay đều hướng về y, ước gì Tô Thế Dự là thân ca ca của ngươi.” Sở Minh Duẫn mạn bất kinh tâm nói một câu, cầm ngọc bội trong tay ngắm nghía một hồi, bạch ngọc câu văn, oánh oánh phát quang, khóe môi hắn chợt kéo ra một ý cười lạnh lẽo, không hề có điềm báo trước buông lỏng đôi tay đang nắm ngọc bội, “Có trọng yếu hay không thì lại làm sao, ta lại không hiếm lạ.”

Bạch ngọc thẳng tắp rơi xuống, trên mặt đất nhất thời vang lên một thanh âm réo rắt do ngọc thạch chạm đất vang lên.

Đỗ Việt sững sờ choáng váng, ngược lại vỗ bàn đứng dậy, cả giận nói: "Họ Sở ngươi có bị bệnh không?" Y tiến lên khom người muốn nhặt lên, lại bị Sở Minh Duẫn nhấc chân ngăn cản, y chợt đứng thẳng lên, "Ngươi làm gì?!"

Sở Minh Duẫn cánh tay đè lên trên bàn, nghiêng đầu cười nhìn y, "Đồ đã cho ta, ngươi nhặt cái gì?"

"Ngươi không muốn nhưng ta muốn có được hay không?" Đỗ Việt nhìn hắn chằm chằm.

"Không được." Hắn chậm rãi nói.

"Cút mẹ ngươi đi!" Đỗ Việt phất tay áo liền đi ra ngoài, lúc đi ngang qua bên cạnh hắn cắn răng mắng: "Không biết cân nhắc, người khác có ý tốt cũng không biết quý trọng, ngươi cứ chờ gặp báo ứng đi!"

Sở Minh Duẫn cười híp mắt nhìn theo y, "Rất vui lòng."

Đỗ Việt một cước đạp cửa đi ra.

Căn phòng trở về yên tĩnh. Sở Minh Duẫn quay đầu trở lại, ý cười kín đáo, hắn từ từ cầm chén trà lên uống cạn, lại đứng dậy đi ra ngoài.

Lại vô cớ dừng ở trước cửa, chần chờ không bước đi.

Sở Minh Duẫn lặng lẽ đứng ở trong phòng, bàn tay đặt trên cánh cửa gỗ khắc hồng sơn, không hề nhúc nhích, ánh mắt tựa hồ rơi vào nơi hư không, xuất thần.

Đàn hương không một tiếng động cháy hết, trong bếp lò đầy bụi than, tiếng gió phất qua cửa sổ, hoa mai lưu chuyển.

Sau một lúc lâu hắn bỗng nhiên chậm chạp xoay người, không biểu tình gì ngắm nhìn chỗ cũ, ánh mắt biến ảo chập chờn. Hắn cất bước đi về phía trước, cúi người đem đồ vật bên chân nhặt lên, ngọc thạch kia như trước hoàn chỉnh, chỉ là trong đó có nhiều hơn vài vết rạn nứt, chiếu vào trong ánh nắng có thể thấy rõ ràng.

Sở Minh Duẫn nhíu chặt lông mày sách một tiếng, nhét ngọc bội trở lại trong tay áo, "Phiền phức."

"Biểu ca –!!!" Theo một tiếng rống, cửa thư phòng bị người dùng lực mạnh đẩy ra.

Tô Thế Dự ngước mắt nhìn bóng người màu lam đang nổi giận đùng đùng kia, không khỏi nở nụ cười, "Làm sao vậy, đệ tới đây tìm ta trả thù?"

“Tới tìm huynh trả thù người khác!” Đỗ Việt vài bước đã đến trước án thư của y, “Mẹ nó, Sở Minh Duẫn cư nhiên vứt đồ vật của huynh!”

“Đồ vật?” Tô Thế Dự tay đang viết ngừng lại một chút, “Thứ gì?”

“Chính là khối ngọc bội huynh cho hắn! Hắn lại còn nói hắn không hiếm lạ sau đó thì ném đi, mịa nó nhưng lão tử hiếm lạ a!”

Tô Thế Dự gác lại bút, nhíu nhíu mày, “Nói chuyện cẩn thận.” Nháy mắt một cái, đột nhiên thấp giọng cười cười, “Ném thì cứ ném đi.”

“Huynh…” Đỗ Việt đối với phản ứng bình tĩnh của y khó có thể tiếp thu, tức đến nổ phổi nói, “Biểu ca huynh tại sao không nói cái gì?”

Tô Thế Dự nhìn y, “Ta phải nói cái gì?”

“Tỷ như họ Sở thật sự là quá đáng! Quả thực cũng không phải đồ của hắn…”

“A Việt, ” Tô Thế Dự đánh gãy lời y, ôn hòa cười cười, “Hà tất phải chửi bới người khác như vậy.”

“Cái này mà tính là chửi bới cái gì?!” Đỗ Việt bật thốt lên, chẳng qua cho dù trong lòng y nén giận, thấy dáng vẻ Tô Thế Dự không để ý lắm cũng không tiện lại la hét, liền thả chậm ngữ khí hỏi: “Biểu ca, ngọc bội kia đối với huynh thật sự rất trọng yếu không phải sao, huynh vô duyên vô cớ đưa cho hắn làm cái gì?”

“Trọng yếu thì như thế nào, mà không trọng yếu thì lại làm sao, ” Tô Thế Dự cụp mắt cười nhạt, hời hợt nói: “Chỉ là muốn cho hắn, cho nên liền cho hắn.”

“Có ý gì?” Đỗ Việt không hiểu.

Tô Thế Dự nhìn Đỗ Việt, khẽ thở dài, “Nếu đã cho hắn, thì đó chính là đồ của hắn, thu cũng tốt, tiện tay ném cũng được, chính là dựa vào tâm ý hắn.”

“Nhưng ý tốt của huynh bị người hoài nghi không nói còn ném đồ huynh đưa?” Đỗ Việt tức giận bất bình, “Biểu ca đối với hắn tốt như vậy thì có tác dụng chó má gì!”

“Đệ không cần oán giận như vậy.” Tô Thế Dự trấn an nói, ” Là ta tự nguyện tặng cho hắn, cũng không dự định đổi lấy cái gì, càng chưa từng cân nhắc xem có thể có ích lợi gì, mà thời điểm đó cũng từng nghĩ tới sẽ có kết quả như vậy, bây giờ cũng không tính là quá mức bất ngờ, đệ cũng không cần để bụng như thế.” Y cười nhạt, “Ném thì ném đi.”

Đỗ Việt cực lực kìm nén, quan sát Tô Thế Dự nửa ngày, không thể làm gì khác hơn tâm phiền ý loạn nói: "Được rồi đệ biết rồi, không mắng hắn nữa được chưa." Lại không nhịn được lẩm bẩm, "Ngọc tốt như vậy không công đạp hư khiến ta rất đau lòng, còn không bằng cho ta đây."

"Cho đệ?" Tô Thế Dự cười nói, "Ta lại nhớ từ nhỏ đến lớn đồ của ta đưa cho đệ, đệ chơi không quá ba ngày đã làm hư?"

"Đệ khi đó tuổi còn nhỏ không phải là chưa hiểu chuyện sao, huynh bây giờ lại tặng đệ một miếng, đệ tuyệt đối sẽ không làm hỏng!" Dứt tiếng, đôi mắt Đỗ Việt bỗng nhiên sáng lên một cái, đến gần nói: "Biểu ca, ngọc bội huynh cũng cho đệ một cái chứ, đệ khẳng định sẽ cẩn thận cất kỹ!"

"Không có." Tô Thế Dự lắc đầu nói.

"A? Không có?"

"Ừm, " Y thấp giọng cười cười, nhìn ánh mặt trời sáng sớm ngoài cửa sổ, mặt mày nhu hòa, "Năm đó mẫu thân chỉ để lại cho ta một mảnh ngọc bội này."

Đỗ Việt theo tầm mắt của y nhìn hoa rơi trước đình, nghe tiếng liền im bặt, sau lần đó cũng không nhắc đến nửa câu nữa.

37. Chương 37

Mạch thượng hoa khai, Dương liễu đôi yên*. Mùa xuân dần đến, ngày tuần thú cũng sắp tới.

*(*Hoa trên đường đã nở, cây dương liễu xếp thành hàng như làn khói).*

Ngự Sử đại phu Tô Thế Dự làm việc xưa nay ổn thỏa tin cậy, chỉ trong mấy ngày mình không ở đây đã đem mọi việc an bài thoả đáng, sau đó viết ra một phong tấu chương, vào cung trình lên Hoàng đế phê duyệt.

Lý Duyên Trinh xem qua một lượt, gật gật đầu, "Như vậy là tốt rồi, Tô ái khanh làm việc xưa nay trẫm rất yên tâm." Hắn đem tấu chương để sang một bên, "Ái khanh tựa hồ còn có chuyện muốn nói?"

"Vâng, " Tô Thế Dự quỳ xuống, "Kính xin bệ hạ tạm thời ban cho thần binh quyền Nam Cảnh."

Lý Duyên Trinh kinh ngạc, "Binh quyền Nam Cảnh?"

"Đúng vậy. Mấy ngày trước đây một người Mông báo tin cho thần, sau nhiều ngày tra xét phát hiện vụ án

Hoài Nam vương mặc dù đã được xác thực, nhưng điểm đáng ngờ còn rất nhiều, cho dù trong đó không có bẫy rập, chỉ sợ đến lúc đó hắn cũng tuyệt sẽ không bó tay chịu trói. Hoài Nam vương sở hữu vô số tinh binh, chung quy cùng với quân sĩ không thể đánh đồng với nhau, nếu có được vũ khí từ Nam Cảnh tương trợ, nếu đột nhiên phát sinh biến cố cũng có thể kịp thời ứng phó." Tô Thế Dự bổ sung, "Chờ đến khi hồi triều thần nhất định sẽ lập tức trao trả binh quyền, tuyệt sẽ không trì hoãn."

Lý Duyên Trinh cười cười, "Hà tất phải giải thích, trẫm sẽ không hoài nghi ngươi có lòng dạ nào khác. Chẳng qua, " Hắn dừng một chút, thở dài, "Ái khanh cũng biết, binh phù cũng không hề nằm trên tay trẫm. Cho dù hiện tại trẫm đáp ứng ngươi, Sở ái khanh liệu có đưa nó cho ngươi, vẫn còn chưa biết."

"Bệ hạ không cần lo lắng chuyện này, về phía Sở thái úy thần sẽ đích thân đi một chuyến, có lẽ hắn sẽ không kháng chỉ không tuân theo, nếu như có thể nhân cơ hội này thu về binh phù, chính là kết quả tốt nhất."

Lý Duyên Trinh gật đầu đáp ứng, trái lại trong lòng lại có chút sầu lo, "Nói tới Sở ái khanh, ngươi nhiều ngày không ở trong triều, nếu hắn nhân cơ hội hành động, vậy phải làm sao?"

"Thần chính là có ý đó." Tô Thế Dự thu liễm con ngươi.

"… Ái khanh có ý gì?"

Tô Thế Dự cụp mắt, bình tĩnh nói: "Đúng như bệ hạ nói, lúc thần không có ở đây, Sở thái úy tự nhiên sẽ bớt đi rất nhiều lo ngại, chúng ta cũng có thể nhờ vào đó xem xem hắn đến tột cùng là có mưu đồ gì. Huống hồ khoảng cách từ nơi này đến Hoài Nam cũng không tính là quá xa, nếu có đại sự gì phát sinh, cố gắng ra roi thúc ngựa không bao lâu là có thể trở về."

"… Thăm dò sao?" Lý Duyên Trinh trầm tư chốc lát, gật đầu đáp ứng, "Cứ theo lời ái khanh nói."

Bên trong thư phòng, Sở Minh Duẫn lười nhác dựa lưng trên ghế, chờ Tô Thế Dự nói rõ ý của mình, sau lại gật đầu, lơ đễnh nói: "Sự tình trọng đại, tất nhiên là phải phối hợp. Ta sẽ viết thư dặn dò, Tô đại nhân chỉ cần mang đến đưa cho tướng lĩnh bên kia là được."

"Sở đại nhân, quy củ từ xưa đến nay đều là thành tướng thấy binh phù mà hành sự." Tô Thế Dự nhắc nhở.

"Ta đương nhiên là biết, " Sở Minh Duẫn trải rộng giấy viết thư lên bàn, "Chỉ có điều vì an toàn để tránh việc xảy ra sai sót, binh phù cũng không ở trong phủ của ta, mà lộ trình của Tô đại nhân đã định, nếu cho người đem về e rằng sẽ làm chậm trễ vài ngày, thư cũng có thể dùng, không cần lo lắng." Hắn nói hời hợt, bỗng nhiên lại giương mắt nhìn về phía Tô Thế Dự, câu ra một nụ cười, "Lại nói, binh phù kia lạnh như băng, nào có thể so được với bức thư ta tự tay viết, mỗi ngày đều thấy nói không chừng còn có thể khiến Tô đại nhân nghĩ về ta nhiều hơn một chút đây."

Ý muốn khước từ đã rõ ràng, Tô Thế Dự đã sớm chuẩn bị, cũng không chấp nhất, chỉ là khi nghe nói đến câu cuối không khỏi cười có phần bất đắc dĩ, "Cho dù không có thư, chỉ sợ cũng rất khó không nghĩ đến Sở đại nhân đi."

"Ồ –?" Sở Minh Duẫn đang đưa thư tới, nghe vậy nhân thể nắm chặt tay Tô Thế Dự, ý cười càng sâu hơn, giảm thấp thanh âm nói: "Đã như vậy, đêm nay Tô đại nhân dứt khoát đừng trở về phủ nữa, lưu lại theo giúp ta thì thế nào?"

Tô Thế Dự rút tay về lui lại một bước, tránh né ánh mắt của hắn cười nhạt nói: "Sở đại nhân công vụ bề bộn, ta sao có thể quấy rối."

Sở Minh Duẫn vô vị thu tay về, bỗng nhiên nói, "Đúng rồi, Tô đại nhân lần này đi Hoài Nam chỉ sợ không đến nửa tháng cũng chưa về được, ngươi nếu khăng khăng tự mình đi, chắc hẳn mọi việc trong triều đã an bài thỏa đáng?"

"Chuyện trên triều bề bộn khó khăn, còn nói gì tới an bài." Tô Thế Dự liếc mắt nhìn hắn, "Nhưng đã có Sở đại nhân ở đây, ta còn có cái gì không yên lòng?"

Sở Minh Duẫn hơi nhíu mày, trong lòng sáng tỏ, ngược lại liền nở nụ cười, "Tô đại nhân đã nói như vậy, xem ra ta không muốn biểu hiện nhiều cũng không được a."

Tô Thế Dự không trả lời, y quan sát bức thư trong tay, đột nhiên mở miệng hỏi: "Thủ hạ trong quân doanh của Sở đại nhân luôn kỷ luật nghiêm minh, vậy nếu như cùng lúc có cả thư cả binh phù đều ở đây, không biết khi đó tướng lĩnh sẽ phục tùng cái nào đây?"

Sở Minh Duẫn tay nâng má, nhìn chằm chằm y chậm rãi cười nói: "Thư và binh phù đều xuất phát từ tay ta, mệnh lệnh cũng sẽ không xung đột, tại sao phải phân chia cái này cái khác?"

Tô Thế Dự ngước mắt chống lại ánh mắt của hắn, bình thản nở nụ cười, "Không có gì, đột nhiên nảy sinh ý nghĩ này nên mới hỏi thôi."

Bên ngoài chẳng biết từ lúc nào đã hạ xuống một cơn mưa phùn, hoàng hôn bốn phía. Gió nhẹ thổi lên mang theo một chút hơi lạnh, chỉ là y lại mơ hồ nhớ tới lòng bàn tay ấm áp của Sở Minh Duẫn, Tô Thế Dự hít sâu một hơi đè xuống rung động trong lòng.

Y xoay người lại ngước nhìn tấm biển phủ Thái úy mông lung hiện ra giữa màn mưa bụi, lại rút ra bức thư từ trong tay áo, thở dài một tiếng, "Xem ra… binh lính Nam Cảnh đều đã đổi sang họ Sở."

Đầu tháng ba, Ngự Sử đại phu thụ quân mệnh, thay mặt thiên tử xuất hành, tuần thú các nước chư hầu.

Trời quang nắng đẹp, mây xuân bao vây. Lý Duyên Trinh mang theo cả triều văn võ bá quan đưa tiễn đến ngoài thành Trường An, tinh kỳ bay giữa trời, nghi trượng uy nghiêm, trống nhạc mạnh mẽ dữ dội, tiếp đó trầm trầm rơi xuống.

Chén rượu nghiêng đổ trên mặt đất, khiến cho lớp cát mịn ướt sũng, hương rượu ngào ngạt, ca nhạc khinh xướng.

Tô Thế Dự cúi người quỳ ở ở giữa, nghe Lý Duyên Trinh đọc xong nghi lễ chi từ, hai tay tiếp nhận phù tiết *(vật làm tin khi vua sai đi sứ hoặc điều binh)*, lúc này mới đứng dậy cung kính thi lễ.

Nghi thức hoàn thành, Lý Duyên Trinh tỉ mỉ nhìn người trước mặt trong chốc lát, mở miệng căn dặn: "Ái khanh đi lần này, trên đường nên cẩn thận nhiều hơn một chút."

"Đa tạ bệ hạ quan tâm." Tô Thế Dự đáp.

Phía sau đoàn xe vừa thấy y đứng lên, liền bắt đầu chuẩn bị khởi hành. Tô Thế Dự hướng Lý Duyên Trinh cáo từ, quay người đi về phía xe ngựa, lúc đi ngang qua Sở Minh Duẫn không khỏi nhìn nhiều thêm một chút, lại bất ngờ không kịp đề phòng va vào ánh mắt của đối phương, con ngươi sâu tựa biển.

"Tô đại nhân, " Sở Minh Duẫn bỗng nhiên đưa tay kéo y lại, nghe không ra cảm xúc nói: "Cũng đừng chết ở nơi đó a."

Thanh âm này của hắn nhàn nhạt, gần như không chập trùng, chỉ có vài tên thần tử phía sau mơ hồ nghe thấy được, vẻ mặt nhất thời cực kỳ ngoạn mục.

Tô Thế Dự cũng là sững sờ, đoán không ra ý tứ của hắn, lại nhớ hôm nay khi ra khỏi thành hắn nhìn nơi xa thái độ khác thường trầm mặc ít nói, vì vậy vô tình nở nụ cười, "Sở đại nhân yên tâm, dĩ nhiên sẽ không."

Cổ tay Tô Thế Dự cũng gầy gò giống như người của y, hắn không tự chủ hơi nắm chặt một chút, yên lặng nhìn người kia mặt mày mỉm cười, không nhịn được cũng chậm rãi nhếch lên khóe môi, để sát vào bên tai Tô Thế Dự, trầm thấp nói: "Vậy Tô đại nhân nhớ trở về sớm chút, miễn cho ta tương tư thành bệnh."

Tô Thế Dự thân hình đột nhiên hơi cứng lại, nghiêng đầu nhìn, bốn mắt nhìn nhau ở giữa chỉ còn một khoảng cách nhỏ bé, từ trước đến nay Ngự Sử đại phu luôn nội liễm khiêm tốn đột nhiên không rảnh bận tâm ở đây đang có hàng trăm cặp mắt đổ dồn vào, chỉ nghe thấy trong tim mình như có dùi trống đánh vào, y vô cùng hiếm thấy không thối lui chút nào, chỉ là buông mắt nhẹ giọng nở nụ cười, "Được."

Y ôn ngôn *(lời nói nhẹ nhàng)* đáp, âm thanh như ngọc rơi xuống những cánh hoa.

38. Chương 38

mọc én bay, đảo mắt đã một tháng.

Sau khi Tô Thế Dự rời kinh tuần thú, Sở đảng ngoài ý muốn không có bất luận động tác gì. Sự tình ở Đông bộ vẫn như trước, trong triều an ổn không việc gì. Quần thần thở phào nhẹ nhõm đồng thời cũng bởi vì sâu sắc cảm thấy kỳ quái nên đều âm thầm tăng cường sức lực, có thể nói là rất khó khăn. Bọn họ duy trì trạng thái khổ cực này gần một tháng, chờ đến khi có sự tình phát sinh ở Hoài Nam, lại chờ đến

khi Ngự Sử đại phu sẵn sàng đưa tin tức trở về, mới giật mình hiểu ra Sở Minh Duẫn thật sự an phận thủ thường lâu như vậy, lúc nghị sự đều quyết định tuân theo lẽ công bằng, khiến người ta không thể nào chỉ trích — chỉ có điều bộ dạng Thái úy đại nhân hắn mấy ngày nay có vẻ hơi buồn bực rồi.

Sở Minh Duẫn một tay chống đỡ thái dương, tiện tay đem giấy viết thư đặt trên bàn, nghe thấy tiếng bước chân tiến đến gần, cũng không giương mắt nói: "Bên kia Tô Thế Dự có tin tức?"

"… Sư ca." Tiếng bước chân đột nhiên dừng lại, âm thanh Tần Chiêu hơi có chút vi diệu.

Sở Minh Duẫn nâng mí mắt lên nhìn lại, "Ừm?"

Tần Chiêu thần sắc cổ quái nhìn hắn, do dự chốc lát mới nói: "… Hai ngày này ngươi đã hỏi bảy lần."

"Có sao?" Sở Minh Duẫn nhíu chặt lông mày, mặt không đổi sắc nói: "Ta cũng đã hỏi qua bảy lần tại sao vẫn không có tin tức mới?"

"Tô Thế Dự đang trên đường trở về, không có biến cố xảy ra, đương nhiên sẽ không có tin tức."

Sở Minh Duẫn không biểu tình gì gật gật đầu, Tần Chiêu đi lên phía trước đem công văn thả xuống, "Sau khi Chu Dịch đi nhậm chức viết, nói tình hình ở Tây cảnh đã nằm trong lòng bàn tay."

"Ừm."

Động tác của Tần Chiêu đột nhiên ngừng lại, hít một hơi thật sâu, lập tức nhìn về phía lư hương Thụy Thú, làn khói bay nhàn nhạt, lượn lờ như tơ. Hắn kinh ngạc nói: "Sư ca, ngươi đổi hương liệu?"

"Ừm, là An Thần hương, " Sở Minh Duẫn liếc mắt một cái, "Thế nào?"

"Không tệ."

"Ồ –?" Đầu ngón tay trắng thuần như có như không gõ gõ trên nắp lư hương mạ vàng, một tiếng vang nhỏ vang lên, Sở Minh Duẫn nói, "Tại sao ta lại cảm giác cái này thiếu chút gì đó, quá lạnh nhạt vô vị."

"Mùi của An Thần hương vốn là như vậy." Tần Chiêu nói.

"Nhưng mà lúc trước ta ngửi được cũng không phải như vậy." Sở Minh Duẫn nhìn chằm chằm lư hương, theo bản năng trả lời.

"Lúc trước ngươi ngửi được ở nơi nào?"

Một người nổi danh ai cũng biết…đang nói hắn chợt dừng lại, Sở Minh Duẫn ngẩn ra, nhất thời phục hồi lại tinh thần, thu tay về, qua loa vài câu cho xong việc.

Đơn giản đem sự tình báo lại xong xuôi, Tần Chiêu liền rời đi.

Mưa xuân tí tách rơi ngoài phòng, thẩm thấu qua lá cây ngô đồng. Trong phòng làn sương ấm áp quấn quýt vào nhau, đem tâm tư không nói rõ ra lời yên lặng trói buộc.

Sở Minh Duẫn nhàn tản dựa vào lưng ghế dựa, một lát sau lại đem giấy viết thư ở một bên cầm lên, mạn bất kinh tâm xem qua từng chữ.

Đây là phong thư hồi báo cuối cùng, là ảnh vệ đi theo viết, Tô Thế Dự đã lên đường rời khỏi Hoài Nam, tất cả đều thuận lợi.

Tất cả thuận lợi.

Hết thảy một tháng qua, bao gồm cả vụ án Hoài Nam vương, đều thuận lợi như vậy, ngoài dự đoán của mọi người rất thuận lợi.

Ban đầu lúc Tô Thế Dự đến, Hoài Nam vương cự tuyệt không đến biên cảnh tiếp đón, cửa thành đóng chặt, thái độ dữ dội cường ngạnh, thậm chí sau đó ở trong thành còn bày ra tầng tầng vũ khí, cùng binh lính Nam Cảnh được Tô Thế Dự điều đến tạo thành tình thế giằng co, thế cục như cung đàn bị song phương kéo căng, từng ngày gấp rút, chỉ cần động một cái liền nổ tung.

Thế nhưng lại chỉ trong một đêm đột ngột xoay chuyển.

Hơn vạn tinh binh cùng nhau tháo giáp, cửa thành đỏ thắm mở rộng, dưới ánh trăng ướt lạnh một nam nhân chân trần đi ra, tay nâng thủ cấp, tiến đến dâng lên.

Nam nhân kia tự xưng là mưu sĩ Hoài Nam vương, trước đây vì chịu phải bức bách mới có thể trợ trụ vi ngược *(giúp người xấu làm điều ác),* làm phản, nội tâm thống khổ bất kham, bây giờ thấy Hoài Nam vương không chỉ đại nghịch bất đạo còn muốn tai vạ tới bách tính, dứt khoát cùng người khác mưu đồ bí mật ám sát Hoài Nam vương, sau đó một khắc cũng không ngừng mở cửa thành nghênh tiếp Ngự Sử đại phu.

Hắn quỳ gối dưới thành sừng sững, nhận hết tội trạng: Dùng thuốc phiện kiềm chế Đàm Kính, ở thành Trường An thiết lập Cực Nhạc lâu, phái Tô Hành ám sát quan lại, uy hiếp Quý Hành phục kích Mục Lạp Hòa, trợ giúp Hoài Nam vương khuấy lên phong vân.

Hắn nói tất cả kế sách thâm độc đều do hắn tính toán, hắn tự biết khó thoát tội chết, giết người đền mạng vốn là chuyện phải làm, chỉ cầu Tô Thế Dự có thể mở một con đường, buông tha cho những tướng sĩ trung thành không biết chuyện và dân chúng vô tội khắp thành.

Một lời nói ra âm vang mạnh mẽ, nói xong còn dập đầu thật dài.

Phía sau hắn có binh lính đỏ cả vành mắt, cũng khiến cho nhóm đi theo tuần thú vài tiếng thổn thức.

Thế nhưng Tô Thế Dự lại bình tĩnh nhìn đầu lâu của Hoài Nam vương, trên mặt đầu lâu dính đầy vết máu còn có con mắt trừng đến muốn rách cả mí mắt cũng không cam lòng, giữa quang cảnh âm u này lại càng hiện lên vẻ dữ tợn khủng bố.

Sau một lúc lâu, Tô Thế Dự nhàn nhạt mở miệng nói: "Ta từng nói muốn đầu của Hoài Nam vương?"

Mưu sĩ ngẩng đầu lên, há mồm liền liệt kê ra mười tội của Hoài Nam vương, là tuyệt không thể tha thứ, chính là bất trung bất nhân, mất hết nhân tính, người người muốn trừ diệt, đáng chết.

Tô Thế Dự lặng lẽ nhìn hắn chốc lát, cười nhạt, vẫn không lên tiếng.

Hoài Nam do thủ thành tướng Nam Cảnh tạm thời tiếp quản, Tô Thế Dự đem vật chứng sửa sang lại nhưng cũng không vội vã rời đi, mà là sai người dò hỏi toàn cảnh, tra ra hơn trăm mẫu điền hoa anh túc, sau đó lại tự mình giám sát đem cho bọn họ một bó đuốc, tiêu hủy toàn bộ.

Ngày cuối cùng, mưu sĩ kia đột nhiên tới cầu kiến, đối Tô Thế Dự nặng nề cúi đầu, đem lời thỉnh cầu đặc xá những người vô tội đường hoàng khí phách nói lại một lần, sau đó tung người nhảy vào biển lửa đang cháy hừng hực, thế lửa bốc cao, bóng người chỉ trong khoảnh khắc liền biến thành tro bụi.

Trong thành Hoài Nam, mọi người tấm tắc ngợi khen, nói mưu sĩ kia quả thực không phải là kẻ ác, là người có tình có nghĩa.

Sở Minh Duẫn nghe vậy khịt mũi coi thường.

Lúc đó tình cảnh hỗn loạn, ảnh vệ đặc biệt chỉ lưu tâm phản ứng của Tô Thế Dự, được tùy tùng xông về phía trước bảo hộ, Ngự Sử đại phu chỉ là hơi sững sờ, nhíu nhíu mày, sau đó buông mắt cười khẽ một tiếng, không biết đang suy nghĩ gì.

Người khác không biết Tô Thế Dự có ý gì, nhưng mà Sở Minh Duẫn lại vô cùng rõ ràng:

Còn chưa tiếp xúc cùng Hoài Nam vương người đã chết rồi, làm gián đoạn cơ hội có thể thẩm vấn. Lời mưu sĩ nói là thật hay là giả vốn không thể nào phân biệt, không đợi về kinh đã nhận tội tự sát.

Vừa nhìn là chết không có đối chứng.

Vụ án này nhìn qua thì thuận lợi, thậm chí có mấy phần đại nghĩa lẫm nhiên rung động lòng người, nhưng

trên thực tế bọn họ ngoại trừ một cái đầu người, một vốc tro cốt, lại không có thu hoạch gì. Tô Thế Dự chưa gặp phải hung hiểm, không phải là đang muốn gậy ông đập lưng ông. Vụ án Hoài Nam vương vật chứng xác thực cùng động cơ khả nghi xung đột ngày càng sâu, lại hoàn toàn vô tòng hạ thủ *(hết cách, không biết nên bắt đầu từ đâu).*

Nếu như không phải bọn họ đa tâm, sự tình e rằng chỉ đơn giản như vậy đã sáng tỏ.

Nghi ngờ trùng trùng, có khúc mắc mà không thể giải.

Sở Minh Duẫn nhìn chằm chằm giấy viết thư trắng như tuyết đến xuất thần, ánh mắt bất giác rơi vào trên tên người nọ, nét bút mềm mại, giữa từng chữ lộ vẻ ôn nhu.

Có thể tưởng tượng thấy gió phương nam ẩm ướt mềm mại xuyên qua ngón tay y, ống tay áo tung bay, bên môi còn có một chút ý cười nhạt nhẽo, như sắc lửa hoa anh túc rực cháy trước người y hóa thành cánh điệp theo gió bay đi cực nhanh, ngọn lửa kéo dài mấy chục dặm vẫn không dứt, sáng rực bất diệt.

Phong nhã vô biên.

— Tô đại nhân nhớ trở về sớm chút, miễn cho ta tương tư thành bệnh.

Rõ ràng là quỷ thần xui khiến, mới bật thốt lên một câu nói đùa như vậy.

Ngoài cửa sổ mưa xuân lớn dần, từng tiếng rơi trên lá ngô đồng, rơi xuống mái hiên.

Sở Minh Duẫn đột nhiên đổ chén trà nguội dập tắt lư hương, cuộn giấy viết thư vứt trên bàn, giơ tay ấn ấn mi tâm.

Tương tư thành bệnh, đùa gì thế.

… Ai lại thật sự đi nhớ y.

Mấy ngày trôi qua, Trường An không đợi được Ngự Sử đại phu, lại chờ được khách nhân trước nay chưa từng có.

Hung Nô cử sứ thần đến thăm, mà sứ thần chính là Cửu hoàng tử Vũ Văn Chuẩn.

Từ lúc khai triều tới nay, Đại Hạ cùng Hung Nô chiến sự không ngừng, không biết đã có bao nhiêu linh hồn trung thần bỏ lại giữa hoang mạc, bên sông Vô Định tất cả đều là hài cốt của Đại Hạ. Phụ nữ, trẻ em, lão ấu; mỗi khi nhắc đến Hung Nô đều hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Cho dù mấy năm nay bởi vì có Sở Minh Duẫn, Hung Nô có điều kỵ nên không dám manh động, nhưng biên cảnh hai bên vẫn canh phòng rất nghiêm ngặt, chưa bao giờ có liên hệ lui tới.

Hôm nay Hung Nô đột nhiên phái Hoàng tử đến đây, trong triều khiếp sợ, vội vã ấn theo cấp bậc lễ nghi ra nghênh tiếp, tốt xấu gì cũng không được để mất phong độ.

Tiếng Hán của Cửu hoàng tử Vũ Văn Chuẩn ngoài dự đoán của mọi người tinh chuẩn lưu loát, trên kim điện đơn giản thi lễ, sau đó liền đi thẳng vào vấn đề biểu lộ rõ ý đồ của mình khi đến đây:

Đại Hạ phải cắt nhường năm tòa thành Tây Bắc cho Hung Nô.

Hung Nô biểu hiện thái độ rất ngạo mạn, rõ ràng là lợi dụng thời cơ nhân lúc Đại Hạ cùng Lâu Lan đang trở mặt, nửa là muốn ép buộc nửa lại muốn thương lượng kiếm được chỗ tốt.

Mà hoàng tử Hung Nô này lại càng am hiểu giao thiệp, nói đến mức có tình có lý, có thể xem như là miệng lưỡi hùng hồn.

Trong điện một mảnh trầm tĩnh quỷ dị, triều thần hai mặt nhìn nhau.

Một lát sau, Lý Duyên Trinh mở miệng nói: "Vậy theo như Cửu hoàng tử nói, sau khi đã chia năm tòa thành, Hung Nô có thể bảo đảm sẽ không tái xâm phạm?"

"Đương nhiên." Vũ Văn Chuẩn cười nói, "Kỳ thực chúng ta đối với Đại Hạ cũng không có cừu hận gì, nhiều lần xuôi nam chẳng qua cũng chỉ vì xin một con đường sống. Các ngươi cũng biết, chúng ta mấy đời đều sinh sống dựa vào chăn nuôi hái lượm, chỉ cần có tai họa xảy ra là xem như không có miếng ăn, nhưng mà trong bộ tộc nhiều người như vậy cũng không thể để họ đói chết. Xuôi nam đánh giặc chết nhiều người như vậy, cũng chỉ muốn giành được một miếng ăn, thực sự không có tính toán gì, cũng không còn biện pháp nào khác." Hắn dừng một chút, lại nói: "Nghe nói Hoàng đế Đại Hạ vô cùng khẳng khái, phụ Hãn cũng không muốn lại đánh trận, lúc này mới vội vàng phái ta đến giảng hòa với các ngươi."

Lý Duyên Trinh không kịp trả lời, Sở Minh Duẫn liền lạnh lùng nói: "Nếu đã nói như vậy, địa vị tất nhiên là bình đẳng, Hung Nô dựa vào cái gì muốn chúng ta cắt nhường lãnh thổ?"

"Ta không phải vừa mới nói sao, chúng ta đánh trận là bất đắc dĩ, để duy trì sự sống. Lãnh thổ Đại Hạ rộng lớn màu mỡ, chia ra một chút, đối với các ngươi cũng không có bao nhiêu tổn thất, đối với chúng ta thì lại không có người sẽ bị chết đói, song phương còn có thể miễn giao chiến, cũng không phải việc xấu gì." Vũ Văn Chuẩn lại bổ sung, "Huống hồ chúng ta cũng nghe nói, trước Lâu Lan chẳng qua chỉ là chết một nữ nhân, Hoàng đế bệ hạ lại chịu bồi thường mười tòa thành trì, mà chúng ta chỉ cần tránh cho hơn vạn người chết, chỉ muốn năm tòa thành trì, thực sự cũng không xem là quá phận đi?"

Nói như vậy là đang ám chỉ, Lâu Lan xác thực cùng Hung Nô đã có tiếp xúc.

Sở Minh Duẫn sắc mặt khó coi, Lý Duyên Trinh vội vàng giơ tay ngăn hắn lại, đối Vũ Văn Chuẩn nói: "Hoàng tử nói có lý, chẳng qua việc này không phải là chuyện nhỏ, trẫm hiện tại không có cách nào trả lời cho ngươi. Các ngươi một đường bôn ba đến đây, không bằng nghỉ ngơi ít ngày, chờ các quần thần thương nghị xong lại nói tiếp."

Vũ Văn Chuẩn cười cười, sảng khoái đáp lại, lui khỏi cung điện, tùy cung nữ dẫn đường đi đến nơi ở.

Bên này Lý Duyên Trinh lập tức triệu mấy vị trọng thần, dời đến tuyên thất điện mật đàm. Sau khi ngồi xuống, Lý Duyên Trinh thần sắc phức tạp nhìn quanh một vòng, mới lên tiếng nói: "… Các ái khanh nghĩ như thế nào?"

"Việc này còn cần thiết phải cân nhắc sao?" Sở Minh Duẫn cười lạnh nói.

Lý Duyên Trinh né tránh tầm mắt sắc như mũi nhọn, "Các vị ái khanh khác thì sao?"

Hơi do dự chốc lát, Hộ bộ Thượng thư hai bên tóc mai đã bạc trắng quá nửa- Ngụy Tùng bước ra khỏi hàng, thật sâu hành lễ nói: "Theo lão thần thấy… Có thể cân nhắc."

Sở Minh Duẫn liếc mắt nhìn qua.

"Ái khanh không ngại nói rõ hơn." Lý Duyên Trinh nói.

Ngụy Tùng suy tư chầm chậm mở miệng nói: "Hung Nô trướng, tính quả thật không tệ. Hơn nữa Tây bắc nhiều năm đại tai, hàng năm đều phải đưa đi vô số ngân lượng, lương thực cứu tế, quốc khố thực sự cũng không dư dả lắm. Nếu là cắt cho Hung Nô, có thể ít đi phiền toái trị tai *(cứu nạn thiên tai)*, mà đất đai kia hoang vu cằn cỗi, nuôi không được bao nhiêu người Hung nô, giữ lại thì chính là củ khoai lang nóng bỏng tay, không để lại… thì với chúng ta cũng không tính tổn thất quá lớn."

"Ngụy đại nhân ngại phiền phức, như vậy không phải là đem bách tính ném đi sao?" Sở Minh Duẫn lạnh lùng nói.

"Chuyện này làm sao có thể nói là ném đây, " Ngụy Tùng thở dài, "Đại Hạ quốc sức lực dồi dào, biên quan lại có trấn thủ tướng, Hung Nô cũng không dám đối bách tính làm điều gì khác. Hơn nữa, những năm này biên cảnh ấy mà, giống như Lương châu, các tiểu thương cũng âm thầm cùng Hung Nô có không ít lui tới, hai bên chung sống vốn đã sớm hòa thuận hơn rồi."

Bên trong ánh mắt hắn thật sâu hiện ra một vệt tàn nhẫn, Sở Minh Duẫn nói: "Ta ở trên sa trường tử chiến, hy sinh vô số binh tướng mới thu phục được bản địa, chính là để cho các ngươi tặng không cho người ngoài?"

Mấy thần tử khác thỉnh thoảng lại xì xào bàn tán, thấy thế có người không nhịn được thở dài nói: "Sở đại nhân thật sự không dễ dàng gì, nhưng mà lúc này dù sao cũng không giống ngày xưa, hai nước đã giảng

hòa, quan hệ tương giao đã phi thường tốt đẹp. Lấy đại cục đến xem, cũng là vì đã không còn người hi sinh a…"

"Làm sao ngươi biết bọn họ sẽ giữ đúng cam kết?" Sở Minh Duẫn quét mắt một cái, đối phương lùi về phía sau, cúi đầu im lặng.

Ngụy Tùng lắc đầu nói: "Nhưng nếu là không thử một lần, làm sao biết là thật hay là giả? Hiếm thấy mới có cơ hội có thể cùng Hung Nô chọc thủng lớp băng dày, một chút tín nhiệm cũng không có thì chọc sao được."

"Ánh mắt Ngụy đại nhân thật đúng là sâu rộng, ta là thực sự không hiểu." Sở Minh Duẫn diện vô biểu tình nở nụ cười nhạt.

Ngụy Tùng liếc nhìn Sở Minh Duẫn, bất đắc dĩ than thở.

Lý Duyên Trinh cũng trầm ngâm nói: "Hung Nô nếu đã đến đây, còn phái Hoàng tử tới, có thể nhìn ra là thực có thành ý, nếu từ chối như vậy, chỉ sợ là sẽ triệt để cắt đứt con đường bằng hữu."

Sở Minh Duẫn nghe vậy chậm rãi ngước mắt nhìn người đang ngồi ngay ngắn trên ngôi vị cửu ngũ chí tôn, lành lạnh nở nụ cười, "Bệ hạ đa tình, không nghĩ tới thế nhưng lại có thể đối với thiên hạ bạc tình."

"Sở ái khanh có ý gì?"

Sở Minh Duẫn chợt được mở mang kiến thức, "Bệ hạ tự nhiên rõ ràng."

Sắc mặt Lý Duyên Trinh không được tốt lắm, nhưng cũng không nổi giận, chỉ là nhìn về người bên cạnh, do dự mở miệng: "Như vậy xem ra, vẫn là…"

"Bệ hạ, " Lục Sĩ ra khỏi hàng hành lễ, "Thần cho là Sở thái úy nói có lý, Hung Nô không thể tin!"

"Chuyện này…" Lý Duyên Trinh nhìn về phía hắn.

"Thần tuyệt không đồng ý, " Sở Minh Duẫn tiếu ý hơi trầm xuống, chậm rãi nói, "Bệ hạ thận trọng."

Lý Duyên Trinh muốn nói liền ngừng lại.

Ngụy Tùng thật sâu hành lễ, khẩn thiết nói: "Bệ hạ, xin hãy lấy đại cục làm trọng!" Lời còn chưa dứt, nối gót phía sau lại thêm vài tiếng phụ họa.

Lý Duyên Trinh lâm vào tình huống khó xử, nhìn sống lưng Sở Minh Duẫn thẳng tắp, không nhường một bước tập trung nhìn lên, trong lòng hắn run lên, không khỏi nhìn về vị trí hư không bên phải.

Sở Minh Duẫn theo ánh mắt hắn nhìn sang, sắc mặt bất giác hơi bớt giận, nhất thời không lên tiếng.

Lý Duyên Trinh khoát tay áo nói: "Thôi thôi, đây cũng không phải là chuyện một sớm một chiều có thể quyết định. Tô ái khanh đang trên đường hồi kinh, chờ y trở về lại bàn cũng không muộn."

Trên triều rất nhiều văn thần theo phe Tô đảng, tất nhiên là không có dị nghị, sau khi đáp lại không hẹn mà cùng nhìn về phía Sở Minh Duẫn.

Sở Minh Duẫn lúc này mới thu hồi tầm mắt, tùy ý nói, "Cũng tốt."

Hành lang trong cung điện, Ngụy Tùng bước chân chậm rãi, tiếp đó dừng lại, hắn chống đỡ người nhìn về phía mái ngói xanh ở nơi xa, mặt ủ mày chau.

Bất chợt vang lên một âm thanh, "Ngụy đại nhân đang lo lắng sự tình Hung Nô?"

Ngụy Tùng quay đầu lại, phát hiện là Công bộ Thượng thư Nhạc Vũ Hiên. Sau khi Đàm Kính bị xử tử, hắn nguyên là Công bộ thị lang được đề cử nhậm chức mới. Ngụy Tùng chậm rãi gật gật đầu, dừng một chút, lại nói: "Sở đại nhân suy cho cùng là võ thần, ánh mắt nông cạn không hiểu đại cục, nhưng lời hắn nói… Tóm lại vẫn có chút đạo lý."

"Nói thế nào?"

"Năm thành bách tính kia, đến cùng vẫn là con dân Đại Hạ, nếu cứ như vậy vứt bỏ cho Hung Nô, thật đúng là…"

"Nguyên lai Ngụy đại nhân là đang phiền lòng cái này, " Nhạc Vũ Hiên cười cười, "Sở đại nhân chẳng qua là mượn cớ vì tư tâm, ngươi không cần quá để ý lời hắn."

Ngụy Tùng giật mình nhìn hắn, người này từ lúc được bổ nhiệm cho tới nay làm việc đều là khiêm tốn, giữa lúc Sở đảng cùng Tô đảng giới hạn không rõ, ai cũng không đắc tội, không biết tại sao hôm nay lại biểu lộ trực bạch ý kiến, không khỏi truy hỏi: "Vì sao nói như vậy?"

Nhạc Vũ Hiên há mồm rồi lại dừng lại, nhìn quanh bốn phía một chút, ghé sát vào nhỏ giọng nói, "Sở đại nhân là người Lương châu, hiện tại muốn đem phân chia cố hương của hắn nhường cho Hung Nô, hắn nhất định là không vui, làm sao sẽ quản đến cái gì là đại cục."

"Thì ra là như vậy, " Ngụy Tùng gật gật đầu, "Ta nói hắn tại sao lại đột nhiên quan tâm đến khó khăn của bách tính, xem ra… Vẫn là ta đánh giá cao hắn."

Nhạc Vũ Hiên cười nói, "Đúng như đại nhân từng nói, những võ tướng kia cũng chỉ khoe khoang anh dũng nhất thời, không có tầm nhìn lâu dài. Huống chi, chúng ta cùng Hung Nô giao hảo, Sở thái úy còn có thể có địa vị bây giờ? Lời của hắn, nghe một chút là được rồi."

Ngụy Tùng trầm ngâm, Nhạc Vũ Hiên liền lui về phía sau một bước, thi lễ nói: "Ngụy đại nhân khổ tâm, đa số chúng ta đều rõ ràng, vô luận sau đó ý kiến Tô đại nhân như thế nào, ta tất nhiên đều sẽ ủng hộ ngươi."

Ngụy Tùng trong lòng động dung, vỗ vỗ vai hắn, không nói thêm lời nào, cùng hắn đi ra ngoài.

39. Chương 39

Đêm khuya thanh tĩnh, thời gian không ngừng chuyển giao, từng tiếng gõ canh truyền vào từ ngoài cửa sổ, gió lay động bóng người dưới ngọn đèn, lại không thể quấy nhiễu người đang ngồi hạ bút trên án thư.

Dưới ngọn đèn ấm áp mơ hồ kéo ra một thân ảnh đơn bạc, người kia mặt mày diễm lệ lúc hơi cúi đầu bất giác hiện ra mấy phần lãnh túc, hắn lẳng lặng quan sát tấm bản đồ nhợt nhạt được trải ra khắp bàn, ánh đèn lặng yên chiếu xuống.

Trong yên tĩnh chợt vang lên một tiếng 'ken két' nho nhỏ, cửa ngầm trong thư phòng mở ra, Tần Chiêu từ trong đó bước nhanh đi ra, dâng bức thư ở trong tay áo lên, "Sư ca, đây là tin gửi từ Nam Cảnh truyền đến."

"Ừm." Sở Minh Duẫn đáp một tiếng, chẳng hề giương mắt, vẫn chăm chú ghi chú giải trên bản đồ, "Trước tiên thả ở đó đi."

Tần Chiêu ngắm nhìn sắc trời bên ngoài, hỏi: "Giờ tý cũng đã qua, ngươi vẫn không dự định nghỉ ngơi?"

"Ngươi đi nghỉ ngơi trước đi." Sở Minh Duẫn cầm qua một cuốn sổ sách, vừa viết vừa nói: "Để chuẩn bị cho buổi săn bắn ngày mai ta còn phải nắm bắt cấm vệ quân bên kia, lại bận rộn thêm một hồi nữa."

"Bố trí săn bắn?" Tần Chiêu kỳ quái nói, "Công việc đóng quân săn thú tháng ba không phải là do thống lĩnh cấm quân phụ trách hay sao?"

"Sứ đoàn Hung Nô không phải vẫn đang lưu lại kinh thành chờ câu trả lời sao?" Sở Minh Duẫn gác bút lại, chấm thêm một chút mực trên nghiên mực, "Vì tránh để thất lễ, săn thú mùa xuân lần này cũng mời bọn họ cùng đi, Kỷ sơn không thể so với Trường An, khó bảo toàn Hung Nô sẽ không nhân cơ hội lập mưu mô bày quỷ kế gì, ta chỉ sợ thống lĩnh kia vẫn an bài theo lệ cũ."

Tần Chiêu gật đầu.

Từ xưa đế vương tuân theo lễ chế, hàng năm để thuận lòng trời nên mới cử hành săn bắn.

'Thích thiên' có bốn lần, Xuân sưu, Hạ miêu, Thu tiễn và Đông liệp. Bốn việc đều là cố định, là quốc gia đại sự. Đại Hạ từ buổi khai triều vì phòng ngừa con cháu sau này xa hoa lãng phí hưởng lạc quá nhiều, nên đặc biệt coi trọng săn bắn, đã định ra quy củ thì không thể trái nghịch. Chỉ tiếc mấy đời Hoàng đế sau này đều không quá yêu thích võ sự, đến lượt Lý Duyên Trinh thì săn thú mùa xuân biến thành quần thần mang theo người nhà lên núi đạp thanh chơi xuân, hòa thuận vui vẻ.

"Thế nhưng về phía Hung Nô, ngay cả những đứa nhỏ vài tuổi cũng có thể kéo cung săn bắn, trái ngược hoàn toàn so với bộ dáng Đại Hạ bây giờ, thật sự là kỳ cục. Ta nguyên bản còn có chút bận tâm sẽ bị vị Hoàng tử kia cười nhạo xem thường, nhưng mà ngươi đoán xem vị Hoàng đế của chúng ta đã nói như thế nào?" Sở Minh Duẫn dừng một chút, mềm giọng nói: "Vừa đúng lúc, có thể làm cho bọn họ mở mang kiến thức Đại Hạ ta yên bình phồn hoa như thế nào."

Hắn nhìn nghiên mực kia, đột nhiên nhấc mắt nhìn về phía Tần Chiêu, "Ngươi nói Lý Duyên Trinh lúc nói ra lời này có hay không nghe thấy tiếng nước chảy trong đầu mình?" *(ý nói người không có đầu óc, ngốc nghếch).*

"…" Tần Chiêu không có gì để nói, nửa ngày mới nhạt nhẽo nói, "Sư ca… Ngươi đừng bắt chước y nói chuyện."

Sở Minh Duẫn lơ đễnh cười cười, mở miệng nói: "Ngươi trở về ngủ đi, không cần để ý đến ta."

Tần Chiêu đáp một tiếng, Sở Minh Duẫn chợt gọi hắn lại, "Đúng rồi…"

"Cái gì?"

Sở Minh Duẫn muốn nói lại thôi, vẻ mặt có mấy phần chần chờ, hắn nhíu chặt lông mày, một lát sau, ánh mắt lại nhìn xuống bản đồ, mới mở miệng nói: "Thôi, không có gì."

Dáng vẻ ấy của hắn thực sự là hiếm thấy, Tần Chiêu nhìn hắn chằm chằm một lúc lâu, đột nhiên mở miệng: "Tô Thế Dự bên kia còn có một tin tức."

"Ồ –?" Sở Minh Duẫn cũng không ngẩng đầu lên, "Tin tức gì?"

"Tô Thế Dự từ Hoài Nam trở về còn mang theo một nam nhân."

Nét bút dừng lại, trên trang giấy trắng hiện ra một vòng mực, Sở Minh Duẫn chậm rãi nâng mắt lên, mặt không biểu tình nhìn hắn, "Tiếp tục."

"Hết rồi." Tần Chiêu nói.

Sở Minh Duẫn yên lặng nhìn Tần Chiêu, Tần Chiêu mặt không thay đổi quay sang nhìn, một hồi trầm mặc cứ miễn cưỡng ngưng trệ cứng ngắc như vậy. Cuối cùng, Sở Minh Duẫn nở nụ cười, không nghe ra tâm tình nói, "Ngươi lại học lung tung tật xấu của Đỗ Việt, có tin ta ngay cả ngươi cũng đánh không?"

Tần Chiêu yên lặng dời tầm mắt, nói: "Là thủ hạ dưới tay Hoài Nam vương mới vừa được khải dụng không lâu, mười tám mười chín tuổi, tên là Lạc Tân, nghe theo phân phó Tô Thế Dự, đi theo đoàn tuần thú cùng trở về kinh."

"Lạc Tân?" Chưa từng nghe nói có nhân vật này, Sở Minh Duẫn nghiền ngẫm chốc lát, trầm ngâm nói: "Mười tám mười chín tuổi chính là thời điểm dễ dàng bồi dưỡng, mà hiện giờ trong triều không có tướng tài, nếu như Tô Thế Dự muốn tiến cử hắn cho Lý Duyên Trinh, chỉ sợ là có ý định phân hoá binh quyền trong tay ta."

Tần Chiêu nhất thời căng thẳng, "Vậy làm sao bây giờ?"

"Cái gì mà phải làm sao?" Sở Minh Duẫn vân đạm phong khinh khẽ liếc mắt một cái, bên môi kéo ra một chút ý cười lãnh đạm, "Lo lắng cái gì, bồi dưỡng hắn thì nhất định có thể thành công? Ngươi cho rằng ta trình độ như vậy, là tùy tiện người nào cũng có thể làm được?"

"Ồ." Tần Chiêu yên lòng.

Lời tuy nói như vậy, giữa mặt mày Sở Minh Duẫn còn mơ hồ bao hàm chút buồn bực, hắn giơ tay ấn ấn mi tâm, phất tay ra hiệu Tần Chiêu đi mau, không nói nữa.

Trên án thư ánh nến sáng rực nhảy tí tách.

Sáng sớm ngày kế, ánh ban mai bạc trắng, thống lĩnh cấm quân vừa bước vào cung đã gặp được Thái úy đại nhân đứng chờ ở trong điện, chợt kinh hãi hết sức vội vàng bước nhanh về phía trước nhận lỗi.

Hắn mặt mày lo sợ tái mét hai tay tiếp nhận bản đồ, sau khi nghe Sở Minh Duẫn dặn dò, liền không nhịn được cẩn cẩn dực dực đánh giá vẻ mặt hắn, thăm dò hỏi: "Hôm nay là hưu mộc, Sở đại nhân còn dậy sớm như thế, là có chuyện gì quan trọng sao?"

"Không có chuyện gì, " Sở Minh Duẫn thấp mắt nhìn sổ sách trong tay, "Không ngủ được."

Thống lĩnh ngượng ngùng, "… Vậy ta đưa ngài xuất cung."

Hắn liếc nhìn thống lĩnh, đưa sổ sách qua, sau đó quay người đi ra ngoài, thống lĩnh liền cung kính đi theo sau.

Sáng sớm quang cảnh trong cung tĩnh lặng, trên lớp ngói xanh rơi xuống từng tầng hạt sương xuân, chợt

có cung nhân quét dọn đối với bọn họ khom mình hành lễ, kế đó lui về phía sau né tránh.

Sở Minh Duẫn đột nhiên mở miệng nói, "Hiện tại đại khái nhìn qua một chút, có chỗ nào không hiểu thì hỏi mau."

Thống lĩnh nghe vậy vội mở sổ sách ra, sau khi nhìn xuống không khỏi hơi kinh ngạc, "Sở đại nhân… Cái này, núi Kỷ Nam Lộc từ trước đến nay không phải là không đóng giữ sao?"

"Núi Nam có địa hình dốc, dưới đó là một dòng sông, nơi đó vừa đến mùa xuân nước sông sẽ dâng lên cao, dòng sông chảy xiết khiến người căn bản không qua được, là một tấm lá chắn thiên nhiên, đương nhiên không cần đóng giữ." Sở Minh Duẫn cầm qua sổ sách liếc mắt nhìn, nhàn rỗi bước về phía trước, "Chẳng qua năm nay nước mưa không đủ, tiết trời so với trước đây ấm áp cũng chậm hơn, nước sông chảy chậm hơn nhiều. Nơi này thiếu đi dòng chảy ngăn cản, phàm là người có chút công phu đều có thể thông qua chân núi Nam lên núi. Mà gần núi Nam chính là nơi săn bắn, nếu như…"

Tiếng nói của hắn nhỏ dần, đột nhiên không nói tiếp đoạn sau, thống lĩnh đang cúi đầu chăm chú lắng nghe, lúc lấy lại tinh thần mới phát giác Sở Minh Duẫn chẳng biết từ lúc nào đã ngừng bước.

Thống lĩnh buồn bực quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thái úy đại nhân ngước mắt ngưng nhìn về nơi xa, một đôi con ngươi đen như mực tối tăm không rõ, bên môi lại rõ ràng chậm rãi gợi lên ý cười.

"Rốt cục có thứ khiến cho ta hài lòng." Hắn dường như nhẹ giọng buông tiếng thở dài, mơ hồ ở trong làn sương sớm nghe không rõ ràng.

Thống lĩnh thuận theo ánh mắt của hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bên dưới giàn hoa tường vi có một người đang đi, thân ảnh như lan chi ngọc thụ.

"Tự mình xem đi." Lời còn chưa dứt, sổ sách liền nhét vào trong tay thống lĩnh, thống lĩnh lăng lăng nhìn hắn, một chút dư quang cũng không chịu phân chia cho mình một chút, cất bước trực tiếp rời đi.

Từng bước một dẫm lên phiến đá xanh, đạp lên cánh hoa rơi đầy sân chưa kịp quét sạch.

"Tô đại nhân — "

Cánh hoa ửng đỏ dính vào một chút sương sớm, long lanh, hoa mai lững lờ.

Tô Thế Dự dừng chân giữa sắc xuân, hơi dừng bước, xoay người lại, giương mắt cả cười, "Sở đại nhân, nhiều ngày không gặp."

"Nhiều ngày không gặp, " Sở Minh Duẫn vài bước dừng ở trước mặt y, kéo dài ngữ khí cười nói, "Không biết Tô đại nhân ở Hoài Nam có nhớ tới ta hay không?"

“Sở đại nhân cảm thấy thế nào?” Tô Thế Dự cười nhạt nhìn hắn.

“Ta cảm thấy là có nha.” Sở Minh Duẫn nhấc hai tay lên, nghiêng đầu cười đến mặt mày cong cong, “Đã như vậy, vậy chi bằng đến ôm một cái?”

Nói xong liền thật sự muốn ôm, Tô Thế Dự hơi run, quét thấy cách đó không xa vị thống lĩnh cấm quân đang không rõ chuyện gì xảy ra, vội vàng lui lại một bước giơ tay đỡ, mấy phần bất đắc dĩ, “Sở đại nhân, đây là trong cung.”

Sở Minh Duẫn vô tình thả tay xuống, liếc mắt nhìn lại một cái, vị thống lĩnh kia giống như chợt tỉnh mà run lên, xa xa hành lễ xong liền cúi đầu vội vàng rời đi.

Hắn khi đó mới không nhanh không chậm thu tầm mắt lại, hỏi: “Vừa trở về?”

“Vâng, mới vừa đến tuyên thất điện trình báo qua với bệ hạ.” Tô Thế Dự cùng hắn sóng vai đi ra ngoài.

“Hoài Nam bên kia thì thế nào?”

“Hiện nay coi như an ổn, bất quá Sở đại nhân đại khái cũng cảm thấy, sự tình chỉ sợ sẽ không đơn giản như vậy. Trước mắt không thể làm gì khác hơn là yên lặng xem biến đổi, ta cũng sẽ thúc giục bệ hạ nhanh chóng thi hành Thôi Ân lệnh.”

“Ngươi thật sự sẽ không nói nhớ ta để ta được nghe một chút?”

Tô Thế Dự theo bản năng muốn há miệng trả lời, lập tức dừng lại, mới ý thức được hắn đang nói cái gì, nghiêng đầu nhìn lại vừa lúc đối diện con ngươi chứa đầy ý cười của Sở Minh Duẫn, y bất giác cong khóe môi, thu hồi tầm mắt, lại không trả lời, “Sở đại nhân tại sao trong ngày hưu mộc mới sáng sớm đã vào cung?”

Sở Minh Duẫn nhàn nhạt thiêu mi, “Cũng không có việc gì…”

“Đại nhân dừng chân!” Phía sau đột nhiên vang lên một tiếng hô to, kèm theo đó là tiếng chạy gấp gáp hết sức rõ ràng.

Bọn họ xoay người nhìn lại, một thiếu niên đảo mắt đã đuổi tới, khí tức bất ổn lau mồ hôi trên trán, hé miệng nói: “Ngài đi thật là nhanh, ta còn chưa kịp hảo hảo cảm tạ ngài đây!”

Tô Thế Dự bình thản nở nụ cười, “Ngươi trên đường đã cảm tạ rất nhiều lần rồi, huống hồ tiến cử người hiền là việc ta phải làm, nhưng mà để được bệ hạ coi trọng cũng là bởi vì ngươi có năng lực đầy đủ, không cần thiết chạy tới cảm tạ ta.”

“Lời này nào có thể nói như vậy, ” thiếu niên kiên trì nói, “Không nhờ đại nhân ngài, ta e rằng cả đời này cũng không tới được thành Trường An, đương nhiên phải hảo hảo cảm tạ ngài! Vậy… Chi bằng ta mời ngài một bữa cơm?”

“Không cần, ” Tô Thế Dự cười nói, “Ngày sau chúng ta chính là đồng liêu, tiệc rượu gặp lại còn nhiều mà, ngươi hà tất khách khí như vậy.”

“Nhưng là…”

“Đây chính là cái người ngươi mang về kia sao?” Sở Minh Duẫn mở miệng đánh gãy, hỏi Tô Thế Dự.

Thiếu niên kỳ quái mặc hắn xem kỹ, “Là ta, làm sao vậy?”

Tô Thế Dự hơi khoát tay, ra hiệu hắn đừng mở miệng nữa, ngược lại đối Sở Minh Duẫn cười nói, “Đây là Lạc Tân, qua vài ngày nữa sẽ nhậm chức ở bộ binh. Hắn tuổi còn quá nhỏ, không hiểu quy củ, ngày sau còn muốn thỉnh Sở đại nhân bao dung nhiều hơn.”

“Ồ –?” Sở Minh Duẫn khẽ nở nụ cười, “Tô đại nhân từ trước đến nay tuân theo lễ nghi, cái người không hiểu quy củ này, không biết là làm sao lọt vào mắt xanh của ngươi?”

“Quy củ không biết có thể dạy, nhưng mà tính tình ngay thẳng dù sao cũng là dạy không được.” Tô Thế Dự cười nhạt đáp, dư quang lơ đãng thoáng nhìn Lạc Tân vẫn nhìn chằm chằm hai người bọn họ, liền nhìn sang: “Ngươi có lời muốn nói sao?”

“Ừm!” Lạc Tân vội vàng gật đầu, “Đại nhân, ta còn muốn hỏi một chút, ngày hôm nay nếu không vào triều sớm, có phải là sẽ không thấy được các vị đại nhân khác?”

“Đúng là như thế.”

“Vậy có thể nhìn thấy Sở tướng quân ở chỗ nào?” Lạc Tân hỏi tới.

Tô Thế Dự chưa kịp trả lời, Sở Minh Duẫn mở miệng trước, diện vô biểu tình nhìn hắn nói: “Ngươi tìm hắn làm cái gì?”

Thái độ của hắn khó có thể giải thích được, Lạc Tân không khỏi có chút bất mãn, “Không làm cái gì, nhìn một chút cũng không được sao?”

“Có cái gì tốt mà xem?” Sở Minh Duẫn nói.

“Đó chính là Đại tướng quân đã đẩy lùi Hung Nô!” Lạc Tân lên tiếng nói, “Bị Hung Nô ức hiếp chiếm lấy

vài châu quận năm năm, sau khi hắn xuất hiện chỉ trong một năm tất cả đều thu về tay, nếu như vậy rất khó coi lẽ nào ngươi dễ nhìn?"

Sở Minh Duẫn bỗng nhiên xì cười ra tiếng, ánh mắt rơi trên cánh hoa dưới đất, "Cho dù Hung Nô ức hiếp năm năm cũng thờ ơ không động lòng, tướng sĩ mỗi người đều vô năng hơn nữa còn tự cho mình là đúng, giành lại lãnh thổ bị mất còn phải mệt mỏi lãng phí thời gian một năm. Chiến sự đều suy yếu thành cái dạng kia, thật không rõ có chỗ nào để cho các ngươi cảm thấy tự hào, còn nhiều lần nhắc đến."

Lạc Tân nghe vậy căm tức, "Nói nghe thật dễ dàng, ngươi làm được tại sao ngươi không đi đánh — "

"Lạc Tân." Tô Thế Dự đánh gãy lời hắn, "Vị này chính là Sở thái úy."

Tiếng nói lập tức kẹt ở trong cổ họng, mặt nhất thời đỏ lên, Lạc Tân phản ứng không kịp nhìn chằm chằm Sở Minh Duẫn, "Cái, cái gì?! Ngươi… Hắn làm sao… Thật…?"

Sở Minh Duẫn liếc hắn một cái.

Tô Thế Dự chống lại ánh mắt như không thể tin của hắn, dập tắt hi vọng gật gật đầu.

Lạc Tân liền đột nhiên chuyển mặt sang chỗ khác, không nhìn Sở Minh Duẫn nữa, nhìn Tô Thế Dự há miệng cứng lưỡi nửa ngày, mới gian nan phun ra một câu, "Sở tướng quân?! Hắn… Hắn làm sao có thể trưởng thành như vậy…"

"Sao lại nói như vậy?" Tô Thế Dự không hiểu nói.

Lạc Tân lông mày vắt thành một đoàn, có chút thất vọng lầm bầm, "Đường đường là Đại tướng quân làm sao có thể trưởng thành thành dạng như vậy… Thật, thật giống tiểu cô nương…"

"…"

Sở Minh Duẫn nghe vậy trái lại vô cùng nhẹ nhàng nở nụ cười, nghiêng đầu nhìn hắn, "Vậy ngươi cảm thấy ta nên có dáng dấp ra sao, chiều cao chín thước, hùng tráng khôi ngô?"

"Ừm!" Lạc Tân theo tiếng lập tức gật đầu.

"Thiết răng đồng nha, hơn nữa khí lực có thể khiêng đỉnh?"

"Ừ!" Lạc Tân gật gật đầu.

Sở Minh Duẫn nhìn chăm chú thiếu niên mặt tròn mi thẳng mắt sững sờ, sau đó sắc mặt phức tạp dời đi tầm mắt, lại lười mở miệng.

Tô Thế Dự lặng lẽ không nói thu hết thần sắc này của hắn vào trong đáy mắt, không khỏi thuận theo nhàn nhạt cười.

Vốn là cùng với người bình thường không giống nhau, cần gì phải có khí lực có thể khiêng đỉnh, tư thái oai hùng bức người.

Ngàn tôn rượu, vạn quyển sách, cũng khó tẩy một thân cuồng ngạo khí.

Vừa vặn như vậy.

Một bộ hồng y như lửa giục ngựa tiến thẳng vào Trường An, xuyên qua phố xá sầm uất rộn ràng quẹo vào bên trong một ngõ hẻm, cấp bách dừng trước phủ đệ Hình bộ Thượng Thư Lục Sĩ.

Nữ tử trẻ tuổi tung người xuống ngựa, ném dây cương cho hạ nhân ra nghênh đón, một bên nhấc chân bước vào phủ, một bên mở miệng kêu lên, "Cha, ta đã trở về!"

Lục Sĩ bước nhanh ra khỏi đình, vừa thấy nàng liền quan sát từ đầu đến chân, thấy bình yên vô sự, mới vững vàng đi tới hỏi: "Thanh Hòa, cha thả con ở bên ngoài tùy tâm ngao du, con còn thật sự sẽ không dự định trở về?"

"Nào có, con bây giờ không phải là trở về rồi sao?" Lục Thanh Hòa nói.

"Nếu cha không truyền tin mệnh con trở về, con sẽ chủ động trở về sao?" Lục Sĩ nói.

Lục Thanh Hòa vội vàng tránh né đề tài này, thân thiết ôm lấy cánh tay Lục Sĩ, "Cha, con đây là vừa mới từ trên Tuyết Sơn trở về, cha đã từng gặp qua Tuyết Sơn? Nơi đó quả thực — "

"Đừng nói cái này, " Lục Sĩ đánh gãy lời nàng, "Con biết cha gọi con trở về là có ý gì."

Lục Thanh Hòa mặt không đổi sắc lắc đầu, "Không biết."

"Không biết vậy thì sẽ nói cho con biết một lần, " Lục Sĩ dứt khoát nói, "Nói con trở về, chính là muốn tìm cho con một vị hôn phu thật tốt để gả vào, nhanh chóng an ổn."

"Cha — "

"Đừng dùng bài này, "Lục Sĩ không hề bị lay động rút cánh tay về, nghiêm mặt nghiêm nghị nói: "Con muốn làm du hiệp, muốn đi khắp nơi du sơn ngoạn thủy, có thể, những cái đó cha đều theo con, nhưng chuyện hôn nhân không phải trò đùa, con cũng không còn nhỏ, cũng đừng nghĩ tới việc cò kè mặc cả với cha!"

Lục Thanh Hòa yên lặng bĩu môi.

Lục Sĩ thấy thế, ngữ khí lại cường ngạnh thêm mấy phần, "Mấy ngày sau là săn thú mùa xuân, hoàng thân trọng thần cũng sẽ tới. Con đi theo cha nhìn một chút, nhìn kỹ những người con cháu tuấn kiệt này, lựa ra một người vừa ý, sau khi trở lại cha sẽ đi nói hôn sự."

Lục Thanh Hòa bụm mặt buồn bã nói, "Nữ nhi rõ ràng."

40. Chương 40

Chiếu theo tổ lệ *(quy tắc tổ tiên)* Đại Hạ quốc, hết thảy hoàng thân quốc thích cùng trọng thần triều đình khi tham dự săn thú mùa xuân trước tiên đều phải theo hoàng đế đến Kiến Chương Cung dâng hương tế lễ, ngày kế sẽ khởi hành tới trường săn.

Tuy rằng bây giờ không khí của săn thú mùa xuân đã không còn như trước, nhưng nghi thức lễ chế vẫn phải đầy đủ, ngày hôm đó cũng không ngoại lệ.

Văn tế đọc xong, tiếng trống nhạc hùng hồn dừng lại, nghi thức tế lễ hoàn thành, Lý Duyên Trinh đang một lòng nghĩ đến bức tranh sơn thủy chưa họa xong, không kéo dài thời gian hạ lệnh khởi giá hồi cung.

Chính vụ ở đây đều đã được chuyển giao cho thuộc hạ, trong lúc rảnh rỗi, Kiến Chương Cung một mảnh ý xuân chính nồng, ánh tà dương bên trong Ngự uyển lại như dệt, như thêu, chúng thần không hẹn mà cùng thả chậm bước chân, ba, năm tốp tụ tập ở một bên nói chuyện phiếm chậm rãi đi ra ngoài.

Tô Thế Dự rơi lại phía sau một chút, xem nghi trượng đã được thu chỉnh thỏa đáng mới quay người rời đi, không đến vài bước, đã có người tự cách đó không xa tiến tới góp mặt, mở miệng chào hỏi: "Đại nhân!"

Thiếu niên mặt tròn một thân y phục bội đao, hiếm thấy đem tính khí trẻ con giữa hai hàng lông mày đè xuống mấy phần, nhưng đáng tiếc giờ khắc này lại bị thần sắc mừng rỡ của hắn phá hủy.

Tô Thế Dự vừa nãy cũng không lưu ý Lạc Tân ở bên trong đội hộ vệ, nhưng cũng chỉ là hơi có chút ngoài ý muốn, liền ôn hòa gật gật đầu, khách khí quan tâm nói: "Ngươi mấy ngày nay ở Bộ binh vẫn tốt chứ?"

"Không quá tốt." Lạc Tân thành thực đáp.

“Nơi nào không tốt?”

“Đại nhân không phải mấy ngày trước mới vừa kết thúc vụ án Hoài Nam vương sao, phán quyết đã dán đầy Trường An, hiện tại tất cả mọi người đều biết Hoài Nam vương không phải là thứ tốt gì. Ta cũng không phải oán giận đại nhân, chẳng qua đại nhân ngài cũng biết, đầu óc ta đần độn, không hiểu cái gì cong cong nhiễu nhiễu, tòng quân cũng chỉ vì khi còn bé nghe người ta giảng chuyện Sở tướng quân đại chiến Hung Nô, trong lòng rất ngưỡng mộ, liền cũng muốn đánh giặc đền nợ nước. Hoài Nam vương cũng chưa từng trọng dụng ta, trước khi biết được hắn muốn làm phản, ta đối với hắn cũng không có cảm giác đặc biệt gì, cho nên mới cùng đại nhân tới Trường An, vốn là cảm thấy cũng không có gì.” Lạc Tân có chút ủ rũ, “Nhưng là ta ở đây mấy ngày, luôn có người lấy sự tình Hoài Nam vương tới hỏi ta, ta nói không biết, đối phương liền cảm thấy là ta không chịu nói. Có vài lần ta thậm chí còn nghe thấy bọn họ lén lút nghị luận, nói cái gì mà ta là dư nghiệt Hoài Nam, đại nhân đem ta tới Trường An, chính là dẫn sói vào nhà, có thể đại nhân ngài trong lòng cũng có dị tâm…”

Giọng nói của hắn ngừng lại, cúi đầu không nói thêm gì nữa.

Tô Thế Dự cũng không để ý đến câu cuối cùng, chỉ cười nhạt một tiếng, “Nếu ngươi từ trước đến nay đều hiểu rõ mình muốn làm cái gì, vậy tại sao hiện tại lại để ý người khác chê trách ngáng bước chân.”

“Nhưng mà ngay cả tuần vệ binh sĩ cũng không tin ta…”

“Ngươi muốn hoàn thành tâm nguyện là sai sao?” Tô Thế Dự đột nhiên hỏi.

“Dĩ nhiên không phải!” Lạc Tân như chặt đinh chém sắt, “Vì nước giết địch tại sao có thể là sai!”

“Vậy người khác hoài nghi ngươi, sẽ khiến ngươi dao động sao?” Tô Thế Dự nhìn hắn, ánh mắt trầm tĩnh.

Lạc Tân nghiêm túc suy nghĩ một chút, lắc đầu, “Sẽ không, nếu không ta cũng sẽ không theo ngài đến Trường An.”

Tô Thế Dự thu tầm mắt lại, cười cười, “Đã như vậy, ngươi cần gì phải vì những lời chê trách đó quấy nhiễu.”

Lạc Tân sững sờ, một lát sau mới phản ứng lại được, trịnh trọng đối Tô Thế Dự gật gật đầu, ánh mắt kiên định như sắt, sau đó hắn đột nhiên lại không nhịn được nói: “Đại nhân… Ta còn muốn hỏi một vấn đề.”

“Cứ nói đừng ngại.”

“Ngài và Sở tướng quân quan hệ rất xấu sao?” Hắn cẩn thận hỏi.

Tô Thế Dự hơi kinh ngạc, “Sao lại nói như vậy?”

Lạc Tân do dự một chút, quanh co nói: "Lúc bọn họ nghị luận, đều cho rằng ngài dẫn ta tới Trường An là vì muốn lợi dụng ta phân chia sức mạnh của Sở tướng quân, thậm chí khiến ta có thể sẽ có một ngày thay thế Sở tướng quân, thế nhưng… Tại sao? Sở tướng quân rõ ràng lợi hại như vậy, rõ ràng vì Đại Hạ làm nhiều như vậy, tại sao còn muốn đối với hắn như vậy?"

Tô Thế Dự lặng lẽ không nói gì, hơi nghiêng đầu nhìn về phía trước, Sở Minh Duẫn một mình đứng dưới tàng liễu, giơ tay kéo xuống một nhành màu xanh, không yên lòng quan sát cái gì đó, nắng chiều sát qua hàng lông mi dài của hắn, như một vệt ánh sáng nhu hòa.

— Tại sao còn muốn đối với hắn như vậy?

Bởi vì ngươi chưa từng thấy qua một Sở Minh Duẫn sát phạt quả quyết lạnh lẽo vô tình.

Bởi vì ngươi chưa từng thấy một Sở Minh Duẫn mưu sâu kế hiểm.

Ngươi chưa từng thấy qua hắn có thể dễ dàng khiến Thiên tử Đại Hạ không thể không trao lại binh quyền.

Ngươi cũng chưa từng thấy hắn là như thế nào chỉ trong vòng ngắn ngủi vài năm đã đứng trên đỉnh cao quyền lực.

Chỉ có đánh đổi xương cốt cùng máu, mới có thể đứng trên nơi cao như vậy.

Lần đi Hoài Nam, Tô Thế Dự xác thực còn có tâm tư thăm dò, Sở Minh Duẫn nhận ra được thế nhưng lại không hề có động tác, chôn sâu dã tâm của hắn.

Đêm đó cách trong đình Sở Minh Duẫn nói, 'Thác vạn dặm ranh giới, triệu bát phương bái phục', Tô Thế Dự nghe ra đó không phải lời nói giả, nhưng lại đâu chỉ đơn giản như vậy.

Nhưng hắn án binh bất động, y liền không thể suy đoán được.

Không thể làm gì.

— Tại sao còn muốn đối với hắn như vậy?

Cũng bởi vì ta, trước sau cũng đoán không ra hắn đang suy nghĩ gì.

Hết đường xoay xở, vô kế khả thi *(bó tay hết cách)*, không biết làm như thế nào cho phải, cũng không biết nên đối xử với hắn như thế nào mới tốt, vô luận về công,… hay là về tư.

Lạc Tân thấy Tô Thế Dự thất thần trầm tư, tự biết mình nói sai, vội vàng nói xin lỗi. Tô Thế Dự hoàn hồn nhìn hắn một cái, bình thản cười cười, mặc hắn ở bên cạnh rảnh rỗi tìm đề tài mới.

Sở Minh Duẫn thu hồi tầm mắt, tiện tay kéo xuống cành liễu nhỏ dài đặt trên đầu ngón tay vò nát, chỉ cảm thấy hai người kia nói chuyện mãi vẫn không chấm dứt.

Nhựa lá cây trên đầu ngón tay trắng nõn ép ra một chút vết tích xanh nhạt, trong lúc tâm tư du tản đi phương nào lại chợt nghe phía sau không xa có tiếng bước chân của hai người, hắn chậm rãi xoay người đang muốn mở miệng, lại phát hiện là Hung Nô Cửu hoàng tử Vũ Văn Chuẩn cùng người hầu của hắn đi đến.

Ánh mắt hơi chút nghiền ngẫm.

Tên người hầu sợ hãi rũ mắt xuống, Sở Minh Duẫn hờ hững quay người lại.

Thanh âm Vũ Văn Chuẩn vang lên phía sau, là nói tiếng Hung Nô, đối người hầu hỏi: "Úc Lỗ, ngươi sao phải sợ hắn như thế?"

"Cửu hoàng tử ngài chưa từng trải qua chiến trường, cho nên mới không hiểu. Cũng giống như người chưa từng nhìn thấy ác quỷ, đương nhiên sẽ không biết ác quỷ đáng sợ nhường nào."

"Ác quỷ? Hắn?" Vũ Văn Chuẩn rõ ràng không vui, "Uất Lỗ, ngươi tốt xấu gì cũng là một tên Hung Nô cường tráng, mà tên kia lại trắng trẻo non nớt thật giống cái nữ nhân, ngươi nói như vậy trên mặt không thấy khó xem sao?"

Sở Minh Duẫn trong lúc chinh chiến đã sớm có thể nghe hiểu được ngôn ngữ Hung Nô, chẳng qua là không muốn nói cũng không đáng để nói, Vũ Văn Chuẩn cho là hắn nghe không hiểu, ngôn từ không chút nào che giấu, hắn cũng liền thẳng thắn giả câm vờ điếc, không thèm để ý.

Mà Uất Lỗ nghe vậy vội vàng kéo kéo Vũ Văn Chuẩn, "Cửu hoàng tử nói chuyện cẩn thận, người Hán so với ngài tưởng tưởng còn lợi hại hơn."

"Ta biết người Hán lợi hại, bọn họ ở nơi chật hẹp đã lâu, trong tư tưởng cũng chằng chịt khó hiểu, am hiểu nhất là âm mưu quỷ kế, nếu như không phải dựa vào những thứ đó, bằng vào chúng ta nam nhi thảo nguyên cường tráng, nơi này đã sớm là bãi chăn nuôi của chúng ta."

Uất Lỗ thấp giọng thở dài, mơ hồ không rõ nói: "Cửu hoàng tử còn trẻ, phải nên chậm rãi hiểu được những cố sự được lưu truyền trong lều cũng không phải cái nào cũng có thể tin."

"Ngươi nói gì vậy?" Vũ Văn Chuẩn kéo ống tay áo mình lại, thẳng tắp nhìn hắn, "Theo như ngươi nói, Chuyện của trưởng Hoàng huynh có thể tin hay không? Mười ba năm trước chúng ta đại thắng có phải là có thể tin không?"

"… Là có thể tin." Uất Lỗ nói.

"Vậy ngươi còn phải sợ hắn như thế làm gì? Không phải là bây giờ chỉ có một chút bộ dáng tướng quân?" Vũ Văn Chuẩn nói, "Mười ba năm trước Hung Nô chúng ta tiến công, đa số tướng lĩnh Đại Hạ đều bỏ thành mà chạy, cơ hồ không một ai chống lại. Buồn cười nhất vẫn là Lương châu, lại chỉ có một nữ nhân đứng dậy, cuối cùng thi thể nữ nhân kia còn bị treo móc ở trên thành lâu, phơi khô đến mức binh lính cũng kích không nổi một chút huyết nào, mười ngày đồ thành ngay cả cái lá gan để phản kháng cũng không có, mềm yếu vô năng, " lời nói của hắn mang theo châm chọc, "Người Hán cũng chỉ được như thế."

Sở Minh Duẫn bóp nát cành liễu tiếp theo.

Uất Lỗ sợ hãi cả kinh, Quan sát bóng lưng Sở Minh Duẫn vẫn không nhúc nhích, không màng tôn ti một phát bắt được tay Vũ Văn Chuẩn, vội vàng thay đổi đi một con đường khác, thân ảnh ngược lại biến mất tại trong rừng xanh um.

Cành cây đứt gãy kia cắm chặt trong lòng bàn tay, từng chút chảy ra chất lỏng thâm sắc, phát ra tiếng rên rỉ sắp sửa vỡ tan.

Sở Minh Duẫn chậm rãi buông ra năm ngón tay, lòng bàn tay dính nị xúc cảm sền sệt như huyết tương, hắn giương mắt nhìn ra xa, ánh tà dương huyết sắc trên bầu trời trải ra, kéo dài hướng về nơi phương xa.

— Không cho phép quay đầu.

Trong ký ức, khói thuốc nổ sáng rực thiêu đốt mười ba năm bất diệt, từng mũi tên rơi xuống khoảng không, cửa thành đỏ thắm nghiêng ngả, vách tường đổ nát bàng quan quan sát một hồi địa ngục này.

— Không cho phép lùi bước về sau.

Khói lửa thiêu cháy hết núi sông cây cỏ, tiếng than khóc khắp ngàn dặm. Vó sắt Hung Nô bước qua trẻ em, thiếu nữ, trên tảng đá xanh in xuống dày đặc vết máu loang lổ, hằn xuống vệt lửa cháy đen sâu cạn.

— Minh Duẫn, không cho phép quay đầu lại, không cho phép lùi bước về sau.

— Ngươi phải chạy đi.

— Ngươi phải chạy đi!

— Tất cả mọi người đều có thể sợ sệt, ai cũng có thể lùi bước về sau, ai cũng có thể từ bỏ, ai cũng có thể chờ chết, thế nhưng ngươi không thể!

"… A tỷ."

Hồng y nữ tử tay nâng kiếm hơi ngưng lại, chậm chạp khàn giọng nói: "Làm sao?"

"… Dáng dấp hiện tại của ngươi thật là hung ác."

Nữ tử giật mình, hai mắt đỏ ngầu đột nhiên lăn xuống hai hàng lệ, nàng che mắt, âm thanh nghẹn ngào cười mắng, "Khốn kiếp!"

Hắn đến cuối cùng vẫn không nhịn được nhìn lại một cái, cách tầng tầng bóng cây, thành trì đã từng quen thuộc đến vậy thấm trong huyết sắc, liên tục kéo dài, nhiễm đỏ toàn bộ bầu trời.

Nữ tử nâng kiếm ở phía trước, rơi vào kết cục treo thi thị chúng.

Sở Minh Duẫn nhắm mắt lại, nhẹ vô cùng trầm thấp nở nụ cười.

Một tiếng kiếm rít phá không mãnh liệt vang lên.

Chúng thần kinh ngạc theo tiếng kêu nhìn lại, chỉ thấy trong rừng cành lá xoay tròn, bốn phía cũng không một bóng người.

Chưa kịp lên tiếng nghi vấn, một thân ảnh khác bay vút nhanh vào trong rừng, gần như cùng sượt qua người bọn họ, lại không thể thấy rõ là ai.

Chỉ có Lạc Tân ngốc lăng đứng tại chỗ cũ, không hiểu Tô đại nhân trầm ổn đến tột cùng là nhìn thấy cái gì, mới có thể không kịp bàn giao một tiếng đã tung người đuổi theo.

Giữa hàng cây sum xuê một người mặc y phục lam bào tay áo tung bay, thân ảnh chợt lóe lên, bị Tô Thế Dự chuẩn xác nắm giữ vào trong mắt, y ngưng thần thả chậm tốc độ, ngay lúc thân ảnh kia vừa kịp nhoáng thì đưa tay, chế trụ bả vai Sở Minh Duẫn, thừa dịp này trong nháy mắt dây dưa ôm vào trong ngực, cánh tay vòng qua trước ngực Sở Minh Duẫn, cố sức áp chế hắn.

"Thả ra!"

"Ngươi bình tĩnh một chút." Tô Thế Dự thở dốc chưa ổn định, từ phía sau ôm chặt hắn.

Nhưng Sở Minh Duẫn nghe không lọt câu nào, chỉ lo bất chấp giãy dụa, hắn bị ràng buộc không triển khai được, trường kiếm trong tay đột nhiên xoay chuyển phương hướng, thẳng hướng phía sau đâm ra.

Tô Thế Dự không nhúc nhích chút nào, đem chiêu kiếm này mạnh mẽ chống được.

Mũi kiếm đâm nghiêng cắt qua bên gáy y, hạ xuống một mảnh lạnh lẽo, máu nhất thời theo vai uốn lượn kéo dài, ở trên cổ áo trắng thuần hiện ra một vết tích đỏ bừng chói mắt.

Tô Thế Dự không thể ức chế nhẹ nhàng run lên, nhíu chặt lông mày, lực độ trên tay trái lại tăng thêm, gắt gao khóa Sở Minh Duẫn vào trong ngực, nhấc lên một cái tay khác che trước mắt hắn, lực đạo không chút khách khí, ngữ khí lại thả chậm nhẹ nhàng, "Bình tĩnh một chút, bọn họ là sứ thần cầu hoà, ít nhất trước mắt ngươi không thể giết bọn họ."

Sở Minh Duẫn không ngờ tới y sẽ nói một câu như vậy, động tác giãy giụa bất giác hơi ngừng lại, đôi mắt bị lòng bàn tay của y che khuất, tất cả các loại khoảnh khắc hóa thành trống không, cơ hồ không cầm được kiếm.

"Đừng kích động, ngươi bình tĩnh một chút, ngươi suy nghĩ đi, kẻ thù của ngươi đều đã bị ngươi giết chết trên chiến trường, lãnh thổ bị mất cũng đã giành lại…"

"Không sao rồi, không có chuyện gì, những người từng thương tổn ngươi đều đã bị ngươi giết chết…"

"… Đều đã qua."

Hắn một tiếng lại một tiếng lặp lại, rốt cục cảm giác được người trong ngực từ từ bỏ qua giãy dụa, chỉ là cả người vẫn không ngừng run rẩy, dường như đang cật lực nhẫn nại.

Lòng bàn tay truyền đến xúc cảm ngưa ngứa, sau một lúc lâu Sở Minh Duẫn chậm rãi mở miệng:

"Này, "thanh âm hắn khàn khàn, "Ngươi cứ dùng loại ngữ điệu này, nói với ta mấy câu."

"Ngươi muốn nghe cái gì?" Tô Thế Dự hỏi.

Sở Minh Duẫn trầm mặc hồi lâu, thanh âm nhẹ vô cùng nói: "Nói ngươi ở nơi này, nói ngươi còn sống."

Tô Thế Dự ngẩn người, lập tức nghiêng mặt sang áp sát bên tai Sở Minh Duẫn, chầm chậm mà nghiêm túc nói, "Ta còn sống, ta ở đây, "Y ngừng lại một chút, dùng ngữ khí cực điểm ôn nhu rồi nói tiếp, "Ta cùng ngươi."

Từng chữ rơi vào trong tai, thanh âm ôn nhuận.

Trong lòng ngực là độ ấm, là mùi An Thần hương quen thuộc, trong đó hỗn tạp có nhàn nhạt mùi máu tanh.

Hết thảy đều vô cùng xác định tỏ rõ người này là chân thực tồn tại.

Sở Minh Duẫn dần dần bình tĩnh lại, một hồi hô hấp yên tĩnh, hắn chợt cười một tiếng: "Ngươi cũng chỉ có chút khí lực như thế sao?"

Tô Thế Dự còn chưa kịp phản ứng, lại bị Sở Minh Duẫn đột nhiên xoay người ôm chặt trong lòng.

Hắn buông lỏng trường kiếm trong tay, ba thước thanh phong leng keng một tiếng rơi xuống đất.

Hắn ôm chặt Tô Thế Dự, dùng lực độ cực mạnh giống như muốn dung nhập cả xương cốt và máu thịt vào trong người y, dùng tư thái tuyệt đối giữ lấy. Hắn rũ mắt vùi đầu vào hõm cổ Tô Thế Dự, sau khi ngửi thấy mùi máu tanh kia, không chút do dự nào để sát vào liếm tới.

Tô Thế Dự đột nhiên cứng đờ, xúc cảm ấm áp ướt át ở bên gáy giống như không hề phát giác vẫn tiếp tục, răng môi dán lên da, đầu lưỡi xoay vòng miêu tả vết thương kia, từng chút từng chút liếm láp sạch sẽ.

Hô hấp toàn bộ rơi vào trên cổ y, chọc cho sống lưng tê dại khác thường.

Sở Minh Duẫn tay ôm y bất giác nắm chặt, xả lỏng cổ áo y, men theo vết máu kia liếm xuống, từ cổ đến vai, từ từ, môi đã dán lên xương quai xanh, dục vọng lại đuổi theo đến vết máu cuối cùng.

Trong rừng nổi lên cơn gió, sát qua trên vai kèm theo chút hơi lạnh mới đưa Tô Thế Dự đột nhiên thức tỉnh, "… Sở đại nhân!"

Hắn kéo tay Sở Minh Duẫn lui về phía sau một bước, khép lại cổ áo bị gỡ bỏ hơn một nửa, thu lại con ngươi đem bối rối nơi đáy mắt che đậy đi.

Sở Minh Duẫn đứng tại chỗ, ánh mắt từ từ thanh minh, hắn chậm rãi trừng mắt nhìn qua, tựa hồ từ trong giấc chiêm bao thức tỉnh, nhất thời không kịp phản ứng, "… Tô đại nhân."

Tô Thế Dự đã đem áo bào chỉnh lý tốt, ngoại trừ đạo vết máu trên cổ áo kia, cũng không nhìn ra một chút vết tích, lúc giương mắt lên ý cười lại giống như mọi ngày, nhàn nhạt nói: "Sở đại nhân tỉnh táo lại là tốt rồi."

"Ta…"

"Không phải vết thương trầm trọng gì, Sở đại nhân không nên tự trách." Tô Thế Dự cắt đứt lời hắn.

"Ta không phải nói cái này, bên ta mới…"

“Bên kia còn có người chờ, chúng ta vẫn là mau trở về đi.”

Sở Minh Duẫn không nói, lẳng lặng mà nhìn y, Tô Thế Dự lại dời tầm mắt, một lát sau nhẹ giọng cười cười, “Ngươi không cần để ý.”

Sở Minh Duẫn cũng không rõ ràng chính mình muốn nói cái gì, lúc này tâm tư như ngưng trệ, Tô Thế Dự liền ngoái đầu lại nhìn hắn cười cười, như nước như khói, nhàn nhạt mà tĩnh mịch, sau đó liền cất bước đi về.

Vết máu trên cổ áo Tô Thế Dự rất dễ thấy, cũng che lấp không được, hắn cùng Sở Minh Duẫn một trước một sau bước ra từ trong rừng, còn chưa rời đi các thần tử lại nhất thời nổi lên xì xào bàn tán.

Tô Thế Dự như không có chuyện gì xảy ra mà đi đến trước mặt Lạc Tân, gật đầu nói xin lỗi: “Vừa rồi chuyện quá khẩn cấp, thất lễ.”

Lạc Tân lăng lăng lắc đầu một cái biểu thị không thèm để ý, hỏi: “Đại nhân ngài làm sao bị thương, thanh âm vừa nãy là kiếm của Sở tướng quân sao, hai người các ngươi…”

Tô Thế Dự bình thản nói, “Ban nãy có chút bất ngờ, Sở đại nhân rút kiếm đỡ được cái cây sắp ngã, ta vừa rồi đi tìm một cành cây sắc bén, không có gì.”

Lạc Tân không chút nghĩ ngợi đã tin, một đôi mắt nhìn chằm chằm Tô Thế Dự, lại không nhịn được kỳ quái nói, “Đại nhân có khỏe không, không bị thương chỗ nào khác chứ, tại sao trên mặt ngài còn có điểm hồng?”

Tô Thế Dự dừng lại, mu bàn tay dán dán hai má, ngữ điệu vẫn vô cùng vững vàng, “Có phải không?”

“Đúng vậy!” Lạc Tân gật đầu, nhấc ngón tay chỉ, “Bên tai thật giống như cũng vậy.”

“…” Tô Thế Dự để tay xuống, đối diện ánh mắt chân thành của Lạc Tân, thở dài, “Trước kia nói như vậy thôi, ngươi trước tiên không cần vội vã lập công lao để chứng minh bản thân, có thời gian thì nên đọc nhiều sách mới tốt.”

“Đọc sách làm gì?” Lạc Tân không hiểu ra sao, “Ta là cái võ tướng, lại không thi trạng nguyên.”

“Đọc nhiều sách một chút, học một ít xử thế chi đạo *(đạo đối nhân xử thế)*.” Tô Thế Dự nói.

Loại tin tức này lôi kéo người ta suy đoán lưu truyền rất nhanh, thời điểm Sở Minh Duẫn trở lại trong phủ, Đỗ Việt cùng Tần Chiêu đã hai bên trái phải đứng ở trước cửa chờ hắn.

"Ngươi được đấy, kiếm thuật cao minh như vậy, nghe nói góc độ còn kém chút nữa là có thể lấy mạng ca ca?" Đây là cỡ nào quái gở đem 'Biểu ca' đơn giản rút gọn thành 'Ca ca', chỉ có thể là lập trường của Đỗ Việt.

"Ngươi quyết định từ bỏ đọ sức trực tiếp động thủ?" Đây là một khối mặt băng, Tần Chiêu cũng rục rịch ngóc đầu.

Sở Minh Duẫn dường như không nghe thấy tự bước về phòng mình.

"Sắc mặt ngươi khó nhìn như vậy là thế nào?" Tần Chiêu đuổi theo hỏi.

"Ai, rốt cục họ Sở ngươi có phải là bị sét đánh không a?" Đỗ Việt ngữ khí chuyển sang vui vẻ.

Sở Minh Duẫn huy tay áo đóng sầm cửa phòng mặc kệ hai người xem trò vui kia chặn ở bên ngoài.

Sở Minh Duẫn ngồi xuống bàn, rót cho mình một chén trà, đợi đến khi uống xong thần sắc mới dần chuyển phức tạp, sau đó hắn giơ tay ấn ấn mi tâm, khó có thể tin tự nhủ: "Ta thế nào lại ôm Tô Thế Dự liếm lên…"

41. Chương 41

Cuối mùa xuân, hoa cỏ Trường An phần lớn đã sắp lụi tàn, mà ở trên núi Nam lại mấy phần xuân rực rỡ, một mảnh rừng đào rộng khắp, đỏ ửng một màu.

Trải qua một ngày mã xa mệt nhọc, thời điểm đến cung săn bắn tất cả mọi người đều uể oải không thôi, vừa xuống xe liền lẻ loi phân tán đi về nơi ở, cho cung nhân đốt lửa chờ đến tiệc rượu ngày mai lại đi tham quan.

Tô Thế Dự khách khí cảm tạ mấy vị đồng liêu quan tâm, sau đó cũng dự định rời đi, thời điểm cất bước không khỏi chếch con ngươi nhìn về bên cạnh, lại va vào ánh mắt Sở Minh Duẫn.

Hắn đứng một mình cách đó không xa, khoanh tay dựa lên một tán cây đào, diện vô biểu tình nhìn về bên này, dáng dấp suy tư.

Tô Thế Dự hơi chần chờ, vẫn là đi tới, cười nhạt một tiếng mới mở miệng nói: "Mệt nhọc suốt dọc đường, Sở đại nhân không đi nghỉ ngơi, lại ở đây nghĩ cái gì?"

Sở Minh Duẫn ánh mắt yên tĩnh, yên lặng nhìn y đi đến trước mặt, bỗng nhiên đối y loan mi nở nụ cười, "Đang nhớ ngươi a."

Tô Thế Dự ngừng lại, ngược lại lơ đễnh cười cười, nói: "Có Hung Nô sứ thần ở đây, ngày mai tất nhiên phải làm phiền Sở đại nhân một chút, vẫn là nên nghỉ ngơi sớm cho thỏa đáng."

"Không có tâm trạng nghỉ ngơi, "Sở Minh Duẫn buông tay xuống, đứng thẳng người, "Có một chuyện ta vẫn chưa nghĩ rõ ràng, tâm tình không thể yên tĩnh được."

"Chuyện gì trọng yếu như vậy?" Tô Thế Dự hỏi.

"Rất trọng yếu." Sở Minh Duẫn nhìn y, chậm rãi nói, "Tô đại nhân có muốn biết hay không?"

"Nguyện nghe rõ ràng."

"Vậy nếu ta không nói cho ngươi thì sao?" Sở Minh Duẫn nhẹ nhàng nở nụ cười, ngắm nhìn thần sắc Tô Thế Dự, lại nói: "Không bằng Tô đại nhân theo ta đi, nói không chừng ta tâm tình tốt sẽ nói cho ngươi, cũng là nghỉ ngơi tâm sự."

Tô Thế Dự bất đắc dĩ khẽ mỉm cười, "Được."

Lục Thanh Hòa xốc lên mành thêu, nhảy xuống mã xa, chân vừa chạm đất liền che ngực ai oán nói, "Đã sớm nói để ta cưỡi ngựa đi phía sau, đoạn đường này thật đúng là khiến ta khó chịu đến chết rồi!"

Thị nữ cười đến dìu nàng, "Ngồi trên xe so với cưỡi ngựa thanh nhàn hơn, tiểu thư tập làm quen thì tốt rồi."

"Ta cũng không muốn tập làm quen." Lục Thanh Hòa nói, "Cha ta đâu?"

"Lão gia ban nãy mới thấy bạn cũ, đã đi lên trước chào hỏi, lát nữa sẽ trở về. Ngài ấy cố ý căn dặn bọn nô tì chờ ở chỗ này, để thuận tiện cho tiểu thư ngài…" Thị nữ mím môi cười nói, "… Thuận tiện ngắm nghía cẩn thận."

"… Ngắm nghía cẩn thận." Lục Thanh Hòa khóe miệng giật một cái, đưa mắt nhìn bốn phía, "Nhìn cái gì, cả một đoạn đường này tuấn tú công tử gì đó đều bị xóc nảy đến ủ rũ, có cái gì tốt…"

Thanh âm đột nhiên dừng lại.

Xa xa dưới tàng cây đào có người thân thể như ngọc, khóe môi câu lên, không biết là đang cùng người nói cái gì, chỉ thấy được ánh mắt liễm diễm, xung quanh tất cả đều là ý cười sâu sắc.

Ống tay áo đỏ thẫm khẽ nhếch, là mười dặm gió xuân chợt nổi lên, phất qua đuôi lông mày của người kia, ham muốn mượn một phần tuyệt đại phong hoa chia cho những nhành hoa đào.

Lục Thanh Hòa một tay để lên vai thị nữ, đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm nơi kia, nhịn không được lên tiếng cảm thán: "… Thật là đẹp mắt a."

"Cái gì thật là đẹp mắt?" Lục Sĩ từ phía sau đi tới.

"Cha!" Lục Thanh Hòa quay người, "Ta tìm được người xem trọng rồi!"

"Nhanh như vậy?" Lục Sĩ hỏi, "Là ai?"

"Bên kia!" Lục Thanh Hòa nâng ngón tay chỉ qua, "Ta muốn hắn!"

Lục Sĩ thuận mắt nhìn sang, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Tô Thế Dự xoay người lại, ngữ khí bất giác vui mừng mấy phần, "Có phải là vị bạch y kia? Không hổ là nữ nhi ta, ánh mắt quả nhiên không…"

"Không phải!" Lục Thanh Hòa gấp gáp vội vàng cắt đứt nói, "Là cái người bên cạnh mặc xiêm y màu lam!"

Lục Sĩ nhất thời đen mặt.

"Không được!"

"Cha –" Lục Thanh Hòa chạy theo phía sau Lục Sĩ, ở trong sảnh quanh co đi lại.

"Đã nói không được là không được, ngươi nói cái gì cũng vô dụng!" Lục Sĩ thái độ kiên quyết.

"Tại sao không được?" Lục Thanh Hòa bất mãn nói, "Ngài nói để ta tự mình tuyển!"

"Ngươi…" Lục Sĩ tức khí, đột nhiên dừng bước, quay người nhìn nàng, "Ngươi đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, bao nhiêu thanh niên tuấn kiệt không chọn, cố tình lại đi vừa ý cái tên Sở thái úy kia!" Lục Sĩ vô cùng đau đớn nói, "Ngươi coi trọng hắn chỗ nào?"

Lục Thanh Hòa không khỏi rụt cổ một cái, thẳng thắn nói: "… Hắn đẹp."

"Bề ngoài đẹp đẽ liền mê hoặc ngươi?" Lục Sĩ cả giận, "Vậy Tô đại nhân kia lẽ nào không đẹp?"

"… Cha." Lục Thanh Hòa khiếp sợ nhìn hắn.

Lục Sĩ sững sờ, cũng cảm thấy mình lỡ lời, nhìn chung quanh bốn phía không thấy người khác, đơn giản tiếp tục nói, "Thanh Hòa, ngươi ngược lại nói một chút xem, ngươi nghĩ như thế nào?"

Lục Thanh Hòa quan sát thần sắc Lục Sĩ, suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: "Tô đại nhân tuy cũng như vậy… Nhưng hai người bọn họ bất đồng. Tô đại nhân mỹ là mỹ, nhưng y cũng chỉ là có thể nhìn không thể sờ…"

"Ngươi lại còn muốn sờ Sở thái úy kia?" Lục Sĩ không thể đè xuống hỏa khí lại bay lên đầu, "Ta tuy rằng từ nhỏ dung túng ngươi tùy hứng làm bậy, nhưng tại sao ngươi bây giờ lại không biết thận trọng như vậy?!"

… Ta không có nói như vậy. Lục Thanh Hòa khóc không ra nước mắt ngậm miệng lại, cúi đầu nhận mệnh mà nghe hắn phát hỏa.

Lục Sĩ giận một trận, hỏa khí tốt xấu gì cũng tiêu mất hơn nửa, lại nhìn dáng dấp Lục Thanh Hòa biết vâng lời, không khỏi ngữ khí dịu lại, để lại câu nói sau cùng: "Ngươi đối Tô đại nhân vô ý cũng liền thôi, vi phụ sẽ giúp ngươi xem xét, ngươi chậm rãi tuyển đi." Hắn dừng một chút, "Bất quá Sở thái úy ngươi không cần lại nghĩ tới, không nói tới hắn làm người như thế nào, bây giờ ở trong triều ai chẳng biết hắn vô liêm sỉ mà theo đuổi Tô đại nhân, không cho phép ngươi lại hồ đồ dính líu đến hắn!"

Lục Thanh Hòa cúi đầu bĩu môi, âm thầm cảm thán cha nàng thậm chí ngay cả loại nói dối kia cũng có thể biên soạn ra được.

Chỉ có điều Lục Thanh Hòa dù sao cũng là người giang hồ từng đi du ngoạn vào nam ra bắc, đến cùng cũng không thể giống như tiểu thư khuê các bình thường. Nếu Lục Sĩ không chịu đáp ứng, mai mối này không thể có hi vọng, nàng cảm thấy vẫn có thể thử một chút tự xác định chung thân.

Bóng đêm đen như mực, phát ra muôn tiếng động.

Lục Thanh Hòa ngồi bên cạnh bàn, thấy thị nữ đốt đèn trở về, vội hỏi: "Thế nào?"

"Chuyện này…" Thị nữ đi lên phía trước, nhìn nàng một cái, lại do dự nói: "Tiểu thư, ngài quả thực vừa ý vị kia…"

"Đương nhiên đương nhiên, nếu không ta phái ngươi đi truyền lời làm gì?" Lục Thanh Hòa đánh gãy nàng, "Thế nào?"

"Nô tỳ không nhìn thấy Sở đại nhân, hắn không ở trong phủ." Thị nữ nói.

Lục Thanh Hòa kỳ quái: "Hơn nửa đêm hắn không ở phủ còn có thể đi nơi nào?"

Thị nữ dừng một chút, vẫn là giữ khuôn phép mà đáp: "Thủ vệ nói thấy Sở đại nhân ôm bầu rượu, một mình đi lên sơn đình *(chỗ nghỉ chân trên núi)*."

"Đêm khuya tự ẩm rượu, quả nhiên phong lưu." Lục Thanh Hòa thưởng thức gật gật đầu, lại chợt tỉnh ngộ,

“Tối nay tất cả mọi người đều mệt nhọc chỉ lo nghỉ ngơi, sơn đình bên kia khẳng định sẽ không ai đi qua,” nàng vỗ vỗ lưng thị nữ, khó đè nén mừng rỡ, “Cơ hội trời cho a!”

Thị nữ nghe vậy, không để ý tới đau đớn trên lưng, hoảng hốt vội nói: “Tiểu thư, ngài sẽ không phải là cũng muốn đi qua đi?”

“Đương nhiên!” Lục Thanh Hòa đứng lên, sửa sang lại xiêm y một chút, “Ngày tốt mỹ cảnh, thích hợp biểu lộ hẹn hò.”

Thị nữ phản ứng không nổi, ngây ngốc nói: “Kia… Kia ban đêm trên sơn đình gió lạnh, nô tỳ đi tìm cho người một kiện áo choàng.”

“Không cần.” Lục Thanh Hòa giơ tay ngăn cản nàng, dũng cảm nói: “Nữ tử yếu đuối càng có thể làm cho người ta yêu thương, trên sơn đình lạnh một chút lại vừa vặn.”

“Tiểu thư…”

“Ngươi đến sơn đình làm cái gì?” Âm thanh Lục Sĩ đột nhiên vang lên.

Lục Thanh Hòa thân ảnh đại nghĩa lẫm nhiên nghe tiếng run lên, cứng đờ quay đầu đi, cười nói: “Cha…”

Lục Sĩ cau mày, đối thị nữ hỏi tới: “Nàng muốn đi gặp ai?”

Thị nữ đang muốn đáp lời, Lục Thanh Hòa mở miệng cướp lời: “Đi gặp Tô đại nhân a!”

“Tô đại nhân?”

Lục Thanh Hòa ‘vâng’ một tiếng, tựa như e lệ quay mặt qua chỗ khác, bất động thanh sắc nhìn thị nữ liếc mắt ra hiệu, nói: “Chính là Tô đại nhân.”

“Ngươi làm sao lại nghĩ đi gặp hắn?” Lục Sĩ nửa tin nửa ngờ nhìn nàng.

Lục Thanh Hòa hít một hơi thật sâu, nói: “Cha, ngài không phải luôn vừa ý Tô đại nhân sao? Ngài đi rồi, nữ nhi vừa cẩn thận suy nghĩ một chút, đối với y ngược cũng không phải là không có cảm giác gì… Liền phái người truyền lời muốn ước hẹn gặp mặt một lần, xem y có đúng như lời ngài nói tốt như vậy hay không.”

“Tô đại nhân làm người đương nhiên là không thể hoài nghi.” Lục Sĩ nói.

Lục Thanh Hòa vội vã phụ họa, nhìn lén xem thần sắc Lục Sĩ, “Bởi vậy nữ nhi mới muốn đi gặp một lần a.”

Lục Sĩ gật gật đầu, “Tiếp xúc một chút cũng tốt.”

Lục Thanh Hòa cười đến ngoan ngoãn, hỏi: “Vậy ngài lại đây có chuyện gì không?”

“Không có gì, ” Lục Sĩ nói, “Ta chính là dự định muốn trở lại thương lượng với ngươi chuyện này, nếu ngươi đã nghĩ như vậy, ta cũng yên lòng.”

“Vậy ngươi đi đi, ta đi tìm mấy người bạn cũ tâm sự.” Lục Sĩ nói xong liền rời đi, Lục Thanh Hòa mới thở phào nhẹ nhõm, hắn bỗng nhiên xoay đầu lại, “Bất quá…”

Lục Thanh Hòa sốt sắng mà nhìn hắn, “Làm sao vậy?”

“Ngươi vẫn là nên mặc thêm kiện áo choàng rồi đi.”

Lục Thanh Hòa trong lòng hơi động, cúi đầu đáp một tiếng.

Mắt thấy Lục Sĩ đã rời đi, thị nữ bên cạnh cũng không dám thở mạnh mới rốt cục cẩn thận mở miệng hỏi: “Tiểu thư, kia… Ngài còn muốn đến sơn đình sao?”

“Đương nhiên, ” Lục Thanh Hòa ngẩng đầu lên, đem mái tóc rối bời phất ra sau tai, “Cũng đã đến mức này, làm sao có thể không đi?” Nàng ngừng nói, chột dạ không ít, “Bất quá phải đợi thời gian muộn một chút lại đi… Miễn cho bị cha ta nhìn thấy.”

Bên kia tảng đá đè nặng trong lòng Lục Sĩ hạ xuống, chỉ cảm thấy tâm tình rất tốt, một bên sải bước đi vào sân Hộ bộ Thượng thư Ngụy Tùng, một bên cất cao giọng nói: “Ngụy đại nhân, tối nay phải làm phiền ngươi ngủ muộn một chút, hảo hảo theo ta đánh vài ván cờ rồi!”

Ngụy Tùng ở trong phòng lớn cười đứng dậy tới đón, phía sau hắn dưới ánh đèn sáng rực có một người đi theo, cười nhạt nói: “Lục đại nhân hứng thú tốt như vậy, là có chuyện gì vui sao?”

Lục Sĩ lúc này sửng sốt, “… Tô đại nhân ”

Tô Thế Dự gật đầu, “Vào nói chuyện đi.”

Lục Sĩ lại không động, “Ngài tại sao lại ở chỗ này?”

Ngụy Tùng kéo Lục Sĩ đi vào trong sảnh ngồi xuống, “Đại nhân tới dò hỏi chuyện sứ thần Hung Nô, nhân tiện cùng ta hàn huyên một hồi, ngươi tới thật đúng lúc, nếu là muốn chơi cờ, không bằng cùng Tô đại nhân cũng luận bàn một phen?”

Lục Sĩ đáp một tiếng, thấy Ngụy Tùng quả thực đi vào nhà lấy bộ cờ, không nhịn được nhìn Tô Thế Dự nói: "Đại nhân đêm nay không phải có ước hẹn sao?"

Tô Thế Dự lắc lắc đầu, cười nói: "Cũng không cùng ai ước hẹn."

Lục Sĩ liền trầm mặc im lặng, sắc mặt biến đổi vài lần, biểu lộ khá là phức tạp, Tô Thế Dự không nhịn được hỏi: "Lục đại nhân làm sao vậy?"

"... Cũng không có gì." Lục Sĩ phục hồi lại tinh thần, cười cười, tiếp đó lại thở dài một tiếng, mở miệng nói: "Nói ra thật xấu hổ, tiểu nữ ngưỡng mộ đại nhân đã lâu, lúc này đi theo đến trường săn, lại một mình sai thị nữ mời ngài đến sơn đình, vừa rồi còn bận trang điểm chuẩn bị, bị ta bắt gặp mới bằng lòng mở miệng thẳng thắn."

Tô Thế Dự hơi nhíu lông mày, "Nhưng ta vẫn chưa thu được lời mời nào..."

"Ta cũng chính là kỳ quái điểm này, " Lục Sĩ vội nói, "Bất quá tỉ mỉ nghĩ đến, nếu đại nhân ngài luôn ở chỗ của Ngụy đại nhân, chỉ sợ là thị nữ truyền lời không thỏa đáng rồi."

Lời nói đã đến nước này, ý tứ của Lục Sĩ dĩ nhiên đã rõ ràng. Tô Thế Dự khẽ thở dài, "Nhận được ưu ái của Lục đại nhân, chỉ là ta không có ý thành gia, không dám trì hoãn lệnh muội."

"Là tiểu nữ một lòng say mê, lão phu cũng không thể làm gì a." Lục Sĩ nói, "Bây giờ tiểu nữ chỉ sợ là đã đi đến nơi hẹn trên sơn đình, có lẽ không chờ được đại nhân nàng sẽ không dễ dàng trở về, ban đêm trên núi chung quy có chút lạnh lẽo, dù cho đại nhân ngài vô ý, đi gặp mặt một lần cũng xem như là giải quyết xong khúc mắc."

Tô Thế Dự chỉ hơi trầm ngâm, không thể làm gì khác hơn là nói: "Lục đại nhân nóng lòng ái nữ, ta tất nhiên lý giải được. Đã như vậy, ta trước hết xin lỗi không tiếp được."

"Được, được." Lục Sĩ cùng Tô Thế Dự đứng dậy, "Thỉnh Tô đại nhân mau mau đi qua."

Hắn đứng ở ngưỡng cửa nhìn theo bóng lưng Tô Thế Dự đi xa, phía sau Ngụy Tùng nâng bộ cờ từ trong nhà đi ra, ngạc nhiên nói: "Tô đại nhân sao lại đi rồi?"

Lục Sĩ quay người trở lại trong sảnh, vỗ vỗ vai hắn, lại hỏi một đằng trả lời một nẻo nói: "Hoàn hảo dưới gối Ngụy đại nhân ngài là nhi tử, lại sớm thành gia."

Ngụy Tùng nghi hoặc nhìn hắn, "Lục đại nhân sao lại nói lời này?"

"Ai, " Lục Sĩ thật sâu mà thở dài, "Tâm của ta thật đúng là sắp bị làm nát a."

42. Chương 42

Sơn đình giống như cái tên của nó, là một tòa ngọc lưu ly bao quanh đình được xây nơi địa thế cao nhất trên núi Nam, từ trong đình phóng tầm mắt nhìn xuống, có thể nhìn thấy đèn đuốc nơi trường săn sáng rực mơ hồ như sao.

Gió núi phơ phất, chỉ nghe tiếng côn trùng kêu vang âm ỷ, Tô Thế Dự bước lên mười bậc.

Cảnh tượng trong đình đã hiện ra trong tầm mắt, bốn phía nhìn quanh cũng không gặp vị quan gia tiểu thư nào đang chờ đợi, chỉ có trên bàn đá trong đình phủ một người, là thân ảnh y cực kỳ quen thuộc.

Tô Thế Dự nghi hoặc đi tới gần, "… Sở đại nhân?"

Không có trả lời.

Sở Minh Duẫn chếch sườn mặt gối lên cánh tay của hắn, khuôn mặt là ít thấy yên tĩnh ôn hòa, như là ngủ được rất sâu, ngay cả người khác tới gần cũng không hề phát giác.

Vò rượu đặt bên tay hắn, đã vơi hết hơn nửa, trong không khí tràn ngập mùi thơm nguyên chất của rượu, một đầu tóc đen của hắn phân tán trên vai rơi lên ánh trăng sương sắc, mặt mày vô cùng yên tĩnh, trên đôi môi đỏ tươi nhuộm một tầng thủy quang trơn bóng, khuôn mặt trắng thuần đè lên tay áo lam bào hoa văn cánh sen dày đặc, hồng liên xinh đẹp kia chạy dọc theo thân hình hắn ở trên y phục bức ra một cảnh sắc tuyệt diễm vô biên.

Đôi mắt Tô Thế Dự hơi nhíu lại, tỉ mỉ mà nhìn hắn, yên lặng một lúc lâu, lại giơ tay cởi ra ngoại bào của mình khoác lên người Sở Minh Duẫn, sau đó lại tiếp tục cúi người khép chặt lại vạt áo của hắn đến dưới cằm.

Tô Thế Dự hơi ngồi dậy, đông tác thu tay về không khỏi dừng lại.

Ánh mắt của y thâm trầm, có chút chần chờ đưa ngón tay ra thăm dò, vô cùng từ tốn cẩn thận từng chút một tiếp cận khuôn mặt Sở Minh Duẫn, nhưng ngay khi đầu ngón tay sắp chạm đến lại bất chợt dừng lại.

Tô Thế Dự rũ mắt xuống im lặng nở nụ cười, dường như có mấy phần tự giễu, trong nháy mắt thu tay về lại bị một bàn tay khác nắm chắc.

Sở Minh Duẫn kéo tay y qua kề sát ở bên má mình, chậm rãi mở mắt ra, bên trong con ngươi sâu cạn chìm nổi lại chợt như không, dường như đang chiếu vào cực hạn núi sông lưu chuyển khắp thế gian. Hắn không có biểu tình gì, cũng không mở miệng, chỉ bình tĩnh nhìn Tô Thế Dự.

Tô Thế Dự chỉ run lên trong nháy mắt liền phục hồi tinh thần lại, cũng không vội tránh thoát cánh tay, chỉ là bộ dạng thuận theo cười nhìn hắn, "Bộ dáng này của Sở đại nhân… Là không nhận ra ta sao?"

Sở Minh Duẫn vẫn không nói một lời, buông tay ra lại tiếp tục nâng lên, nhìn về trên mặt y tìm kiếm, Tô Thế Dự hơi nghiêng đầu dịch ra, tay hắn lại không dừng lại chút nào chạm vào cây ngọc trâm vấn trên tóc y, xoay chuyển cổ tay rút ra.

Mặc phát *(tóc đen)* theo động tác của hắn ầm ầm rơi xuống, ba ngàn tóc đen như thác nước, hồng trần vạn dặm không một tiếng động.

Bốn mắt nhìn nhau, Tô Thế Dự không rõ vì sao, Sở Minh Duẫn mâu sắc thâm trầm, kinh sợ lan rộng từ nơi sâu thẳm thay nhau nổi lên.

Trên tay hắn buông ra, ngọc trâm đột nhiên rơi xuống đất, vang lên âm thanh trong trẻo.

Sở Minh Duẫn nghiêng người nâng mặt Tô Thế Dự liền hôn xuống, không có dấu hiệu nào, đột nhiên không kịp chuẩn bị.

Ngoại bào từ trên vai chảy xuống rơi xuống đất, sâu thẳm trong bóng cây bầy đom đóm kinh sợ đập cánh bay đi.

Hắn dùng môi lưỡi miêu tả vành môi Tô Thế Dự, đầu lưỡi chống đỡ mở ra khớp hàm đóng chặt, mang theo hương rượu thẳng xâm nhập vào trong miệng Tô Thế Dự, liếm láp hôn mút, cực điểm triền miên.

Tô Thế Dự đột nhiên cứng đờ, trong đầu triệt để một mảnh trống không, đôi mắt mở lớn đối diện con ngươi Sở Minh Duẫn, khoảng cách quá gần khiến y nhìn không rõ biểu tình ở trong đó ra sao, chỉ cảm thấy sâu sắc không thể nói.

Sở Minh Duẫn dường như đột nhiên cười nhẹ một tiếng, mơ hồ ở giữa răng môi, lại khẽ cắn trên môi y.

Một chút tê dại trái lại giống như có lửa cháy lan ra khắp đồng cỏ, tim đập trong lồng ngực reo hò đến đau đớn, Tô Thế Dự đột nhiên thức tỉnh.

Y nhấc tay nắm chặt bàn tay Sở Minh Duẫn để ở bên sườn mặt.

Trên cổ tay nhất thời đau đớn, Sở Minh Duẫn bị đau hơi buông tay ra, Tô Thế Dự mượn cơ hội tránh khỏi hắn lui lại mấy bước, tầm mắt dịch ra, mỗi người thiếu chút nữa thở không được.

Tràn đầy tầm mắt là cây trâm ngọc vỡ tan trên mặt đất, Tô Thế Dự tâm trạng dần bình tĩnh, mới mở miệng nói: "Tỉnh táo lại"

Sở Minh Duẫn thấp mắt nhìn trên cổ tay mình một vệt hồng nhạt, nghe không ra tâm tình nói: "Ta không say."

Tô Thế Dự cười cười, cũng không tiếp tục đề tài này, nói một tiếng cáo từ, không đợi trả lời liền trực tiếp rời đi, bước chân vội vàng, cũng không liếc mắt nhìn về phía hắn thêm lần nào.

Sở Minh Duẫn chăm chú nhìn theo bóng lưng y ẩn vào bóng đêm, đưa tay cầm qua vò rượu ngửa đầu uống vào, mặc cho dòng chảy nhỏ chậm rãi dọc theo cằm dưới nhuộm dần vạt áo.

Nửa vò uống cạn, vị rượu lành lạnh trôi vào cổ họng, nhưng vẫn áp không xuống xao động trong lòng. Ngón tay đặt trên môi, hắn chậm rãi nhếch lên khóe môi, trầm thấp nở nụ cười.

"Xong."

Những lời này đúng là vẫn rơi vào trên người mình.

Lúc ta không hề kiềm nén gạt bỏ, cũng không hề lừa mình dối người.

Đáp án kia không có gì đơn giản hơn, chỉ là trong lòng ta có ngươi.

Tô Thế Dự bước nhanh đi xuống thềm đá, trong đầu tràn ngập hình ảnh ban nãy, tâm loạn như ma không thể cắt lý, trong núi gió lạnh phất qua chẳng những không làm cho y bình tĩnh chút nào, trái lại càng khiến y cả người đều mơ hồ toả nhiệt.

Từ trước đến nay y hiếm khi chân tay luống cuống đến vậy, mới có thể ngay cả một ánh mắt cũng không dám nhìn hắn thêm nữa.

Trong hoảng hốt đến nỗi cũng chưa từng lưu ý có người đâm đầu đi tới, mãi đến tận khi đối phương ngạc nhiên lên tiếng, y mới đột nhiên hoàn hồn.

"Tô đại nhân…?" Lục Thanh Hòa không xác định mà nhìn y.

Tô Thế Dự nhìn sang, hướng về phía nàng vội vàng nở nụ cười, "Thất lễ."

Nói xong cùng nàng lướt thoáng qua, bước chân cũng không dừng lại chút nào.

Lục Thanh Hòa nghi hoặc đến cực điểm mà nhìn chằm chằm thân ảnh rời đi của Tô Thế Dự, không hiểu tại sao vị Ngự Sử đại phu luôn trầm ổn này lại thất thố đến như thế. Nhưng Lục Thanh Hòa cũng không suy nghĩ sâu thêm mấy thứ kia, quay người lại hít một hơi thật sâu, cất bước đi lên sơn đình.

Người kia quả nhiên ngồi ở trong đình, tư thế nhàn tản mà dựa vào bàn đá, suy nghĩ xuất thần cái gì, hắn nghe thấy tiếng bước chân nhìn lại, hơi nhíu lông mày, "Ngươi là ai?"

"Tiểu nữ tên là Lục Thanh Hòa, là nữ nhi Hình bộ Thượng Thư Lục Sĩ." Lục Thanh Hòa quy củ thi lễ một cái.

"Có việc?" Sở Minh Duẫn thu hồi tầm mắt, nhặt lên áo bào trắng rơi trên đất, tỉ mỉ vỗ vỗ từng hạt bụi nhỏ.

"Thì cũng chẳng có chuyện gì." Lục Thanh Hòa lấy hết dũng khí, nói ra lời từ lâu đã chuẩn bị tốt: "Chẳng qua Thái úy đại nhân ngài đêm khuya ở đây một mình uống rượu, là có chuyện gì phiền lòng sao?"

"Có chuyện, nhưng không tính là phiền lòng." Sở Minh Duẫn quan sát áo bào trắng trong tay, ngửi thấy một chút mùi An Thần hương nhàn nhạt, trong giọng nói dẫn theo nồng đậm ý cười, thấp giọng chậm chạp nói: "Vừa rồi ta nằm trên bàn đá nhắm mắt suy tư, lúc mở mắt ra gặp được người trong lòng đang nghĩ đến, mọi chuyện cũng thông thấu, mệt mỏi cũng hóa thành toàn bộ vui mừng."

"Suy nghĩ về một người… Chẳng lẽ là Thái úy đại nhân ngài có người trong lòng?" Đôi mắt Lục Thanh Hòa ở trong đình dạo quanh một vòng.

"Dĩ nhiên là thế."

"Vậy, Thái úy đại nhân có thể không ngại nói cho ta biết?" Lục Thanh Hòa thử dò xét nói.

Sở Minh Duẫn thong dong phủ thêm ngoại bào, nghe vậy cười nhẹ một tiếng, đầu ngón tay trắng thuần nhẹ niết hoa văn thêu trên áo, hắn từng chút một nhấc lên mi mắt, mặt mày mỉm cười nhìn sang, "Lúc ngươi vừa mới tới, lẽ nào không gặp y?"

Lục Thanh Hòa sững sờ, nhất thời nhận ra áo bào trên người hắn tương ứng với ai, ký ức nương theo dòng chảy trở lại lần gặp gỡ thoáng qua kia, mới phát giác chính mình không để mắt đến trong mắt y ngập tràn ý cười, đối diện cũng chỉ có một áo lót bạch y.

Lục Thanh Hòa ánh mắt không tự chủ được rơi vào trên vạt áo lỏng lẻo của hắn, trong chớp mắt nhớ đến lúc trước Lục Sĩ có nhắc đến quan hệ của hai người họ, nàng như chợt nghĩ tới điều gì, lúc này không thể ức chế mà thiêu đỏ mặt.

Mãi đến tận khi trở về trong phòng, Lục Thanh Hòa vẫn khó có thể hoàn hồn.

Một loại cảm xúc khó có thể nói rõ lăn lộn ở trong lòng, Lục Thanh Hòa hít một hơi thật sâu, cật lực làm cho mình tỉnh táo lại.

Tỉ mỉ hồi tưởng, trên sơn đạo gặp được Tô đại nhân bước chân vội vàng, tóc dài rối tung, khuôn mặt kia ở

dưới ánh trăng sáng tỏ rõ ràng là hiện ra có chút đỏ ửng, mà trên sơn đình Sở đại nhân lại mặc ngoại bào của y, chính là hẹn gặp ở sơn đình đi, trăng sáng rượu ngon, thần tình kia, ngọc vỡ trên đất, còn có vệt nước loang lổ trên áo…

Lục Thanh Hòa trong lòng run rẩy, trên mặt nóng lên, thầm than một tiếng, "Tô đại nhân thực sự là… Không thể nhìn mặt mà bắt hình dong!"

Nghĩ lại rồi lại nghĩ, Tô đại nhân kia rõ ràng là bộ dáng không muốn ở lâu, chỉ có Sở đại nhân lẻ loi mà ở lại trong đình, tuy nói là có để lại một cái áo bào, nhưng tóm lại vẫn có chút vô tình…

Thị nữ nhìn tiểu thư nhà mình sau khi trở lại khuôn mặt chợt vui chợt bi, thần sắc biến hóa bất định, đang đắn đo xem có nên đi nói cho lão gia nàng hình như gặp phải ma chướng, lại thấy Lục Thanh Hòa bưng kín mặt, nặng nề thở dài, "Đã từng anh tuấn kiệt xuất quay đầu lại cũng chỉ là khoảng không, Sở đại nhân thực sự quá đáng thương!"

Thị nữ trợn tròn mắt.

Lục Thanh Hòa thả tay xuống, nhìn về phía thị nữ, "Ngươi có cảm thấy Tô đại nhân cùng Sở đại nhân kỳ thực rất là xứng đôi hay không?"

"Tiểu thư nói cái gì?"

Lục Thanh Hòa vẻ mặt nghiêm nghị, trịnh trọng nói: "Thân là nữ nhi giang hồ, làm sao có thể cùng thế tục đánh đồng, ta đã nghĩ xong rồi, nếu thích hắn, ta phải giúp hắn tránh thoát loại quan hệ bi ai này, sớm ngày chiếm được chân tâm!"

Thị nữ: "…"

Spoil chương sau:

Sở Minh Duẫn ngước mắt, đối diện tầm mắt của y, bỗng nhiên loan mi nở nụ cười, "Ngươi hôn ta một chút ta sẽ thay ngươi lưu ý."

"…" Tô Thế Dự nhìn hắn.

"Tô đại nhân, " Sở Minh Duẫn rũ xuống mi mắt, chậm rãi nói, "Ngươi thẳng thắn mà nhìn ta như vậy, ta thế nhưng thật ngượng ngùng nha."

"… Phải không?" Tô Thế Dự nói.

Sở Minh Duẫn buông tiếng thở dài, mấy phần khổ sở nói: "Ngươi đã có ý tứ này, vậy hôn ta hai cái là được rồi."

Tô Thế Dự không khỏi nở nụ cười lên tiếng, bất đắc dĩ tột cùng, "Sở đại nhân…"

~ TBC ~

43. Chương 43

Trăng xuống ngày mới bắt đầu, vô luận một đêm này có ai trầm tư không ngủ, sáng sớm khi nhập hội cũng không thể không đem tâm sự tạm đặt xuống một bên, chuẩn bị dự tiệc.

Đế vương Đại Hạ Lý Duyên Trinh từ trước đến nay am tường chuyện phong nhã, tràng yến hội lộ thiên này càng được bố trí dụng tâm hơn: Sênh ca huyền nhạc nhộn nhịp ở chính giữa, vũ cơ đạp ca* dáng người uyển chuyển mềm mại, dưới chân hồng trần khiến cho những dải lụa màu bay phất phơ, còn có chén ngọc rượu ngon, dẫn một khúc thủy chảy vào trong chén.

** Đạp ca: một hình thức nghệ thuật vừa múa vừa hát.*

Chỗ ngồi của Thái úy cùng Ngự Sử đại phu theo thường lệ phân ở hai đầu. Sở Minh Duẫn một tay chống cằm, cùng Tô Thế Dự ngẫu nhiên quăng ánh mắt đụng vào nhau, lại thấy y chỉ là cười nhạt, tiếp theo thu hồi tầm mắt uống rượu, cùng với trước đây cũng không có gì khác biệt.

Không một gợn sóng, thậm chí ngay cả một tia không thích cũng không có. Nếu không phải hắn nhớ rất rõ dáng dấp quay đầu đi không muốn nhìn mình nhiều thêm một cái của y, Sở Minh Duẫn gần như thật sự cho rằng đêm qua chỉ là sau khi hắn say rượu mơ một giấc mộng mà thôi. Không biết Tô Thế Dự có hay không lại đang suy nghĩ cái gì mà 'Không cần để ý', mới có thể không phản ứng chút nào như vậy. Sở Minh Duẫn đặt ly rượu xuống để trước mặt, không khỏi hơi nhíu lông mày.

Một khúc dừng lại, nhạc cơ chưa kịp gẩy dây tiếp theo, bỗng nhiên có người nặng nề thở dài, ở trong bầu không khí yên tĩnh một tiếng than thở này biểu lộ khá rõ ràng.

Mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía ghế ngồi của sứ thần Hung Nô.

Lý Duyên Trinh cũng nhìn sang, mở miệng hỏi: "Cửu hoàng tử vì cớ gì than thở, chẳng lẽ là đối với chiêu đãi có cái gì bất mãn?"

Vũ Văn Chuẩn đứng dậy đối diện Lý Duyên Trinh thi lễ một cái, mới nói: "Hoàng đế bệ hạ chiêu đãi hậu hĩnh, làm sao sẽ cảm thấy bất mãn." Hắn nhìn quét qua chỗ ngồi của mọi người, lại thở dài nói: "Ta chẳng qua là cảm thấy bầu không khí của quý quốc quả nhiên cùng Hung Nô của chúng ta cách biệt quá xa, tránh

không được có hơi xúc động."

"Xúc động?" Lý Duyên Trinh khó giải thích được, "Không ngại nói nghe một chút?"

"Chúng ta là lần đầu tới đây bái phỏng, không hiểu lắm quy củ phong tục nơi đây, chẳng qua là cảm thấy rượu ngon, món ngon nếm thử nhiều hơn cũng không thấy gì, cả ngày ca vũ cũng rất vô vị. Nguyên bản được Hoàng đế bệ hạ ngài mời tới tham dự săn bắn mùa xuân, ta còn tưởng rằng rốt cục có thể mở mang kiến thức bộ dáng các ngươi cưỡi ngựa bắn tên, còn tính toán tìm nhân vật lợi hại luận bàn một chút. Chỉ là không nghĩ tới, nguyên lai ở bên này cũng là yến ẩm mua vui." Vũ Văn Chuẩn nở nụ cười một tiếng, lại nói, "Vừa nãy ta nhìn kỹ một chút, phát hiện mỗi người đang ngồi ở đây đều nhã nhặn cực kì, nhìn qua cũng không giống người tinh thông cưỡi ngựa bắn cung, chắc là quốc gia đã yên ổn thì cũng không cần phải đi hiểu mấy cái tài nghệ thô thiển này. Nơi nào giống chúng ta bên kia, vì mưu sinh người người đều phải học những thứ cực khổ này, đem so sánh thực sự là vô cùng ước ao."

Ngôn từ là nịnh nọt, nhưng giọng điệu là bắt bí trào phúng đúng chỗ, lời Vũ Văn Chuẩn vừa dứt, trong bữa tiệc bầu không khí nhất thời lạnh xuống.

Sở Minh Duẫn quay đầu nhìn lại, "Hoàng tử điện hạ nếu muốn tìm người luận bàn một phen, ta thật ra có thể cùng ngươi."

Vũ Văn Chuẩn vung vung tay, cười nói: "Sở tướng quân ở trên sa trường thiết huyết uy danh ai ai không biết? Dù cho ta tự cảm thấy tinh thông cung tiễn, nhưng dù sao cũng chưa trải qua chiến trường, muốn tìm người luận bàn tìm vui đúng là không phải giả, nhưng so với ngươi cũng chỉ có phần thua, vậy không có ý nghĩa."

"Nếu không dám so, vậy ngươi nói những lời này có ích lợi gì?" Sở Minh Duẫn lạnh nhạt nói.

"Không dám cùng ngươi so tài, ta thừa nhận, cũng không có gì mất mặt." Vũ Văn Chuẩn mặt không biến sắc, "Cho nên ta cũng chính là cảm thán, ngoại trừ Sở tướng quân, nơi này cư nhiên không có người khác, cũng thật là tẻ nhạt."

Tập tục Đại Hạ bây giờ sùng văn khinh võ mọi người đều biết, nhưng mà trong lời nói của vị Hung Nô hoàng tử này rõ ràng có ý khiêu khích, lại cố tình chọc vào chỗ đau, khiến bọn họ không thể nào phản bác.

Sở Minh Duẫn dĩ nhiên sắp mất bình tĩnh, "Ngươi xong chưa, nếu như..."

"Hoàng tử điện hạ nói như vậy ngược lại cũng có chút đạo lý." Tô Thế Dự bỗng nhiên lên tiếng ngắt lời hắn, đứng lên, "Sở đại nhân ngồi ở vị trí cao, loại chuyện nhỏ này cũng phải đích thân xuất thủ, thật sự là quá làm phiền rồi."

Sở Minh Duẫn nghiêng đầu nhìn sang, Tô Thế Dự nhìn thẳng hắn liếc mắt một cái, ngược lại đem tầm mắt trở về trên người Vũ Văn Chuẩn, đạm thanh cười nói: "Hoàng tử điện hạ thấy ta thế nào? Mặc dù phụng chức quan văn, nhưng ta đối với cưỡi ngựa bắn cung cũng có chút hứng thú, vừa vặn có thể mượn cơ hội

này trải nghiệm một chút, có thể chứ?"

Vũ Văn Chuẩn quan sát người thanh niên tuấn tú nho nhã này, nói: "Ngự Sử đại nhân một bộ dáng dấp nhã nhặn, chỉ sợ người khác sẽ nói ta bắt nạt ngươi."

"Hoàng tử điện hạ nói lời này ta ngược lại có chút nghe không rõ. Sở đại nhân ngài cảm thấy thắng không nổi, ta thì ngài lại ngại quá yếu, ngài dùng mọi cách từ chối như vậy, " Tô Thế Dự ánh mắt hơi nhíu lại, cười nhạt nói: "Chẳng lẽ chỉ tính toán dùng miệng lưỡi trực chiến, kỳ thực không có ý nghiêm túc tỷ thí?"

"Ngươi đây là đang nghi vấn ta?" Nụ cười trên mặt Vũ Văn Chuẩn rút đi.

"Không dám." Tô Thế Dự nói, "Ngài mới vừa rồi không phải cũng đã nói, chỉ là tán gẫu để tiêu khiển giải trí, hà tất lưu ý cái gì thắng thua."

Lời tuy như vậy, nhưng không ai không rõ ràng đây không phải là tràng tỷ thí cá nhân đơn giản, tất nhiên còn phải để ý đến bộ mặt quốc gia.

Giữa trường mơ hồ nổi lên tiếng nghị luận, Lý Duyên Trinh không nhịn được mở miệng khuyên giải, "Thôi, chỉ là mấy câu nói đùa, hà tất phải thật sự đối chọi gay gắt."

"Hoàng đế bệ hạ hiểu lầm, " Vũ Văn Chuẩn vội lên tiếng nói, "Luận bàn tỷ thí là chuyện thường, cũng không có ý gì khác. Ngự Sử đại nhân nếu đã đáp ứng, lại đổi ý thì thật là không tốt lắm."

"Chuyện này…" Lý Duyên Trinh lo âu nhìn về phía Tô Thế Dự, đối phương lại đối với hắn động viên nở nụ cười, ngược lại hỏi Vũ Văn Chuẩn: "Hoàng tử điện hạ muốn so tài cái gì?"

"Ta cũng không làm khó ngươi đi cưỡi ngựa săn thú, chỉ cần đơn độc tỉ thí bắn tên, thế nào?"

Y cười đáp ứng.

Tô Thế Dự tiếp nhận trường cung trình lên, đáy mắt chợt thoáng qua một tia hoài niệm, sau đó quay đầu gọi Sở Minh Duẫn đang đứng nhìn ở cách đó không xa, "Sở đại nhân, làm phiền ngươi đến dạy ta một chút làm sao sử dụng cung tiễn."

Sở Minh Duẫn đi tới bên người y, qua loa nhìn lướt qua lại kéo khóe môi nở nụ cười, "Tô đại nhân thủ thế này sai rồi, cũng thật là có kết cấu."

Tô Thế Dự không nói tiếp, giảm thấp thanh âm nói: "Chờ một chút khi vị Hung Nô hoàng tử kia bắn tên, ngươi đề phòng đừng để hắn giở trò về phía bệ hạ."

“Tay trái dời lên trên một chút nữa.” Sở Minh Duẫn một bên thấp mắt nhìn tay y, một bên thay y quấn chặt dây cung.

Tô Thế Dự trên tay bất động, nghiêng đầu nhìn Sở Minh Duẫn, “Sở đại nhân?”

Sở Minh Duẫn ngước mắt, đối diện tầm mắt của y, bỗng nhiên loan mi nở nụ cười, “Ngươi hôn ta một chút ta sẽ thay ngươi lưu ý.”

“…” Tô Thế Dự nhìn hắn.

“Tô đại nhân, ” Sở Minh Duẫn rũ xuống mi mắt, chậm rãi nói, “Ngươi thẳng thắn mà nhìn ta như vậy, ta thế nhưng thật ngượng ngùng nha.”

“… Phải không?” Tô Thế Dự nói.

Sở Minh Duẫn buông tiếng thở dài, mấy phần khổ sở nói: “Ngươi đã có ý tứ này, vậy hôn ta hai cái là được rồi.”

Tô Thế Dự không khỏi nở nụ cười lên tiếng, bất đắc dĩ tột cùng, “Sở đại nhân…”

“Được, biết rồi.” Sở Minh Duẫn nhìn hắn khóe môi cong lên, trên mặt lại có chút nếp nhăn khi cười, hơi suy tư, bỗng nhiên một tay nắm lấy cổ tay Tô Thế Dự, từ phía sau lưng toàn bộ đem y vòng trong lồng ngực, “Vẫn là như vậy tiện tay hơn.”

Tô Thế Dự ngẩn ra, lại chợt muốn tránh ra.

“Đừng nhúc nhích.” Sở Minh Duẫn nắm lấy hai tay của y, áp y vào trong ngực, hơi nghiêng đầu dán vào bên tai y trầm thấp nở nụ cười, chậm thanh nói: “Trốn cái gì? Nhiều người như vậy vẫn còn ở bên cạnh, ngươi còn sợ ta lại mạnh mẽ hôn ngươi thêm một lần nữa hay sao?”

Tô Thế Dự muốn nói lại dừng, cuối cùng cũng không thể nói ra cái gì. Hoàn hảo bọn họ đứng ở nơi hẻo lánh, vẫn chưa rước lấy quá nhiều chú ý, vì vậy một chút tham lam không thể nói ra liền lặng yên nảy sinh, y mặt mày hơi cúi xuống, lại không tránh thoát.

Sở Minh Duẫn đem cằm gối lên trên vai y, hô hấp phất qua một bên mặt, bên trong ý cười kia còn mang theo một chút mùi đàn hương khiến y tê cả da đầu, chỉ có thể mặc cho Sở Minh Duẫn lôi kéo tay y cầm trường cung, sau đó buông ra lui sang một bên.

Tô Thế Dự không khỏi nghiêng đầu nhìn về phía Sở Minh Duẫn, hắn đã trở về vị trí cũ, thời điểm giương mắt qua vừa vặn đối diện ánh mắt Tô Thế Dự. Sở Minh Duẫn liền treo khóe miệng nở nụ cười một chút, nâng lên đầu ngón tay trắng thuần đặt trên môi mình, hướng về phía Tô Thế Dự ý vị thâm trường trừng

mắt nhìn.

"..." Tô Thế Dự làm bộ như không thấy đưa mắt dời đến trên người Lý Duyên Trinh ở xa xa.

Trong nháy mắt này bia tên đã được bố trí tốt, Vũ Văn Chuẩn đứng ở giữa sân cũng không tái khách sáo, động tác cài tên giương cung trôi chảy gọn gàng, cách bên ngoài trăm bước mũi tên thẳng tắp bắn ra, chính giữa hồng tâm. Hung Nô sứ đoàn đứng lên khen hay, ngay cả bên phía Đại Hạ cũng không nhịn được có vài tiếng thở dài, nói là vị Hoàng tử phách lối này quả thực có mấy phần tư bản.

Lý Duyên Trinh càng lo âu nhìn về phía Tô Thế Dự, mới vừa mở miệng đã bị Tô Thế Dự giơ tay ngăn trở, y nhìn về phía Lý Duyên Trinh gật đầu, quay người đi tới.

Dẫn cung cài tên, Tô Thế Dự từng chút một kéo chặt dây, cánh tay kéo dài có đường nét mạnh mẽ, ánh mắt của y là hiếm có không hề che giấu sắc bén.

Giữa ngón tay hơi xê dịch, mũi tên nhọn gào thét bay đi, lấy khí thế như chẻ tre phá không xuyên mây sát qua mũi tên lúc trước, vững vàng đâm vào vị trí hồng tâm, chỉ là chung quy so với mũi tên kia của Vũ Văn Chuẩn hơi sai lệch một chút.

Tô Thế Dự vân đạm phong khinh quay người, đem cung tên tiện tay giao cho người hầu.

Trên mặt sứ đoàn Hung Nô sớm đã có sắc mặt vui mừng, chúng thần Đại Hạ tuy rằng tiếc nuối, lại cảm thấy đối với Ngự Sử đại phu mà nói đã là không dễ, nên không nói một lời, ngồi đó không một tiếng động.

Mà Sở Minh Duẫn vẫn cứ nhìn chằm chằm vào bia tên kia, bỗng nhiên cười nhẹ.

Một tiếng nứt vang nổi lên, mũi tên ở giữa trung tâm kia bị bẻ gãy, rơi xuống nền đất.

Vũ Văn Chuẩn sắc mặt nhất thời khó xem, Tô Thế Dự dừng bước ở bên người hắn, cười nhạt: "Ngược lại là so với ta dự liệu dễ dàng hơn nhiều."

"Ngươi...!" Hắn đột nhiên quay đầu nhìn lại, Tô Thế Dự cũng đã cất bước trở về ghế, hắn nhìn thân ảnh gầy gò kia, nhớ tới mới vừa rồi mơ hồ nhìn thấy Sở Minh Duẫn kề sát ở bên tai Tô Thế Dự nói cái gì đó, giữa lông mày mạnh mẽ nhăn lại, bàn tay bên người nắm chặt thành quyền.

Tràng thưởng yến này cũng không cho phép gia quyến thần tử đi theo nhập tiệc, Lục Thanh Hòa từ rất sớm đã chờ ở bên ngoài, chỉ chờ tiệc tan.

Đêm qua nàng đã nghiêm túc hạ một phen công phu, đi xem quần thư thoại bản, mở mang tầm mắt, sau đó phát hiện chính mình kỳ thực không giúp đỡ được gì. Nghĩ tới nghĩ lui, Lục Thanh Hòa quyết định vẫn là giữ khuôn phép vì hai người bọn họ chế tạo một chút cơ hội, chính là hẹn hò thì khá hơn rồi —— ừm,

bất kể là loại ý nghĩa hẹn hò nào, dù sao cũng nên có thể câu thông nhiều hơn.

Phía sau núi có một mảnh rừng đào, vừa vặn đang lúc hoa nở. Sáng sớm trước hội yến nàng đã cùng Tô Thế Dự nói trước, Tô Thế Dự đại khái là cảm thấy thái độ đêm qua của mình thực sự thất lễ, cũng không chối từ mà đồng ý. Mà Sở Minh Duẫn… Nàng sáng sớm căn bản chưa thấy vị đại nhân này, lúc này mới không thể không chờ ở chỗ này.

Đang suy nghĩ bên ngoài chợt truyền đến thanh âm của cung tiễn, tiếng nhạc ngừng lại, Lục Thanh Hòa ở trong đám người tứ tán liếc mắt một cái liền trông thấy Sở Minh Duẫn, một bên che mặt tránh khỏi tầm mắt Lục Sĩ, một bên tiến lên nghênh tiếp, "Thái úy đại nhân dừng chân!"

Sở Minh Duẫn theo tiếng dừng chân, nghiêng đầu xem lại, "Lại là ngươi?"

"… Là ta." Lục Thanh Hòa thả tay xuống, nở nụ cười, "Không biết Thái úy đại nhân có rảnh hay không…"

"Không rảnh." Sở Minh Duẫn nói.

"Chỉ là muốn thỉnh đại nhân đi về sau rừng đào trong chốc lát, sẽ không trì hoãn…"

"Không đi."

"… Đại nhân hà tất từ chối quyết đoán đến như vậy."

"Còn có chuyện khác sao?" Sở Minh Duẫn mạn bất kinh tâm nhìn nàng.

Lục Thanh Hòa nói: "… Không có."

Mắt thấy Sở Minh Duẫn cất bước muốn đi, nàng liền vội nói: "Tô đại nhân ở sau núi!"

Sở Minh Duẫn động tác ngừng lại, ngoái đầu nhìn lại, tựa tiếu phi tiếu nói: "Ồ ——?"

"Tuyệt không dám lừa gạt đại nhân." Lục Thanh Hòa thành khẩn nói.

Sở Minh Duẫn từ từ xoay người lại, "Ngươi đang có ý đồ gì?"

"Không dám, " Lục Thanh Hòa lắc lắc đầu, nhìn Sở Minh Duẫn thần sắc không rõ, hít một hơi thật sâu nói: "Chỉ nguyện có thể giúp đại nhân một, hai việc."

Sở Minh Duẫn trầm mặc nhìn nàng, bỗng nhiên khẽ cười nói: "Ngươi rất giống một người."

Lục Thanh Hòa kinh ngạc, "Người nào?"

Sở Minh Duẫn thu tầm mắt, hơi nhíu lông mày, "Có lẽ là quanh năm tập võ lại thích mặc hồng y, những nữ nhân như vậy đều không quá bình thường."

Lục Thanh Hòa kinh ngạc, nàng chưa kịp phản ứng lại, Sở Minh Duẫn đã quay người rời đi, sau lưng hắn gió thổi qua từng trận xào xạc, cánh hoa rơi xuống rực rỡ, hoa rơi như mưa.

44. Chương 44

Tô Thế Dự nghe thấy tiếng bước chân ngoái đầu nhìn lại, dưới những cành đào đỏ rực người kia chậm rãi bước đến, mặt mày mỉm cười, y hơi kinh ngạc, "Thật là khéo, Sở đại nhân tại sao cũng tới đây?"

"Không khéo, " Sở Minh Duẫn đứng ở trước mặt y, cười nhẹ, "Người ngươi chờ chỉ sợ là ta."

"Sáng nay mời ta tới đây rõ ràng là nữ nhi Lục đại nhân?"

"Đúng vậy, " Sở Minh Duẫn cười nói, "Cũng là nàng nói ta tới gặp ngươi."

Tô Thế Dự hơi nhíu lông mày, không hiểu nói: "… Đây là ý gì?"

"Rất đơn giản, " Sở Minh Duẫn cười híp mắt nhìn y, "Bây giờ ngay cả một người ngoài cũng bị sự si mê của ta làm cho cảm động rồi, Tô đại nhân ngươi vẫn không tính đáp lại ta sao?"

"Sở đại nhân nói giỡn." Tô Thế Dự cười nói.

"Ngươi không tin cũng không sao." Gió thổi phấp phới thổi bay những tán hoa hồng rơi dưới đất, Sở Minh Duẫn chậm rãi nói, "Chẳng qua bây giờ ngày lành mỹ cảnh, Tô đại nhân không định trả lại ta khoản nợ còn thiếu sao?"

"Ta lúc nào thì thiếu Sở đại nhân một khoản nợ?"

"Sự tình lúc bắn tên, đảo mắt đã quên nhanh đến như vậy, " hắn giơ tay nắm cằm Tô Thế Dự, đầu ngón tay dọc theo vành môi nhạt màu vuốt nhẹ qua, "Chỉ là nếu Tô đại nhân thẹn thùng, ta chủ động một chút cũng được."

Tô Thế Dự kéo tay hắn xuống, nhẹ giọng cười cười, “Xem ra vừa rồi ở yến hội Sở đại nhân uống không ít rượu.”

“Tửu lượng của ta rất tốt, ” Sở Minh Duẫn dừng một chút, lại nói, “Đêm qua cũng không say chút nào.”

Tô Thế Dự cười không đáp, chuyển con ngươi đem tầm mắt rơi lên cành hoa bên cạnh, “Thời vụ đã muộn, chỉ sợ đây là lần cuối cùng có thể nhìn rõ một rừng hoa đào này.”

Sở Minh Duẫn vẫn bình tĩnh nhìn y, tự mình nói tiếp: “Ta đêm qua vẫn luôn thanh tỉnh.”

Ngón tay giấu ở trong tay áo nhất thời nắm chặt, nét mặt Tô Thế Dự lại không có chút rung động nào, “Thì ra là vậy. Ta còn kỳ quái Sở đại nhân vì sao phải ngủ ở trong sơn đình, cũng không sợ lạnh.”

“Nhắc đến việc này…” Sở Minh Duẫn kéo dài ngữ điệu, “Kiện ngoại bào kia ta cũng không có ý định trả cho ngươi.”

Tô Thế Dự cười cười, “Không sao, nếu Sở đại nhân yêu thích, vật kia ngài giữ lại thay ta bảo quản.”

Sở Minh Duẫn không hề chớp mắt mà nhìn y, dường như muốn đọc ra chút gì, nghe vậy thấp giọng nở nụ cười, “Nhưng ta lại càng thích ngươi hơn, Tô đại nhân cũng chịu để ta giữ lại sao?”

Tô Thế Dự ngẩn ra, con ngươi hơi nheo lại, nhàn nhạt nói: “Sở đại nhân nói giỡn.”

Sở Minh Duẫn nghiêng đầu, híp mắt đồng tử thu hẹp lại, “Ngươi tại sao không nhìn ta?”

Trong lòng cứng lại, hơi có chần chờ, Tô Thế Dự chậm rãi ngước mắt lên chống lại tầm mắt của hắn, ánh mắt thật sâu, tựa như biển đêm, hắn nghiêng người cười nhìn sang, “Nếu chuyện ta nói cũng không phải chuyện cười thì sao?”

Bốn mắt nhìn nhau, Tô Thế Dự lặng im chốc lát, bỗng nhiên hiểu rõ, “Điều kiện Hung Nô đưa ra lúc trước ta đã cặn kẽ hỏi qua Ngụy đại nhân, nếu bệ hạ nói muốn đợi sau khi ta trở lại thương nghị thêm, ta tự nhiên sẽ thận trọng suy nghĩ, Sở đại nhân không cần lo lắng đến vậy.”

Sở Minh Duẫn ý cười trên mặt biến mất, “… Ta có từng nói qua là vì chuyện của Hung Nô?”

Tô Thế Dự cười cười, “Ta đã sớm nói Sở đại nhân nên bỏ loại thói quen nói vòng vo này đi, về sau vẫn nên nói thẳng là được rồi.”

“Thế Dự, ” Sở Minh Duẫn một phen nắm chặt tay y, nhìn thật sâu vào trong mắt y, vô cùng nghiêm túc nói: “Ta thích ngươi, ngươi có thích ta hay không?”

Tô Thế Dự sửng sốt.

"Ta nói thẳng, " hắn thấp giọng nói, "Ngươi chịu đáp lại ta sao?"

Tô Thế Dự thoáng hoàn hồn, theo bản năng muốn tránh tay ra, cười nói: "Sở đại nhân đây là…"

Hắn cầm thật chặt một chút "Ngươi chịu tin ta sao?"

Nửa ngày không trả lời.

Hoa ảnh chuyển động, trong rừng nổi lên cảm giác mát mẻ, mây mù mờ mịt treo lững lờ nơi chân trời.

Tô Thế Dự ngẩng đầu nhìn về phía xa, lại tiếp tục nhẹ nhàng rút tay về, than thở một tiếng, "Cuối xuân nhiều mưa, ngươi ta vẫn nên nhanh chóng trở lại mới tốt."

Trong tay là khoảng không, gió tràn đầy tay áo đem nhiệt độ mơ hồ trong lòng bàn tay cũng thổi tan, Sở Minh Duẫn không tự chủ thu tay về, lại loan mi nở nụ cười, "Biết ngay phản ứng của ngươi sẽ là thế này mà, không hiểu phong tình, quả thật là tảng đá."

Tô Thế Dự nở nụ cười, "Sở đại nhân phong tình, e rằng trên đời này cũng không có người có thể lý giải."

"Sao lại thế, chỉ cần Tô đại nhân thanh toán xong khoản nợ vừa rồi, ta sẽ dạy ngươi là người độc nhất thế gian này biết a." Sở Minh Duẫn cười đến mặt mày cong cong.

Tô Thế Dự bất đắc dĩ cười liếc hắn một cái, ôn thanh nói: "Không lộn xộn, sớm trở về đi thôi, miễn cho lại mắc mưa."

Sở Minh Duẫn 'Ừm' một tiếng, nhìn Tô Thế Dự xoay người, gió đột nhiên nổi lên, khí tức ẩm ướt mang theo hương hoa đào nhàn nhạt xông vào mặt, ngập tràn khắp nơi, vô cùng diễm lệ, hắn bỗng nhiên mở miệng, âm thanh nặng nề mà mơ hồ ở trong gió,

"Ngày sau còn dài."

Tô Thế Dự không nghe rõ, ngoái đầu nhìn lại, "Cái gì?"

Sở Minh Duẫn ánh mắt phát quang, khẽ cười một tiếng, tiến lên vài bước cùng Tô Thế Dự sóng vai mà đi, "Không có gì."

Ở bên ngoài rừng đào, Lục Thanh Hòa đi tới đi lui một lúc lâu, cuối cùng vẫn là đánh không lại lòng hiếu

kỳ, hít sâu một hơi, rón rén bước vào.

Đã đi đến cuối rừng hoa, từng vạt đào hiển lộ tươi đẹp, đầy tầm mắt một màu đỏ tươi.

Lục Thanh Hòa tìm kiếm khắp chung quanh, gió thổi qua làm cành hoa lay động, một thân ảnh hiện ra ở phía sau tàng cây lúc ẩn lúc hiện, lẻ loi cô độc. Nàng không nhịn được đột nhiên khẩn trương trong lòng, một bên thầm nghĩ không nên a, một bên bước nhanh về phía trước đẩy ra cành hoa nhỏ che chắn, hé miệng nói: "Chuyện gì xảy ra? Ngài không tìm được Tô ——

Tiếng nói liền im bặt.

Nàng kinh ngạc mà nhìn nam tử phía sau án thư đang ngẩng đầu kinh ngạc mà nhìn, lộ ra khuôn mặt khá là thanh tú tay đang nắm bút son, trên bức họa trải ra phía trước là mười dặm hoa đào.

Lục Thanh Hòa phục hồi tinh thần lại, vội vàng xoay người rời đi, "Xin lỗi xin lỗi, nhận lầm người…"

"Mi đại đoạt đắc huyên thảo sắc, hồng quần nộ sát thạch lưu hoa*." Nam tử lên tiếng nói, "Không có việc gì!"

Nàng nghe tiếng cứng ngắc tại chỗ, "A?"

Chỉ thấy nam tử kia đề bút chấm mực, trên bức họa đang vẽ kia lại phác họa thêm vài đường, nét say mê dần hiện lên, hắn lại ngước mắt nhìn một cái, cực kỳ hòa khí mà cười cười, "Không cần căng thẳng, tùy ý đứng là được rồi."

"… Ah." Lục Thanh Hòa đáp, dừng một chút, không nhịn được giơ tay sửa lại mái tóc một chút, "Vậy… Ngươi vẽ đẹp mắt một chút nha."

Nam tử cười đáp ứng: "Tất nhiên."

Khuôn mặt hắn trời sinh nhu hòa thanh tú, như là vị con cháu nào đó của nhà Thái Phó, Lục Thanh Hòa liếc trộm một lúc lâu, lại nhìn bức họa một cái, "Này, cái kia… Ngươi lúc trước có thấy qua những người khác không?"

Nam tử không giương mắt lên lắc lắc đầu.

"Kỳ quái." Nàng lầm bầm một tiếng, thở dài, đơn giản bắt đầu nói chuyện phiếm, "Ngươi là lần đầu đến đây sao?"

Nam tử không khỏi mỉm cười quan sát nàng, thẳng đến khi Lục Thanh Hòa không hiểu ra sao, hắn mới nói:

“Hàng năm đều đến.”

“Hàng năm đều vẽ?”

“Đúng vậy.”

“… Ngươi thật tẻ nhạt.” Lục Thanh Hòa khóe miệng giật một cái.

Nam tử không ngần ngại chút nào, cười cười, “Niên niên tuế tuế *(mỗi năm, hàng năm)*, hoa cũng không phải hoàn toàn tương tự.”

“Nhưng cuối cùng vẫn là phong cảnh của cùng một nơi, nhìn lâu dù sao vẫn có chút khô khan, ” Lục Thanh Hòa nói, “Chi bằng đi đến nơi khác xem một chút, ba ngàn thế giới, khắp nơi phồn hoa.”

“Ngươi đi qua rất nhiều nơi?”

“Đương nhiên a!” Nàng mặt mày tăng thêm vài phần thanh thoát, “Tây Hồ, Động Đình, Tương Giang, Giang Nam ta đều đã đi qua, lần này lúc cha gửi thư thúc giục ta trở về ta vẫn còn đang ở núi Trường Bạch, nơi đó tuyết trắng vô ngần, thật sự so với nơi này đẹp hơn nhiều!”

“Cha ngươi là Lục Thượng Thư?” Hắn hỏi.

“Đúng vậy, ngươi làm sao đoán được?” Lục Thanh Hòa ngạc nhiên nói.

Chưa nhận được câu trả lời, phía sau bỗng nhiên có tiếng bước chân lộn xộn của mấy cung nữ, đi qua bên cạnh Lục Thanh Hòa, trực tiếp dập đầu quỳ xuống, “Bệ hạ, sắp sửa có mưa, Chiêu Nghi nương nương mời ngài trở về cung điện nghỉ ngơi.”

Lục Thanh Hòa nhất thời run chân.

Lý Duyên Trinh gật gật đầu, “Biết rồi.” Hắn mặc cho cung nữ tiến lên thu thập bức tranh, nói, “Lục ái khanh từng nhắc qua, nữ nhi hắn một lòng yêu thích du hiệp, đã đi du ngoạn khắp nơi.”

Lục Thanh Hòa cúi người liền quỳ xuống, “Thần nữ không biết bệ hạ thánh giá, ngôn từ vô lễ mong rằng bệ hạ không lấy làm phiền lòng!”

Lý Duyên Trinh buồn cười nhìn nàng, “Đứng lên đi.”

“Không, không cần… Thần nữ quỳ là tốt rồi.” Lục Thanh Hòa cúi đầu, khóc không ra nước mắt.

Lý Duyên Trinh tiến lên nâng nàng dậy, "Vẽ còn chưa tốt, đợi khi nào nhàn rỗi trẫm lại tìm ngươi tới bù đắp, thế nào?"

Lục Thanh Hòa nơm nớp lo sợ mà đứng dậy, nghe vậy không khỏi cả gan nhìn Lý Duyên Trinh liếc mắt một cái, mặt người cùng hoa đào đều giống nhau màu hồng.

Nàng trong lòng hơi động, quỷ thần xui khiến nói: "Được."

Chú thích:

**Mi đại đoạt đắc huyên thảo sắc, hồng quần nộ sát thạch lưu hoa:* được trích trong bài thơ Ngũ Nhật Quan Kỹ (tết Đoan Ngọ ngắm kỹ nữ).

Ngũ Nhật Quan Kỹ

Tây Thi mạn đạo hoán xuân sa,

Bích Ngọc kim thì đấu lệ hoa.

My đại đoạt tương huyên thảo sắc,

Quần hồng đố sát thạch lựu hoa.

Tân ca nhất khúc lệnh nhân diễm,

Tuý vũ song mâu liễm mấn tà.

Thuỳ đạo ngũ ty năng tục mệnh,

Khước nghi kim nhật tử quân gia.

Dịch nghĩa

Nghe nói Tây Thi giặt lụa bên bờ suối xuân

Hiện nay Bích Ngọc đang thi tài sắc với Lệ Hoa

Màu xanh đậm trên mi mắt lấn lướt sắc cỏ huyên

Sắc đỏ của quần áo làm hoa lựu đá phải ghen ghét

Một ca khúc mới làm mọi người ưa mến

Đôi mắt say múa dưới mái tóc chải lệch

Ai bảo đeo chỉ 5 màu cò thể tăng tuổi thọ?

Chứ ta nghi hôm nay ta sẽ chết ở nhà nàng mất thôi.

45. Chương 45

Mưa rào vội vã, lúc hoàng hôn buông xuống đột nhiên ngừng lại, nước đọng rơi xuống nền đất. Thái dương chênh chếch, sắc tối tầng tầng hiện lên, giọt nước tí tách rơi trên lá ngô đồng, hòa vào trong bóng đêm nhuộm dần một mảnh ẩm ướt.

Sở Minh Duẫn đẩy cửa đi ra ngoài, vào trong đình, từ trong tay áo lấy ra một cây sáo ngọc bích gọi Hắc Vũ điểu đến, đem một phong mật thư nhét vào trong ống trúc sau đó thả bay đi.

Nhánh ngô đồng một màu xanh lục, trong yên tĩnh bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân, tựa hồ là có người từ bên ngoài tiểu viện bước nhanh mà đi, từ xa đến gần.

Sở Minh Duẫn thu hồi ánh mắt nhìn nơi xa, lơ đãng quay đầu nhìn lại, nơi cửa viện lờ mờ, bỗng nhiên có một kiện y phục bạch sam xẹt qua, đặc biệt dễ thấy.

Hắn hơi nhíu lông mày, trong nháy mắt liền xuất hiện ở phía sau người kia, "....Tô đại nhân?"

Đối phương thân hình đột nhiên cứng đờ, tiện đà xoay người lại, dưới ánh đèn u ám mơ hồ hiện ra khuôn mặt Tô Thế Dự, y gật gật đầu, xem như là trả lời.

Sở Minh Duẫn lông mày quấn chặt thành một đoàn, chợt giãn ra, khẽ cười thành tiếng, "Ngươi đang làm gì?"

Y cũng không nói, nhìn quanh bốn phía phát hiện không có người, mới yên lòng, ngón tay trỏ kề sát bên môi không tiếng động mà 'Xuỵt' một tiếng, sau đó liền quay người đi vào trong phòng Sở Minh Duẫn.

Sở Minh Duẫn như có điều suy nghĩ dõi theo động tác của y, ngay khi y ra hiệu hắn cùng trở lại trong phòng, lại tiện tay đóng cửa phòng, đi lên chộp lấy tay nhìn về phía hắn. Đối phương quay người lại tiếp tục đi tới tiếp cận thêm vài bước, Tô Thế Dự khuôn mặt ôn tuấn nho nhã mang theo ý cười sát lại gần.

Sở Minh Duẫn mặc y thân cận, ánh mắt sắc lạnh đảo qua mặt y, nhìn thẳng vào trong đôi mắt kia. Đối phương rũ mắt xuống, tầm nhìn dịch ra, hơi nghiêng đầu, động tác thong thả ám muội giống như là muốn hôn lên môi hắn.

Chẳng qua còn thiếu một tấc.

Sở Minh Duẫn đột nhiên giơ tay chặn lại cổ họng y khóa kín, tiếng xương gãy nứt kèm theo thanh âm 'Leng keng' vang lên giòn giã, một thanh đoản đao từ trong tay áo trắng thuần rơi ra ngoài. Hắn giơ tay kéo xuống một tấm mặt nạ da người, phía dưới nhất thời lộ ra khuôn mặt thanh tú phồng thành màu đỏ tím, vừa há miệng máu tươi liền tuôn ra, giãy dụa khôn kể.

Mặt nạ xúc cảm ôn nhuyễn, vô cùng giống da người, chế tác tinh xảo, Sở Minh Duẫn hướng về phía ánh nến quan sát tỉ mỉ chốc lát, cười lạnh thành tiếng: "Ngay cả nửa phần thần thái cũng học không giống, còn dám giả trang Tô Thế Dự ám sát ta." Hắn giơ tay, nhấc hai chân đối phương rời khỏi mặt đất, "Để ta ngẫm lại xem, là nên khen ngươi can đảm hơn người, hay là chê ngươi mệnh quá dài đây?"

Trong cổ họng đối phương phát ra thanh âm vỡ vụn thống khổ nghẹn ngào, theo tiếng run lên bần bật, thân thể căng thẳng mềm nhũn xuống, không còn khí tức.

Sở Minh Duẫn buông tay ra, thi thể trầm thấp ngã xuống đất, hắn liếc mắt một cái cũng lười nhìn nhiều, ngược lại đem tấm mặt nạ kia hơ qua ngọn nến, đốt thành một đoàn đen thùi, mùi vị quái dị khó mà nói rõ tràn ngập trong phòng.

Sở Minh Duẫn nhíu mày hơi suy nghĩ một chút, nhấc chân đi đến tiểu viện Tô Thế Dự.

Hành lang uốn khúc vài vòng, sau đó chợt thấy có người đối diện đi tới, là Vũ Văn Chuẩn một thân một mình.

Đêm đã dần sâu, trên hành lang đỏ thắm treo thêm mấy ngọn đèn sáng rực, bốn phía không một tiếng người.

Sở Minh Duẫn làm như không thấy đi thẳng về trước, chỉ muốn cùng hắn gặp thoáng qua. Vũ Văn Chuẩn lại chợt dừng bước, không thể ức chế mà hồi tưởng lại tình hình lúng túng giữa ban ngày. Làm sao cũng không nghĩ ra Sở Minh Duẫn khi đó đến tột cùng là nói cái gì với Tô Thế Dự, mới có thể khiến một tên khí chất nhã nhặn nho nhã đạt đến trình độ như vậy, trong lòng vẫn luôn oán giận, lời nói châm chọc một cách tự nhiên mà ra khỏi miệng: "Sở tướng quân muộn như vậy còn có việc gì bận rộn a?" Vũ Văn Chuẩn cười gằn thanh, "Cũng đúng, một mỹ nhân giống như tướng quân, thật khiến người ta khó có thể tưởng tượng ngươi ngồi lên vị trí này như thế nào."

Sở Minh Duẫn nghe vậy bước chân dừng lại, nhìn ánh nến đang nhảy múa cách đó không xa, đột nhiên hỏi: "Vũ Văn Kiêu là gì của ngươi?"

Vũ Văn Chuẩn nhất thời không hiểu, "Là Hoàng huynh của ta."

"Nghe ngữ khí, ngươi rất ngưỡng mộ hắn?" Sở Minh Duẫn hỏi.

"Tất nhiên." Vũ Văn Chuẩn nhìn bóng lưng Sở Minh Duẫn, không nhịn được mấy phần ngạo mạn, "Năm đó Hoàng huynh quét sạch tam Châu mười hai Quận, khiến người Hán ăn nuốt không trôi, khí khái như vậy, cho dù cuối cùng chết trận sa trường cũng là anh hùng Hung Nô của chúng ta! Ai không ngưỡng mộ?"

"A, chết trận sa trường." Sở Minh Duẫn nhẹ giọng nở nụ cười, ngoái đầu lại nhìn hắn, nửa khuôn mặt ẩn trong bóng tối, mờ mịt không rõ, "Muốn biết hắn chết như thế nào trong tay ta không?"

Vũ Văn Chuẩn sững sờ, "Cái…cái gì?"

"Nghĩ đến Hung Nô chắc là sẽ không nói cho các ngươi biết." Sở Minh Duẫn từ từ quay người sang, đối diện hắn, "Giữa sa mạc rộng lớn, ta có thể thẳng xông vào trăm dặm công thành đoạt đất mà không mất phương hướng, ngươi biết tại sao không?"

"Tại sao?" Vũ Văn Chuẩn theo bản năng hỏi.

Sở Minh Duẫn nhếch khóe môi, cười nhẹ nói: "Hoàng huynh ngươi nói cho ta."

"Nói bậy!" Vũ Văn Chuẩn cả giận nói, "Hoàng huynh tuyệt đối sẽ không phản bội Hung Nô chúng ta!"

"Vậy ngươi giải thích tại sao trong sa mạc ta chưa bao giờ gặp qua phục kích?" Sở Minh Duẫn hơi nhíu đuôi lông mày, lẳng lặng nhìn hắn, Vũ Văn Chuẩn nhất thời nghẹn trụ, Sở Minh Duẫn liền cười nhẹ tiếp tục nói: "Trong vòng mười chiêu ta bẻ gảy một nửa xương cốt Vũ Văn Kiêu, bắt sống hắn. Nơi doanh trại đóng quân có một dòng sông, ta đem hắn quấn chặt trói lên trên cột gỗ thả xuống dưới sông."

Sở Minh Duẫn ngữ điệu nhàn nhạt, hờ hững, ý cười lại sâu sắc thêm vài phần, nhìn Vũ Văn Chuẩn nói: "Có muốn ta nói cho ngươi biết đó là cảm giác thế nào không?"

"Sẽ không chết, nhưng nước biển sẽ liên tiếp không ngừng tràn vào mũi miệng của hắn, hắn giờ nào khắc nào cũng phải giãy dụa hô hấp với thủy triều, hơn nữa nước mặn còn có thể ngâm vào da thịt hắn, lăng trì vết thương của hắn, nhiều lần dằn vặt đến mức trong đầu cũng chỉ còn lại ý niệm tự sát không hơn. Hơn nữa a, máu toàn thân cũng sẽ thuận theo chảy ngược lên trên đầu, thời gian lâu dài, tròng mắt sẽ rơi ra, nhanh như chớp, lăn tới bên chân ngươi."

Vũ Văn Chuẩn kinh ngạc nhìn nam nhân dung mạo diễm lệ đang cười trước mắt, lời nói ra không mang theo một tia tình cảm nào, trong lồng ngực tựa như cũng có nước biển rót vào, máu khắp người từng chút một nguội lạnh dần.

"Chỉ hai ngày hắn đã không chịu đựng được, thời điểm được thả ra nằm nhoài bên chân của ta, ngươi biết giống cái gì không?"

Cổ họng giống như gắt gao bị tắc nghẽn, Vũ Văn Chuẩn sắc mặt tái nhợt, ý tứ Sở Minh Duẫn hắn nghe rõ ràng, lại chỉ có thể phun ra một câu: "Ngươi… Ngươi làm sao có thể… Làm sao có thể đối với hắn như vậy?!"

"Được làm vua thua làm giặc, có gì không thể? Vũ Văn Kiêu lúc trước đồ thành nên tự có giác ngộ như vậy." Sở Minh Duẫn nói, "Vũ Văn Kiêu thời điểm lần thứ nhất nhìn thấy ta, hắn nói với ta câu nói tương tự ngươi, hắn nói ta mỹ nhân như thế, nên bắt sống đưa vào trong quân chơi đùa."

"Lúc hắn như con cẩu nằm úp sấp ở trước mặt ta, ta liền hỏi hắn: Hoàng tử điện hạ, hiện tại, còn cảm thấy ta đẹp không?"

Sở Minh Duẫn chậm rãi thẳng tắp đến gần Vũ Văn Chuẩn, hắn đến gần một bước, Vũ Văn Chuẩn liền lui lại một bước, cuối cùng lưng chạm vào cột trụ không thể lui được nữa. Sở Minh Duẫn rõ ràng đứng vững bên cạnh hắn, hơi cúi người lại gần nhìn vào trong mắt hắn, đột nhiên lộ ra một nụ cười khiến người kinh tâm động phách, "Hoàng tử điện hạ, hiện tại, còn cảm thấy ta đẹp không?"

Vũ Văn Chuẩn há miệng, còn chưa kịp phát ra âm thanh liền bị một bàn tay bóp chặt cần cổ.

Sở Minh Duẫn ý cười tất cả thu lại, mặt mày như lưỡi dao ác liệt, "Thật không hổ là trẻ tuổi nóng tính, ngay cả mùi máu tanh trên chiến trường cũng chưa từng ngửi qua, lại dám ở trước mặt ta diễu võ dương oai."

"Ngươi dám…" Vũ Văn Chuẩn nắm lấy tay hắn, tê thanh nói: "… Thả ra!"

Sở Minh Duẫn nghiêng người, thấp giọng nói: "Ta cũng có thể nói trắng ra cho ngươi biết, cắt đất minh ước là một chuyện không thể đàm luận. Nếu như tất cả bọn họ đều đáp ứng, vậy ta sẽ giết ngươi. Hai nước giao chiến thì lại làm sao, ngươi cảm thấy ta sẽ sợ sao?"

Vũ Văn Chuẩn cầm tay hắn chỉ muốn liều mạng đẩy ra, cái tay kia lại như đúc bằng sắt không mảy may xê dịch, cảm giác nghẹt thở không ngừng dâng lên, chỉ còn lại hai mắt đỏ ngầu chặt chẽ nhìn hắn chằm chằm.

"Chẳng qua, " Sở Minh Duẫn đột nhiên buông tay ra, lui lại một bước, "Ta trái lại thật ra không cảm thấy Hung Nô vương sẽ ngu xuẩn đến mức vì một nhi tử không được sủng ái mà cùng Đại Hạ khai chiến." Hắn tựa tiếu phi tiếu liếc mắt nhìn Vũ Văn Chuẩn đang ôm cổ họng ho khan, "Ngươi cảm thấy thế nào?"

Vũ Văn Chuẩn cố sức bình phục hô hấp, không nói một lời, ánh mắt triệt để âm u.

46. Chương 46

Trên song cửa sổ chấn động, Hắc Vũ điểu đậu lên bệ cửa sổ dược lư, ngửa đầu kêu to vài tiếng.

Tần Chiêu quay đầu lại liếc mắt một cái, đem chén trà đặt trước mặt Đỗ Việt, đi qua gỡ xuống mật hàm.

Đỗ Việt gác lại dược đan trong tay, vượt qua đống dược liệu phơi dưới đất, thò đầu qua hỏi: "Viết cái gì vậy?"

"Sư ca dặn dò nói muốn thăm dò thái độ của mấy vị thần tử trong triều đối với việc cắt đất kết minh với Hung Nô." Tần Chiêu thu hồi tốt phong thư.

"Cái này còn phải hỏi?" Đỗ Việt quyết đoán nói, "Khẳng định là không thể để cho người ngoài!"

Tần Chiêu nhìn y, gật gật đầu, "Sư ca cũng có ý này."

Đỗ Việt ngẩn người, lập tức đoán được nguyên ý Sở Minh Duẫn viết trong thư. Y ngượng ngùng thu hồi tầm mắt, cúi người đem dược liệu thu trở về trong hộp, Tần Chiêu im lặng không lên tiếng tiếp tục hỗ trợ, một đôi tay khớp xương rõ ràng nhiều năm cầm đao cầm kiếm, nhưng có thể đem thảo dược phân loại đến vô cùng thành thục.

Đỗ Việt nhẫn lại nhẫn, cuối cùng vẫn là không nhịn được mở miệng nói: "Ai, Tần Chiêu, ngươi cảm thấy… Sở Minh Duẫn đến tột cùng là hạng người gì?"

Tần Chiêu động tác chưa dừng lại, suy nghĩ một chút, hỏi ngược lại: "Ngươi cảm thấy thế nào?"

"Ta cảm thấy… Ta…" Đỗ Việt gãi đầu một cái, "Ta cùng họ Sở xấu xa kia là giao tình bao nhiêu năm, trước kia ta cảm thấy mình biết được, nhưng bây giờ lại cảm thấy không biết."

"Nói thế nào?" Tần Chiêu hỏi.

"Chính là…" Đỗ Việt nặng nề thở dài, kéo ghế qua ngồi xuống, đem chuyện lúc trước Sở Minh Duẫn ném ngọc bội cắn răng nghiến lợi nói cho Tần Chiêu nghe, "Không nói những cái khác, biểu ca ta là có lòng tốt đưa cho hắn ngọc tốt như vậy, hắn cứ như vậy ném a! Năm đó lúc ở Thương Ngô sơn ta chỉ cảm thấy tính cách hắn thật sự là muốn ăn đòn, nhưng mà mấy năm không gặp, nhìn hắn hiện tại bộ dáng ngoan tuyệt như vậy, ta thật sự không rõ hắn đang suy nghĩ gì."

"Sư ca không thay đổi, vẫn luôn như vậy." Tần Chiêu nói.

"Ngươi chắc chắn chứ?" Đỗ Việt một mặt hoài nghi.

"Năm đó trên núi ngoại trừ hai vị sư phụ, chỉ có ba người chúng ta, sư ca đối với chúng ta không có cảnh giác, ngươi đương nhiên không phát hiện được." Tần Chiêu cũng ngồi xuống, nói: "Từ khi xuống núi tới nay, vô luận người phương nào đưa đồ vật, chỉ cần không rõ dụng ý, sư ca đều sẽ không chút do dự mà hủy diệt, đích xác cũng bởi vậy tránh được rất nhiều mầm họa."

"… Như vậy sao." Đỗ Việt buồn buồn lên tiếng, yên lặng nửa ngày, lại nhíu mày thấp giọng nói: "Sở Minh Duẫn hắn… Đến cùng là có lai lịch gì?"

Tần Chiêu lắc lắc đầu.

"Không thể nào?!" Đỗ Việt ngạc nhiên, "ngay cả ngươi cũng không biết?!"

"Sư ca chưa bao giờ từng cùng bất luận người nào nhắc đến." Tần Chiêu nói, "Hơn nữa người ở trên Thương Ngô sơn sớm nhất không phải là ngươi?"

"Đúng vậy. Khi đó Bách Lý sư phụ ngay từ đầu rõ ràng đã nói là không thu đồ đệ, nhưng sau khi ta đi thăm người nhà trở lại liền phát hiện nhiều hơn một tên Sở Minh Duẫn, ta hỏi sư phụ chuyện gì xảy ra, sư phụ chỉ nói hắn là hài tử một vị cố nhân của Bách Lý sư phụ." Đỗ Việt bỗng nhiên vỗ bàn đứng dậy, "Đúng rồi, lúc ta vừa nhìn thấy tên họ Sở kia ta có hỏi hắn rồi, nhưng ngươi biết hắn nói gì với ta không?"

"Cái gì?"

"Hắn nói hắn thật ra là cô hồn dã quỷ, bởi vì có chấp niệm nên mới chết không sạch sẽ, trên Thương Ngô sơn linh khí vượng, hắn tu hành xong sẽ đi ăn thịt người!" Đỗ Việt xúc động phẫn nộ không thôi.

Tần Chiêu nhìn y, "Ngươi tin?"

"Tin a." Đỗ Việt nói như chuyện đương nhiên.

Tần Chiêu lặng lẽ được mở mang một tầm mắt mới.

Đỗ Việt tiếp tục nói: "Ta còn hỏi hắn trước đây đã ăn qua thịt người sao, hắn nói ăn qua rồi. Thật đúng là con bà nó, bởi vì cái này mà ta vẫn luôn có chút sợ hắn, đến bây giờ cũng không đổi được nữa!"

Tần Chiêu: "…"

"Điều này cũng không thể trách ta tin a!" Đỗ Việt vội vàng nói bổ sung, "Tần Chiêu ngươi cũng không phải không biết, ban đầu họ Sở cả ngày mặt lạnh không có một nửa phản ứng của con người, thời điểm ta hỏi hắn mấy thứ này hắn đang ngồi trên một hố đá, xung quanh tất cả đều là sương trắng, sau đó hắn đột nhiên nhìn ta nở nụ cười, con bà nó lần đầu tiên a, ngươi không biết lúc đó cái ánh mắt kia của hắn, làm ta sợ muốn chết!"

Tần Chiêu thở dài, thanh âm chậm rãi nói: "Ta rõ ràng ý của ngươi."

Cho đến bây giờ hồi tưởng lại trong lòng vẫn còn sợ hãi, Đỗ Việt vỗ vỗ ngực ngồi xuống, lại nghe Tần Chiêu chầm chậm mở miệng: "Sư phụ hiển nhiên biết được sự tình của sư ca, thế nhưng cũng im lặng không đề cập tới. Bất quá sư phụ ở trong đêm sư ca từ biệt uống rất nhiều rượu, sau khi say mơ hồ nói vài câu."

"Bách Lý sư phụ nói cái gì?" Đỗ Việt hỏi tới.

Tần Chiêu nhíu chặt lông mày, "Đêm hôm ấy ta đi thu thập bàn rượu, sư phụ đột nhiên thở dài nói sư ca chọn đi con đường này thực sự quá khổ, ta hỏi tại sao, sư phụ chỉ nói cho ta…" Hắn đối diện ánh mắt mong đợi của Đỗ Việt, lại rũ mắt xuống, do dự nói:

"Hắn muốn lấy sức một mình thay đổi toàn bộ thiên hạ, nếu không thể thành đại nghiệp, đương nhiên sẽ chết không có chỗ chôn."

Sở Minh Duẫn dừng bước, ngước mắt ngóng nhìn ánh đèn dầu xuyên qua cánh cửa sổ, vầng sáng mỏng manh nhuộm vào bụi cây trong sân, tàn hoa ẩm ướt, quang ảnh vụt tắt.

Hắn đi tới thềm đá, đang muốn giơ tay, cửa lại từ bên trong mở ra, đột nhiên không kịp chuẩn bị mà chống lại tầm mắt Tô Thế Dự, Sở Minh Duẫn chưa kịp hoàn hồn, "Làm sao ngươi biết ta đến?"

Tô Thế Dự cười nhạt, “Nghe thấy tiếng bước chân Sở đại nhân.” Hắn nghiêng người để Sở Minh Duẫn vào nhà, “Chỉ là không biết Sở đại nhân có chuyện gì?”

“Có chuyện muốn hỏi.” Sở Minh Duẫn ngồi xuống, hướng trên án thư tùy ý quét mắt một cái, “Ngươi đang làm gì?”

“Vừa mới đây Lục Thượng thư đem mấy tấu chương vài ngày trước Hình bộ mới tổng kết xong cho ta, mới vừa nhìn vài tờ.” Tô Thế Dự rót chén trà, “Sở đại nhân muốn hỏi cái gì?”

“Có người nào thường hay nhìn chằm chằm vào mặt của ngươi không?” Sở Minh Duẫn suy nghĩ một chút, lại bổ sung, “Ngoại trừ ta.”

Tô Thế Dự nghe vậy không khỏi nở nụ cười, lại thấy hắn cũng không có ý nói đùa, tỉ mỉ suy nghĩ một chút, thẳng thắn nói: “Ngoại trừ Sở đại nhân, ngược lại ta không thấy người khác có hành động như vậy.”

“….Vậy Tô đại nhân khi ở Hoài Nam, phải có chút thị hầu thường xuyên bồi ở bên cạnh?”

Tô Thế Dự gật đầu, “Ta đối với Hoài Nam chẳng hề quen thuộc, tất nhiên phải có thị hầu ở bên chỉ dẫn.”

Sở Minh Duẫn hiểu rõ, ý vị nở nụ cười thành tiếng, tiện tay cầm lấy chén trà.

“Sở đại nhân hỏi cái này là có ý gì?” Tô Thế Dự không hiểu nói.

“Không có gì, ” Sở Minh Duẫn uống xong hớp trà, lại tiếp tục mở miệng: “Chuyện Thôi Ân lệnh Tô đại nhân chuẩn bị như thế nào?”

“Nội dung điều lệnh ta từ lâu đã vạch định xong, cũng đã trình qua bệ hạ, ” Tô Thế Dự nói, “Chỉ là muốn thuận lợi thi hành, ngoại trừ tội trạng Hoài Nam vương phản loạn, vẫn cần một vị chư hầu Vương dẫn đầu mới được.”

“Xem ra Tô đại nhân đã tìm được người thích hợp rồi.” Sở Minh Duẫn nhìn y.

Tô Thế Dự cười cười, “Đã truyền tin cho Tây Lăng vương, khoảng chừng đợi sau khi chúng ta trở về Trường An không lâu hắn có thể sẽ đến.”

“Tây Lăng vương?” Đầu ngón tay mạn bất kinh tâm điểm nhẹ trên chén sứ Thanh Hoa, Sở Minh Duẫn trầm ngâm, “Tây Lăng vương cùng các phiên vương khác đều có chút giao tình, cũng coi như có mấy phần danh vọng, bây giờ cần tìm một người an ổn nhất, ngươi ngược lại tuyển chọn không tồi.”

“Nếu Sở đại nhân cũng đã nói như vậy, xem ra là sẽ không kém.” Tô Thế Dự cười nói, hắn thấy Sở Minh

Duẫn dường như không nói tiếp đoạn sau, hơi có chút nghi hoặc mở miệng nói: “Sở đại nhân không có gì khác muốn hỏi sao?”

“Hỏi cái gì?” Sở Minh Duẫn thiêu mi, cười dài nói, “Hỏi ngươi có chịu đáp ứng ta không, ngươi không phải không để ý đến ta sao?”

“Ta cũng không phải chỉ cái này.” Tô Thế Dự thu lại con ngươi, nhạt thanh cười nói, “Liên quan đến chuyện Hung Nô muốn cắt đất kết minh, Sở đại nhân không có gì muốn hỏi ta sao?”

Sở Minh Duẫn một tay nhàn nhàn chống cằm, cười dịu dàng nhìn y, “Không có a.”

Tô Thế Dự hơi nhíu lông mày, “Theo như lúc trước Ngụy thượng thư nói, thái độ Sở đại nhân lúc đó cứng rắn không giống bình thường. “

Sở Minh Duẫn tùy ý nở nụ cười, “Từ trước đến nay võ chủ chiến, văn chủ hòa, có chuyện gì đáng ngạc nhiên.”

Tô Thế Dự nhìn hắn, “Nhưng mà ta cũng là văn thần.”

“Ngươi không giống.”

“Tại sao lại không giống?”

Sở Minh Duẫn chống lại tầm mắt y, hoãn thanh cười nói: “Nơi nào cũng không giống.”

Tô Thế Dự nhất thời không trả lời được.

Sở Minh Duẫn câu khóe môi, bình tĩnh nhìn y, chợt nhớ tới cái gì, đứng dậy tiến lên một bước.

Bỗng nhiên lại cách quá gần, mùi đàn hương u nhiên xông vào mũi, Tô Thế Dự theo bản năng lui lại một bước, “Làm sao vậy?”

“Trốn cái gì, ta cũng sẽ không ăn thịt ngươi.” Sở Minh Duẫn đè lại vai y, ánh mắt rơi vào trên mặt y, “Đột nhiên muốn xem thử một chút, nếu là chính chủ….Thì sẽ là cảm giác gì.”

Tô Thế Dự không rõ vì sao mà nhíu lông mày, nhưng quả thực cũng không lại nhúc nhích.

Sở Minh Duẫn từng chút một chầm chậm tới gần, tầm mắt hóa thành sợi gút mắt nhỏ nhắn đặt lên mặt mày Tô Thế Dự, đem khuôn mặt y tỉ mỉ nạp vào trong đáy mắt.

Khẽ nhíu lông mày, ánh mắt chỉ rơi xuống thân ảnh chính mình, cùng với khóe môi nhạt sắc ý cười như có như không.

Hô hấp nhẹ nhàng, thổ tức có thể cảm giác được khoảng cách.

Đây mới là người trong lòng hắn, cụp mắt cười yếu ớt tất cả đều là phong hoa che lấp không được, càng là không nhiễm bụi trần thanh nhã, ngược lại càng khiến hắn nổi lên khát vọng sâu nhất.

Muốn đụng vào, muốn chiếm làm của mình.

Lặng yên phát sinh ra một tia khô nóng, Sở Minh Duẫn mâu sắc dần sâu đậm, hắn lại kề sát đi tới, hôn lên lòng bàn tay Tô Thế Dự.

"..."

Sở Minh Duẫn ngước mắt nhìn bàn tay giơ lên cản người của y, đuôi mắt nóng cháy, bỗng nhiên loan mi mang theo ý tứ khiêu khích.

Tô Thế Dự trong lòng hơi động, lòng bàn tay lập tức truyền đến xúc cảm ôn nhuyễn, kèm theo một chút liêu nhân gây rối lòng người, y theo bản năng thu tay lại lại bị Sở Minh Duẫn một phen cầm chặt, lại càng khó phân tâm tránh thoát động tác hắn.

Tay Tô Thế Dự ấm áp khô ráo, năm ngón tay thon dài khớp xương rõ ràng. Sở Minh Duẫn hôn qua lòng bàn tay y, lại dùng đầu lưỡi miêu tả dọc theo vân tay y, hô hấp cũng dây dưa vướng vít đến tận ngón tay hắn. Một đường liếm hôn từ trong lòng bàn tay đến đốt ngón tay, Sở Minh Duẫn lần thứ hai chầm chậm giương mắt, thẳng xem tiến vào đáy mắt Tô Thế Dự, ý cười dịu dàng, há mồm liền cắn lên đầu ngón tay của y, đầu lưỡi cũng linh hoạt liếm qua, chiếu vào trong con ngươi Tô Thế Dự một điểm lập loè đỏ bừng.

Y vô ý thức bấm tay, chặn lại hàm răng Sở Minh Duẫn. Sở Minh Duẫn trừng mắt nhìn y, trong cổ họng áp ra một tiếng cười nhẹ, hàm răng khẽ cắn trên xương ngón tay y, lại chụp lên cổ tay y cũng không an phận mà vuốt nhẹ.

Hắn cảm thấy Tô Thế Dự cứng đờ, hắn thấy được tròng mắt Tô Thế Dự cũng rơi vào một mảnh hỗn độn.

Sở Minh Duẫn buông miệng ra, ánh mắt rơi xuống trên mu bàn tay hắn vừa mới hôn xuống, ngược lại lôi kéo tay y dán lên bên sườn mặt mình, thân hình hơi nghiêng, lần thứ hai đi tới gần.

Bốn mắt nhìn nhau, không hề chớp mắt, cũng không nháy một cái, vừa như ván cờ giằng co, lại vừa như chiến sự giằng co, không ai dời mắt, càng không có người né tránh.

Dưới mái hiên giọt nước rơi lên lá ngô đồng cũng bị kéo dài tới cực độ thong thả. Ngửi thấy khí tức an

thần hương trên người y, cảm giác được y cũng dần nóng lên, khóe môi dĩ nhiên đã cọ qua.

Tiếng bước chân cùng thanh âm gõ cửa gấp gáp đột nhiên vang lên, Tô Thế Dự như bị sấm sét nổ tỉnh đột nhiên lui lại, Sở Minh Duẫn xoa trán quay đầu hướng về phía ngoài cửa trách mắng: "Hơn nửa đêm ồn ào cái gì, không muốn sống chăng?"

Trong giọng nói hung tàn hù đến người ngoài cửa sững sờ, hoảng loạn nói: "Đại… Đại nhân, bên Ngụy thượng thư có đại sự xảy ra, bệ hạ triệu gấp ngài đến đại điện!"

47. Chương 47

Trên đại điện trường săn, các vị chư thần đứng hai bên, Hộ bộ Thượng thư Ngụy Tùng một mình quỳ trong điện.

Lý Duyên Trinh quét nhìn một vòng, ánh mắt cuối cùng rơi vào trên người Ngụy Tùng, chậm rãi mở miệng: "Vừa rồi có người bẩm báo với trẫm, nói là Ngụy ái khanh thông đồng với địch phản quốc…"

Lời hắn còn chưa dứt, thân hình lọm khọm của Ngụy Tùng run lên bần bật, mở miệng hô: "Bệ hạ, lão thần oan uổng a!"

Thần tử trong điện có người âm thầm hít một hơi khí lạnh, tiếng nghị luận bắt đầu yên lặng nổi lên, ánh mắt ném ra nhất thời khác nhau.

Lý Duyên Trinh giơ tay lên một cái, người trong điện yên tĩnh vài phần, hắn tiếp tục nói: "Vì sao bỗng nhiên tới đây nói chuyện?"

Thị vệ trưởng lên tiếng ra khỏi hàng quỳ xuống, quay đầu nhìn lại liếc mắt một cái, liền có hai tên thị vệ đè lên nam nhân trên điện, hắn hỏi Ngụy Tùng: "Xin hỏi đây là người trong phủ Ngụy thượng thư?"

Ngụy Tùng nghiêng đầu liếc nhìn cái người đang nơm nớp lo sợ mà quỳ xuống kia, đáp: "Không sai, là người hầu của ta."

Thị vệ trưởng thu hồi tầm mắt, cúi người, hai tay nâng quá đỉnh đầu dâng lên một phong thư, cung kính nói: "Hồi bẩm bệ hạ, chúng thần buổi đêm tuần săn *(kiểm tra nơi săn bắn)* ở bên ngoài, nhìn thấy xung quanh nơi ở của sứ thần Hung Nô có một người hành vi lén lút, mới tiến lên xem xét sau đó phát hiện ra người này. Thần thấy hắn trả lời quanh co, thần sắc kinh hoảng như đang giấu giếm thứ gì, tiếp đó thì đoạt được phong thư này. Thần không dám vu oan trọng thần triều đình, vì sao lại nói tội thông đồng với địch phản quốc, " hắn ngừng lại, trầm giọng nói: "Bệ hạ nhìn nội dung trong thư liền biết."

Thái giám tự giác xuống dưới cầm phong thư, mở ra đưa cho Lý Duyên Trinh. Sau khi xem qua sơ lược,

Lý Duyên Trinh nhíu nhíu mày, nhất thời không nói gì, lại cẩn thận mà nhìn xuống.

Thị vệ trưởng ngồi dậy, nói: "Ngụy thượng thư ở trong thư nói có thể trợ giúp Cửu hoàng tử Hung Nô kết làm đồng minh, lấy được năm tòa thành trì, dùng cái này để tỏ rõ tâm ý. Trong thư ngôn từ có bao nhiêu thân cận cùng Hung Nô, thậm chí nói thẳng ý nguyện vì Hung Nô phục vụ…"

"Hoàn toàn là nói bậy!" Ngụy Tùng không thể ức chế lên tiếng ngắt lời hắn, cả người run rẩy.

Trong đám người sớm đã rối loạn, thì thầm to nhỏ.

Sở Minh Duẫn mặt không biểu tình nhìn Ngụy Tùng, Tô Thế Dự hơi nhíu lông mày, bọn họ thấy rõ, sắc mặt Ngụy Tùng theo từng lời nói của thị vệ trưởng từng tấc từng tấc tái nhợt, bây giờ đã là mặt không còn chút máu.

Trong tiếng nói lộn xộn đột nhiên có người thở dài một cái, "Nguyên lai là như vậy, " Công bộ Thượng thư Nhạc Vũ Hiên thẳng tắp nhìn về phía Ngụy Tùng, bỗng nhiên giống như tỉnh ngộ, "Lúc trước Ngụy đại nhân cùng Sở đại nhân tranh chấp không ngớt, khăng khăng muốn cắt đất kết minh, thuật lại nguyên do từng cái từng cái hợp tình hợp lý, ta cho là Ngụy đại nhân thân là Hộ bộ Thượng thư, quả thật là quan tâm dân sinh, trong lòng còn kính nể không thôi, dốc toàn lực chống đỡ. Không nghĩ tới…" Hắn chậm rãi lắc lắc đầu, "Cũng chỉ vì muốn dâng tặng lễ vật cho Hung Nô."

"Ngày đó từng lời từng chữ ta nói đều xuất phát từ phế phủ!" Ngụy Tùng nói, "Hung Nô cùng Đại Hạ ta đời đời nợ máu, dù cho có thể tạm thời gác lại quan hệ lui tới, nhưng ta sao có thể sẽ tư thông với địch bán nước, quỳ gối trước Hung Nô!"

Nhạc Vũ Hiên quay đầu than thở, không trả lời lại.

"Ngụy đại nhân, trong thư viết như vậy, những gì ta nói đều là thật." Thị vệ trưởng lại nói, "Huống hồ người truyền tin cho Ngụy đại nhân không phải là bắt được từ nơi ở của Hung Nô?"

Thị vệ chạm đến ánh mắt thị vệ trưởng, tay đặt trên vai tùy tùng hơi buông lỏng.

Tùy tùng ngẩng đầu lên lại cuống quít cúi đầu, nói: "Vâng, đêm nay đại nhân giao cho ta đi truyền tin, còn dặn dò nói nội dung quan trọng, cần phải tự tay giao cho Hung Nô hoàng tử mới được, ta không dám trễ nải, nhưng đến nơi mới phát hiện Hung Nô hoàng tử không ở trong phòng, liền đứng đợi ở bên ngoài. Tiểu nhân chỉ là phụng mệnh làm việc… Thật, thật sự cái gì cũng không biết a!"

Thị vệ trưởng nhìn về phía Ngụy Tùng, "Ngụy đại nhân còn có cái gì muốn nói sao?"

"Người phái hắn đi truyền tin trong đêm là ta không sai." Ngụy Tùng nhắm mắt lại, quay đầu nhìn về Tô Thế Dự, "Nhưng mà nội dung bên trong bức thư, ta cũng không biết."

Tô Thế Dự không hiểu chống lại ánh mắt hắn, thị vệ trưởng cũng nghi hoặc liếc mắt nhìn lại, hỏi: "Nếu là thư Ngụy đại nhân viết, Ngụy đại nhân tại sao lại không biết nội dung bên trong bức thư đó?"

"Tô đại nhân!" Cánh tay khô gầy của Ngụy Tùng đột nhiên siết chặt tấm thảm trên điện, gân xanh nổi lên, "Chuyện đến nước này, ngài còn không tính mở miệng sao!"

Sở Minh Duẫn nhíu mày, thấy Tô Thế Dự nháy mắt đồng dạng kinh ngạc, hỏi: "Ngụy đại nhân nói vậy là có ý gì?"

"Tối nay người đến đây uỷ thác ta thay ngươi truyền tin chẳng lẽ không phải đại nhân ngài sao?" Thanh âm Ngụy Tùng ám ách, "Là ngài nói có chuyện quan trọng uỷ thác ta chuyển đạt, là ngài muốn ta tối nay nhất định phải đưa đến, là ngài… Bảo ta giữ bí mật không nói a!"

Trong lòng đều là hoảng sợ, trong điện nhất thời yên tĩnh, giọng của hắn vang vọng khàn khàn, tĩnh lặng mà đập vào trong điện.

Sở Minh Duẫn nhíu mi, trong thời gian ngắn này đột nhiên nhớ tới tiếng bước chân vội vàng ở ngoài tiểu viện, bị thân ảnh bạch sam ngăn cản, dưới ánh đèn u ám lại chuyển thành khuôn mặt Tô Thế Dự, cặp mắt chứa đầy tiếu ý tránh né tầm mắt hắn, cùng với… Dưới tấm mặt nạ kia hoàn toàn là một gương mặt xa lạ.

Ánh mắt hắn chìm nổi, mờ mịt không rõ.

Tô Thế Dự nhíu chặt lông mày, ngữ khí lại bình thản không gợn sóng: "Ta chưa từng uỷ thác Ngụy đại nhân đưa tin."

"Tô đại nhân… Là quả thực không chịu nhận sao?" Ngụy Tùng nhìn chằm chằm Tô Thế Dự nói.

Tô Thế Dự chưa kịp mở miệng, Hình bộ Thượng Thư Lục Sĩ đứng một bên thực sự không nhịn được muốn hòa hoãn bầu không khí giương cung bạt kiếm này, cười nói: "Ngụy đại nhân, ngươi đừng vội, nếu ngươi nói tối nay đã gặp Tô đại nhân, không bằng suy nghĩ thật kỹ là giờ nào, không chừng là nhớ lộn?"

"Giờ Tuất ba khắc."

Lục Sĩ nghe vậy sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, chần chừ nói: "… Ngụy đại nhân, có thể xác định là giờ Tuất?"

"Chắc chắn không sai." Ngụy Tùng như chặt đinh chém sắt nói.

Ý cười trên mặt Lục Sĩ cứng đờ, dần dần nhạt xuống, hắn do dự một lúc lâu, thấp giọng nói: "Tô đại nhân giờ Tuất đang ở trong phòng, ta đích thân đi đưa tấu kết Hình bộ."

Ngụy Tùng đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại, không thể tin.

Lục Sĩ chống lại tầm mắt hắn, đau lòng không thôi.

"… Lục Sĩ?" Ngụy Tùng thanh tuyến run rẩy, "Ngươi và ta tri giao nhiều năm, ngươi cũng không chịu tin ta?"

"Ta đương nhiên tin ngươi, " Lục Sĩ cắn răng nói, "Nhưng vô luận là ta có rời khỏi đó vài phút, vẫn có cung nữ thêm trà, đều tận mắt nhìn thấy Tô đại nhân một bước cũng không rời khỏi."

Ngụy Tùng suýt chút nữa quỳ không vững, run rẩy mà miễn cưỡng chống đỡ thân hình, "Tô đại nhân… Tô đại nhân…"

"Được rồi." Lý Duyên Trinh không thể nhịn được nữa mà lên tiếng, thở dài, "Trẫm tin Tô ái khanh chắc chắn sẽ không có tâm ý mưu phản, ai cũng không cần nhiều lời."

Sở Minh Duẫn ý vị thâm trường liếc nhìn Lý Duyên Trinh một cái.

Trong điện Ngụy Tùng chậm rãi ngẩng đầu lên, động tác khó khăn tựa như dùng hết khí lực đời, trên khuôn mặt già nua trong nháy mắt nước mắt đã chảy ngang dọc, "Bệ hạ tin Tô đại nhân, cũng không chịu tin một lão thần sao?"

Lý Duyên Trinh khuôn mặt lộ vẻ khó khăn, không trả lời.

"Ba mươi bảy năm a!" Ngụy Tùng thê lương nói, "Từ khi lão thần vào triều tới nay, trong ba mươi bảy năm phụ tá quá ba đời đế vương, không dám phụ quân, không dám quên dân! Mười ba năm trước Hung Nô chiến loạn, nạn đói tàn phá bừa bãi, lão thần vì chuẩn bị đầy đủ quân lương không tiếc bán sạch gia sản; sau mấy năm bệ hạ đăng cơ thiên tai không ngừng, cũng là lão thần dốc hết tâm huyết khổ sở chống đỡ. Sớm trước gian nguy cũng chưa từng có một tia thối ý, lão thần cần gì phải đến tận bây giờ mới phản quốc a bệ hạ!"

Trong điện không hề có một tiếng động.

Binh bộ Thị lang Hứa Dần đứng ở nơi khuất nẻo thấp giọng, đối người bên cạnh nói: "Ngươi xem bây giờ thế cục này, là Tô đảng muốn nội đấu rồi?"

Những người theo Sở đảng phần lớn là thờ ơ lạnh nhạt, người bên cạnh hắn lạnh giọng cười cười, cũng không nói thẳng.

Trầm mặc nửa ngày, Lý Duyên Trinh cầm tín hàm trong tay lật qua, đối diện trọng thần khắp điện, "Ái khanh nói, trẫm rõ ràng. Chỉ là trong thư này… Đúng là chữ viết của Ngụy ái khanh."

Câu nói này nói đến vô cùng nhạt nhẽo, như khẽ than thở một tiếng, rơi xuống đất lại không một tiếng động, vào trong tai Ngụy Tùng lại như một tiếng sét, bổ lên đầu, lưu lại một mảnh trống rỗng.

Một lúc lâu sau, Ngụy Tùng bỗng nhiên quỳ gối tiến lên, hắn chậm rãi ngẩng đầu nhìn thẳng Lý Duyên Trinh, không khỏi lệ rơi đầy mặt, ngữ khí lại bình tĩnh, "Việc đã đến nước này, lão thần trăm miệng cũng không thể bào chữa. Chỉ là tội tư thông với địch phản quốc này, thần vạn lần cũng không thừa nhận."

"Thần Ngụy Tùng từ khi làm quan đến nay, ba mươi bảy năm, từ đầu đến cuối, chưa từng có một khắc làm việc thiên tư *(vì tình riêng mà làm việc bất hợp pháp)*, càng chưa từng có một khắc làm trái —— mong rằng bệ hạ minh giám!"

Ngụy Tùng đột nhiên cúi người dập đầu xuống, cái trán đầy nếp nhăn thẳng tắp dập xuống đánh vào thềm ngọc.

Một tiếng vang trầm thấp, tóc bạc ngổn ngang, huyết màu đỏ sẫm chậm rãi tràn ra.

Lý Duyên Trinh sửng sốt, lời nói gắt gao kẹt ở trong cổ họng, phun ra nuốt vào không được.

Sở Minh Duẫn được mở rộng tầm mắt, lơ đãng liếc thấy Lục Sĩ mở to một đôi mắt, cả người run rẩy.

Tô Thế Dự liễm mi không nói gì, bỗng nhiên nhớ lại câu hỏi khó hiểu lúc trước của Sở Minh Duẫn ——

"Có người nào thường hay nhìn chằm chằm vào mặt của ngươi không?"

Bàn tay giấu trong tay áo bất giác hơi nắm chặt.

Thống lĩnh cấm quân lo sợ mặt mày tát mét đi theo Sở Minh Duẫn tiến vào trong phòng.

Vị đại nhân này từ trước đến nay hỉ nộ vô thường đến lợi hại, giờ khắc này thần sắc hờ hững, nhìn ra thống lĩnh bộc phát run sợ trong lòng.

Sở Minh Duẫn xoay người lại ngồi thẳng xuống, thống lĩnh đuổi kịp một bước, dưới chân lại đạp lên đồ vật mềm mại. Hắn cúi đầu nhìn xuống, lập tức lui về phía sau hai bước, liếc nhìn Sở Minh Duẫn dựa vào trên ghế, vừa nhìn về phía thi thể trên đất, trố mắt không có cách nào hoàn hồn.

"Ngụy Tùng chết rồi." Sở Minh Duẫn đột nhiên mở miệng, nghe không ra nửa điểm tâm tình.

"Thuộc hạ nghe nói." Thống lĩnh đáp, "Đại nhân, thi thể này là.."

Sở Minh Duẫn mạn bất kinh tâm liếc mắt nhìn một cái, ngón tay trắng thuần điểm nhẹ trên tay vịn, "Ngươi tỉ mỉ nhìn dưới đáy ủng hắn xem."

Thống lĩnh theo lời ngồi xổm người xuống, cúi đầu nhìn, dọc theo mép ủng có bùn đất ẩm ướt dính lẫn vài cánh hoa tàn, "Đây là…" Thống lĩnh tỉ mỉ phân tích, "Hoa Đồ Mi*?".

**Đồ mi hay còn gọi trà mi, hải đường, dum lá hoa hồng (tên khoa học: Rubus rosifolius) là một loài cây bụi nhỏ có gai nhọn thuộc chi Mâm xôi (Rubus) của họ Hoa hồng (Rosaceae), bản địa của các rừng mưa và rừng thưa cây cao trong khu vực Himalaya, Đông Á và miền đông Australia.*

"Ánh mắt ngược lại không tệ." Sở Minh Duẫn khẽ cười thành tiếng, "Lúc ta ở bên ngoài viện ngăn lại người này y đang đeo mặt nạ Tô Thế Dự, tuy rằng mặt nạ kia đã bị ta đốt, nhưng ngươi xem bộ trang phục này cũng có thể nhận ra đi?"

Thống lĩnh luôn miệng xưng vâng, mồ hôi lạnh chảy dài. Trái lại dự định dùng kiếm phân biệt, mới vừa rồi trong kinh hoảng liếc mắt vào trong một cái hắn cơ hồ liền tưởng vị kia ngộ hại Ngự Sử đại nhân.

"Vậy ngươi phải biết Ngụy Tùng đến tột cùng là chịu phó thác của ai nhờ truyền tin, " Sở Minh Duẫn chậm rãi nói, "Cũng nên đoán được y ở đâu dẫm lên hoa Đồ Mi."

Chỉ có ở chân núi Nam, mới có một rừng hoa Đồ Mi.

Thống lĩnh hoảng sợ quỳ xuống, "Đại nhân…"

"Là ta cho ngươi bố trí canh phòng không viết rõ ràng, mới có thể thả người từ chân núi Nam vào được trường săn?"

"Không, dĩ nhiên không phải, " thống lĩnh từ trong hoảng loạn bò lên phía trước, "Là thuộc hạ, là thuộc hạ lười biếng, không có theo lời ngài dặn dò thay đổi thủ vệ, đều là lỗi của thuộc hạ, thuộc hạ nguyên tưởng rằng nhiều năm qua đều…"

"Chấp lệnh không xong, thủ vệ thất trách." Sở Minh Duẫn đánh gãy hắn, "Hộ bộ Thượng thư chết, ngươi có thể thoát khỏi liên quan?"

"Cầu xin đại nhân tha mạng! Là thuộc hạ thất trách, thuộc hạ biết sai!" Thống lĩnh liều mạng ôm lấy chân Sở Minh Duẫn, sắc mặt trắng bệch, "Thuộc hạ nguyện vì đại nhân không quản nhảy vào nước sôi lửa bỏng, thề sống chết cống hiến, cấm quân chính là vật trong túi đại nhân ngài! Cầu xin đại nhân giơ cao đánh khẽ, ngàn vạn lần không nên báo cho bệ hạ!"

Sở Minh Duẫn quấn chặt lông mày, "Buông tay."

Thống lĩnh vội vàng buông tay ra, liên tục dập đầu, "Cầu xin đại nhân tha mạng! Ngụy thượng thư chức quan địa vị cao trọng, một khi bệ hạ biết được, thuộc hạ nhất định không còn đường sống…"

"Được rồi, " Sở Minh Duẫn không nhịn được nói, "Ta nếu như muốn tính mạng ngươi, ngươi còn có thể ở đây?"

Thống lĩnh nhất thời hiểu rõ, âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Tạ đại nhân." Hắn hết sức kính cẩn nghe theo cúi người đi, lấy trán chống dưới mũi giày Sở Minh Duẫn, "Đại nhân có ân cứu mạng, thuộc hạ suốt đời khó quên."

"Ah ——?" Sở Minh Duẫn nghiêng đầu nhìn hắn, âm cuối mang ý cười.

"Đại nhân yên tâm, từ nay về sau vô luận ta có còn là cấm quân, đều ở đây chịu chưởng khống của đại nhân ngài."

48. Chương 48

Năm Ung Hòa thứ chín, lập hạ, vạn vật sinh trưởng, rừng rậm nguyên sơ dày đặc.

Săn thú mùa xuân khí thế vội vàng kết thúc, đế vương đi một vòng trở về thành Trường An. Thời gian qua đi nhiều ngày, trên triều nhắc lại việc cắt đất minh ước cùng Hung Nô, thái độ chúng thần trong triều rõ ràng đã có chuyển biến.

Thần tử thuận theo đều nói không thể kết minh, cho dù lúc trước ủng hộ Ngụy Tùng là giả, cũng sợ hãi bị liên lụy chụp lên tội danh tư thông với địch phản quốc. Trên thềm ngọc trường săn bao hàm tinh lực vẫn chưa tan đi sạch sẽ, người người ngôn từ âm vang, thái độ kiên định. Thái độ thần tử trong triều trước đây cũng tận lực thay đổi, hoặc là nỗ lực khiển trách Hung Nô, hoặc là im lặng không nói.

Đưa mắt nhìn triều chính, lại không có người nào dám tán đồng minh ước.

Đế vương đem ánh mắt rơi vào bên phải, Ngự Sử đại phu trở về vị trí cũ ra khỏi hàng hành lễ, nói rằng Hung Nô tham vọng không biết đủ, nếu thuận theo sự tình kia, như mang củi cứu hỏa. Nhàn nhạt một câu, đại thế đã định.

Thái úy lĩnh mệnh, đi trước từ chối sứ đoàn Hung Nô, dâng lễ mọn an ủi hoàng tử đến đây một đường khổ cực, lập tức đưa người tiễn bọn họ đi.

Vũ Văn Chuẩn một mình ở phía sau trướng ngồi trên mặt đất, nhìn xa xa xuất thần.

Hơn hai mươi năm qua hắn lần đầu lấy hết dũng khí bước vào Vương trướng* tự tiến cử, vốn muốn nói giữa đám huynh đệ chỉ có tiếng Hán của hắn là tốt nhất, sau khi trở về từ Đại Hạ nhất định có thể làm cho người trong tộc nhìn với cặp mắt khác xưa, nhưng không ngờ sẽ là bộ dạng chật vật như vậy. Phản ứng của Phụ Hãn cũng không tính là kịch liệt, tay nắm tẩu thuốc phiện xanh biếc ngậm trong miệng, hít sâu một cái sau đó mệnh hắn lui ra, dường như nhìn nhiều thêm cũng ngại chán ghét.

**Người Hung Nô chuyên sống trong lều, bạt, Vương trướng ở đây giống như cung điện của nhà Vua, người đứng đầu một nước.*

E rằng phụ Hãn nguyên bản đối với hắn cũng không ký thác hy vọng quá lớn, dù sao tên tướng quân người Hán kia nói rất đúng, hắn không được sủng ái, là hoàng tử không còn dùng được.

Vũ Văn Chuẩn đưa mắt nhìn về phía xa, thiên địa mênh mông, gió thổi cỏ lay dê bò hiện rõ, đây là cảnh tượng trên thảo nguyên trăm ngàn năm qua tuyên cổ bất biến *(từ xưa đến nay).*

Từ nhỏ thân hình của hắn so với người Hung Nô thuộc loại gầy yếu, không điều khiển được ngựa, bắn tên cũng là uổng phí, chịu ánh mắt ghẻ lạnh của huynh đệ, bị người ức hiếp không thể bình thường hơn được.

Khi đó hắn thường thường trốn phía sau trướng, một đứa nhóc nho nhỏ, không hề bắt mắt chút nào, có lẽ cũng chỉ có một người phát hiện hắn.

Hoàng huynh hắn Vũ Văn Kiêu thò người qua nói, “Ngươi là ai, tại sao lại một mình ở đây?”

“Vũ Văn Chuẩn, ” hắn hốt hoảng đứng dậy, nước mắt trên mặt chưa khô, “Ta là đệ đệ thứ chín của ngài, bất quá ta rất kém cỏi… Ngài chắc là đối với ta không có ấn tượng gì.”

“Thật sự không có ấn tượng, ” Vũ Văn Kiêu nhìn hắn, “Không ngờ Hung Nô chúng ta cũng có thể sinh ra một người dáng dấp linh khí như thế.”

Vũ Văn Chuẩn ngốc lăng nhìn hắn, không hiểu ý gì. Vũ Văn Kiêu lôi hắn cùng ngồi xuống, “Ta mới vừa đánh thắng trận trở về, trong tộc đều vui mừng, ngươi khóc cái gì?”

Hắn một năm một mười nói, Vũ Văn Kiêu cười đến thoải mái, nửa ngày mới nói, “Vậy thì có cái gì, dáng dấp của ngươi người Hán bên kia cũng không phải dùng để đánh trận. Không bao lâu nữa, phía nam Hại Hạ tất cả đều là của chúng ta, ngươi nhìn qua rất lanh lợi, cưỡi ngựa không được thì dứt khoát đi học tiếng Hán, đến lúc đó giúp ta xử lý đám người Hán kia, thế nào?”

Đương nhiên được.

Khi đó Vũ Văn Kiêu đại thắng trở về, trong lều đều truyền khắp chiến tích hắn một lần hành động đã đánh bại tam châu mười hai quận Đại Hạ, tư thế oai hùng tài ba, là công thần thảo nguyên, là anh hùng trong lòng hắn.

Vũ Văn Kiêu mạnh mẽ xoa nhẹ trên đỉnh đầu hắn, "Vậy lau khô nước mắt đi, nam nhân Hung Nô chúng ta đều làm bằng sắt, khóc sướt mướt như thế còn ra thể thống gì!"

Câu nói này khắc sâu vào trong tâm hắn, dù cho năm năm sau Vũ Văn Kiêu chết trận trên sa trường, da ngựa bọc thây, hắn cũng không rơi lệ, mà là cùng với máu nuốt vào bên trong.

Vũ Văn Chuẩn xen lẫn trong đám người bi ai khóc nhìn xung quanh, thi thể Vũ Văn Kiêu che phủ kín kẽ, nửa điểm vết tích cũng nhìn không được. Hắn muốn tiến lên, phụ Hãn nổi giận đuổi hắn ra, xoay người ném một cây đuốc, mặc cho tro tàn theo gió bay đầy trời.

Hắn đưa tay bắt lấy, hạt bụi xám trắng lướt qua kẽ hở ngón tay, không để lại thứ gì.

Tám năm sau, Vũ Văn Chuẩn cuối cùng từ trong miệng một tên hán nhân xa lạ biết được chân tướng.

Chẳng trách bộ thi thể tìm về kia dáng dấp như thế, nguyên lai anh hùng của hắn vết thương đầy người, nguyên lai anh hùng của hắn xương cốt đã đứt lìa, nguyên lai anh hùng của hắn hốc mắt trống rỗng, nguyên lai anh hùng của hắn đã không còn hình người.

Nguyên lai anh hùng của hắn trước khi chết không chịu được như thế, nguyên lai anh hùng của hắn đã từng phản bội, nguyên lai anh hùng của hắn… Chịu đủ mọi dằn vặt như vậy.

Anh hùng của hắn.

"Ngài tại sao một mình ở đây?"

Vũ Văn Chuẩn đột nhiên hoàn hồn, quay đầu nhìn lại, "Hoàng trưởng…"

Nam nhân mang theo nụ cười đứng trước mặt hắn, khuôn mặt ôn hòa chỉ Hán nhân mới có, "Hoàng tử điện hạ làm sao vậy?"

"Không có gì." Vũ Văn Chuẩn thu lại biểu tình, đứng dậy, "Ta nhận ra ngài, ngài là khách nhân tôn quý của phụ Hãn."

Nam nhân cười cười, "Hoàng tử điện hạ là bởi vì đàm phán thất bại với Đại Hạ nên tâm tình mới không tốt?" Hắn không đợi Vũ Văn Chuẩn trả lời, tự mình nói tiếp: "Ta trước kia cùng Khả Hãn nói qua, có Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự hai người kia còn ở đó, đàm luận này nhất định là không thành. Đáng tiếc Khả Hãn không chịu nghe ta, càng muốn đi ôm cái đinh này, cũng không thể trách hoàng tử điện hạ ngài."

"Ngài có ý gì?"

“Đương nhiên là lấy công mà thủ.”

Vũ Văn Chuẩn quan sát hắn, “Ngài rõ ràng là người Hán.”

“Đúng, ta là người Hán.” Nam nhân cười nói, “Ta muốn tới cùng Khả Hãn đàm luận sinh ý, chỉ tiếc Khả Hãn kéo dài lâu như vậy, còn phái hoàng tử điện hạ ngài đi hoà đàm, cũng không giống như dự định đáp ứng ta.”

“Ngài như vậy… Có thể xem là phản quốc đi?” Vũ Văn Chuẩn hỏi.

“Không thể nói như vậy, ” nam nhân nở nụ cười, “Để đạt thành mục đích cần dùng một ít thủ đoạn, làm một chút trao đổi mà thôi, đôi bên đều có ích, cớ sao không làm?”

“Ngài cũng nói, phụ Hãn cũng không tính đáp ứng ngài, ” Vũ Văn Chuẩn đã vô ý bàn lại, “Chào ngài, ngài tự suy nghĩ đi.”

“Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự, ” nam nhân bỗng nhiên nói, “Hoàng tử điện hạ gặp qua hai người này ở Đại hạ sao?”

Vũ Văn Chuẩn bước chân chợt ngưng, ngước mắt nhìn hắn.

“Xem ra ngài cũng không thích hai người kia cho lắm, ” nam nhân nở nụ cười, “Tương đối khó đối phó, có đúng không?”

“Ngự Sử đại phu kia ta không có cảm giác gì, ôn ôn nhu nhu nhìn qua không có bản lãnh gì thật sự, ” Vũ Văn Chuẩn nói, “Mà Sở Minh Duẫn…” Hắn hơi cắn răng, không tiếp tục nói.

Nam nhân nhỏ giọng, “Ngài không muốn giết hắn sao?”

Vũ Văn Chuẩn ngẩn ra, một luồng hỏa thiêu bốc cháy trong lồng ngực, không thể ức chế mà đau nhức, một chữ hận vô cùng, “Muốn.”

Muốn, muốn giết hắn.

Nam nhân kia sẽ phải trả giá thật lớn, vì mình đã bị sỉ nhục, vì anh hùng của hắn báo thù.

“Vậy thì đi giết hắn.”

Vũ Văn Chuẩn hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng bình tĩnh một chút, “Ngài thuyết phục ta không có tác

dụng, phụ Hãn sẽ không để ý lời ta nói."

Nam nhân trầm thấp mà nở nụ cười, "Khả Hãn lớn tuổi, không có hùng tâm tráng chí tự nhiên cũng không muốn đánh trận, " hắn dừng một chút, nhìn chằm chằm Vũ Văn Chuẩn nói: "Nhưng ngài không giống, hoàng tử điện hạ, ngài còn trẻ."

Trong phủ Thái úy.

Sở Minh Duẫn gác lại đũa, bưng một chén trà nâng trong tay, liếc nhìn người một bên đang cao hứng ăn.

"Đỗ Việt, " Sở Minh Duẫn hiếm thấy kêu tên của y, "Ngươi cảm thấy Tô Thế Dự đối với ta như thế nào?"

"Biểu ca ta đối với người nào cũng đều rất tốt a." Đỗ Việt hai mắt nhìn chằm chằm vào miếng sườn xào chua ngọt, không chút nghĩ ngợi nói.

"Ta không hỏi người khác, ta hỏi chính là đối với ta."

"Ngươi không thấy ngại còn hỏi?" Đỗ Việt vốn định hừ lạnh một tiếng, lại bắt gặp ánh mắt Sở Minh Duẫn liền gắng gượng cong môi cười, y xoa xoa mũi, âm thanh rầu rĩ nói: "Ta cũng đang buồn bực biểu ca ta tại sao không thừa dịp thời điểm ít người giết chết ngươi đi."

"..."

Đây là lời một dược sư nên nói?

"Nói thế nào?" Sở Minh Duẫn hỏi.

"Ngươi tính cách quá kém, biểu ca ta cư nhiên lâu như vậy cũng chưa động thủ với ngươi một lần, xem ra tu dưỡng quả thật là cao."

Sở Minh Duẫn hơi nhíu lông mày, cũng không đáp lời.

Đỗ Việt cho là hắn không tin, nghiêm túc cường điệu cho hắn nghe, "Ngươi thật không cảm thấy chính mình đặc biệt thích ăn đòn sao, ta đã nói với ngươi nếu không phải ta đánh không lại ngươi, ta thật nhiều lần đều muốn..."

Sở Minh Duẫn liếc nhìn y một cái, "Muốn làm sao?"

Lời nói Đỗ Việt nhất thời toàn bộ kẹt ở trong cổ họng, hắn liếc mắt nhìn chỗ ngồi trống rỗng của Tần

Chiêu bên cạnh, lúc này mới ho khan nói sang chuyện khác, “Không có gì không có gì. Ừm… Cái kia… A đúng rồi, ngươi làm sao lại nổi hứng hỏi mấy chuyện này?”

Sở Minh Duẫn cong ngón tay để dưới cằm, nghe vậy từ từ câu lên một nụ cười, “Bởi vì y là người trong lòng ta nha.”

Đỗ Việt vừa sẩy tay làm rơi chén trà xuống đất.

Thanh y tỳ nữ vội vàng tiến lên quét dọn sạch sẽ, uyển chuyển lui ra ngoài.

Đỗ Việt gãi đầu một cái, bỗng nhiên tỉnh ngộ, chỉa thẳng vào hắn, “Con bà nó! Họ Sở ngươi có phải là muốn ta gọi ngươi là biểu tẩu! Vì muốn chiếm tiện nghi của ta ngươi cư nhiên có thể phát điên như thế! Ngươi đừng có hy vọng, ta chỉ có…”

Sở Minh Duẫn nhìn hắn, ánh mắt trầm tĩnh.

Đỗ Việt từ từ để tay xuống, “Ngươi… Ngươi không phải chứ…”

Sở Minh Duẫn nhẹ vô cùng mà nở nụ cười, “Vì sao lại không thể?”

Đỗ Việt hoảng hốt nửa ngày, cuối cùng bình tĩnh lại, mấy phần do dự nói: “Ta nói thật, ta cảm thấy… Ngươi… Vẫn là đừng yêu thích biểu ca ta thì tốt hơn…”

Sở Minh Duẫn chậm rãi nở nụ cười, “Làm sao, sợ ta đoạt y đi sẽ không quản ngươi?”

“Không phải.” Đỗ Việt nghiêm túc nhìn hắn, “Ngươi thích y cũng vô dụng.”

Đỗ Việt tốn sức tìm từ ngữ, “Không phải nói ngươi thế nào, mà là biểu ca ta. Biểu ca y không giống như loại người sẽ yêu thích cái gì, ta từ nhỏ cũng chưa từng gặp qua y sẽ biểu hiện thích một thứ gì đó, ngay cả chơi đùa cũng không, lại giống như việc y tinh thông âm luật, cũng bởi vì cữu mẫu ta rất thích đàn, mà không phải biểu ca y thật sự thích.” Y trầm mặc một chút, nhíu mày bất đắc dĩ nói: “Lại như hắn tựa hồ rất thích bộ dáng của ta, mà cũng chỉ bởi vì ta và y là quan hệ huyết thống, nếu như không phải, y hơn phân nửa cũng sẽ không đối đãi với ta có bao nhiêu đặc biệt…”

Cái gọi là vô tâm vô cầu.

“Ngươi đến tột cùng muốn nói cái gì?” Sở Minh Duẫn đánh gãy lời y.

“… Y không thể nào biết thích ngươi.” Đỗ Việt nói, “Chỉ riêng việc ngươi ném ngọc bội, theo lý thuyết hẳn là ngay cả cánh cửa Tô gia cũng đừng nghĩ lại bước vào một bước, thế nhưng biểu ca ta dường như vẫn

xem ngươi là bằng hữu, cái này đã rất khá. Thật, như vậy cũng đã rất đủ rồi, ngươi vẫn nên sớm dập tắt hy vọng đi mới tốt, bằng không nhất định sẽ thương tâm."

"Nói xong rồi?" Sở Minh Duẫn mạn bất kinh tâm nói.

"Ừm." Đỗ Việt gật gật đầu.

"Nói xong thì cứ tiếp tục ăn cơm."

"Này ——?!" Đỗ Việt ngẩn người, "Ngươi đây là cái phản ứng gì? Ngươi đến cùng nghĩ như thế nào a?"

"Nghĩ như thế nào?" Sở Minh Duẫn hơi nghiêng đầu, nhìn nước trà xanh biếc trong chén ánh ra con ngươi của mình, bỗng nhiên thấp giọng nở nụ cười, "Trong lòng y có ta hay không và trong lòng ta có y hay không, vốn là hai chuyện khác nhau."

49. Chương 49

Tô Bạch không nhịn được như muốn đâm thủng một lỗ trên bức thư đang cầm trong tay, mơ hồ ngửi được trên đó thoang thoảng hương son phấn, y lấy lại bình tĩnh, tiến lên trước dâng hai tay đưa bức thư cho Tô Thế Dự, "Công tử."

"Để một bên là được rồi." Tô Thế Dự hơi ngừng bút, quét mắt nhìn một cái, "Lan Y đã rời khỏi Dĩnh Xuyên rồi?"

"Vâng, nàng hẳn là đến Tương Dương." Tô Bạch đặt thư trên án, để ý mấy tờ giấy trong tay Tô Thế Dự đang hong khô, "Ồ, công tử đang viết điếu văn *(văn tế người chết)* cho Ngụy thượng thư?"

"Điếu văn đã viết xong." Tô Thế Dự lên tiếng, "Ta mệnh cho Lễ bộ đưa tới chút bài mẫu, hiện tại trước chọn một lần, ngày mai trình lên cho bệ hạ xem qua sau đó có thể quyết định thụy hào *(tên sau khi chết)*cho Ngụy thượng thư."

"Quyết định thụy hào?" Tô Bạch kinh ngạc nói, "Nhưng mà… Nhưng mà Ngụy thượng thư không phải có tội thân sao?"

Tô Thế Dự ngước mắt nhìn y, cười nhạt nói: "Làm sao ngươi biết hắn có tội thân?"

"Không phải đều nói như vậy sao… Chứng cứ vô cùng xác thực, Ngụy thượng thư còn sợ tội tự sát gì gì đó…"

"Một phong thư mà thôi, không thể xem là chứng cứ xác thực." Tô Thế Dự gác bút lại, "Huống hồ những năm này Ngự Sử đài thu được không ít vật có chữ viết mô phỏng chính xác, ngươi chắc là cũng từng gặp qua thủ pháp tinh diệu lấy giả đánh tráo."

"Vậy ý của công tử là Ngụy thượng thư bị người hãm hại?" Tô Bạch hỏi.

"Một chút suy đoán thôi, dù sao ta cũng không nghĩ ra động cơ Ngụy thượng thư muốn tư thông với địch phản quốc." Tô Thế Dự nói, "Hung Nô Khả Hãn tuổi đã già, bây giờ dưới trướng mấy người nhi tử mỗi người đều có thế lực, minh tranh ám đấu không ngừng, e rằng sớm muộn sẽ có tràng đại loạn. Mà bệ hạ chúng ta tuổi còn trẻ, Đại Hạ thế cuộc ngày càng an ổn, Ngụy thượng thư đã gần đến tuổi lục tuần, ở trong triều lại là Hộ bộ Thượng thư trách nhiệm nặng nề, cần gì phải nương nhờ vào Hung Nô đặt mình vào tình thế nguy hiểm."

"Thật đúng vậy." Tô Bạch gật gật đầu, "Bất quá cũng lạ, trước đây Ngụy thượng thư vẫn luôn kiên trì muốn cùng Hung Nô kết minh, khiến ai cũng không nghĩ tới cái này."

"Chính vì hắn muốn cùng Hung Nô kết minh, mới có thể bị người mưu hại mà chết." Tô Thế Dự nhàn nhạt nói.

Tô Bạch nghi hoặc không thôi chờ y nói tiếp.

"Mục đích của đối phương cũng không phải là đẩy hắn vào chỗ chết, mà là muốn triệt để phá hoại chuyện cùng Hung Nô kết minh." Tô Thế Dự hơi nhíu mày, chậm rãi nói: "Ngụy thượng thư thân là phái đứng đầu ủng hộ, một khi chứng minh hắn có tâm nương nhờ vào Hung Nô, vậy những người khác cũng khó tránh khỏi có hiềm nghi này, cứ như vậy kết quả sẽ giống như hôm trước lâm triều nhìn thấy, không chỉ không có người nào dám ủng hộ việc minh ước, mà còn có rất nhiều đề nghị đoạn tuyệt tất cả quan hệ với Hung Nô để bày tỏ sự trong sạch."

Tô Bạch nghiêm túc suy nghĩ một chút, "Nói như vậy, Ngụy thượng thư luôn miệng nói là công tử ngài giao thư cho hắn, cũng không phải muốn kéo ngài hạ thuỷ, mà là người kia đã thiết kế tốt, để tỏ ra Ngụy thượng thư càng khả nghi, không cho hắn một chút cơ hội để trở mình?" Hắn dừng một chút, lại nói, "Thế nhưng… Vậy phải làm thế nào mới có thể khiến Ngụy thượng thư nghĩ đó là ngài đây?"

Tô Thế Dự thấp mắt nhìn ngòi bút chảy ra một giọt chu sa đỏ sẫm như máu, thấm nhòa bên viền mép trang giấy trắng tinh, "Đại khái là dùng mặt nạ da người giả trang thành ta."

Tô Bạch sống lưng hơi phát lạnh, không khỏi nghĩ mà sợ, "… Hoàn hảo bệ hạ tin tưởng công tử."

Tô Thế Dự dời tờ giấy ra một chút, đầu ngón tay cọ phải một lớp mỏng mực hồng, nghe vậy chỉ cười không nói.

"Chẳng qua việc này đối với người kia có ích lợi gì, phí nhiều công phu như vậy lại chỉ vì muốn cùng Hung Nô đối nghịch?" Tô Bạch bừng tỉnh nghĩ đến cái gì, "Đúng rồi, công tử, ngài nói có phải là cái kia… Sở thái

úy a? Cha ta lần trước không phải đã hồi báo cho ngài, nói những vị đại nhân còn lưu lại trong triều thay đổi thái độ đều là bởi vì bên kia Thái úy phủ…"

"Mấy lời nói vừa rồi đều chỉ là ngươi ta suy đoán, nói gì đến xác định được là ai." Tô Thế Dự bình thản nói.

"Nhưng là cũng đã rất rõ ràng a, trong triều người cùng Ngụy thượng thư tranh chấp kịch liệt nhất, ghét Hung Nô nhất không phải là…"

Tô Thế Dự cười nhạt, đánh gãy lời y, "Ngươi lui ra đi."

Tô Bạch sững sờ, không rõ vì sao, lại vẫn cúi đầu đáp ứng, an an phận phận khom người rời khỏi thư phòng.

Chu sa trên ngón tay đã khô, nhàn nhạt điểm lên một vệt đỏ tươi, Tô Thế Dự thấp mắt nhìn chốc lát, tiếp đó thu ngón tay về nhẹ giọng cười cười, tiếp tục đề bút vạch ra trên sổ con.

Trong nháy mắt bước vào ngự thư phòng, Lục Thanh Hòa không khỏi sửng sốt.

Ánh vào tầm nhìn là một tượng gỗ cao bằng người nàng, nữ tử dáng người thướt tha, trên y phục thêu mấy tầng hạnh hoa vân, tóc đen như thác nước dài đến eo, ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào sau lưng nó, giữa quang cảnh minh ám thật khiến người ta nhớ lại thần nữ Lạc Thuỷ bộ dạng thướt tha, nhưng khuôn mặt vẫn chưa được khắc lên.

"Thế nào?" Bên cạnh có người cười hỏi.

Lục Thanh Hòa kinh ngạc mà nhìn chằm chằm tượng gỗ, "Đẹp quá…" Nàng đột nhiên hoàn hồn, vội vàng xoay người hành lễ, "Thần nữ tham kiến bệ hạ!"

Lý Duyên Trinh giơ tay mệnh nàng đứng lên, lòng bàn tay nhẹ cọ vụn gỗ dưới dao khắc, "Nhưng đôi tay của nàng ấy trẫm vẫn đắn đo khó định, e rằng còn phải suy nghĩ hồi lâu."

Lục Thanh Hòa theo hắn nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy dưới ống tay áo thêu vân chỉ lộ ra bàn tay đường nét mơ hồ, tầm mắt chuyển lên trên, nàng không nhịn được nói: "Thần nữ cả gan muốn hỏi, bệ hạ vì sao trước tiên không sửa chữa lạ bộ mặt của nàng?"

Lý Duyên Trinh vẫn cứ nhìn tượng gỗ, mâu sắc ôn nhu, hỏi nàng: "Rất đáng tiếc?"

"… Vâng, luôn cảm thấy không quá thoải mái." Lục Thanh Hòa thẳng thắn nói.

Lý Duyên Trinh cười cười, thu hồi tầm mắt, "Đây là hương mộc trăm năm hiếm thấy, trẫm luôn cảm thấy phải khắc một khuynh thế mỹ nhân mới không bôi nhọ nó, chỉ là chọn tới chọn lui cũng không thể tìm

được bộ dạng hợp ý, trong lòng không có ý tưởng cũng không có manh mối, không thể làm gì khác hơn là trước tiên gác lại." Hắn quay người đi tới sau bàn tìm ra một cuộn tranh, trải rộng ra là một mảnh hoa đào sáng rực, nữ tử hồng y đẹp như tranh được vẽ một nửa.

Lý Duyên Trinh chấm mực đề bút, ngước mắt cười nói: "Không cần câu nệ, ngươi cứ như lúc trước tùy ý đứng là được rồi."

Lục Thanh Hòa liên thanh đáp lại, một bên tay chỉnh lại vạt váy, một bên ngẩng đầu đối Lý Duyên Trinh đoan chính đứng tốt.

Hương thơm ngọc lô mềm mại không dấu vết lan tỏa, nửa ngày yên tĩnh, Lục Thanh Hòa chung quy không chịu được trầm mặc, liếc mắt trộm nhìn lén tượng gỗ kia, không nhịn được thấp giọng than thở: "Thật sự là khéo léo tuyệt vời a, tay nghề bệ hạ như vậy, e rằng khắp thiên hạ cũng không có mấy tay thợ thủ công có thể làm được."

Lý Duyên Trinh nghe vậy nở nụ cười, vẫn không giương mắt, chỉ là nhẹ nhàng lắc đầu nói: "Thời gian lâu đương nhiên sẽ tốt hơn chút, trẫm khi còn bé khắc hình nhân con rối cũng không quá tốt."

"Bệ hạ khi còn bé đã biết điêu khắc?"

"Không coi là biết." Lý Duyên Trinh rũ mắt tỉ mỉ phác họa trên bức vẽ, chậm rãi nói: "Vật thứ nhất Trẫm khắc là tượng gỗ của mẫu phi, bởi vì khi đó là sinh thần nàng, trẫm không có thứ gì, không thể làm gì khác hơn là tìm miếng gỗ nhỏ khắc thành hình nhân đưa cho nàng. Mẫu phi rất yêu thích, nói rất giống nàng." Thanh âm hắn hơi ngưng lại, khẽ cười nói, "Kỳ thực cũng không giống chút nào, ngay cả đôi mắt cũng không cân đối, thế nhưng nàng rất yêu thích, sau đó không lâu mẫu phi từ thế, trong tay còn nắm chặt tượng gỗ kia không tha. Nếu sớm biết như vậy, trẫm lúc đó nên khắc tinh tế hơn một chút."

"Không có thứ gì?" Lục Thanh Hòa kinh ngạc nói, "… Nhưng mà Thái hậu nương nương không phải năm trước mới hoăng thệ sao?"

Lý Duyên Trinh nhìn nàng một cái, cười nói: "Cũng không phải, thân mẫu trẫm chỉ là dân nữ tầm thường, trẫm khi còn bé vẫn luôn ở cùng nàng trong lãnh cung, nàng bệnh rất nặng, bởi vì không có thái y chịu đến xem, cho nên bệnh nặng qua đời. Khi đó nhóm hoàng huynh có chết trận, có ngộ hại, còn có chết bệnh, trẫm là nhi tử còn sót lại, lúc này mới chịu nhận thu dưỡng."

Lý Duyên Trinh ngồi dậy nhìn quanh, sách lụa sách cổ, ngọc nghiễn bút lông sói, mỗi vật của đế vương tất nhiên là không khỏi hào hoa xa xỉ, hắn thật sâu thở dài, "Bây giờ nhìn lại trẫm cũng cảm thấy kinh ngạc, khi đó trong mắt chỉ có lãnh cung lớn như vậy, chưa hề biết thiên hạ có bao nhiêu rộng lớn, càng chưa nghĩ tới sẽ có thể chấp chưởng nó."

Tiếng thở dài nhẹ này lại nặng nề đặt trong lòng nàng, ngộp đến nói không ra cái gì, ngón tay Lục Thanh Hòa siết chặt ống tay áo, chỉ có thể lẳng lặng nhìn hắn.

Tầm mắt hắn lơ đãng quay lại, bốn mắt đụng vào nhau, dường như mơ hồ cảm giác được cái gì, Lý Duyên Trinh xoay chuyển đề tài, "Nói đến ngược lại còn có một chuyện lý thú, khi đó trẫm gặp được kinh hồng mỹ nhân *(người đẹp đến kinh ngạc)* nhất từ trước đến nay, ngươi có thể đoán một cái là ai."

Lục Thanh Hòa khó khăn suy nghĩ một chút, "… Thái hậu nương nương?"

Lý Duyên Trinh không khỏi bật cười, "Là Tô ái khanh."

"Tô, Tô đại nhân?!"

"Đúng, trẫm sau khi được lập thành thái tử Tô ái khanh liền vào cung làm thư đồng." Lý Duyên Trinh nhắm mắt cẩn thận hồi tưởng, "Trẫm còn nhớ lần đầu gặp gỡ trời hôm ấy rất đẹp, ngoài điện hoa mơ nở khắp vườn, Tô ái khanh một thân bạch sam, dẫm lên cánh hoa rơi đầy sân đi tới." Hắn hơi mở mắt ra, dẫn theo chút ý cười, "Tô ái khanh thuở thiếu thời giống như nương của y vang danh khắp thiên hạ, sau khi nhược quán *(20 tuổi)* mới dần dần theo đường nét Tô Quyết tướng quân. Mà khi đó y bất quá chỉ mới mười lăm, mười sáu tuổi, trẫm vẫn không phân rõ được, mở miệng liền nói: Tỷ tỷ ngươi thật là xinh đẹp, ta có thể vẽ cho ngươi một bức họa hay không?"

Lục Thanh Hòa phì một tiếng bật cười, nhịn một chút, thấy Lý Duyên Trinh cũng không để ý, lại hỏi: "vậy Tô đại nhân phản ứng ra sao?"

"Thở dài thôi." Lý Duyên Trinh dừng một chút, lại nói, "Bất quá sau đó trẫm phát hiện, Tô ái khanh chẳng biết vì sao đặc biệt bài xích bị xưng là dáng dấp đẹp đẽ."

"Ai nha, có lẽ là Tô đại nhân xấu hổ đây!" Lục Thanh Hòa bật thốt lên.

Lý Duyên Trinh không khỏi nở nụ cười, "Có lẽ vậy."

Giữa lúc nói chuyện phiếm bức họa cũng đã xong, Lục Thanh Hòa đến gần tỉ mỉ quan sát, bỗng nhiên nghe người bên cạnh nói: "Nếu yêu thích ta không ngại đưa cho ngươi."

Lục Thanh Hòa vội vàng lắc lắc đầu, "Tạ ơn bệ hạ ân điển, không cần đâu."

"Vì sao?" Lý Duyên Trinh không hiểu nói, "Không hài lòng sao?"

"Sao lại thế, so với bản thân thần nữ còn đẹp hơn nhiều." Lục Thanh Hòa nở nụ cười, nhìn Lý Duyên Trinh nói, "Cho nên… Bệ hạ thu là tốt rồi."

Trên mặt nàng ý cười rực rỡ, ánh nắng chiếu vào trong con ngươi điểm điểm sáng rực.

Lý Duyên Trinh trầm mặc nháy mắt, khẽ cười nói, "Được, vậy trẫm sẽ cất giữ cẩn thận."

Thời điểm Khương Viện đi vào ngự thư phòng gặp thoáng qua Lục Thanh Hòa đúng lúc đi ra, ánh mắt xê dịch lướt qua, ngửi thấy trên vạt váy đỏ đậm nhiễm mùi hương trên ngọc lô. Lục Thanh Hòa thản nhiên nở nụ cười, đối với nàng khom người thi lễ, tiếp đó theo cung nữ rời đi, tự nhiên phóng khoáng.

Khương Viện ngắm nhìn bóng lưng tiêu sái thản nhiên của nàng, lại tiếp tục quay đầu nhìn Lý Duyên Trinh phía sau án thư đang ngắm bức họa kia, trên đó là một nữ tử hồng y dựa người dưới tàng hoa đào, ý cười thanh thoát, bên cạnh rõ ràng không rượu cũng không kiếm, nhưng lại hiện ra nhất phái hiệp cốt *(hành vi hào hiệp)* từ trong xương.

Khương Viện đi lên phía trước, ôn nhu nói: "Bệ hạ nếu như yêu thích, nạp vào trong cung thì tốt rồi, chắc chắn Lục thượng thư cũng tình nguyện."

"Là rất thích." Lý Duyên Trinh đem cuộn tranh cuốn lên, cười nói, "Nhưng không cần, du hiệp chung quy muốn sống trong giang hồ nhìn ngắm núi sông biến chuyển."

50. Chương 50

Vị Ương cung ngày nhàn ấm áp, ngói xanh chân tường đỏ thắm, trên đường vào cung an ổn yên tĩnh.

Tô Thế Dự bỗng nhiên nghe thấy có người từ sau lưng gọi y, tự xa mà gần, âm điệu hơi kéo dài chút, mang theo ý cười, quen thuộc đến vô cùng.

"Tô đại nhân —— "

Y xoay người nhìn lại, Sở Minh Duẫn đi lên phía trước, cùng y sóng vai mà đi, "Quả nhiên đến sớm một chút là có thể gặp ngươi."

Tô Thế Dự nghi hoặc nói: "Sở đại nhân tìm ta có việc?"

"Ta không thể muốn thấy ngươi nhiều hơn vài lần sao?" Sở Minh Duẫn hỏi ngược lại.

"Mỗi tháng đến ngày hôm đó ngươi ta đều phải đến ngự thư phòng hồi bẩm sự vụ, sớm muộn gì chẳng gặp." Tô Thế Dự cười nhạt nói.

"Vậy thời gian trước thì thế nào, " Sở Minh Duẫn hơi nhíu đuôi lông mày, "Chẳng lẽ còn không cho phép ta nhìn nhiều thêm hai con mắt?"

Tô Thế Dự bất đắc dĩ cười liếc hắn một cái, âm thanh chợt đè thấp xuống, nhắc nhở: "Tây Lăng vương."

Sở Minh Duẫn quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy có người trung niên thân mang áo mãng bào đang đi tới.

Lý thị hoàng tộc phong ấn Hầu rất nhiều, mà trong đó an ổn nhất phục tùng nhất, không phải Tây Lăng vương Lý Thừa Hóa thì không còn ai khác. Huống hồ hắn làm người hòa khí hào hiệp, kết bằng hữu đông đảo, ở phiên vương Trung Phi chưa từng gặp qua người nào xem thường, ngược lại khá là có danh vọng, thậm chí ngay cả lúc trước cũng có lui tới cùng Hoài Nam vương một, hai lần. Nếu là người dẫn đầu thực thi Thôi Ân lệnh, đích thực lại không quá thích hợp.

Tương phùng thi lễ, Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự khách khí nói: "Tham kiến Vương gia."

"Tốt tốt tốt." Lý Thừa Hóa liên tục giơ tay, cười híp mắt nhìn hai người trước mặt, "Hiếm thấy vào kinh một chuyến, ta còn dự định rảnh rỗi sẽ đi bái phỏng hai vị đại nhân, lần này vừa khéo." Hắn nhìn về phía Sở Minh Duẫn, "Sở đại nhân, còn nhớ ta hay không? Năm đó trên chiến trường Tây bắc ngươi dùng đoạn kiếm giết hơn mười người, một đòn tối hậu đâm xuyên cuống họng tướng lĩnh phe địch, khi đó tướng lĩnh chê ngươi ra tay tàn nhẫn dự định phạt ngươi, nhưng vẫn là ta thay ngươi nói tình."

Sở Minh Duẫn suy nghĩ một chút, "Không ấn tượng." Hắn hơi dừng lại, lại nói, "Bất quá ta mơ hồ nhớ tới tên tướng lĩnh kia chính là hận ta đoạt công trạng của hắn."

"Đúng đúng, chính là người kia." Lý Thừa Hóa cười nói, "Hắn vốn là hành vi không ngay thẳng, sau đó bỗng nhiên gặp chuyện không may chết rồi cũng không ai cảm thấy đáng tiếc, ngươi lại vừa vặn lên thay vị trí của hắn, nghe nói binh lính trong doanh trại đều rất vui lòng." Hắn không khỏi cảm khái, "Lúc đó ta liền cảm thấy Sở đại nhân khác biệt với người thường, sẽ thành đại sự, bây giờ nhìn xem, ánh mắt của ta thật đúng là không kém."

"Phải không?" Sở Minh Duẫn ý tứ hàm xúc không rõ mà nở nụ cười, "Đa tạ vương gia thưởng thức."

Lý Thừa Hóa cười liên thanh đáp lại, ánh mắt ngược lại dừng trên người Tô Thế Dự, "Nhiều năm không gặp như vậy, Tô đại nhân thật đúng là càng ngày càng tuấn tú a."

Tô Thế Dự nhíu nhíu mày, hơi dừng lại liền nhịn xuống, nhạt thanh cười nói: "Vương gia ngược lại vẫn y hệt năm đó, vẫn hài hước như vậy."

"Nào có, rốt cục vẫn là già rồi a." Lý Thừa Hóa thở dài một tiếng, xa xa nhìn bầu trời xanh thẳm, mấy phần buồn lo vô cớ, "Chỉ chớp mắt Tô tướng quân đã đi, ngươi lẻ loi một người chống đỡ Tô gia, ngay cả triệt nhi, cũng đã nhược quán mấy năm."

Tô Thế Dự cười nói, "Thế tử vẫn tốt?"

"Vẫn như vậy, làm việc do do dự dự không có cái gì quyết đoán, " Lý Thừa Hóa lắc đầu nói, "Triệt nhi nếu

có thể giống như ngươi nửa phần, ta cũng bớt lo hơn nhiều."

Tô Thế Dự hơi nhíu mày cười khẽ, ngữ khí ôn hòa, "Thế tử trọng tình, tự nhiên có cái tốt của hắn, cần gì phải giống ta."

Lý Thừa Hóa thuận theo cười cười, không nhiều lời. Hắn cũng không ôn chuyện nhiều thêm, lại thăm hỏi hai câu liền cáo từ rời đi, thân ảnh biến mất sau khúc ngoặt xanh biếc, trên tảng đá xanh còn lưu lại toái ảnh loang lổ đầy đất.

Tô Thế Dự quay lại nhìn, lại va vào ánh mắt Sở Minh Duẫn, "… Làm sao vậy?"

"Không có gì, " Sở Minh Duẫn câu lên khóe môi, chậm rãi nói, "Muốn nhìn kỹ Tô đại nhân tuấn tú một chút a."

Tô Thế Dự bất đắc dĩ nở nụ cười, "Kém xa Sở đại nhân tuấn tú."

"Ồ ——?" Sở Minh Duẫn nghiêng đầu nhìn y, loan mi nở nụ cười, "Nếu dung mạo ta rất tuấn tú, tuổi tác lại vừa vặn, vậy đại nhân ngươi dự định khi nào thu ta vào trong phủ đi đây?" Âm cuối dần dần đè thấp, trong lời nói chứa nồng đậm ý cười, khiến trong lòng hơi căng thẳng.

Tô Thế Dự ngưng mắt sâu sắc liếc hắn một cái, lại tiếp tục dời tầm mắt, dừng một chút, mới cười nói: "Tô gia ta bần cùng đơn giản, chỉ sợ là thu không nổi Sở đại nhân."

"…" Sở Minh Duẫn trầm mặc nháy mắt, đột nhiên hiểu rõ ý tứ Tô Thế Dự, "… Tô đại nhân, ta cũng không phải thường xuyên đều ăn."

Tô Thế Dự không khỏi nở nụ cười lên tiếng.

Bên trong ngự thư phòng, Lý Duyên Trinh đang chuyên tâm ngắm tượng gỗ, hờ hững đáp ứng cung nữ bẩm báo sau đó hắn bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, quay người trông thấy Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự tiến vào trong điện, lúc này mới nở nụ cười: "Ái khanh tới thật đúng lúc!"

Sở Minh Duẫn liếc mắt một cái trông thấy tượng gỗ nữ tử kia, cách nửa tầng tầng sa mạn trong điện, ánh nắng xuyên thấu qua hoa văn chằng chịt cách cửa sổ rơi vào trên tượng gỗ, đường nét mơ mơ hồ hồ. Không hiểu được có một cảm giác quen thuộc đột nhiên tới, lại nhất thời nhìn không thấu, hắn bất giác quấn chặt lông mày, quan sát tỉ mỉ.

Tô Thế Dự nhìn thấy tượng gỗ điêu khắc cao bằng một con người kia cũng hơi nhíu mày, lập tức trông thấy Lý Duyên Trinh bước nhanh đến phía trước, "… Bệ hạ?"

"Ái khanh có thể đưa bàn tay ra cho ta nhìn hay không?" Lý Duyên Trinh gần như khẩn thiết nói.

Tô Thế Dự không rõ vì sao nhìn hắn, lại cùng Sở Minh Duẫn liếc mắt nhìn nhau, chậm rãi nhấc tay đưa lên, mở ra.

Lý Duyên Trinh nhìn tay hắn, lại suy tư nói: "Thời điểm ái khanh đánh đàn chỉ pháp như thế nào?"

Dao khắc vẫn nắm trong tay, nói đến đây bọn họ cũng rõ ràng Lý Duyên Trinh muốn làm cái gì.

Tô Thế Dự cong ngón tay, bỗng dưng gẩy hai tiếng đàn, khớp xương ngón tay xinh đẹp khẽ lật một cái, phong nhã tự thành, trong thoáng chốc chỉ có tiếng đàn như lưu thủy róc rách chảy ra.

Lý Duyên Trinh nhìn chằm chằm tay Tô Thế Dự, dưới ánh mặt trời mờ tối dường như phát quang, hắn nhìn chăm chú nửa ngày, không khỏi chậm rãi đưa tay ra.

Sở Minh Duẫn ho nhẹ, tiến lên một phen nắm chặt tay Tô Thế Dự khẽ ấn trở lại, nghiêng người chặn ngang lối đi giữa hai người, nhìn về phía Lý Duyên Trinh chưa lấy lại tinh thần nở nụ cười, "Bệ hạ nếu muốn khắc nữ tử, đương nhiên phải tìm tay của một nữ tử đến xem. Cho dù Tô đại nhân đánh đàn rất tốt, nhưng mà tay nam nhân thì có cái gì hay mà xem?"

Nói là như thế, hắn ngược lại là đem bàn tay không có gì đẹp đẽ kia cầm vô cùng chặt.

Tô Thế Dự lặng lẽ không nói gì giãy giụa, không thể tránh ra, may mắn bị thân hình Sở Minh Duẫn che chắn cho nên không người nhìn thấy.

Lý Duyên Trinh kinh ngạc nhìn Sở Minh Duẫn, đang muốn mở miệng, lại bị hắn trực tiếp chặn lời nói: "Bệ hạ vừa rồi có gặp qua Tây Lăng vương?"

Lý Duyên Trinh lúc này mới tỉnh táo lại, trở về vị trí ngồi xuống, "Trẫm vừa rồi đúng là có gặp qua Hoàng thúc."

Tô Thế Dự nghe vậy kéo tay Sở Minh Duẫn xuống, từ phía sau hắn đi ra, "Bệ hạ có đề cập với Vương gia chuyện Thôi Ân lệnh?"

"Đã đáp ứng." Lý Duyên Trinh nói.

"Đã đáp ứng?" Tô Thế Dự nói, "Thần lúc trước trình lên phác thảo Thôi Ân lệnh, bệ hạ có đưa cho Vương gia nhìn hay không?"

"Hắn không nói điều kiện gì?" Sở Minh Duẫn nói.

"Chuyện này…" Lý Duyên Trinh tránh né tầm mắt của bọn họ, có chút do dự, "Nội dung trong Thôi Ân

lệnh Hoàng thúc nhìn rồi, cũng không có dị nghị gì."

"Điều kiện đáp ứng thì sao?" Sở Minh Duẫn thẳng tắp nhìn hắn, lời nói bình tĩnh, "Bệ hạ đáp ứng cho hắn cái gì?"

Lý Duyên Trinh nhìn bọn họ liếc mắt một cái, nói: "Trẫm đem đất phong Hoài Nam vương vốn có dành cho hắn."

Sở Minh Duẫn không mang theo tâm tình nở nụ cười, "Lúc trước bệ hạ có ý định cắt đất minh ước cho Hung Nô, bây giờ Tây Lăng vương vừa đến Trường An liền được đất phong Hoài Nam. Xem ra Cửu hoàng tử kia nói không sai, bệ hạ quả nhiên hào phóng." Thanh âm hắn hơi ngừng lại, "Chỉ là sự tình lớn như vậy, thần cho là bệ hạ sẽ chờ đến sau khi lâm triều ngày mai mới quyết định, chớ để độc đoán mới phải."

Trầm mặc trong chốc lát, Lý Duyên Trinh nói: "Ái khanh nói trẫm đều hiểu, nhưng Thôi Ân lệnh chung quy chính là hành động tước bỏ thuộc địa, nếu không như vậy, e rằng Hoàng thúc sẽ sinh lòng bất mãn."

"Hoài Nam quốc địa vực rộng lớn bệ hạ hẳn là rõ ràng, Thôi Ân lệnh là hành động tước bỏ thuộc địa bệ hạ cũng rõ ràng, vậy bệ hạ cảm thấy thế lực Tây Lăng vương là tăng hay là giảm?" Sở Minh Duẫn ngữ khí lạnh lùng.

Lý Duyên Trinh không có gì để nói.

Trong điện nhất thời yên tĩnh, gần như là giằng co.

"Thôi." Tô Thế Dự khẽ thở dài nói, "Quân vương nhất ngôn cửu đỉnh, tuyệt không đổi ý. Việc đã đến nước này, Sở đại nhân cũng không tất nhiều lời."

Sở Minh Duẫn mở ra được một cái nhìn khác không lên tiếng nữa.

"… Tô ái khanh?" Lý Duyên Trinh nhìn về phía y.

"Vương gia sẽ có sở cầu, điểm này thần đã sớm chuẩn bị, việc bệ hạ làm cũng không phải hoàn toàn không có đạo lý." Tô Thế Dự hơi thu con ngươi, trầm ngâm nói: "Sau khi Hoài Nam vương đền tội các chư hầu vương ẩn tích có thái độ rung chuyển, Thôi Ân lệnh thi hành tất sẽ khơi ra náo động, thái độ của hắn lại quá sức quan trọng. Bây giờ hắn bằng lòng sảng khoái đáp ứng, chung quy là tốt đẹp."

Đã nói đến đây, nhiều lời thêm cũng vô dụng.

Đơn giản đem chính sự bẩm báo xong xuôi, bọn họ xin cáo lui rời đi, Tô Thế Dự đi đầu ở phía trước, đã ra cửa điện.

Bỗng nhiên một câu nói nhẹ như than thở lại bởi vì gió chợt nổi lên, phất qua mành rơi vào trong tai Sở Minh Duẫn, nhỏ đến mức chỉ mình hắn nghe thấy.

"Tô ái khanh nếu là nữ tử thì tốt rồi."

Bước chân hắn hơi dừng lại, xoay người nhìn lại, ánh mắt lướt qua bóng lưng Lý Duyên Trinh rơi vào trên tượng gỗ, cuối cùng đã rõ ràng vì sao bên trong đường nét kia lại mơ hồ lộ ra cảm giác quen thuộc cũng không phải ảo giác.

51. Chương 51

Dưới ánh trăng, người thanh niên băng qua hành lang uốn khúc, đẩy cửa bước vào, cung kính nói: "Phụ thân."

Trong phòng ánh nến sáng rực, nam nhân ngồi một mình sau bàn, tay cầm một cuộn da dê tràn đầy chữ viết Hung Nô, nghe tiếng ngẩng đầu nhìn qua, cười nói: "Thương tổn đã dưỡng tốt rồi?"

"Vâng." Thanh niên ấn ấn phần xương sườn dưới bụng, mơ hồ ẩn ẩn đau, "Đã không còn đáng ngại. Hài nhi vô năng, hơn nửa năm qua đã khiến phụ thân vất vả rồi."

"Không có gì." Nam nhân liếc nhìn cuộn da dê, "Ngươi ngày mai lên đường, nếu thương tổn chưa khỏi hẳn cũng không cần mạnh mẽ chống đỡ."

"Tạ phụ thân quan tâm, hài nhi nhất định sẽ không để người lại thất vọng." Thanh niên nói xong, thấy nam nhân cũng không nói nữa, hơi do dự, cuối cùng không nhịn được mở miệng nói: "Mặt khác, hài nhi cả gan xin hỏi, vì sao sau khi trở về lại không nhìn thấy Tĩnh Xu…"

"Ngày mai lên đường, tối nay vẫn nên nghỉ ngơi sớm chút." Nam nhân lên tiếng đánh gãy hắn.

Thanh niên hơi ngưng lại, cuối cùng thấp giọng đáp ứng, yên lặng lui ra.

Hắn kéo cửa ra, gió đêm xông vào mặt, thổi bay lên ống tay áo, giữa phần tay áo nhấp nhô lên xuống mơ hồ hiện ra trên cánh tay tái nhợt của hắn một đạo vết thương đỏ đậm do kiếm gây ra thật sâu.

Ung Hòa năm thứ chín, giữa mùa hạ, theo ý kiến Ngự Sử đại phu, ban hành Thôi Ân lệnh, lệnh chư hầu tự mình phân chia đất đai, chia cho con cháu, mà bởi vì ổn định phong hào, phân cách tuyến đường thuộc hán quận. Vì vậy bắt đầu phân chia từ các nước thuộc địa, phân cho con cháu xong rồi, các nước chư hầu tự đánh giá mà tách ra từng phần nhỏ lẻ.

Chiếu lệnh vừa ban, như bọn họ dự đoán, chư hầu ồ lên, con trưởng bất mãn mà con thứ lại vui mừng ra mặt, khắp nơi tranh chấp không ngớt, mãi đến tận khi Tây Lăng vương đứng ra ủng hộ, lúc này mới thuận lợi thúc đẩy. Nhưng ngay khi mọi người đều cho rằng đã bình yên thì đột ngột lại sinh biến động, ngoài dự đoán của mọi người chính là, nơi náo động cũng không phải các nước chư hầu, mà là thủ hạ Hoài Nam của Tây Lăng vương.

Dư nghiệt khởi sự, cưu binh phản loạn.

"Lần này dư đảng Hoài Nam vương đột nhiên hiện thân, khởi binh phản loạn, quả thực là đột ngột không kịp chuẩn bị." Lý Duyên Trinh thở dài, đem công văn đưa cho Tô Thế Dự, "Hoàng thúc vẫn chưa thể bố phòng chu toàn, đối với địa vực Hoài Nam cũng không hiểu nhiều lắm, bây giờ sứt đầu mẻ trán, phái người ngàn dặm khẩn cấp truyền tin thỉnh triều đình phái binh trợ giúp."

"Mặc dù Vương gia không đề cập tới, triều đình cũng nên phái binh tới trấn áp." Tô Thế Dự nói, "Huống chi vẫn là dư đảng của Hoài Nam vương."

"Ái khanh trong lòng vẫn chưa hoàn toàn buông xuống vụ án Hoài Nam vương sao?" Lý Duyên Trinh hỏi.

Tô Thế Dự vẫn không trả lời, chỉ là nhàn nhạt nói: "Thần bất quá là đột nhiên cảm thấy, phản loạn mặc dù sinh tai họa, nhưng vẫn có thể xem là một cơ hội tuyệt vời."

"Cơ hội?"

"Vâng, " Tô Thế Dự gật đầu, nhìn hắn nói, "Là cơ hội cho Lạc Tân, cũng chính là cơ hội cho bệ hạ."

Lý Duyên Trinh hơi run, chống lại ánh mắt thâm trầm của Tô Thế Dự, đột nhiên tỉnh ngộ.

Xác thực, muốn bồi dưỡng tướng lĩnh, tất nhiên trước tiên phải khiến hắn bộc lộ tài năng. Huống hồ thứ làm người khác lên án Lạc Tân nhất chính là xuất thân từ Hoài Nam của hắn, nếu có thể một lần hành động bình định, vừa có thể lơ đãng quét ác ngữ phỏng đoán, lại có thể thu vào tay tướng tốt. Bởi vậy vừa bắt đầu, đã có thể cẩn thận thăm dò đem binh quyền từng chút thu lại trong tay quân vương.

"Chỉ là ứng cử viên lĩnh binh bình định này… Tất nhiên là do Sở ái khanh lựa chọn." Lý Duyên Trinh lo lắng nói, "Đạo lý trong đó, hắn há lại không nghĩ ra?"

Tô Thế Dự trầm mặc chốc lát, thở dài, "Cho dù là hi vọng xa vời, cũng nên thử một lần."

Thái úy phủ luôn mơ hồ hiện ra vài phần lãnh túc, thị vệ tỳ nữ qua lại ít ngữ ít lời, thấy Tô Thế Dự đều tránh lui hành lễ, càng không có người nào tiến lên ngăn cản hoặc thông báo dẫn đường, mặc y không chút trở ngại nào đi vào thư phòng.

Sở Minh Duẫn một tay chống trên giá sách, đang chăm chú tìm cái gì, không quay đầu lại nói: "Sáng sớm sách đem phơi nắng ta nói ngươi thu để ở đâu…" Đang nói liền ngưng, phía sau tiếng bước chân dần dần rõ ràng, chưa đợi đối phương lên tiếng, hắn liền câu môi nở nụ cười, ngoái đầu nhìn lại, "Tô đại nhân, tới tìm ta hẹn hò sao?"

"Ta sợ rằng sẽ không có ai hẹn hò giữa ban ngày." Tô Thế Dự đạm thanh cười nói.

Sở Minh Duẫn xoay người nhàn rỗi dựa trên án thư, mặt mày mỉm cười nhìn y, "Ta không ngại a."

"Sở đại nhân tùy tính thoải mái, điểm này…ta đích xác rõ ràng." Tô Thế Dự quét mắt nhìn từng đống vỏ hạt sen bên cạnh án thư, có ý riêng.

Sở Minh Duẫn mặt không biến sắc nói, "Đỗ Việt vừa nãy còn ở đây."

Tô Thế Dự nở nụ cười, khá là phối hợp gật gật đầu, "A Việt càng ngày càng kỳ cục rồi."

"…" Sở Minh Duẫn hơi nhíu đuôi lông mày, cất bước đi đến trước mặt Tô Thế Dự, hạt sen căng tròn bị kẹp chặt trên đầu ngón tay, giơ tay tiến đến trước mắt y, "Vừa vặn còn có một hạt, muốn ăn không?"

Tô Thế Dự cười nhạt nói, "Chính ngươi ăn là tốt rồi."

Lời chưa tan, hạt sen lại bỗng nhiên nhẹ nhàng đặt trên môi y, mơ hồ nhiễm một chút mùi đàn hương ấm áp, từ nhẹ cho đến nặng dần, ám muội chậm rãi lướt qua trên môi, Sở Minh Duẫn rũ mắt bình tĩnh nhìn, thấp giọng cười nói: "Tô đại nhân còn muốn xem ta ăn sao?"

Tô Thế Dự đè lại tay Sở Minh Duẫn, bất đắc dĩ tột cùng mà nhìn thẳng hắn, tiếp nhận hạt sen. Vừa vào trong miệng có vị thanh thanh, dư âm lại nhàn nhạt chát.

Sở Minh Duẫn quay lại phía sau án thư, "Tại sao không ngồi?"

Tô Thế Dự theo hắn ngồi xuống đối diện, trực tiếp mở miệng: "Việc Hoài Nam phản loạn, Sở đại nhân dự định tự mình xuất chinh bình định hay là cất cử người khác?"

"Loại tiểu bạo loạn này không cần ta tự mình động thủ." Sở Minh Duẫn nói, ngữ khí hơi ngừng lại dẫn theo ý tứ hàm xúc khó hiểu cười cười, "Lại nói, biến số khi hành quân rất lớn, nếu ta đi một lần liền hai, ba năm, chỉ sợ thời điểm trở về Tô đại nhân ngài cũng đã thành gia, vậy ta nên làm thế nào cho phải đây."

Tô Thế Dự không dấu vết tránh né tầm mắt hắn, ngữ khí không chút nào không gợn sóng, "Nếu là cất cử người khác, vậy Sở đại nhân đã có người thích hợp rồi chứ?"

“Vẫn chưa nghĩ ra.” Sở Minh Duẫn nói.

Tô Thế Dự rút ra gập lại tấu biểu đặt trước mắt hắn, “Đã như vậy, chỗ này của ta ngược lại có chọn một người, Sở đại nhân không ngại cân nhắc nhìn một chút.”

“Lạc Tân?” Sở Minh Duẫn chỉ liếc nhìn tên trên đó, vén mi nhìn về phía Tô Thế Dự, nở nụ cười, “Hắn quả nhiên đã thành người của ngươi?”

“Đều là vì bệ hạ phân ưu, cần gì phải nói chuyện người nào là của ai. Tô Thế Dự bình thản nói, “Đây là người khác tiến cử, ta chỉ tới chuyển đạt.”

Sở Minh Duẫn cũng không để ý lời y, chậm rãi cười nói: “Hà tất gấp gáp bồi dưỡng thế lực ở trong quân như vậy.”

“Tại sao lại nói là bồi dưỡng thế lực, thân là thần tử tự nhiên…”

“Ta cũng không phải người của ngươi sao?” Sở Minh Duẫn cúi đầu lại nói tiếp, mặt mày thâm trầm.

Vị hạt sen đắng chát vẫn tràn ngập giữa răng môi, y bỗng dưng không biết phải làm sao để mở lời, tầm mắt rơi vào hoa văn cánh sen đỏ thẫm như máu trên tay áo Sở Minh Duẫn, nửa ngày mới bình tĩnh lại tâm thần, sóng lớn không sợ mà cười nói: “Việc chinh phạt ta cũng không thể nói là hiểu biết, bất quá chỉ là một chút đề nghị, Sở đại nhân vô ý thì thôi vậy.”

“Ta cũng chưa nói không đáp ứng ngươi a.” Sở Minh Duẫn nói.

Tô Thế Dự ngoài ý muốn giương mắt nhìn lại, chỉ thấy Sở Minh Duẫn tiện tay cầm qua tấu biểu, loan mi nhìn y nở nụ cười, “Nếu ngươi cảm thấy Lạc Tân thích hợp, vậy theo ý ngươi.”

Thái độ chuyển biến này thực sự làm cho y mờ mịt không rõ, nhưng chung quy ý đã toại nguyện, liền gom lại quyết tâm cáo từ. Tô Thế Dự xoay người muốn đi, phía sau bỗng nhiên vang lên âm thanh lại ngừng cước bộ dừng lại chỗ cũ.

“Bất quá Tô đại nhân về sau tốt nhất vẫn không nên quá chiếu cố người khác.”

Tô Thế Dự xoay người trở lại. Sở Minh Duẫn tay chống cằm, cười đến mặt mày cong cong, “Bằng không ta không thể nào bảo đảm được chính mình còn có thể nhịn được giết hắn hay không, bất kể là ai.”

Bộ binh động tác nhanh chóng, không đến mấy ngày đã đem vật tư chuẩn bị đầy đủ, binh qua sắc bén, thiết giáp phát lạnh, xe lương thảo vô số, chiến mã to lớn, chỉ đợi ra lệnh một tiếng, đại quân có thể xuất phát.

Trước khi đi một ngày Sở Minh Duẫn gọi Lạc Tân tới, "Mấy ngày nay chuẩn bị thế nào rồi?"

Lạc Tân suy nghĩ một chút, "Khởi bẩm đại nhân, đã đọc qua lễ nghi và thượng thư rồi."

Sở Minh Duẫn thần sắc phức tạp nhìn về phía hắn, "… Ngươi tại sao không đọc luôn Kinh Thi?"

"A? Cái kia cũng phải đọc?" Lạc Tân ngẩn ra.

Sở Minh Duẫn giơ tay ấn ấn mi tâm, "Sắp sửa xuất chinh, ngươi xem những thứ đó làm cái gì?"

"Chuyện này…" Lạc Tân thẳng thắn nói, "Đây là Tô đại nhân nói muốn ta đọc thêm nhiều sách, có cái gì không đúng sao?"

Sở Minh Duẫn trầm mặc nháy mắt, bỏ qua đề tài này.

Hắn rút ra trên án vài cuốn sách đưa tới, "Đây là bản đồ Hoài Nam và binh thư có thể dùng tới, cho dù hành động này có kém đi nữa cũng sẽ không đi nhầm chỗ." Hắn thấy dáng vẻ Lạc Tân trực mi lăng nhãn *(mi mày thẳng tắp)*, dừng một chút, lạnh giọng nói bổ sung, "Như vậy nếu còn để thua, ngươi trực tiếp tự sát ở Hoài Nam đi, không cần hồi kinh."

Lạc Tân vội vàng hai tay tiếp nhận sách, nghe vậy chẳng những không có chút nào không vui mừng, trái lại mặt mày nở nụ cười, "Đa tạ Đại nhân, ta nhất định sẽ không để đại nhân thất vọng!"

Sở Minh Duẫn lười lại để ý, khoát tay áo ý bảo hắn lui ra.

Tác giả có lời muốn nói: *Ý nghĩa của việc dùng hạt sen trong văn học=v=*

Sen và thương là đồng âm, nghĩa là yêu thương. Tử là kính xưng thời cổ đối với nam tử. Cho nên liên tử (pinyin là: [liánzǐ] hạt sen) ý tứ chính là 'Thích ngươi'.

*Rất nhiều câu thơ dùng hạt sen để tỏ tình, như 'Vô đoan cách thủy phao liên tử, dao bị nhân tri bán nhật tu.'**

*Trích từ bài thơ Thái liên tử • Người hái sen

Thái liên tử

Thuyền động hồ quang diễm diễm thu,

Tham khan niên thiếu tín thuyền lưu.

Vô đoan cách thuỷ phao liên tử,

Dao bị nhân tri bán nhật tu.

Dịch nghĩa

Trời thu, chèo thuyền làm nước mặt hồ sóng sánh,

Mải ngắm chàng trai trẻ, mặc thuyền tự trôi.

Khi không, ném qua thuyền chàng một bông hoa sen,

Bị người trên thuyền xa xa thấy, mắc cỡ đến nửa ngày.

Chú thích cách thay đổi cổ văn:

"Theo ý kiến Chủ Phụ Yển, lệnh chư hầu tự mình phân chia đất đai, chia cho con cháu, mà bởi vì ổn định phong hào, phân cách tuyến đường thuộc hán quận. Vì vậy bắt đầu phân chia từ các nước thuộc địa, phân cho con cháu xong rồi, các nước chư hầu tự đánh giá mà tách ra từng phần nhỏ lẻ". —— (Hán Thư? Cảnh mười ba Vương truyền? Trung sơn Tĩnh vương Lưu Thắng)

"Xuân tháng giêng, chiếu viết: 'Lương vương, thành nam Vương thân từ cùng sinh (sinh ra và yêu thương), nguyện dùng Ấp phân Đệ (chia quận huyện của mình cho em út), chấp nhận. Chư hầu thỉnh nhà vua cùng đệ tử Ấp giả, trẫm đem thân lãm, khiến có chư vị nào.' vì vậy bắt đầu phia chia từ các nước thuộc địa, phân xong xuôi cho con cháu." —— (Hán Thư. Võ đế kỷ luật).

Editor có lời muốn nói: Đoạn này mình có tham khảo thêm một ít trên Baidu, phần chiếu thư mà tác giả đề cập ở cuối mình không hiểu cho lắm nên cũng mạn phép edit sơ sơ cho mọi người cùng hiểu thôi.

52. Chương 52

Vùng ngoại thành Trường An dã lĩnh vắng vẻ, trong đêm tối hiện lên một ngọn đèn dầu yếu ớt.

Đỗ Việt buông xẻng nhỏ, cúi đầu chăm chú nghiên cứu cây thảo dược trong tay. Tần Chiêu theo y ngồi xổm nửa người xuống, đốt đèn kề sát vào chút, để y có thể nhìn thấy rõ ràng hơn.

Một phen quan sát tới lui, Đỗ Việt nở nụ cười lên tiếng, "Ai, rốt cuộc tìm được, không uổng công ta nửa đêm canh ba chạy tới đây đào đất." Y đứng dậy, một bên cẩn thận lau sạch bùn đất dính trên rễ cây, một bên nhìn Tần Chiêu nhấc cằm, "Cảm tạ nha!"

"Không có gì." Tần Chiêu đi theo, nhìn nhánh cỏ xanh biếc không hề bắt mắt chút nào kia, "Ngươi phí công tốn sức chính là tìm cái này?"

"Chính là cái này?" Đỗ Việt đè ép thanh âm học theo ngữ điệu cứng nhắc của hắn, "Ngươi biết thứ này có ích lợi gì sao?"

Tần Chiêu lắc lắc đầu.

"Bí phương độc môn *(phương thuốc gia truyền)* của sư phụ của ta! Chỉ một cây này, chế thành thuốc là ta có thể đem ngươi và họ Sở đều đánh ngã mấy tháng!" Đỗ Việt dương dương đắc ý lắc lắc thảo dược, "Có sợ hay không?"

"Diệp sư phó xác thực lợi hại." Tần Chiêu gật gật đầu.

"Mẹ kiếp, Tần Chiêu, ngươi còn như vậy ta thật sự hàn huyên với ngươi không nổi nữa." Đỗ Việt lườm một cái, đem thảo dược gói kỹ, đang muốn thu hồi vào trong lồng ngực lại bị Tần Chiêu kéo, y buồn bực nói: "Làm gì?"

Tần Chiêu một tay cầm cổ tay y kéo đến trước mắt, một tay lấy ra một tấm khăn sạch sẽ, tỉ mỉ mà lau sạch bùn đất dính trên tay y.

Đỗ Việt liền xòe bàn tay, yên tâm thoải mái để cho hắn hầu hạ. Trong núi côn trùng kêu vang âm ỷ, Đỗ Việt buồn bực ngán ngẩm nhìn chằm chằm khuôn mặt Tần Chiêu rũ xuống, nửa ngày, bỗng nhiên mở miệng nói: "Tần Chiêu, ngươi như vậy ngược lại khiến ta bỗng nhiên nghĩ đến biểu ca ta."

Bàn tay đang nắm chặt cổ tay y nhất thời siết lại, Tần Chiêu kịp thời định thần, mới khắc chế không nắm đau y, trầm mặc nửa ngày, mới thấp giọng nói: "Y cũng đối với ngươi như vậy?"

"Không kém bao nhiêu đâu." Đỗ Việt suy nghĩ một chút, "Bất quá biểu ca thông thường chỉ là đưa khăn tay cho ta, không giúp ta lau qua. Nương ta giao phó cho y không thể nuông chiều ta, nếu không.....liền đánh ta."

Tần Chiêu không nói một lời, cực kỳ nghiêm túc lau sạch sẽ một ít cát bụi trong kẽ tay y.

"Con bà nó nghĩ như vậy ta khi còn bé thực sự là cả ngày bị đánh, nào giống biểu ca ta, chữ viết đẹp, đọc sách giỏi, tính khí cũng tốt, nương ta luôn nói phải để ta học y một ít." Đỗ Việt rơi vào hồi ức, chợt nói: "Ai, không đúng, biểu ca dường như cũng bị đánh qua một lần, còn đặc biệt nghiêm trọng. Theo lý thuyết biểu ca rõ ràng từ nhỏ rất nghe lời, nhưng mà cữu cữu lần kia không biết tại sao lại đối với y dùng gia pháp, sinh khí thật lớn, đánh đến mức đầy lưng toàn vết máu còn phạt đi quỳ từ đường mấy ngày, cữu mẫu ta đau lòng khóc chừng mấy ngày đây. Nương ta khi đó liền dọa cho ta sợ, nói ta lại không nghe lời sẽ đưa ta đến nhà cữu cữu."

"Được rồi." Tần Chiêu thu hồi khăn, buông lỏng cổ tay y ra.

"Ừm." Đỗ Việt mò xẻng nhỏ trên đất thu dọn xong, "Trở về đi!"

Tần Chiêu gật đầu đi theo phía sau y, trong bóng đêm núi rừng tối tăm như ma quỷ. Gió thổi cây lay, một trận rì rào vang dội, ánh mắt Tần Chiêu đột nhiên lẫm liệt, đem đèn lồng kín đáo đưa cho Đỗ Việt, giơ tay liền ngăn y ở phía sau, đề phòng nhìn chăm chú về phía xa xa.

Không rõ vì sao chỉ là trong nháy mắt, ngay sau đó Đỗ Việt chỉ nghe thấy thanh âm hốt hoảng chạy trốn, kèm theo đó là tiếng thở dốc ồ ồ, một tiếng gấp gáp thêm một tiếng, gần như sắp không thở nổi, mơ hồ nghe ra được là âm sắc của một nữ tử.

Đỗ Việt ló đầu nhìn, dưới bóng cây trùng điệp một bóng người lảo đảo chạy tới gần về phía bên bọn họ, còn không ngừng sợ hãi lui về phía sau nhìn xung quanh, giữa lúc quay đầu lại nhìn thấy phía trước có người, liều mạng đuổi gấp chạy tới, "Cứu ta… Mau cứu ta…!"

Đỗ Việt một phen đè xuống cánh tay Tần Chiêu muốn rút kiếm ra, chen lên trước tỉ mỉ nhìn người vừa ngã nhào trên đất, quả nhiên là một nữ tử, chỉ là bộ dáng chật vật đến cực điểm, thân thể gầy yếu kịch liệt chập trùng. Nàng giương mắt nhìn thấy Đỗ Việt, gấp gáp vội vàng nắm được vạt áo y, "… Van cầu ngươi, cứu ta, cứu giúp ta!" Nói chuyện quá nhanh, đột nhiên nghiêng đầu ho ra một búng máu.

Đỗ Việt sắc mặt nhất thời thay đổi, lấy ra cái bình nhỏ đổ một viên thuốc, ngồi xổm người xuống đút cho nàng.

Tần Chiêu thu tầm mắt lại, giương mắt nhìn về phía xa xa, bẻ một đoạn cành cây trở tay ném, cành cây khô cằn như mũi tên, mang theo một tiếng gió ác liệt, tàn nhẫn đâm vào bên trong cây. Bóng người giấu

sau thân cây chợt kinh hãi, hơi do dự một chút, lập tức lắc mình rút lui.

Nữ tử kia một trận mãnh liệt ho khan, cật lực mở miệng: "… Đa, đa tạ, cầu các ngươi… Van cầu các ngươi…"

"Ngươi muốn làm cái gì?" Tần Chiêu hỏi.

"Hấp khí đi." Đỗ Việt tiếp tục đè lên mạch môn nàng, nhắc nhở.

"Trường An ——!" Nữ tử giọng nói khàn khàn, "Ta muốn đến Trường An, cầu các ngươi… Trường An… Có còn xa lắm không?"

"Đây chính là Trường An." Tần Chiêu nhìn nàng.

"… Đã đến?… Rốt cục, cuối cùng đã tới." Nữ tử nghe thấy giãy giụa muốn bò dậy, trong mắt mơ hồ có tia sáng lấp loé, "Mang ta… Đi quan phủ, tiến cung, đi tìm hoàng thượng!" Nàng không nhịn được ho khan, Đỗ Việt giúp nàng thuận khí, nhíu mày chặt chẽ. Nàng cố chấp lên tiếng, một đôi mắt chặt chẽ dán mắt vào xa xa, "Cứu lấy chúng ta, hoàng thượng, các vị đại nhân trong kinh thành!…Hoài Nam chúng ta… Đã biến thành địa ngục a!"

Tần Chiêu cúi người xuống, "Hoài Nam làm sao? Không phải đang đánh trận sao?"

"Không phải đánh trận, đây không phải là đánh trận, đó là ác quỷ ăn thịt người! Bọn họ không đánh, bọn họ cướp, bọn họ đốt phòng ở, bọn họ đều đang giết người a!" Từng chữ như là từ trong kẽ răng cắn ra, nữ tử không dừng được ho ra máu, từng chút từng chút sắc máu đỏ sẫm bắn tung toé lên mấy cây thảo dược, "Đám cẩu quan kia lương tâm đều bị chính bọn nó ăn!… Cha ta không chịu đáp ứng, không chịu nhập bọn với bọn chúng, bọn chúng liền một đường đuổi giết toàn gia ta! Bọn chúng sợ, bọn chúng không dám để chúng ta đến Trường An! Nhưng là… Nhưng là ta vẫn…"

Tần Chiêu vẻ mặt nghiêm túc, đang muốn hỏi lại, nữ tử đột nhiên siết chặt ống tay áo Đỗ Việt, ngón tay dùng sức đến co giật run rẩy, "Ngươi có phải là đại phu? Ngươi có phải là đại phu?… Ngươi, van cầu ngươi! Cứu giúp ta!… Đại phu, người nhà ta bị giết sạch rồi, chỉ còn ta… Ta không thể chết được… Ta còn chưa thấy hoàng thượng, ta còn không…"

Thanh âm kẹt trong cổ họng phun ra nuốt vào không ra hơi, lại im bặt đi.

Đỗ Việt chỉ cảm thấy trên tay áo buông lỏng, liền nhìn thấy nữ tử xụi lơ ngã trên mặt đất, tiếng vang nặng nề. Y trợn to mắt, ngẩn người, lập tức không ngừng lục lọi tìm tòi trên người mình.

Tần Chiêu đưa tay thăm dò, quả nhiên đã mất hơi thở, lại không chịu nhắm mắt. Tầm mắt đảo qua eo nữ tử, hắn không khỏi hơi kinh ngạc, khẽ ấn qua đứng dậy thở dài, đã thấy Đỗ Việt động tác dứt khoát rút ra một quyển trục trong túi, một tay vuốt trải ra trên đất, giữa ánh sáng sắc bén rút ra mấy cây ngân châm liền muốn đâm.

Tần Chiêu ngăn y lại, "Được rồi."

"Buông tay!" Đỗ Việt lắc mạnh cổ tay, lại giãy giụa nhưng không thoát ra.

Tần Chiêu thanh âm chậm lại, "Đỗ Việt…"

"Buông ta ra, con mẹ nó ngươi buông ta ra!" Đỗ Việt tức giận, quay đầu nhìn hắn chằm chằm, "Nàng mới vừa rồi còn gọi ta là đại phu, nàng cầu ta cứu nàng!"

"Nàng phế phủ bị đánh nát hơn phân nửa, có thể chống đỡ đến vừa nãy đã là hiếm thấy, ngươi còn có thể làm thế nào mà cứu?"

"Ta có thể cứu sống, người từng qua tay ta chưa có ai chết!" Đỗ Việt quát lên.

"… Thầy thuốc chung quy cũng sẽ có lúc không thể cứu." Tần Chiêu thấp giọng nói.

Đỗ Việt tàn nhẫn hất tay hắn ra, tiến lên nửa quỳ bên cạnh nữ tử, ánh sáng lạnh loáng lên nhanh chóng, kim ghim khắp nơi tinh chuẩn, lúc thu tay lại rõ ràng chạm được bộ thân thể kia đã nguội xuống. Ngón tay y run lên, giống như bị đóng băng, Đỗ Việt ngốc lăng nhìn chăm chú nửa ngày, lại không biết làm sao đứng lên.

"Đỗ Việt." Tần Chiêu nói.

"Người qua tay ta chưa từng có ai chết, một người cũng không có. Sư phụ y thuật cao minh như vậy, ta đã học xong toàn bộ…" Đỗ Việt tê một tiếng, bỗng nhiên vô lực, co quắp ngồi dưới đất vùi đầu ôm lấy chính mình.

Ánh trăng một đường xuyên thấu qua cành lá còn sót lại, núi rừng sâu thẳm.

Tần Chiêu ngồi xổm xuống trước mặt y, "Sinh tử vô thường, chúng ta phải làm quen."

"Ta không muốn quen." Thanh âm y rầu rĩ, hồi lâu mới nói: "Khi còn bé, nương ta vốn là muốn ta cùng biểu ca cùng làm quan, ta cũng cảm thấy rất tốt đẹp. Sau đó ta cùng tiểu ca ca hàng xóm chạy tới hồ nước chơi, hắn nhiễm phong hàn, không đến mấy ngày đã chết rồi. Ta cảm thấy người đại phu kia thật vô dụng, chỉ là một căn bệnh phong hàn nho nhỏ làm sao có khả năng sẽ chết, nhất định là hắn dùng sai thuốc cho nên mới hại chết tiểu ca ca. Người nhà của tiểu ca ca kia cũng nghĩ như vậy, đi tìm vị đại phu kia đòi công đạo, nhưng mà đại phu kia nhốt mình ở trong phòng cũng không chịu nói cái gì, sau đó liền rời khỏi Kim Lăng, ta càng thấy đó là lỗi của hắn. Sau đó ta mỗi ngày đều quấn lấy nương ta kể, ta không muốn làm quan, muốn học y, sau khi ta thành đại phu tuyệt đối sẽ không trở thành loại người như vậy."

Cây đèn vừa rồi bị đặt để sang một bên, ở trên thanh sam y vựng nhiễm một luồng ánh sáng đơn bạc. Tần

Chiêu đột nhiên ngẩn ngơ, không khỏi đưa tay ra muốn chạm đến y phục trên ngọn đèn kia.

"Nhưng dù sao sư phụ cũng nói cho ta, ta không nên cho rằng y thuật là không gì không làm được, hắn cũng cứu không được tất cả mọi người. Cái cảm giác bất lực kia rất khó chịu, hơn nữa đại phu không quên được bệnh nhân chết trên tay mình, dù cho những thân nhân của người kia đều quên mất, nhưng mà đại phu lại không cách nào quên đi một sinh mệnh người sống sờ sờ ở trong tay mình không còn cảm giác." Đỗ Việt nói, "Cho nên sư phụ nói nhìn ta như vậy không làm đại phu được, bởi vì ta khẳng định chịu không được. Khi đó ta nghe lời này đặc biệt không cao hứng."

"Nàng nói mình không thể chết, nhưng ta cứu không được nàng. Tần Chiêu, ta chưa từng trơ mắt nhìn bệnh nhân dưới tay ta tắt thở." Trầm mặc nửa ngày, Đỗ Việt bỗng nhiên mở miệng, "… Nguyên lai là cái cảm giác này."

Tần Chiêu lẳng lặng mà nhìn y, ánh mắt một phần nhu hòa sâu đậm chìm xuống, tay ôm qua vai y, ôm y vào trong ngực. Đỗ Việt chui đầu vào trong lồng ngực hắn, đưa tay ôm chặt hắn, ngón tay xanh trắng băng lãnh, gắt gao chộp vào bả vai của hắn, rốt cục không thể ức chế mà khóc thành tiếng.

Cổ một mảnh nóng bỏng ẩm ướt, Tần Chiêu chậm rãi buộc chặt cánh tay.

"Tần Chiêu, " Y đè xuống nức nở, trầm giọng nói, "Đêm nay khóc qua, ta sẽ quen nếp."

"Được." Tần Chiêu đáp.

Mặt trăng dần lặn xuống, sắc trời tảng sáng.

Sở Minh Duẫn nghiêng người dựa vào cửa sổ, nhìn về Hắc Vũ điểu phía xa xa đập cánh bay đi, lại tiếp tục thu hồi ánh mắt nhìn về phía Tần Chiêu đang đẩy cửa mà vào, "Làm sao vậy?"

Tần Chiêu tiến lên vài bước, liếc mắt thấy trong tay hắn cầm một tờ giấy, "Nơi nào có tin tức?"

Sở Minh Duẫn mạn bất kinh tâm quét mắt, "Ngươi nói trước đi ngươi làm sao vậy."

Hắn đem lời của nữ tử đêm qua tỉ mỉ thuật lại một lần, Sở Minh Duẫn nhìn chăm chú bức thư trong tay, bên môi hiện lên một nụ cười, dường như đầy hứng thú. Đợi Tần Chiêu dứt tiếng, Sở Minh Duẫn gật gật đầu, mới nói: "Triều đình phái Lạc Tân chinh phạt quân binh Hoài Nam, trước mắt như thế nào, ngươi đoán một chút xem?"

Tần Chiêu suy nghĩ một chút, "Bọn họ xuất phát đã qua hơn nửa tháng, hẳn là đã đến Hoài Nam cùng phản đảng giao chiến."

Sở Minh Duẫn nở nụ cười, "Đã đoán sai." Hắn đem bức thư đưa cho Tần Chiêu, "Nhánh quân kia vừa đến

Hoài Nam ngày thứ hai đã không thấy tăm hơi, cùng phản đảng Hoài Nam vương, trong một đêm liền biến mất không còn tăm hơi."

"Bọn họ biến mất không hề có chút dấu vết nào, thành trì bị phản đảng chiếm đoạt, cũng thành thành trống không." Hắn ngồi dậy, một bên đi vào trong phòng một bên cởi ngoại bào, tiện tay ném qua trên bàn.

Tần Chiêu thấy động tác của hắn, kinh ngạc nói: "Sư ca, ngươi làm gì?"

"Thay y phục, " Sở Minh Duẫn một tay nới lỏng vạt áo, cũng không quay đầu lại, "Tiến cung."

Tần Chiêu thả thư xuống, ra khỏi phòng còn không quên xoay người đóng cửa lại.

Dưới hành lang uốn khúc vẫn đốt đèn, thống lĩnh cấm quân bước nhanh đi lên phía trước, đối với hắn cung kính nói: "Làm phiền thủ lĩnh thông báo một tiếng, bệ hạ mệnh chủ thượng lập tức vào cung."

53. Chương 53

Triều đình phái đi bảy ngàn sĩ tốt chinh phạt phản đảng Hoài Nam, bây giờ binh qua không nhúc nhích mà tung tích hoàn toàn không có, huống hồ vẫn là cùng phản đảng đồng loạt biến mất không còn tăm hơi. Trong lúc nhất thời có thiên vạn loại suy đoán nối tiếp nhau trong lòng mọi người, duy có một loại suy đoán chạm không đến lại mông lung trống rỗng nhiều lần chợt lóe, dần dần rõ ràng, vô cùng sống động.

"Lạc Tân làm phản!"

Trong điện một lời chắc chắn, Nhạc Vũ Hiên ra khỏi hàng, tiếp tục nói: "Bệ hạ, tất cả những thứ này đã quá rõ ràng. Quân đội Đại Hạ ta huấn luyện nghiêm chỉnh, xưa nay đều là thấy hổ phù hành động, nếu như không phải người nắm giữ hổ phù hạ lệnh, làm sao sẽ xuất hiện tình huống toàn quân đều mất tích?"

Bách quan phần nhiều là gật đầu phụ họa. Lục Sĩ cũng đồng tình nói: "Xác thực, cho dù là ban đêm gặp phải tập kích, hơn bảy ngàn người, cũng nên phải có vài người còn sống. Chớ nói chi đến phản đảng, biến mất như vậy thật sự là khiến người ta không tìm được manh mối."

"Nếu nói là Lạc Tân làm phản, vậy cũng không sao tìm được manh mối." Nhạc Vũ Hiên nói, "Hắn ở Trường An mấy ngày nay khổ cực ngụy trang, nói không chừng chính là vì tranh thủ tín nhiệm, thật ra là trộm đi cơ mật từ triều đình cùng quân đội cho phản đảng Hoài Nam."

Mấy thần tử không nhịn được nói, "Đã sớm nói hắn là dư nghiệt Hoài Nam vương, mang về bổ nhiệm chính là dẫn sói vào nhà!"

"Đúng vậy, huống hồ bên trong bộ binh của chúng ta tất cả đều là quân mật, cũng không biết đã cho hắn biết được bao nhiêu. Một khi bị phản đảng nắm giữ, hậu quả kia thật là không thể tưởng tượng nổi!"

"Làm sao tất cả lại đều nhận định là Lạc Tân phản loạn rồi, " Binh Bộ Thị lang Hứa Dần bỗng nhiên mở miệng, "Cho dù nói thế nào, Lạc Tân là người do Tô đại nhân tự mình từ Hoài Nam mang về." Ngữ khí hắn bất âm bất dương, trong ngôn từ lại khư khư một loại ám chỉ.

Tô Thế Dự thần tình lạnh nhạt, không chút nào gợn sóng liếc mắt nhìn một cái, cũng không mở miệng.

Mấy quan chức theo Tô đảng vội vàng thay y biện bạch, "Bệ hạ minh giám, bộ dáng kia của Lạc Tân thực sự là mê hoặc lòng người, Tô đại nhân cũng chỉ là vô tội bị lừa a!"

Có quan chức Sở đảng cười lạnh, "Nhân vật như Tô đại nhân vậy, cũng sẽ giống chúng ta đơn giản nhìn nhầm sao?"

"Lời này của ngươi là có ý gì?" Lục Sĩ rất là bất mãn, lên tiếng nói: "Ngươi là muốn nói Tô đại nhân mưu đồ thả Lạc Tân vào triều? Có phải là còn muốn nói chuyện của Lạc Tân Tô đại nhân cũng có trách nhiệm?"

"Lục đại nhân bình tĩnh đừng nóng." Hứa Dần nói, hắn nhìn về phía Sở Minh Duẫn, "Việc nhà binh, trong triều đình này ai cũng không rõ ràng bằng Sở đại nhân, không biết Sở đại nhân thấy thế nào đây?"

Hắn lời này ném đến vô cùng xảo diệu, trước mắt hai phe mặc dù đối chọi gay gắt, nhưng mà Tô đảng dù sao cũng là bị liên lụy rơi vào thế yếu, Tô Thế Dự liền lặng lẽ không nói, lúc này chỉ cần Sở Minh Duẫn một câu chèn ép, Tô đảng tất nhiên vô lực chống đỡ.

Thế nhưng Sở Minh Duẫn nghe vậy cau lại lông mày, không nhịn được liếc mắt một cái, "Xuất chinh thảo phạt người là ta chọn, ngươi cảm thấy ta có thể thấy thế nào?"

Hứa Dần nhất thời thay đổi thần sắc, há miệng không trả lời được, đành phải lúng ta lúng túng mà lui về vị trí.

Nhìn không thấu loại thái độ giữa lưỡng đảng này, trong bách quan lại không người dám tự ý mở miệng. Vừa mới tranh chấp kịch liệt trên điện đảo mắt đã yên tĩnh, sương mù từ ngự lô *(bếp lò)* lượn lờ không một tiếng động.

Lý Duyên Trinh ngồi ngay ngắn phía trên, đau đầu vô cùng quét nhìn bên dưới, nửa ngày, rốt cục mở miệng phá vỡ cục diện bế tắc, "Hứa ái khanh nói cũng có đạo lý, Sở ái khanh không ngại nói một chút đi."

"Thần không có cái nhìn gì." Sở Minh Duẫn dứt khoát nói, thấy mọi người hai mặt nhìn nhau, lại tiếp tục mở miệng nói, "Hoài Nam đến cùng tình trạng làm sao ai cũng không rõ ràng, thay vì mất công tốn sức tranh chấp suy đoán, còn không bằng nhanh chóng quyết đoán đối sách."

Lời hắn vừa dứt, Tô Thế Dự khẽ thở dài, đi tới trong điện quỳ xuống, "Lạc Tân nếu là thần tiến cử, hiện nay sự tình xảy ra như vậy, thần tự nhiên khó tránh trách nhiệm. Thần nguyện tự mình đến Hoài Nam, điều tra rõ nguyên do sự việc, mong rằng bệ hạ chấp thuận."

Sở Minh Duẫn quay đầu nhìn về phía y, ánh mắt chìm nổi bất định.

Suy tư chốc lát, Lý Duyên Trinh đành phải gật gật đầu, "Được, như vậy trẫm cũng liền an tâm, chỉ là phải khổ cực Tô ái khanh bôn ba lao lực."

"Là chức trách của thần." Tô Thế Dự bình thản nói.

Sở Minh Duẫn bỗng nhiên ra khỏi hàng, vén bào quỳ xuống sát bên Tô Thế Dự, nói, "Nếu Hoài Nam thế cục rung chuyển bất ổn, phản đảng lại hành tung không rõ, mong rằng bệ hạ chấp thuận thần và Tô đại nhân cùng đi, chỉnh đốn chiến sự Nam Cảnh."

Tô Thế Dự kinh ngạc nghiêng đầu nhìn hắn, Sở Minh Duẫn vẫn nhìn phía trên, thần sắc như thường, chỉ là sau khi được đáp ứng hơi nhếch khóe môi.

Triều hội tán đi, bọn họ mới ra khỏi kim điện, Tô Thế Dự liền mở miệng hỏi: "Thủ hạ Sở đại nhân tướng tài đông đảo, vì sao bỗng nhiên muốn đích thân đến Hoài Nam chỉnh binh?"

"Ngươi lúc đó chẳng phải cũng muốn đích thân đi sao?" Sở Minh Duẫn cười nói, hắn liếc nhìn người bên cạnh, bỗng nhiên tựa như cảm khái, "Chỉ là không nghĩ tới, Tô đại nhân cũng thật là nửa câu cũng không có ý tứ muốn giữ lại Lạc Tân."

Tô Thế Dự cười nhạt, "Nhạc đại nhân nói vốn là tình huống có khả năng nhất, ta vì sao phải giữ hắn?"

"Ồ ——?" Sở Minh Duẫn ý tứ hàm xúc không rõ mà nở nụ cười, "Ta sớm biết việc phải tự mình làm khó có thể tín nhiệm người nào, chỉ là không nghĩ tới Tô đại nhân ngay cả người tự mình tuyển chọn ủy thác cũng tin không nổi."

Ngoài điện sương mù bắt đầu tán đi, cành liễu phất phơ. Tô Thế Dự hơi nhíu lại con ngươi, cười nói, "Thẳng thắn mà nói, con mắt xem người của ta không được coi là tốt." Y dừng một chút, hời hợt chuyển đề tài, "Bất quá nói đến việc Hoài Nam, chung quy cũng có chút phương diện tốt. Phản đảng bí mật bất động, chiến sự tạm nghỉ, Tây Lăng vương có thể tạm thời tự bình ổn, thế cục ổn định lại, chỉ mong thẳng đến khi chúng ta đến Hoài Nam cũng sẽ không tái xuất náo loạn gì."

Sở Minh Duẫn tự tiếu phi tiếu nói: "Dù cho trước không có náo loạn, sau khi chúng ta đến Hoài Nam cũng nên có."

Tô Thế Dự nhìn về phía hắn, "Sở đại nhân nói có ý gì?"

“Tô đại nhân còn dự định đi theo đoàn xe sao?”

Tô Thế Dự không hiểu nói, “Không phải nên như thế nào?”

“Đoàn xe đến lúc đó có quân tốt mở đường, quan phủ đón chào, có thể nhìn thấy cũng bất quá chỉ là cái biểu tượng người khác muốn cho ngươi thấy.” Sở Minh Duẫn chậm rãi nói.

“Vậy Sở đại nhân có tính toán gì không?”

“Ngươi trước đáp ứng ta?” Sở Minh Duẫn cười tủm tỉm nói.

“Ngươi nói trước xem.” Tô Thế Dự nói.

Sở Minh Duẫn dừng bước, quay người đối diện Tô Thế Dự, “Để đoàn xe như thường lệ lên đường, mà chúng ta che giấu thân phận khởi hành đi đầu.” Hắn nghiêng người dựa sát vào, nhấc tay để lên bả vai Tô Thế Dự, đầu ngón tay trắng thuần vòng qua một luồng tóc đen trên bả vai y, câu lấy khóe môi thấp giọng nói, “Chỉ có hai người chúng ta, thế nào?”

Giọng mang nồng đậm ý cười, âm cuối ám muội kéo dài.

Tô Thế Dự giương mắt, đối diện ánh mắt hắn liễm diễm.

Dưới hành lang đại điện, cung nữ tiểu tâm dực dực khẽ gọi vài tiếng ‘Nương nương’, Khương Viện mới chậm chạp đem tầm mắt thu hồi từ trên cặp thân ảnh ở đàng xa kia. Thần sắc tối tăm không rõ trong chốc lát, nàng không một tiếng động nở nụ cười, cất bước tiếp tục đi đến tuyên thất điện.

Trong điện sa mạn khép kín, yên tĩnh không một tiếng động, Lý Duyên Trinh thả lỏng thân thể dựa vào trên ghế, thần thái mệt mỏi, thấy nàng đến chỉ vẫy vẫy tay, cũng không nói lời nào. Khương Viện tâm lĩnh thần hội vòng tới phía sau hắn, động tác êm ái giúp hắn bóp vai, cũng cau mày, không nói một lời.

Lý Duyên Trinh buồn bực quay đầu lại nhìn nàng, cười nói: “Trẫm là phiền não Hoài Nam không được an bình, nhưng mà dáng vẻ ấy của nàng, ngược lại giống như còn có chuyện so với trẫm còn phiền não hơn?”

Khương Viện do dự nháy mắt, từ từ lắc lắc đầu.

“Đến tột cùng là làm sao vậy?” Lý Duyên Trinh nói.

Khương Viện nhìn hắn một chút, lại tiếp tục thấp rũ mắt xuống, “Thần thiếp cũng chỉ là từ góc nhìn của phụ nhân, không biết có nên nói hay không…”

Lý Duyên Trinh hoàn toàn bị gợi lên hứng thú, ôn hòa nói: "Cứ nói đừng ngại."

Hơi trầm ngâm, nàng cẩn thận mở miệng: "… Bệ hạ, có hay không cảm thấy Tô đại nhân cùng Sở đại nhân vượt qua có chút gần rồi không?"

Không tự chủ được nhớ tới hình ảnh vừa rồi hai người kia sóng vai quỳ ở trên kim điện, Lý Duyên Trinh nhíu nhíu mày, không trả lời. Khương Viện trộm liếc mắt nhìn hắn, lại chậm rãi nói tiếp: "Lúc thần thiếp vừa mới đến, lơ đãng trông thấy Tô đại nhân cùng Sở đại nhân đang nói chút gì đó, hai người bọn họ cách rất gần, thiếp nhìn không rõ Sở đại nhân có phải là thực sự ôm lấy cổ Tô đại nhân hay không, cũng không dám nhìn nhiều. Mới vừa rồi, lại bất giác nhớ tới lời đồn đãi trong kinh thành Sở đại nhân đoạn tụ với Tô…"

"Ý của nàng trẫm minh bạch." Lý Duyên Trinh đánh gãy lời nàng, ngữ khí vẫn là ôn ôn hòa hòa, Khương Viện vội vàng cấm khẩu.

Trầm mặc chốc lát, hắn khẽ thở dài, "Tô gia nhiều năm nâng đỡ trẫm, Tô ái khanh càng giống như huynh trưởng trẫm, lòng trung thành của y sợ rằng không người có thể nhìn thấu. Huống hồ Tô đảng nhiều năm vì trẫm ngăn chuyện triều chính, cùng Sở đảng âm thầm đối với y mà nói không khác nào phản quân, y chắc chắn sẽ không như vậy."

"Nhưng là…" Khương Viện còn muốn nói cái gì nữa, Lý Duyên Trinh bỗng nhiên đưa tay đặt lên tay nàng, hỏi: "Lần kia đại điển đông chí chuyện Thiên Lộc các mất trộm chìa khóa, nàng có còn nhớ không?"

Trong lòng đột nhiên nhảy một cái, Khương Viện rũ mắt che đậy tia hoảng loạn kia, "… Thần thiếp tự nhiên nhớ tới."

"Khi đó chư vị ái khanh đều đối với nàng sinh nghi, trẫm nói tin nàng, lại tuyệt không truy cứu nữa." Lý Duyên Trinh cầm tay nàng, "Bởi vậy, trẫm nếu đã nói tin Tô ái khanh không có hiềm nghi phản quân, về sau không cần tiếp tục nhắc đến."

Khương Viện thấp giọng đáp: "… Vâng."

"Công tử vì sao phải đáp ứng hắn?" Quản gia Tô Nghị nhìn chằm chằm Tô Thế Dự đang thu thập sách, khó có thể tiếp thu, "Sở thái úy kia làm việc quỷ quyệt khó lường, hắn muốn cùng ngài đơn độc đến Hoài Nam, khó bảo toàn sẽ không có âm mưu a!"

Tô Thế Dự đem từng quân cờ trơn bóng thu vào trong hộp, cười nhạt một tiếng, "Ta tự có chừng mực. Đoàn xe bên kia có Tô Bạch đi theo, ngươi không cần quá lo lắng, trong triều nếu có chuyện liên lạc như cũ là được."

Lời này ý nghĩa dĩ nhiên là không cho sửa đổi, Tô Nghị cũng không tiện lại nói, đành phải bất đắc dĩ lên tiếng trả lời.

Tiếng người huyên náo lúc ẩn lúc hiện truyền qua cửa sổ, Tô Thế Dự nghiêng đầu nhìn lại, cách đó không xa cạnh hồ nước có một khoảnh Bích Thủy, mọi người đang bận rộn nhiều việc, "Bên kia đang làm gì?"

Tô Nghị theo đó nhìn lại liếc mắt một cái, đáp: "Công tử cũng biết, trước kia mấy loại hoa cỏ hiếm lạ này đó đều là phu nhân tự mình tìm tới chăm sóc, sau khi phu nhân qua đời bọn hạ nhân không hiểu bí quyết, nuôi không ra được bộ dáng linh hoạt như trước, đến năm nay, thật sự là không sống nổi, thuộc hạ liền sai người dọn dẹp."

Tô Thế Dự gật đầu, ngóng nhìn sóng xanh dập dờn kia, bỗng nhiên nói: "Sau khi dọn dẹp đám cây cối kia quanh hồ cũng không cần lại nhọc lòng tìm kiếm mấy loại cỏ khi trước, trồng loại khác cũng tốt."

"Vậy công tử muốn đổi trồng loại gì?" Tô Nghị hỏi.

"... Liên hoa đi." Tô Thế Dự bỗng nhiên nhớ lại một chút mùi đàn hương u nhiên, bất giác lộ ra một nụ cười, "Hồng liên *(hoa sen đỏ)*."

54. Chương 54

Che dấu tai mắt người rời khỏi Trường An, một đường xuôi nam, mấy ngày đi khắp ruộng đồng mênh mông um tùm, sau đó toàn bộ đổi thành thủy lộ, bọn họ giống như công tử phú gia du thưởng yên hà mướn một chiếc thuyền hoa, đi vào Hán Thủy cuồn cuộn, xuôi dòng đi về phía đông. Ven đường chỉ nghe thấy Hoài Nam ngày càng yên ổn, phản đảng lại không dị động.

Ngoài thuyền một màu trong xanh, khói sóng mênh mông, trong khoang thuyền trên chiếc bàn con bày ván cờ, Tô Thế Dự đang ngồi một mình tự mình đánh cờ. Thị nữ nhỏ giọng tiến lên vì hắn thêm đầy trà, Tô Thế Dự khách khí với nàng nở nụ cười, liền chợt nhớ tới cái gì, nói: "Xin hỏi bây giờ cách Tương Dương bao xa?"

"Cách Tương Dương rất gần, ngày mai sẽ đến, ngài thế nhưng phải ngừng lại ở nơi đó một ngày sao?" Thị nữ nhận được trả lời của Tô Thế Dự, liền tự giác lui ra.

Phía sau chợt vang lên thanh âm Sở Minh Duẫn, "Ngươi đi Tương Dương làm cái gì?"

"Có vị bằng hữu bây giờ đang ở Tương Dương, dựa theo ước định đến thăm một lát." Tô Thế Dự dừng một chút, quay đầu lại nhìn hắn, "Ngươi lại đang ăn cái gì?"

"Bánh đậu đỏ." Sở Minh Duẫn một tay bưng một đĩa sứ men xanh nhỏ, hơi nâng cằm, "Có ăn không?"

"Không cần, ngươi ăn là tốt rồi." Tô Thế Dự nở nụ cười, tầm mắt nhìn trở về quân cờ trắng đen ngang dọc.

Sở Minh Duẫn tiện tay đem đĩa nhỏ đặt lên trên bàn, nghiêng đầu đánh giá ván cờ, "Không bằng ta cùng ngươi hạ?"

Tô Thế Dự cũng không giương mắt, chỉ cười nhạt nói, "Ta lại không muốn cùng người tay dính đầy dầu chơi cờ."

"…" Sở Minh Duẫn hơi nhíu đuôi lông mày, trực tiếp ngồi xuống phía đối diện y, lấy ra quân cờ đen thản nhiên hạ xuống.

"…" Tô Thế Dự ngước mắt thật sâu nhìn hắn một cái, trong nháy mắt trầm mặc, giơ tay cũng cầm qua một khối bánh đậu đỏ bỏ vào trong miệng.

"Ăn ngon không?" Sở Minh Duẫn ý cười dịu dàng nhìn y.

"Không tồi." Tô Thế Dự đáp, thấp mắt xem xét tỉ mỉ ván cờ, "Lát sau nhớ đem quân cờ rửa sạch."

"Ừm."

"Ngươi rửa." Tô Thế Dự ôn thanh nói bổ sung.

"… Được."

Tương Dương bởi vì nằm trên bờ sông Tương Giang nên có tên như vậy, có sông Hán Thủy chảy qua, ngăn cách hai bờ sông.

Sắc trời trong xanh, chim chóc hót líu lo trên cành dương xanh biếc, trên phố xá lại càng thêm rộn ràng, chủ quán tửu lâu cao giọng thét to lôi kéo khách, trên tú lầu Nhạc phường mơ hồ truyền đến tiếng cầm sắt.

Nhàn rỗi đi bộ bên trong ngõ phố phồn hoa, Sở Minh Duẫn nhìn về Tô Thế Dự bên cạnh, bỗng nhiên cười nói: "Hoài Nam tiền cảnh không rõ, trong triều chính vụ chuyển giao cho thuộc quan, lúc này ngươi ta lại ở đây trộm được thanh nhàn, không biết đây có tính là ngự Sử đại nhân mang ta đi không làm tròn trách nhiệm không?"

"Hiếm thấy Sở đại nhân sẽ có ý tưởng này, " Tô Thế Dự cười cười, "Đã như vậy, sau khi hồi triều ta nhất định dâng tấu kết tội ngươi."

"Sách."

Sở Minh Duẫn nói, "Ngươi cũng thật là không lo lắng chuyện Hoài Nam?"

“Ta chẳng qua là cảm thấy lời nói lúc trước của Sở đại nhân xác thực có lý, ” ánh mắt tùy ý đảo qua bức họa nữ tử đánh đàn trên lầu, Tô Thế Dự nhàn nhạt nói, “Tin tức nghe được ven đường cũng đủ để chứng minh phản đảng làm loạn có thâm ý khác, đại khái trước khi ngươi ta đến Hoài Nam sẽ không xảy ra chuyện. Mà bản thân Hoài Nam vương điểm đáng ngờ rất nhiều, cũng không phải trong chốc lát nửa khắc là có thể nghĩ thấu, chẳng bằng tranh thủ đến gặp bằng hữu một lát.”

Sở Minh Duẫn không khỏi cau lại lông mày, “Nghe như vậy ngược lại vị bằng hữu này rất trọng yếu?”

Y đang muốn trả lời, phía sau chợt vang lên một đạo thanh âm nhu lượng.

“Tô ca ca!”

Bọn họ xoay người nhìn lại, cách đó không xa dưới bóng cây liễu một thiếu nữ thanh lệ đang phất tay lập tức nở nụ cười, vội vàng nhấc váy chạy tới, lúc đến phụ cận bước chân chưa kịp đứng vững vàng thân hình hơi lệch đi, được Tô Thế Dự tay mắt lanh lẹ đỡ lấy, thiếu nữ cầm lấy cánh tay y đứng vững, giữa hai hàng lông mày dường như bị xoay đau mà nhíu một cái, nhưng vẫn là ngửa đầu cười nói, “Tô ca ca.”

“Cẩn thận chút.” Tô Thế Dự thu tay về,”Muội tại sao không ở Nhạc phường giáo tập *(dạy dỗ, chỉ bảo)*?”.

“Muội ra ngoài mua chút tàm ti để thay dây đàn.” Thiếu nữ nói, “Mới vừa rồi muội còn cho là nhìn lầm đây, không nghĩ tới Tô ca ca thật đến Tương Dương.”

Tô Thế Dự đáp một tiếng, lại tiếp tục nhìn về phía Sở Minh Duẫn, “Đây là Lan Y, là nhạc công chỉ dạy ở Nhạc phường.”

“Bằng hữu trong lời ngươi nói là nàng?” Sở Minh Duẫn nhìn Lan Y, không mang theo ngữ khí nói.

“Đúng vậy.” Lan Y đối với hắn cười cười, ngược lại vừa nhìn về phía Tô Thế Dự có mấy phần oán trách, “Tô ca ca cả ngày bận rộn, bây giờ có thể coi như là có thời gian rảnh tới tìm muội?”

“Chỉ là lưu lại chốc lát.” Tô Thế Dự nói.

“Nhanh như vậy?” Lan Y nói, “Vậy đừng đi dạo trên đường, Tô ca ca đến chỗ của muội ngồi một chút đi. Vừa vặn mới sáng tác mấy thủ khúc, ca giúp muội nghe một chút xem.”

“Cũng tốt.” Tô Thế Dự gật đầu, ngược lại thấy Sở Minh Duẫn nhíu chặt lông mày, y hơi do dự, vẫn là nói: “Kia…”

“Chê ta vướng bận?” Sở Minh Duẫn nghe không ra tâm tình cười thành tiếng.

“Sao lại thế.” Tô Thế Dự nhạt thanh cười nói, “Ta có một số việc muốn nói với Lan Y, thứ lỗi không tiếp được chốc lát, Sở đại nhân không ngại trước tiên cứ tùy ý đi dạo.”

“Ta đối với dạo phố không có hứng thú gì, ” Sở Minh Duẫn nhìn y, “Ta chỉ muốn cùng ngươi một chỗ.”

Giọng nói thanh thanh đạm đạm. Bốn mắt nhìn nhau, chỉ mong thấy trong đáy mắt hắn một nụ cười cũng không nhìn được.

Ánh nắng xuyên thấu qua liễu xanh, mơ hồ ở dưới mi mắt hắn điểm một chút ánh sáng nhu hòa, trong con ngươi thâm thúy sâu không thấy đáy. Tô Thế Dự nhất thời khó có thể dời tầm mắt, rồi lại không trả lời được, chỉ nghe thấy trên tú lầu tiếng đàn tinh tế kéo dài, giọng nữ yểu điệu hát thủ khúc hái sen mùa thu.

Người đi đường vãng lai tấp nập, bầu không khí giữa bọn họ rất cổ quái, khó tránh khỏi rước lấy chút ánh mắt hiếu kỳ. Ánh mắt Lan Y bồi hồi dừng trên người bọn hắn, rốt cục cẩn thận lên tiếng nói: “Tô ca ca?”

Tô Thế Dự bừng tỉnh hoàn hồn, thần sắc như thường né tránh ánh mắt hắn, liếc nhìn Lan Y, hời hợt nói: “Ta tiễn Lan Y trở về, sau đó sẽ trở lại.”

“… Được.” Sở Minh Duẫn không mang theo ngữ khí, ánh mắt rơi vào trên người Lan Y, lời nói vẫn là đối Tô Thế Dự nói, “Ta trở về trên thuyền chờ ngươi.”

Không chờ y lên tiếng, Sở Minh Duẫn quay người rời đi.

Quang ảnh liền từ bả vai hắn trượt xuống, rơi xuống vỡ loang lổ khắp mặt đất. Muôn vàn tâm tư lạc thành một tiếng thở dài, Tô Thế Dự thu tầm mắt lại, nhìn về phía Lan Y, “Còn có thể tự mình đi sao?”

Lan Y cúi đầu nhìn chân mình một chút, dư quang lơ đãng rơi vào bóng lưng lam y kia một đường trầm mặc, suy nghĩ một chút vẫn là chậm rãi lắc đầu. Màng tai chỉ nghe Tô Thế Dự buông một tiếng thở dài ‘Thất lễ’, tiếp đó thân thể bỗng nhẹ bẫng, đúng là bị lăng không ôm lấy. Lan Y nhất thời ngẩn ra, lướt qua bả vai Tô Thế Dự trông thấy người kia dừng bước nhìn lại, yên lặng nhìn bọn họ, rõ ràng là nắng ấm tháng bảy bao phủ khuôn mặt hắn, lại chỉ thấy âm lệ sương hàn.

Trong lòng nàng sợ hãi run lên, vội vàng xoay đầu lại tránh né tầm mắt lạnh lùng nghiêm nghị kia.

Đi vào Nhạc phường vào cư thất trên lầu, thanh âm khúc sáo trúc yếu dần không nghe rõ, tiểu tỳ nữ dẫn đường dâng trà sau đó liền đỏ mặt lui ra, chỉ còn lại hai người bọn họ.

Lan Y liếc nhìn bốn phía quan sát Tô Thế Dự, lúng túng ho khan, “Làm phiền công tử, có thể thả ta xuống.”

Tô Thế Dự nhàn nhạt liếc nàng một cái, thả nàng xuống, sửa lại ống tay áo một chút, “Đã lâu không thấy,

kỹ năng diễn xuất trẹo chân của ngươi ngược lại là càng ngày càng tinh xảo."

"Nào có nào có, " Lan Y liên thanh khiêm tốn nói, "Chỉ tiếc lần này vẫn không thể nào vừa vặn ngã vào trong lồng ngực công tử."

Tô Thế Dự nở nụ cười, "Nếu là như vậy, lần sau ta không dìu ngươi là được rồi."

"Không không không, như vậy sao được, công tử quân tử như vậy, vẫn là nên thương hương tiếc ngọc một chút a." Lan Y mặt dày nói, dừng một chút, lại không nhịn được hỏi: "Vừa rồi vị kia là Sở thái úy?"

"Là hắn."

"... Quả nhiên danh bất hư truyền." Lan Y không khỏi nghĩ mà sợ, "Tuy rằng không biết là vì sao, chỉ bằng ánh mắt hắn vừa mới nhìn ta, nếu như không phải đang ở trên phố xá bất tiện ra tay, ta tuyệt đối đã phơi thây trên đất."

Tô Thế Dự nhẹ nhàng nở nụ cười, cũng không đáp lời, mà là tự mình cầm qua chén trà ngồi xuống, "Nói chính sự đi."

Lan Y chỉnh trang lại thần sắc, vén bào quỳ xuống, cung kính nói: "Thuộc hạ tham kiến công tử."

Trên đời này biện pháp bồi dưỡng thế lực nhiều không kể xiết, có ảnh vệ Sở Minh Duẫn một tay nghiêm mật thành lập, cũng có môn khách trong tay Tô Thế Dự, cũng không quá nhiều gò bó, người người dung vào không dấu vết, ở trên trời hạ dệt thành một tấm cạm bẫy bí ẩn.

"Dựa theo quy củ, khi hành kinh vị trí của ta sẽ tự liên hệ các ngươi, lần này làm sao tới tìm ta?" Tô Thế Dự nói.

"Không dối gạt công tử, ta sớm ở trong thành phủ đầy cơ sở ngầm, công tử hôm nay vừa xuất hiện tại bến phà đã có người tới thông tri ta, ta đây nửa phần cũng không dám trễ nải mà tới trình diện ngài."

Tô Thế Dự hơi nhíu mày, "Gấp gáp như vậy, là trong triều xảy ra vấn đề rồi?"

Lan Y lắc đầu một cái, "Trong triều cũng không có đại sự. Quản gia Tô Nghị trước gởi thư tín tới nói cùng công tử mất liên lạc, người phái đi truyền tin cũng không còn tung tích, quản gia lo lắng ngài có chuyện, luôn mãi căn dặn ta xác nhận an toàn của ngài."

"Nhưng từ khi ta xuất phát tới nay cũng chưa hề thu được tin." Tô Thế Dự nói.

"Trong thư gửi cho ta quản gia còn nói cùng lúc đã phái ba người dọc đường tìm ngài, công tử lẽ nào cũng

chưa từng thấy?" Lan Y kinh ngạc nói.

"… Xem ra là bị người ngăn chặn." Đáp án sớm đã có ở trong lòng, Tô Thế Dự nắm chén nhỏ trầm mặc chốc lát, cuối cùng thu lại con ngươi khẽ cười, uống nước trà.

Lan Y không rõ vì sao nhìn y, bỗng nghĩ đến cái gì, "Đúng rồi," nàng nói, "Thuộc hạ sơ sẩy, tuy không có đại sự gì, nhưng quản gia có ở trong thư nhắc tới một chuyện. Sau khi công tử rời kinh, trong triều đề cử ứng cử viên bổ nhiệm cho chức Hộ bộ Thượng thư Ngụy Tùng, quản gia không biết ý tứ của công tử, không dám tự ý làm việc, tranh chấp hồi lâu, cuối cùng rơi vào trong tay Sở đảng."

"Ta biết rồi." Tô Thế Dự nhàn nhạt nói, "Ngươi an bài một chút, tìm người khác đến chuyển đạt tin tức, cái khác ta sẽ nghĩ biện pháp giải quyết."

"Vâng."

Tô Thế Dự gác lại chén trà, đứng lên nói, "Nếu không có chuyện gì khác, ta đi về trước."

Lan Y đứng dậy theo, tiễn y hai bước, đến trước cửa thực sự liền không nhịn được lên tiếng: "Công tử."

"Làm sao?"

"Cái kia…" Lan Y dời tầm mắt, ấp a ấp úng nói: "Công tử, lần này sao lại không thấy Tô Bạch đi cùng ngài?"

Tô Thế Dự nhìn nàng, hiểu rõ cười nói: "Ngươi muốn gặp hắn?"

"Có quỷ mới muốn gặp cái tên không có đầu óc kia," Lan Y bật thốt lên, "Hắn không ở đây cảm giác thanh tịnh không ít, ta chỉ tùy tiện hỏi một chút thôi."

Tô Thế Dự cười nói, "Ta cũng biết ngươi đại khái không muốn thấy hắn, cho nên để Tô Bạch ngốc ở Trường An rồi."

"Cái gì?" Lan Y đột nhiên nhìn về phía y, "Công tử, không, không thể như vậy được, ta kỳ thực cũng không phải cảm thấy hắn phiền như vậy…"

"Hai người các ngươi vừa thấy liền rùm beng, vẫn là cách khá xa một chút mới tốt." Tô Thế Dự cười nói.

Lan Y nhìn y chằm chằm, nửa ngày, đầy mặt xoắn xuýt mà nghẹn ra một câu, "Đừng a…"

Tô Thế Dự không khỏi lắc đầu nở nụ cười, cất bước rời đi.

"Công tử!" Lan Y ở phía sau vội la lên.

"Tô Bạch đi cùng đoàn xe ở phía sau, mấy ngày nữa đại khái sẽ đến Tương Dương." Y không quay đầu lại nói, ngữ khí ôn hòa, thân ảnh đã đi thật xa.

Trên mặt sông sóng gợn lăn tăn như từng mảnh vỡ vụn, mặt nước phản chiếu sắc núi. Tầm mắt Sở Minh Duẫn tựa như rơi vào nơi xa không thể với tới, đầu ngón tay trắng thuần như có như không nhẹ nhàng gõ từng chút lên mạn thuyền, xuất thần.

Ngoài ý muốn.

Hoặc giả là đã nhìn lâu dáng dấp Tô Thế Dự thanh tâm quả dục, mới có thể quên mất điểm này. Vẫn chưa kết hôn cũng không có nghĩa là y không có ý trung nhân, sớm có hôn ước cho nên mới trì hoãn có cả khối người, huống chi xưa nay có nhiều quan chức triều đình vì bảo đảm gia quyến an ổn, giấu mà không nói.

Tô Thế Dự tâm phòng bị còn cao hơn nhiều so với trăm thước tường thành Trường An, đồng thời ngăn phòng thủ kiên cố. Bởi vậy hắn không vội, hắn nói ngày sau còn dài, hắn có thể đối mơ ước của người khác không để ý lắm, hắn có đầy đủ kiên trì để chờ đợi Tô Thế Dự tin tưởng.

Nhưng xưa nay không hề nghĩ rằng, cái người giống như cục đá kia cũng sẽ coi trọng một nữ tử như vậy.

Ngón tay rơi vào trên mép thuyền, bất giác hơi giữ chặt.

Tiếng bước chân quen thuộc từ xa đến gần vang lên, Sở Minh Duẫn xoay người. Tô Thế Dự dừng bước, nhìn trong khoang thuyền quét mắt một cái, lại tiếp tục nhìn về phía hắn, cười nói: "Còn chưa cơm tối?"

Sở Minh Duẫn gật gật đầu, "Không phải nói ta chờ ngươi sao?"

Tô Thế Dự cười nhạt, gọi thị nữ hâm rượu chia thức ăn, y cùng với Sở Minh Duẫn ngồi đối diện bên bàn, lại vô cớ trầm mặc, mỗi người có một suy nghĩ.

Nửa ngày, Sở Minh Duẫn bỗng nhiên mở miệng, "Ngươi dự định lại ở đây thêm mấy ngày sao?"

"Cái này cũng không cần thiết, ngày mai là có thể tiếp tục đi thuyền." Tô Thế Dự cười nói, "Sở đại nhân yên tâm, sẽ không làm lỡ hành trình."

Sở Minh Duẫn chống cằm, nghiêng đầu nhìn y, ánh mắt tỉ mỉ rơi vào trên mặt y.

Tô Thế Dự không được tự nhiên ho nhẹ một tiếng, buông chén nhỏ đứng dậy, "Ta về phòng trước, Sở đại nhân nghỉ ngơi sớm một chút."

Thân ảnh nho bạch liền biến mất ở sau cửa, ngoài cửa sổ tà dương rơi vào lòng sông, sắc trời dần tối, cây đèn đốt lên, xa xa mà nghe thấy tiếng ca từ tú lầu cách sông truyền đến. Lại là khuyết khúc *(bài hát bị thiếu đoạn)* kia, hát rằng:

"Thải liên nam đường thu, liên hoa quá nhân đầu.

(Hái hoa sen mùa thu, hoa sen hơn đầu người)

Đê đầu lộng liên tử, liên tử xanh như thủy.

(Cúi đầu bóc hạt sen, hạt sen trong như nước)

……

Hải thủy mộng du du, quân sầu ngã diệc sầu.

(Đại dương mộng thăm thẳm, quân buồn ta cũng buồn)

Nam phong tri ngã ý, xuy mộng đáo Tây Châu*."

(Gió nam biết ý ta, thổi mộng tới Tây Châu.)

**Đây là một khúc ca Tây Châu, một bài dân ca thời Nam triều.*

Sở Minh Duẫn phục xuống trên bàn gối lên cánh tay mình, bỗng nhiên đưa tay cầm qua ly rượu Tô Thế Dự, đem dấu son môi trên miệng chén, chậm rãi uống cạn rượu, hơi lạnh.

Tác giả có lời muốn nói:

Tây Châu khúc.

Ức mai hạ Tây Châu, chiết mai ký giang bắc.

Đơn sam hạnh tử hồng, song tấn nha hồ sắc.

Tây châu tại hà xử? Lưỡng tưởng kiều đầu độ.

Nhật mộ bá lao phi, phong xuy ô cữu thụ.

Thụ hạ tức môn tiền, môn trung lộ thúy điền.

Khai môn lang bất chí, xuất môn thái hồng liên.

Thái liên nam đường thu, liên hoa quá nhân đầu.

Đê đầu lộng liên tử, liên tử thanh như thủy.

Trí liên hoài tụ trung, liên tâm triệt để hồng.

Ức lang lang bất chí, ngưỡng thủ vọng phi hồng.

Hồng phi mãn tây châu, vọng lang thượng thanh lâu.

Lâu cao vọng bất kiến, tận nhật lan can đầu.

Lan can thập nhị khúc, thùy thủ minh như ngọc.

Quyển liêm thiên tự cao, hải thủy dao không lục.

Hải thủy mộng du du, quân sầu ngã diệc sầu.

Nam phong tri ngã ý, xuy mộng đáo tây châu.

Bài dân ca Nam triều là bài thơ trữ tình dài nhất, miêu tả một người đối với người mình yêu tha thiết đau khổ tưởng niệm, có hứng thú có thể đi tìm hiểu =V=

55. Chương 55

Hôm sau trời vừa sáng, tiểu tỳ nữ liền bước lên thuyền hoa, được thị nữ dẫn tới gặp Tô Thế Dự, vừa nói là tâm ý Lan Y cô nương đưa tới, vừa đưa lên một túi thơm được thêu rất tinh mỹ.

Tô Thế Dự gật đầu nhận lấy, niết nhẹ rồi giấu túi thơm vào trong một cái túi như tờ giấy, y thanh sắc bất động, giương mắt đối diện ánh mắt thị nữ một bên. Thị nữ theo lên thuyền này dáng dấp xa lạ, nàng cung kính cụp mắt, gần như không thể nhìn rõ mà gật gật đầu. Tô Thế Dự lúc này sáng tỏ, khách khí cảm tạ tiểu tỳ nữ, lại không nhiều lời.

Lúc quay người trông thấy Sở Minh Duẫn nghiêng người dựa vào mép thuyền, mặt không biểu tình nhìn y ở bên này, lúc thấy y nhìn lại, liền quay đầu đi giục lái thuyền.

Mái chèo phá sóng biếc, một ngày xuôi dòng đi trăm dặm.

Gió từ cửa sổ che kín tràn vào, mang theo tiếng nước róc rách. Trong khoang yên tĩnh, chợt trên bàn cờ vang lên thanh âm quân cờ rơi xuống một tiếng cạch, lư hương thụy thú phun ra từng sợi khói dài nhỏ, nhàn nhạt dung nhập vào không khí.

Sở Minh Duẫn khép sách lại đặt trên bàn thấp, nghiêng đầu nhìn về phía bên cạnh. Tô Thế Dự lại đang tự mình đánh cờ, giữa ngón tay kẹp một quân cờ trắng trơn bóng, bộ dạng cụp mắt trầm tư, nhưng đã hồi lâu lại không hạ cờ xuống. Hắn quét mắt nhìn bàn cờ, cũng không phải thế cục gì khó khăn, đưa mắt dời đến trên mặt Tô Thế Dự, bỗng nhiên nghĩ đến đối phương có thể đang đăm chiêu việc kia.

Dù sao từ xưa ngọc bội đính ước, túi thơm truyền ý.

Khó dằn tâm hoả, lửa cháy gần như muốn lan ra khắp đồng cỏ, ngay cả phế phủ cũng muốn thiêu bỏng. Sở Minh Duẫn quấn chặt hàng lông mày, hồi lâu sau, thân hình nghiêng qua trực tiếp gối lên trên đùi Tô Thế Dự. Tô Thế Dự cả kinh hồi thần lại, quân cờ 'Xoạch' một tiếng rơi vào trên boong thuyền, giòn tan lăn ra xa. Y cúi đầu đối diện tầm mắt Sở Minh Duẫn, yên lặng, lại bất đắc dĩ cười nói: "Sở đại nhân là mệt nhọc sao?"

Sở Minh Duẫn rũ mắt xuống, mơ hồ 'Ừm' một tiếng liền muốn ôm lấy hông y. Tô Thế Dự ngồi thẳng một chút tránh né hắn đụng vào, đè xuống tay hắn, "Nếu mệt vẫn nên trở về phòng nghỉ ngơi mới tốt, nằm ở nơi này cũng sẽ không thoải mái được đến đâu đi. Còn nữa, "y dừng một chút, hơi do dự, vẫn là khẽ đẩy nhẹ đầu Sở Minh Duẫn, "Đầu gối của Tô mỗ, thực không phải gối đầu của người khác."

"Ngươi không thích cùng người khác tiếp xúc, lời này nếu như nói trong quá khứ, không chừng ta còn sẽ tin."

Sở Minh Duẫn nhân thể một tay chống đất ngồi dậy, đối diện y, câu lên khóe môi ý cười như có như không "Ôm cô nương trở về thì được, cho ta mượn gối một lát cũng không được, Tô đại nhân phân biệt đối xử cũng thật là rõ ràng."

"Lan Y là chân không thể đi, nếu là đặc biệt mời ta, ta tiễn nàng trở về cũng là việc phải làm."

"Ồ ——?" Sở Minh Duẫn nghiêng đầu nhìn y, hơi nheo mắt lại, cười khanh khách nói: "Tô ca ca?"

Tô Thế Dự không khỏi tay run một cái, tỉ mỉ mà đánh giá vẻ mặt hắn, "… Ngươi làm sao?"

"Ta đang ghen tỵ." Sở Minh Duẫn thấp giọng nói, chẳng qua lại nghiêm túc thuật lại, nửa điểm cười trêu tức cũng không có.

Chỉ là lại nói trắng ra một câu, giống như quân cờ vừa nãy đột nhiên rơi vào trái tim, vội vàng không kịp chuẩn bị, gõ vào trong lồng ngực nhiều tiếng vang vọng, chữ chữ sinh run rẩy. Tô Thế Dự xem nhìn vào đáy mắt hắn, nhìn thấy một đôi đồng mâu tỏa ra ánh sáng lung linh, sâu sắc chiếu ra cảnh núi non sông suối ngoài cửa sổ chiếc thuyền, nhưng nhiều nhất, vẫn là bộ dáng chính mình đang kinh ngạc.

Trăn trở suy nghĩ đột ngột kết thúc. Tô Thế Dự trầm mặc chốc lát, đạm thanh cười nói, "Lan Y bất quá là cùng ta hứng thú hợp nhau, bằng hữu mà thôi."

"Chỉ là bằng hữu?" Sở Minh Duẫn không nghe ra tâm tình mà nở nụ cười.

Tô Thế Dự thở dài, "Tính tình của nàng ấy cũng không hợp ý ta, ngươi tự ý hạ cái phán đoán gì vậy?"

"Vậy ngươi vừa ý loại nào?" Sở Minh Duẫn hỏi.

Tô Thế Dự nghe vậy lại hiếm thấy mà trầm tư chốc lát, tiện đà nhàn nhạt mở miệng: "Cái này cũng chưa từng nghiêm túc cân nhắc qua. Bất quá lúc trước vẫn luôn dự định chờ triều cục lại an ổn sẽ thành gia, không chọn nữ nhi quan lại, tùy tiện tìm một nữ tử dịu dàng có tri thức hiểu lễ nghĩa là được rồi."

"… Quả nhiên là tác phong của ngươi." Sở Minh Duẫn bỗng nhiên đè lại vai y, thân cận đi lên nhìn thẳng y, "Nhưng ta không cho phép. Tô Thế Dự, ta muốn cùng ngươi dây dưa cả đời."

Tô Thế Dự cũng nhìn hắn, không tránh không né, "Ngươi muốn dây dưa như thế nào?"

"Ngươi nếu thú thê ta nhất định sẽ đi thiêu huỷ hỉ đường, chặn giết thê tử ngươi, đem ngươi đoạt về." Từng chữ giống như chuyện cười, lại miễn cưỡng hiện ra cố chấp ngột ngạt đến cực điểm.

Tô Thế Dự cụp mắt, cười nhẹ, "Vậy nếu đó là người trong lòng ta thì sao?"

Nếu là người trong lòng y, còn có thể không nhẫn tâm chia rẽ hay không, đem y giam giữ bên người, khiến y chìm trong thống khổ.

Bỏ được sao.

Vô cớ trầm mặc, vành môi Sở Minh Duẫn mân chặt, một lúc lâu sau mới không hề chập trùng mà hỏi một câu, "Vậy ngươi có người trong lòng sao?"

Tô Thế Dự ngước mắt nhìn hắn, đáy mắt hiện lên một nụ cười, y nói: "Hiển nhiên là có."

Sở Minh Duẫn ngẩn ra, triệt để đổi sắc mặt, ấn ngã Tô Thế Dự xuống đất nghiêng người đè lên, mặt mày lãnh như lưỡi dao, "Là ai?"

Tô Thế Dự cũng không giãy dụa, dù vội vẫn ung dung mà nằm cười nhìn hắn, "Không đoán thử xem sao?"

"Cũng như nhau cả thôi, là ai cũng không đáng kể." Sở Minh Duẫn cười lạnh thành tiếng, lại yên lặng liếc nhìn y chốc lát, bỗng nhiên nói: "Ta nếu cứ như vậy hôn xuống, ngươi dự định làm thế nào?"

Hắn ước lượng mình cũng không ý thức được bàn tay đặt trên bả vai Tô Thế Dự dùng bao lớn khí lực, trên mu bàn tay gân xanh đều ẩn hiện, Tô Thế Dự nhưng ngay cả lông mày cũng không từng nhăn qua một chút, vẫn cứ cười nhìn hắn, cũng không đáp lời.

Sở Minh Duẫn liền cúi người một chút đè xuống.

Nhìn thấy bên trong ánh mắt đen như mực kia chỉ chứa được bóng người của chính mình, ngửi thấy khí tức An Thần hương dần dần rõ ràng, ở trong khoảng cách quá gần, Tô Thế Dự chợt mở miệng, ngữ điệu nhàn nhạt:

"Ngươi đề nghị cùng ta đơn độc đến Hoài Nam, dọc theo đường đi như hình với bóng, chỉ vì muốn chặn ta cùng với người trong kinh thành liên lạc, thuận tiện ngươi ở trong triều hành sự."

Cũng không phải là nghi vấn, mà là bình tĩnh. Sở Minh Duẫn thân hình cứng đờ, nhất thời không lên tiếng, Tô Thế Dự lại tự mình nói tiếp:

"Lúc trước ngươi tự xưng đoạn tụ tiếp cận ta, không phải là bởi vì yêu thích, mà là để cho tiện ngươi quang minh chính đại thu thập tình báo của ta."

"Khi đó ngươi phân phát mỹ cơ trong phủ, cũng không phải là bởi vì yêu thích, mà là vì biết thời biết thế xử lý mật thám khắp nơi đưa tới. Mà các nàng, đại khái đều đã chết."

Y dừng một chút, lộ ra một nụ cười sâu đậm, cảm xúc trước nay chưa từng có biểu lộ rõ ràng, như một mảnh tuyết địa trong trẻo lại như cành mai nở rộ bên trong thanh lãnh sáng rực, cùng với Tô Thế Dự trong dĩ vãng bất đồng, chỉ có âm thanh vẫn luôn ôn hòa, "Thứ bản thân ta biết, so với những thứ này càng nhiều hơn."

Y chống lại con ngươi Sở Minh Duẫn giống như hàn đàm đóng băng, khinh khẽ cười một tiếng, sau đó giơ tay ôm qua cổ hắn, đem khoảng cách hiếm hoi còn sót lại giữa hai người triệt để xóa đi. Tô Thế Dự hơi nghiêng đầu, khẽ hôn lên khóe môi hắn, "Bất quá những chuyện này, ta cũng không để ý."

Sở Minh Duẫn sửng sốt, chống đỡ thân hình không thể tin nhìn y, trong đầu càng là một mảnh trống không, không biết là mộng hay là thật.

Bàn tay ấm áp chạm đến mặt hắn, lại tiếp tục dọc theo đường nét đi xuống, Tô Thế Dự nắm cằm của hắn hôn lên.

Môi lưỡi ôn nhuyễn, hắn run lên bần bật, đè thân hình xuống nâng lên mặt Tô Thế Dự, lại không thể ức chế, bất quá chỉ chớp mắt liền biến thủ thành công, tẫn hết sức nếm thử chút trà hương giữa răng môi kia, cấp thiết cực nóng mãnh liệt, ngay cả Tô Thế Dự trong thời gian ngắn cơ hồ đều thở không nổi.

Sở Minh Duẫn tạm thời buông y ra hô hấp, lại cẩn thận dầy đặc mà hôn lên trán rồi khuôn mặt y. Ngón tay trắng thuần từ bả vai đi xuống, xương quai xanh, vai, xương hồ điệp, từng tấc từng tấc miêu tả, nhìn bao lâu, tưởng niệm bao lâu, suy nghĩ bao lâu phong tư trác nhiên, hiện nay đều ở dưới ngón tay run rẩy, nhiệt độ dần nóng.

Quần áo ngổn ngang, kéo xuống một mảnh áo.

Lửa cháy lan ra đồng cỏ, cho dù là Ngự Sử đại phu luôn kiềm chế cũng khó ngừng lại, mãi đến tận khi ý thức được đầu gối Sở Minh Duẫn đã bất giác để giữa hai chân y, bàn tay kia dọc theo xương sống mà xuống, nhưng không có ý đình chỉ, mới từ trong hỗn độn tìm được chút thanh minh, vội đè lại tay Sở Minh Duẫn, âm thanh vi diệu, "Ngươi là dự định…" Tô Thế Dự cân nhắc từng câu chữ, "… Ở phía trên ta?"

"Thế Dự." Sở Minh Duẫn hôn lên màng tai y, xúc cảm tê dại, khí tức thiêu nóng, tinh tế nói nhỏ, "Ta muốn ngươi."

Thanh tuyến hơi khàn, gần như là nỉ non, nhiều lần đem khát cầu trần trọc gắn bó giữa môi răng, từng tiếng gọi tên y.

Ta muốn ngươi.

Lặng im do dự, Tô Thế Dự cuối cùng chậm rãi buông lỏng cánh tay đè hắn lại.

Sở Minh Duẫn chợt đứng lên, không đợi phản ứng liền trực tiếp đem y ôm ngang lên, Tô Thế Dự hơi kinh ngạc, "Ngươi…"

"Mang ngươi trở lại phòng ta." Khóe môi Sở Minh Duẫn liền kề sát trên trán y, dấu không được tiếng thở dốc nặng nề, "Boong thuyền quá cứng, đợi lát nữa chỉ sợ ngươi sẽ khó chịu."

Hoa văn chạm trổ trên cửa phòng đóng chặt, hắn đặt Tô Thế Dự trên giường, tiện tay buông xuống màn trướng, chỉ tồn tại một vùng thế giới độc nhất hai người bọn hắn, dần dần phình lên thở dốc. Ngoài trướng ánh nến trên đầu giường lay động, xuyên qua màn trướng như từng rặng mây đỏ, vầng sáng dừng trên mặt Tô Thế Dự một mảnh phi sắc diễm lệ. Ngọc trâm trượt rơi bên gối, mái tóc dài màu đen tản trên giường,

bóng đêm lưu động.

Sở Minh Duẫn từ trong ám cách dưới giường lấy ra một hộp gỗ chạm trổ hoa văn, vừa xoay tròn liền tràn ra mùi thơm ngọt ngào của mỡ cao. Tô Thế Dự nhất thời sáng tỏ, không khỏi kinh ngạc mà nhìn hắn, "… Ngươi tại sao có thể có thứ này?"

Sở Minh Duẫn nghiêng đầu nhìn y cười, "Người hối lộ ta thứ độc đáo cũng không ít, ta nơi đó còn có rất nhiều." Hắn cúi người thở dài một tiếng, mồ hôi ẩm ướt nơi thái dương cọ qua Tô Thế Dự, âm thanh cũng phát khàn, "Ngươi theo ta dùng hết bọn nó, thế nào?"

Làm sao đáp lại lời nói. Đối với dáng dấp lưu luyến như vậy, ánh mắt như dòng sông lớn xuân thủy, sơn đại đi sâu vào lông mày ngươi, làm sao đáp lại lời nói.

Như nghẹn ở cổ họng, Tô Thế Dự không khỏi hơi nhắm chặt mắt lại, đổi lấy hắn cúi đầu hôn lên mi mắt.Mùi đàn hương hòa quyện vào an thần hương, quấn quýt hiện ra hương thơm trằn trọc xa xôi.

Thói quen chấp bút phất cầm, xương ngón tay tuấn tú đột nhiên siết chặt cái chăn mỏng dưới thân, Tô Thế Dự cắn răng nhịn xuống đau nhức leo lên tận xương cốt, cuối cùng khí lực khắc chế chính mình, miễn cưỡng ép thành một tiếng than nhẹ tinh tế. Sở Minh Duẫn nắm chặt tay y mở ra cái chăn bị y niết chặt. Khẽ hôn qua sau lại lôi kéo đặt lên bả vai mình, một tay khác hắn vòng ra sau cổ hoặc nhẹ hoặc nặng nhấn xoa, đau lòng đến sốt ruột hoảng loạn, không thể làm gì khác hơn là thấp giọng dụ dỗ, "… Thế Dự, ngoan, " hắn liếm qua khóe mắt y, rồi nói tiếp, "Ngoan a… Thả lỏng… Ta sẽ nhẹ một chút, đừng sợ…"

Thở dốc chợt nặng nề, Tô Thế Dự nắm lấy hắn, đè xuống thanh âm run rẩy, lại bỗng nhiên nở nụ cười, "… Không việc gì."

Hết sức ôn nhu.

"… Không việc gì."

Nguyện hết sức tùy ngươi, không sao.

Thái dương chảy ra mồ hôi xẹt qua đuôi lông mày cùng gò má, cuối cùng bị hắn hôn mở ở giữa răng môi.

Đôi chân trắng nõn trượt ra từ chiếc chăn mỏng, căng thẳng qua đi mà lại run rẩy, giữa lúc động áp ra vài vệt nhăn nheo kiều diễm, bị hắn một phen nắm chặt, ngón tay vuốt ve mắt cá chân.

Ánh nến thiêu tẫn, hương khí đầy bếp lò, trận hoan ái cuối cùng dừng lại.

Sở Minh Duẫn khẩn trương ôm lấy Tô Thế Dự, môi kề sát trên tai y, trong con ngươi ý cười lấp lóe sáng lên như chấm nhỏ. Nửa ngày cũng không nói gì, hắn suy nghĩ đã thật lâu, trong lòng tràn đầy vui mừng,

cũng không biết nói thế nào cho phải. Cuối cùng hắn mím môi không một tiếng động nở nụ cười, nhẹ vô cùng thật chậm mà mở miệng nói: "Thế Dự, ta rất vui vẻ."

Chỉ còn dư lại câu này, ta rất vui vẻ, ngươi thích ta, ngươi là của ta, ta rất vui vẻ.

Một lúc lâu không nghe thấy trả lời, hắn nghiêng đầu, nhìn thấy Tô Thế Dự nhắm hai mắt, bộ dáng đã ngủ. Sở Minh Duẫn hôn nhẹ khóe môi y, trong nụ cười mang theo vài phần tính khí trẻ con, nhắm mắt lại, ôm lấy y ngủ.

Ngay khi hắn nhắm mắt lại không lâu sau đó, Tô Thế Dự chậm rãi mở mắt ra, lo sợ nghi hoặc lại mờ mịt, nhìn chằm chằm nóc trướng phát ngốc hồi lâu.

Ngoài thuyền nước sông chảy róc rách, hồi lâu yên tĩnh, đột nhiên ngoài cửa sổ đột ngột vang lên âm thanh giòn giã. Tô Thế Dự nghiêng đầu nhìn lại, trông thấy một con Hắc Vũ điểu phá tan cửa sổ, trên cẳng chân cột ống trúc truyền tin, y đưa tay mò qua ngọc trâm bên gối tung ra, ngọc trâm ngưng lực, như mũi tên một chiêu đâm trúng, Hắc Vũ điểu hí lên một tiếng ngã ra ngoài cửa sổ.

Đầu chôn ở hõm cổ hơi giật giật, giống như bị quấy nhiễu, Sở Minh Duẫn từ trong mông lung chậm rãi mở mắt ra.

Tô Thế Dự vươn mình ôm lấy hắn, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nhàng ôn thanh nói, "Không có gì, ngủ đi."

Cũng không biết hắn là quả thực không nghe được, ôm chặt Tô Thế Dự, liền nhắm mắt lại ngủ. Tô Thế Dự lẳng lặng nhìn hắn, cuối cùng cũng nhắm mắt ngủ.

Rõ ràng y nghĩ ra hơn trăm loại biện pháp thành công để ứng phó với mưu kế của Sở Minh Duẫn, lại cố tình chọn biện pháp tổn hại mình nhất.

Y rõ ràng nguyên do vì sao, là khó kìm lòng nổi, là lòng người tham niệm, hồ đồ đến cực điểm, vốn là không thể dừng lại. Cho dù là làm một giấc mộng, cũng vui vẻ chịu đựng.

56. Chương 56

Ngự Sử đại phu gần đây làm việc và nghỉ ngơi rất tốt, chỉ là lần này, cũng như mọi ngày, nhưng sau khi tỉnh lại lại không thể ngồi dậy được.

Đau nhức toàn thân, nửa người bên dưới lại bị người bên cạnh ôm chặt lấy, không thể động đậy, Tô Thế Dự quét mắt nhìn vết tích ám muội trên bả vai, lặng lẽ đem cái chăn bị đạp ra kéo lên một ít, đem y cùng Sở Minh Duẫn đắp kín.

Nắng sớm mờ mờ xuyên thấu qua cửa sổ lọt vào trong phòng, Sở Minh Duẫn tựa hồ vẫn đang ngủ say, vùi đầu bên trong hõm vai Tô Thế Dự, nửa khuôn mặt ẩn dưới bóng tối, tóc đen trên trán ngổn ngang, mặt mày yên tĩnh, hô hấp ấm áp vững vàng rơi vào bên gáy y.

Tô Thế Dự nghiêng đầu nhìn hắn, trầm mặc mà chuyên chú.

Hồi lâu, khóe môi Sở Minh Duẫn bỗng nhiên hơi câu lên, "Ta sắp không chờ được, Thế Dự." Hắn đột nhiên thấp giọng mở miệng, chưa mở mắt, "Nhìn lâu như vậy còn không có ý định hôn lên sao?"

Tô Thế Dự sững sờ, Sở Minh Duẫn mở mắt ra chống lại ánh mắt của y, đầy mắt ý cười, "Kia hay là để ta đi." Nói xong không đợi y phản ứng liền hôn lên, môi lưỡi quấn quýt si mê, nhiệt độ dần nóng lên, thẳng đến khi thở dốc Tô Thế Dự mới đúng lúc chặn lại ngực Sở Minh Duẫn.

Đầu lưỡi Sở Minh Duẫn khẽ liếm qua khóe môi mình, mang theo bất mãn mà nhìn y, "Làm sao vậy?"

Tô Thế Dự chậm rãi điều khí tức, "Nên rời giường."

"Vội vã thức dậy làm cái gì, " Sở Minh Duẫn nở nụ cười, tay trượt tới eo nhỏ y nhéo nhéo, "Chỗ này của ngươi không đau?"

Ngón tay hắn chạm đến nơi mềm yếu cảm giác nhất thời thẩm thấu tận xương cốt, Tô Thế Dự một phen kéo tay hắn ra, "Hôm nay sau khi tiến vào cảnh nội Hoài Nam sẽ xuống thuyền, ngươi còn dự định ngốc ở đây bao lâu?"

"Chỉ một lát này thôi mà." Sở Minh Duẫn nắm chặt lại tay y.

Tô Thế Dự nhẹ giọng cười cười, "Điểm tâm cũng không ăn sao?"

Sở Minh Duẫn lôi kéo tay y kề sát bên mặt cà cà, nghe vậy khẽ cắn môi, nghiêng đầu theo dõi y, mặt mày ẩn tình, ngân nga cười nói: "Tô ca ca có thể tới ăn ta nha."

Dáng dấp kia đúng lúc tăng thêm quang cảnh trên cổ hắn, tóc đen phát tán trên làn da trắng thuần nhẵn nhụi, Tô Thế Dự quay mặt đi hít một hơi thật sâu đè xuống xao động trong lòng, đẩy đầu hắn ra, lực đạo mềm nhẹ, thái độ kiên định, "Rời giường."

Mặc quần áo dùng cơm lại là một hồi dằn vặt, nhưng cũng may Sở Minh Duẫn vẫn chưa hoàn toàn quên mất chính sự, quấn lấy Tô Thế Dự hạ xuống mấy ván cờ, liền ngồi an phận trước bàn trà, bày ra nghiên giấy.

Tô Thế Dự rảnh rỗi gõ gõ quân cờ, quay đầu tỉ mỉ tường tận nhìn chữ viết của hắn, sắc bén mạnh mẽ, từng chữ xem qua, bỗng nhiên cảm thấy kinh sợ, "Ngươi là đang mặc tả *(sao chép)* binh thư?"

"Ừm." Sở Minh Duẫn đáp, "Là quyển lúc trước đưa cho Lạc Tân, trước viết xuống, hắn nếu dùng kế sách trong đó, chờ chút cũng thuận tiện đối chiếu điều tra rõ."

Tô Thế Dự gật gật đầu, như cũ nhìn hắn viết.

Sở Minh Duẫn vén tay áo chấm mực, liếc mắt nhìn y, cười nói: "Ngươi xem qua quyển sách này rồi?"

"Lúc trước xem qua, còn có chút ấn tượng."

"Lúc trước?" Sở Minh Duẫn hơi nhíu lông mày, "Thời điểm ngươi mười lăm tuổi cùng phụ thân ngươi chinh phạt Hung Nô?"

Tô Thế Dự hơi nheo con ngươi lại, nhàn nhạt đáp, "Là khi đó."

"… Vậy từng đi qua Lương châu sao?" Sở Minh Duẫn hỏi.

"Năm đó phụ thân phái ta chinh phạt chính là Lương châu thành." Tô Thế Dự nói, lại thấy hắn gật gật đầu, cũng không có ý hỏi lại, hơi do dự một chút, vẫn là ôn thanh nói tiếp, "Sau khi Hung Nô bại lui, Lương châu vì Vũ Văn Kiêu đồ thành đã thành trống không, bất quá những thi thể này đều mệnh cho các binh sĩ an táng."

Sở Minh Duẫn cúi xuống mắt nhìn tờ giấy, khó phân biệt buồn vui, động tác đặt bút vẫn chưa đình chỉ, một lát sau bỗng nhiên mở miệng, "Trên lâu thành quả thực treo một nữ nhân?"

Tô Thế Dự nhất thời hiểu rõ chút gì, nhìn hắn trầm mặc trong nháy mắt, vuốt cằm nói, "Đúng vậy, ngay cả phụ thân cũng nói đó là một nữ tử hiếm thấy, vốn định thử tìm người nhà nàng thu liễm hài cốt, nhưng đáng tiếc thời gian quá lâu, đã không phân biệt rõ bộ dạng, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là tự tay ta đưa nàng thu liễm an táng."

"Vậy cũng không tệ lắm." Sở Minh Duẫn nở nụ cười, dưới ngòi bút lại miễn cưỡng dừng lại, màu mực dày đậm trên tờ giấy Tuyên Thành chậm rãi lan ra, nửa ngày hắn nhịn không được cười nói, "Còn nhớ khi còn bé ta cùng a tỷ đánh nhau, mỗi lần như vậy nàng đều tuyên bố muốn đem ta treo đánh ở trên lâu thành, không nghĩ tới cuối cùng người bị treo lên trái lại là nàng, cũng là đáng đời."

Ngữ khí hời hợt đến gần như hờ hững. Tô Thế Dự không khỏi nhíu nhíu mày, nhẹ giọng nói, "Ta còn nhớ phần mộ đó ở nơi nào, ngươi nếu có ý, có thể đi nhìn nàng một cái."

"Mang ngươi xem a tỷ là chuyện khẳng định a." Sở Minh Duẫn giương mắt nhìn y, loan mi nở nụ cười, mâu sắc thâm trầm, "Nhưng bây giờ vẫn chưa phải thời điểm ta có thể đi gặp nàng."

Lời nói ý sâu sắc. Tô Thế Dự không hỏi nữa, cười nhạt thu tầm mắt lại, giữa ngón tay một cái hạ xuống.

Lúc hoàng hôn thuyền hoa đã tới biên cảnh Hoài Nam, bọn họ đổi lộ trình lừa gạt nhập cảnh, mắt thấy sắc trời đã tối liền quyết định nghỉ chân tại huyện Phượng Đài, tính toán sơ qua, cách thủ phủ Hoài Nam- Thọ Xuân đã chỉ còn lại không đến mấy ngày lộ trình nữa.

Trong khách điếm sinh ý thịnh vượng, Sở Minh Duẫn đem tiền thuê phòng đặt lên, ánh mắt tùy ý xẹt qua cảnh nói cười giữa các thực khách, nghiêng đầu hỏi chưởng quỹ, "Hoài Nam không phải trước đó vài ngày mới gặp qua phản đảng náo loạn sao, chỗ này của ngươi tại sao còn náo nhiệt như thế?"

"Khách quan ngài cũng nói là trước đó vài ngày, hiện tại náo loạn không phải đã ngừng rồi sao?" Chưởng quỹ một bên lấy tiền vừa cười nói, "Cũng nhờ có Tây Lăng vương phòng thủ tốt, trận chiến đều đánh vào mấy thành Thọ Xuân bên kia, căn bản không ảnh hưởng tới Phượng Đài của ta bên này, ai còn đi lưu ý nó đâu?"

Sở Minh Duẫn hơi nhíu lông mày, cùng Tô Thế Dự liếc mắt nhìn nhau.

Chưởng quỹ giơ tay gọi tiểu nhị đang chạy trong quán, "Đến, hai gian phòng hảo hạng trên lầu, mang hai vị khách quan này đi qua."

Tô Thế Dự đẩy cửa sổ ra phóng tầm mắt nhìn tới, màn đêm buông xuống, trăng non, trên đường đèn đuốc sáng choang, xa xa có thuyền đánh cá xướng muộn, một khung cảnh hòa thuận vui vẻ, không chút nào có trạng thái náo loạn.

Phía sau bỗng nhiên vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, thị nữ đi theo thuyền thấy y mở cửa, quỳ xuống thi lễ, nhỏ giọng, "Công tử mời theo thuộc hạ đến."

Tô Thế Dự liếc mắt khách phòng sát vách, lặng yên không tiếng động khép cửa rời đi.

Một gốc cây mọc nghiêng che khuất hơn nửa ánh trăng trong con hẻm nhỏ, cuối ngõ hẻm tối tăm, trong phòng nhỏ ánh nến huy hoàng sáng ngời, mấy thuộc hạ khác đã sớm chờ ở đây cùng nhau quỳ xuống hành lễ.

Ngay giữa phòng trên bàn đặt một cái lồng sắt che đậy bằng miếng vải đen, tiếng chim hót yếu ớt mà thê thảm mơ hồ truyền ra. Thị nữ tiến lên kéo ra tấm vải, lộ ra Hắc Vũ điểu tầm thường bên trong lồng sắt, trên chân cột ống trúc truyền tin, đang nóng nảy bất an đi loạn.

"Loại chim được nuôi dưỡng đặc biệt này lanh lợi cực kì, bọn thuộc hạ lúc trước đều chưa từng thấy, dựa theo công tử chỉ thị chặn được nhưng lại không cách nào đem tin gỡ xuống, không dám tự ý làm việc, không thể làm gì khác hơn là thỉnh công tử quyết định." Thị nữ áy náy nói.

"Vì sao không thể gỡ tin xuống?" Tô Thế Dự hỏi.

"Điểu này tựa hồ có thể dựa vào khí tức phân biệt người, đụng vào sẽ giãy dụa, nóng nảy bức nó thậm chí

nó còn muốn đem tin mổ phá, thuộc hạ thật sự là không thể ra sức."

Tô Thế Dự gật gật đầu, quan sát Hắc Vũ điểu kia chốc lát, sau đó mở cửa lồng ra đưa tay vào, thị nữ một bên vội vàng lên tiếng nhắc nhở, "Công tử cẩn thận, nó mổ người rất lợi hại!"

Tô Thế Dự từ từ đưa tay tiếp cận, ngay khi sắp đụng đến cái cổ nó Hắc Vũ điểu chợt dừng tiếng kêu, ngoáy đầu lại được dạy bảo thật ngoan mà cà cà ngón tay của y.

Trong phòng những người khác cả kinh cuống quít tất cả đều quỳ xuống, chỉ lo Tô Thế Dự chất vấn, cướp mở miệng trước: "Công tử minh xét, thuộc hạ tuyệt không có ý lừa gạt làm phiền công tử! Đại, đại khái là nó chạy loạn quá lâu hỗn loạn không rõ, mới đem công tử nhận lầm thành chủ nhân…"

Tô Thế Dự thần sắc vi diệu thu tay về ngửi một cái trên ống tay áo mình, không tìm ra mùi vị gì khác lại chợt nghĩ tới điều gì, một bên khuôn mặt trắng nõn nhất thời đỏ lên nhanh đến mức khó có thể bắt giữ, ngược lại tập trung ý chí, bình thản nói: "Ta biết rồi, không trách các ngươi."

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới đứng dậy.

Y gỡ mật thư trên chân Hắc Vũ điểu xuống, điểu kia liền thuận cánh tay của y nhảy vọt đến bả vai, dường như thân mật kêu hai tiếng.

Mở thư ra, là chữ viết sắc bén quen thuộc, Tô Thế Dự từ từ xem qua, lông mày bất giác một đường nhíu chặt, tiếu ý thường có trên mặt cũng nhạt xuống.

Thị nữ bất an suy đoán thần sắc y, chỉ cảm thấy sao mà nhỏ bé rồi lại cực kỳ phức tạp, cuối cùng không có kết quả.

Cuối cùng chỉ nghe công tử thả xuống mật thư, một lúc lâu, khẽ thở dài nói, "… Lòng muông dạ thú." Cũng phải phân biệt tâm tình.

Tô Thế Dự đề cập muốn bút, mặc cho thị nữ tiến lên trải ra giấy viết thư, sau khi trầm ngâm liền phỏng theo chữ viết Sở Minh Duẫn viết xuống. Y đem thư viết xong nhét vào ống trúc, liền đem Hắc Vũ điểu thả lại trong lồng, lúc này mới quay đầu phân phó nói: "Sửa sang một chút sau đó để nó bay đi, về sau vô luận vãng lai, đều chặn lại tới hồi báo cho ta."

"Thuộc hạ rõ ràng."

Nửa đêm gió bắt đầu nổi lên, thuận theo ánh trăng trắng xóa tiến vào cửa sổ, hơi có chút man mát. Tô Thế Dự nhắm mắt hồi lâu, lại toàn bộ không buồn ngủ, chỉ là nghe thanh âm ở ngoài lầu càng ngày càng xuất thần.

Trong yên tĩnh bỗng nhiên nghe thấy tiếng vang huyên náo, có người xốc chăn chui vào, ôm lấy y. Tô Thế Dự sững sờ, mở mắt ra đối diện là Sở Minh Duẫn dẫn theo ý cười nơi đáy mắt, ánh trăng mờ tối tựa như tầng sa mỏng, ngân sương sáng vằng vặc sát qua thái dương, mông lung dừng trên mi mắt hắn, "… Làm sao vậy?"

"Muốn cùng ngươi ngủ chung." Sở Minh Duẫn nhìn y.

Tô Thế Dự liền muốn kéo xuống cánh tay hắn đang ôm chặt eo y, "Ngày mai còn phải gấp rút lên đường…"

"Ta sẽ không làm gì, " Sở Minh Duẫn vội nói bổ sung, "Chỉ ôm ngươi là được."

Tô Thế Dự động tác dừng lại, không khỏi nghi hoặc, "Tại sao?"

"Ta tự ngủ không được a." Sở Minh Duẫn đàng hoàng nói.

"Có phải không?" Tô Thế Dự không khỏi nở nụ cười, "Vậy trước ngươi ngủ thế nào?"

Hắn hơi nhíu mày, âm thanh hơi thấp chút, "Trước cũng không tính là ngủ, chung quy sẽ gặp ác mộng, còn phải đề phòng xung quanh, tâm không an ổn."

Tô Thế Dự trầm mặc chốc lát, đưa tay kéo hắn nằm xuống bên gối, "… Ác mộng gì?"

Sở Minh Duẫn quấn chặt lông mày, nghiêm túc suy tư nửa ngày mới nói: "Mơ tới bánh nguyên tiêu thành bánh mặn rồi, thật sự là quá khó ăn."

"…" Tô Thế Dự nói, "Trở về trong phòng ngươi đi."

Sở Minh Duẫn nở nụ cười lên tiếng, ôm sát y cùng với hắn hai cái trán giằng co, ánh mắt trong trẻo, "Sẽ không." Mắt thấy Tô Thế Dự lại muốn mở miệng, hắn rũ mắt cọ qua bên mặt Tô Thế Dự, giọng mang nồng đậm ý cười, thổ tức liền chạm vào màng tai Tô Thế Dự, "Thế Dự, Thế Dự…"

"Sở…"

"Tô ca ca." Sở Minh Duẫn hôn một cái lên cổ y.

"…" Y cả người cứng ngắc, da đầu đều lạnh lẽo, đã khống chế không nổi nữa, bất đắc dĩ đến cực điểm, "Được rồi, không đuổi ngươi."

Sở Minh Duẫn trầm thấp mà cười, ngay cả khoang ngực kề sát cũng hơi run, nửa ngày, từ từ chuyển thành

một tiếng thở dài, nhẹ vô cùng trầm thấp mà mở miệng: “Lại mơ tới lúc từ Lương châu thành trốn ra bên ngoài, trên đất đều là cục máu cùng đống thịt, đáy ủng dẫm lên đều trơn trượt, căn bản chạy không nhanh, nhưng là kỵ binh phía sau còn đang chém giết dẫm đạp lên nhau, lại không thể chậm lại.”

Tô Thế Dự nhíu mi, giơ tay cũng ôm lấy hắn.

“Có một đứa nhỏ nhất định phải lôi kéo tay áo của ta, rất phiền, thật hận không thể đem nàng một cước đá văng, ” Sở Minh Duẫn chôn đầu trong lồng ngực Tô Thế Dự, “Sau đó đầu nàng bay ra ngoài, máu tươi văng xa mấy trượng giội lên một thân ta, cái tay kia vẫn còn đang móc trên tay áo ta, thật phiền a, nhịn lâu như vậy, còn không bằng sớm một chút đá văng đi.”

“Thế Dự, ta chưa từng quay đầu.” Hắn ôm chặt cánh tay y, trầm giọng nói, “Giấc mộng kia ta mơ vô số lần, nhưng ta một lần cũng chưa từng quay đầu.”

“Bởi vì ta không thể chết được, ta nhất định phải sống sót.”

Tô Thế Dự trầm mặc, ngón tay chậm rãi nắm chặt, một lúc lâu mới buông ra, sờ sờ đầu hắn.

Sở Minh Duẫn từ trong lồng ngực của y ngẩng đầu lên, mặt mày sâu sắc, nhìn y một lúc lâu, từng chút một nở nụ cười, “Thế Dự, ngươi mỗi lần nhìn ta như vậy ta đều muốn hôn ngươi a.”

Tô Thế Dự nhìn thẳng hắn, một lời chưa nói.

“Một lần là được rồi.” Sở Minh Duẫn cười đến mặt mày cong cong, để sát vào đi lên hôn y một cái, nhắm mắt nói, “Ngủ đi.”

57. Chương 57

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mạch thượng hoa khai (hoa nở trên đường), trên quan đạo dấu chân rất ít, độc nhất một chiếc xe ngựa lộc cộc chạy chầm chậm.

Trong xe nữ tử một tay ôm chặt hài tử đang ngủ say trong lòng mình, một tay từ trong bọc quần áo lấy ra thảm nhỏ đắp lên cho bé. Động tác cực kỳ mềm nhẹ, hài tử chợt giật giật, chậm rãi mở mắt ra, mông lung một hồi lâu, mới nhu nhu lên tiếng, “Nương, còn chưa tới nhà sao?”

“Sắp đến rồi, lập tức sẽ vào thành.” Liễu Vân Tư đem mái tóc rối dính vào thái dương của bé vuốt vuốt, khẽ cười nói, “Nhà nãi nãi (bà nội) không tốt sao, Tử Minh tại sao lại ầm ĩ muốn trở về sớm?”

“Ta nhớ cha.” Tử Minh lôi kéo thảm nhỏ từ trong lồng ngực Liễu Vân Tư chui ra, ngồi vào một bên, buồn buồn nói, “Cha cả ngày bận rộn cũng không bồi ta cùng nương, còn không cho chúng ta ở nhà, ta đã lâu lắm chưa gặp cha rồi.”

Liễu Vân Tư sờ sờ đầu bé, ánh mắt ôn nhu, lại không lên tiếng.

Tử Minh cúi đầu, hai mắt thẳng nhìn chằm chằm vào trường mệnh tỏa* treo ở trước ngực, "Cảm giác cha dường như biến thành người khác."

"Sao lại thế chứ, " Liễu Vân Tư rũ mi mắt xuống, ôn nhu nói, "Trong lòng cha ngươi trước sau thủy chung đều rất yêu thương chúng ta."

"Vâng." Hài tử dùng sức gật gật đầu.

Liễu Vân Tư cả cười, thời điểm giương mắt lại không dấu vết che đi một tia thần sắc sầu lo trong đó, nàng đang chìm trong trầm tư, Tử Minh chợt lôi kéo ống tay áo nàng, "Nương, ta…"

Tiếng ngựa hí đột nhiên nổi lên, xe đột nhiên thắng gấp mà dừng lại.

Chỉ nghe bên ngoài xa phu la to một tiếng, "Phu nhân cẩn thận!" Ngay sau đó là tiếng vật nặng lăn trên đất vang lên một tiếng trầm muộn, kim loại va chạm mãnh liệt kêu vang, một mảnh ầm ĩ nhốn nháo đột nhiên đem xe ngựa vây quanh.

Liễu Vân Tư ôm chặt hài tử, kéo ra màn xe nhìn lại, dưới bầu trời xanh không biết từ đâu tuôn ra một đám người, quần áo rách nát bộ dạng chật vật, trong tay phần lớn cầm dao bổ củi hoặc là nắm mộc côn, hung mãnh mà vọt tới. Xa phu từ trên mặt đất giãy dụa đứng lên muốn ngăn trở, lập tức bị mấy người đè xuống đất không thể động đậy, những người còn lại liền không trở ngại chút nào mà thẳng hướng xe ngựa vọt tới.

"Ôm chặt nương." Liễu Vân Tư ôm Tử Minh vào trong lòng, nhảy xuống xe ngựa, trong thời gian ngắn xoay chuyển thân hình che chở hài tử, chính mình lại mạnh mẽ ngã xuống đất. Nàng một khắc cũng không dám dừng lại muốn đứng lên, cổ chân lại truyền đến cảm giác tê dại đau đớn, kéo nàng không đứng lên nổi.

"Nương…" Thanh âm hài tử run run, hoảng loạn nghĩ muốn kéo nàng lên.

"Không có chuyện gì, đừng sợ." Liễu Vân Tư nắm chặt tay Tử Minh, quay đầu chứng kiến mấy người xông vào phía trước xe ngựa chen vào trong buồng xe, chen chúc lôi kéo bao quần áo, một khắc cũng không ngừng nhét hết vào trong ngực, còn có người nắm thảm nhỏ, siết chặt không chịu buông tay.

Phía sau đã có người không chui vào được, dừng bước đứng bên cạnh xe nhìn quanh bốn phía, chợt nghe tiếng chuông lanh lảnh nhỏ vụn vừa vang lên, theo tiếng nhìn lại mới phát hiện bán ẩn phía sau xe có hai người. Hài tử mang theo trường mệnh tỏa hiện ra tia sáng tinh khiết óng ánh sáng bóng, rơi xuống phía dưới chiếc chuông nhỏ thánh thót vang vọng.

Người nọ nhìn chằm chằm vào trường mệnh tỏa, nhào tới muốn kéo.

Hài tử thất thanh kêu sợ hãi.

"Xin ngươi đừng đụng đến nó!" Liễu Vân Tư đem hài tử hoàn toàn che chở vào trong ngực, đưa tay rút xuống trâm cài đưa tới, "Cái này cho ngươi."

Người kia động tác bỗng nhiên dừng lại, chống lại ánh mắt nàng không có vẻ sợ hãi chút nào, lại không xác định mà quan sát tỉ mỉ nữ nhân tóc tai rối bời. Hắn đột nhiên đổi sắc mặt, xoay người lên tiếng gào to cái gì đó, mơ hồ khó phân biệt.

Liễu Vân Tư lúc này mới nhìn rõ, lại còn có một nữ tử xen lẫn ở trong bọn hắn, quần áo tuy rằng cổ xưa nhưng so với hạ nhân lại sạch sẽ hơn nhiều, cũng chỉ có nàng tay nâng kiếm. Nữ tử nghe tiếng ngẩn ra, tiện đà dùng vỏ kiếm đánh hôn mê tên xa phu muốn kéo lấy chân nàng, nhanh chân đi lên phía trước.

Không biết là phúc hay họa, Liễu Vân Tư nghi hoặc mà nhìn nữ tử kia hơi cúi người nhìn kỹ chính mình, đang muốn mở miệng lại nghe nàng lạnh lùng nói: "Là nàng!"

Nghiến răng nghiến lợi. Nữ tử rút kiếm ra khỏi vỏ, dương tay liền muốn mạnh mẽ chém xuống, tư thế giống như muốn đem nàng ăn tươi nuốt sống, lưỡi kiếm chiết ra một vệt ánh sáng chói mắt.

Liễu Vân Tư đem hài tử giấu vào trong ngực, nghiêng đầu đi nhắm chặt mắt lại.

Một tiếng gió hú sắc bén sát xẹt qua tai.

Thanh kiếm kia leng keng một tiếng rơi xuống đất, nữ tử bị chấn động đến mức lui về phía sau hai bước, ôm cánh tay chảy máu nhìn Liễu Vân Tư đang mờ mịt mở mắt ra, lại nhìn phía xa xa.

Dưới bầu trời xanh biếc, ngựa đi trên cổ đạo (con đường cũ), hai nam nhân thân thể như ngọc. Nam nhân lam y thu tay về, câu lên khóe môi nở nụ cười, "Cũng không tệ lắm, góc độ vừa vặn."

Nữ tử thuận theo cúi đầu nhìn lại, trên bãi cỏ thình lình lộ ra một đoạn cành cây dính máu. Bất kể là ai cũng có thể nhìn ra người đến thân thủ bất phàm, nàng nhặt lên kiếm của mình, giương giọng quát lên: "Đi mau!"

Đám người kia vội vàng thối lui, rút lui một cách nhanh chóng nhất từ trước đến nay.

"Đuổi theo điều tra rõ ràng." Nam nhân bạch y mở miệng.

Hai người bọn họ phóng ngựa đuổi theo, nháy mắt đã lướt qua bên người, Liễu Vân Tư không có dấu hiệu nào đưa tay ngăn cản cản lại, lên tiếng mở miệng, "Xin dừng bước!" Nàng khẩn cầu, "Buông tha cho bọn họ đi!"

Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự gần như cùng lúc đó ghìm ngựa, ngoái đầu nhìn lại về phía nàng.

"Chỉ là đã hôn mê, cũng không lo ngại, rất nhanh đã có thể tỉnh." Tô Thế Dự buông cổ tay xa phu ra, đứng dậy.

Liễu Vân Tư một bên luôn miệng nói tạ ơn, vừa dùng trâm cài đem tóc vấn lên thật tốt.

Tử Minh đã từ bên trong kinh hãi tỉnh táo lại, cọ cọ Sở Minh Duẫn bên cạnh, ngước đầu hai mắt sáng lấp lánh mà nhìn hắn, "Đại ca ca ngươi thật là lợi hại nha, những người xấu kia vừa thấy ngươi liền chạy toàn bộ!"

Sở Minh Duẫn khoanh tay nhìn Tô Thế Dự, mạn bất kinh tâm cười cười. Tử Minh còn tự mình lẩm bẩm, "Con đường này thật đáng ghét, vừa vòng quanh lại có nhiều người xấu như vậy"

"Ồ ——?" Sở Minh Duẫn thấp mắt nhìn bé, "Cái gì vòng quanh?"

"Trước đây từ nhà nãi nãi trở về đều đi đường khác, nhưng mà con đường kia bị phong lại, dường như muốn bắt người, ta và nương phải đi một vòng thật lớn để vòng về nhà."

Sở Minh Duẫn hơi nhíu mày.

"Tử Minh." Liễu Vân Tư lên tiếng gọi bé, Tử Minh chạy chậm trở lại ôm lấy nàng. Liễu Vân Tư đã khôi phục dáng dấp đoan trang ngay thẳng, đối với bọn họ thi lễ một cái, trịnh trọng nói: "Thiếp họ Liễu, đa tạ nhị vị công tử cứu mạng."

"Cám ơn Đại ca ca!" Tử Minh nói theo.

Tô Thế Dự liếc nhìn hài tử, cười nhạt, "Một cái nhấc tay mà thôi." Hỏi nàng, "Chỉ là ta có chút không rõ, Liễu phu nhân vì sao phải vì mấy tên đạo tặc này cầu tình?"

"Nơi nào có đạo tặc, " Liễu Vân Tư thở dài, "Bất quá là lưu dân ở trong phản loạn đã không còn nhà, muốn cướp chút ăn mặc, đã đủ đáng thương rồi, cần gì phải đuổi tận giết tuyệt."

Tô Thế Dự hơi nhíu mày, gật gật đầu. Sở Minh Duẫn nhìn nàng đột nhiên hỏi, "Xem phương hướng, ngươi muốn đi Thọ Xuân?"

"Vâng."

"Nơi đó bây giờ thế nào rồi?" Sở Minh Duẫn nói.

Liễu Vân Tư suy nghĩ một chút, chỉ là nói, "Đã an ổn rồi." Nàng hơi ngừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía bọn họ, "Nhị vị công tử tại sao muốn hỏi cái này?"

"Ta và hắn cũng chính là muốn đi đến Thọ Xuân, " Tô Thế Dự cười nói, "Liễu phu nhân nếu như không ngại, chúng ta ngược lại có thể đưa tiễn một đoạn đường."

"Chuyện này…" Liễu Vân Tư lại thoáng do dự.

Tử Minh không nhịn được lôi kéo nàng, "Nương, để Đại ca ca cùng đi theo chúng ta đi a! Nếu gặp lại người xấu cũng không cần phải sợ!"

"Tử Minh." Liễu Vân Tư đè lại tay bé, Tử Minh liền bé ngoan không nói.

"Cứ tính là ngươi khó xử, ta vừa vặn cũng ngại phiền phức. Vừa nãy nếu không phải y nói muốn cứu các ngươi, ta cũng không có ý định ra tay." Sở Minh Duẫn nhấc tay để lên vai Tô Thế Dự, thấp giọng cười nói, "Các tẩu các đích (mỗi người đi mỗi bên), còn hơn có người vướng bận."

Tô Thế Dự lặng lẽ kéo tay hắn xuống, đối Liễu Vân Tư nói: "Ta chỉ là hảo tâm nhắc nhở, phu nhân tự mình quyết định là được rồi."

"Ta chỉ là có điểm nghi hoặc, " Liễu Vân Tư cười cười, nói, "Nhìn ra được nhị vị công tử là phú quý chi nhân (người giàu sang phú quý), tại sao không đón xe ngồi kiệu, cũng không thấy người hầu tuỳ tùng, còn muốn đến Thọ Xuân, nơi vừa mới trải qua phản loạn nguy hiểm kia?"

Tô Thế Dự chưa kịp trả lời, thắt lưng đột nhiên căng thẳng bị người nắm lấy, Sở Minh Duẫn cằm để trên bả vai y, "Tất nhiên là…" Hắn nhìn Liễu Vân Tư loan mi nở nụ cười, nhẹ giọng chậm chạp nói, "Bỏ trốn a."

Liễu Vân Tư sửng sốt, nửa ngày mới phục hồi lại tinh thần không thể tin nhìn bọn hắn chằm chằm, "Ngươi, ngươi là nói các ngươi…"

Tô Thế Dự nghiêng đầu liếc nhìn Sở Minh Duẫn mặt mày mang ý cười, lúc quay lại đối diện ánh mắt khiếp sợ của Liễu Vân Tư, trầm mặc trong nháy mắt, cuối cùng nghiêm trang gật gật đầu, "Xác thực."

Như bị sét đánh, một lúc lâu, Liễu Vân Tư hít một hơi thật sâu, mới miễn cưỡng bình tĩnh lại, "Cái này,… Chẳng trách."

"Không tiếp thụ được?" Sở Minh Duẫn tự tiếu phi tiếu nói.

"Không, sao lại thế, chỉ là thực sự hiếm thấy." Liễu Vân Tư cười cười, "Đã như vậy, vậy thì làm phiền nhị vị công tử đưa tiễn."

Một lát sau xa phu tỉnh lại, bọn họ một nhóm người liền tiếp tục hướng Hoài Nam chủ thành Thọ Xuân mà đi. Rõ ràng mới gặp quá chiến loạn, binh lính trông thành thấy bọn họ nhưng cũng không tỉ mỉ kiểm tra liền thả đi. Sau khi vào thành Liễu Vân Tư nhân tiện nói tạ ơn liền từ biệt, Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự tùy ý ở trong thành đi lại, bất ngờ phát hiện trong thành này vốn bị gọi là thành trì trống không đã có rất nhiều hộ gia đình, ngoại trừ mấy chỗ tường đổ bị thiêu hủy, lại vẫn có thể xem là náo nhiệt.

Thời gian buổi trưa, từng gian khách điếm đều ngồi đầy khách nhân dùng cơm. Bọn họ tùy ý tìm một gian khách điếm, nhưng chưởng quỹ vừa nghe nói là muốn dừng chân, lại là một trận im lặng, mở miệng hỏi: "Hai vị khách quan chỉ ở một đêm?"

"Cái này cũng không phải, chúng ta dự định ở chỗ này một khoảng thời gian." Tô Thế Dự nói.

"Nhưng mà chỗ này của chúng ta chỉ có đánh chém, không chừng lúc nào đó lại xảy ra nhiễu loạn, khách quan lưu lại ở đây lâu có thể không an toàn a." Chưởng quỹ nói.

"Không chừng lúc nào đó lại có thêm phản loạn, " Sở Minh Duẫn thấp giọng cười nói, "Vậy ngươi còn ở lại Thọ Xuân buôn bán cái gì, còn không đến nơi khác tránh một chút?"

Chưởng quỹ cười cười, "Dù sao gốc rễ đều ở chỗ này, không tới lúc bất đắc dĩ, ai cũng không muốn đi."

Sở Minh Duẫn quay đầu lại quét mắt nhìn khách nhân ngồi chật kín, cũng có không ít người một bên đàm luận một bên tò mò đánh giá bọn họ, hắn chậm rãi nói tiếp, "Nơi này của ngươi có nhiều… khách nhân thế này, lại muốn thúc dục chúng ta đi là cái đạo lý gì đây?"

"Chuyện này, chuyện này, ta đương nhiên ước gì khách quan ngài ở đây thêm mấy ngày, làm sao sẽ thúc dục ngài đi đây." Chưởng quỹ vội hỏi, vừa nhìn về phía Tô Thế Dự, "Ta lắm miệng dám hỏi, không biết nhị vị khách quan là làm cái gì?"

Tô Thế Dự nhẹ giọng cười cười, ôn hòa nói, "Ta và hắn đều là kinh thương (buôn bán)."

Chưởng quỹ gật đầu liên tục, không nói thêm nữa.

Đi trên phố lại chuyển qua ngõ hẻm liền tốn mất một buổi trưa, sau khi bọn họ trở về phòng rửa mặt đã là bóng đêm thật sâu, lãng nguyệt treo cao.

Sở Minh Duẫn tiện tay cởi ngoại bào ném trên bàn, quay đầu nhìn về Tô Thế Dự đang đứng phía trước cửa sổ, "Thế Dự, có ý kiến gì rồi?"

"… Tạm thời vẫn không thể nói rõ có ý tưởng gì." Tô Thế Dự quay đầu lại, ánh mắt xẹt qua, lại tiếp tục cố định ánh mắt ở trên áo bào trên bàn.

"…" Sở Minh Duẫn nhấc lên ngoại bào sửa sang lại, tiện tay gấp lại thả xuống bên giường, lúc này mới đi tới bên cạnh y, "Nói thế nào?"

Tô Thế Dự nhẹ giọng cười cười, thu hồi ánh mắt lần thứ hai nhìn về phía ngoài cửa sổ, dưới bầu trời nghìn hộ gia đình khắp thành, đèn đuốc dày đặc như ánh sao, liên miên đi xa, "Chẳng qua là cảm thấy kỳ quái."

"Hả?" Sở Minh Duẫn nghiêng đầu nhìn y.

"Tuy nói cách phản đảng náo loạn đã qua gần một tháng, nhưng mà số lượng hộ gia đình trong thành này ngoài ý muốn vẫn còn nhiều lắm." Tô Thế Dự nói.

"Nơi không đúng cũng không chỉ những thứ này." Sở Minh Duẫn thấp giọng nói, "Cho đến bây giờ, ngoại trừ Liễu phu nhân kia, ta chưa từng ở trong thành này gặp qua một nữ nhân nào khác, trong khách điếm khách nhân dùng cơm cũng toàn bộ đều là nam nhân, chẳng lẽ các nàng đều trốn ở nhà không ra khỏi cửa?"

Tô Thế Dự buông tiếng thở dài, nghiêng đầu nhìn về phía Sở Minh Duẫn, đối diện ánh mắt hắn đang nhìn mình, mặt mày dần lộ vẻ lưu luyến, không khỏi khẽ cười, "Làm sao?"

"Ngươi cảm thấy thế nào?" Âm thanh nhẹ vô cùng, dẫn theo một điểm ý cười, Sở Minh Duẫn ôm vai y, chậm rãi tiếp cận.

Tô Thế Dự giơ tay lên đang muốn ôm lại hắn, lại đột nhiên dừng lại, thần sắc phức tạp khôn kể, "… Thật yên tĩnh."

"Hả?" Sở Minh Duẫn không khỏi nhíu mày.

"Gian khách điếm này thật yên tĩnh." Tô Thế Dự xoay người, tỉ mỉ lắng nghe, trong tai không một âm thanh.

Sở Minh Duẫn buông y ra, cùng Tô Thế Dự liếc mắt nhìn nhau, đẩy cửa đi ra ngoài. Từng gian trong khách phòng đều đốt đèn, quang ảnh chồng chéo nhau rơi vào trên hành lang. Bọn họ lặng yên không tiếng động đứng ở trước cửa sát vách, lại cảm thấy nghe không ra trong đó có nửa điểm tiếng người.

Sở Minh Duẫn quấn chặt hàng lông mày, đẩy cửa phòng ra, ánh đèn huy hoàng sáng ngời, trong phòng trống rỗng.

Trong lòng hơi chấn động, bọn họ lần thứ hai liếc mắt nhìn nhau, phân công nhau đem cửa khách phòng toàn bộ đều đẩy ra, từng gian từng gian một, không có một bóng người. Toàn bộ khách điếm rộng lớn, đèn đuốc sáng trưng, cũng chỉ có hai người bọn họ.

Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự sóng vai đứng ở trong hành lang, nhìn quanh hết thảy cửa phòng mở rộng, liếc mắt cố hết sức quan sát, tĩnh mịch không hề có một tiếng động.

Gió đêm từ cửa sổ tràn vào, ngọn đèn yếu ớt, dần dần như muốn lụi tắt.

Chú thích:

*Trường mệnh tỏa hay còn gọi là "Khóa bản mệnh":

Khi em bé được 100 ngày tuổi, nhiều địa phương ở Trung Quốc sẽ chuẩn bị cho bé "Bách gia toả (khoá bản mệnh), ý nghĩa là phúc khí của trăm nhà sẽ tập trung vào bé. "Bách gia toả" cũng gọi là "Trường mệnh toả" , hình thức của nó rất đa dạng. Trong đó, loại đơn giản nhất là dùng sợi dây đỏ xâu đồng tiền lại rồi đeo trên cổ bé; có loại dùng bạc tạo thành hình cái khoá, dùng vàng hoặc bạc làm thành sợi dây đeo cho bé. Theo mọi người, chất liệu làm khoá bản mệnh càng quý trọng thì thần lực của khoá càng lớn. Đồ

án trên "Bách gia toả" đều tượng trưng cho phúc thọ miên trường, chữ dùng đa phần là nhưng lời tốt đẹp, như: "Trường mệnh phú quý" , "Trường mệnh bách tuế" , "Cát tường như ý" .

58. Chương 58

"Đây là làm sao thế này, " Sở Minh Duẫn hơi mị con ngươi, nhìn trong khách phòng ngọn đèn dầu xa xôi nhảy tí tách, "Là nháo quỷ*(ma quỷ lộng hành)*,... Hay là có người đang giả thần giả quỷ?"

Tô Thế Dự lắc lắc đầu, "Tối nay chưa từng nghe qua có thanh âm người đi lại, gian phòng này đại khái vẫn luôn là trống không như vậy. Nếu không phải ban nãy trong chốc lát kia xác thực quá mức yên tĩnh, ta cũng sẽ không phát giác."

"Cho nên nói, lúc trước ở dưới lầu khách nhân ngồi cả sảnh đường không có lấy một người là ở trọ?"

Tô Thế Dự hơi nhíu mi, nhìn về phía hắn, "Theo lời nói của chưởng quỹ trong khách điếm ngày hôm nay, hắn cũng không muốn để chúng ta ở lâu."

"Cái này cũng có thể không phải do hắn." Sở Minh Duẫn cười lạnh một tiếng, đột nhiên hơi nghiêng đầu đi, nắm chặt tay Tô Thế Dự, cong mặt mày, "Thế Dự, có sợ hay không?"

"Ngươi nếu sợ có thể nói thẳng." Tô Thế Dự khẽ cười thành tiếng.

Sở Minh Duẫn hơi nhíu lông mày, câu khóe môi nói, "Chờ lát nữa sợ cứ gọi ta một tiếng phu quân thì thế nào?"

Tô Thế Dự cười liếc mắt nhìn hắn, lôi kéo hắn đi đến giữa gian khách phòng, "Sở đệ đệ vẫn là tự mình cẩn thận hơn chút đi."

Trong căn phòng này khó giải thích được lộ ra một cỗ khí vị cũ kỹ, ngón tay Tô Thế Dự khẽ vuốt qua bàn, chỉ thấy ngón tay nhiễm phải một tầng bụi mỏng, y không khỏi khẽ cau mày, "Mặc dù là không phải thường xuyên có người ở, nhưng trong khách điếm cũng nên phải thường xuyên quản lý, làm sao sẽ rơi xuống tro bụi dày như vậy."

"Cho nên nói cũng thật là kỳ quái." Sở Minh Duẫn mạn bất kinh tâm nói, "Nói là không nỡ rời khỏi Thọ Xuân, rồi lại không chút nào nhìn ra bộ dáng phải buôn bán thật tốt."

Hoa đèn tuôn ra một tiếng vang nhỏ, đột nhiên thoáng cái tối sầm, nghe được rõ ràng tiếng gió đêm dưới lầu nơi tiền sảnh, vắng vẻ, không ngờ là thật sự không có một bóng người.

Sở Minh Duẫn vẫn dựa tường nhìn quanh, trong màn tối lấp lóe quang ảnh trông thấy Tô Thế Dự nhìn chằm chằm một chỗ xuất thần, liền nhìn y nở nụ cười, "Cảm thấy sợ?"

"Bên kia." Tô Thế Dự đi tới bên cạnh góc tủ quần áo, ánh nến dần vững vàng, trong phòng lại tiếp tục sáng lên, phía sau tủ gỗ chạm trổ hoa văn, bên trong khe tường chật hẹp hiện ra một chút vết tích u ám thâm sắc.

Sở Minh Duẫn cau lại lông mày, một tay đem Tô Thế Dự kéo đến bên cạnh, một tay ghìm lực đem cửa tủ rộng lớn dời ra vài thước. Cái tủ cuối cùng rơi lên mặt đất mài ra tiếng vang trầm trầm, toàn cảnh trong vách tường không hề che lấp mà dần hiển lộ ra, mảng lớn vết tích thâm sắc giống như vẩy mực trải rộng khắp bức tường, một mùi tanh xông vào mũi bên trong còn pha tạp vào mùi bụi bẩn, thẳng làm người buồn nôn.

Đợi cho khí vị hơi tiêu tán chút, đầu ngón tay Tô Thế Dự ở phía trên cọ một chút, tỉ mỉ ngửi qua sau đó ngược lại hơi đổi sắc mặt, nhắc mắt nhìn về phía Sở Minh Duẫn, "Là máu người."

"Ngươi cũng thực sự là có thể nhịn được." Sở Minh Duẫn kéo tay y qua lau sạch, lúc này mới quay đầu nhìn tường tận, "Có thể văng đến độ cao này, phun ra nhiều máu như vậy, chỉ có thể là bị người một đao chém đứt nửa người."

Tô Thế Dự nhíu chặt lông mày, trầm ngâm chốc lát nói, "Lại đi xem qua trong phòng khác."

Bên trong khách phòng sát vách thật không có vết máu bị che kín, bọn họ nhìn một vòng, cuối cùng Sở Minh Duẫn bỗng nhiên dừng bước tại cạnh cửa, để sát vào quan sát tỉ mỉ chốc lát, đưa tay sờ mò, "Cánh cửa này mới vừa được sơn qua một lần."

Tô Thế Dự vừa lấy ra kiếm trong tay áo liền bị Sở Minh Duẫn cầm tới, hắn tiện tay ở trên cửa cạo xuống vài vết, nước sơn đỏ thắm bong ra từng mảng, quả nhiên hiện ra bên dưới là màu sắc thâm đen, khí vị tanh nồng gay mũi, lại cạo xuống mấy tầng vụn gỗ vẫn là như vậy, một cánh cửa gần như là bị máu thấm ướt.

Sau đó từng gian khác phần lớn đều như thế, loang lổ huyết sắc, che giấu bên dưới thảm thêu, tiên nhiễm ở đầu giường, mùi máu tanh mốc meo từng chút một trùng lên, như đám sương mù bi thảm bao phủ khắp

khách điếm này.

Cuối cùng lúc trở lại trong gian phòng ngủ kia, bọn họ mới lưu ý đến trên vách tường rõ ràng so với xung quanh nước sơn được sơn mới hơn.

Sở Minh Duẫn từ phía sau lưng đem Tô Thế Dự ôm vào trong ngực, "Được rồi, không cần lại xác nhận." Giọng nói dẫn theo ý cười, "Thật sự phải đối diện với đầy tường là máu ngươi có còn muốn ngủ nữa hay không?"

Tô Thế Dự chậm rãi thu hồi kiếm vào trong tay áo, "Ngươi còn có thể ngủ được sao?"

"Chỉ cần ôm ngươi là ta có thể ngủ." Sở Minh Duẫn ôm chặt y, cúi đầu ngửi được khí tức ôn nhuận của an thần hương.

Tô Thế Dự khẽ thở dài nói, "Cái này đã không thể giải thích là do hắc điếm *(quán trọ giết người cướp của thường thấy trong Bạch thoại thời kỳ đầu)* được…"

"Là tàn sát." Sở Minh Duẫn nói.

Đêm gió thổi không biết từ nơi nào vào khiến song cửa sổ kẹt kẹt vang vọng, xa xôi trần trọc quanh quẩn ở trên không yên tĩnh, trầm thấp tinh tế giống như cô hồn thê khóc. Phảng phất có thể nhìn thấy tình hình lúc đó, phơi thây đầy đất là như thế nào, máu tươi tràn đầy, tĩnh mịch giống như lúc này, lại đâu chỉ là nhìn thấy mà giật mình.

"Nhưng mà bên ngoài ngõ phố còn hoàn hảo, cũng không giống như là chiến loạn dẫn đến." Tô Thế Dự dừng một chút, "E rằng có vấn đề chính là toàn bộ thành Thọ Xuân này."

Sở Minh Duẫn chỉ hơi trầm ngâm, nói: "Thế Dự, cùng ta đến một nơi."

Chấm nhỏ thưa thớt, nồng nặc trong bóng đêm thành Thọ Xuân cũng yên tĩnh đến cực hạn, trên đường không gặp một người đi đường nào, chỉ có thanh âm của người gõ mõ cầm canh tự xa xa xa xa truyền đến.

Một tòa phủ đệ tọa lạc ngay bên cạnh tòa nhà bị thiêu hủy sụp đổ, cửa son khóa gỉ, bảng hiệu bị long đong, cũng đồng dạng bị hoang phế.

"Đây là phủ đệ Huyện thừa Thọ Xuân?" Tô Thế Dự theo Sở Minh Duẫn dễ dàng tiến vào, dựa vào ánh trăng mơ hồ nhìn thấy dưới chân thềm đá sinh ra điểm điểm rêu xanh, "Lần trước lúc rời khỏi Hoài Nam còn thấy hắn đến đưa tiễn, đảo mắt đã chết rồi cùng với phản đảng náo loạn, bất quá chỉ mấy tháng, mà ngay cả chỗ ở cũng đã thành dáng dấp như vậy."

"Không khéo." Sở Minh Duẫn nở nụ cười, ngoái đầu lại nhìn y, "Ta biết có một quan chức mang theo gia

nhân chạy trốn, chạy tới Trường An muốn bẩm báo chút gì đó, bị người đuổi giết một đường, cuối cùng tiểu nữ liều mạng chạy trốn tới vùng ngoại ô Trường An, bắt gặp Tần Chiêu cùng Đỗ Việt, nhưng mà vẫn không thể nào sống sót."

Tô Thế Dự hơi nheo con ngươi, nhìn về phía hắn, "Vậy theo lời ngươi nói, Hàn Trọng Văn bẩm báo tin tức lên triều đình là có sai lệch, hay là nói dối?"

"Ta đây cũng không biết, " Sở Minh Duẫn tự tiếu phi tiếu nói, "Ta chỉ biết là dù như thế nào, Huyện thừa Thọ Xuân này nhất định là bị giết sạch sẽ."

"Không tra ra là ai đang đuổi giết bọn họ sao?" Tô Thế Dự hỏi.

Sở Minh Duẫn lắc lắc đầu, "Lúc đó không nghĩ tới sẽ dính dáng đến những việc này, Đỗ Việt lại chỉ lo cứu người, Tần Chiêu liền không đuổi kịp, để cho đối phương chạy." Hắn tiện tay đẩy ra một cánh cửa phòng, bụi nhỏ rì rào rơi xuống, đem cây nến sắp tắt trên bàn đốt lên, lúc này mới nhìn rõ trong rương đồng, trâm cài đầy hộp, bức tường trong phòng còn treo móc một kiện y phục nữ tử.

"…" Sở Minh Duẫn quay đầu nhìn về phía Tô Thế Dự, mặt không đổi sắc loan mi nở nụ cười, "Ta chưa từng tới, không biết đường đi."

"… Vậy ngươi sớm chút nói thẳng là được." Tô Thế Dự có chút lúng túng thu tầm mắt lại, bất đắc dĩ đến cực điểm, "Ta đại khái còn nhớ vị trí thư phòng." Quay người liền đi ra ngoài.

Sở Minh Duẫn đang muốn cất bước đuổi tới, dư quang chợt quét thấy trong rương ép xuống vài miếng giấy mỏng, dưới chân xoay một cái liền đi tới.

Có thể nhận ra cái này trước kia là phần công văn, chẳng biết vì sao bị người phá tan thành từng mảnh, lại để cho chủ nhân khuê phòng này lượm trở về, chắp vá đến liểng xiểng, chỉ mơ hồ có thể nhìn ra mấy chữ 'Tệ nạn kéo dài rất nhiều ngày' 'Ơn trạch lộc dầy'.

Sở Minh Duẫn đem từng mảnh nhỏ chưa được ghép lại xốc lên, lúc ánh mắt chạm đến một góc con dấu đỏ thắm bị xé đến tàn phế kia, ánh mắt đột nhiên rùng mình, thần sắc âm hối khó hiểu.

Con dấu vi thú, mãng xà thủ bốn chân, trán một sừng, uy vũ hung lệ.

Cho dù cũng không hoàn chỉnh, Sở Minh Duẫn cũng có thể liếc mắt một cái đã nhận ra, đây đúng là lúc trước ở trong Cực Nhạc lâu, hắn từ trên người Mộ lão bản đoạt được đồng phù văn thú.

Từ Trường An đến Hoài Nam, trằn trọc mấy ngàn dặm, quả thực âm hồn còn chưa tán, vẫn cứ quấy lộng phong vân, không chịu bỏ qua.

Ánh nến chợt loáng một cái, đang lúc trầm tư Sở Minh Duẫn bỗng nghe được trong đình truyền đến âm thanh Tô Thế Dự:

"Cẩn thận!"

Hắn giương mắt, nhìn thấy trong gương đồng chiếu ra bóng đen lấp lóe ngoài cửa sổ.

Sau một khắc, vô số hắc y nhân phá cửa sổ xông vào, lại tựa như từ bốn phía vô tận tuôn ra, múa đao xúm lại mà lên.

Trong chớp mắt kiếm Sở Minh Duẫn đã ra khỏi bao, rõ ràng kêu to âm vang chưa dừng hắn đã xoay người lại chém ngang, kiếm hàn quanh thân đâm xuống một đường vòng cung hẹp dài màu máu.

Người trước mặt ôm ngực thống khổ quỳ xuống, phía sau tức khắc theo sát ép lên, nhìn như tình cảnh hỗn loạn, nhưng khi tiếp xúc có thể rõ ràng phát hiện trận hình đao pháp của đối phương đã từng chịu qua nghiêm mật huấn luyện. Hai tên hắc y nhân lưỡi đao giao nhau cùng nhau phủ đầu bổ tới, Sở Minh Duẫn lăng không mà lên, mũi chân điểm mũi đao mượn lực, xoay người triệt để thối lui ra phía sau khiến bọn họ đạp lao thẳng tới lưỡi dao đối diện. Hắn chưa kịp rơi xuống đất, tên còn lại từ phía dưới đánh lên trước chém tới, mãnh liệt mạnh mẽ. Kiếm Sở Minh Duẫn chỉ có thể xen vào phía sau bả vai người đánh lén, không kịp rút ra, trong giây lát nhẹ một bên thân, đao của đối phương gần như cọ xát ống tay áo của hắn rơi vào khoảng không.

Nhưng trong nháy mắt sát vai thoáng qua, hắn đột nhiên nghe thấy trong tay áo vang lên thanh âm thánh thót, là tiếng ngọc bội.

Sở Minh Duẫn nhất thời đổi sắc mặt, đột nhiên rút lui mở ra vài bước, dựa vào kéo dài khoảng cách trong khe hở ngắn ngủi vội vàng nhìn về đồ vật phía trong tay áo, "dương chi bạch ngọc" thượng hạng tỏa ra ánh sáng lung linh, trong đó có vài đạo vết nứt sáng long lanh, may mà không có nhiều thêm vài vết nữa.

Sở Minh Duẫn lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Tô Thế Dự đưa hắn khối ngọc bội này từ lần ném đi đó chỉ cần vừa chạm vào sẽ có phần muốn vỡ tiếp, bởi vậy cho dù hắn vẫn luôn thiếp thân mang ở trên người, cũng không từng để cho Tô Thế Dự nhìn thấy. Kỳ thực dù cho bị thấy được, người kia xưa nay ôn nhuận tất nhiên cũng sẽ không trách cứ chút nào, nhưng mà hàng ngày là một chút cũng không nỡ khiến y khổ sở trong lòng.

Khó giải thích được, hắn đột nhiên bất chấp nhào tới vồ giết đám hắc y nhân, quay đầu nhìn ra ngoài phòng.

Lúc này mới nhìn thấy trong sân chẳng biết từ lúc nào cũng bị vô số hắc y nhân chiếm cứ, Tô Thế Dự đứng trong vòng vây nhìn quanh, bên trong ánh sáng tối tăm Sở Minh Duẫn nhìn không rõ thần sắc của y, chỉ nhìn thấy cánh tay y như cũ buông xuống bên người, không có ý tứ muốn nhúc nhích chút nào.

Sở Minh Duẫn trong lòng run lên.

Mà hắc y nhân như là nhìn ra hắn không có lực đánh trả, không hẹn mà cùng dương đao mãnh liệt xông lên, trong phút chốc thân ảnh Tô Thế Dự liền bị từng thanh đao sắc đan dệt thành bóng đen hoàn toàn che giấu.

Mây trắng che phủ, tối tăm không rõ, một hồi gió to chợt vang lên, thổi đến mức cánh cửa phòng đùng một tiếng mạnh mẽ khép kín, cuối cùng đem máu văng tung toé ngăn cách trong phòng, một mảng màu đỏ tươi tràn trề đâm thẳng vào trong con ngươi Sở Minh Duẫn.

"Tô Thế Dự ——!"

59. Chương 59

Loan đao lạnh lùng vòng cung như trăng non, nhằm vào kẽ hở thẳng chém xuống, cản trở bước chân Sở Minh Duẫn xông ra ngoài.

Sở Minh Duẫn nắm chặt kiếm trong tay, thần sắc âm lãnh mà nhìn quét qua đám hắc y nhân lần thứ hai vây đến.

Hắc y nhân đang chặn trước cửa đột nhiên kêu thảm một tiếng, đầu một nơi thân một nẻo, trong nháy mắt đầu người lăn xuống mới nhìn thấy Sở Minh Duẫn đã dồn ép đến trước người, tốc độ này trong phút chốc gần như quỷ dị, gần như không người nào thấy rõ hắn hành động như thế nào. Vậy mà chỉ mình hắn đơn độc đột phá từ bên trong vòng vây trùng điệp, liều mạng mà chém vật trở ngại trước người, ở trong vòng vây xé ra một kẽ nứt liền xông ra ngoài.

Cái này gần như là bỏ qua phòng thủ. Một tên hắc y nhân liếc mắt ra hiệu, mấy tên còn lại nhất thời tâm lĩnh thần hội *(ngầm hiểu trong lòng)*, quơ đao chém lên, tức khắc đao ảnh dệt thành một tấm lưới gió thổi không lọt.

Giữa ánh đao chằng chịt thân hình kia đột nhiên ngừng lại, một thanh trọng đao ngay bên cạnh tàn nhẫn mà chém vào vai, dường như không cảm giác được đau nhức, Sở Minh Duẫn không trở ngại chút nào giơ tay nắm lấy cổ của đối phương, trở tay đem hắn vứt ra đằng sau vung tới trên đao, trọng đao kia lưỡi dao thuận thế nặng nề mài qua xương cốt trên vai, máu tươi bốn phía.

Sở Minh Duẫn hờ hững xoay người lại, chiết phiến đàn mộc hương trong tay áo trượt ra, nháy mắt rơi vào lòng bàn tay chuôi phiến nứt toác, phiến tinh thiết lõm vào bay như mũi tên bắn ra bốn phía, xuyên thấu cổ họng, hắn không rảnh nhìn nhiều, xoay người một kiếm đánh xuống, mũi đao trong tiếng nổ vang phá nát cánh cửa điêu khắc, phía sau huyết nhục ngang dọc, vụn gỗ trước mắt phân tán, hắn một bước bước vào trong sân.

Thiên địa yên tĩnh.

Gió vừa mới thổi tan đám mây, mây phá nguyệt ló ra, ánh trăng sáng vằng vặc hào quang rực rỡ rơi xuống đầy sân. Thây người ngã xuống đầy đất, mà Tô Thế Dự đứng ở giữa, đưa lưng về phía hắn, sam y trắng bệch, khắp người thanh lãnh, nhưng ngay cả một chút mùi máu tanh cũng không nhiễm, chỉ là giữa ngón tay đẹp đẽ có một đạo phong mang sắc bén như lưu quang chợt lóe, ngược lại ẩn trở về trong tay áo.

Sở Minh Duẫn bất giác dừng bước, ngưng mắt nhìn thân ảnh y, còn nghe được trái tim trong lồng ngực đập chưa bình ổn, mới phát giác đầu ngón tay mình run rẩy, bỗng nhiên trầm mặc.

Quan tâm sẽ bị loạn.

Người trước mắt, xuất thân danh tướng chi gia, là Ngự Sử đại phu Đại Hạ quốc, trên vạn người, ty đoạn sinh tử (*điều khiển, cắt đứt sinh tử)*, sâu không lường được, một chút nguy hiểm này làm sao đủ để uy hiếp tính mạng của y?

Nhưng người trước mắt,… Là người trong lòng.

Nguyên lai đã từng trải qua sinh tử, chẩm thi ngọa cốt *(đầu gối lên thi thể thân nằm trên xương cốt, ý chỉ đã từng làm bạn ăn ngủ với thi thể)* lâu như vậy rồi, lại vẫn sẽ cảm thấy sợ, còn có thể sợ thành bộ dáng như vậy.

"Lúc tới vẫn chưa phát hiện có người theo dõi, nghĩ đến bọn họ hẳn là đã thủ trước tại chỗ này. Trước mắt tuy rằng đã giải quyết toàn bộ, nhưng ngươi ta vẫn là nhanh trở về, miễn cho bị phát hiện." Tô Thế Dự xoay người lại.

Sở Minh Duẫn tra kiếm vào vỏ, nhấc tay áo lau đi máu trên cằm, một lúc lâu mới mở miệng: "… Ngươi so với ta nghĩ còn lợi hại hơn."

"Làm sao vậy?" Tô Thế Dự đi đến trước mặt hắn, ánh mắt từ thương tổn trên bả vai hắn chuyển qua trên mặt, không khỏi đạm thanh nở nụ cười, "Làm sao lại biến thành bộ dáng này, lẽ nào cho là ta đã chết…"

"Câm miệng." Sở Minh Duẫn thấp giọng ngắt lời y.

Tô Thế Dự hơi kinh ngạc mà nhìn hắn chằm chằm trong chốc lát, sau đó giơ tay lên từng chút một lau sạch sẽ vết máu bắn tung tóe trên mặt hắn, bàn tay chạm vào một mảnh lạnh lẽo.

Sở Minh Duẫn nắm chặt tay y, dừng trong nháy mắt, đem y kéo vào trong lồng ngực ôm chặt lấy.

Tô Thế Dự vội nghiêng đầu tránh né thương tổn trên bả vai hắn, ngửi thấy mùi máu nồng đậm, nhíu chặt lông mày, giây lát, rồi lại nhịn không được từ từ cong lên khóe môi, Tô Thế Dự ôm lại Sở Minh Duẫn, ôn

thanh nói: “Ta không sao.”

Sở Minh Duẫn siết chặt cánh tay, rũ mắt trầm mặc không nói, cuối cùng mở miệng nói: “Ngươi ngoại bào ô uế.”

“Bởi vì trên người ngươi dính đều là máu.” Tô Thế Dự giật giật ngón tay, tràn đầy xúc cảm dính nị của máu, “Trở về thay y phục đi.”

Sở Minh Duẫn thật dài buông tiếng thở dài, vùi đầu trên bả vai y, “Ừm.”

Trong khách điếm vẫn như cũ trống vắng không người, bên trong khách phòng hoa đèn nhẹ vang lên.

Tô Thế Dự đem bình thuốc băng vải bày ra, nghiêng đầu nhìn Sở Minh Duẫn đã cởi ra ngoại bào. Vết thương tổn trên bả vai hắn theo động tác lúc cởi y phục lại bị lôi kéo đến tràn ra huyết, tiên diễm như một đoạn hồng tuyến, dọc theo da thịt trắng nõn chậm rãi chảy xuôi, sắc mặt Tô Thế Dự hơi thay đổi, lúc này mới nhìn rõ miệng vết thương máu thịt be bét, cơ hồ sâu thấy được tận xương, “Tại sao lại bị thương thành như vậy, trong phòng có cao thủ?”

Sở Minh Duẫn ngồi ở bên giường, lơ đễnh lau đi máu, “Không có a.”

“Vậy sao ngươi…”

Sở Minh Duẫn nâng mí mắt nhìn y, nhếch môi cười nói: “Xông đến có hơi gấp một chút, nhưng còn không phải là vì ngươi?”

“Ta khi nào cần ngươi tới cứu?” Tô Thế Dự nhíu chặt lông mày, “Đao kiếm trong chớp mắt khó định, ngươi chú ý tới chính mình là được, không cần thiết phân tâm về phía ta.”

Sở Minh Duẫn nghe vậy ánh mắt hơi động, mở ra con mắt khác trầm mặc trong phút chốc, lại tiếp tục như không có chuyện gì xảy ra mà cười nhẹ nói: “Thế Dự, ta đều bị thương ngươi còn muốn giáo huấn ta, cũng không biết ôn nhu một chút.”

Tô Thế Dự liếc nhìn hắn một cái, không trả lời, chỉ đưa tay ra, Sở Minh Duẫn đem cánh tay đưa cho y, chếch con ngươi liếc nhìn Tô Thế Dự trong chốc lát, bỗng nhiên nhíu mày, sắc mặt ẩn nhẫn mà nhỏ giọng nói: “… Đau, Thế Dự, ngươi nhẹ chút…”

Tô Thế Dự chậm rãi nhấc mắt nhìn về phía người đang làm nũng, một tay vẫn nắm cổ tay Sở Minh Duẫn, một tay khác mở bình thuốc, “Ta còn chưa đụng tới ngươi.”

Sở Minh Duẫn không dừng lại chút nào mà nhắm mắt lại, hơi nghiêng đầu, một suối tóc đen nương theo trượt xuống, tôn lên sắc mặt trắng bệch, ta thấy mà yêu, “Trong lòng đau, ai, thật là khổ sở…”

Tô Thế Dự không nhịn được khẽ cười thành tiếng, buông tay ra cầm chiết phiến một bên, học theo động tác Sở Minh Duẫn trước sau như một không nhanh không chậm nâng lên cằm của hắn, cười nói, "Vậy nếu không ngại đến khóc một cái cho ta nhìn?"

Sở Minh Duẫn liền từ từ mở mắt ra, khẽ cắn môi, khóe mắt đuôi lông mày đều câu lên, cười đến đặc biệt trêu ghẹo người, ngân nga nói: "Ồ ——? Tô đại nhân, còn có ham muốn như vậy?"

Chiết phiến "Ba" một tiếng gõ trên đầu, Sở Minh Duẫn an an phận phận ngồi, một bên vò đầu một bên mặc cho Tô Thế Dự băng bó.

Ánh nến lay động, nửa ngày yên tĩnh. Sở Minh Duẫn bình tĩnh nhìn mi mục Tô Thế Dự buông xuống, mi mắt thật dài dừng ở trên mặt một cái bóng nhỏ vụn, hắn bỗng nhiên nhẹ giọng nói: "Thế Dự, ngươi gả cho ta đi, có được hay không?"

Tô Thế Dự rõ ràng sững sờ, kinh ngạc giương mắt, đối diện mâu sắc thật sâu của Sở Minh Duẫn, thần sắc nghiêm túc cực kỳ, nửa điểm tiếu ý cũng không có. Cảm xúc khó mà nói rõ chợt lóe lên nơi đáy mắt, Tô Thế Dự thấp mắt tiếp tục quấn lấy vải băng, cười nhạt nói: "Ta là một nam nhân, xuất giá thì thành cái gì."

"Ngươi nguyện ý không?" Ngữ khí thanh thanh thản thản, nghe không ra tâm tình gì, nhưng hiển nhiên Sở Minh Duẫn không dự định để cho y qua loa cho có lệ gạt vấn đề này đi.

Tô Thế Dự quấn tốt băng vải, dừng một chút, mới nói: "Vô duyên vô cớ, tại sao lại nhắc đến cái này?"

Sở Minh Duẫn cầm lấy tay y, cọ cọ mu bàn tay của y lên mặt, ánh mắt trong trẻo, từ từ nói: "Ta sớm đã không còn người nhà, cái này không thành vấn đề, sớm đã thành thói quen, nhưng là Thế Dự, ngươi gả cho ta mà nói, ngươi chính là nhà của ta."

Tô Thế Dự hơi run, theo bản năng muốn nghiêng đầu dịch ra tầm mắt, Sở Minh Duẫn bỗng nhiên giơ tay xoa mặt của y, y không thể động đậy, chỉ có thể mắt thấy Sở Minh Duẫn mặt mày cong lên từng chút từng chút nở nụ cười, nhìn y chằm chằm nhẹ giọng nói: "Ta cũng không cần phải sợ sẽ không nhìn thấy ngươi."

Đầu ngón tay nhẹ nhàng run lên, Tô Thế Dự cưỡng chế tâm tư, thần sắc tự nhiên hỏi: "Tại sao lại cảm thấy sẽ không nhìn thấy ta?"

Sở Minh Duẫn lại không trả lời, cúi đầu nhẹ hôn ngón tay của y, "Cùng ta thành thân đi, có được hay không?"

Tô Thế Dự nheo lại con ngươi, vẫn dùng ngữ khí không thèm để ý cười nói, "Thiên hạ này nào có hai nam nhân thành thân, ngươi sẽ không sợ bị người lên án…"

"Ta không thèm để ý." Sở Minh Duẫn chặn lại lời y, nhìn Tô Thế Dự, từng chữ nói, "Thiên hạ này thế nhân

đều không trọng yếu, ngươi nếu nguyện ý, người nào dám nhàn thoại, ta liền rút đầu lưỡi hắn, người nào dám phản đối, ta sẽ giết hắn."

Tô Thế Dự nhẹ nhàng rút tay về, bất đắc dĩ đến cực điểm, "Sở…"

"… Không muốn sao?" Sở Minh Duẫn thấp giọng hỏi.

Tô Thế Dự trầm mặc, Sở Minh Duẫn lẳng lặng mà nhìn y, chờ câu trả lời của y.

Hồi lâu sau, Tô Thế Dự khẽ thở dài, kéo qua ngoại bào phủ thêm cho hắn, khép lại cổ tay áo nắm thật chặt, sau đó đem hắn rút ngắn một chút, nhắm mắt hôn lên.

Đây đại khái là lời cự tuyệt Sở Minh Duẫn được trải qua ôn nhu nhất.

Gió đêm du đãng, ngọn nến khẽ run, ánh trăng sáng trong như sương trắng,rơi đầy khung cửa sổ. Khách điếm vào đúng lúc này yên tĩnh đến cực hạn, thành Thọ Xuân rộng lớn cũng vô cùng yên tĩnh, trong thiên địa hùng vĩ dường như chỉ còn dư lại hai người bọn họ.

Mà người này hôn lên khóe môi hắn lực độ ôn nhu, cùng đầu lưỡi hắn dây dưa đến triền miên, như đang dùng phương thức này ngưng hẳn câu hỏi của hắn, tỏ rõ thái độ cự tuyệt.

Người trong lòng hắn.

Người trong lòng hắn cường đại như vậy, không cần dựa vào hắn, hắn không có cách nào hoàn toàn giữ lấy, không có cách nào xác nhận.

Thực sự là không có biện pháp nào.

Sáng sớm ngày kế, dưới lầu lúc ẩn lúc hiện truyền đến âm thanh huyên náo. Nắng sớm trời trong, chỉ thấy trong đại sảnh khách điếm khách nhân ngồi chật kín, phần nhiều là túm năm tụm ba tán dóc cười đùa, thỉnh thoảng còn vang lên một trận cười vang, vài tiểu nhị qua lại ở giữa bưng trà đưa đồ ăn, vội đến chân không chạm đất, có thể nói là náo nhiệt đến cực điểm.

Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự hơi dừng chân trên thang lầu, thần sắc khó lường, bọn họ nhìn quét qua từ trên cao xuống, lại nhìn không ra những người này có cái gì dị dạng.

Chưởng quỹ ngẩng đầu trông thấy bọn họ, lên tiếng bắt chuyện: "Nhị vị khách quan, đêm qua ngủ ngon giấc không?"

Tô Thế Dự cùng Sở Minh Duẫn liếc mắt nhìn nhau, quay đầu cười nhạt, đáp, "Đa tạ quan tâm, rất tốt."

60. Chương 60

Hoài Nam chung quy là nơi giàu có và đông đúc, khách vãng lai buôn bán không dứt. Phản loạn qua đi, dù cho có thật nhiều người thà rằng đi đường vòng cũng không đi qua Thọ Xuân, nhưng cũng có không ít thương nhân cầu lợi tham gần, tránh không được thường xuyên đi qua nơi đây.

Nhóm binh lính thủ thành tay cầm trường kích, không dám buông lỏng chút nào, cản người lại đem toàn thân tỉ mỉ lục soát một lần, lại cẩn thận liếc mắt nhìn về phía đầu lĩnh bên kia một cái.

Thủ vệ đầu lĩnh dựa vào trên tường, chộp lấy tay lại đem người đánh giá trên dưới một lần, mới gật gật đầu cho đi.

Giữa mùa hạ đã qua, tiết trời nóng vẫn còn chưa tiêu giảm, nóng đến mức lòng người có chút không yên. Đầu lĩnh đang híp mắt buồn bực ngán ngẩm mà nhìn phía xa xa, chợt đứng thẳng người lên.

Dưới mặt trời sáng loáng, ngoài thành trên quan đạo hộ dân cư thưa thớt, xanh tươi như mây, mà dõi mắt nơi xa lại mơ hồ xuất hiện một cái bóng, theo từ xa đến gần, hắn nhìn thấy càng ngày càng rõ ràng. Nhóm tùy tùng vỗ đao điều khiển ngựa, bao vây che chở hai chiếc xe ngựa một trước một sau, xe ngựa lộc cộc chạy tới, khí thế bức người, sau đó bên trong đội ngũ thật dài có người giơ lên cao huyền hắc tinh kỳ *(cờ xí màu đen)*, tinh kỳ phấp phới.

Đầu lĩnh bỗng cảm thấy phấn chấn, kéo qua một người thủ vệ, thủ vệ được dặn dò vội vội vã vã chạy vào trong thành, còn hắn sửa sang lại vũ khí, bước nhanh tiếp đón đoàn xe, "Cung nghênh Thái Úy đại nhân, Ngự Sử đại nhân đường xa mà đến, toàn thành Thọ Xuân ta trên dưới chờ ở đây đã lâu!"

"Ừm." Tô Bạch ghìm ngựa ở phía trước, đối đầu dẫn đường: "Vào thành đi."

"Vị đại nhân này chậm đã." Đầu lĩnh nhìn thiếu niên trước mặt, cười nói: "Quận trưởng đại nhân chúng ta đã định quy củ, vào thành đều phải qua kiểm tra mới được, lớn bé đều theo quy củ làm việc."

Tô Bạch cứng đờ, quay đầu nhìn phía xe ngựa, nhất thời chột dạ đến lợi hại hơn.

Dù sao hai chiếc xe ngựa kia, đều là trống không.

Mấy ngày trước đây hắn thu được tin tức của công tử, biết được bọn họ đã ở trong thành, nhưng hắn cũng là chỉ biết được cái này, liên lạc cũng liên lạc không được, mắt thấy lộ trình ngày càng gần rồi, cũng chỉ có thể kiên trì hướng tới Thọ Xuân, chỉ mong lúc nào đó công tử có thể từ trên trời giáng xuống, tốt nhất trực tiếp lọt vào trong xe, miễn cho hắn lại lo lắng sợ hãi.

Nhưng là trước mắt đều sắp phải tra xe, công tử ngài tại sao lại rơi xuống muộn như vậy đâu.

Đầu lĩnh thấy Tô Bạch thật lâu không trả lời, cho thủ vệ bên cạnh một cái ánh mắt, mấy tên thủ vệ lập tức tâm lĩnh thần hội đi lên trước.

Tô Bạch đột nhiên quay đầu lại, quát lên: "Làm càn!"

Bọn thủ vệ bước chân dừng lại, do dự không còn dám động.

"Vị đại nhân này…"

"Các ngươi đến tột cùng không rõ đây là xe người nào, dám lớn mật mạo phạm?!" Tô Bạch lên tiếng nói.

"Tiểu nhân tự nhiên biết được." Đầu lĩnh cười nói, "Kính xin đại nhân chớ trách, tiểu nhân chỉ là theo quy củ làm việc, ngài cũng biết tình huống của chúng ta, cẩn thận một chút vẫn tốt hơn, cái này cũng là vì tốt cho nhị vị đại nhân trên xe."

"Chúng ta phụng Hoàng mệnh đến đây, sẽ có gì không ổn?" Tô Bạch bày ra khí thế, "Hơn nữa, hai vị đại nhân trong xe này lại là thân phận gì, là các ngươi có tư cách nói điều tra liền đến điều tra sao?"

"Chuyện này…"

"Vậy ta có tư cách này không?"

Một thanh âm đột nhiên vang lên, bốn phía tùy theo một mảnh yên tĩnh, bọn thủ vệ nhường ra một con đường, nam nhân kia giục ngựa tiến lên, nở nụ cười, "Ta còn tưởng rằng lại tới vị đại nhân nào nữa, nguyên lai là thị hầu bên người Ngự Sử đại nhân."

Tô Bạch cúi đầu, "… Quận trưởng đại nhân."

"Hàn đại nhân." Đầu lĩnh cung kính lui sang một bên.

Hoài Nam chia làm tứ quận, chủ quản thuộc về Cửu Giang quận, Thọ Xuân cũng thuộc Cửu Giang quận, nam tử trước mắt chính là quận trưởng Cửu Giang quận Hàn Trọng Văn. Hoài Nam vương chết rồi, triều đình lập tức phái tới quan chức tiếp quản chức vụ phong tước, bây giờ mặc dù cắt Hoài Nam thuộc về Tây Lăng vương, nhưng dùng chức quyền mà nói, Hoài Nam hơn phân nửa thực tế là ở trong tay của hắn.

Hàn Trọng Văn từ trên người Tô Bạch thu tầm mắt lại, phân phó nói: "Theo lệ lục soát."

"Vâng."

"Đại nhân cân nhắc!" Tô Bạch vội la lên.

"Chỉ là tra xét đơn giản, sẽ không mạo phạm hai vị đại nhân." Hàn Trọng Văn nói, "Ngược lại ngươi ta đều biết sẽ không điều tra ra thứ gì trong đoàn xe, đã như vậy, nhìn một chút thì thế nào?"

"Kính xin đại nhân ngẫm nghĩ!" Tô Bạch tâm niệm cấp chuyển, "Thái úy đại nhân cùng công tử nhà ta thân phận là cỡ nào cao quý, huống chi chúng ta đến đây là có Hoàng mệnh trong người, nếu như vậy ngay cả thành cũng vào không được, còn phải ở nơi này vừa mới đến cửa thành xuống xe đã bị người lục soát, chẳng phải là muốn khiến thiên uy quét rác?"

Hàn Trọng Văn khẽ cau mày, nhìn hắn không nói.

Tô Bạch tiếp tục nói, "Thêm nữa, lại nói theo tính tình của vị Thái úy đại nhân kia sẽ có phản ứng gì, vạn nhất bị bệ hạ biết được, trách tội xuống còn không phải là Hàn đại nhân ngài đến gánh chịu. Nếu ngài đã rõ ràng trong đoàn xe cái gì cũng không có, cần gì phải phạm vào việc nguy hiểm này đâu?"

Trầm mặc trong chốc lát, Hàn Trọng Văn chậm rãi gật gật đầu, "Nói như vậy ngược lại có mấy phần đạo lý." Hắn nhìn về phía xe ngựa dừng lại ở phía sau, lên tiếng nói: "Đã như vậy, xin mời hai vị đại nhân vào thành, theo hạ quan hảo hảo chiêu đãi."

Xe ngựa yên tĩnh, không hề có tiếng đáp lại.

Hàn Trọng Văn ý vị thâm trường liếc nhìn Tô Bạch, lại liếc nhìn xe ngựa, giục ngựa quay người đi đầu, đoàn xe theo sát phía sau vào thành.

Tô Bạch lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, mới phát giác mình đã là một đầu đầy mồ hôi, chỉ cảm thấy cả đời này đầu óc cũng chưa từng xoay chuyển nhanh như vậy, không thể để cho công tử nhìn thấy thực sự là quá đáng tiếc, nhớ đến đây, hắn lại bắt đầu sầu lo, trốn được nhất thời, nhưng nếu công tử không xuất hiện nữa, lại nên làm cái gì bây giờ?

Tô Bạch không nhịn được quay đầu lại, nhìn xe ngựa chậm rãi quẹo vào trong ngõ, vững vàng mà theo ở phía sau.

"Ngươi nhìn qua thật giống là tâm thần không yên?" Hàn Trọng Văn chẳng biết lúc nào đi chậm lại một chút, ở phía trước hắn mở miệng.

Tô Bạch vội vã cười nói, "Sao, làm sao lại vậy chứ."

Hàn Trọng Văn ngược lại không hỏi, đảo mắt đã đến phủ đệ của hắn, cửa son rộng mở ra, một hàng phủ binh ra nghênh đón. Hắn tung người xuống ngựa, đôi mắt thẳng nhìn chằm chằm vào hai chiếc xe ngựa kia, "Đến rồi, thỉnh đại nhân xuống xe vào phủ."

Trong xe không có động tĩnh, Tô Bạch cùng xuống ngựa, một bên đi tới vừa mở miệng: "Hàn đại nhân, công tử nhà ta…"

Hàn Trọng Văn quét mắt qua một cái, phủ binh lập tức ngăn Tô Bạch lại. Hắn từng bước một đi tới bên cạnh xe, lại liếc nhìn Tô Bạch đầy mặt lo lắng lại không nói ra được cái gì, quay đầu trở về màn xe trầm giọng nói: "Thái Úy đại nhân cùng Ngự Sử đại nhân từ trong kinh đường xa đến đây, hạ quan cảm kích khôn cùng, đặc biệt tới đón tiếp." Dừng một chút, không thấy trả lời, hắn đưa tay ra.

Không đợi Hàn Trọng Văn đụng tới màn xe, một thanh chiết phiến từ bên trong chậm rãi đẩy ra màn xe tú cẩm, lộ ra khuôn mặt yêu dã, khóe môi nhất câu liền nở nụ cười, "Hàn đại nhân tính nhẫn nại thực kém a."

Hàn Trọng Văn hơi sững sờ, phản ứng cực nhanh mà thu tay về, hành lễ nói: "Sở đại nhân."

"A, " ngón tay trắng thuần dựa lên khung xe gỗ mun, Sở Minh Duẫn nghiêng đầu nhìn hắn, ngân nga cười nói: "Hàn đại nhân, ngươi chính là tới đón tiếp như thế này sao?"

"Ý của đại nhân là.." Hàn Trọng Văn không rõ vì sao mà ngẩng đầu lên.

Sở Minh Duẫn ý cười hoàn toàn ẩn đi, "Quỳ xuống."

Hàn Trọng Văn sắc mặt đột nhiên thay đổi, hắn nhìn quanh bốn phía đám phủ binh đều đang nhìn chằm chằm về phía bên này, lại đem tầm mắt khó khăn dời trở về trên mặt Sở Minh Duẫn, giằng co chốc lát, hắn cắn chặt răng, cuối cùng dưới con mắt nhìn trừng trừng của mọi người chậm rãi quỳ xuống, cúi đầu, "Hạ quan… Cung nghênh đại nhân."

Sở Minh Duẫn không mở miệng, thần sắc lãnh đạm thấp mắt nhìn hắn. Giống như hoàn toàn tĩnh mịch, ngay cả Tô Bạch cũng cẩn thận nín thở, không dám phát ra chút tiếng vang nào.

Rốt cục Sở Minh Duẫn vô vị mà dời tầm mắt, xuống xe ngựa.

Hàn Trọng Văn vẫn cúi đầu quỳ, mãi đến tận khi nhìn thấy một góc áo bào trắng cũng đi qua trước mắt, mới nghe được có thanh âm ôn hòa nói: "Hàn đại nhân xin đứng lên đi, không cần giữ lễ tiết như vậy."

Hàn Trọng Văn hít một hơi thật sâu, nắm tay ẩn ở trong tay áo nắm chặt lại thành quyền, hắn sửa sang tốt biểu tình, mới đứng lên, đối Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự nói: "Trong thành Thọ Xuân phòng thủ nghiêm mật nhất là ở trong quan phủ, chỗ ở bên cạnh cũng không sánh nổi, bởi vậy ta liền cả gan an bài hai vị đại nhân ở tại quý phủ của ta, không biết đại nhân có thể bằng lòng hay không?"

Tô Thế Dự cười nhạt nói, "Vậy thì quấy rầy Hàn đại nhân."

"Không sao, ta mang hai vị đại nhân đi vào."

Phủ đệ rất lớn, Hàn Trọng Văn đi ở phía trước một bên dẫn đường, Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự sóng vai mà đi, nhóm người hầu nối liền ở phía sau, hai bên con đường u tối hàng trúc xanh biếc, gió lướt qua xào xạc vang lên nho nhỏ, nhìn thấy bích ảnh lượn lờ.

Đột nhiên một trận thanh âm lóc cóc chạy chậm truyền đến, ngay sau đó vang lên một tiếng gọi kinh hỉ: "Ai! Đại ca ca!" Đồng âm nhu nhu, có chút quen thuộc.

Bọn họ dừng bước nhìn lại, một vóc dáng nho nhỏ từ trong ngách nhỏ chui ra, duỗi dài cánh tay trắng nộn nộn giơ giơ, "Đại ca ca!" Liền nhìn thấy Hàn Trọng Văn nhíu chặt lông mày, "A, còn có cha!" Tử Minh hướng phía sau nói, "Nương, mau đến xem, Đại ca ca lợi hại đến trong nhà của chúng ta rồi!"

"Nói cái lời ngốc gì đó, nơi nào đến Đại ca ca…" Liễu Vân Tư vừa nhấc mắt, tiếng nói chợt dừng.

Sở Minh Duẫn ý tứ hàm xúc không rõ mà nở nụ cười, chếch con ngươi cùng Tô Thế Dự liếc mắt nhìn nhau, "Lần này thật đúng là có ý tứ."

Tô Thế Dự thu lại con ngươi không nói, nhìn ánh mắt Liễu Vân Tư lấp lóe, chợt bình tĩnh lại, lôi kéo hài tử đi lên phía trước hành lễ, "Thiếp quản giáo không đúng cách, kính xin hai vị đại nhân không lấy làm phiền lòng."

"Không sao…"

"Đại ca ca các ngươi…" Tô Thế Dự lời còn chưa dứt, Hàn Tử Minh vô cùng phấn chấn muốn đụng tới, bị Liễu Vân Tư một cái lôi trở lại.

"Các ngươi gặp qua?" Hàn Trọng Văn hỏi Liễu Vân Tư.

Liễu Vân Tư ấn chặt hài tử, ngước mắt nhìn về phía bọn họ liếc mắt một cái, lại tiếp tục cụp mắt lắc đầu nói: "Chắc chắn hai vị này chính là Thái úy đại nhân cùng ngự Sử đại nhân mà phu quân đã từng nhắc qua đi, thiếp ẩn sâu trong phủ, làm sao có thể có may mắn được thấy."

"Nương!" Hàn Tử Minh mất hứng muốn tránh thoát tay nàng, "Rõ ràng đã gặp qua a! Mấy ngày trước Đại ca ca đã cứu chúng ta, nương tại sao lại như vậy, xấu lắm!"

Hàn Trọng Văn nghi hoặc mà nhìn tiểu nhi tử, lại thấy Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự thần sắc nhàn nhạt.

Liễu Vân Tư cúi người đem Hàn Tử Minh ôm vào lòng, ôn nhu nói: "Vâng, mấy ngày trước đây có hai vị Đại ca ca đã cứu chúng ta, nhưng mà người ta chỉ là đi ngang qua nơi này, sớm đã đi. Ngươi nói bọn họ chính là Đại ca ca, có phải là bởi vì hai vị đại nhân này cũng mặc lam y và bạch y không, cho nên liền nhận lầm?"

Hàn Tử Minh mặt nhíu lại, nhìn Sở Minh Duẫn một chút, nhìn Tô Thế Dự một chút, lại nhìn Liễu Vân Tư một chút, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là cúi đầu rầu rĩ nói: "Phải…? Kia… Có thể là Tử Minh nhận lầm đi."

Liễu Vân Tư cười cười, đứng lên đối Hàn Trọng Văn nói, "Không cần để ý, tiểu hài tử khó tránh khỏi là nhớ không rõ người. Phu quân mau dẫn hai vị đại nhân đi vào đại sảnh đi, đứng ở chỗ này làm cái gì."

Hàn Trọng Văn không nghi ngờ gì, nghe vậy hướng Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự đơn giản thi lễ, tiếp tục dẫn bọn họ tiến vào phòng khách chính, sau khi ngồi xuống bảo là muốn xuống phía dưới an bài chút gì, đem việc chiêu đãi tạm thời giao cho Liễu Vân Tư.

Hài tử đã bị thị nữ mang ra ngoài, Liễu Vân Tư tự mình tiến lên châm trà, nước trà xanh biếc nhẹ nhàng gợn sóng, chiếu ra đôi mắt rũ xuống của nàng.

Sở Minh Duẫn nghiêng đầu nhìn nàng, bỗng nở nụ cười, "Thật không nghĩ tới, còn có thể được gặp lại Liễu phu nhân, " hắn ngừng nói, đuôi lông mày hơi nhíu, "A, sai rồi, nên gọi là Hàn phu nhân mới đúng."

Liễu Vân Tư chuyên tâm tiếp đầy chén nhỏ, thấp giọng cười nói, "Thiếp cũng không nghĩ tới." Ý nói không rõ.

"Làm phiền Hàn phu nhân." Tô Thế Dự tiếp nhận chén nhỏ, "Bất quá chung quy vẫn là chúng ta kinh ngạc hơn thật nhiều, không ngờ phu nhân ngươi sẽ vì chúng ta nói dối, vô cùng cảm kích."

"Tô đại nhân sao lại nói lời này." Liễu Vân Tư bình tĩnh nói, "Thiếp bất quá là một nữ tử, không hiểu hai vị đại nhân ngày ấy vì sao che giấu thân phận xuất hiện, cũng không có ý tìm tòi nghiên cứu, việc vừa rồi chính là báo đáp ân cứu mạng thôi, không có ý gì khác." Nói xong không đợi trả lời, nàng tự mình hành lễ rời đi, "Đại nhân từ từ dùng."

Tô Thế Dự uống cạn chén trà, thu hồi ánh mắt, cười nhạt nói, "Vị Hàn phu nhân này có thể nói là thông minh thông thấu."

"Phải là so với phu quân nàng cường hơn một ít." Sở Minh Duẫn đáp tay lên vai Tô Thế Dự, tựa như cười mà không phải cười.

"…" Tô Bạch đứng ở bên cạnh đầu óc mơ hồ hồi lâu thấy không còn người khác, rốt cục không nhịn được tiểu tâm dực dực *(cẩn thận từng chút một)* lên tiếng, "… Công, công tử, các ngươi đến tột cùng là đang nói cái gì a?"

Tô Thế Dự cười liếc hắn một cái, "Không có gì."

"Ồ." Tô Bạch nói, dừng một chút, lại thực sự không nhịn được nhỏ giọng hỏi: "Công tử, các ngươi rốt cuộc ở trong xe ngựa vào lúc nào vậy? Ta cũng sắp bị hù chết!"

“Sau khi vào thành, tại chỗ ngoặt trong ngõ hẻm ta và Thế Dự đã đến.” Sở Minh Duẫn nói.

Tô Bạch sững sờ, “Ta tại sao không chú ý tới?!”

Tô Thế Dự khinh khẽ cười, “Nếu ngươi có thể phát giác, vậy làm sao còn có thể che dấu tai mắt người.”

“Cũng đúng.” Tô Bạch gật gật đầu, gật đến một nửa đột nhiên ý thức được cái gì, trợn to mắt nhìn chằm chằm Sở Minh Duẫn nói: “Sở, Sở đại nhân… Ngài, ngài, ngài vừa nãy gọi công tử chúng ta là cái gì…”

Đang nói đột nhiên nghẹn họng, hắn khiếp sợ nhìn bàn tay khoát lên vai Tô Thế Dự, “Công tử ngài không phải là cho tới nay cũng không cho người chạm vào à…”

“Ồ ——?” Sở Minh Duẫn nở nụ cười, nắm qua tóc y chậm rãi quấn trên đầu ngón tay, “Nhưng mà ta không chỉ có thể đụng, còn có thể sờ đây.”

“…” Tô Thế Dự nhìn chằm chằm vào hắn một lúc lâu, kéo tay hắn xuống.

Tô Bạch nhất thời cảm thấy cả người mình đều không ổn.

Sở Minh Duẫn thẳng thắn ôm Tô Thế Dự, từ đuôi mắt tà tà liếc mắt nhìn, ý cười dịu dàng, “Không cần nhìn, công tử nhà ngươi đã là của ta rồi.”

“Cái gì?!” Tô Bạch khó có thể tin nhìn chằm chằm Tô Thế Dự, lại thấy công tử nghe vậy cũng chỉ cười nhạt một tiếng, chỉ cảm thấy như bị sét đánh, nửa ngày tiếp nửa ngày, Tô Bạch mới run cổ họng hỏi: “… Kia, kia, công tử, thuộc hạ phải đổi cách xưng hô gọi hắn là phu nhân sao?”

Sở Minh Duẫn: “…”

“Sách.” Sở Minh Duẫn nắm cằm Tô Thế Dự làm cho mặt y hướng về phía mình, hơi híp con ngươi, “Ngươi cười cái gì a.”

Tô Thế Dự nhịn xuống ý cười, nghiêm trang chống lại tầm mắt của hắn, “Có sao?”

Sở Minh Duẫn cười nhẹ, nghiêng người cùng cái trán y giằng co, bình tĩnh nhìn vào đáy mắt y, âm thanh cũng trầm thấp nặng nề, “Vẫn không thừa nhận?” Ngón tay quơ nhẹ qua vành môi, lập tức sẽ hôn lên.

Không chờ Tô Bạch bưng mắt quay đầu bỏ chạy, Tô Thế Dự trước một bước chặn lại hắn, “Có người đến.”

“… Thế Dự.”

"Là Lý Triệt." Tô Thế Dự đứng dậy nhìn về phía ngoài sảnh.

Sở Minh Duẫn thở dài một cái, không nhịn được nghiêng đầu nhìn lại, Hàn Trọng Văn cùng một thanh niên thanh tú đang ở phía sau, xuyên đình mà tới.

Nhi tử của Tây Lăng vương Lý Triệt đi vào trong sảnh, liếc mắt liền thấy được hai người đứng lên đón, khách khí thi lễ một cái, "Sở đại nhân."

Sau đó hắn mới chuyển hướng qua Tô Thế Dự, nhìn nhau trong chốc lát, bỗng nhiên nở nụ cười, "Đại ca, đã lâu không gặp."

61. Chương 61

"Chuyện ở Hoài Nam bây giờ đều là ta đang xử lý, " Lý Triệt ngồi xuống cạnh bàn, "Trận phản loạn của dư đảng Hoài Nam vương kia đối với phụ thân ảnh hưởng rất lớn, sau đó hắn cơ hồ cũng không nhúng tay qua bên này, chỉ thỉnh thoảng sẽ hỏi qua một chút."

Hoàng hôn dần buông, trong phòng đốt đèn sáng rực, thị nữ chỉnh tề dâng bát đũa ly rượu sau đó lui sang đứng một bên, lưu lại bốn người bọn họ ngồi đối diện dùng cơm.

"Đúng rồi, " Lý Triệt cầm đũa lên, suy nghĩ một chút lại nói, "Đại ca nếu muốn gặp phụ thân một lần, ta có thể thay ngươi an bài."

"Cái này cũng không cần thiết, " Tô Thế Dự nói, "Ta phụng mệnh đến đây là để điều tra rõ chuyện Hoài Nam, nếu Vương gia đã rời xa hỗn loạn, hà tất lại đi quấy rối hắn."

Lý Triệt cười cười, "Vậy thì nghe theo ý đại ca."

Sở Minh Duẫn liếc mắt nhìn hắn, trực tiếp mở miệng: "Thời điểm phản đảng làm loạn rốt cuộc tình huống cụ thể như thế nào?"

"… Chuyện xảy ra quá đột nhiên, kỳ thực hạ quan cũng nói không rõ lắm." Hàn Trọng Văn từ từ nói, "Đêm khuya ngày hôm đó, trong thành đột nhiên nổi lên hỏa hoạn, ta vội vàng phái người chạy đi cứu viện, sau đó cũng không biết từ nơi nào nhô ra rất nhiều tinh binh, trong thành chính là một mảnh hỗn loạn, ngoài thành còn có đội ngũ chủ yếu của bọn chúng đang điên cuồng tiến công. Hạ quan tuy rằng lập tức xuất binh chống lại, nhưng vẫn không thể địch lại bọn họ trong ứng ngoài hợp, hy sinh vô số binh lính trong thành, nhưng cuối cùng vẫn là thất bại, hạ quan xấu hổ không chịu nổi."

"Là nên xấu hổ." Sở Minh Duẫn nhìn về phía hắn, "Sau đó thì sao, sau đó bọn họ làm sao biến mất trong một đêm?"

Hàn Trọng Văn hạ thấp mắt, "Cái này….Hạ quan cũng không biết được."

Thấy Sở Minh Duẫn dứt khoát thu tầm mắt lại, bắt đầu chăm chú ăn, Tô Thế Dự hơi trầm ngâm, đột nhiên hỏi: "Hai vị có từng nhìn thấy Lạc Tân dẫn quân chi viện không?"

"Không có." Lý Triệt lắc lắc đầu, "Những ngày qua ta nghe nói một ít suy đoán trong thành Trường An, ta nghĩ cũng chính là nói tới bọn họ. Đại ca, ta biết Lạc Tân là người ngươi vừa ý, có thể có chút khó có thể tiếp thu, nhưng chỉ sợ hắn là thật làm phản."

"Hạ quan cũng cho là như vậy." Hàn Trọng Văn phụ họa nói, "Dù sao Lạc Tân kia vốn là người của Hoài Nam vương."

"Bây giờ kết luận vẫn còn sớm. Cho dù nhiều người nói hơn nữa, nhưng mà suy đoán chung quy cũng chỉ là suy đoán." Tô Thế Dự nhàn nhạt nói, "Nếu như chỉ dùng suy đoán cũng đủ để chứng minh, ta cũng không cần thiết tự mình đến Hoài Nam."

"Đại ca quả nhiên vẫn như vậy." Lý Triệt cười nói, hơi suy nghĩ một chút, "Nói đến cũng không tính là hoàn toàn không có bằng chứng, tuy rằng ta và Hàn đại nhân chưa từng nhìn thấy Lạc Tân, nhưng có binh lính báo lại nói nhìn thấy có người đêm hôm ấy vào thành tư thông phản đảng."

Ngón tay Tô Thế Dự chậm rãi vuốt nhẹ qua ly rượu, nghe vậy chỉ cười nhạt không nói.

Bữa tiệc bỗng chốc không tiếng động, Lý Triệt thấy thế vội cười cười, hai tay giơ lên ly rượu, "Dù như thế nào, hai vị đại nhân thân là trọng thần triều đình, lại chịu vì chuyện phong tước Tây Lăng ta mà bôn ba ngàn dặm, ta thay mặt phụ thân trước tiên mời các ngươi một chén." Nói xong ngửa đầu đem rượu uống một hơi cạn sạch.

"Thế tử khách khí."

Sở Minh Duẫn mạn bất kinh tâm tùy theo nhấc lên chén nhỏ, ánh mắt miết đi lại hơi ngưng một chút. Hắn nhìn thấy lúc Lý Triệt nâng chén ống tay áo rộng lớn trượt xuống, lộ ra trên cánh tay tái nhợt một đạo vết sẹo hẹp dài đỏ sậm, "Trên cánh tay thế tử là chuyện gì vậy?"

"Há, cái này sao, " Lý Triệt sửa sang tốt ống tay áo đem vết sẹo che lại, "Không có gì, lúc trước săn thú không cẩn thận làm tổn thương."

"Có phải không?" Sở Minh Duẫn đuôi lông mày hơi nhíu, "Ta nhìn ngược lại giống như là thương do kiếm."

"Nhìn ngươi khí sắc cũng rất kém cỏi, gần đây thân thể không quá tốt sao?" Tô Thế Dự tỉ mỉ quan sát hắn.

"Coi là vậy đi, lúc trước sinh cơn bệnh nặng, gần đây mới tốt chút ít." Lý Triệt hàm hồ đáp.

Tô Thế Dự gật gật đầu, “Vậy hay là nên uống ít rượu mới tốt.”

“Đa tạ đại ca quan tâm, ” Lý Triệt cười cười, “Đã không có gì đáng ngại.”

Sở Minh Duẫn chậm rãi uống cạn rượu trong chén, đầu ngón tay điểm nhẹ trên chén sứ, chợt khẽ cười thành tiếng, nghe không ra tâm tình.

“Làm sao vậy?” Tô Thế Dự nhìn về phía hắn.

“Đột nhiên nghĩ đến nữ nhân ở Hồng Tụ các trước kia, ” Sở Minh Duẫn dường như tùy ý nói, “Nếu như không chết nói không chắc sẽ có chút manh mối.”

Tô Thế Dự hồi tưởng một chút, “Ngươi là nói Tĩnh Xu cô nương? Là có chút đáng tiếc, nếu như lúc đó có thể đúng lúc ngăn lại…”

“Thân phận nàng bại lộ bị người mình diệt khẩu, việc này không thể bình thường hơn, ngươi đáng tiếc cái gì.” Sở Minh Duẫn đánh gãy lời y, dừng trong nháy mắt, lại thực sự không nhịn được nắm lấy tay y, “Thế Dự, ngươi lại đối với người nào cũng tốt như vậy, ta thật là muốn ghen tị.”

Sở Minh Duẫn lời còn chưa dứt, đối diện một thanh âm ‘Lạch cạch’ vang lên, đũa rơi trên mặt đất lăn ra xa, trên tay Lý Triệt còn trống trơn duy trì động tác nguyên bản, trố mắt mà cúi đầu nhìn, ba người còn lại cũng không hẹn mà cùng nhìn về phía hắn, thần sắc khác nhau.

Hàn Trọng Văn trước hết phản ứng lại, gọi thị nữ đổi một đôi đũa, quay đầu thẳng nhìn chằm chằm vào bàn tay bọn hắn đang nắm lấy, sắc mặt phức tạp khôn kể, “Chuyện này… Hai vị đại nhân đây là… Quan hệ gì?”

“Không nhìn ra?” Sở Minh Duẫn chếch con ngươi qua.

Hàn Trọng Văn nhất thời cứng đờ, cúi đầu cười gượng, “… Nhìn ra rồi.”

Giương đũa lại thả, Lý Triệt ngửa đầu lại uống vào một chén rượu, lúc này mới kéo lên khóe môi mở miệng cười nói: “Sở đại nhân cùng đại ca… Cũng thực sự là làm ta giật cả mình.”

Sở Minh Duẫn ý tứ hàm xúc không rõ mà thu hồi ánh mắt, Tô Thế Dự cũng như có điều suy nghĩ cười nhạt.

Trầm mặc chốc lát, không biết tiếng ve từ nơi nào xuyên vào trong phòng, vừa đi tới bước đường cùng, tăng thêm mấy phần tận lực khàn giọng.

Một lúc lâu, Lý Triệt đem ly rượu trống không buông xuống, không có dấu hiệu nào thấp giọng hỏi: "Đại ca là thật động tâm sao?"

Hàn Trọng Văn lại là sững sờ, ngay cả Sở Minh Duẫn cũng không khỏi chậm rãi nhấc mắt nhìn về phía Lý Triệt.

Tô Thế Dự hơi nheo lại con ngươi, sóng lớn không sợ, "Vì sao phải hỏi như vậy?"

"Bởi vì ta cảm thấy khó có thể tin, đại ca ngươi rõ ràng xưa nay cũng chưa từng yêu thích qua cái gì." Lý Triệt nói, "Vì sao lại thích hắn đây?"

Sở Minh Duẫn con ngươi dần dần thâm trầm, không biểu tình gì rũ xuống mi mắt, mím chặt khóe môi không nói một lời.

"Ta nhớ khi còn bé đại ca luôn là một bộ dáng vô dục vô cầu, chưa từng muốn qua cái gì, là có cũng được mà không có cũng được. Không giống ta, không có tài cán gì chỉ vì một chút đồ chơi nhỏ liền cùng người khác tranh đến một mất một còn." Nói đến đây hắn không nhịn được cười, lại nói tiếp, "Đại ca luôn đối xử tốt với mọi người, là đại ca tính cách tốt, đối đãi với ai cũng rất tốt mà thôi, đều sẽ làm người ta tưởng lầm là yêu thích, nhưng thực sự cái này cùng với yêu thích không có chút quan hệ nào. Lại nói đến phương diện tình cảm này, đại ca tựa hồ là từ nhỏ có hơi nhạt nhẽo một ít, bất quá cũng không có gì không tốt, có thể bớt đi rất nhiều do dự ràng buộc."

"Sau khi lớn lên rời khỏi Trường An, ta cùng đại ca ít có liên hệ, tin tức đều là được nghe nói. Nghe người ta nói người khác không nhận được đại ca yêu thích, muốn đút lót cũng không có phương pháp, có thể lại khiến cho ta nở nụ cười thật lâu. Sau đó đột nhiên nghe nói trong phủ đại ca thu qua hai nhạc cơ, tình cảm rất tốt, ta tưởng đại ca rốt cục động tâm, không bao lâu sau lại biết được những nữ tử kia ai nấy đều mang mục đích riêng, ngay sau đó đã bị đại ca không chút lưu tình xử trí. Khi đó ta không khỏi cảm thán, đại ca quả nhiên là không thay đổi…"

"Thế tử." Tô Thế Dự đánh gãy lời hắn.

Lý Triệt cười liếc mắt nhìn y, uống một hớp rượu, nói liên miên tiếp lời, "Đại ca sẽ không tức giận, ta hiểu, vì là đại ca đối với cái gì cũng không thèm để ý, đương nhiên cũng sẽ không sinh khí. Cho nên ta cuối cùng là cảm thấy… Thiên hạ này không gì có thể làm cho đại ca ngươi yêu thích."

Thanh âm Tô Thế Dự phai nhạt dần, "Thế tử đến tột cùng muốn nói cái gì?"

Lý Triệt nắm chặt ly rượu, trầm thấp mà cười ra tiếng, "Phụ thân luôn hi vọng ta có thể giống ngươi một chút, khi còn bé nghe xong lời này phần lớn là không phục, nhưng mà cho tới bây giờ, ta cũng cảm thấy như vậy…. Nếu như ta có thể giống như đại ca thì tốt rồi."

Ly rượu đột nhiên bị đặt ở trên bàn, gõ ra một tiếng vang nhỏ, Sở Minh Duẫn đứng dậy đi ra ngoài.

"Xin lỗi, xin lỗi không tiếp được." Tô Thế Dự hơi nhíu lông mày, cùng đứng lên.

Hàn Trọng Văn vẫn luôn không chen lời vào tiễn y hai bước, sau đó quay người nhìn lại, Lý Triệt ngồi một mình ở bên bàn, một chén lại một chén mà uống cạn ly rượu.

Hành lang gió thổi tinh tế, Sở Minh Duẫn quét mắt chờ người hầu, "Tất cả lui ra."

"Nhưng là đại nhân, viện này vào ban đêm rất tối, sợ rằng xem không..." Thị nữ châm đèn khiếp sợ lên tiếng, vừa nhấc mắt trông thấy ánh mắt Sở Minh Duẫn, cuống quít cúi đầu rời đi.

Đêm trong trúc uyển trầm lắng, Tô Thế Dự theo bản năng kéo lại cổ tay Sở Minh Duẫn, hắn đi phía trước đột nhiên dừng bước, xoay người lại. Ánh trăng bị lá cây rậm rạp che đi, khúc kính *(chỗ uốn khúc trên đường)* hiện ra càng sâu thẳm, thế nhưng con ngươi Sở Minh Duẫn vô cùng trong trẻo, Tô Thế Dự thấy hắn nhìn mình chằm chằm hồi lâu, sau đó mặt mày từng chút một cong lên, bật cười.

Sở Minh Duẫn nhấc lên tay bị nắm, lòng bàn tay mở ra.

Tô Thế Dự nghi hoặc mà giương mắt nhìn hắn một chút, dừng trong nháy mắt, mới bất đắc dĩ mà khẽ cười thành tiếng, buông ra cổ tay của hắn, ngược lại kéo tay hắn.

Lập tức liền bị hắn cầm thật chặt, mười ngón tương khấu, Tô Thế Dự chạm được đầu ngón tay hắn hơi lạnh, ôn thanh mở miệng nói: "Làm sao vậy?"

"Không có gì, " Sở Minh Duẫn không thèm để ý nói, cùng hắn sóng vai chậm rãi đi tới, "Ta sợ nếu ở lại lâu hơn nữa sẽ không nhịn được đánh hắn."

Tô Thế Dự cười cười, "Ngươi cảm thấy Thế tử chính là Mộ lão bản Cực Nhạc lâu?"

"Đạo thương tổn kia vị trí quá đặc biệt, cảm thấy nhìn rất quen mắt, chỉ là nhìn phản ứng kia của hắn cũng xác thực không nhận ra được cái gì." Sở Minh Duẫn nói, "Chuyện Lạc Tân ta ngược lại nghĩ ra một chút manh mối"

"Cái gì?"

"Trước hết coi như Lạc Tân đúng là làm phản, lúc đó tình thế tốt, phản đảng nằm ở thế thượng phong vì sao lại đột nhiên biến mất, đem thành trì lúc trước cũng ném đi, cục diện bị động, trăm hại mà không một lợi; bọn họ tại sao không thừa dịp thế lực lớn mạnh, thừa thắng truy kích một lần bắt toàn bộ Hoài Nam đây? Cái này....ít nhất, có thể xác định một chút."

"Phản đảng cũng không có được viện quân triều đình." Tô Thế Dự nói, nghiêng đầu nhìn về phía Sở Minh Duẫn.

Sở Minh Duẫn nở nụ cười, "Vậy Lạc Tân và viện quân lại như thế nào biến mất cơ chứ? Bọn họ cùng phản đảng bây giờ mỗi người đang ở đâu?"

Tô Thế Dự trầm tư chốc lát, "Lời Hàn Trọng Văn cùng Thế tử nói cũng chưa chắc đáng tin cậy, dù như thế nào, còn phải tỉ mỉ điều tra lại."

Nói xong nắm tay hắn hơi lỏng ra, Sở Minh Duẫn một phen nắm chặt, nhíu mày nhìn y, "Ngươi làm cái gì?"

Tô Thế Dự không khỏi nở nụ cười, ra hiệu phía trước tiểu viện đèn đuốc đã sáng trưng, "Đã đến chỗ ta rồi, chỗ ở của ngươi ở bên kia."

Sở Minh Duẫn cầm lấy tay y dùng cằm cà cà, "Lúc này mới bao lâu, ngươi nhẫn tâm phải cùng ta chia phòng ngủ?"

"Đây là phủ đệ Hàn Trọng Văn, không thể so với trên đường, ngươi chẳng lẽ còn dự định mỗi đêm đều ngốc ở chỗ này của ta?" Tô Thế Dự khẽ cười nói.

Sở Minh Duẫn nghiêng đầu, quấn chặt lông mày nhìn y, "Thế Dự…"

"Không cho làm nũng." Tô Thế Dự quyết đoán chặn lời của hắn.

Sở Minh Duẫn thật sâu thở dài, "Biến trở về Ngự Sử đại phu ngươi liền không thương ta nữa."

"… Sở Minh Duẫn." Tô Thế Dự nhìn hắn.

"Được, không làm khó ngươi." Sở Minh Duẫn nhịn không được cười nhẹ, thời điểm giương mắt thần sắc đã là một bộ nghiêm chỉnh, "Toàn bộ thành Thọ Xuân này bầu không khí đều rất cổ quái, nơi này của Hàn Trọng Văn sợ là cũng có vấn đề, ngươi thật sự không cần cùng ta?"

"Ta sẽ lưu ý." Tô Thế Dự cười nhạt một tiếng, "Muốn thỉnh Thái úy đại nhân làm hộ vệ thật sự là quá mức xa xỉ, ta cũng không đảm đương nổi."

"Nơi nào xa xỉ, " Sở Minh Duẫn cười tủm tỉm nói, "Buổi tối ngươi hôn ta nhiều thêm mấy lần, lại gọi thêm mấy tiếng phu quân, đừng nói chỉ là hộ vệ bình thường, là thiếp thân hộ vệ ta cũng vui vẻ nha."

"Đi ngủ sớm một chút đi." Tô Thế Dự đối với hắn gật gật đầu, xoay người liền đi.

"Chờ đã." Sở Minh Duẫn vội vã kéo lấy y, "Ngươi thật sự đi a."

Tô Thế Dự quay người lại, Sở Minh Duẫn nhìn y, lại thấp giọng nói: Ngày mai ta sẽ đến quân doanh, ngươi sẽ không nói cái gì sao?"

Tô Thế Dự suy nghĩ một chút, ôn thanh nói, "Nhớ kỹ đúng hạn ăn cơm, không nên kiêng ăn, buổi tối ngủ cũng không thể đá chăn…"

"…" Sở Minh Duẫn nói, "Ta khi nào thì đá chăn?"

Tô Thế Dự cười nhìn hắn, "Vậy thì uống ít rượu đừng thức đêm."

"…" Sở Minh Duẫn không nói gì liếc nhìn y nửa ngày, rốt cục không thể làm gì khác hơn là thở dài một cái, "Ngươi cũng thật là một câu tâm tình cũng nói không được." Dừng một chút, hắn bỗng nhiên nhẹ giọng nói: "Thế Dự."

"Làm sao?"

"Ngươi thật giống như cho tới bây giờ cũng chưa từng nói qua thích ta a." Sở Minh Duẫn mặt mày từng chút một an tĩnh lại.

Trong lòng bỗng nhiên run lên, Tô Thế Dự trố mắt, không trả lời được.

Sở Minh Duẫn nghiêm túc nhìn y, chậm rãi, loan mi nở nụ cười, hắn nâng lên mặt Tô Thế Dự, "Biết là ngươi da mặt mỏng không nói ra được, vậy ta thay ngươi nhiều lời một lần." Một đôi con ngươi phản chiếu ánh đèn liễm diễm phát quang trong sân, khoảng cách rất gần, "Ta thích ngươi." Nhẹ mà bình tĩnh, "Ta thích ngươi."

Đầu ngón tay Tô Thế Dự run lên bần bật, quá gần mà đối diện Sở Minh Duẫn đầy mắt vui mừng, khó có thể dời tầm mắt, y há miệng, dường như muốn nói cái gì, trong cổ họng lại tắc nghẹn không thể nói thành tiếng. Sở Minh Duẫn liền hôn tới.

Cuối cùng Sở Minh Duẫn nhìn thân ảnh Tô Thế Dự biến mất sau cửa phòng, hắn đứng tại chỗ lặng im chốc lát, tiện tay bẻ một đoạn cành cây, quan sát liếc mắt một cái, chẳng mấy chốc hóa thành một vệt tàn ảnh bắn thẳng vào trong khu rừng u ám, một tiếng ầm ĩ không tận xương thịt, mùi máu tanh xen lẫn trong hương thơm diệp trúc từng tia từng tia mà truyền đến.

Sở Minh Duẫn ung dung thong thả sửa sang lại ống tay áo, "Lưu một mạng là để cho ngươi trở về nói cho chủ nhân ngươi, không phải là người nào cũng có thể giám thị, an phận một chút, hiểu không?"

Thanh âm huyên náo trong rừng lay động, ngược lại triệt để yên tĩnh lại.

Hắn lại ngước mắt nhìn trong sân một cái, cười nhẹ thành tiếng.

Trong phòng Tô Bạch đã sớm đem tất cả thu thập thỏa đáng, vừa thấy được Tô Thế Dự trở về, một bên tiến lên đón một bên không nhịn được mở miệng nói: "Công tử, ngài ở Tương Dương gặp được Lan Y rồi?"

"Gặp được."

"Vậy nàng nói ngài ôm nàng trở về cũng là thật?" Tô Bạch thấp thỏm hỏi.

Tô Thế Dự buồn cười liếc mắt nhìn hắn, "Lan Y không nói cho ngươi nguyên nhân?"

"Nàng nói, nhưng là… Nhưng là, " Tô Bạch gãi đầu một cái, tàn nhẫn quyết tâm nói, "Mấy loại việc nặng như ôm nàng trở về này làm sao có thể là công việc quan trọng để ngài phải tự tay làm đâu, lần sau, lần sau không bằng vẫn để cho ta khổ cực một chút…" Âm thanh càng nói càng nhỏ xuống.

Tô Thế Dự lắc đầu cười cười, giơ tay đẩy cửa sổ ra, liếc mắt một cái trông thấy thân ảnh Sở Minh Duẫn quay người rời đi. Y đứng ở phía trước cửa sổ, ngắm nhìn bóng lưng cao lớn kia dần dần biến mất, mặt mày hết sức ôn nhu.

Chính thị đăng bán hôn thời, nguyệt bán minh thời (tạm dịch: Khi ánh sáng hoàng hôn nửa mờ, rõ ràng là ngày rằm).

Tác giả có lời muốn nói: (song điều · thiềm cung khúc) Xuân tình (chỉ tình yêu trai gái)

Từ tái tư *(lại chầm chậm nghĩ)*

Bình sinh bất hội tương tư, tài hội tương tư, tiện hại tương tư. *(bình sinh sẽ không tương tư, mới có thể tương tư, lại sợ hãi tương tư)*

Thân dĩ phù vân, tâm như phi nhứ, khí nhược du ti. *(thân vì mây bay, tâm như bay phất phơ, hơi thở mong manh)*

Không nhất lũ dư hương tại thử, phán thiên kim du tử hà chi? *(không một luồng dư hương ở nơi này, kẻ lãng tử cần gì phải trông mong vị thiên kim?)*

Chứng hậu lai thời, chính thị hà thời? Đăng bán hôn thời, nguyệt bán minh thời. *(lúc tới sau khi kiểm chứng, chính là khi nào? Khi ánh sáng hoàng hôn nửa mờ, rõ ràng là ngày rằm)*

62. Chương 62

Ánh trăng gột rửa thanh huy *(hào quang màu xanh)*, tràn đầy sương trắng, mà trong địa lao vẫn như cũ âm u ẩm ướt, nửa điểm ánh sáng cũng không lọt vào.

Trong góc tù thất đen kịt bò lổm ngổm một vật, khí tức yếu ớt, thỉnh thoảng run rẩy động đậy, mới có thể miễn cưỡng nhận ra là hình dáng người, tóc dài mất trật tự mà khoác lên trên người hắn, che lại khuôn mặt.

Cửa thanh thạch ầm ầm bị đẩy ra, ánh sáng phô thiên cái địa *(ùn ùn kéo đến)* tiến vào, đâm đến mức hắn chợt run lên, càng thêm bắt đầu chôn đầu xuống. Chẳng qua là người tới cũng không buông tha cho hắn trốn tránh, không nhẹ không nặng gõ gõ trên song sắt thô ráp, kêu một tiếng gọi tên của hắn:

"Lạc Tân."

Hắn chậm chạp ngẩng đầu lên, sắc mặt tái xanh, gầy đã không nhìn ra vết tích khuôn mặt tròn lúc trước, xương mặt gầy trơ xương mà nhô lên, như là muốn đem tầng da mỏng manh kia cũng cắt đi, lại tựa như quỷ mà không phải dáng dấp con người.

Trong cổ họng lẩm bẩm một lúc lâu, Lạc Tân mới miễn cưỡng phát ra hai tiếng hàm hồ, "… Vương gia."

Tây Lăng vương Lý Thừa Hóa nhìn hắn từ trên cao xuống, hỏi: "Nghĩ ra chưa, binh phù ở đâu?"

"Sẽ không… Đưa cho ngươi…" Lạc Tân hấp hối, "… Hỏi lại… Bao nhiêu lần,… Cũng giống vậy.

"Ngươi sớm muộn cũng phải giao ra thôi." Lý Thừa Hóa không giảm ý cười, "Quyển binh thư kia là Sở Minh Duẫn cho ngươi? Ta xem qua, lời chú thích hắn viết đích thực rất tốt, ngươi học cũng không tồi, ngày đó đột phá vòng vây thật sự là đặc sắc."

Lạc Tân thẫn thờ không lên tiếng.

Lý Thừa Hóa buông tiếng thở dài, ngữ khí giống như đang cùng lão hữu ôn chuyện, "Đội ngũ kia của ngươi ở trong núi ngây người rất khá, ta thực sự là không có biện pháp nào, chỉ có thể vây lại miễn cho gọi các ngươi chạy. Nhưng là ngươi cũng nên rõ ràng, hơn một tháng này đối với người thường đã là cực hạn. Lạc Tân a, mùa hè đã sắp qua đi, trời thu sẽ rụng lá, còn có thể bí mật như vậy sao? Cho dù còn có thể chống đỡ, vậy mùa đông đến thì sao, khí trời nhưng là rất lạnh, huống hồ tất cả lương thực cũng không có nữa rồi, các ngươi cũng chỉ có thể chết ở trên núi."

"Bốn mùa luân phiên rất nhanh, cũng giống như nhân sinh, chớp mắt mấy chục năm liền qua. Trung thần hay là kẻ phản bội, ai sẽ còn sẽ đi lưu ý đây?" Lý Thừa Hóa nhìn Lạc Tân, "Ngươi nói xem?"

"… Không phải." Âm thanh thấp đến mức gần như nghe không rõ.

"Chẳng trách Tô Thế Dự có thể vừa ý ngươi, thực sự là cố chấp giống y." Lý Thừa Hóa cười nói, "Nhưng là ngươi ở trong mắt người khác đã là kẻ phản bội."

"Ngươi và phản đảng đồng thời mất tung tích, khiến viện quân của triều đình tìm không được, người trong thành Trường An đều đang trù yểu mắng ngươi, Ngự Sử đại phu cùng Thái úy đích thân đến Hoài Nam, chính là vì tra xử lùng bắt ngươi. Chỉ có ngươi, vẫn còn ở nơi này vô cùng đáng thương mà trung thành, trung thành cho ai xem đây?"

Lạc Tân run lên, nhắm chặt mắt lại, chữ chữ liên tục khó khăn, "Tô đại nhân… Đối ta có ân,… Sở đại nhân, là ta… Kính nể… Ta, quốc gia… Sẽ không"

Thân thể hắn chợt co quắp run rẩy, ngón tay trên mặt đất kéo chặt xuất ra một đạo vết máu, chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ đè nén như bị nghiền nát, thống khổ bất kham.

Lý Thừa Hóa giơ tay lên một cái, có người mở cửa tù ra, "Xem ra là dược hiệu đi qua, " hắn lấy ra một cái bình sứ, rút ra nắp bình, từ từ quơ quơ, "Muốn không?"

Lạc Tân mãnh liệt nhào lên, tiếng xích sắt rầm rầm nổ vang, hắn miễn cưỡng bị kéo chặt ngã về trên đất, cật lực duỗi dài cánh tay, thần sắc gần như điên cuồng, "Ta… Cho ta!… Nhanh cho ta!"

"Binh phù ở đâu?" Lý Thừa Hóa trầm giọng hỏi.

Cái tay duỗi ra kia gân xanh nổi lên, không ngừng run rẩy, Lạc Tân nằm trên mặt đất, miệng lớn thở hổn hển, chỉ còn lại một tia thần trí cũng quật cường lắc đầu, "Ngươi… Không tìm được… Vĩnh viễn… Buông tha đi…"

Cổ tay nhẹ nâng, bột màu trắng bên trong bình sứ tinh tế mềm mại rơi xuống dưới, rơi vào trong bùn đất như kết thành sương trắng.

Lạc Tân run rẩy càng lợi hại, một đôi mắt không tự chủ được nhìn chằm chằm tầng tầng bột phấn kia, thấy được, lại với không tới, thần sắc thống khổ đến gần như muốn hỏng mất, tiếng vang trong cổ họng như con thú bị nhốt nghẹn ngào nức nở thê lương.

Lý Thừa Hóa nhìn bình sứ, "Còn chưa nhận rõ tình huống sao, Lạc Tân, ngươi bây giờ chỉ có thể nghe theo lời của ta."

Hắn kiên trì khuyên nhủ, "Tô đại nhân ngươi tôn kính đã đốt trụi hết từng cây anh túc ở Hoài Nam rồi, hiện tại cũng chỉ còn dư một chút ít trên tay ta, rời khỏi ta, ngươi sẽ vẫn là dáng dấp này, ngươi sẽ sống không nổi."

Không có tiếng trả lời, Lạc Tân cúi đầu, dĩ nhiên há mồm chặt chẽ cắn vào cánh tay của mình, máu tươi tràn đầy, chảy xuôi toàn bộ cánh tay hắn, khiến cho dáng dấp hắn bây giờ đặc biệt khủng bố.

Lý Thừa Hóa nhìn trong phút chốc, thở dài quay người rời đi, "Cố gắng nhìn hắn vài ngày." Tiện tay đem bình sứ kia ném tới trước mặt hắn, bột phấn màu trắng tùy theo vẩy đầy đất, cửa đá dày nặng liền nặng nề khép lại, một mảnh tăm tối.

Lạc Tân nhào tới, nắm bột phấn trên mặt đất liều mạng nhét vào miệng, mặc kệ trong ống hỗn tạp tràn đầy bùn đất, cũng không quản lý miệng mình đầy mùi máu tươi tanh nồng. Nắm một lượng lớn lên, nguyên vẹn nuốt vào, trong cổ họng mài giũa đau đến mức giống như đao cắt, hắn không hề có cảm giác gì lặp lại động tác ăn như thường, không biết qua bao lâu, động tác của hắn chậm chậm lại, rốt cục đình trệ xuống.

Lạc Tân che miệng ngồi yên một lúc lâu, trong hốc mắt bỗng nhiên ngưng ra từng chút óng ánh, nước mắt liền lăn xuống.

Đêm đã quá canh ba, Lý Thừa Hóa mỏi mệt xoa xoa cái trán, xuyên qua hành lang uốn khúc đẩy cửa thư phòng ra, lại ngoài ý muốn nhìn thấy trong phòng từ lâu thẳng tắp mà đứng một người, "Triệt?"

Lý Triệt chậm rãi ngẩng đầu lên, âm thanh khàn khàn, "Phụ thân."

Lý Thừa Hóa nhíu chặt lông mày, quay đầu lại ra hiệu tùy tùng lui ra, lúc này mới đem tầm mắt trở về trên người hắn, "Thế nào lại chạy về, ngươi uống rượu?"

"Phụ thân, Tĩnh Xu ở nơi nào?" Lý Triệt nói, "Ta muốn gặp nàng."

Thần sắc Lý Thừa Hóa trong nháy mắt không được tự nhiên, lập tức che giấu, "Nhi nữ tình trường, thời điểm cần thiết ta tự nhiên sẽ để cho các ngươi gặp mặt. Ngươi bây giờ là cái bộ dáng gì đây, thương tổn mới vừa tốt lên, liền uống nhiều rượu như vậy…"

"Tĩnh Xu chết rồi, có đúng không?" Lý Triệt thấp giọng nói, "Nàng đã sớm chết rồi."

Lý Thừa Hóa trầm mặc, đi qua đi lại sau đó ngồi trở lại thượng vị, mới lên tiếng nói: "Đúng vậy."

"… Tại sao?" Thanh tuyến khẽ run, Lý Triệt giương mắt nhìn thẳng hắn, "Ngài đã đáp ứng ta dù như thế nào cũng sẽ không thương tổn nàng!"

"Triệt, ngươi đây là ý gì?" Lý Thừa Hóa đổi sắc mặt.

"Tại sao ngay cả nàng cũng phải giết? Ta biết phụ thân lòng dạ ác độc, cũng không để ý tới thủ đoạn, nhưng là ta cho rằng ngài ít nhất sẽ tuân thủ lời hứa với ta…"

"Ngươi nói gì vậy?" Lý Thừa Hóa hơi tức giận, "Ta lúc nào thì giết nàng, ta căn bản chưa từng hạ xuống loại mệnh lệnh kia."

"Vậy ngài tại sao phải che giấu tin tức Tĩnh Xu qua đời?" Lý Triệt nhìn hắn.

"Ta…"

Hắn nhất thời cứng họng, ngược lại triệt để nổi giận, "Tốt, tốt, cho dù là ta giết thì thế nào, ngươi sẽ vì một nữ nhân như thế nên cái gì cũng không quản chạy về đây chất vấn ta? Chất vấn cha của ngươi?"

Thân hình Lý Triệt run rẩy, rũ mắt trầm mặc một lúc lâu, "Hài cốt Tĩnh Xu ở đâu?"

"Không có hài cốt, ai biết là chết ở chỗ nào rồi. Một nữ nhân mà thôi, ngươi nếu muốn ta còn có thể cho ngươi mười mấy thậm chí hơn trăm người. Triệt, đây không phải là chuyện ngươi nên quan tâm, ngươi còn có thể vì nàng phá huỷ đại nghiệp hay sao?"

Lý Triệt nhìn hắn, im lặng không lên tiếng. Lý Thừa Hóa trong lòng đột nhiên run lên, đứng dậy đi tới trước mặt hắn, "Triệt, ngươi phải rõ ràng chúng ta mưu đồ khổ cực như vậy là vì cái gì, đồng dạng đều là bộ tộc họ Lý, dựa vào cái gì chúng ta phải chịu làm kẻ dưới? Những năm gần đây, ta khổ tâm kinh doanh trù tính những thứ này, hao phí bao nhiêu tài lực cùng tinh lực, bỏ ra bao lớn khí lực đi lấy lòng dẫn dụ Hoài Nam vương vừa chết đến lót đường cho chúng ta, lại phí đi bao nhiêu tâm huyết đến Hung Nô cái địa phương quỷ quái kia cùng người Man giảng đạo lý, ngươi biết, ta cực khổ bao lâu mới thật không dễ dàng thu được cục diện như ngày hôm nay."

"Phụ thân…"

"Triệt, phụ thân tuổi đã già, ngươi là nhi tử ta, đợi đến khi đại nghiệp chúng ta đã thành, đến lúc đó tất cả những thứ này, giang sơn này, đều là của ngươi, ngươi so với tên Lý Duyên Trinh rác rưởi kia mạnh hơn nhiều a!" Lý Thừa Hóa vội vàng nói.

Nhưng mà Lý Triệt hít một hơi thật sâu, có chút nghẹn ngào mà nhẹ giọng mở miệng, "Hài nhi biết mình luôn khiến phụ thân thất vọng, nhưng bất kể ta có nỗ lực thế nào, cũng không có lòng dạ cùng dã tâm giống phụ thân. Ta không muốn giang sơn, ta chỉ muốn có Tĩnh Xu."

Cốc trà 'Ba' một tiếng bị mạnh mẽ quăng trên đất, chia năm xẻ bảy, Lý Thừa Hóa tức giận đến không khỏi phát run, "Lý Triệt!" Hắn chỉa thẳng vào Lý Triệt, "Ta không quản ngươi nghĩ như thế nào, ngươi chỉ cần phải nhớ kỹ, nữ nhân kia đã chết, chết sạch sẽ, thu hồi bộ dáng uất ức này của ngươi lại cho ta. Từ nay về sau, ta không muốn nghe ngươi tiếp tục nhắc tên nữ nhân kia một lần nào nữa!" Hắn phẩy tay áo bỏ đi, nặng nề đóng lại cửa phòng.

Một phòng yên tĩnh, đầu ngón tay Lý Triệt giật giật, sờ tới một vật dài nhỏ mảnh trơn tru trong tay áo, vừa nhiễm nhiệt độ trên người hắn, vừa tựa hồ nhiễm nhàn nhạt hương thơm son phấn. Hắn không cần xem, hắn biết đó là nhánh Đồng quản*.

**Đồng quản quản bút đỏ. Quản bút dùng chép sử các đàn bà giỏi, dùng quản đỏ để tỏ cái tấm lòng son vậy, vì thế cho nên mới dùng làm lời khen các đàn bà giỏi.*

Người đã rời xa, vật vẫn còn lưu lại.

Ngày ấy Lý Triệt tiếp nhận nhánh Đồng quản này, lại chỉ thấy nàng cười, biết rõ còn hỏi, "Ngươi tại sao lại đưa ta cái này?"

Tĩnh Xu mím môi, chỉ cười không đáp.

"Ngươi đi đọc bài thơ kia? Vậy ngươi có biết bài thơ kia có nghĩa gì hay không?" Hắn lại hỏi.

Tĩnh Xu liền cúi đầu, trên mặt ửng đỏ, vẫn không nói lời nào chỉ là ý cười sâu hơn. Lý Triệt cũng cười, không hỏi tới.

Tĩnh nữ kỳ xu. Sĩ ngã ư thành ngu *(Từ phía ngoài đồng nội, nàng tặng cho ta cỏ tranh mới mọc.Ta tin rằng cỏ tranh ấy cũng đẹp và lạ.)*

Ái nhi bất kiến. Tao thủ trì trù *[(Chẳng phải cỏ tranh ngươi đẹp đâu, Mà đặc biệt là do người đẹp trao tặng, cho nên người mới đẹp (vật gì của người đẹp trao tặng đều đẹp và quý)].*

Tĩnh nữ kỳ luyến. Dĩ ngã đồng quản *[(Người con gái nhàn nhã và đẹp đẽ ấy, Đã tặng cho ta một cây bút cán đỏ (là vật đáng quý để làm kỷ niệm)].*

Đồng quản hữu vĩ. Duyệt địch nữ mỹ *(Cây bút cán đỏ dáng trông đỏ ối. Ta lại vui thích sắc đẹp của nàng.)*

Tự mục quy đề. Tuân mỹ thả dị *(Từ phía ngoài đồng nội, nàng tặng cho ta cỏ tranh mới mọc.Ta tin rằng cỏ tranh ấy cũng đẹp và lạ.)*

Phỉ nhữ chỉ vi mỹ. Mỹ nhân chi dị *[(Chẳng phải cỏ tranh ngươi đẹp đâu, Mà đặc biệt là do người đẹp trao tặng, cho nên người mới đẹp (vật gì của người đẹp trao tặng đều đẹp và quý)]*

Là thơ tương tư.

Lý Triệt chậm rãi uể oải trượt xuống đất, bưng kín mặt, rốt cục không đè nén được khóc rống thất thanh.

Tác giả có lời muốn nói: Tĩnh nữ

(Kinh Thi · bội (bèi) phong)

Tịnh nữ kỳ thù (shū), sĩ (sì) ngã vu thành ngung (yú). Ái nhi bất kiến (xiàn), tao thủ trì (chí) trù (chú).

Tịnh nữ kỳ luyến (luán), di (yí) ngã đồng (tóng) quản. Đồng quản hữu vĩ (wěi), thuyết (yuè) dịch (yì) nữ (nhũ) mỹ.

Tự mục quy (kuì) đề (tí), tuân (xún) mỹ thả dị. Phỉ (fěi) nữ (nhũ) chi vi mỹ, mỹ nhân chi di.

63. Chương 63

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Quân doanh Nam Cảnh.

Trương Du ở trước cửa hơi do dự, hít một hơi thật sâu, mới đẩy cửa tiến vào, đối người đang nghiêng người dựa vào bàn hờ hững lật sách cung kính nói: "Đại nhân, tất cả mọi người đã tập hợp xong xuôi trên thao trường, chỉ chờ ngài đi qua kiểm duyệt. Liên quan tới kiểm tra chiến sự những ngày qua…"

"Cái này không vội." Sở Minh Duẫn đánh gãy lời hắn, vẫn cúi đầu nhìn sách, "Ta có việc hỏi ngươi."

"Vâng."

"Chuyện Hoài Nam Thọ Xuân ngươi biết được bao nhiêu?" Sở Minh Duẫn nói.

Trương Du rũ mắt xuống, chỉ nói: "Thuộc hạ không biết."

"Ồ?" Sở Minh Duẫn ngước mắt liếc nhìn hắn một cái, "Ngươi cách gần như vậy, làm sao không biết?"

"Chức trách của thuộc hạ và quân Nam Cảnh là đóng giữ lãnh thổ Đại Hạ ta, mà phản đảng Hoài Nam là Tây Lăng vương phong quốc nội loạn, huống hồ thời điểm nội loạn dễ dàng có ngoại địch nhân cơ hội xâm lấn, thuộc hạ một lòng chỉ có biên phòng, chưa từng thăm dò qua chuyện bên kia."

"Lúc trong triều phái viện binh, bộ binh cũng truyền lệnh để quân Nam Cảnh chạy tới trợ giúp, ngươi chưa thấy mệnh lệnh sao?" Sở Minh Duẫn nói.

"Thấy được. Chỉ là thuộc hạ mới vừa chỉnh đốn tốt đội ngũ để xuất phát, lại truyền đến tin tức phản đảng và viện quân biến mất, không biết như thế nào cho phải, cuối cùng vẫn là rút lui trở về." Trương Du đáp.

"Thì ra là như vậy a." Sở Minh Duẫn một tay nhàn nhàn chống đỡ cằm dưới, chậm rãi gật gật đầu, "Trương Du, mấy năm không gặp, ngươi ngược lại thật sự là tiến rất xa."

"Đại nhân quá khen."

"Nơi nào quá khen, " Sở Minh Duẫn khẽ cười, từ bên trong trang sách rút ra một phong thư, "Lời bịa đặt nói đến mức thiên y vô phùng (không chê vào đâu được), lá gan cũng lớn rất nhiều nhỉ."

Thần sắc thong dong của Trương Du ngay khi nhìn thấy phong thư trong nháy mắt tan vỡ, hắn cuống quít quỳ xuống, gấp gáp nói: "Đại nhân xin nghe ta…"

"Câm miệng." Sở Minh Duẫn nói.

Trương Du nhất thời im bặt, đầu càng chôn sâu hơn không dám nhìn hắn.

"Thuận tay rút một quyển sách của ngươi ra xem, vừa vặn phát hiện phong thư này, ngươi nói có khéo không?" Sở Minh Duẫn chậm rãi đánh giá phong thư mỏng, "Bên trong viết cái gì vậy?"

Hắn há miệng, nửa ngày, chỉ có thể thấp giọng nói, "… Đại nhân nếu đã biết được, thuộc hạ…"

"Ta không biết, " Sở Minh Duẫn nói, "Ngẩng đầu lên, ngươi tới nói cho ta biết."

Thân hình cứng ngắc, Trương Du âm thầm giãy dụa trong chốc lát, vẫn là chậm rãi nâng khuôn mặt lên, va vào tầm mắt Sở Minh Duẫn lại tiếp tục hoảng loạn mà rũ mắt xuống, "Trong thư… Là Cửu Giang quận trưởng Hàn đại nhân đưa tới ngàn lạng vàng, nhưng ngài cũng nhìn thấy, phía trên trên hắn chỉ nói là tâm ý thăm hỏi khao thưởng, yêu cầu gì cũng chưa từng nói. Đại nhân minh giám, thuộc hạ tuy rằng xác thực đã thu vào, nhưng mà… Nhưng ta chưa từng tự ý dùng chức quyền làm cái gì, ta không vì hắn làm qua thứ gì cả!"

"Ngươi đối với Hoài Nam chẳng quan tâm, không phải là hắn muốn, còn cần phải làm cái gì?" Sở Minh Duẫn giơ tay lên, ngón tay nhẹ nhàng điểm trên trán hắn, chậm rãi nói, "Các ngươi là theo nhu cầu mỗi bên, lưỡng tương đắc ích (hai người đều đạt được lợi ích), nhưng mà chuyện của ta lại nên làm thế nào bây giờ?" Ngón tay trắng thuần theo thanh âm chậm rãi trượt xuống, cuối cùng dừng tại yết hầu, đầu ngón tay lạnh lẽo như dao, Sở Minh Duẫn cau lại lông mày, nhìn hắn, "Hửm?"

Trương Du dĩ nhiên mặt tái mét, một cử động cũng không dám, run giọng nói: "… Đại nhân, kỳ thực thuộc hạ, đối với Thọ Xuân vẫn còn hiểu rõ một chút tình hình."

Sở Minh Duẫn hơi nhíu mày, "Ngươi không phải vừa rồi mới nói không biết sao?"

"… Ban nãy quá hoang mang, nhất thời không nhớ ra được." Trương Du nhắm mắt nói, "Việc này là do thuộc hạ hồ đồ, nhưng ta vẫn chưa hoàn toàn bị tiền tài mê hoặc tâm trí. Đại nhân anh minh, Hàn quận trưởng là muốn ta đừng để ý đến bất kể cái gì, nhưng trong lòng thuộc hạ kỳ quái, liền lén lút phái trinh sát đến phụ cận Thọ Xuân, muốn nhìn một chút là đã có chuyện gì xảy ra, trinh sát liên tục phòng thủ chừng mấy ngày không thấy phát sinh cái gì, vốn ta tưởng là ta đa nghi rồi, kết quả buổi tối ngày hôm ấy hắn trở về liền xảy ra chuyện."

Sở Minh Duẫn thu tay về, "Tiếp tục."

Trương Du thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nói tiếp: "Lại nói, buổi tối ngày hôm ấy đặc biệt quỷ dị cổ quái, nửa đêm sau khi cửa thành đóng xuất hiện rất nhiều binh lính, đem những người vào ra khỏi cửa thành đều vây lại đến mức gió thổi không lọt, sau đó, " sắc mặt hắn không nhịn được hơi thay đổi, "Trong thành vang lên tiếng kêu thảm thiết, vừa bắt đầu còn rất yếu ớt, sau đó tiếng kêu thảm thiết càng ngày càng thê lương hỗn loạn, thật giống như bên trong tường thành là địa ngục vậy, sau đó lại xuất hiện một đội binh lính cùng canh giữ ở cửa thành đánh nhau, một mảnh hỗn chiến, trinh sát không xem nhiều hơn nữa liền trở lại, lúc hồi báo lại cho ta trong lòng vẫn còn sợ hãi, nói là vô cùng khốc liệt."

Sở Minh Duẫn quấn chặt đầu lông mày, suy nghĩ không nói.

Trương Du tiểu tâm dực dực đánh giá vẻ mặt hắn, "Thuộc hạ biết đến, toàn bộ đều không dám che giấu nói cho ngài, đại nhân, thuộc hạ là nhất thời hồ đồ, phạm vào sai lầm lớn, mà… Những lượng hoàng kim đó một phần văn ta cũng chưa động đến, ta nguyện tặng toàn bộ cho đại nhân, hướng ngài chứng minh ta đối với đại nhân ngài là tuyệt đối trung thành một lòng! Kính xin đại nhân giơ cao đánh khẽ, lại cho thuộc hạ một cơ hội nữa…"

"Lại cho ngươi một cơ hội?" Sở Minh Duẫn nâng mí mắt, nhìn hắn nở nụ cười, "Được a, bất quá ta còn muốn một món đồ."

"Đại nhân xin cứ việc phân phó!" Trương Du mặt lộ vẻ vui mừng.

"Ta muốn lá thư Hàn Trọng Văn viết cho ngươi đó."

"… Thư?" Trương Du nhất thời kinh ngạc không thôi, "Lá thư đó, không phải đang ở trong tay đại nhân ngài sao?"

Sở Minh Duẫn nhẹ giọng cười cười, không nhanh không chậm cầm phong thư trong tay mở ra, sau đó rút ra một tờ giấy trắng ở giữa, đặt trước mặt Trương Du, "Đem ra đi."

Trương Du mạnh mẽ sửng sốt, gắt gao nhìn chằm chằm tờ giấy trắng kia, sắc mặt chuyển mấy lần, cuối cùng nhịn xuống hết thảy tâm tình, đứng dậy đi tới một nơi kín đáo chỗ giá sách, quả thực từ hai lớp sách kẹp ở giữa rút ra một phong thư. Tay cầm thư vì dùng sức quá lớn mà khẽ run, hắn không cam lòng mà liếc nhìn phong thư chân chính, dừng một chút, ngẩng đầu thay đổi tiếu ý trên vẻ mặt, hai tay đưa nó dâng lên cho Sở Minh Duẫn, "Thuộc hạ… Đa tạ Đại nhân."

Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, ngoài cửa có người lên tiếng nói: "Đại nhân, thời điểm không còn sớm, nên đến thao trường kiểm binh."

Sở Minh Duẫn thu hồi thư đứng dậy, cửa phòng mở ra, ngoài cửa Từ phó tướng thận trọng cung kính cúi đầu, nhỏ giọng, "Chủ thượng."

"Ừm, " Sở Minh Duẫn đáp, "Đi thôi."

Thao trường trống trải, phóng tầm mắt nhìn xuống, mấy vạn quân binh ngay ngắn đứng trang nghiêm, binh qua phát lạnh, tiếng trống hùng hồn xông thẳng ngút trời. Sở Minh Duẫn đứng ở trên điểm tướng đài*, gió nổi lên, hắn ngưng mắt ngóng nhìn tinh kỳ bay phần phật giữa trời, chữ 'Hạ' đỏ đậm phấp phới bên trên, một lúc lâu, Sở Minh Duẫn cười lạnh thành tiếng.

* Điểm tướng đài là cái này nè

Hàn Trọng Văn đưa thư lên, lui về vị trí cũ ngồi xuống, hắn nhìn thần sắc âm trầm của Lý Thừa Hóa một chút, không nhịn được mở miệng nói bổ sung: "Liên tiếp mấy ngày không nhìn thấy Thế tử, hẳn là đã sớm rời đi, thời điểm ta phái người đến xem cũng chỉ có phong thư này đặt ở trên bàn, nghĩ đến là viết cho Vương gia ngài."

Lý Thừa Hóa không nói gì, đem nội dung trong thư nhìn một lần lại một lần, từng hàng chữ lần lượt mà ghim vào trong mắt, yên tĩnh đến cơ hồ ngột ngạt, ngược lại chợt nổ vang, hắn phất tay đem nghiên mực trên bàn toàn bộ ném xuống đất, một quyền nện vào trên bàn, phẫn nộ không thể hết, "Hồ đồ!"

Thị nữ kinh hoảng quỳ xuống thu thập, Hàn Trọng Văn không khỏi nói, "Vương gia, Thế tử hắn…"

"Cái tên nghịch tử này, thực sự là phản! Đi không từ giã, còn dám nói không cần tìm hắn! Chỉ vì một nữ nhân, vứt bỏ đại nghiệp, vứt bỏ cha ruột hắn!" Đáy mắt Lý Thừa Hóa đỏ bừng, tay nắm chặt thành quyền không thể tự ức chế mà run rẩy, "Vì nàng ta đi nhặt xác, thu được cái thi thể gì chứ? Cũng đã chết hơn một năm, hắn còn muốn nhặt xác như thế nào! Đồ hỗn láo!"

Lời đã nói đến nước này, Hàn Trọng Văn nghe được rõ ràng, Lý Thừa Hóa chính mình như thế nào lại không hiểu. Tâm Lý Triệt cho tới này cũng không ở chỗ này, vì để hết sức cho phụ thân được suôn sẻ rốt cục chịu đựng đến cực hạn, như vậy lần từ biệt này, sợ là không hẹn ngày trở về.

"Nghịch tử, tâm huyết vi phụ nhịn nhiều năm như vậy, lẽ nào ngươi thật sự không có một chút ý niệm nào trong đầu sao!" Hắn siết chặt phong thư, hận đến mức muốn một phen xé tan nát, lại trong nháy mắt đó dừng tay, hồi lâu, chậm rãi từng chút một vuốt phẳng bức thư, để lên bàn. Lý Thừa Hóa mỏi mệt dựa vào lưng ghế dựa, nhắm mắt lại, thấp giọng thở dài, "Đứa ngốc a…"

Góc độ này vừa vặn có thể thấy rõ tóc mai một bên thái dương hắn đã sinh bạc trắng, Hàn Trọng Văn nhìn, chợt thấy được Tây Lăng vương dường như ngay tại giây lát này như già nua thêm mấy phần, hắn suy nghĩ một chút nói: "Tóm lại không qua mấy ngày nữa, Thế tử lại muốn che dấu tai mắt người, hẳn là còn chưa đi xa. Vương gia, không bằng hạ lệnh phong tỏa…"

"Không cần." Lý Thừa Hóa giơ tay đánh gãy lời hắn, "Tìm được thì có thể như thế nào, tâm không ở nơi này, coi như áp giải hắn trở về, cũng vẫn là muốn chạy lần nữa."

"Vậy ý của vương gia là, theo ý Thế tử đi?" Hàn Trọng Văn suy đoán nói.

Nửa ngày, Lý Thừa Hóa mở mắt ra, đáy mắt trở về bình tĩnh, cũng không trả lời, mà ngược lại hỏi, "Bên ngươi tình huống của Sở Minh Duẫn và Tô Thế Dự hai người bọn họ thế nào rồi?"

Hàn Trọng Văn cũng thức thời, lên tiếng trả lời, "Sở Minh Duẫn đi kiểm binh trong quân doanh Nam Cảnh, chẳng qua Vương gia yên tâm, bên kia ta đã sớm chuẩn bị qua, sẽ không xảy ra sai lầm."

Lý Thừa Hóa gật gật đầu, "Vậy Tô Thế Dự thì sao?"

"Tô Thế Dự mấy ngày nay ở trong tối tìm hiểu tin tức Lạc Tân, " Hàn Trọng Văn cười cười, "Nên nói không hổ là Ngự Sử đại phu, thủ đoạn chính là lợi hại, chỉ tiếc thành Thọ Xuân này dù sao cũng là địa phương của ta, hắn nhất định là uổng phí sức lực rồi."

"Vẫn là phải nhìn chằm chằm một chút, miễn đến lúc đó xảy ra sự cố."

"Đó là đương nhiên." Dừng một chút, Hàn Trọng Văn hơi do dự, lại nói, "Còn có một chuyện, ta cảm thấy cần phải nói cho Vương gia."

"Chuyện gì?" Lý Thừa Hóa hỏi.

Hàn Trọng Văn thần sắc phức tạp, "Vẫn là Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự, ngoài dự đoán của mọi người chính là quan hệ của bọn hắn, " hắn xoắn xuýt hình dung một chút, "… Là loại quan hệ đoạn tụ chi tình kia."

"… Đoạn tụ?" Lý Thừa Hóa rõ ràng sửng sốt một chút, "Ngươi xác định không tính sai?"

"Vâng, ta cũng cảm thấy khó có thể tin, dù sao hai nam nhân làm sao có thể…" Hàn Trọng Văn sắc mặt khó coi, lúc sau lời nói khó có thể ra khỏi miệng.

"Nghe thật giống chuyện tiếu lâm, con trai độc nhất của Tô Quyết tướng quân, Ngự Sử đại phu Tô Thế Dự, cư nhiên yêu thích một nam nhân, hơn nữa còn là một nịnh thần." Lý Thừa Hóa nở nụ cười lên tiếng, không khỏi lắc đầu cảm thán, "Tô Quyết nếu còn sống, ta xem chừng là có thể trực tiếp giết Tô Thế Dự ở trong từ đường cúng tổ tiên tạ tội." Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Hàn Trọng Văn, "Tin tức này ngươi xác định sao?"

"Đây là chính miệng bọn hắn thừa nhận, trinh sát phái đi cũng trở về báo nói hai người bọn họ cử chỉ thân mật, không giống như là giả bộ." Hàn Trọng Văn nói.

Lý Thừa Hóa bỗng nhiên liền trầm mặc im lặng, âm thầm suy tư điều gì, dáng vẻ già nua vừa rồi trừ khử vô tung (biến mất không còn vết tích), chỉ thấy rõ là một người tràn đầy dã tâm ngồi ngay ngắn trầm tư, ánh sáng trong đôi mắt sắc bén lóe lên một cái rồi biến mất.

64. Chương 64

Xe ngựa dừng ở trước phủ đệ, Tô Thế Dự giơ tay lên từng chút xốc lên mành xe, liếc nhìn tấm biển Đô úy phủ đỏ thắm mạ vàng, cũng không vội xuống xe.

Những ngày qua y bằng mọi cách tìm hiểu tin tức Lạc Tân, nhưng thủy chung cũng không thu hoạch được gì, phẳng phất như Lạc Tân thật sự ở Hoài Nam biến mất không còn tăm hơi, nửa điểm tung tích cũng tìm kiếm không được. Ngay chính lúc hết đường xoay xở, Tô Bạch đột nhiên mang về một tin tức, nói là Cửu Giang Đô úy Lương Tiến tự xưng cùng Lạc Tân từng có tiếp xúc, muốn mời ngự Sử đại nhân đêm nay qua phủ một chuyến.

Lương Tiến tự nhiên cũng là sau khi Hoài Nam vương đền tội xong cùng với Hàn Trọng Văn là quan viên

được triều đình cắt cử đến, sớm trước thời điểm vào kinh từng vội vàng gặp qua Tô Thế Dự một lần, xa không thể nói là quen biết, nhưng năng lực của hắn cũng rất rõ ràng, bằng không cũng sẽ không đảm nhiệm chức vị chưởng quản quân vụ đại sự Cửu Giang quận. So với những người khác, Lương Tiến xác thực có khả năng từng thấy Lạc Tân nhất, nhưng nếu như hắn quả thực biết được tin tức, vì sao không phải sáng sớm báo lên triều đình, hoặc là thời điểm Tô Thế Dự mới vừa trở về báo cáo, cố tình kéo dài đến bây giờ mới nhớ tới?

"Công tử, chính là chỗ này." Tô Bạch cúi người nhắc lên màn xe.

Tô Thế Dự phục hồi lại tinh thần, đáp một tiếng liền xuống xe, giương mắt đúng lúc nhìn thấy Lương Tiến bước nhanh ra đón, khách khí nở nụ cười, "Lương đại nhân đợi lâu."

"Nào có nào có, Tô đại nhân nhanh mời vào." Lương Tiến đầy mặt ý cười, dẫn y đến chính sảnh. Trong sảnh trên bàn con sớm đã bố trí tốt chén nhỏ, thị nữ xinh đẹp nâng rượu đứng ở một bên, chân nến màu đồng, hương vụ lượn lờ, chỗ nào giống nơi đàm luận công sự, rõ ràng là tư thái yến tiệc.

Tô Thế Dự quét nhìn một vòng, nhìn về phía Lương Tiến, "Lương đại nhân lúc sau còn có khách?"

"Sao lại thế, đêm nay chỉ mời một người là Tô đại nhân ngài." Lương Tiến hô, "Tô đại nhân mời ngồi."

"Chuyện đàm luận, ta cho là rằng vẫn nên ở tại thư phòng thì tốt hơn một chút." Tô Thế Dự nói.

"Ai, chuyện này không vội, đợi lát nữa chúng ta lại đi thư phòng nói chuyện cũng không muộn." Lương Tiến cầm qua chén rượu, "Lần đầu tiên thỉnh Tô đại nhân, đến, ta mời ngài một ly."

Tô Thế Dự không thoái thác nữa, cũng cầm chén rượu lên uống một hơi cạn sạch, "Vậy thì đa tạ chiêu đãi."

"Đâu có đâu có." Lương Tiến cười ngồi xuống, dư quang quét nhìn thị nữ liếc mắt một cái.

Thị nữ đi tới bên cạnh Tô Thế Dự, khom lưng vì y thêm đầy rượu. Đầu ngón tay tinh tế lướt qua thân bình, cử chỉ nàng mềm nhẹ bên trong mang theo quyến rũ khôn kể, cần cổ trắng nõn nhẵn nhụi, vạt áo phía trước theo động tác mà hơi phân tán lộ ra một mảnh cảnh "xuân", trong lúc lơ đãng tay để trên bả vai Tô Thế Dự một điểm ôn nhuyễn.

Tô Thế Dự hướng về bên cạnh hơi né tránh chút, cười nhạt, "Làm phiền."

Thị nữ ngước mắt nhìn y, mân môi khẽ cười, ngồi dậy lại không lùi xuống, y rõ ràng ngửi được hương thơm son phấn kia, chợt tinh thần hơi ngưng lại, tâm tư hoảng hốt.

Thị nữ liền cúi người xuống, kề sát bên tai Tô Thế Dự, hơi thở như lan, "Đại nhân…"

Cảm giác choáng váng cùng khô nóng trong chớp mắt lũ lượt kéo tới, Tô Thế Dự đột nhiên nhíu chặt lông mày, nhìn về phía Lương Tiến. Chỉ thấy Lương Tiến bắt đầu lui người ra vài bước, một phen đè lại Tô Bạch nhìn thấy tình thế không đúng muốn xông lên, quay đầu lại nháy mắt ra hiệu, một nhóm vũ cơ xinh đẹp tuân lệnh đi vào trong sảnh, quấn lấy Tô Thế Dự bên cạnh.

Mỗi người tuyết da hoa mạo *(da trắng như tuyết, diện mạo như hoa)*, đều là mị nhãn như tơ, lại có người lớn mật duỗi cánh tay ôm cổ y, cười tươi liên tục, "Đại nhân…"

Khí lực suy nhược, nhất thời càng khó có thể tránh thoát, thân hình Tô Thế Dự cứng ngắc đến cực điểm, trong đầu hỗn độn chênh lệch càng sâu, tim tại trong lồng ngực đánh trống reo hò nóng lên, khí tức đuổi theo có chút bất ổn.

Ôn nhu hương cũng chỉ đến như thế, mùi son phấn lượn lờ, ôn hương nhuyễn ngọc dựa ở trên người, mềm mại không xương, thanh âm các nàng trùng điệp lại rời rạc, lời nói nỉ non nhỏ nhẹ, "Đại nhân…"

Da thịt khắp người tùy theo xao động mờ mờ ảo ảo, Tô Thế Dự hít một hơi thật sâu, dùng sức nhắm mắt lại.

Tiếng cười duyên dáng vang lên, giọng nói tinh tế mềm mại tận xương, "Đại nhân…"

Tô Thế Dự mở mắt ra, tránh ra các nàng, một tay chống đỡ trên bàn đứng lên. Vũ cơ còn muốn đứng dậy quấn lấy, Tô Thế Dự rút tay ra, nhàn nhạt nói, "Mong rằng cô nương tự trọng." Nói xong cất bước liền đi.

Lương Tiến kinh ngạc mà nhìn Tô Thế Dự đến gần, thấy y có thể hành động như thường, trong lòng buồn bực lẽ nào lượng thuốc hạ còn chưa đủ nặng, nét mặt mỉm cười muốn ngăn y lại, "Tô đại nhân làm sao…"

Đúng lúc va vào nhãn thần trong suốt của Tô Thế Dự, Lương Tiến sững sờ, trong tay buông lỏng, Tô Bạch nhân cơ hội dùng sức tránh khỏi hắn, vội vàng muốn tiến lên đón nhận.

Tô Thế Dự khẽ nâng tay ra hiệu Tô Bạch không cần, lại tiếp tục thật sâu nhìn Lương Tiến liếc mắt một cái, tiếp đó thu tầm mắt lại, một lời chưa phát liền đi. Tô Bạch theo sát phía sau ra cửa, Lương Tiến vẫn còn đứng tại chỗ kinh ngạc khó có thể tin.

Một đường trầm mặc chạy về tiểu viện, Tô Bạch tay muốn đẩy cửalại dừng lại, không nhịn được quay người bất an nhìn Tô Thế Dự, "Công tử, ngài đến cùng là như thế nào a? Nếu không… Ta đi xem xem thứ này có thể tìm được thuốc giải hay không?"

Tô Thế Dự cau mày càng chặt, rốt cục mở miệng, tuy rằng cực nhỏ không đáng kể, thanh âm lại khó tránh khỏi cũng dẫn theo chút hư nhuyễn: "… Cũng được."

"Được, công tử chờ ta!" Tô Bạch trịnh trọng gật đầu, tiếp đó liền chạy nhanh ra ngoài.

Tô Thế Dự không khỏi khẽ cười một tiếng, dừng một chút, lần thứ hai hít một hơi thật sâu, trong quá trình điều chỉnh hơi thở nỗ lực áp chế khô nóng dâng lên cuồn cuộn trong cơ thể. Trời đã vào thu, ẩm ướt man mát, lúc này trái lại làm cho y dễ chịu hơn chút, Tô Thế Dự đứng lâu trong đình chỉ đợi chính mình bằng phẳng một chút, mới đi lên bậc cấp, đẩy cửa phòng ra.

Bên trong bóng đêm tối tăm mơ hồ thấy rõ có một bóng người ngồi bên cạnh bàn, y mông lung tinh thần không kịp phân biệt, đối phương đã lên tiếng trước tiên, "Tại sao trở về muộn như vậy?"

Âm sắc quen thuộc rơi vào trong tai, Tô Thế Dự bất giác cong lên khóe môi, một bên đốt đèn trong phòng một bên cười nói, "Chuyện kiểm binh đã giúp xong?"

"Ừ, phiền phức chết rồi." Sở Minh Duẫn tay chống trán đáp, sắc mặt hắn đột nhiên khẽ biến, một phen tự mình kéo qua ống tay áo Tô Thế Dự, "Tại sao có cỗ vị son phấn?"

"… Có tài bình thường." Tô Thế Dự rút tay áo về, chặt chẽ cau mày cởi ngoại bào ra để ở một bên, y quay người lại vừa vặn thấy được biểu tình Sở Minh Duẫn, trong lòng không vui đột nhiên tản đi sạch sẽ, lời ra đến khóe miệng cũng thuận theo xoay chuyển, "Ta vừa mới đi thanh lâu."

"…" Sở Minh Duẫn chậm rãi thiêu mi, đứng dậy đối diện y, "Ồ ——? Cũng thật là không ngờ tới, tự hạn chế khắc kỷ *(gò bó, kiềm chế)* Ngự Sử đại phu cư nhiên sẽ đi cái loại địa phương đó?" Hắn chậm rãi thành thực đi tới trước mặt Tô Thế Dự, "Những cô nương kia, có xinh đẹp như ta?"

Tô Thế Dự bên môi ý cười càng sâu, dựa vào cột trụ phía sau, tỉ mỉ suy nghĩ một chút nói, "Có xinh đẹp hay không không nói, chỉ nhìn một đôi mắt tha thiết đơn thuần kia trông đợi ta thân mật thật lâu, càng đặc biệt khiến người ta yêu thích."

Sở Minh Duẫn hơi nheo con ngươi lại, ý cười trên mặt lại càng sắc bén minh diễm, hắn một tay chống lên cột trụ phía sau Tô Thế Dự, cái tay khác nắm chặt cằm y, chậm rãi nói, "Cũng chiếm được yêu thích của ngươi?"

"… Có gì không thể?" Tô Thế Dự vẫn là cười, chỉ là tiếng nói hơi dừng một chút, tốn sức ổn định khí tức.

"Có thể nha." Sở Minh Duẫn nghiêng người để sát vào, "Ngươi nói cho ta là người nào, ta đem nàng lăng trì cho ngươi xem…"

"Công tử, Lương đại nhân đuổi tới, nhất định phải tiến vào cho ngài bồi… Ôi trời ơi…" Tô Bạch xông vào bước chân mất thăng bằng quỳ trên mặt đất.

"Hắn làm sao vậy?" Tô Thế Dự hơi thu lại ý cười, giơ tay lên chống đỡ lồng ngực Sở Minh Duẫn đem hắn đẩy ra một ít, nghiêng đầu nhìn về phía Tô Bạch.

Tô Bạch trộm liếc mắt nhìn bọn họ một cái, chết cũng chôn đầu xuống, vội vã nói tiếp: "Hắn hắn hắn…

Hắn nói vừa nãy là nhất thời hồ đồ, vạn vạn không nên làm ra loại chuyện xấu xa mạo phạm ngài, muốn thỉnh ngài trách phạt, còn nói nếu ngài không gặp hắn hắn liền quỳ thẳng bên ngoài phủ thỉnh tội."

Sở Minh Duẫn quét mắt nhìn Tô Bạch, lại nhìn về phía Tô Thế Dự, "Ngươi vừa rồi không phải đi thanh lâu sao?"

"Làm sao có khả năng!" Tô Bạch đoạt lời nói, kiên quyết bảo vệ cho công tử nhà mình, "Công tử làm sao có khả năng sẽ đi cái loại địa phương đó! Đều là tại cái tên Lương đại nhân kia lòng mang ý đồ xấu, nói là có tin tức của Lạc Tân đi lừa công tử rồi, kết quả lại dám kê đơn trong rượu của công tử, còn lập tức cho một nhóm vũ cơ vây quanh đối công tử…"

Tô Thế Dự thấp giọng ho khan hai tiếng, Tô Bạch lập tức dừng lại lời nói, "Thuộc hạ thất lễ."

"Lại dám phạm thượng, dựa theo quy tắc tự nhiên truy cứu giáng chức, chẳng qua nói cho hắn biết ta sẽ theo luật quyết định, không đến mức cố tình trả thù, nói cho hắn trở về hảo hảo tự xét lại, không cần quỳ." Tô Thế Dự nói.

Sở Minh Duẫn cười nhẹ hai tiếng, nói tiếp: "Lại nói công tử nhà ngươi vội vàng gặp tình nhân, không đếm xỉa tới hắn."

"A?" Tô Bạch bên tai hồng thấu.

Tô Thế Dự bất đắc dĩ cười nói, "Đi thôi."

"Công… Công tử, thật… Thật sự nói như vậy?!" Tô Bạch cả kinh lời nói cũng là nói lắp.

"… Ngươi cảm thấy ngươi nên nghe ai?" Tô Thế Dự nói.

"Ồ nha." Tô Bạch trùng điệp đáp lời, cơ hồ dụng cả tay chân đứng lên xông ra ngoài.

"Trở về." Sở Minh Duẫn lên tiếng, "Khép cửa lại."

Tô Bạch một khuôn mặt đỏ bừng lảo đảo mà đem cửa phòng đóng kín.

Sở Minh Duẫn thu tầm mắt lại rơi vào trên mặt Tô Thế Dự, "Thế Dự, ngươi cũng không muốn nói cái gì sao?"

"Ừm, " Tô Thế Dự thản nhiên chống lại ánh mắt hắn, "Vừa rồi là ta đùa ngươi."

Ngón tay từ tóc mai y đi lên xẹt qua thái dương, chạm được một tia mồ hôi mỏng, lại nhìn y thần sắc hờ hững như thường, thật khiến cho người ta không khỏi cảm thán, Sở Minh Duẫn vê đầu ngón tay ý cười không rõ, "Lương đại nhân nào, Lương Tiến? Can đảm này thật là khiến người bội phục, lại dám kê đơn ngươi, cũng không uổng ngươi đem chỗ của hắn gọi là thanh lâu."

"Ta chỉ là có chút không nghĩ ra mục đích của hắn khi làm như vậy." Tô Thế Dự chậm rãi nói.

"Có cái gì không nghĩ ra, trong thành Trường An có bao nhiêu người muốn thu ngươi làm con rể, e rằng trong đó có không ít người cũng muốn làm như vậy, chỉ là cũng không có gan to như vậy, nếu không thì chính là bất bí nắm đằng chuôi các loại, ngạc nhiên không phải đi nơi nào."

Tô Thế Dự không trả lời, trầm ngâm lắc lắc đầu.

Sở Minh Duẫn nhìn y, đầu ngón tay từ trên cổ y chậm rãi trượt, chợt thấp giọng nói: "Trên người ngươi cũng đã có chút nóng, tình huống như thế còn có tâm tư nghĩ người khác?" Tiếng cười đem âm cuối mở ra một mảnh ám muội, đầu ngón tay vừa vặn ở dưới cằm y nhẹ nhàng cọ cọ, tinh tế hơi ngứa. Tô Thế Dự không khỏi khẽ run, khí tức đột nhiên rối loạn rõ ràng, giương mắt nhìn về phía Sở Minh Duẫn.

Sở Minh Duẫn bị y nhìn đến trong lòng run lên, ngược lại cười đến càng sâu, "Yên tâm, Lương Tiến ta sớm muộn gì cũng sẽ lăng trì hắn, bất quá lúc này, ta nhưng phải nắm chặt cơ hội."

Tô Thế Dự trong mờ mịt trực giác không ổn.

Quả nhiên Sở Minh Duẫn cười nhẹ nhàng nói, "Thế Dự, ngươi gọi ta một tiếng phu quân tới nghe chút xem?"

Tô Thế Dự chậm rãi phun ra một hơi, "… Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn."

Sở Minh Duẫn hôn y một cái, "Không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn chính là người ngu."

Hắn cười đến mặt mày cong cong mà nhìn chằm chằm Tô Thế Dự, không biết là vì dược hiệu hay là thế nào, trên mặt trên tai Tô Thế Dự nổi lên một tầng màu hồng nhàn nhạt, lại tựa như noãn ngọc bên trong thấm thấu vết tích đỏ tươi, hắn không nhịn được nhéo nhéo, "Gọi phu quân, chỉ một tiếng, có được hay không?"

Tô Thế Dự khó khăn há miệng, hơi hơi dừng một chút, cùng Sở Minh Duẫn liếc mắt nhìn nhau, lập tức đẩy hắn ra quay người liền muốn đi, "… Ta vẫn là đi hỏi Tô Bạch một chút giải dược…"

Đáng tiếc y giờ khắc này trên tay không có khí lực gì, một phen bị Sở Minh Duẫn kéo trở về ôm chặt trong lồng ngực, cái trán giằng co, Sở Minh Duẫn nói: "Còn muốn giải dược cái gì chứ, ta không phải là giải dược của ngươi sao?"

Cách quá gần, Tô Thế Dự thấp giọng thở nhẹ, chặt chẽ cau mày nói: "Sở…"

Sở Minh Duẫn thẳng tiếp hôn lên.

Như hồng vỡ đê, cảm giác tê dại tức thì chảy khắp toàn thân, lúc trước y dựa vào thanh tâm tĩnh ý trước sau như một khắc chế thêm nữa, mới miễn cưỡng mạnh mẽ chống đỡ vô sự, Sở Minh Duẫn thiếp vào gần như vậy, vốn đã đủ để nhiễu loạn tâm thần, mà một khi nếm trải tư vị này, dược hiệu lại không e dè bất chợt dâng lên, như sóng lớn cuộn trào mãnh liệt, y nguyên bản chính là dựa vào trên cây cột mượn lực, giờ khắc này cơ hồ là đứng cũng không vững.

Tô Thế Dự vịn vai Sở Minh Duẫn, mặt chôn vào bên hõm vai hắn trầm thấp thở dốc, xoang mũi tràn đầy mùi đàn hương dày đặc trên tóc Sở Minh Duẫn. Y nhẹ nhàng tinh tế ngửi, "Trước khi ngươi tới còn tắm rửa?"

"Ừ, " Sở Minh Duẫn ôm lấy y, làm cho y dựa vào trên người mình chống đỡ, "Nửa tháng trong doanh trại làm cho ta mặt mày xám xịt, chẳng lẽ cứ như vậy trực tiếp gặp ngươi?"

Tô Thế Dự nhẹ giọng nở nụ cười, thổ tức như vũ quét nhẹ qua bên gáy.

"Sách, " Sở Minh Duẫn nói, "Ngươi lúc này còn có thể nhẫn…"

Tô Thế Dự hôn một đường lên cổ hắn, xúc cảm ấm áp mềm mại triền miên mà lên, bỗng nhiên khẽ cắn chặt rái tai của hắn.

Sở Minh Duẫn thân hình cứng đờ, tê dại xao động trong khoảnh khắc lan khắp toàn thân, hắn ôm sát eo Tô Thế Dự, thân cận bên tai đối phương, chầm chậm kiềm nén mà gọi cho hả giận, ách thanh trầm giọng nói: "… Ta có thể không nhịn được rồi."

Hắn chặn ngang ôm lấy Tô Thế Dự đặt lên giường, màn trướng lướt xuống, tua rua run lên.

Thân như lửa nướng, Tô Thế Dự chung quy khó nhịn mà rên khẽ một tiếng, trong hỗn loạn cảm giác được hai má bị mơn trớn, tiếng cười trầm thấp mà vang lên, giống như dụ dỗ vậy, "Ngoan a, chờ một chút sẽ không khó chịu."

Y phục thoát hết, y cảm giác được thổ tức ấm áp lướt qua xương quai xanh, dọc theo eo mà xuống. Tô Thế Dự nỗ lực mở mắt nhìn lại, nhìn thấy Sở Minh Duẫn một đầu suối tóc đen dài tản ra khắp vai, hắn bộ dạng thuận theo cụp mắt, mở miệng liền muốn cúi đầu, Tô Thế Dự chợt có một tia thanh minh đột nhiên tránh ra, lại kiên cường chống đỡ ngồi dậy một tay bịt miệng Sở Minh Duẫn, ngăn cản động tác của hắn.

"Sao?" Sở Minh Duẫn không hiểu giương mắt nhìn y.

"… Không được." Tô Thế Dự sắc mặt ửng hồng, bị hơi thở quấy nhiễu đến lời nói đứt quãng, thái độ lại kiên định lắc lắc đầu, "Làm sao có thể… Để ngươi,… Làm chuyện như vậy…"

Sở Minh Duẫn bình tĩnh nhìn y, từ từ nở nụ cười, kéo xuống tay y nghiêng người để sát vào, thổ tức đều rơi vào bên mặt y, hơi khàn giọng cười nói, "Ta nếu cũng mắt tha thiết mong ngóng ngươi hồi lâu, có tình có nghĩa như vậy lại vừa vặn chiếm được ngươi yêu thích, còn không tính để cho ta tới hầu hạ ngươi sao… Hửm? Tô đại nhân?"

Một tia thanh minh cường tránh thoát kia, rốt cục chôn vùi bên trong giọng nói của hắn, quân lính tan rã.

Kim tiêu ngọc lộ, trường dạ diệc khổ đoản. Bên ngoài lạnh lẽo, bên trong lại sinh ấm áp.

Ngón tay trắng thuần chậm rãi mơn trớn vầng trán, mi mắt, sống mũi, lại lưu luyến trên đôi môi trơn bóng, giữa lúc vành tai và tóc mai chạm vào nhau Sở Minh Duẫn thấp giọng nhẹ nhàng nói, "Thế Dự, mấy ngày ta không ở đây ngươi có nhớ ta hay không?"

Tô Thế Dự hơi mở mắt ra, vẫn chưa nghe rõ, mê man mà nhìn hắn.

"Ta rất nhớ ngươi, ngươi có nhớ ta hay không?" Sở Minh Duẫn nói.

Tô Thế Dự chuyên chú nhìn hắn, không có mở miệng, mà là chậm rãi giơ tay nắm lấy hắn, bọn họ nhìn nhau một hồi lâu, bỗng nhiên sẽ cùng lúc nở nụ cười, Sở Minh Duẫn lại tiếp tục cúi đầu hôn lên.

Hết sức triền miên, phảng phất ngay cả cốt nhục cũng phải tan chảy.

65. Chương 65

Tiếng gõ cửa vang lên hai lần, trong thư phòng truyền đến tiếng trả lời, Liễu Vân Tư bưng khay đẩy cửa bước vào, đối người ngồi trước án thư cười nói: "Phu quân mấy ngày nay hao gầy rất nhiều, thiếp đặc biệt hầm canh thang *(trong canh có cho thuốc bổ)* đưa tới cho ngươi."

"Không phải đã nói với ngươi, loại chuyện này cứ để hạ nhân làm là được, cẩn thận đừng để mệt nhọc." Hàn Trọng Văn ngẩng đầu lên, ôm vai đi tới bên người nàng.

"Nào có dễ dàng mệt mỏi như vậy." Liễu Vân Tư buông khay xuống, lại nâng bát lên đưa tới, "Đến, ngươi không phải thích nhất canh ta làm sao, uống lúc còn nóng đi."

Hàn Trọng Văn cười lên tiếng trả lời, nhận lấy canh. Liễu Vân Tư nhìn hắn trong chốc lát, tầm mắt lại chuyển qua công văn trên án thư, thần sắc không khỏi hơi ngưng lại, bên kia Hàn Trọng Văn đã uống xong

buông chén canh xuống, thấy nàng như vậy liền hỏi: "Phu nhân làm sao vậy?"

"Phu quân, " Liễu Vân Tư nhìn về phía hắn, "Tuy rằng thiếp biết không nên lắm miệng, nhưng vẫn không nhịn được có mấy lời muốn nói."

"Có chuyện cứ nói thẳng là được rồi, ngươi ta là phu thê, có cái gì phải kiêng kỵ." Hàn Trọng Văn nói.

Liễu Vân Tư nói: "Phu quân tâm ý đã quyết rồi sao?"

Hàn Trọng Văn sửng sốt một chút, chợt gật gật đầu, "Đã sớm quyết định, bằng không bây giờ cũng sẽ không đi đến bước này."

Trầm mặc trong chốc lát, Liễu Vân Tư thấp giọng nói, "Chỉ sợ Tây Lăng vương cũng không phải là người có thể tin tưởng, phu quân như vậy, hung hiểm quá lớn."

"Muốn trở thành đại sự, nguy hiểm làm sao có khả năng sẽ không lớn." Hàn Trọng Văn nói, "Huống chi bây giờ thái bình bất quá chỉ là biểu tượng, tuy rằng những năm trước đây tai loạn không ngừng, nhưng so ra vẫn tính là tốt, hai năm qua không có thiên tai, nhân họa bắt đầu nổi lên, cái chết của Hoài Nam vương không đủ để kinh sợ chư hầu, phương bắc có Hung Nô như hổ rình mồi, Lâu Lan cũng đã đoạn giao cùng chúng ta, bệ hạ mềm yếu vô năng, trong thành Trường An Sở đảng cùng Tô đảng cũng không phải là đang tranh đấu không ngớt? Thiên hạ này, sớm muộn tất sẽ loạn, bị động chỉ có thể mặc cho người thịt, chi bằng trước tiên lựa chọn Tây Lăng vương có thực lực lớn nhất, một khi tương lai đại nghiệp đúc thành, tự nhiên đổi lấy phong quang vô hạn."

"Nếu không có người đổ thêm dầu vào lửa, tình hình làm sao ác liệt đến nước này." Liễu Vân Tư mặt lộ vẻ một tia không đành lòng, "Phu quân sở tác sở vi *(hành động làm việc)*, lẽ nào thật sự cũng chưa từng vu tâm hổ thẹn *(trong lòng cảm thấy hổ thẹn)* sao? Mỗi khi nửa đêm tỉnh mộng, thiếp hầu như đều sợ sẽ có vong hồn tới tìm."

Hàn Trọng Văn an ủi mà cầm tay nàng, không nhịn được thở dài, "Nếu như ta nói ngươi lòng dạ đàn bà, sợ là ngươi sẽ không cao hứng, nhưng sự thực chính là như vậy, ngươi phóng tầm mắt nhìn xem, có mấy người là trong sạch? Tô Thế Dự y xuất thân thế gia không cần phải nói, Sở Minh Duẫn một đường trở thành Thái úy quyền thế rất mạnh, tinh lực trên người có thể ít hơn mấy phần? Thế đạo vốn là tàn khốc như vậy, ta bất quá cũng chỉ là một người trong cuộc mà thôi."

Liễu Vân Tư rũ mắt xuống, nhất thời không nói lời gì nữa.

Hàn Trọng Văn bỗng nhiên đứng lên, từ phía sau ôm cả người nàng vào trong ngực, than thở, "Phu nhân, ta biết ngươi lo lắng cho ta. Nhưng ngươi phải biết, chúng ta đã cách thành công rất gần rồi, chỉ cần bắt được cơ hội loại trừ Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự, triều đình nhất định sụp đổ, thiên hạ cơ hồ sẽ là vật trong túi chúng ta! Thời điểm đó, vinh hoa phú quý không thiếu gì cả, ta có thể cho ngươi và Tử Minh tất cả những thứ tốt nhất, hơn nữa không cần phải tiếp tục chịu đựng mắt lạnh trào phúng *(đối xử lạnh nhạt giễu cợt)*, cũng sẽ không bao giờ bị bọn họ hung hăng giẫm đạp dưới chân nữa!"

Bàn tay ôm vào trên người vì lời nói không tự chủ được nắm chặt run rẩy, Liễu Vân Tư giơ tay phủ lên tay hắn, dựa vào bả vai hắn, từ từ ôn nhu nở nụ cười, "Thiếp cái gì cũng không cầu. Nếu phu quân tâm ý đã quyết, vậy vô luận làm cái gì, ta cũng sẽ bồi tiếp ngươi."

Ra cửa thư phòng, Liễu Vân Tư mới rốt cục lộ ra thần sắc lo lắng, khay giao cho thị nữ chờ đợi ở bên cạnh, nàng chắp hai tay trước ngực, hướng về phía xa mặc niệm cầu phúc, cuối cùng thật sâu thở dài, đi đến tiểu viện của mình. Chỉ là chưa đến gần, đã thấy có người chờ ở trước viện, vừa thấy nàng liền vội vàng nghênh đón.

Tô Bạch thi lễ một cái, "Hàn phu nhân, công tử nhà ta pha trà ngon, nghĩ ngài đại khái sẽ có chút hứng thú, đặc biệt nói ta tới thỉnh ngài đi trước nếm thử."

Ánh mắt Liễu Vân Tư chợt lóe lên, ghé vào tai thị nữ phân phó một tiếng, sau đó đối Tô Bạch gật đầu cười, theo hắn đi về biệt viện Tô Thế Dự.

Trong lò nhỏ nước sôi hơi yên tĩnh, lá trà mới như chìm xuống, Liễu Vân Tư hai tay tiếp nhận chén trà, cẩn thận hơi uống một ngụm, chỉ có hương thơm ngát lâu dần trở thành ngọt, nàng hơi yên lòng, "Quả thật là trà ngon, vốn nghe qua Tô đại nhân phong hoa lỗi lạc *(phong thái tao nhã tài tình)*, quả nhiên không giả, ngay cả pha trà cũng vô cùng phong nhã đây."

"Đa tạ Hàn phu nhân khen ngợi, vừa miệng là tốt." Tô Thế Dự cười nhạt, lại đem một chén đặt vào trong tay Sở Minh Duẫn, mới vì mình châm một chén trà.

"Thiếp trước tiên cảm ơn lời mời thịnh tình của đại nhân, " Liễu Vân Tư buông chén nhỏ xuống, "Chẳng qua đại nhân mời ta tới đây, e rằng không chỉ là phẩm trà."

"Phu nhân thông tuệ, hôm nay mạo muội quấy rối, quả thật là còn có chuyện muốn hỏi ngươi." Tô Thế Dự nói.

Liễu Vân Tư cười nói: "Thiếp chỉ là giới nữ lưu, chỉ hiểu giúp chồng dạy con, không có ý tham dự ngoại sự cũng không thể nào tham dự, không trả lời được vấn đề gì, đại nhân sợ là tìm lộn người."

"Hàn phu nhân hiểu lầm, " Sở Minh Duẫn nở nụ cười, "Không có ý định hỏi ngươi ý nguyện thế nào, chúng ta là phụng mệnh đến đây, có quyền tra rõ tất cả chuyện Hoài Nam, không quản là nam hay nữ, nếu tìm ngươi tới, ngươi một mực trả lời là được rồi."

"… Phải" Liễu Vân Tư nói, "Nếu đại nhân đã nói như vậy, thiếp tự nhiên phối hợp."

"Không cần căng thẳng, chúng ta chỉ muốn tìm hiểu đơn giản một chút." Tô Thế Dự nhìn nàng, hỏi, "Hàn phu nhân, ngươi có biết gần đây trong thành Thọ Xuân đã xảy ra những gì?"

Liễu Vân Tư lắc lắc đầu, "Ta cả ngày đều ngốc ở trong phủ, làm sao sẽ biết trong thành phát sinh qua cái

gì. Nếu như đại nhân hỏi chuyện phản đảng lúc trước, cũng xin tha thứ thiếp không biết gì cả, lúc đó ta vừa lúc mang theo nhi tử thăm viếng tại nhà, thời điểm nghe nói tin tức náo loạn lo lắng không thôi, mãi đến tận khi thu được thư phu quân bình an mới an tâm xuống, Hoài Nam thế cuộc hung hiểm, hắn không cho chúng ta trở về, chờ đến lúc sau an ổn lại, ta và Tử Minh mới lên đường trở về, cũng chính là trên đường trở về gặp nạn được hai vị đại nhân cứu. Ta và hai vị đại nhân cùng nhau vào thành, chuyện trong thành Thọ Xuân này, đại khái ta còn không hiểu rõ nhiều bằng hai vị."

"Vậy làm sao ngươi biết ngày đó tập kích ngươi là lưu dân?" Sở Minh Duẫn nói.

Liễu Vân Tư bình thản nói: "Nhìn hình dáng trang phục của bọn họ, tự nhiên có thể đoán được."

Sở Minh Duẫn mạn bất kinh tâm gật gật đầu, "Đúng vậy, nhìn ra được bọn họ là lưu dân trong chiến loạn. Bất quá vì sao nhóm người trong thành Thọ Xuân an cư lạc nghiệp, ngoài thành lại có rất nhiều lưu dân đánh cướp người đi đường, cái này chẳng lẽ không kỳ quái sao?"

Liễu Vân Tư hơi chậm lại.

"Không có một lưu dân xuất hiện trong thành, bọn họ không có ăn xin ven đường, mà đã thành một đám đạo tặc, thậm chí ngay cả quận trưởng phu nhân cũng gặp tập kích." Sở Minh Duẫn nghiêng đầu nhìn nàng, "Ngươi thông minh như vậy, lại không cảm thấy kỳ quái, cũng chưa từng hỏi qua phu quân ngươi?"

Liễu Vân Tư cười cười, "Ngược lại là thật không có, ta không có nghĩ nhiều như đại nhân ngài vậy, một lòng chỉ cảm thấy người không có chuyện gì là tốt rồi, phu quân vốn bận rộn sự vụ, không muốn lại nhắc đến làm cho hắn lo lắng phân tâm."

Lời nàng vừa dứt, Tô Thế Dự không khỏi khẽ cau mày, "Hàn phu nhân, " y mở miệng nói, "Ta nhớ lúc mới tới trong phủ ngươi vì chúng ta giấu giếm giải thích lúc đó có nhắc tới được cứu, khi đó Hàn đại nhân cũng không kinh sợ, có lẽ hắn là biết được chuyện này."

Liễu Vân Tư bất giác nắm chặt ống tay áo, nhất thời không trả lời được.

Sở Minh Duẫn nhìn Tô Thế Dự liếc mắt một cái, lại tiếp tục dời tầm mắt trở lại trên người nàng, tự tiếu phi tiếu nói, "Nếu biết, tại sao không thấy Hàn đại nhân làm cái gì vậy?" Hắn dừng một chút, "Ngươi không hiểu thành Thọ Xuân, nhưng mà dù sao cũng nên hiểu rõ phu quân ngươi đi?"

Nàng trầm mặc không nói, dĩ nhiên bị dồn đến tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, vô luận nàng mở miệng biện giải như thế nào, Hàn Trọng Văn cũng không trốn được tội danh bỏ rơi nhiệm vụ, nếu như ngậm miệng không nói, sẽ có vẻ chột dạ khả nghi, chính là không tiếng động chứng minh trong đó có giấu diếm âm mưu.

Một lúc lâu sau, Liễu Vân Tư buông lỏng bàn tay nắm chặt ống tay áo, giơ tay đè lên ngực, mặt mày dịu dàng hiện ra chút ý cười, "Trên đời này phu quân là người đối đãi với ta tốt nhất, ta cùng với hắn quen biết từ thuở nhỏ, thanh mai trúc mã, thời điểm mười bốn tuổi gả cho hắn, hắn nói tuyệt sẽ không để ta chịu một chút ủy khuất. Đảo mắt đã qua nhiều năm như vậy, hắn luôn lo lắng ta lo liệu việc nhà sẽ mệt mỏi, rõ

ràng cũng đã làm đến quan chức không nhỏ rồi, trên đường nhìn thấy chút đồ chơi nhỏ còn phải xuống xe tự mình mua về cho ta, muốn dỗ ta vui vẻ, cũng không sợ người cười hắn." Tiếng nói hơi ngừng lại, nàng nhấc mắt nhìn về phía bọn họ, chậm rãi nói, "Ta hiểu rõ phu quân, cũng không phải như hai vị đại nhân suy đoán, ta cảm thấy hắn rất tốt, cũng chưa hẳn là hai vị đại nhân sẽ tán đồng, huống hồ chính sự phức tạp, mỗi người đều có dự định, đại nhân hỏi ta, cuối cùng cũng là phí công."

Nhất thời không nói chuyện, Sở Minh Duẫn cầm qua chén nhỏ nhấp ngụm trà, ý tứ hàm xúc khó hiểu mà cười cười, Tô Thế Dự suy tư chốc lát, đang muốn mở miệng, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến thanh âm hài tử.

Thị nữ mang theo Hàn Tử Minh đi tới, trước tiên hướng Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự thi lễ một cái, sau đó chuyển hướng Liễu Vân Tư nói: "Phu nhân, tiểu thiếu gia sau khi tỉnh lại ầm ĩ muốn gặp ngài, nô tỳ hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là dẫn bé tới đây."

Hàn Tử Minh vừa vào cửa liền tựa sát bên người Liễu Vân Tư, một bên nửa ngủ nửa tỉnh mà vuốt mắt, một bên nhu nhu gọi nương. Liễu Vân Tư dỗ hai tiếng, đối Tô Thế Dự áy náy cười nói: "Hôm nay chỉ đến đây thôi, thiếp không quấy rầy đại nhân."

"Hàn phu nhân…"

"Ồ? Đại ca ca!" Hàn Tử Minh lơ đãng nhìn sang, nhất thời có mấy phần tinh lực, chỉ là sau khi bật thốt lên chính bé lại nhíu mày, "Không… Không đúng, nương nói không phải là các ngươi…" Bé nhìn chằm chằm Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự ngong ngóng mà xoắn xuýt trong chốc lát, "… Chính là thật giống a, thật sự không phải là các ngươi sao?"

Liễu Vân Tư còn chưa kịp mở miệng, Sở Minh Duẫn bỗng loan mi nở nụ cười, đối Hàn Tử Minh nói, "Ngươi thật muốn biết?"

"Ừ!" Hàn Tử Minh gật gật đầu.

Sở Minh Duẫn liền ngoắc ngoắc ngón tay, giảm thấp âm thanh xuống tựa như đầu độc, "Ngươi qua đây, ta lặng lẽ nói cho ngươi biết."

Hàn Tử Minh nghe vậy muốn đi qua, Liễu Vân Tư trong lòng giật mình, theo bản năng thấp người ôm lấy hài tử, bật thốt lên, "Sở đại nhân!" Mơ hồ hàm chứa vài phần khẩn cầu.

Sở Minh Duẫn cười dài mà nói, "Ta cũng sẽ không ăn hắn, ngươi hà tất sợ thành như vậy?"

Tô Thế Dự bất đắc dĩ liếc mắt nhìn hắn, đối Liễu Vân Tư nói, "Hắn cũng không có ý gì khác, Hàn phu nhân không cần đa tâm."

Nỗ lực ổn định tâm trạng, Liễu Vân Tư vì hài tử chỉnh lý tốt trường mệnh tỏa trên cổ, lời nói nhưng lại là

đối với bọn họ nói, "… Nếu như đại nhân sớm đã xác định chút gì, như vậy thiếp nói kỳ thực cũng đã không quan trọng nữa rồi."

Tay nhỏ bé mập mạp sờ soạng sờ mặt nàng, hài tử ngửa mặt nhìn nàng, mờ mịt trừng mắt nhìn, "Nương?"

Liễu Vân Tư nắm chặt tay bé, ôn nhu cười nói, "Không có chuyện gì, chúng ta trở về."

"Ừm." Bé ngoan ngoãn trả lời, lại quay đầu đối Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự phất phất tay, "Vậy Đại ca ca tái kiến!" Liễu Vân Tư đứng dậy hành lễ nói lời biệt, bọn họ không ngăn cản nữa, tùy ý nàng lôi kéo hài tử rời đi.

Thân ảnh biến mất bên ngoài tường viện, Sở Minh Duẫn thu tầm mắt lại, nhìn về phía Tô Thế Dự một vẻ hờ hững, sâu kín thở dài: "Nàng rõ ràng là hiểu rõ tình hình lại không chịu nói, không dùng chút thủ đoạn thì làm sao hỏi ra đây, ngươi thương hương tiếc ngọc như thế, ngược lại còn không bằng thương tiếc ta nhiều hơn."

Da mặt càng ngày càng dày. Tô Thế Dự cười liếc mắt nhìn hắn, ôn thanh đáp: "Được."

"…" Sở Minh Duẫn nói, "Ta nói thương tiếc không phải nói ngươi lại rót cho ta chén trà."

"Ta rõ ràng tính toán của ngươi." Tô Thế Dự đem ly trà đầy đặt bên cạnh hắn, "Chỉ là Hàn phu nhân trả lời như thế nào cũng không thể phân biệt thật giả, ta chủ yếu là muốn nhìn một chút thái độ của nàng, như vậy cũng có thể đoán ra đại khái rồi."

"Ồ ——?" Sở Minh Duẫn cười nói, "Nói nghe một chút."

Tô Thế Dự đứng dậy đi tới thư phòng, từ trên bàn cầm lấy một phong thiệp mời đưa cho Sở Minh Duẫn cũng cùng theo vào, "Người kia hẳn là cũng đưa đến trong viện của ngươi rồi. Hai quận chủ Hoài Nam khác lục tục đến Thọ Xuân, ngươi cũng trở về từ trong quân doanh, Hàn đại nhân liền quyết định đêm mai thiết yến."

Sở Minh Duẫn tiện tay lật qua lật lại, "Có lẽ Hàn Trọng Văn cũng sẽ không dễ dàng thả chúng ta trở về, cho nên tràng chuẩn bị này chính là Hồng Môn yến*?"

**Hồng Môn Yến là một sự kiện lịch sử diễn ra vào năm 206 TCN tại Hồng Môn ( ) bên ngoài Hàm Dương, thủ đô của Triều đại nhà Tần. Các bên tham gia chính trong bữa tiệc là Lưu Bang và Hạng Vũ, hai nhà lãnh đạo nổi bật của các lực lượng nổi dậy chống lại nhà Tần từ năm 209 đến 206 TCN. Sự kiện này là một trong những điểm nhấn của chiến tranh Hán-Sở, một cuộc đấu tranh quyền lực cho uy quyền tối cao trên toàn Trung Quốc giữa Lưu Bang và Hạng Vũ, kết thúc với sự thất bại của Hạng Vũ và sự thành lập Triều đại nhà Hán với Lưu Bang là hoàng đế đầu tiên. Hồng Môn Yến thường được ghi nhớ lại trong lịch sử Trung Quốc, tiểu thuyết và văn hóa đại chúng. Cụm từ Hồng Môn yến này thường được dùng trong trường hợp ám chỉ một việc bề ngoài thì giống như rất tốt đẹp nhưng thực chất ngầm ẩn chứa những nguy hiểm bên trong.*

Tô Thế Dự cười nhạt, không trả lời, lát sau y lại trầm ngâm nói, "Chỉ là không biết Lương đại nhân cùng cái này có liên quan hay không."

"Ngươi còn đang suy nghĩ chuyện Lương Tiến kê đơn với ngươi?"

"Dù sao cũng đoán không ra mục đích của hắn." Tô Thế Dự nói, "Cho dù đêm đó hắn may mắn thực hiện được, sau khi ta tỉnh táo như trước sẽ truy cứu hắn, thủ đoạn này thực sự không cao minh cho lắm, hắn cũng không được cái gì có ích, động cơ của hắn lại càng lộ vẻ khả nghi."

Sở Minh Duẫn dựa vào án thư suy nghĩ chốc lát, bỗng nhiên nói, "Đúng rồi."

"Làm sao?"

"Có đồ vật muốn cho ngươi." Sở Minh Duẫn từ trong tay áo rút ra một phong thư, "Ngự Sử đại nhân, đoán xem đây là cái gì?"

Tô Thế Dự nhẹ giọng cười nói, "Thư nhận tội của Thái úy đại nhân sao?"

"… Không khác nhau lắm, chẳng qua không phải của ta." Sở Minh Duẫn đưa thư cho y, "Ầy, chứng cứ có, tùy ngươi xử trí thế nào."

Đại khái đảo qua nội dung trong thư, Tô Thế Dự đáy mắt tiếu ý dần dần nhạt xuống, "Trương Du?" Y bình thản không gợn sóng mà mở miệng, "Ta nhớ hắn là người của ngươi?"

Sở Minh Duẫn không mang theo tâm tình mà nở nụ cười, "Bây giờ không phải rồi."

Tô Thế Dự bỗng nhiên trầm mặc, y mâu sắc thâm trầm, đối một tờ thư mỏng nhìn hồi lâu, vừa tựa hồ đang trầm tư một chữ cũng chưa đọc, cuối cùng hời hợt mở miệng, lơ đãng giống như hỏi: "Đối xử với quân cờ mất đi giá trị, ngươi luôn luôn đều tuyệt tình như vậy sao?"

Dường như cảm thấy khó giải thích được, Sở Minh Duẫn méo xệch đầu, lơ đễnh nói: "Có gì không thể?"

Tô Thế Dự cụp mắt nở nụ cười, nhàn nhạt nói, "Không có gì." Lại muốn thu hồi thư, cổ tay lại bị Sở Minh Duẫn kéo lại, y kinh ngạc giương mắt, đối diện đối phương cười đến mặt mày cong cong.

Sở Minh Duẫn nhìn y, chậm rãi nói, "Đây cũng không phải là cho không, ngươi hôn ta một cái a."

Hiếm có không lên tiếng, Tô Thế Dự nghiêm túc nhìn hắn trong chốc lát, sau đó ghé sát vào hôn lên. Sở Minh Duẫn không ngờ y sẽ phối hợp như vậy, hơi sững sờ, chợt đem người ôm chặt vào trong lòng, đem nụ hôn này làm sâu sắc thêm.

Tay cầm thư của y buông xuống bên người, nhưng không người nào có thể thấy nơi đó bất giác nắm chặt, trang giấy hơi nhíu, phát ra một tiếng vang nhỏ.

66. Chương 66

Mặt trời lặn xuống mặt trăng lên cao, đảo mắt đã đến dạ tiệc, mỗi bên quan lại lục tục mà tới, ngoài cửa xe ngựa chen chúc trên đường phố, đầy viện đèn đuốc sáng choang, quận thủ phủ rộng lớn phi thường náo nhiệt, ngay cả hàn khí đầu thu cũng bị hương rượu ngào ngạt xông đến ấm áp.

Nhìn quanh trong viện, người đã đến hơn nửa, Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự mới ngồi xuống tại chủ vị, lại có một người cầm bầu rượu ân cần tiến lên, "Sở đại nhân, Tô đại nhân, hạ quan lễ độ."

Người đến là quận trưởng Hoài Nam Hành Sơn quận, Tô Thế Dự nhận ra hắn, quay lại nở nụ cười, "Thẩm đại nhân, đã lâu không gặp."

"Vâng vâng, đã lâu không gặp." Thẩm đại nhân cười dùng bầu rượu trong tay vì y rót đầy ly, "Hiếm thấy gặp mặt, yến còn chưa mở, ta trước tiên mời ngài một ly!"

Sở Minh Duẫn nghe vậy không khỏi nhìn hắn nhiều hơn một cái. Nếu rõ ràng Hàn Trọng Văn có vấn đề, thức ăn trong bữa tiệc này bọn họ tự nhiên cũng sẽ không đụng, chỉ là không ngờ Lương Tiến mới vừa ở trong rượu từng hạ thuốc, lúc này lại tới một người mời rượu nữa. Quả nhiên Tô Thế Dự cười cười, từ chối nói: "Xác thực hiếm khi gặp mặt, chỉ là tối nay hội nghị chính là vì chuyện quan trọng, ta không thể uống rượu."

"Chỉ một chén đáng là gì, " Thẩm đại nhân đưa chén rượu tới, "Người xem, ta cũng đã rót cho ngài rồi, uống một chén cũng không có gì đáng ngại."

"Thẩm đại nhân không cần khách khí như vậy, chén rượu này ngươi uống cũng giống vậy, coi như là ta mời ngươi." Tô Thế Dự ngữ khí ôn hòa.

Hắn giơ ly trong khoảng không có chút lúng túng, "Tô đại nhân đây là quả thực không muốn uống, hay là chê ta chức quan thấp kém, rượu của ta ngược lại ngài không muốn uống?"

"Sao lại thế…"

"Ngươi không cần uổng phí sức lực khuyên nữa, y a, phỏng chừng một tháng này cũng không muốn uống rượu." Sở Minh Duẫn đột nhiên lên tiếng, ánh mắt lộ vẻ cười cười nhẹ nhàng mà quét qua thắt lưng người bên cạnh.

Tô Thế Dự nghiêm trang dời tầm mắt. Cũng may Thẩm đại nhân không tinh tế nghiên cứu hàm ý trong

lời nói Sở Minh Duẫn, ngược lại đối hắn nói, "Vậy Sở đại nhân ngài bằng lòng thưởng cho hạ quan vinh dự này sao?"

Sở Minh Duẫn hơi nhíu đuôi lông mày, không trả lời mà hỏi lại, "Ta uống chén rượu này ngươi sẽ đi?"

Thẩm đại nhân ngượng chê cười rồi, đưa lên chén rượu, "Một ly rượu nhạt, bày tỏ kính ý."

Tô Thế Dự chưa kịp lên tiếng ngăn cản, Sở Minh Duẫn liền nhận lấy ly rượu uống một hơi cạn sạch, tiện tay đem chén ngọc ném về cho hắn, lại thêm một cái ánh mắt thiếu kiên nhẫn. Thẩm đại nhân thức thời khách sáo lên tiếng, vội vàng mang theo bầu rượu đi ra, lại lần lượt đi kính Dự Chương cùng Lư Sơn quận trưởng.

Tô Thế Dự ngạc nhiên trong nháy mắt, lập tức từ trong tay áo lấy ra một bình bạch ngọc nho nhỏ, đổ ra mấy viên thuốc vào lòng bàn tay, "Đây là giải dược bách độc A Việt đưa cho ta, đại đa số độc đều có thể giải, ngươi trước tiên ăn nó vào ta lại bắt mạch cho ngươi."

Sở Minh Duẫn không lên tiếng, đè tay Tô Thế Dự xuống, lắc lắc đầu.

"Làm sao vậy?" Tô Thế Dự nhìn hắn.

Sở Minh Duẫn nghiêng người, quay đầu về phía sau, há miệng nâng cốc phun ra ngoài.

Tô Thế Dự: "…"

Sở Minh Duẫn quay mặt lại, giơ tay lau qua khóe môi, "Nhìn ta như vậy làm cái gì, không nhịn được nghĩ muốn hôn ta rồi?"

"… Ngươi cảm thấy thế nào?"

Đang khi nói chuyện người đã đến đông đủ, tất cả mọi người an vị dự thính, trong viện dần dần yên tĩnh lại. Hàn Trọng Văn chậm rãi nhìn quét qua một vòng, từ chỗ ngồi đứng lên, mở miệng nói: "Tin tưởng các vị đồng liêu đang ngồi ở đây đều rõ ràng chuyện phát sinh ở Hoài Nam, cũng biết mục đích Thái úy đại nhân cùng ngự Sử đại nhân tới đây, tối nay Hàn mỗ trước tiên thay mặt toàn bộ Hoài Nam cảm ơn hai vị đại nhân, cũng đa tạ các vị đường xa mà tới."

Trong bữa tiệc nhất thời vang lên một hồi thanh âm tạ ơn.

Hàn Trọng Văn nhìn về phía chủ vị, "Hai vị đại nhân có cái gì muốn nói sao?"

Sở Minh Duẫn nhìn Tô Thế Dự, Tô Thế Dự cười nhạt, cũng không chối từ, "Đều đã rõ ràng sự tình ta cũng

sẽ không nói năng rườm rà, nếu chư vị đại nhân đều ở đây, ta mượn cơ hội này hỏi một vấn đề là được rồi." Y nhấc mắt nhìn về phía Lương Tiến ngồi ở một bên, ngữ khí ôn hòa như trước, "Mấy ngày trước đây Lương đại nhân báo cho ta có tin tức của viện quân tướng lĩnh Lạc Tân, nhưng đáng tiếc sau đó phát sinh chút biến cố không thể nói chuyện, không biết Lương đại nhân bây giờ có thể nói ra tin tức hay không?"

Mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía Lương Tiến, Lương Tiến mặt không đổi sắc uống một hớp rượu, duy chỉ có né tránh tầm mắt Tô Thế Dự, không nói gì.

"Lương đại nhân?" Sở Minh Duẫn thúc giục.

Lương Tiến đem chén nhỏ đặt lên bàn, hắn còn chưa mở miệng, một tiếng thét chói tai vang lên trước tiên.

Bọn họ theo tiếng thét nhìn lại, thị nữ hoảng sợ che miệng, nhìn chằm chằm quận trưởng Dự Chương quận, quận trưởng kia trên mặt nổi lên xanh tím, hắn còn đang ngây người đột nhiên lại phun ra một ngụm máu tươi, tức khắc thuận theo tầng tầng ngã xuống trên bàn, không động đậy nữa. Còn phản ứng không kịp, vài tiếng thét chói tai liên tiếp vang lên, năm, sáu người thẳng tắp mà ngã xuống, hai mắt trợn lên, tử trạng giống nhau như đúc.

Tô Thế Dự thấy rõ cũng nhớ kỹ, mấy người này đều là người vừa rồi từng được kính qua rượu. Sở Minh Duẫn quay đầu nhìn sang, Thẩm đại nhân chống lại ánh mắt của hắn không khỏi run lên, cuống quít vài bước trốn đến bên cạnh Hàn Trọng Văn. Hàn Trọng Văn vẫn ngồi ngay ngắn ở vị trí cũ, chỉ là chẳng biết từ lúc nào phủ binh vây quanh bảo hộ xung quanh hắn, tay đè trên thắt lưng, thủ thế chờ đợi.

Chuyện đột ngột xảy ra, thị hầu theo bọn họ từ Trường An đến nguyên bản đều trông chừng ở phía ngoài, sau khi lấy lại tinh thần lúc này mới xông lên che trước người Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự, đồng dạng nắm chặt chuôi đao, cảnh giác đối mặt.

Tình cảnh rơi vào thế giằng co, đông lạnh đến cực hạn.

Ngày hôm đó sắc trời không tốt, đêm đen như mực, trăng sao đều ẩn sau mấy đám mây, chỉ có ánh đèn treo trên cao duệ duệ phát quang, chiếu lên đình viện sáng ngời.

Sở Minh Duẫn cười khẽ một tiếng, giờ khắc này nghe được đặc biệt rõ ràng, "Xem ra vấn đề này không cần trả lời." Hắn khí định thần nhàn quét mắt, "Chẳng trách vẫn luôn không ra tay với chúng ta, nguyên lai là đang đợi ngày hôm nay a. Cho nên còn dư lại những người không chết này, đều là ngươi rồi?"

"Ngoại trừ hai vị đại nhân, đều là vậy." Hàn Trọng Văn nhìn hắn, "Sở đại nhân quả nhiên lợi hại, cũng may là ta vẫn chưa ngây thơ đến mức tự cho là một chén độc tửu đã có thể giải quyết được ngươi."

"Như vậy xem ra, làm phản không phải là Lạc Tân, mà là Hàn đại nhân cùng hết thảy quan lại Hoài Nam." Tô Thế Dự đạm thanh nói, "Hàn đại nhân nếu đem phủ đệ của mình hóa thành tràng Tu La, chắc chắn thê nhi từ lâu đã dời đi?"

Hàn Trọng Văn không nói gì.

Sở Minh Duẫn không mang theo tâm tình mà cười thành tiếng, "Tại sao không nói chuyện? Cũng đã đến một bước này rồi, thẳng thắn nói rõ a. Thu mua Trương Du, truy sát toàn gia Huyện thừa Thọ Xuân, tại Thọ Xuân một tay che trời muốn làm gì thì làm, ngươi làm đến xinh đẹp như vậy, vậy có phải cũng giết sạch sẽ viện quân hay không đây?" Hơi dừng lại một chút, hắn nói, "Ta ngược lại không tin có cái gì có thể biến mất không còn tăm hơi, không bằng nói tất cả những thứ này đều là ngươi tỉ mỉ an bài diễn trò, kỳ thực căn bản cũng không có cái gì là phản đảng Hoài Nam vương?"

"Ngươi sai rồi, Sở đại nhân." Hàn Trọng Văn rốt cục mở miệng, hắn đứng lên lui lại vài bước, "Đương nhiên là có tàn đảng Hoài Nam vương lưu lại, nếu không…..Những người này là ai đây?"

Lời còn chưa dứt, trên mái hiên dầy đặc hiện ra một nhóm thân ảnh cung tiễn thủ *(người bắn tên),* toàn thân áo đen, chính là đám hắc y nhân đêm đó bọn họ gặp qua tại nhà Huyện thừa Thọ Xuân.

"Bắn tên!"

Mũi tên theo tiếng rơi xuống khoảng không, như mưa dồn dập. Trong viện những người khác không hề dự liệu, nhất thời loạn cào cào, sợ hãi kêu khóc chạy trốn tứ phía lại không khỏi bị loạn tiễn bắn chết ngã xuống đất, thị hầu rút đao đón đỡ, đao tiễn va chạm bắn ra tia lửa, tiếng kim thạch ma sát leng keng vang vọng. Sở Minh Duẫn đứng lên, vạt áo vung ra đâm đầu vào mũi tên, hắn đưa tay cứng rắn kéo Tô Thế Dự, chợt bị Tô Thế Dự một phen phản kéo ra, đột nhiên không kịp chuẩn bị mà đánh vào trên người đối phương.

Sở Minh Duẫn nhíu mày, quay đầu vừa lúc nhìn thấy kiếm trong tay áo y trượt ra, giữa xương ngón tay trắng nõn tuấn tú chớp lên một cái, ngược lại bắn ra phía xa xa, như mũi tên cấp tốc, rồi lại so với tiễn thế mãnh liệt hơn, hóa thành hàn mang từng chút một cùng ba mũi tên sượt qua người, trực tiếp xuyên thủng lồng ngực tên cung tiễn thủ một mình trên mái hiên, mang theo một chuỗi huyết hoa *(máu bắn tung tóe, tui thấy cái từ huyết hoa này mỹ miều quá nên dùng thôi:)))))*.

Nhiều người bắn tên như vậy, chỉ có người này là đặc biệt vì Sở Minh Duẫn chuẩn bị, bí mật ngay tại nơi góc chết hắn không nhìn thấy, che giấu trong vô số thanh âm tên bay hỗn tạp liên tiếp phát ba mũi tên, tiễn tiễn đến thẳng yếu hại! *(từng mũi tên bắn đến chỗ yếu hại).*

Chỉ là bọn hắn không ngờ rằng Ngự Sử đại phu ôn nhuận nhã nhặn này cư nhiên biết võ.

Song đối phương dù sao cũng là một tay thần tiễn, ba phát vị trí bất đồng, trên tay Tô Thế Dự lại không có vũ khí, trong chớp mắt tránh được hai phát, chung quy lại bị mũi tên cuối cùng đâm vào cánh tay.

Tô Thế Dự không phản ứng chút nào, thậm chí ngay cả một tiếng rên khẽ cũng không có, Sở Minh Duẫn sắc mặt lại đột biến, "Thế Dự…"

"Chỉ là bị thương da thịt, không quan trọng lắm." Tô Thế Dự buông hắn ra, nhổ xuống mũi tên muốn vứt

lại bị Sở Minh Duẫn nắm lấy cổ tay, hắn rõ ràng nhìn thấy trên đám tiễn kia hiện ra ánh sáng u lục, sắc mặt cực kỳ khó coi, "Mũi tên có độc."

Tô Thế Dự nhẹ tránh tay hắn ra ném tiễn, lấy ra bình bạch ngọc ăn vào mấy viên thuốc, cuối cùng giương mắt đối với hắn cười cười, "Không sao, ta có thể chịu đựng được."

Không chỗ có thể trốn, một lần mưa tên thế tiến công hạ, thị hầu vì hộ tống toàn bộ hai người bọn họ đã chết hơn nửa, còn lại mấy người cũng bị thương mạnh mẽ chống đỡ. Hàn Trọng Văn không để ý chút nào nương nhờ vào người bị ngộ sát, trong sân thây phơi đầy đất, máu chảy thành sông, chỉ còn mấy người lẻ loi đứng ở trong đó. Nhóm cung tiễn thủ đang đổi tiễn dựng cung lên, cũng chính là không lưu lại một khe hở cho bọn họ trò chuyện, nhưng kế tiếp, bọn họ chắc chắn phải chết, nghĩ đến đây, nhóm cung tiễn thủ cũng phấn chấn rất nhiều, ôm tâm tình một kích tối hậu, đem dây cung kéo căng đến mức tận cùng, buông tay bắn cung.

Tên rơi ào ào, đột nhiên có mấy đạo bóng đen xẹt qua, không biết từ đâu mà đến, trong chớp mắt dừng ở trong viện, lấy Sở Minh Duẫn làm trung tâm quay lưng về nhau mà đứng, giữa lúc dương tay kiếm quang rực rỡ, dệt thành một tấm lưới dày đặc đỡ hết tất cả mũi tên, còn có hai người cũng cầm cung tên, giơ tay bắn về phía trên mái hiên. Chỉ bất quá vẻn vẹn sáu người, ít hơn nhóm thị hầu vừa rồi, nhưng khi bọn hắn đứng lặng trong viện, bầu không khí hồn nhiên rùng mình.

"Thuộc hạ tới chậm, thỉnh chủ thượng trách phạt!"

Sở Minh Duẫn không nói một lời, cầm qua cung tên khảm sừng trên tay ảnh vệ, rút ra ba mũi tên cũng bắn lên trên.

Ảnh vệ đứng hàng cung tiễn thủ phía đối diện nghe được thanh âm từ phía sau truyền đến, băng lãnh đến cực điểm, "Cúi đầu."

Bọn họ không chút nào do dự, nghe tiếng cúi người, ngay sau đó lệ phong xẹt qua trên đỉnh đầu, mang theo tiếng rít sắc bén chói tai, bọn họ ngẩng đầu nhìn lại, bất ngờ phát hiện ba mũi tên kia vẫn chưa xông thẳng đến cung tiễn thủ, mà là xuyên thấu vào chiếc đèn lồng treo lơ lửng dưới mái hiên, bên ngoài không mảy may giảm một đường đi lên, bắn vào thân người.

Đèn lồng vỡ tan, ngọn lửa vọt lên cao ở trên thân thể người đốt lên hỏa hoạn, nhanh chóng chậm rãi lan tràn ra, trên mái hiên nhất thời ánh lửa ngút trời, sắc trời ánh đỏ tối tăm, tiếng kêu rên rỉ thảm thiết liên tiếp, vô số cung tiễn thủ thống khổ lăn lộn ngã xuống dưới, sau khi rơi xuống đất thế lửa lần thứ hai dâng mạnh, đùng đùng vang vọng mà đốt lên.

Sở Minh Duẫn ôm Tô Thế Dự, giải dược bách độc kia không biết đối với loại độc này đến cùng có hữu hiệu hay không, y rõ ràng đã uống thuốc, sắc mặt dưới mắt thường có thể thấy lại tái nhợt, huống hồ y luôn rất giỏi che giấu, nửa điểm thống khổ cũng chưa từng biểu lộ, Sở Minh Duẫn trái lại càng thêm tâm loạn như ma, lười xen vào Hàn Trọng Văn nữa, "Thế Dự, chúng ta đi ra ngoài trước."

Tô Thế Dự gật gật đầu, y tinh thần lần lượt ngưng trệ chậm chạp, đau nhức dầy đặc giống như có trùng

cắn xé mà gặm nhấm ở kinh mạch xương cốt, nhưng vẫn là đè xuống cánh tay Sở Minh Duẫn muốn ôm lấy mình, lắc đầu nói: "… Ta có thể tự mình đi, ngươi cầm kiếm cẩn thận."

"Thế Dự…"

"… Ta tự đi." Y kiên trì nói.

"Sách." Sở Minh Duẫn đành phải ôm chặt y, quay đầu đối ảnh vệ phân phó cái gì đó, cách gần như vậy, Tô Thế Dự lại nghe không rõ ràng, mơ mơ hồ hồ, y giương mắt nhìn thấy cách đó không xa mãnh liệt hỏa quang, khói đặc dâng trào, bỗng nhiên không biết sao cảm thấy có chút lạnh, trong lúc hoảng hốt nghe thấy một thanh âm nhỏ bé đang gọi y:

"Tiểu tướng quân…"

Tô Thế Dự ngẩn ra.

Sở Minh Duẫn liếc nhìn Tô Thế Dự, ôm cánh tay của y lại nắm thật chặt, trước tiên xông ra ngoài, ảnh vệ theo sát phía sau.

Xa xa dưới hành lang uốn khúc Hàn Trọng Văn gắt gao nhìn chằm chằm bọn họ, giương giọng hướng phủ binh quát lên: "Còn đứng ngây ra đó làm gì, ngăn bọn họ lại!"

Nhóm phủ binh rút đao phóng đi.

Bên trong tòa phủ đệ này khắp nơi trúc xanh, um tùm thành rừng, vô số con đường u kính khúc chiết liên kết, thời điểm năm đó Hàn Trọng Văn xây dựng làm sao cũng không nghĩ ra bây giờ thứ này ngược lại đối với bọn hắn tương đối có lợi. Dưới lá trúc che lấp hôn ám khó phân biệt, ánh kiếm chớp hiện, giữa ảnh động lá lay huyết như vẩy mực, tiên nhiễm lục trúc.

Dưới chân Tô Thế Dự đột nhiên lảo đảo, Sở Minh Duẫn một tay toàn bộ kéo y vào trong lòng, bằng một chút ánh sáng yếu ớt nhìn thấy mặt y như giấy sắc, mồ hôi lạnh vô số, "Thế Dự, ngươi làm sao vậy, đau chỗ nào?"

Cốt nhục như là bị khoan xuyên thấu bổ ra, kèm thêm từng trận co giật trong lồng ngực, Tô Thế Dự lại mím chặt môi lắc lắc đầu, dừng trong nháy mắt, y cường lực chống đỡ khí tức tránh thoát Sở Minh Duẫn, lại bởi vì dưới chân hư nhuyễn không khỏi ngã xuống mặt đất. Sở Minh Duẫn nửa quỳ xuống dưới nhìn chằm chằm y, nhóm ảnh vệ cũng dừng bước lại, cách một khoảng cách vây quanh bọn họ hộ tống ở giữa, cảnh giác mà nhìn chằm chằm bốn phía rừng trúc.

"Ngươi đi trước…"

"Ngươi đừng mơ tưởng." Sở Minh Duẫn trực tiếp đánh gãy lời y.

Khi nói chuyện có chút tốn sức, Tô Thế Dự từ từ mở miệng, còn nghiêm túc phân tích cho hắn nghe, "Mang theo ta chỉ làm liên lụy, chúng ta đều không ra được, nhưng chỉ cần ngươi chạy đi, Hàn Trọng Văn sẽ giữ lại tính mạng của ta để uy hiếp, sẽ không giết ta… Đợi ngươi trở lại trong quân doanh lại thương nghị cứu ta cũng không muộn." Y thấy thần sắc Sở Minh Duẫn, lại ôn thanh nói bổ sung, "… Nghe lời, bây giờ không phải là thời điểm tùy hứng."

Phủ binh đã phát hiện vị trí của bọn họ, tầng tầng bóng người ở ngoài rừng lấp lóe, có một ít đã xông tới cùng ảnh vệ binh khí đụng nhau, nhất thời náo động. Mặc dù đối phương thương vong nặng nề, nhưng mà thắng ở nhân số đông đảo, một đợt lại tiếp một đợt tấn công tới, nhóm ảnh vệ thể lực hao tổn, cũng có người bị thương.

Tiếng kim loại chạm nhau không ngừng vang vào trong tai, Sở Minh Duẫn giữ chặt bả vai của y, lạnh lùng nói không được xía vào, "Ta càng muốn tùy hứng. Mang hay không mang theo ngươi là quyết định của ta, không tới phiên ngươi nói chuyện."

Tô Thế Dự bất đắc dĩ đến cực điểm mà cười cười, đang muốn mở miệng lại nói, đau đớn từ toàn thân dâng lên đầu ầm ầm nổ tung, y đột nhiên run lên, che miệng lại, nhưng máu đỏ sẫm từ trong kẽ hở ngón tay y không ngừng tràn ra, từng giọt lớn mà rơi xuống, rơi vào trên vạt áo nho bạch loang lổ huyết hoa.

"Thế Dự!" Sở Minh Duẫn hoảng hồn, một tay nắm chặt y, chưa bao giờ cảm thấy không biết phải làm thế nào, "Thế Dự… Ngươi sao rồi…"

Tô Thế Dự lăng lăng nhìn chằm chằm tay đầy máu tươi, hỗn hỗn độn độn, y nghe không rõ thanh âm Sở Minh Duẫn, một thanh âm khác lại từng chút một rõ ràng lên:

"Tiểu tướng quân…"

Y cảm thấy cả người phát lạnh. Lạnh đến mức từng chút tỉ mỉ mà thẩm thấu bên trong huyết cốt.

"Thế Dự…" Sở Minh Duẫn thanh tuyến run rẩy, nhìn thấy y rũ mắt xuống như giếng khô muốn cạn, ảm đạm không một tia ánh sáng, Sở Minh Duẫn nắm chặt tay y, lại rõ ràng cảm giác được lòng bàn tay từ trước đến nay ấm áp lại từng chút một biến nguội lạnh, trong đầu đột nhiên chiết ra thành trống không, cúi người ôm chặt lấy y, "Thế Dự…"

Tô Thế Dự cái gì cũng không nghe được, trong tai y một trận vắng lặng, kế đó vang lên tiếng mưa rơi ào ào, còn có thanh âm gần trong gang tấc kia:

"Tiểu tướng quân…"

Suy yếu gần như không, lại đột nhiên rõ ràng, là khoảnh khắc sắp chết, là hơi thở cuối cùng trước khi khí

tuyệt một hơi gào thét:

"Tiểu tướng quân, chạy mau ——!"

Không còn kịp rồi. Không còn kịp rồi.

Không che được dòng máu chảy ồ ồ, đầy tay đỏ đậm, bị nước mưa cọ rửa lại tuôn ra, y giương mắt nhìn về nơi xa, sa trường vạn dặm, khói báo động bị nước mưa dội tắt, tiếp theo trong một chớp mắt, vạn vật trong mắt cùng y đồng thời khuynh ngã xuống đất.

Y nhìn thấy giọt mưa nện vào trong bùn oa, huyết sắc văng lên thành giọt nước, y nhìn thấy xác chết khắp nơi, đều là khuôn mặt quen thuộc, không chịu nhắm mắt, khẩu hình còn ngậm lấy một chữ trốn đi kia, sau đó, y nghe thấy tiếng bước chân đến gần, y nghe thấy một thanh âm khác gọi y.

"… Tại sao?" Y đã vô lực đứng dậy.

"Không có tại sao." Nam nhân nhấc chân đạp trên lưng thiếu niên, cúi đầu nhìn y, "Bộ dạng thật giống một tiểu cô nương, ngươi thật sự hiểu được cái gì gọi là đánh trận?"

Y vừa nói chuyện máu pha tạp cùng nước bùn liền sặc vào trong cổ họng, lại cố chấp mở miệng nói: "Chúng ta rõ ràng tin tưởng ngươi như vậy…"

"Chính ngươi muốn tin tưởng ta, trách ta sao?" Nam nhân trào phúng cười nói, "Tiểu cô nương, toàn quân bị diệt, muốn trách cũng chỉ có thể trách ngươi ngu xuẩn, trách ngươi dốt nát."

Y bị lôi kéo tóc ngửa đầu đối mặt về phía một khuôn mặt quen thuộc kia, mưa như trút nước, mưa tầm tã rơi xuống, giọt mưa đập vào trong mắt băng lãnh mà đau đớn, nhưng y không chút nháy mắt nhìn chằm chằm vào nam nhân, "Ta nhất định sẽ giết ngươi, " từng chữ nói, "Ta hận nhất là người lừa dối lợi dụng tình cảm."

67. Chương 67

Lấy ít địch nhiều, lại bị luân phiên kéo dài tiêu hao lâu như vậy, có ảnh vệ rốt cục vô lực chống đỡ, suy sụp ngã xuống, thiếu đi thân hình che lấp, rừng trúc mặc dù sâu thẳm quỷ mị, nhưng người bên ngoài bìa rừng cuối cùng cũng có thể loáng thoáng nhìn thấy tình hình trong đó.

Vì vậy một trận kiếm khí đột nhiên quét ngang qua mà đến, mang theo tư thế phá núi khai thạch, cực kỳ thô bạo nhanh chóng, một bóng người xẹt qua, hai ảnh vệ thuận theo ngã xuống đất, mà chính lúc này đối phương đột phá phòng thủ, xông thẳng vào sâu trong rừng trúc!

Ảnh vệ còn lại đang cùng phủ binh kịch liệt giao thủ, lúc này sợ hãi kêu lên: "Chủ thượng phải cẩn thận!"

Sở Minh Duẫn buông Tô Thế Dự ra, quay người vỗ ra một chưởng, chưởng phong như sóng lớn kinh động dâng lên, rừng trúc ào ào vang chấn động, đối phương không tránh không né vẫn chống được, kiếm thế lệch khỏi quỹ đạo vẫn như cũ không chút do dự đâm ra ngoài, xuyên thấu bên hông Sở Minh Duẫn.

Một kích thành công. Lương Tiến không để ý trong ngực buồn bực ứ đọng, trên mặt lộ ra chút ý cười, thừa dịp kiếm vẫn còn xuyên trong cơ thể hắn, nắm chặt chuôi kiếm chợt xoay chuyển trường kiếm!

Sở Minh Duẫn rốt cục rên khẽ một tiếng, cau chặt lông mày nhìn gã.

Lương Tiến rút kiếm lui lại vài bước, ngược lại nổi lên chiêu thức đánh tới thẳng vào mặt, vì một tiếng trống thừa thắng xông lên, từng bước ép sát hắn vô lực phản kích.

Nhưng Sở Minh Duẫn giơ tay lên đẩy gã vài cái hóa giải chiêu thức, tựa như hơi thở phào, Lương Tiến nhìn thấy ánh mắt Sở Minh Duẫn đột nhiên tàn nhẫn, động tác nhanh như thiểm điện, trong lòng gã phát lạnh, không kịp thấy rõ chỉ cảm thấy xương cổ tay đau nhức phía dưới không còn tri giác, kêu gào đau đớn vừa ra khỏi cuống họng liền bị một phen bóp lấy, gã toàn bộ bị nâng lên, trường kiếm rơi xuống trong tay Sở Minh Duẫn.

Sở Minh Duẫn một tay chặn lại cổ gã, một tay khác đem kiếm điểm trên đầu vai gã, dừng trong nháy mắt, chợt đem cánh tay gã một đường cắt đứt xuống, huyết quang văng khắp nơi.

Lương Tiến kêu gào thảm thiết, lại vì cổ bị chặn mà tiếng kêu sắc bén thê thảm, ảnh vệ quay lưng sang một bên nghe được cũng không nhịn được tê cả da đầu.

Sở Minh Duẫn chậm rãi phun ra một hơi, động tác trên tay không ngừng, giọng nói hơi khàn, "Ta nói rồi phải lăng trì ngươi, ngươi lại còn muốn tự mình đưa tới cửa, có phải nên khen ngươi hiểu chuyện hay không đây?"

Tiếng kêu thảm thiết bỗng nhiên cất cao, càng thê thảm doạ người, thật lâu không dứt, cho đến khi khàn giọng, lại tiếp tục chuyển thành đứt quãng nghẹn ngào, sau một hồi rốt cục không còn tiếng động, một mảnh tĩnh mịch.

Ảnh vệ không nhìn thấy chuyện gì xảy ra, nhưng có thể chứng kiến nhóm phủ binh trước mặt thần sắc xanh trắng sợ hãi, bọn họ thậm chí không tự chủ được lui về phía sau, trợn cả mắt lên ngoắc ngoắc nhìn chằm chằm phía sau ảnh vệ, không nhịn được toàn thân run rẩy kinh dị, phảng phất nơi đó là ác quỷ ăn thịt người.

"Các ngươi qua đây."

Còn sót lại hai ảnh vệ liếc mắt nhìn nhau, xoay người tận lực bỏ qua huyết nhục đầm đìa đầy đất, đi tới bên cạnh Sở Minh Duẫn, "Chủ thượng."

Tô Thế Dự dựa vào một gốc cây trúc vững chắc, cúi đầu thấp mắt một bộ dáng không cảm giác được chút nào, Sở Minh Duẫn nửa ngồi xổm trước mặt y, dùng tay không dính máu vuốt mái tóc tán loạn trên trán y, đối ảnh vệ nói, "Các ngươi bảo vệ y thật tốt, một chút sự tình cũng không thể có." Đang nói hơi dừng lại một chút, hắn nhìn Tô Thế Dự, thấp giọng rồi nói tiếp, "Đây chính là, bảo bối của ta."

"Vâng." Ảnh vệ cùng lên tiếng đáp.

Sở Minh Duẫn cầm kiếm quay người đi ra ngoài, bước chân hắn không vội, chậm rãi xuyên qua rừng trúc rậm rạp, cổ tay nhẹ nâng, vung đi máu nhiễm trên thân kiếm, kiếm quang trong trẻo, nhoáng một cái chiếu vào trên mặt hắn. Nam nhân nâng kiếm một thân xích nhiễm *(nhuộm đỏ máu)*, trên mặt tái nhợt rơi xuống nước không biết bao nhiêu máu, hồng ngọc tựa huyết châu lướt qua khóe mắt hắn, dọc theo mái tóc đen cùng cằm dưới trắng thuần nhỏ giọt rơi xuống đất, kinh tâm động phách.

Nhóm phủ binh can đảm kinh sợ, nhưng lại không dám lui nữa, nắm chặt đao như lâm đại địch theo dõi hắn, sau đó trơ mắt nhìn hắn loan mi nở nụ cười, không một tia nhiệt độ, kiếm quang lập tức tăng vọt, ngang dọc thiêu sáng lên, phong mang gần như muốn cắt ra bóng đêm ảm đạm.

Xa xa Thẩm đại nhân một bên quan sát, một bên thấp thỏm bất an đối Hàn Trọng Văn nói: "Hàn đại nhân, người xem, đây là đang kích khởi sát tính của hắn a… Có thể, nên làm sao mới tốt bây giờ?"

Hàn Trọng Văn sắc mặt ngưng trọng, lại vẫn bình tĩnh nói: "Ngươi nhìn kỹ, xiêm y bên hông hắn màu sắc đang thay đổi dần đậm thêm, nói rõ vết thương vẫn còn đang chảy máu, lại là lấy một địch nhiều, chống đỡ không được quá lâu."

"Nhưng mà dựa vào tình thế này, hắn xông ra như thế cũng không phải không có khả năng a… Tuy nói toàn bộ thành đô đều nắm trong lòng bàn tay ngài, nhưng dù sao lại càng phiền toái hơn a…" Thẩm đại nhân nói.

Hàn Trọng Văn nhíu chặt lông mày, suy tư chốc lát, đối tả hữu phân phó nói: "Vật kia không phải đã được chuyển tới đây sao, thả hắn ra."

"Tí tách —— "

"Tí tách —— "

Có chất lỏng nào đó nhỏ xuống trên trán y, ôn hòa ấm áp, lại bị lau đi, đầu ngón tay băng lãnh, có tiếng gì đó vang lên bên tai, lúc ẩn lúc hiện, như là tiếng hít thở gấp gáp bất ổn, quen thuộc như vậy.

Tô Thế Dự chậm rãi trừng mắt nhìn, tầm mắt từ từ rõ ràng, lọt vào trong tầm mắt lại vẫn là một mảnh

hôn ám, chỉ là ở nơi mờ tối y thấy được một góc hoa văn Liên hoa đỏ sậm. Nhận biết cũng lần lượt thức tỉnh, y nhận ra được mình đang dựa lưng vào tường, được người hoàn toàn che trước người.

Tô Thế Dự chậm chạp nhấc mắt lên, tốn sức mà đưa mắt rơi vào trên mặt Sở Minh Duẫn. Sắc trời tối tăm thẩm thấu qua, vô cùng tối vô cùng yên tĩnh, Sở Minh Duẫn thấp mắt nhìn y, huyết từ thái dương hắn tràn xuống phía dưới, trên khuôn mặt trắng thuần một mảnh đỏ sẫm, nhưng ánh mắt hắn vẫn trong veo, giống hệt những vì sao.

—— Ta hận nhất là người lừa dối lợi dụng tình cảm.

….Vậy ngươi thì sao?

… Ta đến tột cùng nên đối xử với ngươi như thế nào mới tốt?

Nửa ngày, Tô Thế Dự chậm rãi giơ tay lên, từng chút một tỉ mỉ lau đi vết máu trên mặt hắn, nhẹ giọng mở miệng: "Làm sao lại biến thành bộ dáng này…"

"Thế Dự…?"

Sở Minh Duẫn sững sờ, cuống quít nắm chặt tay y, kề sát bên mặt cà cà, dừng trong nháy mắt, đột nhiên ôm lấy y, vô cùng chặt vô cùng chặt, mới nghe Sở Minh Duẫn khàn cổ họng trầm thấp nói: "… Ngươi làm ta sợ muốn chết."

Tô Thế Dự khinh khẽ cười cười, động tác vỗ nhẹ sau lưng hắn chợt ngưng lại, bỗng nhiên nghiêng đầu phun ra một ngụm máu lớn, huyết sắc hiện ra màu đen.

"Thế Dự…" Sở Minh Duẫn khẩn trương nhìn y.

Tô Thế Dự lắc lắc đầu, lau đi vết máu bên môi, "Không cần lo lắng, đây là ứ độc." Câu này không phải nói dối, y đích xác cảm thấy tinh thần dần dần quay về thanh minh, trên người rốt cục cũng có chút khí lực, thử đứng lên, lại hướng Sở Minh Duẫn trấn án nở nụ cười, "Ngươi sao rồi?"

"Ta không sao, " Sở Minh Duẫn nói, "Đám phủ binh kia đều chết hết, Hàn Trọng Văn hẳn là đang điều người tới đây. Vốn là có thể mang ngươi ra ngoài, chỉ là không biết hắn từ nơi nào tìm được một tên quái vật canh giữ ở cửa, ảnh vệ của ta đều chết trên tay quái vật kia."

Bọn họ đã ra khỏi đình viện, rừng trúc cũng đi đến cuối cùng rồi, phía trước lại không có nơi kín đáo, nhưng là cánh cửa rời phủ đã rất gần. Tô Thế Dự có thể xa xa trông thấy quái vật Sở Minh Duẫn nói tới, miễn cưỡng có thể nhận ra là một hình người, thân thể lọm khọm bò lổm ngổm, bộ lông mất trật tự lẫn lộn, nếu không phải trên tay còn siết thanh đao, so ra ngược lại càng giống dã thú, trước cửa phủ lớn như vậy trên đất trống chỉ có hắn một thân một mình, tựa hồ là Hàn Trọng Văn cũng mang kiêng kỵ trong lòng, không dám đem thủ hạ an bài đến bên cạnh hắn.

Đau nhức còn chưa biến mất, Tô Thế Dự đè lại ngực chậm rãi hít một hơi thật sâu, "… Kia quả thật là người sao?"

"Chắc là vậy, võ công không thấp, bất quá không có thần trí, tựa như người điên." Sở Minh Duẫn thu tầm mắt lại, nhìn chằm chằm Tô Thế Dự, "Thế Dự, ngươi bây giờ đến cùng thế nào rồi?"

"Nội lực còn có chút ngưng trệ, võ công e rằng không sử dụng được bao nhiêu, cái khác ngược lại không thành vấn đề." Tô Thế Dự nhìn hắn khắp người là máu, nhíu chặt lông mày, "Ngược lại là ngươi, nếu không có chuyện gì làm sao sắc mặt lại tái nhợt thành như vậy?"

Sở Minh Duẫn mạn bất kinh tâm nở nụ cười, "Bị ngươi dọa sợ." Hắn kéo tay Tô Thế Dự, "Không có võ công mới tốt, ngoan ngoãn ôm chặt ta, phu quân mang ngươi ra ngoài." Mơ hồ đã có thể nghe thấy tiếng bước chân người đuổi tới có phần tăng thêm, trong lúc nguy cấp, Tô Thế Dự không kịp cũng không đoái hoài tới những lời này của hắn, cầm ngược lại bàn tay lạnh như băng của hắn, đồng thời ra khỏi rừng trúc, xông thẳng hướng cửa phủ.

Bọn họ mới vừa hiện ra thân ảnh, có người sau lưng hô to một tiếng, lúc này gia tăng bước chân đuổi theo. Quái vật trước cửa phủ kia nhìn thấy hai người bọn họ, lại cũng rõ ràng run rẩy một cái, mãnh liệt nhào tới, thành tư thế tiền hậu giáp kích.

Sở Minh Duẫn một bước trước tiên che trước người Tô Thế Dự, kiếm như lưu quang, nhanh như lệ phong, một kiếm thẳng đưa ra mang theo khí độ vạn cân lôi đình, lẫm nhiên tiêu điều, bất luận phòng ngự gì cũng không đỡ nổi một đòn.

Nhưng mà quái vật kia trong nháy mắt nhào lên chợt buông lỏng đao trong tay ra, đao leng keng một tiếng rơi trên mặt đất, trường kiếm đi vào lồng ngực hắn một tiếng da thịt phá tan vang lên trầm thấp, máu chảy như suối, mà quái vật kia cư nhiên mở miệng nói chuyện, âm thanh ách khàn khó nghe, còn mang theo run rẩy nói: "Đại nhân…"

Sở Minh Duẫn hơi sững sờ, Tô Thế Dự cũng là ngẩn ra, vô cớ quen thuộc.

"… Đúng… Không được, " hắn khó khăn ngẩng mặt, tóc rối bời che lấp hai má xanh trắng lõm xuống, trên mặt có nước mắt óng ánh chảy xuống, run rẩy khó dừng, "Xin lỗi… Đại nhân…"

Tỉ mỉ phân biệt khuôn mặt tựa quỷ này cùng với một khuôn mặt khác, Tô Thế Dự không xác định nói: "… Lạc Tân?"

"Ta… Khiến các ngươi… Thất vọng rồi…" Lạc Tân khó có thể tự kiềm chế mà co giật run rẩy, trường kiếm siết chặt xen vào trong ngực miễn cưỡng đứng thẳng, từng vũng máu lớn tích trên mặt đất, hắn lệ rơi đầy mặt, "… Xin lỗi, đại nhân, xin lỗi… Nhưng là ta… Không có…" Hắn nức nở khóc, khàn giọng đến cực điểm, chữ chữ gian nan, "Thật… Không có phản bội…"

Tô Thế Dự trầm thấp thở dài, "Chúng ta biết được."

Người phía sau đã đuổi kịp mà lên, trong mắt Lạc Tân còn chứa nước mắt, nhìn bọn hắn chằm chằm rồi lại cười, nước mắt thuận theo ý cười lăn xuống, hắn ngã ra sau một bước, trường kiếm thuận thế trượt ra liền dẫn theo một vết máu, tay Lạc Tân gầy trơ xương sờ soạng nắm chặt đao trên đất, khàn cả giọng:

"… Đi mau!"

Hắn chợt động thân đứng lên, như là bạo phát ra khí lực cả đời, lướt qua binh qua trường đao xông lên trước mặt Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự.

Tựa như ra sức kéo đứt xích sắt, vượt qua toà lao tù âm u kia, dưới ánh mặt trời chói chang dường như thức tỉnh, như một giấc mộng dài.

Cửa phủ đỏ thắm ở phía sau hắn mở ra, lại tiếp tục dùng thân thể hắn ngăn cản, gắt gao khép kín.

Bóng đêm nặng nề như cũ, không một ánh trăng, trước mắt ánh đao hỗn loạn sáng lên chói mắt, trong cơ thể bạo động nóng nảy theo huyết dịch cùng nhiệt độ cơ thể xói mòn tiêu tán, Lạc Tân bỗng nhiên cảm thấy mình chưa bao giờ bình tĩnh như vậy, còn kịp nhớ tới lúc trước Tô Thế Dự bảo hắn đọc nhiều sách hơn chút.

Hắn đần như vậy, chỉ biết tập võ, không hiểu dụng ý đại nhân, tỉnh tỉnh mê mê nhìn 'lễ dịch thượng thư bách gia chư tử', không thể nghiền ngẫm nguyên vẹn nuốt vào, cho tới bây giờ lại thật sự có thể không duyên cớ nhớ tới một đôi lời, nhớ mang máng là:

"Khổng viết thành nhân, Mạnh viết thủ nghĩa.

Duy kỳ nghĩa tận, sở dĩ nhân chí.

Độc thánh hiền thư, sở học hà sự?

Nhi kim nhi hậu, thứ kỷ vô quý!"

Tác giả có lời muốn nói:

"Khổng viết thành nhân, mạnh viết thủ nghĩa. *(Khổng nói thành nhân, Mạnh nói giữ nghĩa)*

Duy kỳ nghĩa tận, sở dĩ nhân chí. *(Chỉ khi nghĩa trọn, mới là nhân tới)*

Độc thánh hiền thư, sở học hà sự? *(Đọc sách thánh hiền, là học điều gì?)*

Nhi kim nhi hậu, thứ kỷ vô quý!" *(So sau so trước, ngõ hầu không thẹn)*

Đoạn này là thơ tuyệt mệnh Văn Thiên Tường thừa tướng, viết bên trong vạt áo, xưng là < Y đái thi > (thơ vạt áo)

68. Chương 68

Cánh cửa quận thủ phủ đỏ thắm nặng nề đóng lại ở phía sau, giam không được giết, tiếng rống giận dữ truyền ra, vang dội trong bóng đêm vắng lặng.

Tô Thế Dự ngưng mắt nhìn lại, lại thật sâu thở dài một cái, chỉ là than đến một nửa huyết khí cuồn cuộn, không khỏi đè lên cổ họng thấp ho khan hai tiếng. Tô Thế Dự lại tiếp tục nhìn về phía Sở Minh Duẫn bên cạnh, hắn hơi rũ xuống quan sát, sắc mặt tái nhợt lợi hại, từ ban nãy đã bắt đầu không mở miệng, "Trên người ngươi có phải là có thương tích?"

Sở Minh Duẫn nâng mí mắt nhìn y, khóe môi còn mang chút ý cười, há miệng muốn nói cái gì, lại bởi vì ngực kịch liệt chập trùng nhất thời nói không ra lời.

Một tiếng hú sắc bén đột nhiên vang lên, xông thẳng lên trời, bọn họ quay đầu nhìn lại, cự đại pháo hoa nổ tung trên bầu trời, vạn điểm lộng lẫy, chiếu sáng phía sau quận thủ phủ. Trong thành tĩnh mịch bởi vậy mơ hồ có động tĩnh, từ bốn phương tám hướng truyền đến, nguyên bản trên đường phố đen kịt trống trải, một hộ gia đình sáng đèn lên, liên tiếp đi xa, kéo mở đèn đuốc huy hoàng khắp chốn.

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, phản ứng nhanh chóng lùi tới trong ngõ tắt gần nhất. Không lâu lắm môn hộ dồn dập mở ra, người nắm binh khí từ trong phòng chạy ra, tập kết thành đội, đồng dạng là trang phục hắc y. Là phản đảng.

Đáp án lúc này đã vô cùng rõ ràng. Tại sao phản đảng lại biến mất không còn tăm hơi, tại sao toàn bộ thành Thọ Xuân chỉ có nam nhân, không thấy nữ tử? Bởi vì thành này đã bị biến thành một quân doanh khác, khách điếm cung cấp lương thực, dân bỏ cung cấp chỗ ở, căn bản đã không có bách tính, chỉ có phản đảng ẩn nấp trong các hộ gia đình!

Vừa vào Thọ Xuân, như vào trận. Chẳng trách Hàn Trọng Văn, Lương Tiến bọn họ hành vi lớn mật như thế, bởi vì không có sợ hãi.

Đừng nói hai người bọn họ trước mắt tình huống không tốt, coi như là không bị thương chút nào, chỉ sợ cũng khó có thể đối mặt khắp thành trang bị đầy vũ khí. Nơi nguy hiểm nhất là chỗ có ánh đèn dài, giống như bọn họ đang bí mật ở nơi ngõ hẻm chật hẹp còn tối tăm không người, miễn cưỡng tính là an toàn. Nhưng mà một con khoái mã từ trong quận thủ phủ chạy đi, ven đường gào thét, phản đảng tuân lệnh lập tức lục soát chung quanh.

Tô Thế Dự không khỏi nhíu lông mày. Tuy nói từ trước lúc ở dạ tiệc, vì ứng đối biến cố, Tô Thế Dự để Tô Bạch lái xe giấu ở cuối một con hẻm hẻo lánh chờ tin tức, nhưng là cách nơi này còn một khoảng cách, còn phải mong hắn giấu đủ tốt, chớ bị phản đảng trước một bước phát hiện.

Một đội hắc y nhân đã chậm rãi lục soát lại đây, vài người cẩn thận rảo bước vào đầu hẻm đen kịt.

Trong bóng tối Tô Thế Dự nghe được người bên cạnh trầm thấp buông tiếng thở dài, nắm tay lạnh lẽo bỗng nhiên từ lòng bàn tay rút ra. Sở Minh Duẫn lắc mình tiến lên nghênh tiếp, kiếm hình cung sáng như tuyết xẹt qua hư không, mang theo vẩy mực giống như mưa máu, thi thể ngã xuống đất nặng nề vang lên tiếng trầm muộn liên tiếp, phía ngoài hẻm những người còn lại theo sát tràn vào.

Hắn vẫn không hề rơi xuống hạ phong một chút nào.

Phía sau là tử lộ, tự nhiên là tuôn ra từ phía ngoài. Tô Thế Dự ngưng thần cường thúc nội lực, động tác mặc dù gian trệ *(khó khăn chậm chạp)* nhưng cũng giải quyết được mấy người, mắt thấy lại có hắc y nhân nhào tới, lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào mặt trong lúc y đang ngăn cản cổ tay đối phương, lưỡi dao cách khuôn mặt không quá một thốn*, đột nhiên nửa điểm y cũng khó có thể đẩy ra lần nữa. Y nhíu chặt lông mày, quả nhiên cảm giác hư nhuyễn vô lực kia lại kéo dài khắp nơi trên thân thể, nội lực trong kinh mạch ngưng tụ không thông, bị thôi thúc lôi kéo đến đau đớn.

**Thốn: đơn vị đo chiều dài, 10 phân là 1 thốn, 10 thốn là 1 thước TQ.*

Một cái tay bỗng nhiên đặt phía trên đỉnh đầu hắc y nhân, trên đường phố ngọn đèn mơ hồ lọt vào, Tô Thế Dự có thể nhìn thấy năm ngón tay trắng thuần hơi thu lại, trước mặt hắc y nhân miệng mũi nhất thời chảy máu, đao trước mắt tùy theo ngã xuống đất.

Sở Minh Duẫn mặt mày âm lãnh, một tay nâng kiếm, một tay ôm qua Tô Thế Dự, lướt ra khỏi ngõ hẻm đi nhanh qua đường dài. Bị tiếng đánh nhau lúc trước hấp dẫn đến một đội hắc y nhân khác ở phía sau theo sát không nghỉ, sau khi quẹo qua mấy cái ngã ba trước mặt bọn họ liền gặp được một đội hắc y nhân khác, trước sau đều bị chặn, không đường có thể đi.

Tô Thế Dự liếc một vòng, phát hiện bên cạnh vừa vặn là gian khách điếm trống không trước đây bọn hắn tìm nơi ở trọ, Sở Minh Duẫn hiển nhiên là cố ý gây ra, ôm tay y lại chặt thêm mấy phần, tiếp đó mũi chân chỉa xuống đất, chợt thả người mang theo y lăng không nhảy lên lầu, trong phút chốc phá cửa sổ đi vào xoay người lại cắt đứt ngọn cờ treo trên khách điếm, Cờ phủ xuống đầu, dẫn tới phía dưới nảy sinh hỗn loạn. Mà bọn họ xuyên qua hành lang uốn khúc, tiến vào một gian phòng ở giữa, đẩy cửa sổ ra lần thứ hai nhảy xuống, áo bào tung bay, có tiếng gió tinh tế thổi qua tai, còn có tiếng thở dốc của Sở Minh Duẫn càng rõ ràng.

Bọn họ lúc trước đã từng kiểm tra hết thảy các gian phòng trong khách điếm này, tự nhiên quen thuộc, cũng rõ ràng ngoài cửa sổ này cũng là một ngõ hẻm chật hẹp, hơn nữa cùng vị trí Tô Bạch khúc chiết liên thông. Dù sao tình hình trước mắt lại đi dọc đường thực sự quá khó khăn, Sở Minh Duẫn đơn giản liền tạt qua một con đường gần hơn.

Lúc rơi xuống đất lấy kiếm trụ ổn định thân hình, hắn đột nhiên buông Tô Thế Dự ra, cả người không khỏi ngã ra phía sau hai bước suýt nữa thì ngã sấp xuống, bị người đúng lúc đỡ thắt lưng ổn định. Nhưng Tô Thế Dự vừa chạm vào thắt lưng hắn, lại cảm giác được hắn run lên bần bật, chính mình cũng sờ được đầy tay xúc cảm ấm nóng dính nị.

Tô Thế Dự hơi đổi sắc mặt, "Sở…"

Sở Minh Duẫn nắm cổ tay y, giành trước hừ nhẹ nói: "Đau."

Tô Thế Dự cũng không nói nên lời cái gì với hắn, chỉ đành phải nói, "Ta bắt mạch cho ngươi." Liền đưa bàn tay hướng về cổ tay hắn, Sở Minh Duẫn lại co rụt trở về, liền mang người cũng lui tới dựa vào trên tường đá, vừa ngồi trượt xuống, trường kiếm tuột khỏi tay rơi sang một bên.

Hai người bọn họ đều đã quen ở trong bóng tối nhìn vật, Tô Thế Dự tinh tường nhìn thấy sắc mặt Sở Minh Duẫn khó coi đến cực điểm, lại giương mắt hướng y kéo ra một nụ cười tái nhợt, "Thế Dự, " âm thanh cũng nhẹ nhàng, "Ta lần này… Chỉ sợ là thật sự muốn…"

Tô Thế Dự tay cầm lấy bả vai hắn đột nhiên nắm chặt, đốt ngón tay xanh trắng, rũ mắt không nói một lời.

"Thế Dự, " Sở Minh Duẫn nhìn y chằm chằm, hơi thở mong manh, trong tiếng nói mơ hồ còn ngậm lấy ý cười nói: "Ngươi… Lại hôn ta một chút đi? Cũng coi như là, để ta chết cũng không hối tiếc."

Tô Thế Dự chậm rãi chống lại ánh mắt Sở Minh Duẫn, màu đen trong tròng mắt sóng ngầm mãnh liệt, tay y lại càng không tự chủ được phát run, cổ họng nghẹn ngào, nửa điểm thanh âm cũng không phát ra được. Tô Thế Dự từng chút một cẩn thận ôm đối phương vào trong ngực, cằm dán chặt trên tóc mai hắn, thật sâu nhắm chặt mắt lại.

Người lục soát tựa hồ vẫn còn ở nơi xa khác, trong ngõ hẻm yên tĩnh không một tiếng động.

Sở Minh Duẫn ở trong lồng ngực y, bỗng nhiên nở nụ cười lên tiếng, "Ta vẫn chờ ngươi hôn ta đó, đây là có ý gì?"

Thanh âm này không chút nào suy yếu, Tô Thế Dự ngẩn ra, "Ngươi…"

Sở Minh Duẫn ngồi dậy, đưa tay nâng mặt y lên nhéo một cái, mặt mày dịu dàng mang theo ý cười, "Đùa ngươi. Dễ như vậy liền không được, vậy ta còn đánh cái gì trận chiến?"

Nói xong muốn đứng lên, Tô Thế Dự giơ tay một phen chế trụ cổ tay hắn, Sở Minh Duẫn muốn giãy giụa, lại bị người không nói lời gì kéo qua, ba ngón bắt mạch, Sở Minh Duẫn nhìn thấy sắc mặt Tô Thế Dự nhất thời trở nên so với hắn càng khó coi hơn.

Mạch tượng phù phiếm kiệt quệ, mới vừa rồi bộ dạng tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc kia mới càng là dáng dấp hắn nên có.

Sở Minh Duẫn có chút chột dạ nhìn y, "Ngươi bây giờ nghĩ thông suốt trở lại hôn ta cũng vẫn còn kịp…"

"Sở Minh Duẫn." Gọi cả họ và tên, không mang theo tâm tình, Tô Thế Dự nhìn hắn.

"Tô ca ca…"

"Câm miệng." Tô Thế Dự kéo xuống vải vóc, động tác cẩn thận đem vết thương bên hông hắn từng tầng từng tầng băng bó cẩn thận.

Sở Minh Duẫn nhìn y hiếm khi mặt không thay đổi cảm xúc, ôn thanh lời nói nhỏ nhẹ: "Thế Dự, ta đã từng nói qua thời điểm ngươi sinh khí đặc biệt đáng yêu hay chưa?"

Tô Thế Dự liếc mắt nhìn hắn, "Nói qua."

"…" Thất sách.

Sở Minh Duẫn hậu tri hậu giác mà nhớ tới lúc trước thời điểm vụ án Đàm Kính hắn xé hai trang khoản mục, nửa ngày, hắn nói: "… Vậy hay là khi ta không nói gì a."

Tô Thế Dự không lên tiếng, sau khi xử lý tốt vết thương kéo qua bả vai hắn. Sở Minh Duẫn giơ tay lên đúng lúc ngăn lại, "Ai, vừa nãy ở trong phủ ngươi cũng không để cho ta ôm, lúc này ta cũng không cho ngươi ôm."

Tô Thế Dự thật sâu liếc mắt nhìn hắn, khẽ thở dài, kéo cánh tay hắn qua đáp trên đầu vai, đỡ hắn đứng lên.

Phía ngoài hẻm xa xa truyền đến tiếng bước chân, trong đó mơ hồ còn kèm theo tiếng vó ngựa, gào thét la hét, càng rõ ràng, càng tới gần.

Tô Thế Dự đỡ Sở Minh Duẫn đi đi lại lại trong ngõ hẻm một trận, nhíu chặt lông mày. Bởi vì có tiếng bước chân cũng đang từ cuối hẻm truyền đến, bất quá là tiếng chân của một người, không nhanh không chậm, xa xôi vang vọng, tự xa mà gần.

Tô Thế Dự vỗ chặt Sở Minh Duẫn, một tay khác nhặt lên trường kiếm trên đất, chợt ý thức được tiếng bước chân của đối phương cực kỳ mềm mại.

Liễu Vân Tư từ trong bóng tối một bước bước ra ngoài, mắt nhìn thẳng đi qua bọn họ, phảng phất không

thấy. Tiếp đó bước chân nàng hơi ngừng lại, hít một hơi thật sâu, chạy chậm đến đầu hẻm há miệng liền gọi: "Tử Minh —— a!"

Nàng một tiếng thét kinh hãi. Đối phương cũng cuống quýt thu đao, chính là người từ quận thủ phủ cưỡi ngựa đi ra, mang theo một đội hắc y phản đảng chặn ở đầu hẻm, nghi ngờ không thôi, "Phu nhân?! Ngài tại sao lại ở đây?"

"Ta… Các ngươi đây là đang làm gì? Là có kẻ xấu nào sao?" Trong thanh âm Liễu Vân Tư lộ ra lo lắng, "Ngươi có nhìn thấy Tử Minh? Không để ý nó liền chạy ra ngoài rồi, ta cũng đã tìm một hồi, cũng không thấy bóng nó!"

"Tiểu thiếu gia ở bên ngoài?" Đối phương cũng là cả kinh, "Cái này có lẽ không tốt, vạn nhất bị cưỡng ép làm con tin…"

"Cái gì cưỡng ép?"

"Phu nhân chớ vội, " đối phương vội hỏi, "Người của chúng ta đang lục soát toàn thành, nhất định có thể tìm được tiểu thiếu gia! Trước mắt trong thành không an toàn, ta trước đưa ngài trở lại."

"Không cần, nơi này cách cũng không xa, ngươi không cần để ý đến ta, nhanh, nhanh đi tìm Tử Minh!" Nàng lòng nóng như lửa đốt.

"Phải phải" đối phương đáp lời, lại do dự nói: "Phu nhân, ngài phía sau ngỏ hẻm này…"

"Ta đã tìm, không có thứ gì. Tiểu hài tử bước chân nhanh, ước chừng là chạy xa." Liễu Vân Tư nói, "Kính nhờ, nhất định phải nhanh chóng tìm được nó!"

"Được, phu nhân yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ đem tiểu thiếu gia an toàn trở về!" Đối phương nhìn về phía sau dặn dò một tiếng, thúc ngựa đi đầu, những người khác theo sát rời đi.

Dần dần trở về nặng nề yên tĩnh, Liễu Vân Tư đứng lặng ở đầu hẻm nhìn về nơi xa, một lát sau xoay người lại, ánh mắt yên tĩnh, nơi nào còn có nửa phần lo lắng.

Nhìn Liễu Vân Tư đi tới trước mặt bọn họ, Tô Thế Dự đạm thanh nói: "Đa tạ Hàn phu nhân ra tay giúp đỡ, chỉ là không biết có nguyên do gì?"

Liễu Vân Tư nhìn bọn họ, một lúc lâu, thở dài nói: "Chỉ cầu xin đại nhân có thể tha cho phu quân ta một mạng."

Sở Minh Duẫn nhìn đầy hứng thú, nghe vậy không nhịn được cười, "Hàn phu nhân, lời ngươi nói nhưng thật là kỳ quái a. Hiện tại rõ ràng là phu quân ngươi muốn mạng hai chúng ta, nơi nào đến phiên chúng ta

tha cho hắn?"

Liễu Vân Tư thần sắc nhàn nhạt, "Tối nay vô luận hai vị đại nhân sống hay chết, người thắng cũng sẽ không là hắn. Thà rằng như vậy, ta hi vọng hai vị đại nhân sau khi thoát hiểm, có thể buông tha phu quân ta."

"Ngươi ngược lại thật sự là nhắc nhở ta, " Sở Minh Duẫn nói, "Hàn Trọng Văn một người tiếp nhận đến quận trưởng, làm sao có khả năng điều động được dư đảng Hoài Nam vương, sau lưng hắn đến tột cùng là ai?"

"Đại nhân nếu có thể buông tha phu quân ta, đợi sau khi một nhà ta bình an, sẽ đáp tạ, ta tự nhiên sẽ truyền tin báo cho." Liễu Vân Tư nói.

Sở Minh Duẫn nuốt xuống mùi tanh ngọt dâng lên trong cổ họng, trầm thấp ho khan, ý cười lạnh lùng, "Ngươi đây là đang bàn điều kiện? Không đáp ứng thì như thế nào, ngươi sẽ ra ngoài gọi đám người kia trở lại đây sao?"

Liễu Vân Tư lắc lắc đầu, "Ta nếu đã quyết định giúp đại nhân, sẽ không tái đổi ý, dùng mạng của hai vị đại nhân ngài đổi một mạng của phu quân ta, cũng không quá phận đi?"

"Ngươi dựa vào cái gì cảm thấy ta cần thiết sự hỗ trợ của ngươi, lẽ nào ta giết để ra ngoài không được sao?" Sở Minh Duẫn cười nhạo.

"Nhưng ta đã giúp đại nhân, đại nhân đích xác cũng nhận ân tình của ta." Liễu Vân Tư nhìn về phía Tô Thế Dự, "Tô đại nhân là quân tử, trước sau như một có ân tất báo, coi như là ta đê tiện cũng được, chỉ cầu xin đại nhân giơ cao đánh khẽ, buông tha tính mạng phu quân ta."

Sở Minh Duẫn ý cười càng sâu, "Không khéo, vị quân tử này lúc này tâm tình có thể đang bết bát đây…"

Tô Thế Dự liếc mắt nhìn hắn, Sở Minh Duẫn yên lặng ngậm miệng lại.

Tô Thế Dự lại tiếp tục đưa mắt rơi vào trên người Liễu Vân Tư, thở dài, "Phu nhân nếu hiểu rõ lý lẽ như vậy, lúc trước cũng tốt, trước mắt cũng được, vì sao còn phải khăng khăng u mê không tỉnh?"

Giây lát trầm mặc, Liễu Vân Tư hơi ngẩng đầu lên, đáy mắt hiện ra một tia lệ ý, lại nhẹ nhàng nở nụ cười, ôn nhu đáp: "Đại nhân, cũng không phải là không tỉnh."

Thập tứ vi quân phụ, thập ngũ thủy triển mi, nguyện đồng trần dữ khôi.

Hai đầu gối uốn cong, nàng quỳ xuống, "Thiếp không còn ước mong gì khác, chỉ cầu xin đại nhân lưu lại tính mạng phu quân ta, vừa rồi ta cứu giúp đại nhân đã biểu lộ thành ý, ngày sau ta nhất định sẽ khai ra

chủ sử sau màn. Tô đại nhân lời hứa đáng giá nghìn vàng, chỉ cầu ngài mở miệng đáp ứng!"

Sở Minh Duẫn nghiêng đầu nhìn về phía Tô Thế Dự, Tô Thế Dự đối diện Liễu Vân Tư, mâu sắc thâm trầm, thần sắc sóng lớn không sợ, không đau khổ không vui mừng, một lát sau y rốt cục mở miệng: "Không sai, quân tử có ân tất báo. Hàn phu nhân xuất thủ cứu giúp, đối với ta và hắn tất nhiên là đại ân, ta vô cùng cảm kích." Y hơi dừng một chút, lại tiếp tục nói, "Chỉ là quá khen rồi, Tô mỗ bất tài, vẫn không tính là quân tử."

Nói xong y đỡ Sở Minh Duẫn xoay người, đi tới nơi sâu nhất trong ngõ hẻm.

Liễu Vân Tư cúi người dập đầu, "Cầu xin đại nhân xem ở phía trên thiếp cùng Tử Minh, buông tha phu quân ta đi!" Âm thanh run rẩy, ẩn giấu tiếng khóc nho nhỏ.

Không người lên tiếng. Thân ảnh của bọn họ hoà vào hắc ám, dần dần đi xa, một lần cũng chưa từng quay đầu lại.

Xe ngựa giấu ở phía cuối một ngõ nhỏ khác, vạn hạnh vẫn chưa bị lục soát. Tô Bạch nghe động tĩnh nơm nớp lo sợ ẩn núp lâu như vậy, vừa nhìn thấy bọn họ lúc này chạy tiến lên, "Công tử! Công tử ngài rốt cuộc đã tới! Nha, bị thương sao, tại sao lại nhiều máu như vậy…"

"Nhanh chóng ra khỏi thành, những thứ khác sau này lại nói." Tô Thế Dự trước dìu Sở Minh Duẫn lên xe.

"Có thể, nhưng mà công tử! Toàn bộ thành đều đã phong tỏa, chúng ta làm sao trở ra đây?" Tô Bạch sốt ruột nói.

"Cho dù là xông ra cũng phải thử một chút, bằng không chỉ có thể bị vây chết trong thành." Tô Thế Dự ngồi vào trong xe.

"… Được!" Tô Bạch cắn răng, bên ngoài áo bào hắn cố ý che phủ thêm tầng tầng áo choàng, đem mũ trùm kéo xuống che khuất khuôn mặt, giơ roi lái xe, "Đi ——!"

Tuấn mã hí lên, tiếng chân đạp đạp, chạy như bay ra ngoài.

Trong xe ngựa Tô Thế Dự một tay cầm kiếm, nỗ lực điều tức vận nội lực mạnh mẽ trở lại, bỗng nhiên góc áo bị kéo kéo, y mở mắt nhìn sang, Sở Minh Duẫn dựa vào trong xe, sắc mặt kém hơn so với ban nãy, huyết sắc hoàn toàn không có, tái nhợt đến mức chỉ còn như ngọn bút phác hoạ, "… Ta, lại nói, một câu nói,… Có được không?"

Tô Thế Dự bất trí khả phủ *(không tỏ rõ ý kiến)* nhìn hắn.

Sở Minh Duẫn nhíu chặt hàng lông mày, cố sức mà giơ tay lên, "Ngươi sờ một cái, trong lồng ngực ta…"

Tô Thế Dự nhíu chặt lông mày, "Sở…"

"… Có cái đồng phù." Hắn gian nan bổ sung, có chút ủy khuất.

"…" Tô Thế Dự tiểu tâm dực dực đưa tay thăm dò, quả nhiên lấy ra một cái đồng phù đúc hình thú, đầu trăn bốn chân, trán một sừng, uy vũ hung lệ.

Trên thành Thọ Xuân bó đuốc cháy hừng hực xếp thành từng hàng, sáng như ban ngày, quân lính nắm chặt trường kích trước cửa thành, thân hình căng thẳng nhìn chằm chằm trong thành. Thủ vệ đầu lĩnh lại càng không dám lười biếng chút nào, nhìn thấy một chiếc xe ngựa chạy nhanh đến, lúc này trường đao chấn động, lớn tiếng quát lên: "Tối nay có lệnh, nghiêm cấm ra khỏi thành! Các ngươi là ai?"

Trường kích dồn dập đưa ra, phong mang sắc bén, đối phương đột nhiên ghìm ngựa, miễn cưỡng dừng lại.

"Các ngươi là ai?" Đầu lĩnh lần thứ hai quát hỏi.

Người điều khiển xe cúi thấp đầu, mũ trùm rộng lớn ngăn trở khuôn mặt, không nói tiếng nào.

"Lén lén lút lút, bắt lại cho ta!"

Còn chưa kịp hành động, một bàn tay đột nhiên duỗi ra từ sau màn xe, cầm độc nhất một chiếc đồng phù, dưới ánh lửa chiếu ra ánh sáng rực rỡ.

"Thế tử…" Đầu lĩnh mạnh mẽ buông đao ra, phất tay mệnh thuộc hạ thu hồi vũ khí, không kịp nghĩ nhiều, vội vàng gấp giọng phân phó nói: "Còn không mau đem cửa thành mở ra!"

Vừa ra khỏi cửa thành, Tô Bạch liền gấp rút thúc giục ngựa, cơ hồ phi nước đại lao nhanh ra khỏi đó, khi đã đi thật xa, hắn quay đầu liếc mắt nhìn lại thảo nguyên rộng lớn bên trong thành Thọ Xuân ánh lửa như sao, ngón tay cứng ngắc chỉ hơi buông ra roi ngựa, giống như xụi lơ dựa vào trên khung xe, từng ngụm từng ngụm thở dốc, dĩ nhiên là mồ hôi đầm đìa.

Trong xe Tô Thế Dự chỉ cảm thấy Sở Minh Duẫn dựa vào bên người mình trọng lượng đột nhiên chìm xuống, nghiêng đầu nhìn lại, hắn rốt cục cũng vô lực chống đỡ, triệt để ngất đi, chạm được trên áo máu cũng đã lạnh lẽo.

Quân doanh Nam Cảnh.

Từ phó tướng thận trọng kéo mành tiến vào, liếc nhìn Sở Minh Duẫn đang hôn mê trên giường, đối Tô Thế Dự cung kính nói: "Tô đại nhân, tình huống tướng quân đã ổn định rồi, không cần quá lo lắng, đêm đã khuya, không bằng ngài trở về nghỉ ngơi đi."

Tô Thế Dự nhìn về phía hắn, cười cười, "Tối nay sự tình đến đột ngột, tình huống lại khẩn cấp, khiến ngươi bận rộn an bài hồi lâu, cực khổ rồi."

"Nằm trong chức trách của thuộc hạ, đại nhân không cần khách khí." Từ Thận nói, "Nơi ở của ngài đã sắp xếp xong xuôi, thuộc hạ mang ngài đi qua chứ?"

Tô Thế Dự lại lắc lắc đầu, tầm mắt trở lại trên người Sở Minh Duẫn, "Không cần, đêm nay ta chờ ở chỗ này là tốt rồi."

"Đại nhân yên tâm, lát nữa ta sẽ phái người đến canh chừng. Trên người ngài cũng có thương tổn, hay là đi nghỉ ngơi một chút đi." Từ Thận nói.

"Không sao." Tô Thế Dự nói, "Ngươi ngày mai hẳn còn phải thao luyện, không cần để ý ta, đi nghỉ ngơi đi."

Lời đã nói đến nước này, Từ Thận cũng không khuyên nữa, đáp một tiếng lại tiếp tục cung kính lui ra.

Trong quân trướng lập tức vô cùng yên tĩnh, có thể nghe được ngoài trướng tiếng gió thổi trong đêm đen.

Tô Thế Dự trầm mặc nhìn Sở Minh Duẫn, từ mặt mày mi mắt, đến sống mũi khóe môi, chăm chú mà yên tĩnh, một lúc lâu, y bỗng nhiên đưa tay ra, chậm rãi từ từ chạm vào đôi mắt đang đóng chặt của Sở Minh Duẫn, từng chút một khẽ vuốt qua.

Tô Thế Dự cúi thấp người nhìn hắn, từ từ thấp giọng nở nụ cười, "Ta thường xuyên nghĩ sai về ngươi, ngươi quả thật là tình sâu đậm như thế." Đang nói chợt ngừng, lặng im nửa ngày, y lại mở miệng, ngưng mắt nhìn Sở Minh Duẫn, dùng dáng vẻ độc nhất nghiêm túc, thận trọng, từng chữ mà nhẹ giọng nói rằng:

"Ta thích ngươi. Chỉ thích ngươi."

Tác giả có lời muốn nói:

Thập tứ vi quân phụ, tu nhan vị thưởng khai. *(Mười bốn, về làm vợ, thiếp còn e lệ hoài.)*

Đê đầu hướng ám bích, thiên hoán bất nhất hồi. *(Cúi đầu vào vách tối, gọi mãi, chẳng buồn quay.)*

Thập ngũ thủy triển mi, nguyện đồng trần dữ khôi. *(Mười lăm, mới hết thẹn, thề cát bụi không rời.)*

—— Trích "Tuyển tự nam thần Lý Bạch" (Trường can hành)

Âm mưu dương mưu gì gì đó tương đối nhiều, mỗi người đều có tính toán riêng, có chỗ sẽ khó tránh khỏi

có chút sơ hở, hi vọng các bạn tiểu thiên sứ thông cảm nhiều hơn =W=

Kỳ thực nếu đổi lại là Sở Minh Duẫn nói, khẳng định là tại chỗ đáp ứng sau đó quay đầu trở mặt không quen biết, nhưng mà Tô Thế Dự nói, cho dù y phúc hắc lại biết bẫy người, nhưng nếu hứa hẹn thì sẽ nhất định làm được, Liễu Vân Tư cũng rất rõ ràng ở điểm này, cho nên muốn lay chuyển Tô Thế Dự, cầu y một cái cam kết.

69. Chương 69

Lúc Sở Minh Duẫn tỉnh lại trời mới vừa quá ngọ, ngoài trướng ánh nắng trời trong, trong trướng lại bị tấm mành che kín mít, một chút gió cũng không thể xuyên vào, có chút u ám, còn đốt ngọn đèn nhỏ.

Hắn vừa mở mắt ra, liền nghe được người bên cạnh đứng dậy vang lên khe khẽ, sau đó chính mình được cẩn thận đỡ ngồi dậy, chóp mũi tràn đầy khí tức an thần hương ấm áp trên người đối phương. Một cái sứ chén được đưa tới trước mắt, Sở Minh Duẫn cũng không đón lấy, uống hết nước ngay luôn trên tay Tô Thế Dự, lại giương mắt nhìn Tô Thế Dự.

Tô Thế Dự thả chén nhỏ xuống, cầm lấy bình thuốc vẫn luôn hâm nóng ở trên bàn đổ ra nước thuốc đen nhánh vào trong bát, trước tiên thử nhiệt độ một chút, mới đi tới bên cạnh hắn.

Sở Minh Duẫn nhất thời không nhúc nhích. Hắn đối với việc bị thương đã sớm tập mãi thành quen, trước mắt vết thương lớn nhỏ trên người đã sớm xử lý tốt, sau khi tỉnh lại tinh thần cũng khôi phục không kém lắm, ngoại trừ kinh mạch bị thương tổn một chút vẫn còn ngầm đau, cảm giác cũng không đáng ngại, bởi vậy nhìn chằm chằm thứ trước mắt đang tỏa ra nồng nặc vị thuốc đắng, thật sự là không muốn nuốt xuống, nhưng Sở Minh Duẫn trộm liếc mắt nhìn Tô Thế Dự, nhịn một chút, vẫn là nâng tay lên cầm lấy ngoan ngoãn uống hết.

Mắt thấy Tô Thế Dự lại muốn đứng dậy, Sở Minh Duẫn vội vàng nắm chặt tay y, "Thế Dự," âm thanh vẫn có chút phát khàn, "Ngươi để ý đến ta."

Tô Thế Dự ngừng động tác lại, nhìn hắn, "Làm sao vậy?"

Sở Minh Duẫn hai tay nắm tay y, "Ngươi vẫn đang tức giận sao?"

Tô Thế Dự thấp tiếng thở dài, không lên tiếng, Sở Minh Duẫn lại lôi kéo tay y kề sát ở bên mặt, bình tĩnh nhìn y nói: "Ngươi không được giận ta, không được không để ý tới ta."

Tô Thế Dự không khỏi cười khẽ, "Tại sao?"

"Bởi vì..." Sở Minh Duẫn khóe môi khẽ nhúc nhích, tựa như muốn nói chút gì, Tô Thế Dự nghiêng người qua nghe, hắn bỗng hôn một cái lên môi Tô Thế Dự, sắc mặt còn tái nhợt, mặt mày lại dịu dàng nở nụ

cười, “Như vậy có đủ hay không?”

Tô Thế Dự hơi run run, trong lồng ngực khó mà nói rõ cảm xúc ở trong ánh mắt của hắn chìm nổi cuồn cuộn. Y rũ mắt xuống thu liễm tâm tư, dừng trong nháy mắt, triệt để không còn sinh khí, bất đắc dĩ cười nói: “Ta không tức giận.”

Sở Minh Duẫn suy tư một chút, nhìn chén thuốc một chút, lại nói: “Thế Dự, ta có ngoan hay không?”

“…” Tô Thế Dự đảo qua vết thương chằng chịt trên người hắn, lại tiếp tục chống lại con mắt hắn, cực kỳ miễn cưỡng gật gật đầu.

Sở Minh Duẫn tiếu ý càng sâu, “Vậy ngươi không thưởng cho ta chút gì sao?”

Tô Thế Dự rốt cục ôn ôn hòa hòa mà lên tiếng, “Ngươi biết chữ được voi đòi tiên* viết như thế nào không?”

**Được một tấc lại muốn tiến một thước.*

Sở Minh Duẫn vô liêm sỉ, cười đến mặt mày cong cong. Tô Thế Dự buông tiếng thở dài, nói tới chính sự, “Bên Hàn Trọng Văn hẳn là sẽ còn có hành động, sáng sớm ta đã phái Tô Bạch dẫn người đi tìm lưu dân nhìn thấy lúc trước rồi, bọn họ cần phải biết chân tướng Thọ Xuân, nhanh chóng điều tra rõ, cũng dễ dàng quyết định hành sự.”

Sở Minh Duẫn mạn bất kinh tâm ừ một tiếng, đưa tay muốn nhấc chăn đứng dậy, bị Tô Thế Dự một phen đè lại nói: “Thương tích ngươi quá nặng, mấy ngày nay nên tĩnh dưỡng thật tốt, không được lộn xộn.”

“Sách, thân thể của ta ta rõ ràng, không cần đến mấy ngày, nào có mảnh mai như vậy.” Sở Minh Duẫn nói, “Ta an vị, không loạn động có được không?”

Tô Thế Dự ôn thanh nói: “Nghe lời.”

“Nhưng mà ngươi lại không bồi ta, ta một người nằm ở trên giường rất tẻ nhạt a.” Sở Minh Duẫn nhìn y.

Tô Thế Dự: “…”

Có thể cẩn thận nói chuyện mà không đùa giỡn lưu manh hay không?

Ngoài thành Thọ Xuân trong núi thẳm có một hang động dài hẹp, trời đã vào thu, cây cỏ héo tàn, trong sơn động có vẻ càng âm lãnh, một đám người quần áo đơn bạc cũ nát liền vùi ở chỗ này, nương tựa lẫn nhau chia sẻ một ít nhiệt độ mỏng manh.

“Nương, ” Bé gái được ôm trong ngực đột nhiên nhỏ giọng mở miệng, “Ta thật đói.”

Phụ nhân *(phụ nữ đã có chồng)* ôm chặt hài tử, vỗ vỗ lưng nàng, “Ngoan, ca ca ra ngoài tìm thức ăn cho chúng ta, ngươi lại ngủ một lát, thức dậy sẽ có ăn.”

“Nhưng là ta đói ngủ không được…”

Nửa cái bánh bao được đưa tới trước mắt, mặc dù đã khô rắn, nhưng đối với đám lưu dân này mà nói đã là cực kỳ hiếm có. Phụ nhân sững sờ, thuận nhìn về phía nữ tử đồng dạng cũng gầy trơ cả xương, đẩy trở lại, “Vân nương, ngươi bao lâu rồi cũng không ăn cái gì, ngươi giữ lại!”

“Ta còn có thể kiên trì, tiểu hài tử không chịu nổi bụng đói.” Vân nương nói, “Cầm đi, đừng khách khí.”

Bé gái nhìn chằm chằm bánh bao nuốt một ngụm nước bọt, lại nhìn nàng, vẫn là lắc đầu một cái, “Di di, ngươi ăn.”

Vân nương cười cười, đem bánh bao đặt trong lồng ngực hài tử, “Ngươi nghe lời, thưởng ngươi.” Nàng cầm lấy trường kiếm, ôm vào trong ngực lại từ từ vuốt nhẹ.

Người trung niên bên cạnh không nhịn được lên tiếng, “Vân nương, ngươi nói chúng ta còn phải như vậy bao lâu? Trời lại lạnh thêm một chút, đừng nói ăn, vật sống bị đông chết cũng đều có khả năng.”

Những người khác nghe vậy nhìn lẫn nhau, ngực giống như bị thạch áp, trầm mặc càng sâu. Vân nương cúi đầu thở dài, “Đêm qua trong thành phóng pháo tín hiệu, hẳn là xảy ra chuyện, ngược lại tình trạng dù có thế nào cũng không thể kém hơn lúc này, chờ một chút xem, nói không chừng có khả năng chuyển biến tốt.”

“Có thể có khả năng chuyển biến tốt cái gì?” Trong góc có người nói, “Không về nhà được, không đi được chỗ khác, lui ở trong núi sớm muộn cũng là chết, sớm biết còn không bằng trực tiếp chết ở đêm hôm đó, đỡ phải chịu những khổ cực này…”

“Ngươi đang nói cái gì?!” Người trung niên rất là căm tức, hướng về phía đối phương trách mắng: “Ngươi muốn chết thì bây giờ ngươi liền đi ra, không ai ngăn, ngươi ở đây nói cái gì? Hôn phu của Vân nương cùng huynh đệ hắn đều chết hết mới đổi cho chúng ta sống sót trốn ra được, bây giờ người ta còn thay ngươi mỗi ngày quan tâm chết sống, ngươi nói lời này ngươi còn có lương tâm hay không?”

“Trần đại ca.” Vân nương khuyên nhủ.

Người trung niên tức giận nghiêng đầu qua chỗ khác, người kia không nhịn được nghẹn ngào hai tiếng, “Vân nương, xin lỗi, ta không phải ý đó, ta chỉ là..”

“Không có chuyện gì, ta hiểu được.” Vân nương thấp giọng nói.

Ngược lại liền hoàn toàn yên tĩnh, không biết qua bao lâu, bên ngoài đột nhiên vang lên thanh âm chạy gấp rút, bé gái nhất thời nở nụ cười, "Là ca ca! Ca ca trở về rồi!"

Quả nhiên một nam hài chạy như bay tiến vào, nhào tới trước mặt mẫu tử kia, từ trong lòng móc ra một cái bánh, tựa như hiến vật quý đưa lên, "Nương, muội muội, các ngươi mau ăn!"

Mặt bánh xốp giòn mùi thơm tỏa ra khắp nơi, phiêu khắp sơn động, thôi thúc bụng đói cồn cào khó nhịn. Vân nương sắc mặt lại đột nhiên thay đổi, "Ngươi từ đâu lấy được bánh?"

Nam hài xoay người lại chỉ tay, "Người ca ca kia cho ta! Hắn còn có thật nhiều!"

Một thiếu niên thanh tú đứng nơi cửa động vượt qua mấy cành cây ngổn ngang trên đất đi tới, giương mắt nhìn thấy Vân nương rút kiếm ra khỏi vỏ cảnh giác, quan sát một phen, "Nữ tử cầm kiếm… Ai, phải là người này đi…" Hắn lên tiếng nói, "Cô nương đừng sợ, ta phụng lệnh công tử nhà ta, đến đây mời ngươi qua có vài câu hỏi."

"Công tử nhà ngươi là ai?"

Tô Bạch cười nói: "Công tử nhà ta là đương triều Ngự Sử đại phu, phụng hoàng mệnh của bệ hạ đang thanh tra tại nơi này."

Vân nương hơi có chút do dự, người trung niên vội vàng kêu lên: "Không thể đi a! Vân nương, ai biết lời của hắn là thật hay là giả, vạn nhất là muốn giết ngươi thì sao!"

"Làm sao có khả năng, người nào không biết công tử nhà ta là ai, khắp thiên hạ đều biết Tô đại nhân hiền lương nhân hậu, nếu nói là có vài câu muốn hỏi ngươi, tại sao phải hại ngươi?" Tô Bạch nói.

"Ta phi!" Người trung niên cả giận nói, "Chuyện đến nước này còn có cái gì hiền lương? Đã đến nước này còn muốn giả trang cái gì, trong triều đình căn bản là không có cái nào tốt, còn không bằng sớm bảo Hoài Nam vương tạo phản còn tốt hơn!"

Tô Bạch lúc này không vui, Vân nương cũng cảm thấy hắn đã nói sai, vội vàng đưa tới một ánh mắt, mở miệng nói: "Tiểu huynh đệ, ngươi nói ngươi là người của Ngự Sử đại phu, nhưng ngươi muốn chứng minh như thế nào đây?"

Tô Bạch luôn luôn đi theo Tô Thế Dự khắp mọi phía, bằng khuôn mặt có thể tự do hành tẩu rất nhiều nơi, chưa từng nghĩa tới chuyện chứng minh thân phận, huống chi xem như hắn có thể lấy ra chứng cứ, e rằng đối phương cũng sẽ không nhận ra, sẽ lại nghi vấn một trận thật giả không dứt. Suy nghĩ một chút giao phó của công tử trước khi đi, Tô Bạch hướng người phía sau phân phó một tiếng, đối phương đi lên phía trước, nâng đầy túi bánh giòn xốp, trong nháy mắt hương vị tràn ngập, tất cả mọi người không hẹn mà cùng đưa mắt rơi xuống cái túi, mơ hồ có tiếng nuốt nước miếng.

"Ngươi theo chúng ta trở về, phần đồ ăn này sẽ để lại cho các ngươi." Tô Bạch nói.

Đúng rồi, không cần chứng minh, chỉ cần những đồ ăn này, vô luận thật giả, nàng đều phải đi chuyến này. Vân nương thu kiếm vào vỏ, gật gật đầu, "Được, ta đi với ngươi."

"Vân nương!" Phía sau truyền đến mấy thanh âm, tâm nàng trầm xuống, từng bước một đi ra ngoài.

Cửa bị đẩy ra một tiếng vang nhỏ, bên bàn ngồi đối diện hai nam nhân nghiêng đầu nhìn lại, trong nháy mắt khi nhìn rõ khuôn mặt đối phương Vân nương giật mình trong lòng, xoay người bỏ chạy, nhưng mà đây là trong quân doanh, không chạy đến hai bước đã bị binh lính bao quanh bốn phía. Nàng mặt xám như tro tàn, cắn răng đứng ở trong đó, tranh một tiếng rút kiếm ra, thà rằng liều cho cá chết lưới rách *(liều mạng đến cùng)*.

Nàng còn chưa có động tác, trong phòng truyền đến một đạo tiếng nói ôn hòa, "Cô nương chớ kinh hoảng, chúng ta cũng không có địch ý. Trong này ước chừng có chút hiểu lầm, không ngại tiến vào nói chuyện?"

Một phen suy nghĩ cân nhắc, Vân nương cuối cùng quay người đi vào trong nhà, trên tay vẫn nắm thật chặt kiếm. Thủ vệ đang muốn cản, lại nghe thanh âm trong phòng nhàn nhạt nói không sao, lại lui về vị trí cũ.

Sở Minh Duẫn một tay chống cằm, chỉ khi nàng tiến vào mới tự tiếu phi tiếu liếc mắt, lại thu tầm mắt tiếp tục tỉ mỉ xem ván cờ. Mở miệng trước tự nhiên là Tô Thế Dự, "Cô nương chớ trách, lần đầu gặp gỡ tình huống hỗn loạn, chúng ta chỉ là trùng hợp đi qua ra tay ngăn cản, cũng không biết đã từng phát sinh cái gì, cùng Hàn phu nhân cũng không quen biết. Bây giờ đoán chừng các ngươi có chút nỗi niềm khó nói, liền mời ngươi tới để hỏi rõ ràng."

Vân nương trầm mặc một chút, mới mở miệng nói: "Các ngươi… Thật sự là từ Trường An đến tra án?"

"Đúng vậy." Tô Thế Dự nói.

Thân hình nàng bỗng nhiên run rẩy, hai tay nâng kiếm lên quá đỉnh đầu, chợt quỳ xuống tầng tầng dập đầu, "Cầu xin đại nhân làm chủ cho chúng ta! Cửu Giang quận trưởng Hàn Trọng Văn cấu kết phản đảng, giết vô số bách tính chúng ta, cầu xin đại nhân minh xét! Cho chúng ta một cái công đạo!"

"Cô nương yên tâm, chúng ta tự nhiên sẽ điều tra rõ ràng chân tướng." Tô Thế Dự nâng nàng dậy, "cũng xin ngươi đưa hết việc ngươi biết tỉ mỉ báo cho chúng ta."

"Hàn Trọng Văn cấu kết phản đảng, táng tận thiên lương!" Vân nương oán nộ khó dằn, giơ thanh kiếm lên giữa không trung, "Thanh kiếm này, vốn là của phu quân ta, phu quân ta là một Đô thống Thọ Xuân trông giữ trong quân doanh, lĩnh binh đóng tại ngoài thành. Lúc đó ta tự mình đi đưa y phục cho hắn, kết quả ban đêm khi trở về phát hiện toàn bộ thành đều đã bị phong kín, ta chạy trở về nói cho phu quân, hắn mang binh qua cùng người canh giữ ở cửa thành đánh nhau, nhân cơ hội phá tan cửa thành!" Nàng đang nói chợt hơi ngừng lại, gần như là nghiến răng nghiến lợi mà tiếp tục nói, "Ta biết trong thành có thể sẽ phát sinh chút gì đó, nhưng là ta nằm mơ cũng không nghĩ tới, bên trong lại đang đồ thành! Chỉnh chỉnh

khắp thành! Không quản nam nữ già trẻ, bọn họ trực tiếp xông vào nhà, gặp người liền giết!"

Tô Thế Dự nhíu chặt lông mày, không nói một câu.

Nàng hít một hơi thật sâu, thoáng bình phục chút tâm tình, "Lưu dân ngày đó đại nhân nhìn thấy, chính là những người khi đó thừa dịp hỗn loạn liều mạng chạy ra khỏi thành. Nhưng đối phương nhân số nhiều lắm, phu quân ta mang người tới hoàn toàn không đủ, sau đó… Hắn liền đánh ta hôn mê, khiến người mang ta đi."

"Mong rằng nén bi thương." Tô Thế Dự thở dài.

Vân nương nhấc tay áo xoa xoa vệt ửng hồng nơi khóe mắt, nói, "Đại nhân, ta dám lấy tính mạng của mình ra đảm bảo, tuyệt đối là Hàn Trọng Văn đang cùng phản đảng cấu kết! Nếu không….làm sao có khả năng bị đồ thành cũng không phái binh cứu viện? Hơn nữa ta biết, phản đảng căn bản không hề biến mất, bọn họ cùng viện quân đánh một trận sau đó liền núp ở trên núi phía Bắc, quân coi giữ liền vây ở dưới chân núi, nhưng Hàn Trọng Văn hắn cũng đã vây quanh mấy tháng, vẫn luôn không đề cập tới tấn công, rõ ràng chính là trong lòng có ma!"

Nghe đến đây, Sở Minh Duẫn rốt cục ngước mắt lên nhìn, hơi nhíu mày.

Lời này của nàng có vấn đề. Tung tích phản đảng đã xác định chẳng qua, chính là hóa thành bình dân ẩn giấu trong thành Thọ Xuân, làm sao sẽ xuất hiện ở trên núi. Nhưng mà nàng thân đang ở trong tình cảnh như thế, càng không thể lừa gạt bọn họ.

Tinh tế suy nghĩ, chớp mắt liền hiểu, bên môi Sở Minh Duẫn hiện lên một tia tiếu ý lạnh nhạt.

Nói cho cùng, chẳng qua là Hàn Trọng Văn chơi một trò bịp. Phản đảng tại thành Thọ Xuân, quân Thọ Xuân canh giữ ở dưới chân núi, như vậy trên núi, tự nhiên chỉ có thể là viện quân 'Biến mất không còn tăm hơi'. Dù sao đã chết cả một thành, có thể lừa gạt được Trường An cách xa ở ngàn dặm, không gạt được quân canh giữ gần trong gang tấc. Nghĩ đến bộ dáng kia của Lạc Tân, viện quân cùng phản đảng đánh một trận đúng là đã bị thiệt lớn, không thể làm gì khác hơn là lui khỏi vị trí phòng thủ trên núi, mà Hàn Trọng Văn lại dứt khoát lợi dụng quân canh giữ đối với phản đảng cừu hận sâu sắc, khuynh binh vây quanh, một là để chèn ép át chế viện quân triều đình không cách nào khống chế, hai là để dễ dàng cho mình ở trong thành điều hành phản đảng.

Tô Thế Dự cùng Sở Minh Duẫn nhìn nhau liếc mắt một cái, hiển nhiên cũng đã nhìn thấu tầng này, y đơn giản trấn an Vân nương vài câu, gọi Tô Bạch dặn dò phía dưới sắp xếp cho những lưu dân kia, lại sai người đưa nàng rời đi.

"Như thế nào, nghĩ kỹ xử trí Hàn Trọng Văn ra sao rồi chứ?" Sở Minh Duẫn lười nhác dựa vào bàn.

Tô Thế Dự dựng bước ở trước cửa, nhìn về nơi xa bóng hồng nhạn cô đơn trên bầu trời, nhưng là hỏi một đằng trả lời một nẻo: "Nghĩ đến Hàn phu nhân rõ ràng biết phu quân nàng phạm vào những tội này, dĩ

nhiên còn khăng khăng muốn cầu tình vì hắn."

"Vậy thì như thế nào, chẳng lẽ ngươi thật sự bị chút ân tình kia của nàng đánh động rồi?" Sở Minh Duẫn hơi nhíu đuôi lông mày.

Tô Thế Dự lắc lắc đầu, "Chẳng qua là cảm thấy không thể nào hiểu được."

"A, có cái gì không lý giải được." Sở Minh Duẫn cười nói, "Ngươi cho rằng ai cũng có thể giống ngươi đối với Tô Hành công bằng vô tư như vậy? Vì thân thích che giấu bao che, bào chữa cầu tình, đây mới là phản ứng người bình thường sẽ có."

"Luật pháp xác thực có nói đến bao che thân thích không bị tội liên đới, nhưng mưu nghịch chính là mười tội đứng đầu, tru di tam tộc không tha." Tô Thế Dự nói, "Kẻ bề tôi mà không trung, đã là mất nghĩa, huống chi mưu phản tác loạn nguy hiểm cho xã tắc, gieo hại bách tính. Vì quốc gia, dẹp loạn nhiễu nhương an ổn trị thế tự nhiên là việc hàng đầu, nếu không biết cũng không sao, nếu biết được, thì làm sao có thể bỏ mặc dung túng cho mầm họa như vậy?"

Bỗng nhiên trầm mặc trong chốc lát, ánh mắt Sở Minh Duẫn khẽ nhúc nhích, ngón tay trắng thuần như có như không gõ vào trên mặt bàn, vết thương do ám sát vẫn liên tục hiện ra đau đớn, hắn trầm thấp ho khan vài tiếng, dường như nghĩ tới điều gì, hỏi: "Ý của ngươi là, mưu nghịch đều đáng chết?"

Tô Thế Dự đáp: "Tội cần phải giết."

"Nếu ngươi là Liễu Vân Tư, mưu phản chính là phu quân của ngươi, ngươi vẫn còn cảm thấy như vậy?"

Tô Thế Dự đưa lưng về phía Sở Minh Duẫn, bọn họ không nhìn thấy biểu tình của đối phương, chỉ nghe thấy thanh âm của nhau đều là nhàn nhạt, giống như đối hoa uống trà dưới ánh trăng nâng cốc tùy ý rảnh rỗi yên tĩnh.

Tô Thế Dự hỏi ngược lại: "Có khác biệt gì?"

Phía sau liền truyền đến tiếng cười trầm thấp, "Đầu ngươi chẳng lẽ là làm từ cục đá sao?" Tô Thế Dự xoay người, phát hiện Sở Minh Duẫn chẳng biết từ lúc nào đã đứng phía sau y, y còn chưa kịp mở miệng, đã bị người ôm vào trong lòng. Sở Minh Duẫn vùi đầu vào hõm cổ y, sâu sắc thở dài, "… Nhưng ta tại sao lại cứ yêu thích ngươi như vậy đây."

70. Chương 70

Người hầu đi nhanh vào phòng, quỳ xuống trước mặt Hàn Trọng Văn, "Đại nhân."

“Thế nào? Tây Lăng vương nói thế nào?” Hàn Trọng Văn cấp thiết đứng dậy hỏi.

Người hầu ngẩng đầu nhìn hắn, đáp: “Khởi bẩm đại nhân, tiểu nhân không gặp được Tây Lăng vương, căn bản ngay cả cửa phủ cũng không thể vào! Người trong vương phủ nói là không thuận tiện, binh vệ ngăn không cho vào, nhờ người đi vào thông báo cũng không có hồi đáp. Tiểu nhân hết cách rồi, chỉ có thể về trước hỏi ngài một chút.”

Sắc mặt Hàn Trọng Văn triệt để thay đổi, thân hình mạnh mẽ lung lay loáng một cái, ngữ điệu không khỏi sắc bén lên, “Không tiện? Có cái gì không tiện! Lý Thừa Hóa hắn gấp gáp rũ sạch quan hệ như vậy, vội vàng phân rõ giới hạn như vậy sao? Cũng đã quấn vào trên cùng một dây thừng rồi, hắn còn vọng tưởng muốn thoát ra tự bảo vệ mình sao, lẽ nào cứ như vậy vứt bỏ ta không đếm xỉa”

Người hầu không dám lên tiếng, đầu lĩnh thủ vệ vẫn luôn quỳ gối bên cạnh không nhịn được nói: “Đại nhân minh giám! Đêm qua thuộc hạ quả thật là nhìn thấy phù lệnh của Thế tử nên mới cho đi, thuộc hạ thật không ngờ tới…”

“Được rồi!” Hàn Trọng Văn đánh gãy lời hắn, “Ngươi bây giờ nói cái này có ích lợi gì? Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự đã bị ngươi để cho chạy, không cần phải nói, khẳng định đã sớm tới quân doanh Nam Cảnh, Trương Du bại lộ sự tình cùng ta cắt đứt liên lạc, hiện tại toàn bộ quân doanh Nam Cảnh đều ở trong lòng bàn tay bọn hắn, ngươi khiến ta có thể làm gì đây?”

Đầu lĩnh thủ vệ cúi đầu, cũng không dám thở mạnh. Hoàn toàn tĩnh mịch, nửa ngày sau, Hàn Trọng Văn thoáng bình tĩnh lại, cũng không tiếp tục để ý bọn họ, thẳng đi ra khỏi phòng. Hắn một đường xuyên đình ra sau hậu viện, trong phòng Liễu Vân Tư đang khâu y phục mùa đông, thấy hắn đến đứng dậy cười nói: “Phu quân.”

“Phu nhân.” Hàn Trọng Văn đặt lên tay nàng, nắm thật chặt, mới trầm giọng nói: “Ngươi lập tức đi thu thập một chút, mang theo Tử Minh rời khỏi Thọ Xuân, nhà mẹ đẻ trước tiên cũng không phải về, tìm một chỗ an toàn…”

“Ta mang theo Tử Minh, vậy phu quân ngươi thì sao?” Liễu Vân Tư vội hỏi, “Nếu phải đi, phu quân phải đi cùng chúng ta.”

Hàn Trọng Văn lắc đầu, “Ta phải lưu lại. Bọn họ sẽ không bỏ qua ta, nếu như ta đi, các ngươi tất nhiên sẽ bị liên lụy, làm sao có thể thoát thân.”

“Vậy thiếp cũng lưu lại đây cùng phu quân!” Liễu Vân Tư nói.

“Phu nhân!” Hàn Trọng Văn ngữ khí nặng nề, “Ngươi lưu lại chỉ có thể uổng mạng, ở lại chỗ này làm gì? Nghe ta, khẩn trương mang theo Tử Minh rời đi, coi như là vì bảo vệ chút huyết mạch tiếp theo của ta.”

“Cho người hộ tống Tử Minh rời đi, thiếp không đi.” Liễu Vân Tư cố chấp nhìn hắn, “Từ khi thiếp có ký ức đã ở bên cạnh phu quân, y phục trên người là phu quân chọn, trâm cài trên đầu cũng là do phu quân đưa,

người cũng là của phu quân, nếu không có ngươi, ta không biết nên làm sao sống cô độc trên cõi đời này."

Hàn Trọng Văn không nhịn được thở dài, đưa nàng ôm vào trong ngực, khẽ hôn lên trán nàng, "Phu nhân, Hàn Trọng Văn có tài cán gì, ta làm sao nhẫn tâm để ngươi theo ta chịu chết."

Nàng lắc lắc đầu, nụ cười dịu dàng như thường.

Đúng lúc này, người hầu bỗng nhiên từ bên ngoài vọt vào, kích động đến thậm chí quên mất lễ nghi, hô lớn, "Đại nhân! Đại nhân! Binh phù viện quân đã tìm được!"

"Tìm được?!" Hàn Trọng Văn buông Liễu Vân Tư ra, tiếp nhận binh phù người hầu dâng lên hai tay, "Lâu như vậy cũng không tìm được, rốt cuộc là giấu ở chỗ nào?"

"Khởi bẩm đại nhân, chẳng trách trước đây không tài nào tìm được, nguyên lai là Lạc Tân kia đem binh phù nuốt mất! Thời điểm xử lý thi thể đem dạ dày hắn mổ ra mới tìm được!"

Ngón tay cái hắn tỉ mỉ vuốt ve binh phù, mặc dù hoa văn phía trên có chút mơ hồ không rõ, thế nhưng cũng không ảnh hưởng. Ánh mắt Hàn Trọng Văn dần dần trở nên kiên nghị như sắt, từng chút nắm chặt binh phù, "Tốt, trời cũng giúp ta. Vậy thì lại đánh cuộc một lần!"

"Phu quân, không nên." Liễu Vân Tư kéo cánh tay của hắn, "Chúng ta đầu hàng đi, thế cuộc đã định, thừa dịp bây giờ còn có thể nắm chút lợi thế, không bằng làm cái trao đổi, đi cầu Sở đại nhân cùng Tô đại nhân buông tha chúng ta đi."

"Ngươi nghĩ quá ngây thơ rồi, phu nhân, hai người bọn họ là ai, ngươi cũng thật sự xem Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự là người lương thiện gì hay sao? Huống chi đêm đó ta đối với bọn họ hạ sát thủ, sau khi đầu hàng sau không phải chém thành muôn mảnh coi như đã nhân từ nương tay rồi, làm sao có khả năng sẽ bỏ qua cho chúng ta?"

"Nhưng là phu quân…"

"Coi như ngươi nói có chút khả năng, nhưng ta làm sao có thể đem tính mệnh thân gia đánh cược trên người bọn hắn? Thế cuộc đã định? Không, vẫn chưa thể xác định! Hiện tại ta còn có thể liều mạng một lần, sẽ có một chút hi vọng sống!" Nói xong Hàn Trọng Văn chuyển hướng sang người hầu, phân phó nói: "Ngươi lại đi gặp Tây Lăng vương, rõ ràng mạch lạc nói cho hắn biết, ta thất bại, cũng sẽ không để hắn chạy thoát, khiến hắn triệt để chặt đứt ý nghĩ chỉ lo cho thân mình, lập tức phái binh tới trợ giúp ta!"

"Phu quân…"

Hàn Trọng Văn thật sâu nhìn Liễu Vân Tư liếc mắt một cái, sau đó mạnh mẽ kéo tay nàng ra, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài. Trong phòng chỉ còn Liễu Vân Tư khô khốc đứng tại chỗ, trong mắt óng ánh rốt cục ngưng kết thành nước mắt lăn xuống, nàng chậm rãi giơ tay bụm mặt, quỵ ngồi dưới đất khóc rưng rức

thành tiếng.

Động tĩnh phía ngoài đã đánh thức Hàn Tử Minh đang ngủ ở bên trong, bé một bên lôi kéo trường mệnh tỏa, một bên xuống giường ra ngoài, kinh ngạc kéo kéo cánh tay Liễu Vân Tư, "Nương, ngươi làm sao vậy?" Bé chạm được đầm nước ẩm ướt, vội vàng nói, "Đừng khóc nha…"

Liễu Vân Tư thật chặt ôm lấy hài tử, nước mắt rơi như mưa.

Mặt đất mơ hồ rung động, kỵ binh vượt sông cuồn cuộn, là đại đội nhân mã đang áp sát về phía quân doanh, trông thấy nơi phương xa bị móng ngựa kích khởi một mảnh bụi mù mênh mông.

"Báo ——! Tướng quân, địch quân xâm phạm, đã ở bên ngoài hai mươi dặm!"

"Đã biết. Phái binh xuất doanh bày trận, không cho phép manh động, chờ mệnh lệnh của ta."

"Vâng!"

Trinh sát lĩnh mệnh rút ra khỏi quân trướng, Tô Thế Dự nhìn về phía Sở Minh Duẫn ở bên cạnh, không khỏi mở miệng nói: "Hàn Trọng Văn lúc đó không lập tức phát binh đuổi tới, mà là chờ cho tới bây giờ mới ồ ạt tấn công, đương nhiên là đã nắm giữ viện quân triều đình. Thương thế của ngươi còn rất nặng, trận này ta thay ngươi đi."

"Ta nói muốn đánh sao?" Sở Minh Duẫn cười nói, "Hàn Trọng Văn là bị ép, ngay cả đầu óc cũng không cần, cho hắn thêm 3 vạn viện binh cũng vô dụng."

"Nói thế nào?" Tô Thế Dự hỏi.

"Ngươi cảm thấy hắn phái tới sẽ là cái binh gì?"

Tô Thế Dự hơi suy nghĩ một chút, "Viện quân cùng toàn quân Thọ Xuân đều có nhân tố không ổn định, khó có thể hoàn toàn chưởng khống. Để ổn thỏa, đóng giữ trong thành vẫn là phản đảng, phái tới đánh một trận này chắc là hai nhánh quân đội kia."

Sở Minh Duẫn cười tủm tỉm nói, "Thế Dự nhà ta chính là thông minh." Nói xong ở bên mặt y hôn một cái.

Tô Bạch đứng phía sau bọn họ yên lặng xoay mặt qua chỗ khác, cảm thấy mắt mình đều sắp mù.

Sở Minh Duẫn bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, Tô Bạch lúng túng chống lại tầm mắt hắn, do dự đang muốn nói phu nhân ngài và công tử vui vẻ là được rồi, không cần để ý mình, lại nghe Sở Minh Duẫn phân phó nói: "Đem nữ nhân lần trước tìm tới kia, phải nhanh."

"… A?" Tô Bạch nhất thời phản ứng không kịp, nhìn thấy ánh mắt Sở Minh Duẫn nhất thời thức tỉnh, "Vâng!" Vội vội vã vã chạy ra ngoài, gặp thoáng qua Từ Thận bước nhanh tiến vào.

Từ Thận hành lễ nói: "Tướng quân, địch quân đã đến gần, mời ngài ra lệnh!"

Sở Minh Duẫn khẽ cười, "Gióng trống chuẩn bị chiến tranh, mang tướng kỳ của ta đến."

Viện quân triều đình cùng quân kỵ binh Thọ Xuân thành đã đến phía trước, pha trộn làm một, mấy ngàn người bay nhanh hành quân, tiếng vó ngựa vang vọng như sấm, thanh thế cuồn cuộn. Phía trước trong quân doanh đột nhiên vang lên tiếng kèn lệnh, hùng hồn cao vút, xa xa truyền đến, Triệu Khác Tĩnh giương mắt nhìn lại, dưới thân liệt mã không ngừng rút ngắn cự ly, hắn nhìn ra rất rõ ràng, bên ngoài nha môn tầng tầng vũ khí bày thế trận nghênh đón quân địch, cuối tháng trời lạnh, dưới ánh dương tinh kỳ bay khắp nơi, bên trên rõ ràng là một chữ 'Sở', hắn không khỏi sững sờ.

Chủ tướng viện quân tuy rằng thuận theo ý nguyện Tô Thế Dự ủy nhiệm Lạc Tân, nhưng Sở Minh Duẫn cũng sẽ không yên tâm đem toàn bộ quân đội giao cho hắn, bởi vậy thân là phó tướng Triệu Khác Tĩnh tự nhiên là người Sở Minh Duẫn. Ngày đó lúc đến Thọ Xuân cùng phản đảng giao chiến không cẩn thận trúng kế, hắn nghe theo mệnh lệnh Lạc Tân mang binh lui giữ bí mật trong núi, liên tiếp mấy tháng gian nan sống qua ngày, ngay cả chiến mã cũng không thể không giết một ít để ăn, cho dù như thế vẫn không tránh được chết đi rất nhiều binh sĩ, nhưng cũng may chủ lực vẫn còn, rốt cục chịu đựng đến khi binh phù lại xuất hiện, có thể xuống núi, nhưng bọn họ mới hơi nghỉ ngơi hồi phục lại vâng mệnh xuất chiến, mục tiêu vẫn là quân doanh Nam Cảnh. Triệu Khác Tĩnh mặc dù đầy bụng nghi hoặc, nhưng người truyền lệnh cũng không tính cùng hắn giải thích cái gì, Triệu Khác Tĩnh cũng chỉ đành nghe lệnh làm việc, nhưng hôm nay tinh kỳ trước mắt là không thể quen thuộc hơn được, tam châu sổ quận thành trì, trăm dặm hoang man sa mạc, hắn chính là ở chỗ này dưới lệnh cờ xí dục huyết phấn chiến.

Phía sau vang lên thanh âm nghị luận trầm thấp, hiển nhiên là các kỵ binh khác cũng trông thấy tướng kỳ, nỗi lòng rung chuyển. Bọn họ cách đối phương rất gần rồi, Triệu Khác Tĩnh bỗng nhiên ghìm ngựa dừng lại, giơ tay phải lên, người bên cạnh tâm lĩnh thần hội vung lên lệnh kỳ, đầu tiên là động tác viện quân chậm lại, quân Thọ Xuân thấy thế cũng mờ mịt dừng lại, đội ngũ tùy theo ngừng lại, cách một khoảng cách cùng quân Nam Cảnh giằng co, tiếng kèn lệnh vẫn ô ô vang vọng, hai bên giằng co, cũng không hành động.

"Ngươi đang làm gì? Ai cho ngươi tự ý dừng lại!" Tiếng quát lớn thuận theo người đến gần, nổi giận đùng đùng đứng bên cạnh hắn.

Triệu Khác Tĩnh nhìn về phía đối phương, người tới chính là tay cầm binh phù, người đến truyền lệnh, suất lĩnh *(người dẫn đầu)* quân Thọ Xuân, cũng là chủ tướng cho lần hành động này, hắn nhớ không nổi tên, chỉ nhớ mang máng là một quận úy từ nơi khác của Hoài Nam, "Trước khi hiểu rõ sự tình, ta không muốn manh động."

"Buồn cười! Ngươi thân là tướng lĩnh, chẳng lẽ không biết quân lệnh như núi?" Quận úy quát lên, giơ binh phù lên, "Tiếp tục tiến công!"

Triệu Khác Tĩnh không nhúc nhích, quay đầu nhìn về tướng kỳ phần phật lay động ở nơi xa xa.

Quận úy giận dữ, "Nhìn cho rõ ràng, binh phù ở đây, ngươi là muốn cãi lệnh sao?" Hắn quay đầu ngựa lại, giơ cao binh phù nặng nề hô to với đám binh sĩ: "Tiếp tục tiến lên, đánh hạ quân doanh!"

Thủ hạ mơ hồ có chút xôn xao, đặc biệt là quân thành Thọ Xuân không biết đã xảy ra chuyện gì, tuy nhiên cũng trục trịch không có hành động.

"Khốn nạn!" Quận úy kéo cổ áo Triệu Khác Tĩnh, "Dựa theo quân quy, ta hiện tại có thể giết…"

Một đạo hắc ảnh bay vút mà đến, nhanh đến cơ hồ ngay cả Triệu Khác Tĩnh cũng phản ứng không kịp nữa, trong chớp mắt quận úy buông lỏng hắn ra, khó có thể tin chết trừng nhìn mũi tên xuyên thấu ngực mình, mới vừa lên tiếng, một ngụm máu phun tung toé trên khôi giáp đối phương, ngửa mặt ra sau ngã xuống lưng ngựa.

Trong quân nhất thời ồ lên kinh động.

Triệu Khác Tĩnh liếc nhìn người cầm cung trên thành lâu, lại vui mừng khôn xiết, "… Chủ thượng, " hắn cao giọng nói: "Sở tướng quân! Quả nhiên là Sở tướng quân! Không cần đề phòng!"

Quân Thọ Xuân thành hai mặt nhìn nhau, không biết như thế nào cho phải, bên cạnh lại vang lên tiếng hô to, ban đầu còn rất linh tinh hỗn độn, dần dần thống nhất rõ ràng.

Mấy tháng ở trong lằn ranh sinh tử giãy dụa sống cho qua ngày, tương lai u ám tối tăm, giữa khí hậu dần lạnh lẽo cây cỏ héo tàn, mắt thấy chiến hữu từng người từng người ốm chết hoặc đói chết, mọi người trong viện quân gần như tuyệt vọng, thậm chí đã không còn dám hy vọng xa vời có thể trở lại Trường An, lại vạn vạn không nghĩ tới có thể ở đây nhìn thấy Sở Minh Duẫn, lúc trước nhìn thấy binh phù bọn họ vẫn còn có thể bình tĩnh, nhưng đột nhiên vào thời khắc này, viện quân cơ hồ đã lệ nóng doanh tròng, không nhịn được đồng loạt vung tay hoan hô: "Sở tướng quân! Sở tướng quân!"

Tô Thế Dự đứng ở trong doanh trại, ngửa đầu ngóng nhìn bóng lưng Sở Minh Duẫn bên trên lâu thành. Y mặc dù ở trong doanh trại, cách khá xa, nhưng bằng võ công của mình tự nhiên có thể rõ ràng nghe thấy tiếng vang bên ngoài, huống chi tiếng hô kia to như núi, cho dù người không có nội lực cũng có thể mơ hồ nghe được. Trong thanh âm hô vang tràn đầy đều là tâm trạng mừng rỡ nhảy nhót, mâu sắc Tô Thế Dự lại dần sâu đậm như mực, một sự ủ dột khó có thể tan ra.

Y chợt nhớ tới trước đây thật lâu đã từng hỏi Sở Minh Duẫn, nếu lúc đó có binh phù cùng mệnh lệnh của hắn, quân đội sẽ nghe lệnh của ai.

Đáp án dĩ nhiên đã vô cùng rõ ràng.

Mà cái này đã vượt xa một Thái úy, uy tín mà một tướng quân nên có.

"Thuộc hạ rốt cục gặp được ngài…" Ngoài doanh trại, Triệu Khác Tĩnh tự mình lẩm bẩm, muốn thúc mã

tiến lên, nhưng phía đối diện ở giữa đội ngũ bỗng nhiên tách ra một con đường, đúng là một nữ nhân bước ra, trong lúc dừng bước giữa hai quân, quay mắt về phía bọn họ.

Trên chiến trường chưa từng có nữ tử xuất hiện, Triệu Khác Tĩnh kinh ngạc không thôi, nhưng quân Thọ Xuân thành so với hắn càng kinh ngạc hơn. Vị hôn phu của vị Vân nương này nhân duyên trong quân Thọ Xuân rất tốt, rất nhiều người cũng đều biết Vân nương, còn có mấy tên tướng lĩnh Đô thống từng được mời đến nhà nàng ăn cơm uống rượu, lúc này đều kinh hãi đến biến sắc, không hiểu tại sao nàng lại đột nhiên xuất hiện ở đây, hơn nữa còn đi ra từ bên trong trại địch.

Vân nương ôm chặt trường kiếm trong lòng, phảng phất có thể từ bên trong thiết kiếm băng lãnh rút lấy nhiệt độ, ánh mắt nàng quét nhìn một vòng, sau khi hít một hơi thật sâu, nhắm mắt trở về trong đêm tối đầy huyết tinh kia, nàng cao giọng mở miệng, câu chữ rõ ràng, không hề hàm hồ, từng lời nói từng chi tiết nhỏ đều nhất nhất nói.

Nàng một nữ tử, võ công không được xem là tốt, âm thanh tự nhiên cũng không lớn được bao nhiêu. Kỵ binh ở phía trước nghe được liền đem nội dung chuyển đạt về phía sau, lần lượt truyền khắp, vẻ mặt bọn họ từ bắt đầu nghi hoặc, chuyển thành khiếp sợ, rồi đến kinh nộ, cho đến khi nghe nói cảnh tượng đồ thành, tất cả binh lính hai mắt trở nên đỏ ngầu, cắn răng nghiến lợi, hận nộ muốn điên.

Nghĩ đến bọn họ hưởng ứng lệnh triệu tập vào quân, máu chảy đầu rơi, sở cầu chẳng qua chỉ để bảo vệ vững vàng quốc thổ, người nhà an khang, nhưng hôm nay, những người thân nhất bị sát hại tàn nhẫn, bọn họ vẫn còn bị hung thủ lừa gạt trêu đùa!

Cho đến giờ khắc này, Hàn Trọng Văn dựa vào binh phù điều khiển viện quân cùng lời nói dối lợi dụng quân Thọ Xuân toàn bộ phản chiến, thế cuộc triệt chuyển.

Sau khi một lần nữa chỉnh đốn đội ngũ, Sở Minh Duẫn hạ lệnh, thừa dịp đánh, phản công Thọ Xuân thành.

Quân Nam Cảnh, quân Thọ Xuân, viện quân triều đình, tam quân liên hợp khởi xướng tập kích, phản đảng đóng thành ngoan cố chống lại. Nổi trống lay trời, binh qua vang vọng, lưu tiễn như mưa, dầu hỏa dọc theo tường thành dội xuống, mãnh liệt thiêu đốt. Ác chiến cho đến hoàng hôn, dưới ánh ráng chiều huyết sắc đầy trời, cửa thành đại phá.

Thời điểm công vào trong thành, một nhà Hàn Trọng Văn chưa kịp chạy trốn bị phản đảng giành trước diệt khẩu, quân Thọ Xuân thành phẫn nộ cùng nhau chen vào, đem thi thể của hắn cũng xé nát, còn lại phản đảng hoặc lúc này chém giết, hoặc đầu hàng tù binh.

Những lưu dân còn lại sau đó trở lại trong thành, có cùng người nhà trong quân ôm nhau đoàn tụ, có người trước khung cảnh cảnh còn người mất khóc rống thất thanh, nhân gian bách thái, liếc mắt nhìn hết.

Hoàng hôn nặng nề rơi xuống trong quận thủ phủ, Tô Thế Dự lặng lẽ không nói gì, dường như suy nghĩ tầng tầng, Sở Minh Duẫn không khó đoán được, Hàn Trọng Văn vừa chết, cùng tình hình trước đây của Hoài Nam vương giống nhau như đúc, người chết đèn tắt, manh mối toàn bộ đứt đoạn, người giật dây như trước cách tầng sương mù dày đặc, khó có thể dòm ngó.

Sở Minh Duẫn từ phía sau ôm lấy y, cằm gối lên trên vai y, muốn nói gì, Tô Thế Dự chợt nghiêng đầu nhìn về một bên, Sở Minh Duẫn theo ánh mắt y nhìn qua, chỉ thấy trên mặt đất lát đá xanh một tấm trường mệnh tỏa làm bằng bạc nằm bên trong vũng máu tươi, ánh sáng lộng lẫy trong suốt, vết máu loang lổ.

71. Chương 71

Ung Hòa năm thứ chín, cuối thu, trải qua mấy tháng, vụ án phản loạn Hoài Nam rốt cục cáo kết, trải qua kiểm chứng tổng cộng có hơn ba mươi người bị giết hại, bắt giữ quan viên liên quan lớn nhỏ gần trăm người, tin tức truyền về Trường An, triều chính chấn động, thiên hạ đều kinh sợ.

Những quan lại này đều là những người sau khi Hoài Nam vương đền tội được triều đình phái đi ủy nhiệm, bây giờ lại phạm vào tội lớn ngập trời, tự nhiên không thể nhẹ nhàng tha thứ, mà Tây Lăng vương đối với lần này cũng ngầm cho phép giao quyền xử trí cho triều đình, cũng không can dự. Thủ phạm chính Hàn Trọng Văn đã chết, không thể nào truy cứu, vì vậy hạ lệnh ngay tại chỗ trảm thủ *(chém đầu)* hơn mười tên trọng phạm, lấy đó làm kinh sợ, những người còn lại áp giải vào kinh, tái thẩm định đoạt. Đợi tất cả an bài thỏa đáng, Ngự Sử đại phu cùng Thái úy đi đầu khởi hành, trở lại kinh thành.

Đoàn xe mặc dù rất dài, hành trình bọn họ đi lại cực nhanh, xuyên sơn quá dã *(vượt rừng qua đồng)*, đi qua đường sông, ít ngày nữa là có thể về đến Trường An.

Ban đêm dừng nghỉ chân tại trạm dịch, sau khi tùy tùng báo lại hành trình cung kính xin cáo lui, Tô Thế Dự quay người trở lại trong phòng, bỗng nhiên ý vị thâm trường mở miệng: "Hai ngày nay tựa hồ luôn có người vào giờ này đến bẩm báo sự vụ."

"Phải không? Không có chú ý." Sở Minh Duẫn ngồi cạnh bàn, mạn bất kinh tâm lật sách lên.

Tô Thế Dự nhìn về phía chén thuốc trên bàn, "Thuốc của ngươi đâu?"

"Uống xong rồi a."

"Lại đổ vào chỗ nào rồi?"

Sở Minh Duẫn lại lật sách qua một trang, cũng không ngẩng đầu lên, dường như không nghe thấy.

Tô Thế Dự khẽ thở dài, cầm qua bình thuốc lại đổ ra một bát, mới vừa đặt trên bàn, một trận lệ phong chợt nổi lên, chén thuốc tùy theo bay ngang ra ngoài, vững vàng rơi vào trên bệ cửa sổ, một giọt cũng chưa rơi. Tô Thế Dự đột nhiên không kịp chuẩn bị, lập tức cả người bị kéo qua, giữa lúc trời đất quay cuồng đã bị đặt trên bàn, ngửa mặt đối diện là ánh mắt Sở Minh Duẫn mang theo ý cười, từ trên cao nhìn xuống y.

"…" Tô Thế Dự bất đắc dĩ nói, "Thương thế của ngươi đã tốt rồi?"

Sở Minh Duẫn một tay chống một bên đầu Tô Thế Dự, một cái tay khác thì lại kéo qua tay y đè lên thắt lưng mình, tiếu ý ám muội, "Có khỏe hay chưa toàn bộ ta còn không xác định, không bằng ngươi đến thử xem?"

Cùng Sở Minh Duẫn nán lại lâu như vậy, năng lực phân tích của Tô Thế Dự càng ngày càng tăng. Nhưng mà nghe hiểu được không có nghĩa là có thể ứng phó được, y đành phải có chút không được tự nhiên nghiêng đầu, Sở Minh Duẫn lại nắm cằm Tô Thế Dự, khiến y nhìn mình, chợt nghiêm trang nói: "Ta tại sao lại cảm giác ngươi mấy ngày nay có tâm sự, còn đang suy nghĩ là ai sai khiến Hàn Trọng Văn?"

Tô Thế Dự lực chú ý bị dời đi, không khỏi hơi nhíu lông mày nói: "Ta từng nghĩ tới Tây Lăng vương, nhưng ngẫm nghĩ lại lại cảm thấy không phải, tuy nhiên không nghĩ ra còn có kẻ nào khả nghi."

Sở Minh Duẫn cúi người hôn lên cổ y, "Nói nghe xem?"

"Hoài Nam trận thế cục này kỳ thực bố trí cũng không tính là vô cùng cao minh, thừa sức lấp liếm chúng ta ở xa kinh thành, lúc đối mặt quân Thọ Xuân Hàn Trọng Văn lại có vẻ hơi miễn cưỡng, vậy hắn làm sao lừa gạt qua Tây Lăng vương? Mà theo tình hình bọn họ nghênh tiếp ngươi ta ngày đó đến xem, Thế tử cùng Hàn Trọng Văn vẫn là tương đối có quen biết, đã như vậy, hành động hắn một tay che trời, là người chưởng quản sự vụ Hoài Nam, Thế tử làm sao lại không biết chút nào?" Lại bày ra dáng vẻ mập mờ đến cực điểm như thế, Tô Thế Dự trầm ngâm suy tư, "Tuy nhiên không nên là Tây Lăng vương, hắn không có lý do làm như vậy. Hoài Nam đã là đất phong của hắn, náo loạn sinh biến đối với hắn cũng không có ích, ngược lại tổn hại càng nhiều. Huống hồ yến tiệc đêm đó Thế tử cũng chưa từng xuất hiện, sau đó ta cùng với Tây Lăng vương kia thư từ qua lại ngươi cũng thấy đấy, hắn nói Thế tử trước đó bởi vì chút sự tình mà nổi giận ra ngoài, chính hắn không thể nào xử lý qua Hoài Nam, đối với Hàn Trọng Văn cũng không thể nào là một bộ không biết chuyện gì…"

Âm cuối của y chợt run lên, là Sở Minh Duẫn há miệng khẽ cắn trên bả vai y, mút hôn cọ xát, Tô Thế Dự bất giác nắm chặt ống tay áo của hắn, lại cật lực lấy lại bình tĩnh, sắp xếp lý do rồi nói tiếp: "… Còn nữa đúng như ngươi từng nói với Hàn phu nhân, chỉ bằng vào Hàn Trọng Văn thì không cách nào điều động phản đảng, vậy đối phương tất nhiên là cùng Hoài Nam vương có dính dáng, mới có thể làm cho phản đảng vì hắn điều động, nhưng mà ta vẫn không nghĩ ra là ai."

Nụ hôn nhỏ vụn dọc theo cổ đi lên, Sở Minh Duẫn cười nhẹ, khí tức ấm áp đều rơi vào bên gáy y, "Hà tất nghĩ nhiều như vậy, ngươi ở bên này đầy bụng tâm sự, hắn bên kia cũng chưa chắc có thể ngồi vững, dù sao vụ án này càng lớn, lại càng dễ dàng giấu không tốt."

"Cũng đúng." Tô Thế Dự than thở, "Không có chứng cứ xác thực, không thể chỉ bằng ước đoán suy đoán đến kết luận."

Sở Minh Duẫn hôn một cái lên cằm Tô Thế Dự, dừng trong nháy mắt, tại chút xíu khoảng cách dùng ánh mắt tinh tế du tẩu khắp mặt mũi y, lại tiếp tục hôn lên, môi lưỡi chạm nhau, Tô Thế Dự thấp giọng thở hổn hển, lại đẩy hắn ra một ít.

Tô Thế Dự nhìn Sở Minh Duẫn, "Ngươi quả nhiên đem thuốc đổ."

Sở Minh Duẫn: "…"

Sở Minh Duẫn hiện tại cuối cùng cũng coi như biết được cái gì gọi là hối hận không kịp. Từ khi đêm đó rơi xuống một thân thương tổn, Tô Thế Dự lại không chịu cùng hắn đồng sàng cộng chẩm, sợ chính mình ở trong giấc ngủ sẽ đụng phải vết thương Sở Minh Duẫn. Hắn mất hết mặt mũi dùng toàn bộ kế làm nũng đùa giỡn lưu manh, mới đổi được Tô Thế Dự miễn cưỡng gối đầu qua một chút, kết quả đêm đó Tô Thế Dự vẫn cứ giữ hắn một đêm cũng không chợp mắt, đến đây Sở Minh Duẫn cũng không thể không đồng ý tách ra ngủ. Vì vậy liên tiếp nhiều ngày, hắn cũng chỉ có thể đơn giản ôm ôm hôn hôn thành nghiện, tâm tình phức tạp lại mang theo ưu thương.

"Thương tổn vẫn nên triệt để dưỡng cho tốt mới được, miễn cho sau này vết thương cũ tích tụ, xâm tổn hại căn cơ." Tô Thế Dự nghiêm túc nói.

"… Được." Sở Minh Duẫn nhận mệnh mà thở dài một cái, buông Tô Thế Dự ra, lấy xuống chén thuốc kia, liều chết cau mày uống một hơi cạn sạch. Hắn quay đầu nhìn về phía Tô Thế Dự đang nhìn mình, không nhịn cười được, "Thế Dự, ngươi tại sao vẫn là cái biểu tình này, cũng không cười cho ta một cái?"

Tô Thế Dự nhất thời không trả lời, Sở Minh Duẫn đã đi lên phía trước, đưa tay nâng lên mặt Tô Thế Dự, cười híp mắt nhìn chằm chằm y, sau đó đột nhiên niết mặt y xoa xoa, đem môi của y kéo ra một độ cong cứng ngắc, rất là hài lòng nói: "Đến, cười một cái a."

Tô Thế Dự muốn kéo tay hắn xuống, "… Buông tay."

"Ai u đừng nhíu lông mày, ta để ngươi niết lại còn không được sao?" Sở Minh Duẫn ý cười không giảm mà buông mặt y ra, nắm chặt lại tay y kề sát tới bên mặt mình.

"Ngươi cho rằng ta ấu trĩ giống như ngươi sao?" Tô Thế Dự bật cười, ngón tay nhẹ nhàng nhéo nhéo mặt của hắn. Sở Minh Duẫn nhếch khóe môi, ngoan ngoãn nhắm mắt lại, một bộ mặc cho người xoa nắn.

Tô Thế Dự bỗng nhiên nói không ra lời.

Y thật là có tâm sự sầu kết *(lo lắng vụ án kết thúc)*, cũng không chỉ là vụ án.

Bên ngoài cửa sổ minh nguyệt sáng ngời, núi xa hiện ra đường nét tối tăm, tiếng chuông từ trên núi xa xôi mơ hồ truyền đến, thành Trường An cao ngút đã gần ngay trước mắt.

Thủy nguyệt sắp vỡ, kính hoa sắp nứt, gặp dịp thì chơi cuối cùng cũng phải đi tới màn kết.

Không phụ đời này thanh tỉnh, biết rõ là giả, lại cứ như uống rượu độc giải khát, càng lún càng sâu.

… Mà ngươi không thể xa cầu giấc mộng, nhất thời ham vui, đã đủ rồi.

Y cuối cùng chậm rãi gần như là trân trọng mà khẽ nâng lên đầu Sở Minh Duẫn ở trên trán hắn in lên một dấu hôn, tiếp đó buông tay ra xoay người đi ra ngoài, thanh âm ôn hòa như thường, "Ngày mai bắt đầu hồi kinh, sớm nghỉ ngơi chút."

Lòng bàn tay Sở Minh Duẫn đè lên cái trán, chậm rãi mở mắt ra nghiêng đầu nhìn bóng lưng y, không tiếng động nở nụ cười.

Y một mình đứng trên hoang dã, mưa to như trút nước đem thiên địa dội đến thấu triệt, chiến kỳ bị tàn phá cùng thây người ngã xuống bên ngựa chết hỗn tạp cùng một chỗ, máu loãng nước bùn hội tụ thành dòng dọc theo giày y chảy xuôi một bên. Có người gọi y một tiếng, y quay người lại, lại đột nhiên bị một cái tay bóp lấy cổ toàn bộ nâng lên.

Khuôn mặt nam nhân mặt ở trước mắt vặn vẹo dữ tợn, dưới chân y treo lơ lửng trên không, hai tay cứng đờ cầm lấy ngón tay của đối phương, trong cổ họng đau giống như đao vắt, một âm tiết cũng phun không ra. Nóc trướng màu trắng ở trong tầm mắt lay động bất định, y nghe thấy nam nhân cười nhạo:

"Tiểu cô nương, tiết kiệm chút khí lực đi, ta còn chưa muốn đem ngươi đánh cho tàn phế xong mới giao lên."

Gần như nghẹt thở, thanh âm kia quanh quẩn bồng bềnh, chợt xa chợt gần.

Tay nam nhân đột nhiên mất đi khí lực, y ngã xuống trên đất miễn cưỡng đứng lên, một cỗ máu tươi nóng bỏng dính nị bắn đầy mặt y, dẫn tới trong dạ dày như nóng cháy sôi trào, gần như muốn nôn mửa. Y thấy đầu người kia vội vã mà lăn ra xa, đụng đến một bên chân người ở phía xa mới dừng lại.

Tô Quyết cúi đầu liếc mắt nhìn, lại ngước mắt lên nhìn y. Y quỳ xuống, trầm thấp nói: "Phụ thân."

"Hắn lừa chúng ta, hại chết bọn họ, bảy mươi mốt người tất cả đều…"

"Cái gì bảy mươi mốt người, nơi nào bảy mươi mốt người?" Tô Quyết ngắt lời y, thấp giọng trách mắng: "Đó là bốn ngàn người dưới trướng ngươi! Là hắn hại chết bọn họ? Hay là ngươi hại chết bọn họ!"

"… Phụ thân?" Y kinh ngạc nhìn Tô Quyết.

"Binh trận kia ta đã dạy ngươi, ngươi từng phá qua, ngươi có thể thắng, vì sao lại bại?" Tô Quyết từng bước một đến gần, "Ngươi có tai có mắt, có thể xét có thể chặn, tại sao từ bỏ phán đoán của mình, đi tin tưởng ỷ lại lời của kẻ khác? Chủ tướng của bốn ngàn binh tướng kia đến tột cùng là ai?!"

"… Là ta." Y cúi người, thân hình gầy gò không khỏi khẽ run, trán y dán lên mặt đất thô lệ, khoang ngực chua xót đau đớn, viền mắt lại khô khốc phát khổ, "Là lỗi của ta."

Tô Quyết không nói, thùy mắt nhìn y, thật lâu trầm mặc sau đó đưa tay kéo y lên, "Ngẩng đầu lên nhìn,

ngươi còn muốn lại sai một lần nữa hay không?"

Y chần chờ ngẩng đầu lên, thuận theo phương hướng Tô Quyết chỉ nhìn lại, đầu người kia còn ở chỗ cũ, khuôn mặt trên đầu người không ngờ lại thay đổi diện mạo.

Là khuôn mặt Sở Minh Duẫn.

Mùi máu tanh thoáng chốc từ trong cổ họng xông lên, y kinh hãi lảo đảo lùi về sau, một cước đạp không liền từ trên vách núi lăn xuống.

Đá lởm chởm, loạn thạch cắt tới y máu me đầm đìa, cuối cùng té rơi dưới đáy vực, xương cốt khắp người giống như đã nát tan hết. Y trông thấy sương mù giăng đầy trên vách núi hai người đứng đối diện nhau, hàn quang đột nhiên chợt lóe lên, ba thước thanh phong liền xuyên thủng lồng ngực một người trong đó, người kia từ trên vách núi rơi thẳng xuống trùng điệp ngã bên cạnh y.

Trên sườn dốc sương mù dày đặc, không thấy rõ khuôn mặt, chỉ thấy rõ lúc người cầm kiếm xoay người trên tay áo có một vệt hồng liên đỏ như máu. Y nghiêng mặt sang một bên nhìn về phía người bên cạnh, bên trong tròng mắt khuôn mặt tái nhợt kia chiếu ra một gương mặt giống nhau như đúc.

Tô Thế Dự đột nhiên bừng tỉnh ngồi dậy. Nửa đêm vắng vẻ, chỉ nghe thấy tiếng mình thở dốc, y giơ tay lên che mặt, sờ thấy vô số mồ hôi lạnh, y chặt chẽ nhắm mắt lại, âm thanh khẽ run,

"… Sẽ không phạm sai nữa… Phụ thân, ta sẽ không phạm phải sai lầm nữa."

Dự đoán hành trình không sai, ngày kế vừa mới quá ngọ, một nhóm người bọn họ liền trở về Trường An.

Lúc Tần Chiêu nhận được tin tức hắn đang ở bên ngoài làm việc, lúc này chạy về. Trước cửa phủ một thanh y tỳ nữ đang đứng chờ, vừa thấy hắn xuống ngựa liền vội vã tiến lên đón, "Thủ lĩnh có thể xem là trở về rồi! Đại nhân đang chờ trong thư phòng, bảo ngài hồi phủ thì đi qua!"

Tần Chiêu bước nhanh đến thư phòng, đẩy cửa mà vào, "Sư ca, ngươi rốt cục trở về."

"Ừm." Sở Minh Duẫn thùy mắt nhìn công văn.

Tần Chiêu ngừng bước chân, bỗng nhiên cảm thấy bầu không khí hơi khác thường, kỳ quái nói: "Sư ca?"

Sở Minh Duẫn chậm rãi nhấc lên mi mắt, dương tay đem một xấp công văn kia ném trên bàn, không mang theo một điểm tâm tình mở miệng: "Chuyện gì xảy ra?"

"Cái gì?"

"Trong triều thế lực bị hủy đi thành năm bè bảy mảng ta không nói, ta chỉ hỏi ngươi, không có sự chấp thuận của ta, là ai dám to gan điều Chu Dịch từ Tây cảnh chuyển trở về?" Sở Minh Duẫn lạnh lùng nói, "Lúc trước bởi vì Lâu Lan vương nữ chết mới tìm được cơ hội để hắn đi chưởng quản binh mã Tây cảnh, hiện tại thế cuộc ổn định lại cho điều trở về, cái này tính là gì đây, khiến ta tặng không cái tiện nghi?" Hắn nhìn thẳng Tần Chiêu, "Rốt cuộc là ai hạ lệnh, trong thư của ngươi tại sao không có nói qua chuyện này?"

Tần Chiêu kinh ngạc, "… Đây không phải ý của ngươi sao?"

Sở Minh Duẫn nhíu chặt lông mày, "Ý của ta?"

"Tất cả hành sự đều chiếu theo ngươi bàn giao, vẫn giống như trước kia. Những thứ này đều là trong thư ngươi dặn dò, triệu hồi Chu Dịch cũng vậy…" Tần Chiêu nhìn thần sắc Sở Minh Duẫn, dần dần trong lòng cũng không chắc chắn, từ trong tay áo lấy ra một phong mật lệnh đưa lên, "Đây là thư trước đó không lâu ta nhận được."

Sở Minh Duẫn mở mật lệnh ra, sắc mặt triệt để chìm xuống, một lúc lâu sau, hắn mới rũ mắt lầm bầm lầu bầu lại như nhẹ giọng nói: "… Nguyên lai lúc không thấy bóng dáng y đâu là vì cái này à."

"Người nào?" Tần Chiêu chấn động trong lòng, "Sư ca, lẽ nào chuyện này… Không phải ngươi viết?"

Roẹt một tiếng chói tai nứt vang, phong thư bị xé nát, rắc đầy đất bụi phấn trắng như tuyết.

"Nghĩ không ra?" Sở Minh Duẫn nhìn tay mình, trong giọng nói lại có một tia cười mỉm, lại ngậm chặt hơi cắn răng ý tứ hàm xúc, "Đúng vậy, ta cũng không nghĩ ra. Không nói đến làm thế nào có thể ngăn lại Hắc Vũ điểu, trên đời này, chữ viết, giọng điệu, đều có thể giống đến mức có thể khiến sư đệ ta cũng phân không ra người thật giả, còn có thể là ai?"

Tần Chiêu còn khó có thể tiếp thu, nghe vậy lại càng không có chút đầu mối nào, nhưng khi nhìn dáng dấp kia của hắn, một cái đáp án lại không nhịn được vô cớ nổi lên trong lòng, "… Tô Thế Dự?"

Sở Minh Duẫn liếc mắt nhìn hắn.

Tần Chiêu than thở: "Sư ca, ta đã sớm nói giết y…"

Sở Minh Duẫn không nói một lời, đột nhiên đi ra ngoài. Thời điểm hai người đi thoáng qua Tần Chiêu xoay người muốn kéo hắn, trong tay lại bắt được khoảng không, kinh ngạc nhìn lại, bất quá chỉ trong chớp mắt, trong viện đã không còn thân ảnh Sở Minh Duẫn, trống rỗng chỉ có lá khô bay xuống đầu cành.

72. Chương 72

Cửa thư phòng chợt bị đẩy ra. Tô Thế Dự đứng ở sau bàn, báo cáo về Hoài Nam mới vừa viết xong, y gác bút xuống, thần tình lạnh nhạt, dường như chờ đã lâu, trước một bước mở miệng nói: "Là ta làm."

Sở Minh Duẫn miễn cưỡng dừng bước lại, cách một đoạn khoảng cách không xa không gần nhìn y, ah một tiếng nở nụ cười, "Ta cái gì cũng chưa hỏi, ngươi ngược lại đáp đến thẳng thắn."

Tô Thế Dự không nói gì.

Bên ngoài dần dần nổi lên tiếng gió, trầm mặc trong nháy mắt, Sở Minh Duẫn bỗng nhiên nghe không ra tâm tình mà lên tiếng: "Thế Dự, ngươi cũng không nghĩ muốn nói gì với ta?"

Tô Thế Dự rũ xuống đôi mắt, nhẹ vô cùng thở dài, "Đạo bất đồng bất tương vi mưu*, ngươi so với ta càng hiểu câu nói này."

**Không cùng chí hướng thì không thể cùng nhau mưu dựng sự nghiệp được.*

Sở Minh Duẫn mặt mày đột nhiên lạnh lẽo, lại cười lên tiếng, "Tốt, khá lắm đạo bất đồng, nhưng ngươi bây giờ mới nói với ta đạo bất đồng bất tương vi mưu, có phải là quá muộn hay không? Trước kia ngươi cùng với ta nhiều ngày như vậy tính là cái gì, hiện tại cảm thấy hối hận rồi, hay là muốn thẳng thắn trước khi nói tất cả đều là giả sao?"

Hắn chống lại ánh mắt Tô Thế Dự, không khỏi ngừng lại, tiếu ý trên mặt từ từ biến mất, nhíu chặt lông mày vô cùng không thể tin nói: "... Tô Thế Dự?"

Tô Thế Dự muốn tránh né tầm mắt, cằm lại đột nhiên truyền đến đau đớn, đàn hương đập vào mặt, Sở Minh Duẫn trong chớp mắt đã đến gần ngay trước mắt, cách bàn một phen bóp lấy cằm y. Tô Thế Dự tay chống trên bàn đúng lúc ổn định thân hình, lại tùy ý hắn nắm không tránh thoát, trên tay Sở Minh Duẫn hơi dùng lực, khiến y không thể không ngẩng đầu đối diện tầm mắt Sở Minh Duẫn.

Bốn mắt nhìn nhau, Tô Thế Dự rất gần mà nhìn vào đáy mắt Sở Minh Duẫn, nghe được thanh âm hắn lạnh lùng nói: "Giả?"

"Nói không để ý cùng ta dây dưa hai, ba tháng, dọc theo đường đi bằng mọi cách nuông chiều ta, vì trên người ta có một chút tổn thương chính mình cả đêm không nghỉ ngơi, lại chỉ là vì tính kế ta? Nếu là diễn kịch, vậy ngươi cần gì phải hành hạ bản thân như thế, thẳng thắn thừa dịp lúc ta không ý thức một cái bóp chết ta không phải là bớt lo, là muốn nói nhập diễn quá sâu, hay là bởi vì nhìn bộ dáng ta xoay quanh ngươi rất đáng buồn cười, cảm thấy rất thú vị? Hiện tại dùng xong rồi thì vứt đi, ngươi coi ta là cái gì?"

Cánh tay Tô Thế Dự chống trên bàn không thể nhìn kỹ run lên, chậm rãi thu hẹp ngón tay.

“Nhưng ta vẫn không hiểu, ” Sở Minh Duẫn cúi người thân thể cơ hồ cùng y hô hấp đan xen cách một khoảng cách dừng lại, âm thanh đè thấp mang theo ba phần tàn nhẫn, “Tô Thế Dự, ngươi thật sự có lòng trung tâm như vậy, không tiếc ngay cả thân thể cũng có thể cho ta?”

Tô Thế Dự thần sắc tựa như cứng lại, không nổi sóng, bàn tay bị ống tay áo che giấu đã hạ thủ lại siết chặt, đầu ngón tay hãm sâu vào lòng bàn tay.

“Tại sao không nói chuyện?” Sở Minh Duẫn nhìn y.

Tô Thế Dự nhắm mắt lại, càng cười nhạt, “Ta không có gì muốn nói.”

Sở Minh Duẫn bình tĩnh nhìn y, mâu sắc thâm trầm, nửa ngày không nói.

Không nghi ngờ chút nào, Sở Minh Duẫn là mang cơn giận đến, một ván cờ này của Tô Thế Dự mặc dù chưa thương đến căn bản, nhưng cũng khiến Sở đảng tổn thất nặng nề, mà từ khi bắt đầu nhìn thấy phong thư giả kia, hắn lại phân không được không đi suy nghĩ những thứ được mất này, lòng tràn đầy lưu ý chỉ còn lại thái độ Tô Thế Dự.

Nhiều năm hai đảng cạnh tranh, không phải một sớm một chiều là có thể xoay chuyển, hắn tự nhiên rõ ràng, bởi vậy dù cho Tô Thế Dự ngay trước mắt hắn viết tấu đem Sở đảng toàn bộ kết tội, hắn cũng không thể nói được gì. Nhưng là đã có da thịt tương thân, cần gì phải trở lại sau lưng cầm đao, âm mưu tính kế?

Theo một câu nói này của Tô Thế Dự vừa dứt, một khoang căm tức ngay trong thời gian ngắn ngưng tụ thành băng, phiến băng đâm vào trong lòng phát lạnh.

Sở Minh Duẫn còn chưa đến mức bị tình cảm choáng váng đầu óc, quên mất Tô Thế Dự cùng mình chính kiến trái ngược, lập trường đối lập nhau. Gần đây mấy đại án nổi lên đều là hướng về phía bọn họ song phương mà đến, bọn họ không thể không cùng nhau ứng đối, bởi vậy mới dùng quan hệ hòa hoãn, tiếp xúc nhiều hơn, đợi đến khi thu thập xong đám người hỗn tạp, trên triều tranh đoạt vẫn là Sở Tô lưỡng đảng.

Trong lòng hắn rõ ràng, lại không để ý lắm, quyền thế lợi ích có thể chậm rãi mưu tính, chính kiến lập trường cũng chưa chắc là không thể dao động thay đổi, chỉ cần là Tô Thế Dự thích hắn, hết thảy những cái khác đều chẳng qua là vấn đề thời gian, dễ như trở bàn tay.

… Nhưng nếu phần yêu thích này thật ra chỉ là giả thì sao?

Sở Minh Duẫn nhìn y, kiềm chặt tay không buông lỏng, ánh mắt lại từng chút một yên tĩnh, hắn ngữ khí chậm lại, “Triều đình, binh quyền, toàn bộ những thứ này ta có thể không so đo, ta chỉ hỏi ngươi một câu.” Hắn dừng một chút, chậm rãi nói: “Trong lòng ngươi đến tột cùng có ta hay không?”

Tô Thế Dự sững sờ, dường như cực kỳ ngoài ý muốn, không khỏi nói: “Ngươi muốn hỏi chính là cái này?”

“Ngươi chỉ cần trả lời ta, có, hay không có?” Sở Minh Duẫn nói.

Tô Thế Dự lần thứ hai rơi vào trầm mặc, Sở Minh Duẫn cũng là không tiếng động chờ y trả lời, ngoài phòng cây cối vi vu xào xạc, gió thu thổi lên bệ cửa sổ khẽ chấn động. Một lúc lâu sau, Tô Thế Dự rốt cục lặng yên khó nhịn mà lộ ra sợi chân thực tâm tình, như là tại bên trong phế phủ bị tích úc đè nén quá lâu, thời điểm mở miệng cũng bao hàm tâm đầu huyết ấm áp khổ sáp: “Ngươi cảm thấy… Ta có nên thích ngươi hay không?”

Gương mặt Sở Minh Duẫn lại bởi vì câu nói này mà huyết sắc gần như không còn.

Tay bóp dưới cằm nhất thời căng thẳng, xuống một chút nữa, hắn có thể dễ dàng chặn lại cổ Tô Thế Dự, nhưng Sở Minh Duẫn lại buông tay ra. Tô Thế Dự nhìn thấy hắn thấp đầu, không thấy rõ biểu tình, chỉ thấy môi mím càng chặt, thời điểm mở miệng lần nữa thanh âm rõ ràng là cười, từng chữ từng chữ giống như từ giữa kẽ răng cắn ra: “Đúng vậy, phải.. Ta quên mất, ta quên mất Tô gia ngươi mấy đời trung lương, ngươi địa vị cực cao, bệ hạ sủng tín, nơi nào cũng rất tốt,… Làm sao lại để ý một người như ta?”

Tô Thế Dự phút chốc muốn mở miệng giải thích cái gì, lại miễn cưỡng đặt trên đầu lưỡi, im tiếng không nói ra khỏi miệng.

Hắn rũ mắt, Tô Thế Dự có thể nhìn thấy lông mi dài của hắn, hơi rung động, tựa như cánh bướm muốn đập cánh bay đi, không có cách nào mà nhớ tới đêm hôm ấy Sở Minh Duẫn xốc chăn chui vào ôm y, vùi trong lòng y nhắc đến quá khứ không muốn người biết, khi đó Tô Thế Dự không nhịn được sờ sờ đầu hắn, hắn đột nhiên ngẩng đầu nhìn, ý cười dịu dàng.

Ngón tay y bất giác giật giật, lúc này thân hình Sở Minh Duẫn hơi run lên một cái, nhưng bỗng nhiên lui lại hai bước, lúc ngẩng đầu lên đã khôi phục như thường, nhìn y chậm rãi câu lên một tia tiếu ý lạnh nhạt, giống như lúc trước trên triều đình đối chọi gay gắt: “Tô đại nhân, thực sự là thủ đoạn cao cường.”

Tô Thế Dự đè xuống nỗi lòng, nhàn nhạt nói: “Nhận được quá khen.”

Sở Minh Duẫn thu tầm mắt lại, hờ hững quay người rời đi, Tô Thế Dự chợt lên tiếng gọi hắn lại:

“Sở đại nhân.”

Dưới chân hắn khựng lại, tay đè trên cửa, không quay đầu lại. Gió men theo khoảng không thổi vào trong phòng, nhấc lên trang giấy trắng như tuyết trên bàn.

Thanh âm Tô Thế Dự vang lên ở phía sau: “Ngươi ta chung quy đồng triều nhiều năm, thứ cho ta khuyên bảo một câu, bây giờ thời gian vẫn chưa muộn, mong rằng ngươi có thể dừng cương trước bờ vực.”

Thư từ qua lại đều bị Tô Thế Dự chặn, tự nhiên rõ ràng hắn đang dự mưu chuyện gì.

Sở Minh Duẫn không hề trả lời, cất bước rời đi.

Thư phòng lập tức yên tĩnh đến không một tiếng động, Tô Thế Dự hít một hơi thật sâu, vẫn có chút chưa hoàn hồn lại, bị một câu hỏi kia của Sở Minh Duẫn đập ra một mảnh mờ mịt kinh ngạc, giờ khắc này không chút nào che lấp mà bộc lộ ra ngoài.

Là y không kìm lòng được, tới gần người yêu hư tình giả ý, làm sao kết quả ngược lại là người kia hỏi:

—— "Trong lòng ngươi đến tột cùng có ta hay không?"

Tô Thế Dự lắc đầu cười khẽ, thời điểm giơ tay mới phát hiện vừa rồi nắm quá chặt, lòng bàn tay trở nên tê dại đau đớn, chậm rãi rịn ra vết máu, dính trên đầu ngón tay điểm điểm đỏ sẫm. Y cầm qua khăn gấm lau tay, Tô Bạch không một tiếng vang tiến vào thư phòng, nâng nước trà đứng trước mặt y.

Tô Thế Dự liếc nhìn hắn tựa như cọc gỗ, "Làm sao vậy?"

"Thuộc hạ, thuộc hạ vừa nãy tới đây một chuyến, không dám tiến vào, " Tô Bạch nhỏ giọng nói: "… Nghe được một chút."

"Ừm." Tô Thế Dự gác lại khăn gấm, nhận lấy trà.

"… Công tử tại sao không nói thật?" Tô Bạch cúi đầu, "Ta cảm thấy công tử là thật sự yêu thích Sở thái úy…"

Tô Thế Dự không khỏi nở nụ cười, "Ngươi cảm thấy thế nào?"

Người Tô Thế Dự giữ ở bên người phụng dưỡng đều không phải là có tâm tư thâm trầm, Tô Bạch không nói ra được nguyên cớ gì, chỉ có thể dựa vào trực giác đáp: "Chỉ là một loại cảm giác, thời điểm có Sở thái úy ở đây, cùng với công tử lúc thường không giống nhau lắm."

Tô Thế Dự nghe vậy ý cười từ từ nhạt xuống, nhẹ giọng nói: "Thích hay không thích, kỳ thực bản thân nó cũng không quan trọng, quan trọng là… Nó sẽ mang đến hậu quả gì, có thể hay không vì người lợi dụng."

Tô Bạch nghi hoặc không hiểu nhìn y.

Tô Thế Dự dừng một chút, bỗng nhiên mở miệng nói: "Ngươi trước đây không phải vẫn luôn hiếu kỳ chuyện lúc ta chinh chiến, lén lút hỏi nhiều lần, có còn muốn nghe hay không?"

Chuyện công tử từng trải qua chiến trường ở Tô gia cũng có rất ít người biết, Đại tướng quân Tô Quyết quá cố khi còn sống đem vết tích lau đến sạch sẽ, trên dưới Tô phủ cũng nghiêm cấm nhắc đến, dần dần

tất cả mọi người đều cho là Tô Thế Dự khi thiếu niên vào cung làm thư đồng, sau đó vào triều làm quan, đi được vững vàng hoà thuận.

Quản gia Tô Nghị cùng Tô Quyết từng nói tới đôi câu vài lời, Tô Bạch lơ đãng nghe được, liền đặt ở trong lòng, ai biết công tử luôn luôn dễ nói chuyện cũng lắc đầu không đáp. Tô Bạch tuy rằng không biết Tô Thế Dự tại sao lúc này đột nhiên nhắc đến chuyện này, cũng không chịu bỏ qua cơ hội tốt, vội nói: "Muốn nghe!"

"Nói đến ngược lại cũng không tính là phức tạp, " Tô Thế Dự suy nghĩ một chút, "Khi đó ta mười lăm tuổi, theo phụ thân chống đỡ Hung Nô xâm lấn. Phụ thân có lòng tôi luyện ta, để ta đơn độc lĩnh một nhánh quân đội, đợi ta cùng với những tướng lĩnh khác quen thuộc. Nhưng dù sao tuổi còn nhỏ, không có kinh nghiệm thực chiến gì, phó tướng bên người phụ tá giáo dục ta rất nhiều thứ, trong lòng ta rất cảm kích, coi hắn như sư như trưởng *(như thầy như huynh trưởng)*. Sau đó trong chúng ta có kế sách dụ binh Hung Nô, cái nhìn của hắn cùng ta bất đồng, ta tuy có do dự, nhưng không nhịn được nghe hắn khuyên bảo, lựa chọn tin tưởng phán đoán của hắn." Thanh âm y hơi ngừng lại, mới tiếp tục nói: "Sau đó bốn ngàn tướng sĩ dưới trướng ta tất cả đều bị chôn giết, chỉ có một mình ta còn sống, mới biết hắn đã sớm phản quốc."

Tô Bạch không ngờ tới sẽ là một đoạn ký ức đau đớn thê thảm như vậy, xem ánh mắt Tô Thế Dự yên tĩnh, lại không nhịn được truy hỏi: "Lúc đó khẳng định rất hung hiểm đi, công tử ngài làm sao trốn ra được?"

Tô Thế Dự lại lắc lắc đầu, "Ta không trốn ra được, chỉ là hắn muốn để lại ta một mạng. Một là bởi vì ta là nhi tử của phụ thân, hai là vì hắn cảm thấy bộ dáng ta rất giống một tiểu cô nương, định đem ta hiến cho hoàng tộc Hung Nô."

"Trước doanh trại Hung Nô, ta giết hắn, ở trên người hắn đâm đầy đủ bảy mươi mốt nhát đao, lại nghĩ tất cả biện pháp về tới trong quân của phụ thân."

"Bảy mươi mốt?"

"Ta nhớ có tổng cộng bảy mươi mốt người bị tự tay hắn giết chết, đều là người quen thuộc bên người nhất, người thân cận nhất." Tô Thế Dự trầm mặc chốc lát, lại tiếp tục chậm rãi nói: "Trận chiến đó, là lỗi của ta, ta sai vì tin người không nên tin, cho nên bỏ ra đại giới. Mà bây giờ, Sở Minh Duẫn có lòng không thần phục, ta nếu lại sai, đại giới chỉ sợ sẽ là toàn bộ thiên hạ."

Y căn bản không cần thiết nói cho Tô Bạch những thứ này, nói đến đây, mới phát giác càng giống như đang nhắc nhở chính mình.

Mà Tô Bạch kinh hãi đến biến sắc, "Cái, cái gì? Sở thái úy hắn lại muốn muốn…" Cái từ kia không dám ra khỏi miệng, vội vã đè xuống âm thanh, "Công tử ngài phải làm sao đây?"

Tô Thế Dự cười nhạt, "Nếu sẽ có một ngày như vậy, đương nhiên phải theo luật xử trí."

Tô Bạch ngốc lăng nhìn Tô Thế Dự nửa ngày, chỉ là suy nghĩ một chút lại hỏi: "Công tử, ngài khổ sở trong

lòng sao?"

Y đột nhiên không kịp chuẩn bị, không khỏi hơi ngưng lại.

Thấy y như vậy, Tô Bạch vội vã thu hồi ánh mắt, vùi đầu rót thêm trà cho Tô Thế Dự.

Tô Thế Dự lại rũ mắt xuống, nhẹ giọng nói: "Dù cho thật sự như vậy, cũng không có gì, chẳng qua chờ đến khi thiên hạ an bình, ta lại trả hắn một cái mạng thôi."

Tay Tô Bạch run lên, nước trà nóng bỏng bắn tóe ra ngoài.

Editor có lời muốn nói: edit xong chương này tui bức xúc thiệt nha, tui dân sủng công đảng mừ sao lại lọt cái hố to đùng này cơ chứ, thiệt đau lòng hết biết TT.TT. Thật ra trong chuyện này chả trách được ai nhưng ai bảo tui sủng công chứ, cho nên tui thấy bạn Dự hơi vô tâm khi không tin tưởng người mình yêu, a Duẫn cũng sai, ảnh sai khi để tình cảm xen vào hành động. Hơn nữa vị Hoàng đế hiện tại cũng chỉ như con bù nhìn, Hoàng đế gì đâu mà chỉ thích vẽ vời, chuyện liên quan đến bách tính mà toàn tùy các khanh định đoạt, chả hiểu làm hoàng đế cái kiểu gì, tạo phản là chuyện sớm muộn thui. Nói chung tui thấy bạn Dự bản ấy là trung thần thiệt nhưng mà là ngu trung, cái tên Hoàng đế như vậy k hiểu sao bản vẫn muốn phò tá. Àiiiiiiii, buồn hết biết người ơi, lần sau tui sẽ đọc hết QT rồi mới đào hố k thì đau tim chớt mất……

73. Chương 73

Chuyện cũ mười ba năm trước, với triều đình, với Tô gia, cũng không phải hào quang lớn lao gì, nó biến mất ở trong bộ binh tịch sách, cũng phủ đầy bụi trong trí nhớ của y. Hôm nay phủi bụi lại lần nữa lật ra, không tự chủ được lại thuận theo nhớ tới rất nhiều chuyện.

Tô Thế Dự tựa lưng vào ghế ngồi, ngón tay điểm nhẹ trên huyệt thái dương, giữa đầu lông mày lại hiện ra một chút mệt mỏi. Ngoài phòng dần dần hạ xuống một cơn mưa thu, tí tách tí tách mà sinh ra cảm giác mát mẻ.

Tràng trận chiến năm đó vẫn chưa đánh xong, phụ thân liền đóng cửa cấm túc y, vẫn luôn chờ trở lại Trường An, khiến người đem xiêm y của Tô Thế Dự toàn bộ đổi thành bạch sam, cũng nghiêm lệnh cấm chỉ y động thủ cùng bất luận kẻ nào.

Mà thiếu niên ít nhiều cũng sẽ có chút phản nghịch, huống chi y từ trong xương còn có một cỗ cố chấp, chỉ là bị tính tình ôn hòa che giấu đến không rõ ràng lắm.

Khi đó thúc phụ Tô Hành còn chưa bị biếm trích rời khỏi kinh, ngồi trong từ đường cùng Tô Quyết nghị sự, thiếu niên Tô Thế Dự từ hành lang đi qua, sau khi hành lễ vấn an sau đó đang muốn rời đi, lại bị Tô Quyết gọi lại:

"Dự nhi, ngươi qua đây."

Tô Thế Dự đi vào nội đường, đứng trước mặt bọn họ.

"Nâng cánh tay lên." Tô Quyết nói.

Tô Thế Dự liếc nhìn phụ thân, chần chờ trong nháy mắt, vẫn là chậm rãi giơ tay lên, bên trong sườn ống tay áo nho bạch có một chút vệt màu hồng được nước tẩy qua, mơ hồ còn mang theo mùi máu tanh.

Sắc mặt Tô Quyết hơi trầm xuống, "Ta nói với ngươi cái gì?"

Tô Thế Dự rũ mắt xuống, không trả lời.

"Ai đại ca, quên đi thôi." Tô Hành không nhịn được lên tiếng, "Ngươi cũng không phải không biết trong kinh gần đây không yên ổn, bên Hung Nô kia điên cuồng ngang ngược chiếm ruộng đất, những người khác cũng muốn trộn lẫn một phen, Dự nhi cũng đã lớn như vậy, có thể tự che chở chính mình, ngươi cũng không thể để nó bị người đuổi giết lại không động đậy tay chân được?"

"Nó động thủ mới càng xảy ra chuyện, nếu có thể hảo hảo bảo vệ chính mình, ta cần gì phải đến mức hạ lệnh cấm với nó?" Tô Quyết ngược lại nhìn về phía Tô Thế Dự, "Ngươi bây giờ gan lớn, lời vi phụ nói cũng có thể không nghe?"

Tô Thế Dự thấp giọng nói: "Không dám."

"Trước không phát hiện qua, đây là lần đầu tiên?"

Tô Thế Dự hơi dừng lại, mới nói: "Không phải."

"Quỳ xuống."

Y theo tiếng quỳ xuống, hạ nhân bên cạnh được Tô Quyết ra hiệu, mang nhuyễn tiên *(roi mềm)* đi tới. Tô Hành lúc này đổi sắc mặt, vội đi theo, "Đều đã thẳng thắn nói hết cũng vô ích, còn mang gia pháp lên làm cái gì? Đại ca, Dự nhi nó dù sao vẫn còn nhỏ…"

Tô Quyết nói: "Không phải vừa rồi ngươi mới nói nó lớn?"

Tô Hành: "…"

"Người đã mười lăm, mười sáu tuổi, từng đánh giặc, từng giết người, trong lòng cái gì cũng đã rõ ràng, còn

nhỏ cái gì?" Tô Quyết nắm chặt roi, "Hiện tại không quản, nó không sửa được, sớm muộn gì cũng sẽ bị chính mình hại chết."

"Nhưng là..." Nói đến một nửa, Tô Hành liền thấy Tô Thế Dự im lặng nãy giờ không lên tiếng đã giơ tay cởi vạt áo, vội gấp gáp hỏi: "Có nói thoát áo lót đánh sao, trời rất lạnh, ngươi cởi xiêm y ra làm gì, còn sợ không đủ đau? Còn không mau mặc vào!"

Tô Quyết nghiêng đầu trừng Tô Hành liếc mắt một cái, lại không lên tiếng, xem như là ngầm cho phép.

Tô Thế Dự liền chỉnh lý tốt vạt áo, thấp giọng nói: "Đa tạ thúc phụ."

Tô Hành hàm hồ đáp một tiếng, trông thấy tầm mắt Tô Quyết mới ngượng ngùng ngồi về vị trí cũ.

"Dự nhi, " Tô Quyết đứng phía sau y, cũng không vội động thủ, "Biết ta tại sao cấm ngươi dùng võ sao?"

Tô Thế Dự nói: "Biết."

Tô Quyết gật gật đầu, "Vừa nãy ta đã nói với thúc phụ ngươi, lúc nói với nương ngươi nàng cũng đã đồng ý, ta sẽ không mang ngươi ra chiến trường nữa, về sau ngươi chỉ cần học làm một cái văn thần."

Tô Thế Dự đột nhiên sửng sốt, khó có thể tin ngước mắt lên.

"Có vấn đề?" Tô Quyết trầm giọng nói.

Y không chút do dự, "Ta không muốn."

'Ba' một tiếng nhuyễn tiên hạ xuống, trên lưng thiếu niên nhất thời thấm mở một đạo vết máu, y không khỏi run lên, lại cắn răng lập lại một lần nữa: "Ta không muốn."

"Dự nhi!" Tô Hành chấn động.

"Hài nhi có lỗi, cứ việc trách phạt là được, nhưng phụ thân vì sao phải ra quyết định như vậy?" Tô Quyết không có hạ thủ lưu tình, vết roi đan xen in lên bạch sam, trên lưng giống như một mảnh lửa thiêu đau đớn, y lại lên tiếng nói: "Tô gia ta bốn đời lĩnh binh, xuất ra bao nhiêu danh tướng, cơ hồ không người lựa chọn theo văn, phụ thân và thúc phụ cũng đều là người sống trên sa trường, vì sao phải để ta làm văn thần?"

"Ta đã quyết định, ngươi không cần nhiều lời."

"Phụ thân vì sao lại quyết định như thế?" Tô Thế Dự truy hỏi.

Tô Quyết nắm roi để trên lưng y, không thể nhịn được nữa: "Tô gia bốn đời, không thiếu một tướng quân như ngươi!"

Tô Thế Dự đột nhiên nhìn về phía Tô Quyết, kinh ngạc đến cực điểm: "Phụ thân…"

"Quỳ cho tốt!" Tô Quyết một tiếng quát chói tai đánh gãy lời y.

"Nhanh đi mời đại tẩu tới." Tô Hành một bên hạ thấp giọng dặn dò, một bên không ngừng nhìn về phía điệt nhi *(cháu trai)* người tràn đầy mồ hôi lạnh. Bọn hạ nhân đều sợ đến nín thở, bên trong thính đường chỉ còn một tiếng roi nghe đến làm cho người kinh hãi run sợ.

Tô Quyết ngừng tay, thở hổn hển không ngừng, cũng không biết là mệt hay là tức giận, hắn nhìn chằm chằm Tô Thế Dự, "Ta cho ngươi một cơ hội nhận sai."

Thiếu niên gầy gò sắc mặt tái nhợt một mảnh, vành môi căng thẳng, "Hài nhi không biết mình sai ở chỗ nào rồi."

Tô Hành chấn động trong lòng, căn bản không dám nhìn tới sắc mặt đại ca, thấp giọng khuyên bảo: "Dự nhi!"

Tô Thế Dự hồn nhiên không để ý tới, tự mình nói: "Hài nhi từ nhỏ liền nghe phụ thân giáo huấn, một lòng ngóng trông sa trường chinh chiến, nguyện vì quốc vong thân chịu chết, không muốn suốt ngày ở trên triều đình câu tâm đấu giác *(đấm đá lẫn nhau)*, có lỗi sai nào đáng để nói? Là ngài dạy ta hành quân binh pháp, cũng là ngài từng lần từng lần một nói cho ta, làm thế nào để báo quân hoàng kim đài thượng ý, đề huề ngọc long vi quân tử*."

"Nhưng ngươi còn có thể lĩnh binh đánh trận sao?" Tô Quyết quát mắng, siết chặt trường tiên trong tay hơi run rẩy, trên roi huyết châu lăn xuống, "Chỉ bằng vào mạng của bốn ngàn quân kia, ngươi nên sớm bị đẩy ra ngoài chém! Ngươi nhìn cho kỹ bộ dáng của ngươi bây giờ, lúc giết người chính mình lại càng không tiếc mệnh, ai cũng không chịu đi tin, coi như cho ngươi ra sa trường, ngươi có thể một người đánh hết thảy trận chiến? Ngươi dựa vào cái gì khiến những binh sĩ kia nghe ngươi tin ngươi? Ngươi còn có tư cách gì đi làm một người tướng lãnh?"

Cánh tay đặt bên người nắm chặt thành quyền, Tô Thế Dự không nói một lời, thương thế của y hằn đầy lưng, sam y nho bạch gần như cũng bị máu tươi nhiễm thấu, lại vẫn không chịu cúi đầu.

Tô Quyết nhìn y, đột nhiên vứt đi nhuyễn tiên, một phen rút ra trường kiếm treo trên tường, "Xem ra ta nói ngươi nghe không lọt, được, nếu sớm muộn cũng phải chết trên tay người khác, chi bằng để vi phụ trước tiên kết thúc cái tên nghịch tử nhà ngươi này!"

Kiếm quang như tuyết, chiếu vào trên mặt Tô Thế Dự.

Tô Hành bất chấp suy nghĩ nhiều, nhào tới ngăn cản Tô Quyết, "Đại ca!"

"Phu quân!" Tô phu nhân vọt vào, liền vội vàng đem Tô Thế Dự che chở vào trong ngực, còn chưa kịp nhìn kỹ thương thế khắp người, nước mắt đã tràn đầy cả vành mắt, "Dự nhi…"

Tô Thế Dự nắm chặt tay Tô phu nhân, lòng bàn tay lạnh lẽo, lại cong lên khóe môi đối với nàng khẽ cười một cái.

Tô Quyết đẩy Tô Hành ra, trầm mặc nhìn trong chốc lát, sau đó đem trường kiếm ném xuống trước mặt Tô Thế Dự, "Đến từ đường kiểm điểm, ai cũng không cho phép đưa cơm bôi thuốc cho nó, khi nào suy nghĩ kỹ càng thì trở ra."

Gia chủ ra lệnh, thủ vệ từ đường tự nhiên không dám qua loa, tuy rằng đau lòng tiểu công tử mang thương tích quỳ ở bên trong, nhưng đối mặt với phu nhân cũng không dám làm trái lệnh, khó xử không thôi: "Phu nhân thứ lỗi, thuộc hạ là thật sự không thể để cho ngài đi vào!"

"Con trai của ta quỳ ở bên trong, ta chỉ muốn gặp cũng không được sao?" Tô phu nhân ngữ khí ôn hòa, thái độ kiên định.

"Ngài cũng biết, lão gia không cho phép người khác đi vào, huống chi ngài còn…" Thủ vệ liếc nhìn hộp cơm thị nữ cầm đứng phía sau phu nhân, lắc lắc đầu.

Tô phu nhân thở dài, từ trong tay áo lấy ra một viên ngọc bội, là "dương chi bạch ngọc" thượng hạng, tỏa ra ánh sáng lung linh, nàng nhẹ giọng nói: "Lời của ta đã không có trọng lượng nữa sao?"

Thủ vệ nhất thời hoảng loạn luống cuống, "Phu nhân, ngài, ngài làm cái gì vậy? Không cần lấy ngọc bội ra, địa vị của ngài ở trong phủ cũng không cần phải nói, thuộc hạ vạn vạn không dám đối với ngài bất kính a!"

"Vậy ngươi để ta gặp Dự nhi một lần, yên tâm, ta sẽ không ở lâu."

"Nhưng là phu nhân…"

"Nếu phu quân trách tội, tự nhiên có ta thay ngươi nói chuyện, kính nhờ."

Thủ vệ ngậm miệng lại, do dự nhìn ngọc bội một chút, lại nhìn một chút thần sắc khẩn thiết của phu nhân, rốt cục sau khi tránh né tầm mắt, mới để bọn họ đi.

Tô Thế Dự quỳ xuống đối diện bài vị tổ tiên, nghe thấy âm thanh quay đầu nhìn lại. Tô phu nhân ngồi xuống trước mặt y, mở ra hộp cơm thị nữ đưa lên, "Đây đều là nương tự mình làm, Dự nhi, ngươi trước ăn một chút, chờ chút ta lại bôi thuốc cho ngươi. Không có chuyện gì, thúc phụ ngươi đang khuyên phụ thân, hắn trong thời gian ngắn không qua được."

Tô Thế Dự nhìn nàng, lắc lắc đầu, chỉ thấp giọng nói: "Nương."

Thiếu niên âm sắc thanh nhuận có chút phát khàn, Tô phu nhân nghe được trong lòng phát khổ, không khỏi viền mắt lại đỏ, "Ngươi nói ngươi hà tất phải làm phụ thân tức giận như vậy?" Nàng giơ tay xoa xoa trên mặt Tô Thế Dự, "Tính tình của hắn ngươi còn không rõ sao? Nói lời xin lỗi, cúi đầu nhận sai, nếu không thì đừng nhẫn nhịn nữa, khóc lên, lòng hắn mềm nhũn, làm sao sẽ cam lòng phạt ngươi?"

Tô Thế Dự rũ mắt xuống, không hé răng.

Tô phu nhân thấp giọng thở dài, "Oán phụ thân ngươi?"

"Không có." Y nói: "Hài nhi biết phụ thân kỳ thực cũng không đành lòng, tay hắn cầm roi còn run lên, rút kiếm nói muốn giết ta, là bởi vì rốt cuộc không xuống tay được, muốn để thúc phụ ngăn cản hắn. Nếu ta lại rơi lệ, phụ thân sẽ càng khổ sở hơn."

Tô phu nhân ngẩn ra, lập tức ôm lấy Tô Thế Dự, nước mắt không một tiếng động trượt rơi xuống, "Con trai ngốc của ta, tính tình này của ngươi, khổ là chính mình a."

Phía sau truyền đến một tiếng cọt kẹt, cửa phòng mở, Tô Thế Dự vỗ nhè nhẹ lên lưng nàng, "Nương."

Tô phu nhân buông y ra, quay đầu nhìn lại, một phương sắc nắng xuyên qua cửa nghiêng lọt vào trong từ đường, Tô Quyết gánh lấy ánh sáng đứng trước cửa, không thấy rõ biểu tình.

Tô phu nhân vội vã xoa xoa nước mắt, "Phu quân, bỏ qua cho Dự nhi…"

"Ta mới vừa nghe được." Tô Quyết giơ tay đánh gãy lời nàng, chậm rãi đi vào, dừng trong nháy mắt, quỳ theo ngồi xuống, nhìn ngang Tô Thế Dự, "Ta thấy ngươi vẫn còn không cảm thấy mình có lỗi?"

Tô Thế Dự lặng lẽ không nói.

"Ta chỉ có một đứa con trai là ngươi." Tô Quyết đột nhiên nói, "Ngươi có biết ta đối với ngươi hà cầu?"

"Kiến công lập nghiệp, không làm nhục sư môn Tô gia."

Tô Quyết yên lặng nhìn Tô Thế Dự một lúc lâu, đột nhiên không có dấu hiệu nào nở nụ cười, khuôn mặt hắn lạnh lùng, rất ít khi có vẻ mặt ôn hòa, lúc này nở nụ cười giữa hai hàng lông mày càng hiện ra một tia ôn nhu, "Sai rồi."

Tô Thế Dự ngoài ý muốn nhìn hắn.

"Ta hi vọng ngươi hảo hảo sống tiếp." Không biết có phải là ảo giác hay không, thanh âm Tô Quyết ôn hòa rất nhiều, "Ta tình nguyện ngươi bình thường, thậm chí vô năng, chỉ cần có thể rời xa hung hiểm, cho dù vùi trong kinh thành cả đời không có cách nào nổi bật hơn người cũng không trọng yếu, chỉ cần bình an vui vẻ mà sống sót là tốt rồi."

"Ta vẫn đối với ngươi nghiêm khắc, nhưng bây giờ, ta đột nhiên nghĩ có phải là ta sai rồi không? Ngày đó ngươi trở lại trước mặt ta, ta đã nghĩ ngươi chết rồi, nhưng ngươi còn sống, có thể trong mắt là ta xem không hiểu đồ vật, ngày đó xảy ra những chuyện gì, ta chưa từng hỏi ngươi, khẳng định ngươi cũng không dự định nói cho ta…. Là ta sơ sót, thẳng đến về sau mới phát hiện, nhi tử của ta thay đổi."

"Dự nhi, " hắn thật sâu thở dài một cái, "Phụ thân đời này chưa bao giờ hối hận qua, dù cho bị đánh bại, bị người lập mưu hãm hại. Nhưng lúc ban đầu mang ngươi ra chiến trường, cư nhiên đó là điều duy nhất, cũng là chuyện ta hối hận nhất."

"Phụ thân…"

"Ta biết ngươi không tình nguyện, nhưng sa trường đã không thích hợp với ngươi." Tô Quyết nhìn y, "Báo quân hoàng kim đài thượng ý, đề huề ngọc long vi quân tử, câu nói này đặt ở trên triều đình cũng giống vậy, nó mấu chốt ở chỗ, người nhà họ Tô ta, vô luận văn thần hay võ tướng, cũng đều là chí tử tận trung *(đến chết vẫn trung thành)*."

Thiếu niên trầm mặc một lúc lâu, mãi đến tận khi Tô phu nhân nắm chặt tay y, Tô Thế Dự mới phảng phất thức tỉnh hoàn hồn, trầm thấp đáp: "Vâng."

Thái úy cùng Ngự Sử đại phu về triều, các phủ ty *(nơi điều hành làm việc)* thuộc quan tức khắc đem sự vụ bàn giao trở lại, bởi vì lúc trước tại Hoài Nam có trạm dịch truyền thông tin, cũng không tồn đọng bao nhiêu công vụ. Lúc lâm triều, vẫn là lấy việc Hoài Nam làm chủ.

Tây Lăng vương phái sứ thần trình lên lễ trọng cùng một phần danh sách quan lại, nói là ứng cử viên tiếp quản Hoài Nam đều đã được định tốt, mấy ngày nay khổ cực bệ hạ thay hắn vất vả, biểu đạt một cách uyển chuyển ý tứ để quân Nam Cảnh rút khỏi Hoài Nam.

Lúc đám người Hàn Trọng Văn đảm nhiệm, triều đình đối với Hoài Nam còn có lực lượng quản hạt *(thuộc quyền cai quản)*, kể từ đó, nơi kia liền chân thực mà rơi xuống nắm trong lòng bàn tay Tây Lăng vương rồi. Chỉ là Hoài Nam vốn là hoa thành của Tây Lăng phong quốc, quan lại tự nhiên nên do Lý Thừa Hóa một tay ủy nhiệm, đặc biệt đến bẩm báo đã là cho triều đình mặt mũi đầy đủ, huống chi lúc trước triều đình phái đi quan lại liên thủ cất xuống một mầm họa lớn như vậy, Lý Thừa Hóa cũng chưa từng nhân cơ hội đòi hỏi bàn giao, nghĩ như thế nào cũng không có lý do từ chối hắn.

Sau đó chính là trừng trị các quan chức có liên quan đến vụ án, đối với Lạc Tân truy phong hậu táng. Rất nhiều thần tử nhớ tới tình cảnh lúc trước quần chúng xúc động phẫn nộ mà chỉ trích Lạc Tân làm phản, trên mặt không khỏi có chút lúng túng, Lý Duyên Trinh thấy bầu không khí ngưng trọng, đột nhiên nói chuyện không đâu mà nhắc nhở mấy ngày sau là tiết thiên thu, nói là vừa vặn Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự hồi triều, không bằng hành cung ra ngoài thành thiết yến, một phen xử lý đại sự. Văn võ bá quan không nói gì mà nhìn hắn, nhìn sắc mặt cũng không được khá hơn.

Sau khi tan triều, Hình bộ Thượng Thư Lục Sĩ cùng Tô Thế Dự cùng đi ra ngoài, "Tô đại nhân, xe tù áp giải từ Hoài Nam đã đến, xử trí cụ thể ta e rằng còn phải lại hỏi ngài một chút."

"Lục đại nhân không cần khách khí, nếu như có yêu cầu cứ việc tìm ta là được rồi." Tô Thế Dự cười nói.

"Vâng, vậy ta trước hết cảm ơn ngài." Lục Sĩ bỗng thở dài một cái, "Nói đến, những phạm nhân này bên trong có không ít người ta từng qua lại, thời điểm ở trong triều cộng sự nhìn bọn họ đều đang êm đẹp, tại sao vừa đến Hoài Nam liền thành như vậy?"

Tô Thế Dự nghe vậy cũng hơi nhíu lông mày, chưa mở miệng, bên cạnh truyền đến một thanh âm khác: "Bởi vì những người kia vốn là tâm thuật bất chính, chỉ có điều bởi vì thành Trường An chính là dưới chân thiên tử, bọn họ còn không dám tùy ý làm bậy."

Công bộ Thượng thư Nhạc Vũ Hiên đi tới, hướng bọn hắn nở nụ cười, "Tô đại nhân, Lục đại nhân." Hắn nhìn quanh một vòng, như là phát hiện cái gì, hỏi Tô Thế Dự: "Kỳ quái, sao lại không thấy Sở đại nhân?"

Tô Thế Dự hơi dừng lại một chút, Lục Sĩ không nhịn được nói trước: "Lời này của Nhạc đại nhân mới là kỳ quái, tại sao lại tìm chúng ta hỏi Sở thái úy?"

"Trước khi hạ triều Tô đại nhân không phải đều đi cùng Sở đại nhân sao? Không sợ Lục đại nhân chê cười, ta có đến vài lần muốn tiến lên tiếp lời, đều bị mắt lạnh của Sở đại nhân dọa cho trở lại đây!" Nhạc Vũ Hiên nở nụ cười, lại có chút buồn bực: "Làm sao? Tô đại nhân lần này cùng hắn đi Hoài Nam tra án lâu như vậy, dọc đường đi sớm chiều đối lập, cảm tình hẳn là phải bộc phát hết rồi, ta còn tưởng rằng chờ sau khi các ngươi trở lại, Sở đảng Tô đảng nên bắt tay giảng hòa mới phải, tại sao trước mắt xem ra lại là kém hơn rồi?"

Tô Thế Dự cười nhạt, "Cùng dĩ vãng cũng không khác biệt, Nhạc đại nhân đa nghi rồi."

Nhạc Vũ Hiên ý vị thâm trường liếc mắt nhìn y, không tái truy hỏi.

Sở Minh Duẫn ở trong thư phòng, chịu nhịn tính tình đem hết thảy công văn sau khi rời kinh nhìn một lần. Thời điểm Tần Chiêu cầm một xấp mật lệnh tiến vào, hắn đang chống đỡ cái trán xem điều lệnh Chu Dịch bị gọi về từ biên quan Tây cảnh, nghe được động tĩnh nhấc lên mí mắt, thần sắc khó lường mà nhìn chăm chú Tần Chiêu trong phút chốc, hỏi: "Ngươi đây là có ý gì?"

Khuôn mặt Tần Chiêu tê liệt vạn năm bất biến như khối băng, đem mật lệnh đặt bên tay hắn, "Tìm hiểu tình huống."

"Rắp tâm không để ta được thoải mái sao?" Sở Minh Duẫn dựa vào phía sau một chút, đẩy ra một xấp thư tín dày đặc, "Ta không nhìn."

Tần Chiêu hỏi: "Tại sao?"

"Ta tại sao phải xem? Bên trong bằng vào danh nghĩa của ta hạ xuống cái mệnh lệnh gì ta đều đoán được, ngoại trừ kích thích ta còn có thể có ích lợi gì?" Sở Minh Duẫn nở nụ cười, gập đầu ngón tay để dưới cằm, đầy hứng thú mà nhìn Tần Chiêu, "Sư đệ, ta thực sự là không hiểu, Thế Dự nhà ta trêu chọc ngươi rồi, ta đối với y chưa từng làm qua cái gì, trước thúc giục ta giết y, hiện tại lại đem thư y ngụy tạo đưa tới, là dự định buộc ta hết hy vọng?"

Tâm tư bị trực tiếp vạch trần, Tần Chiêu trong nháy mắt lúng túng, lập tức liền biến thành khiếp sợ, "Ngươi còn không hết hi vọng?"

"Không thể?" Sở Minh Duẫn nhẹ nhàng nhắm mắt lại, "Nói như thế nào đây, nhiều ít còn có chút sinh khí, nhưng coi như là ta sinh khí, nhưng đầy đầu đều là y."

Tần Chiêu quả thực không thể nào hiểu được, một loại kích động muốn mắng tỉnh hắn xông lên cổ họng, thời điểm mở miệng lại chỉ còn lại một câu khô cằn: "Hồ đồ!"

Sở Minh Duẫn thờ ơ nở nụ cười, "Chẳng bằng ngươi nói ta hết thuốc chữa."

Tần Chiêu ngậm miệng lại, không phản ứng hắn.

"Sư đệ, " Sở Minh Duẫn chậm rãi mở mắt ra, thần sắc tùy theo nghiêm chỉnh, "Ta không muốn lại hao tổn, thơi cơ gần đến thì động thủ."

"Động thủ?" Tần Chiêu không kịp phản ứng.

"Ừm, ta triệt để thấy rõ, Đại Hạ mười mấy năm qua kỳ thực căn bản không có biến hóa. Mười ba năm trước, Hung Nô cử binh xuôi nam, quận trưởng bỏ thành chạy trốn, đầy tớ càng không cần phải nói, còn có bao nhiêu thủ tướng phản bội đi theo địch; mười ba năm sau, người có tâm thêm chút khiêu khích, thì có hơn trăm tên quan chức làm loạn đồ thành, dứt bỏ thân nhân bọn họ không nói, là triều đình lại trị *(tác phong và uy tín của quan lại thời xưa)* có vấn đề. Căn cơ đều mục nát, cố tình còn cố thủ cái gì phương pháp tổ tông không thể đổi." Sở Minh Duẫn tiếu ý khinh miệt, "Kéo dài hơi tàn nhiều năm như vậy, cũng nên vong."

Tần Chiêu nhìn hắn, "Muốn bức vua thoái vị sao?"

Sở Minh Duẫn lắc đầu, "Thế Dự nếu đã biết được ta muốn làm cái gì, không thể nào không đề phòng chút nào, huống chi thế lực của ta vừa mới thụ tổn hại, bức vua thoái vị trước mắt là con đường không sáng suốt nhất. Mấy ngày nữa Lý Duyên Trinh phải rời thành đến hành cung thiết yến tiết thiên thu, ngươi dẫn người tới mai phục, chỉ cần hắn vừa chết, ta tự có biện pháp khiến bách quan cầu ta đăng cơ."

"Vâng."

"Cấm quân đã là người của ta, cụ thể ta sẽ lại an bài. Thời điểm đó trên đường trở về bọn ngươi lại động

thủ cũng không muộn, để tên tiểu hoàng đế cuối cùng này hảo hảo chơi cho thống khoái." Bên môi Sở Minh Duẫn hiện lên một ý cười lạnh nhạt, chậm rãi nói: "Khi nào sinh, khi nào tử, nghe vào ngược lại rất tốt, không phải sao?"

Chú thích:

*Báo quân hoàng kim đài thượng ý, đề huề ngọc long vi quân tử: Trích trong bài thơ "Nhạn môn thái thú hành- Lý Hạ"

Hắc vân áp thành thành dục tồi, *(Mây đen trên thành như muốn đè nát thành,)*

Giáp quang hướng nhật kim lân khai. *(Áo giáp v àng lóng lánh ánh vẩy cá trong nắng.)*

Giốc thanh mãn thiên thu sắc lý, *(Tiếng tù và thổi vang trời trong sắc thu,)*

Tái thượng yên chi ngưng dạ tử. *(Ban đêm quan ải màu tía như phấn kẻ lông mày.)*

Bán quyển hồng kỳ lâm Dịch thuỷ, *(Cờ đỏ cuốn một nửa khi quân tới sông Dịch,)*

Sương trọng cổ hàn thanh bất khởi. *(Sương mù dày, trời lạnh, trống thúc quân không nổi.)*

Báo quân Hoàng Kim đài thượng ý, *(Để báo đáp ơn vua qua ý nghĩa của đài Hoàng Kim,)*

Đề huề Ngọc Long vi quân tử. *(Nguyện đem kiếm Ngọc Long vì vua mà chiến đấu tới chết.)*

74. Chương 74

Cái gọi là tiết thiên thu, tức sinh thần hoàng đế, lấy thiên thu vạn tuế tâm ý.

Hành cung nằm ở chân núi phía Bắc Ly Sơn, quế điện Lan Cung xây dựa lưng vào núi, thời điểm cuối mùa thu cây cỏ hơn phân nửa khô bại, càng tôn lên sắc đỏ bay bay, tươi đẹp hoa mỹ. Trận thiết yến quả nhiên như Lý Duyên Trinh nói tới muốn thật nổi bật, không thiết lập trong cung điện, mà là bữa tiệc lộ thiên, đối diện bên cạnh là một phương bích hồ, phóng tầm mắt liền có thể nhìn thấy phong cảnh Ly Sơn. Bất quá xét đến cùng, cũng chỉ là chuyển sang nơi khác tận tình thanh sắc, ca vũ hưởng lạc mà thôi.

Tiếng nhạc lả lướt du chuyển, đầy trời tinh hà cũng như say như mê. Khương Chiêu nghi ân sủng chưa giảm hầu hạ bên người Lý Duyên Trinh, nhìn lướt qua phía dưới, mím môi cười nói: "Sớm nghe nói cơ quan quản lý âm nhạc đặc biệt chỉ vì bệ hạ mới tân vũ, bây giờ xem ra, quả thật là có phong thái tuyệt thế."

Lý Duyên Trinh nửa tỉnh nửa say phát ra tiếng nghi vấn.

Khương Viện khẽ nâng cằm, "Vâng."

Lúc này tiếng đàn mạnh mẽ chiết chuyển, róc rách mà đến, Lý Duyên Trinh thuận theo nhìn lại, cảm giác say nhất thời tiêu mất hơn nửa, trong bữa tiệc có người thán phục lên tiếng.

Nhóm vũ cơ y phục đỏ tươi chẳng biết từ lúc nào dồn dập khuynh người sang một bên, như hoa tách ra, lộ rõ phía sau độc nhất một bạch y vũ cơ. Nữ tử kia một bộ bạch sam như tuyết, đứng ở trên hồ nước, ngón tay nắm lấy thành hình hoa sen, triển khai tư thái mềm mại phiêu nhiên nhảy múa, một đôi chân trần đạp trên nước, từng bước từng bước chọc cho thủy châu bắn tung tóe, thấm ướt một góc váy. Kỹ thuật nhảy của nàng cực kỳ quyến rũ, dáng dấp lại thanh lệ động nhân, bỗng nhiên nghiêng đầu nhìn lại, thế mà lại nở nụ cười, giống như thủy mị.

Sở Minh Duẫn liếc mắt một cái, lại tẻ nhạt vô vị mà thu hồi tầm mắt. Người khác trợn mắt há miệng, mà hắn tự nhiên nhìn ra được ảo diệu trong đó: Trong hồ này sớm có phiến đá, thấp hơn mặt nước mấy tấc, vũ cơ nhìn như múa ở trong nước, kì thực đều là đạp trên phiến đá.

Sở Minh Duẫn một tay cầm chén ngọc, một tay chống cằm, ánh mắt không tự chủ được một cách tự nhiên mà rơi vào trên người Tô Thế Dự ở đối diện.Tô Thế Dự hơi nghiêng đầu, giống như mọi người nhìn phía vũ cơ, thần sắc là trước sau như một bình thản, tìm không ra cảm xúc gì như tán thán hay mừng rỡ, hoặc là nói, tâm tình y từ trước đến nay chập trùng đều nhỏ bé không đáng kể, khó có thể từ thần sắc phát giác, cho dù Sở Minh Duẫn cách gần như vậy, cũng đoán không ra trong lòng y đến tột cùng đang suy nghĩ gì.

Ngón tay không tự chủ vuốt ve miệng chén, Sở Minh Duẫn nhìn sắc màu ngọn đèn ấm áp chiếu sáng con ngươi màu mực của y, một đường trong bóng tối dọc theo cần cổ trắng nõn của y đi vào trong cổ áo, một tấc lại một tấc, đều là nơi đã từng hôn môi cọ xát qua.

Tô Thế Dự quay đầu lại, lơ đãng đối diện tầm mắt Sở Minh Duẫn, cách xa nhau, y sửng sốt nháy mắt, ngược lại nhàn nhạt cụp mắt tránh né.

Sở Minh Duẫn xiết chặt chén ngọc, im lặng không lên tiếng uống cạn rượu.

Trong chốc lát màn nhảy múa này đã kết thúc, bạch y vũ cơ bước lên thảm thêu, còn có thủy châu bé nhỏ từ phía trên lướt xuống. Nàng dịu dàng cúi đầu, mở miệng đang muốn nói chút lời chúc, cách đó không xa bỗng truyền đến một tiếng vang ầm ầm trầm thấp, oai lệ như sấm sét, liên lụy đến dưới chân cũng rung động, hồ nước bị khuấy động. Ngay sau đó trên đỉnh núi Ly Sơn sụp đổ, tất cả mọi người trơ mắt mà nhìn cung điện gần kề cùng với rừng cây núi non cấp tốc đổ thành một mảnh, lập tức như sụp đổ ầm ầm lăn xuống, như là cự thú trong núi tránh thoát khỏi sự giam lỏng, rít gào gầm thét, tiếng nổ vang rền bên trong loạn thạch mang theo cát đất dâng trào, trong nháy mắt đem lầu các nặng nề phá hủy đắm chìm, tiếp đó cuộn trào mãnh liệt kéo tới.

"Chuyện gì xảy ra?" Sở Minh Duẫn bỗng nhiên đứng dậy.

Khương Viện biến sắc mặt, đang muốn thoát ra rời đi liền bị người kéo vào trong lòng, đá vụn bắn tung toé sát tóc mai, vừa rồi động tác nếu chậm đi một phần có thể là muốn mệnh, nàng kinh ngạc ngước mắt nhìn Lý Duyên Trinh: "Bệ hạ…"

"Cẩn thận chút." Lý Duyên Trinh không để ý tới thần sắc nàng, vội che chở nàng theo thị vệ thối lui sang một bên.

Bụi mù nhào cuốn quét tới, che lấp khắp nơi, mặt đất rung động càng thêm lợi hại, vô số người còn chìm đắm trong điệu nhảy tuyệt diệu trong nước, đảo mắt lại phải đối mặt núi lở, bôn ba trốn chạy, phong độ triều thần biến mất, hốt hoảng không thôi. Núi đá lăn xuống nổ vang cùng thanh âm sợ hãi hỗn độn cùng nhau, trong khoảnh khắc liền như nước sôi sôi sùng sục.

Tô Thế Dự theo bản năng hướng phía đối diện liếc mắt nhìn, bên trong cát bụi tràn ngập tầm nhìn tối tăm bị nghẹt, nhưng mơ hồ có thể nhìn thấy chỗ ngồi đã không còn người, y thở phào nhẹ nhõm, hướng về phía trước rảo bước mà đi, nhưng cũng vô ích. Tô Thế Dự xoay người cật lực nhìn chung quanh, khắp nơi hỗn độn, chưa thấy thân ảnh Lý Duyên Trinh, ngược lại y vì hút vào bụi mù không nhịn được thấp ho khan hai tiếng.

Lúc này y bỗng nhiên để người bắt được tay, bị một phen quay vòng ở trong ngực, người kia một tay thay y che miệng mũi lại, bên trong khí vị vẩn đục của cát đất Tô Thế Dự ngửi thấy giữa ngón tay đối phương một tia đàn hương, trong lòng bỗng nhiên run lên, mà cái tay cầm lấy y thon dài mạnh mẽ, nắm chặt vô cùng đến mức y đều cảm thấy được xương ngón tay đau đớn, căn bản không thể nào tránh thoát.

Sở Minh Duẫn mang y tới một nơi an toàn ở bên kia hồ, buông tay ra lại xoay người trở về, chỉ ném một câu tiếp theo: "Ở chỗ này chờ ta."

Tô Thế Dự tay mắt lanh lẹ mà kéo cánh tay hắn, "Ngươi đi đâu vậy?"

Sở Minh Duẫn xoay người lại, thần sắc đông lạnh giữa lông mày đột nhiên tan rã, hắn kéo ra một nụ cười hỏi: "Ngươi lo lắng cho ta?"

"Người của ngươi ở phụ cận đây?" Tô Thế Dự không trả lời mà hỏi lại.

"Ngươi lo lắng cho ta?" Sở Minh Duẫn nhìn chằm chằm y.

Tô Thế Dự dời tầm mắt nhìn phía vách núi sụp đổ, hơi nhíu lông mày, "Trận núi lở này chẳng lẽ là ngươi…"

Ngón tay trắng thuần đặt tại trên môi ngắt lời y, Sở Minh Duẫn nở nụ cười một tiếng, "Ngươi hỏi những thứ này, ta một cái cũng không trả lời." Ngón tay trỏ dọc theo vành môi của y quơ nhẹ qua, Sở Minh Duẫn thu tay về liếm liếm trên đầu ngón tay, cười nói: "Nơi nào cũng không cho phép đi, ở chỗ này chờ ta một lát." Nói xong trực tiếp rời đi, trong chớp mắt thân ảnh đã đi vào bên trong bụi mù hỗn độn.

Tô Thế Dự cứng tại chỗ cũ, sau đó hít sâu mấy hơi mới miễn cưỡng đem hình ảnh vừa rồi thanh lọc ra khỏi đầu óc. Y chần chờ trong nháy mắt, vẫn là quay trở về nơi hỗn loạn một mảnh kia.

Nhưng Sở Minh Duẫn cũng không trở về nơi thiết yến, hắn mang theo Tần Chiêu cùng Ảnh vệ dọc theo một con đường mòn leo lên Ly Sơn, dựa theo dốc núi mà đứng. Núi non đổ nát cách đây không xa, mấy cái Ảnh vệ đã đi qua điều tra, còn lại hắc y Ảnh vệ ở phía sau hắn thứ tự gạt ra, trầm mặc đến gần như hoà vào bóng đêm.

Sở Minh Duẫn nhìn xuống phía dưới, núi lở rốt cục dừng, bụi mù dần tán, có thể nhìn thấy loạn thạch bùn cát kèm theo bữa ăn đổ nát tứ tán, hồ nước đều bị nhuộm đến vẩn đục, người chết bị chôn sống phơi thây trên đất, những người sống sót còn đang kinh hoảng luống cuống, cung yến xa hoa lãng phí tàn tạ thành một mảnh.

Tuy rằng còn không rõ ràng lắm nguyên do dẫn đến trận núi lở bất ngờ này, nhưng cơ hội luôn không thể bỏ qua.

Sở Minh Duẫn giơ tay tiếp nhận trường cung, cài tên vào cung, kéo căng dây cung. Gió đêm lay động suối tóc đen tuyền của hắn, ánh trăng nông cạn chiếu sáng gò má lạnh lẽo, ngón tay buông lỏng, mũi tên nhọn mang theo ngàn quân lực dùng tư thế thiểm điện bắn ra. Vô số mũi tên gào thét theo sát phía sau, phá không mà đi, đầu mũi tên hiện lên hàn quang, như một đoàn hắc vụ phô thiên cái địa hướng về cung yến chụp xuống.

Đúng lúc này, đám thị vệ mặc thiết giáp vọt vào trong yến hội, ngăn khuất mấy thần tử ở phía trước ra sức múa đao, dự định dùng thân làm lá chắn ngăn lại mũi tên nhọn, lại có mười mấy thị vệ cầm thuẫn phía bên ngoài kết thành một cái trận hình tinh diệu, đem thế công mãnh liệt phân hoá rơi mất hơn nửa. Tuy rằng có người chịu thương tổn, nhưng tâm tình của tất cả mọi người trong lúc nhất thời lại toàn bộ ổn định, ngay cả mấy tên văn thần bị dọa đến hồn phi phách tán cũng không còn hoang mang, tất cả đột nhiên trở nên hợp quy tắc có thứ tự, cư nhiên mạnh mẽ chống được trận mưa tên này.

Trong yến hội đèn đuốc sáng trưng, xem bốn phía đều là một mảnh u ám, căn bản không mò ra địch nhân ở nơi nào, nhiều nhất chỉ là phát giác được phương vị đại khái, bọn họ chiếm hết ưu thế, không thể một kích thành công cũng không đáng ngại. Ảnh vệ trên sườn núi đổi tên trên cung, chuẩn bị bắt đầu vòng tập kích kế tiếp, lại thấy chủ thượng giơ tay lên phân phó nói: "Chờ đã."

Sở Minh Duẫn hơi nheo mắt lại, nhìn phía dưới, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Lý Duyên Trinh từ lâu ở dưới sự hộ tống của thị vệ trưởng đã rời đi, những người còn lại cũng ở dưới sự che chở của bọn thị vệ vội vã rút về bên trong cung điện, chỉ có một người hờ hững mà đứng, thong dong trấn định, toàn cục thu hết dưới chưởng chỉ huy điều hành của y, là người bên ngoài cũng không làm sao học được nửa phần phong hoa lỗi lạc, là Tô Thế Dự.

Tần Chiêu theo bản năng nhìn về bên cạnh, chỉ thấy Sở Minh Duẫn nhăn chặt mày lại, bỗng nhiên ý tứ hàm xúc khó phân biệt mà nở nụ cười lên tiếng: "Cũng là, ta quên mất, y làm sao có khả năng sẽ nghe ta ngoan ngoãn ngây người." Dừng một chút, hắn chậm rãi cười, lạnh lùng nói: "Trước tiên thu tay lại."

“Sư ca ngươi…”

Sở Minh Duẫn không cho hắn cơ hội nói chuyện, nghiêng đầu tra xét ảnh vệ trở về: “Phát hiện cái gì?”

“Hồi bẩm chủ thượng, có thể xác định là có người cố ý chế tạo núi lở, ở trong khe đá phát hiện vết tích hỏa dược lưu lại, hẳn là tương tự thủ pháp chúng ta đã từng dùng.”

“Hỏa dược?” Sở Minh Duẫn cảm nhận cái từ này, khinh khẽ cười, “Xem ra người kia là thật sốt ruột.”

Tần Chiêu nói: “Chúng ta nên đối phó thế nào?”

“Trên đường trở về không cần lại phục kích Lý Duyên Trinh.” Ánh mắt Sở Minh Duẫn vẫn chưa rời khỏi phía dưới. Nhóm triều thần đã trốn vào trong điện, Tô Thế Dự nghiêng đầu đối diện người phân phó cái gì, bạch y vũ cơ hiến vũ lúc trước cũng theo một đào kép khác rời đi, nàng bước chân ngổn ngang, không nhịn được thân hình lệch về hướng Tô Thế Dự ngã xuống. Tô Thế Dự quay đầu lại, tiện tay giúp đỡ nàng đứng vững vàng, tay vũ cơ lại vẫn đáp trên cánh tay y, từng chút một nắm chặt.

Sở Minh Duẫn quất qua nhánh tên dài, cài nút dây cung nhắm ngay tim vũ cơ kia, lời nói lại là đối Tần Chiêu nói: “Đem vết tích hỏa dược bên kia dọn dẹp, người trong cung thấy được tra không ra cái gì, chỉ biết đánh rắn động cỏ, sau đó ngươi lại phái người đi hảo hảo tra một chút nơi bắt nguồn hỏa dược.”

Tô Thế Dự ngoài ý muốn thấp mắt nhìn về phía vũ cơ, vũ cơ đỏ mặt cúi thấp đầu xuống, trên tay lại vẫn không thả ra. Tô Thế Dự như có điều suy nghĩ quan sát nàng liếc mắt một cái, ngược lại đưa nàng kéo đến phía sau mình.

“Sách.” Sở Minh Duẫn vứt đi cung tên, quay người đi xuống dưới ngọn núi, “Hắn muốn mệnh Lý Duyên Trinh, vậy ta lại càng muốn để Lý Duyên Trinh sống lâu thêm một chút. Có lá gan ở kinh thành dấy lên phong vân, lại nhát gan xuất hiện, hắn như con chuột giấu đầu giấu đuôi lâu như vậy, cũng nên là thời điểm lộ diện.”

Trong cung điện quân thần lo lắng đề phòng, thị vệ ngoài cung bày trận địa sẵn sàng nghênh đón quân địch, duy trì trạng thái này qua hồi lâu, lại không có bất kỳ dị động nào phát sinh. Thị vệ trưởng cùng thống lĩnh cấm quân tự mình dẫn người tới lục soát toàn bộ Ly Sơn, cũng không tìm được nửa điểm tung tích, không thể làm gì khác hơn là hồi báo lại đúng sự thực, suy đoán đối phương là thấy tình thế không ổn giành trước rút lui.

Lý Duyên Trinh nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, không có trách cứ bọn họ, dặn dò người đi qua thanh lý tàn cục, thuận tiện kiểm lại một lần.

Cũng may có Tô Thế Dự đúng lúc ổn định thế cuộc, chỉ là có mấy người hầu cung nữ vì núi lở chết, mà các quan lại tuy có bị thương, ngược lại cũng không đến nỗi nguy hiểm đến tính mạng, lúc này đã truyền thái y đến băng bó xử lý. Lý Duyên Trinh suy nghĩ một chút, cảm thấy kế hoạch thiết yến tiết thiên thu được chuẩn bị đã lâu lại chật vật như vậy kết cục thật là khó coi, thẳng thắn hạ lệnh ở trong điện tiếp tục

yến ẩm mua vui.

Văn võ bá quan nhất thời thần sắc khác nhau lại đồng dạng phức tạp khôn kể, không nhịn được đều nhìn Lý Duyên Trinh liếc mắt một cái, chỉ cảm thấy vị bệ hạ này tâm lớn đến mức phảng phất mở ra một cái thông suốt.

Bọn họ mang tâm sự riêng, chỉ thấy Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự hai vị đại nhân cũng không lên tiếng, đành phải đem hết thảy ý nghĩ nuốt về trong bụng.

Yến tiệc tiếp theo như trước cầm sắt ca vũ, nhưng lúc nâng ly cạn chén lại hiện ra ý tứ miễn cưỡng. Quần thần thật vất vả chịu đựng đến lúc kết thúc, đối hoàng đế bệ hạ lại chúc mừng một lần thiên thu vạn tuế dự định cứ như vậy thì kết thúc, đã thấy Tô Thế Dự bỗng nhiên rời chỗ tiến lên, khen vài câu một màn bạch y vũ cơ nhảy múa trong nước kia kinh diễm toàn trường, hướng Lý Duyên Trinh thỉnh ban thưởng.

Thiên hạ đều biết Ngự Sử đại phu tinh thông âm luật, trước đây dự yến cũng không phải là không có tiền lệ mang theo vũ cơ đào kép bên người, không phải đại sự gì, không có người nào lưu ý. Nhưng mà lời nói của y vừa dứt lại là một tiếng vỡ tan nổ vang, chói tai đến cực điểm, yến tiệc trong nháy mắt cả kinh yên tĩnh không một tiếng động. Đối diện mấy vị quan lại nhìn thấy rõ ràng, ly rượu bạch ngọc kia là bị Sở thái úy mạnh mẽ một tay bóp nát.

Lý Duyên Trinh kinh nghi bất định hỏi: “Sở ái khanh?”

Sở Minh Duẫn nhìn chằm chằm sườn mặt Tô Thế Dự trong điện, buông tay ra mặc cho chén ngọc vỡ nát rơi xuống đầy bàn, không mang theo tâm tình mà đáp: “Trượt tay thôi.”

Editor thích lảm nhảm: đọc chương này xong tui cảm thấy nó hợp với cái bài “Chiều hôm ấy” đến lạ mấy người ơi.

Cớ sao còn yêu nhau mà mình

Không thể đến được với nhau

Vì anh đã sai hay bởi vì bên em có ai kia

Chẳng ai có thể hiểu nổi được trái tim khi đã lỡ yêu rồi

Chỉ biết trách bản thân đã mù quáng

Trót yêu một người vô tâm……

Mèn ơi, trót yêu một người vô tâm, hợp cảnh ghê luôn ấy, khổ quạ mà, yêu một người vô tâm, đau lòng quá man TT.TT. Bonus cho mấy thím bài hát nghe cho tâm trạng nè.

75. Chương 75

Trong Vị Ương cung, Chiêu Nghi nương nương Khương Viện ngồi ngay ngắn trước gương, mặc cho cung nữ trang điểm cho nàng.

Cung nữ búi tóc cho nàng tuổi còn nhỏ, nhìn dung nhan xinh đẹp phản chiếu trong gương, cười nói: "Đều nói vũ cơ hiến vũ đêm qua xinh đẹp, nhưng là theo nô tỳ thấy, vẫn là nương nương ngài xinh đẹp hơn, làm cho bệ hạ không dời nổi mắt đây!"

Khương Viện không nhịn cười được, trong miệng lại vẫn sẵng giọng: "Sáng sớm, nói nhăng gì đấy."

"Nô tỳ nào có nói bậy? Đêm qua núi lở nguy hiểm như thế, bệ hạ lại vẫn luôn che chở Nương Nương vào trong ngực, sự sủng ái này e rằng những vị Nương Nương khác nghĩ cũng không dám nghĩ tới." Tiểu cung nữ tươi cười nói: "Huống chi, bệ hạ chờ lát nữa không phải lại muốn qua đây bồi ngài sao?"

"Chỉ ngươi lanh lợi." Khương Viện nhìn nàng một cái, ý cười càng sâu, "Đi mang đến trâm cài tóc bệ hạ ban thưởng lúc sinh thần cho ta."

"Vâng." Tiểu cung nữ để lược xuống, xoay người đi ra ngoài lấy cái tráp.

Một cung nữ khác ở bên cạnh im lặng không lên tiếng bỗng nhiên dừng lại động tác dặm phấn, tiến lên một bước, từ trong tay áo bí ẩn đưa cho Khương Viện một tờ giấy.

Khương Viện hơi sững sờ, đem tờ giấy mở ra, ý cười nhất thời cứng đờ trên mặt, nàng bỗng nhiên ngẩng đầu, thần sắc biến ảo chập chờn, trên tờ giấy mỏng viết xuống chỉ đơn giản rõ ràng một câu nói, bị vò nhăn nhíu gắt gao nắm trong lòng bàn tay.

Lúc này tiểu cung nữ cầm tráp trở về mở ra, cười tủm tỉm hỏi: "Nương nương, cái này nô tỳ đeo nó lên cho ngài?"

"Không, " Khương Viện phảng phất thức tỉnh, vội vàng mở miệng, "Ngươi đi nói cho bệ hạ, bảo hắn không nên tới… Đúng, nói hắn không nên tới, nói ta bị bệnh đang nghỉ ngơi, không gặp người!"

Tiểu cung nữ kia giật mình nhìn nàng, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, liên thanh đáp lời liền muốn lui ra.

"Chờ đã, ngươi đứng lại!" Khương Viện đột nhiên lên tiếng gọi lại nàng, tiểu cung nữ ổn định bước chân nhìn sang, chỉ thấy bóng lưng Chiêu Nghi nương nương run lên một cái, sau đó hít một hơi thật sâu, bình tĩnh lại, trầm giọng nói: "Không cần nữa, trở về đi."

Tiểu cung nữ mê man không thôi, trở lại bên cạnh nàng.

Khương Viện nhìn mình trong gương, từ từ nở nụ cười, trong con ngươi chợt lóe lên vài tia bi thương, nàng phân phó nói: "Mang trâm cài đeo lên cho ta đi, đổi lại thân y phục, sau đó chuẩn bị rượu ngon và thức ăn, đợi bệ hạ."

Không lâu lắm Lý Duyên Trinh liền đến, khi tiến vào điện nhìn thấy Khương Viện nhất thời trong mắt sáng ngời, cười nói: "Ái phi trang phục lộng lẫy như vậy, là có chuyện tốt gì sao?"

Khương Viện giơ tay để nhóm cung nữ tất cả lui ra, đối Lý Duyên Trinh cười nói: "Bệ hạ đến đây, không phải là chuyện tốt lớn nhất sao?"

"Được." Lý Duyên Trinh cười cười, quay đầu lại cũng mệnh cho người hầu thái giám lui xuống, trong điện chỉ còn lại hai người bọn họ, hắn lôi kéo tay Khương Viện ngồi xuống, quét mắt nhìn món ngon đầy bàn, không khỏi vừa nhìn về phía nàng, "Quả thực không có chuyện gì muốn nói?"

Khương Viện trầm mặc trong nháy mắt, "Bệ hạ nếu đã hỏi như vậy, ngược lại thiếp cũng có chút lời muốn nói." Nàng nhìn về phía Lý Duyên Trinh, "Đêm hôm qua, lúc tình thế vạn phần hung hiểm bệ hạ kéo ta vào trong lòng, nô tì cả gan, muốn hỏi một câu khi đó bệ hạ đang suy nghĩ gì?"

Lý Duyên Trinh không khỏi bật cười, "Nghĩ thế nào lại muốn hỏi cái này?"

"… Đột nhiên có chút tò mò."

Lý Duyên Trinh lắc lắc đầu, "Lúc đó ngược lại cái gì cũng không nghĩ. Chính như Ái phi nói, tình thế hung hiểm, cũng không có thời gian nghĩ nhiều, ngươi lại bên cạnh trẫm, làm sao có thể để ngươi gặp nguy hiểm?"

Lần này Khương Viện trầm mặc một lúc lâu, mới nhẹ giọng mở miệng: "Hồi tưởng lại, nô tì vào cung đã gần một năm, bệ hạ ngài vẫn đối với nô tì ân sủng càng nhiều, tín nhiệm có thừa, nô tì… Thực sự không biết nên làm sao báo đáp…"

Lý Duyên Trinh nghe vậy nở nụ cười lên tiếng, "Ái phi nói chuyện thật ngốc, ngươi bồi bên cạnh trẫm là được rồi, còn dự định báo đáp thế nào?"

Tuy rằng thân là ngôi cửu ngũ, nhưng Lý Duyên Trinh chung quy mới đến nhược quán *(20 tuổi)* không lâu, giữa mặt mày thanh tú văn nhược, khi nở nụ cười càng hiện ra mấy phần khí tức thiếu niên, trong sáng rõ ràng thấu triệt. Khương Viện có chút thất thần, trong lòng tràn ngập chua xót dâng lên hơi có chút lệ ý,

nàng hoảng loạn vội vàng cúi đầu, lấy lại bình tĩnh, lại tiếp tục giương mắt nở nụ cười, tay nắm bầu rượu rót vào chén, "Vậy thì dùng chén rượu này đến biểu lộ tâm ý nô tì đi, nguyện đời đời kiếp kiếp đều có thể làm bạn bên bệ hạ."

Lý Duyên Trinh liếc nhìn chất lỏng trong suốt trong chén nhỏ, lại mang theo kỳ quái nhìn Khương Viện liếc mắt một cái, cuối cùng cười cười, nâng chén uống một hơi cạn sạch. Không thấy được Khương Viện rũ mắt xuống, nước mắt rơi làm ướt ống tay áo thêu kim, thấm nhòe một chút màu sắc u tối.

Còn có chính vụ chờ xử lý, Lý Duyên Trinh cũng không ở lâu, Khương Viện tiễn hắn ra điện, nhìn về ngự liễn ở nơi xa biến mất không còn tăm hơi trong tầm mắt một chút, tựa như thoát lực mà chậm rãi quỳ trên mặt đất, "Tiểu tử ngốc…" Nàng khẽ cười nghẹn ngào lên tiếng, từ trong tay áo lấy ra bình sứ mở ra, ngửa đầu đem tất cả viên thuốc nuốt xuống, trong mắt lại ôn nhu nhẹ nhàng hơn rất nhiều, "Ta đi trước ngươi một bước, chỉ mong kiếp sau có thể cùng ngươi đầu thai thành tỷ đệ, đem những thứ nợ ngươi trả lại hết cho ngươi, cẩn thận mà che chở ngươi bình an một đời…"

Khương Viện cúi người hướng xa xa chậm rãi dập đầu xuống, trán để trên mặt đất, yên tĩnh lại không một tia tiếng động, máu tươi dọc theo khóe môi nàng nhỏ trên nền đất lát đá xanh, đỏ sẫm đỏ sẫm.

Ngự liễn trên đường hồi cung chợt truyền ra một trận ho khan kịch liệt, ho đến tê tâm liệt phế, người hầu hốt hoảng mở mành che ra, thấy được một vũng máu lớn tràn khắp tấm thảm, Lý Duyên Trinh nhắm chặt hai mắt ngã xuống một bên, sắc mặt trắng bệch, bất tỉnh nhân sự.

Ngày hôm đó là hưu mộc, nhưng trong thành Trường An thân cư yếu chức bách quan đồng thời nhận được cấp lệnh, mệnh bọn họ bí mật vào cung, tổ chức đình nghị.

Đình nghị cùng lên triều bất đồng, là do Thái úy cùng Ngự Sử đại phu cùng nhau chủ trì, chỉ có quan viên trọng yếu trong triều mới có thể tham dự, thương thảo từ trước đến nay cũng là quốc sự khẩn yếu nhất, tại đình nghị sau khi ý kiến đạt thành nhất trí sẽ đem kết quả chuyển đến ngự tiền, giao cho hoàng đế phán quyết cuối cùng. Lần này thông báo đình nghị đến đột ngột lại đặc biệt cấp bách, bách quan không dám thất lễ, vội vàng đổi quan bào dồn dập chạy đến hoàng thành, đợi đến khi tiến vào trong điện, bọn họ mới ý thức được tình thế chỉ sợ so với trong tưởng tượng càng nghiêm trọng.

Sở thái úy ngồi ở phía trái, vẫn luôn cụp mắt thưởng thức chiết phiến trong tay, không ngẩng đầu liếc mắt nhìn qua bất luận người nào, mà Tô đại nhân ngồi ở bên phải bưng chén trà nhỏ, cũng là chậm chạp không mở miệng. Đám người Thượng thư thị lang Ngự Sử Trung Thừa trình diện hai mặt nhìn nhau, cũng không dám phát ra âm thanh, đành phải bất an cùng chờ đợi, trên đại điện rộng lớn gần như tĩnh mịch.

Rốt cục, Tô Thế Dự giơ tay lên một cái, tất cả nhóm cung nữ đều lui ra ngoài cũng đem cửa điện đóng chặt, y đứng dậy, nhìn quét qua mới mở miệng nói: "Vội vàng triệu tập chư vị đến đây, thực sự là vì chuyện quá khẩn cấp, chắc chắn trong lòng các ngươi cũng đã có chuẩn bị, chỉ là kính xin thứ cho ta nhiều lời một câu, hôm nay việc trong điện, từng chữ từng câu đều không thể tiết lộ ra ngoài."

Chúng thần cùng kêu lên đáp ứng.

Tô Thế Dự hơi dừng lại một chút, liếc nhìn Sở Minh Duẫn, hắn còn đang gập mở thanh chiết phiến đàn hương trong tay, tư thái hờ hững, không chút nào có ý muốn lên tiếng. Tô Thế Dự thu tầm mắt lại, thở dài tiếp tục nói: "Vừa rồi bệ hạ ở trong cung bị người hạ độc, đã lâm vào hôn mê, thái y mặc dù đã tận lực trị liệu, nhưng tình huống không khả quan."

Dù cho sớm có dự cảm không hay, mọi người cũng không ngờ tới sẽ là loại tin tức này, lúc này bùng nổ, Hình bộ Thượng Thư Lục Sĩ phản ứng càng kịch liệt, gấp giọng hỏi: "Ở trong cung bị người hạ độc?! Người nào lại dám bạo gan như thế, có bắt được hung thủ không?"

Những người khác dồn dập phụ họa: "Đêm qua ở hành cung gặp chuyện không may, hôm nay bệ hạ liền ở trong cung gặp bất trắc, Tô đại nhân, người trắng trợn lại không kiêng dè gan to bằng trời như vậy phải nghiêm trị a! Vẫn chưa truy xét được tung tích hung thủ sao?"

"Chư vị bình tĩnh, " Tô Thế Dự nói, "Việc điều tra rõ nguyên do sự việc tập nã hung phạm tự có cấm quân phụ trách, việc cấp bách của chúng ta là nên ứng đối ra sao với biến cố này. Chỉ sợ mấy ngày nay bệ hạ không thể lâm triều, làm sao mới có thể tránh triều cương bất ổn, không cho người có tâm thừa dịp khe hở mà vào, chư vị đại nhân có tính toán gì không?"

Mọi người nhìn nhau một cái, đều không quyết định chắc chắn được, dù sao mới vừa vặn biết được tin tức, hơn phân nửa còn đang tâm loạn như ma. Ngự Sử Trung Thừa đứng gần một chút mở miệng trước: "Không biết đại nhân ngài có tính toán gì không?"

Tô Thế Dự chống lại tầm mắt mọi người đồng loạt nhìn sang, cũng không nhún nhường, đạm thanh nói: "Theo ta thấy, cần phải che giấu tin tức bệ hạ hôn mê, tìm cớ tạm ngưng lên triều, đại sự nghị quyết lấy đình nghị làm chuẩn, các bộ hành sự lấy ổn thỏa làm trọng, gắng đạt tới cùng lúc bình thường không khác biệt lắm, để tránh khỏi lòng người rung động. Nếu có thể mê hoặc kẻ địch, khiến cho chúng không dám manh động là tốt nhất, nếu như có dị biến, cũng hi vọng chư vị hành sự cẩn thận, không thể tự tiện chủ trương."

"Ta tán thành ý nghĩ của Tô đại nhân." Lục Sĩ trực tiếp gật đầu.

Vị Ngự Sử Trung Thừa kia cũng nói: "Hạ quan cũng không có dị nghị."

Quan chức Tô đảng dồn dập tỏ rõ thái độ, đều là ủng hộ, người trong Sở đảng ngầm hiểu ý mà nhìn nhau liếc mắt một cái, cũng không lên tiếng. Quả nhiên, một thanh âm chậm rãi vang lên:

"Ta cảm thấy không thích hợp."

Tô Thế Dự ánh mắt hơi thu lại, quay đầu nhìn về phía Sở Minh Duẫn, đối phương vẫn như cũ thưởng thức chiết phiến, mi mắt buông xuống không thấy rõ thần sắc, y bất giác thả nhẹ ngữ khí, "Sở đại nhân cảm thấy nơi nào không thích hợp?"

"Nơi nào cũng không thỏa đáng." Sở Minh Duẫn diện vô biểu tình khẽ cười một tiếng, "Tô đại nhân cấp tốc

phong tỏa tin tức trong cung, người có thể sai khiến Khương Chiêu nghi hạ thủ lẽ nào lại không biết xảy ra chuyện gì, còn chờ ngươi đi thông báo?"

"Vậy Sở đại nhân nghĩ như thế nào?"

"Nếu hạ thủ, vậy nhất định là có mưu đồ. Ta thấy đây đúng là điềm báo bạo loạn, cần phải lập tức điều 50 ngàn tinh binh từ ngoài vào kinh thành, chuẩn bị đầy đủ quân nhu, để đúng lúc ứng đối."

"50 ngàn tinh binh?!" Có người thấp giọng kêu thành tiếng.

Sở Minh Duẫn mắt cũng không nhấc, hỏi Binh bộ Thượng thư Trịnh Nhiễm: "Trịnh đại nhân cảm thấy thế nào?"

"Hạ quan cảm thấy Sở đại nhân nói rất có lý." Trịnh Nhiễm lên tiếng đáp lời: "Chỉ việc từ hai ngày này đã có thể nhìn ra đối phương lòng muông dạ thú, rất rõ ràng, không thể không đề phòng!"

"Trịnh đại nhân luôn luôn hùa theo Sở đại nhân, ý của hắn e rằng hoàn toàn không đủ để làm người vui lòng phục tùng đi." Lục Sĩ cười lạnh nói.

Binh bộ Thị lang Hứa Dần cũng cười lạnh thành tiếng: "Lời này của Lục đại nhân mới kỳ quái, ý kiến của Binh bộ chúng ta cũng không đủ để tin, chẳng lẽ cái nhìn của Hình bộ ngươi lại có thể tin?" Lời hắn nói mang theo sự châm chọc, "Hơn nữa, Tô đại nhân còn chưa mở miệng, Tô đảng Lục đại nhân vội vã cướp nói cái gì đâu?"

"Ngươi —— "

"Các ngươi muốn làm ầm ĩ ở trên đình nghị sao?" Tô Thế Dự nhàn nhạt nói.

"… Thất lễ." Lục Sĩ lui về vị trí cũ. Hứa Dần mặt không đổi sắc hướng Tô Thế Dự cười cười, ngược lại cũng ngậm miệng lại.

Bầu không khí nhất thời có chút đông lạnh, Tô Thế Dự nhìn về phía Sở Minh Duẫn, khẽ thở dài nhẹ giọng nói, "Cho dù đúng như Sở đại nhân dự liệu, nhưng đối phương chưa có động tác, vi thần tự ý dẫn binh vào thành, trước chỉ sợ sẽ rước lấy hiềm nghi, trái lại cho đối phương mượn cớ phát động."

Sở Minh Duẫn trầm thấp nở nụ cười, "Tô đại nhân đến tột cùng là sợ lạc nhân khẩu thực*, hay là đang sợ trong triều có người binh quyền quá lớn?"

**chỉ việc làm không được chu toàn, để lại chỗ hở cho kẻ khác công kích.*

Lời này ý chỉ hết sức rõ ràng, thần tử ở đây trong lòng đều là căng thẳng, trong điện triệt để yên tĩnh lại.

Tô Thế Dự trầm mặc chốc lát, chậm thanh nói: "Mỗi bên đều có một ý kiến riêng chung quy không có cách nào thành sự, chi bằng quyết định bằng điều hòa, ngươi ta mỗi bên đều thối lui một bước…"

"Không có mỗi bên thối lui một bước." Sở Minh Duẫn ngắt lời y, "50 ngàn tinh binh này ta cũng không phải thuận miệng nói, một người đều không thể thiếu. Hơn nữa Tô đại nhân muốn điều hòa như thế nào? Muốn làm bộ vô sự lại không lý do điều binh vào kinh, điều binh vào kinh vậy còn ai sẽ cảm thấy trong triều an ổn, bỏ một lấy một, ta chỉ hỏi ngươi có đồng ý hay không?"

Tô Thế Dự mâu sắc thâm trầm, lặng lẽ không nói.

Bỗng nhiên 'Ba' một tiếng vang nhỏ, Sở Minh Duẫn một phen khép lại thanh chiết phiến đàn hương, rốt cục giương mắt, nhìn về phía Tô Thế Dự, con ngươi sâu đậm như biển. Hắn đứng lên, hồn nhiên không để ý ánh mắt của chúng thần khắp đại điện, chậm rãi đi về phía Tô Thế Dự.

Tô Thế Dự hơi nhíu lông mày, đứng tại chỗ không nhúc nhích. Sở Minh Duẫn liền dừng bước trước người y, hơi nghiêng người dựa sát vào bên tai y, dường như nhẹ nhàng mà thở dài, khí tức ấm áp như có như không theo tiếng nói phất qua: "Bộ dạng hiện tại bây giờ của ngươi, thật đúng là có chút không đáng yêu a."

Tô Thế Dự ngẩn ra, Sở Minh Duẫn liền nghiêng đầu liếc mắt nhìn y, tiếp đó xoay người ra ngoài.

Người bên ngoài không nghe được thì thầm, chỉ là nhìn thấy Sở Minh Duẫn muốn đi, Hứa Dần trái lại cuống lên, vội lên tiếng nói: "Sở đại nhân, ngài sao lại đi như thế, kết quả này còn chưa được định xuống đâu!"

Sở Minh Duẫn bước ra cửa điện, cũng không quay đầu lại, "Ta sẽ không thay đổi chủ ý, không có gì tốt để thương thảo."

Bọn họ không hẹn mà cùng nhìn về phía Tô Thế Dự, Tô Thế Dự phục hồi tinh thần lại, không thể làm gì khác hơn là thở dài.

Vừa về tới trong phủ, Tô Bạch liền tiến lên đón, nhỏ giọng: "Công tử, vị Linh Lung cô nương ngài mang về kia thừa dịp ngài không ở đây đi đến thư phòng, thuộc hạ đã sớm dựa theo lời ngài dặn dò thu thập xong, thứ nàng nhìn thấy đều là công văn giả, quả nhiên như ngài sở liệu, nàng đang cùng người bí mật thông tin."

Tô Thế Dự gật gật đầu, "Men theo con đường này tiếp tục điều tra, cẩn thận đừng để người phát giác."

"Biết được, đều rất bí mật!"

Tô Thế Dự nở nụ cười, nhìn về phía hắn, "Đồ nói ngươi chuẩn bị đâu?"

"Đã tốt lắm." Tô Bạch đưa lên một cái hộp hương mộc nhỏ.

Tô Bạch hồi bẩm xong liền tự giác lui ra, hắn trở lại trong thư phòng, một lát sau tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, thiếu nữ bạch sam bưng khay đi vào, có chút không dám nhìn y, cúi đầu ngượng ngùng nở nụ cười, "Đại nhân."

Tô Thế Dự gác bút lại, đạm thanh cười nói: "Ở đã quen chưa?"

Linh Lung gật gật đầu, "Rất tốt." Nàng đi tới phụ cận, "Nô* nguyên bản trước kia đã muốn gặp đại nhân, chỉ là đại nhân ngài vội vàng ra ngoài…"

**Lời tự xưng của con gái, thường thấy trong văn Bạch Thoại thời kì đầu*

"Ngươi thích bạch y?" Tô Thế Dự bỗng nhiên mở miệng hỏi, Linh Lung hơi sững sờ, không rõ vì sao mà nhìn y. Tô Thế Dự hiểu rõ, cười nói: "Không cần cố ý nghênh hợp sở thích như vậy."

Trong lời này có chuyện, Linh Lung rõ ràng ngẩn ra, mở miệng đang muốn nói cái gì đó, lại nghe y ôn thanh nói: "Đừng nhúc nhích."

Linh Lung thân thể cứng ngắc, không hề động đậy mà nhìn Tô Thế Dự mở ra hộp gỗ nhỏ trong tay, lấy ra cây ngân trâm khảm hồng ngọc, xanh ngọc oánh nhuận. Tô Thế Dự hơi xích lại gần, dường như đang quan sát suy tư, Linh Lung không dám ngẩng đầu nhìn biểu tình của y, trong tầm nhìn chỉ là vạt áo nho bạch thêu chỉ bạc, chóp mũi ngửi thấy khí tức an thần hương, thân thể cứng ngắc đến càng lợi hại hơn, "Đại nhân…"

Xúc cảm man mát trượt vào trong tóc, nàng nhìn thấy Tô Thế Dự lui ra, ngắm chính mình nói: "Ngược lại thật là vừa vặn, nếu so với bạch sắc lúc đầu càng tôn ngươi lên một ít."

Linh Lung đỏ ửng mặt, "Đa tạ Đại nhân." Nói xong không nhịn được lại cúi đầu xuống, lúc này mới nhìn đến khay trong tay còn chưa thả xuống, vội hỏi: "Đúng rồi, nô làm chút điểm tâm, đại nhân nguyện ý nếm thử sao?"

"Xin lỗi, ta không dùng bữa ở thư phòng…" Lời nói đến một nửa, Tô Thế Dự bỗng nhiên nhớ tới cái gì, không khỏi lắc đầu nở nụ cười, "Mà thôi, đã sớm phá lệ, ngươi để xuống đi."

Linh Lung theo lời buông điểm tâm xuống, cẩn thận quan sát y, không nhịn được hỏi: "Đại nhân là nhớ đến người nào sao?"

"Quả thật là nhớ đến một người." Tô Thế Dự nói.

"Đại nhân cười đến đẹp mắt như vậy, cùng trước đây không giống nhau lắm." Linh Lung cắn cắn môi dưới, cười giỡn nói: "Chẳng lẽ là nhớ đến người trong lòng?"

Tô Thế Dự nghe vậy hơi dừng lại một chút, ngược lại cười cười, "Đúng vậy."

Linh Lung không ngờ có thể nghe được trả lời như vậy, nhất thời hơi ngưng lại, lông mi run rẩy, tựa hồ có chút thất vọng, thấp giọng nói: "Có thể trở thành người trong lòng đại nhân, thực sự là có phúc lớn, nàng nhất định cũng là một mỹ nhân dịu dàng đi."

"Mỹ đúng là vô cùng mỹ, còn dịu dàng…" Tô Thế Dự hiếm thấy mà trầm mặc một lúc lâu, thời điểm lại mở miệng trong giọng nói dẫn theo vi diệu khó tả, "… Ngược lại một chút cũng không dính dáng đến hắn."

Editor sân si: Á, bạn Dự thật đúng là…..nghĩ một đằng nói một nẻo nha, lại còn bảo chồng bạn vô cùng đẹp ^.^

Sở Minh Duẫn không chút nào dịu dàng đang dựa vào trên ghế, mặt không thay đổi nhìn Ngự Sử Trung Thừa.

Bởi vì Sở Minh Duẫn tự ý rời đi, đình nghị đành phải sống chết mặc bay, Ngự Sử Trung Thừa đối với hắn lòng mang bất mãn, nhưng dù sao cũng phụng lệnh Tô Thế Dự đến đây, liền giải quyết việc chung mà mở miệng: "Hạ quan phụng mệnh chuyển đạt, đại nhân chúng ta sau khi đắn đo suy nghĩ đồng ý với ý kiến của Sở đại nhân, chỉ là có hai điều kiện, vẫn hi vọng ngài có thể đáp ứng." Hắn dừng một chút, thấy Sở Minh Duẫn không nói, liền tiếp tục nói: "Một trong số đó, dù như thế nào, đều thỉnh Sở đại nhân đối với việc bệ hạ hôn mê bảo mật; thứ hai, 50 ngàn tinh binh điều đi lựa chọn và bổ nhiệm tướng lĩnh chuyện này từ ngài quyết đoán, người khác sẽ không nhúng tay, nhưng bọn hắn không được vào trú trong thành Trường An. Ý Sở đại nhân như thế nào?"

Sở Minh Duẫn thờ ơ thu tầm mắt lại, "Có thể."

Ngoài ý muốn sảng khoái, Ngự Sử Trung Thừa trong lòng kinh ngạc, nhưng chính là cầu cũng không được, cũng tiết kiệm nói nhiều với hắn, trực tiếp liền cáo từ rời đi. Ngự Sử Trung Thừa kia chân trước vừa rời đi, Tần Chiêu liền đẩy cửa mà vào.

"Sư ca, đã đem thương hàng ra vào trong kinh giới hạn lục soát mở rộng lớn trong vòng nửa năm, vẫn không tra được có liên quan đến hỏa dược, sau khi Công bộ Thượng thư Nhạc Vũ Hiên nhậm chức, ngay cả vận tải đường thuỷ âm thầm buôn bán đều ngăn chặn, không có bất cứ dị thường nào."

"Không tra được?" Sở Minh Duẫn hơi nhíu mày, bỗng trầm ngâm, "Hỏa dược, âm thầm buôn bán, Công bộ Thượng thư… Đàm Kính?"

"Đàm Kính? Tiền nhiệm Công bộ Thượng thư sớm đã bị xử tử kia?" Tần Chiêu hỏi.

"Ah, ta ngược lại thật ra sơ sót, " Sở Minh Duẫn một tay để dưới cằm, "Ngươi đi thăm dò một chút, lúc trước Đàm Kính vận chuyển đến một kho hỏa dược kia, sau đó đã xử lý như thế nào."

"Vâng." Tần Chiêu đáp một tiếng, giương mắt nhìn sư ca thần sắc lạnh nhạt đang rũ mắt suy nghĩ cái gì, hắn nhớ tới vừa rồi mới ngoài cửa nghe được Ngự Sử Trung Thừa nói, rõ ràng chiếm được kết quả mong muốn, nhưng không thấy Sở Minh Duẫn có nửa điểm vui vẻ. Tâm tư Tần Chiêu xoay chuyển một cái, không nhịn được trực bạch mở miệng: "Mỹ nhân Tô Thế Dự mới vừa được ban, khẳng định ở trong phủ bồi tiếp, mới sẽ không tự mình qua đây, nói không chừng qua không bao lâu nữa, Tô gia sẽ có thêm một tiểu công tử…"

Sở Minh Duẫn giương mắt nhìn chằm chằm hắn, Tần Chiêu co quắp nghiêm mặt đem câu nói kế tiếp nuốt trở vào.

Lặng im trong nháy mắt, Sở Minh Duẫn thấp giọng cười cười, "Ta ngược lại không lo lắng cái kia. Thế Dự là một cục đầu đá, coi như vũ cơ kia thoát hết đứng trước mặt y, y cũng sẽ không nghĩ nhiều thêm cái gì."

"Ngươi thoát sạch đứng trước mắt y chỉ sợ cũng giống nhau." Tần Chiêu nhịn không được giội nước lạnh.

"Vậy cũng không nhất định, " Sở Minh Duẫn hơi nghiêng đầu, suy nghĩ một chút nói: "Y sẽ cảm thấy ta quả nhiên có bệnh."

76. Chương 76

Ước chừng qua hai ngày, Lý Duyên Trinh như trước không có chút dấu hiệu nào muốn chuyển tỉnh, các thái y gấp đến độ xoay quanh, tất cả đều thúc thủ vô sách. Tại Tô Thế Dự ra hiệu xuống, trong cung phái người đến phủ Thái úy thỉnh y thánh Đỗ Việt xuất thủ cứu giúp. Sở Minh Duẫn hữu tâm tạm lưu lại một mạng Lý Duyên Trinh, đáp ứng tùy ý, liền do Tần Chiêu bồi Đỗ Việt vào cung.

Chỉ là Tần Chiêu cũng không nghĩ tới, Đỗ Việt sau khi bắt mạch, lại lộ vẻ mặt khó xử mà lắc lắc đầu với hắn.

"Ngươi cũng cứu không được?" Tần Chiêu đem Đỗ Việt kéo đến một chỗ không người dưới hành lang.

Đỗ Việt cúi đầu nhìn chằm chằm mũi chân của mình, tựa như lúng túng mở miệng: "… Ta không biết."

Tần Chiêu sững sờ, không hiểu đây là ý gì.

"Trong cơ thể hắn hỗn hợp vài loại kịch độc, có một hai loại ta không xác định, cũng có thể cứu, thế nhưng ta…" Đỗ Việt tay nắm chặt vạt áo mình, nửa ngày mới thấp giọng nói: "… Ta sợ."

Y cực sợ loại cảm giác đó, máu tươi nóng bỏng trở nên lạnh lẽo, người một khắc trước còn siết chặt góc áo y, một khắc tiếp theo lại xụi lơ chết cứng, tốc độ nhanh đến mức y thậm chí còn phản ứng không kịp nữa, lại chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt kia dưới ánh trăng trợn trừng hai mắt, chết không nhắm mắt mà nhìn về phía Trường An.

Y không có mặt mũi cùng Tần Chiêu nói, đêm ấy đột nhiên xông ra một nữ tử, không phải y lần đầu tiên đối mặt với thi thể, nhưng là bệnh nhân thứ nhất chân chính trên ý nghĩa của y; càng không có mặt mũi thẳng thắn, chính mình đêm đó thật ra là bị giật mình, sau đó bỗng nhiên ý thức được y trước đây chỉ giúp sư phụ làm trợ thủ trị một ít thương tổn ốm vặt, bây giờ là vùi trong dược lư cả ngày điều phối thảo dược, căn bản không có chân chính một mình đối mặt qua cái gì.

Đỗ Việt kỳ thực cũng rõ ràng, chính mình vẫn luôn được bảo vệ rất tốt, ở Kim Lăng trong nhà có cha mẹ, ở Thương Ngô sơn có sư phụ, đến Trường An, còn có biểu ca, có họ Sở, có Tần Chiêu, tất cả mọi người giúp y đem tất cả xử lý tốt lắm, y chỉ thu thập ở bên cạnh nhìn một chút, yên tâm thoải mái mà tiếp thu là tốt rồi.

Nhưng là…

"… Ta đã đến lễ đội mũ rồi (*20 tuổi)*, nương mấy ngày trước viết thư nói ta đã là người lớn, ta còn luôn như vậy, có phải là rất vô dụng không Tần Chiêu?" Đỗ Việt thanh âm rất thấp, Tần Chiêu phải vô cùng chăm chú mới có thể nghe được.

Tần Chiêu bật thốt lên: "Không phải."

Đỗ Việt chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn hắn, trong mắt tràn đầy hoảng sợ cùng bất an.

Tần Chiêu nhìn thấy đau lòng, miệng lại vụng về hồi lâu sau cũng kiếm không ra một câu an ủi, liền nghiêm túc nhìn y lắc lắc đầu, "Ta không cảm thấy vậy."

"… Thế nhưng ta thật sợ, " Đỗ Việt cau mày, "Nếu như hắn lại chết dưới tay ta, ta liền thật… Ta đời này cũng không muốn tiếp tục học y, cũng không muốn tiếp tục chạm vào thứ gì có liên quan đến nghề y bất luận là đồ vật gì."

Tần Chiêu quay đầu hướng trong điện nhìn lại một cái, tầm mắt bị một phiến bình phong cẩm tú ngăn cách, sau tấm bình phong là Lý Duyên Trinh đang yên tĩnh nằm đó. Người hoàng đế này ngược lại cũng thật đáng thương, sớm đã không có quan hệ huyết thống, mấy vị nương nương trong hậu cung lại vì hắn chuyên sủng Khương Viện mà dần dần xa lánh, lại bởi vì Tô Thế Dự phong tỏa tiếng gió, chỉ coi là bệ hạ bị bệnh nên ngủ dài, lần lượt thăm viếng căn dặn một phen chính là làm trọn bản phận, trước mắt Lý Duyên Trinh gần như hôn mê, đợi trước giường cũng chỉ có mấy cái thái y cung nữ.

Tần Chiêu tuy có chút thương hại hắn, nhưng nhìn dáng dấp kia của Đỗ Việt, không nhịn được nói: "Ngươi không muốn cứu, ta liền mang ngươi trở về, ta thay ngươi nói với sư ca."

Nói xong liền kéo y đi, Đỗ Việt lại không hề động đậy mà đứng ở chỗ cũ, chau mày.

Tần Chiêu chần chờ một chút, cẩn thận đưa tay đặt lên bả vai y, tận lực ôn hòa âm thanh hỏi: "Không muốn đi?"

"Ta…" Đỗ Việt há miệng, lại đầy mặt xoắn xuýt nhưng không nói đoạn sau.

"Vậy thì thử xem đi, có sư ca ở đây, còn có ta, không cứu được cũng không có chuyện gì." Tần Chiêu nói xong mới phát giác nói sai, lại vội vàng bổ sung: "Ngươi là đồ đệ duy nhất của Diệp sư phó."

Ngươi là đệ tử duy nhất của y thánh.

Câu nói này nện ở trong tai Đỗ Việt đánh đến chấn động, cảm xúc rối như tơ vò biến hết sạch. Duy nhất, chính là chỉ có y, được mời tới, cũng là y, trừ y ra không người nào khác có thể làm được.

Y trầm xuống bất an nóng nảy trong lòng, nặng nề gật gật đầu, lại tiếp tục nhìn Tần Chiêu hỏi: "… Ngươi một lát nữa trở về phủ sao?"

Y thẳng tắp nhìn sang, trong mắt tựa như có vẻ chờ mong, Tần Chiêu trong lòng hơi động, bật thốt lên: "Ta ở ngoài điện cùng ngươi."

"Được!" Đỗ Việt tươi cười rạng rỡ, một phát bắt được tay Tần Chiêu đặt trên vai y, "Huynh đệ tốt!"

Tần Chiêu cảm thấy lòng bàn tay nóng đến có chút không biết làm sao, nghe vậy ánh mắt đột nhiên buồn bã, "Ta không muốn…"

"Không muốn cái gì?" Đỗ Việt lôi kéo hắn trở về, quay đầu nhìn tới.

Tần Chiêu dừng lại trước cửa điện, kìm lòng không đậu đúng lúc miễn cưỡng áp lời nói trở về đáy lòng, nhìn Đỗ Việt nói: "… Ta không muốn làm khó dễ ngươi, ta chờ ngươi."

"Là rất khó xử, bất quá tuy rằng ngươi nói không cảm thấy như vậy, nhưng ta đều ngại chính mình vô dụng, cũng không thể như ông già nghĩ trốn đi?" Đỗ Việt gãi đầu một cái, hướng trong điện liếc mắt nhìn, "Tần Chiêu, ngươi không cần luôn đứng chờ ở đây, lúc ta đi ra có thể nhìn thấy ngươi là được." Y đối Tần Chiêu cười cười, quay người hít sâu một hơi, đi vào tẩm điện, cung nữ lập tức đem cửa điện đóng lại.

Tần Chiêu rũ mắt xuống, âm thầm ở ngoài điện đứng thành một pho tượng đá.

Ánh đèn đốt lên lại tắt, một đêm lại một ngày, chỉ có nhóm cung nữ lấy thuốc thay nước vội vàng ra vào, Đỗ Việt thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn, mỗi lần đều có thể nhìn thấy thân ảnh thẳng tắp đứng trước cửa

điện, không để ý tới tư vị tế phẩm trong lòng, lại chuyên tâm vùi đầu vào việc thi châm.

Thẳng đến buổi tối ngày hôm sau, Tần Chiêu bỗng nhiên nghe thấy trong điện một trận huyên náo, ngay sau đó cửa điện liền bị người đẩy ra, bóng người màu xanh nhào ra vô cùng hưng phấn trực tiếp ôm lấy hắn, "Tần Chiêu, tỉnh rồi! Tỉnh rồi! Ta làm xong, hắn đã tỉnh lại!"

Tần Chiêu hơi cứng đờ, ngược lại ôm lấy y, ánh mắt nhu hòa, "Ừm."

Bên trong tẩm điện, Lý Duyên Trinh rốt cục thức tỉnh, sắc mặt hắn vẫn hiện ra suy yếu tái nhợt, nhãn thần trống rỗng nhìn chăm chú trướng đỉnh một lúc lâu, bỗng nhiên nhẹ giọng hỏi: "Khương Chiêu nghi đâu?"

"Hồi bẩm bệ hạ, Khương Chiêu nghi ngay thời điểm mưu hại ngài đã sợ tội tự sát."

Lý Duyên Trinh trầm mặc trong chốc lát, nhắm mắt lại thở dài một cái, dường như cực kỳ mệt mỏi, lại phân phó nói: "Thôi, theo nghi lễ hảo hảo an táng nàng đi."

Tin tức bệ hạ tỉnh lại suốt đêm truyền đến Tô gia, Tô Thế Dự cuối cùng cũng coi như an tâm xuống, gật đầu cám ơn cung nhân đã truyền lời tới.

Thời điểm Linh Lung ôm cầm phổ *(đàn)* từ giữa phòng đi ra nhìn thấy cung nhân cung kính rời đi, kỳ quái nói: "Đại nhân còn có chính vụ phải bận rộn?"

Nàng không mặc bạch thường *(váy trắng)* nữa, đổi lại một bộ y phục sắc đỏ, trên mái tóc đen như mây kia cài chính là cây ngân trâm hồng ngọc, tôn lên nét tươi đẹp động nhân.

"Một chút việc vặt thôi." Tô Thế Dự tiếp nhận cầm phổ lật xem, một tay khác đặt trên mộc đàn thử âm luật, giai điệu lưỡng lự mờ mịt quanh quẩn vang lên.

Linh Lung ngồi bên cạnh y, bộ dạng phục tùng nhập thần lắng nghe.

Tô Thế Dự thả xuống cầm phổ trầm ngâm giây lát, bỗng nhiên cười nói: "Cái này cũng làm cho ta nghĩ tới một thủ khúc khác." Dứt lời ngón tay vừa chuyển, dây thanh cầm khẽ run, làn điệu dân gian ôn nhuyễn như gợn sóng chậm rãi đẩy ra.

Khúc nhạc dạo vừa mới vang lên, ánh mắt Linh Lung phút chốc sáng một cái, "Đây là điệu hát ru hài tử ngủ của Lâm An!" Nàng hơi nhắm mắt, theo tiếng đàn hừ nhẹ, giọng nói nhẹ nhàng ôn nhu.

Tô Thế Dự nhạy bén từ trong ngữ khí vui mừng của nàng phát giác ra một tia hoài niệm, nghiêng đầu lẳng lặng mà nhìn nàng chốc lát, nhẹ giọng mở miệng: "Ngươi biết thủ khúc này?"

Y nhìn thấy Linh Lung hơi dừng lại một chút, lập tức mở mắt ra cười cười, nói: "Nô ngẫu nhiên nghe được, liền nhớ kỹ. Đại nhân ngài làm sao mà biết được thủ khúc này?"

"Mẫu thân ta là người Lâm An, khi còn bé được nghe nàng xướng qua, sau đó liền dạy ta khúc đàn." Tô Thế Dự ôm cầm phổ đứng dậy, đối với nàng cười nói: "Sắc trời đã tối, ta cũng không quấy rầy nữa, ngươi nghỉ ngơi sớm chút."

Linh Lung sững sờ, cùng y đứng lên, không có dấu hiệu nào đưa tay liền kéo ống tay áo y lại, cúi đầu nhẹ giọng nói: "Nếu sắc trời đã tối, bên ngoài sương hàn lại dày, đại nhân hà tất khổ cực trở lại, không bằng lưu lại đi."

Tô Thế Dự kinh ngạc nhìn nàng một cái, lắc đầu cười khẽ: "Ngươi biết rõ ta đã có người trong lòng."

"Nhưng mà người trong lòng đại nhân cũng không ở bên cạnh, không phải sao?" Linh Lung nói, "Đại nhân xuất thân như vậy, tam thê tứ thiếp cũng không phải là bất thường, huống hồ nô không còn ước mong gì khác, chỉ nguyện chân thành phụng dưỡng đại nhân."

"Không ở bên người, nhưng ở trong lòng." Tô Thế Dự cười nói, "Tình ý của ngươi lần này ta tâm lĩnh."

Linh Lung chậm rãi buông ống tay áo y ra, tựa như tự giễu cười nói: "Đại nhân hà tất giải thích này đó, xét đến cùng, bất quá là ghét bỏ thân phận vũ cơ thấp kém của nô, sợ làm bẩn thân phận ngài đi."

Tô Thế Dự bất đắc dĩ thở dài, xoay người đối diện nàng, "Ta cũng chưa từng xem nhẹ ngươi, ngươi cần gì phải xem mình là lấy sắc thị nhân, tự coi nhẹ mình."

Linh Lung bình tĩnh liếc mắt nhìn y, chợt tiến lên ôm lấy y, hai má dán lên lồng ngực ấm áp, tay vẫn chưa có động lác lại đúng lúc bị Tô Thế Dự nắm chặtt cổ tay, khí lực không nặng, lại làm người không động đậy được. Nàng dừng trong nháy mắt, liền lui về, Tô Thế Dự tùy theo buông lỏng tay ra, Linh Lung cúi đầu vuốt ve cổ tay mình, cười khổ một tiếng: "Là nô mạo phạm, kính xin đại nhân thứ tội."

"Không có gì, nghỉ sớm một chút đi." Tô Thế Dự cười nhạt, cất bước rời đi, y đi tới trước cửa chợt nghĩ tới điều gì, quay đầu lại, "Đúng rồi."

Linh Lung ngẩng đầu nhìn về phía y.

"Bộ đồ này rất thích hợp với ngươi."

Nàng đối diện y trông thấy cái nhìn này tràn đầy ý cười, trong lòng Linh Lung vô cớ khẽ động, ngơ ngác đứng tại chỗ nhìn Tô Thế Dự rời đi, một hồi lâu sau, nàng mới trở lại trước bàn trang điểm ngồi xuống, tay dò vào trong tay áo rút ra một cây chủy thủ, phong mang sắc bén. Linh Lung nhìn dao găm, lại sững sờ ngẩng mặt lên, chợt nhìn thấy chính mình trong gương đồng mang theo ý cười, nàng mím môi cong lên, lại tiếp tục sờ sờ trâm gài tóc trên đầu, nửa ngày, không nhịn được khẽ cười thành tiếng, đem dao găm đặt lại

trong ngăn kéo.

Còn có chút thời gian, tạm thời không nóng vội, thứ cho nàng chờ một chút, đợi thêm một chút nữa.

Ngoài cửa sổ bỗng nhiên bắt đầu mưa, dầy đặc đánh dưới mái hiên.

Tô Thế Dự liếc mắt nhìn ra ngoài, dưới hành lang đèn đuốc chập chờn, chiếu ra dưới bóng đêm gió thổi mưa rơi, y thu tầm mắt lại, tiếp tục đối Tô Bạch phân phó nói: "Nàng là người Lâm An, điều tra manh mối này sẽ nhanh hơn, phái thêm nhiều người đi điều tra."

Tiếng mưa rơi dần dần lớn lên, kích khởi khí tức cỏ cây bùn đất, tích ra một vũng nước trên con đường lát đá xanh đến cung điện, bên trong Kiến Chương cung đèn đuốc mơ hồ. Đêm chìm như mực, tiếng sấm ầm ầm, đột nhiên nổ vang, giữa màn trời đen kịt chẻ ra một đạo ánh sáng thiêu bạch, bạch quang tiếp theo khiến cung điện rộng lớn ầm ầm sụp đổ, sụp đổ.

Sấm vang chớp giật, mưa to như thác.

Có người bung dù đứng nhìn trong bóng tối, thấy thế hài lòng quay người rời đi, giẫm lên tiếng thét chói tai của đám cung nhân từng bước một đi xa, nước mưa dọc theo chiếc dù chảy xuống, tích trên đầu vai, rơi vào trong thời tiết mùa đông lạnh lẽo đến tận xương.

Hôm sau trời vừa sáng, vì an ổn triều cục, Lý Duyên Trinh cường ngạnh chống đỡ bệnh thể thượng triều.

Trên triều chính có Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự, kì thực cũng không có gì cần hắn lại thương nghị quyết đoán, Lý Duyên Trinh đơn giản hỏi ý một phen, liền chuẩn bị tan triều, không ngờ Công bộ Thượng thư Nhạc Vũ Hiên bỗng nhiên ra khỏi hàng, chắp tay nói:

"Khởi bẩm bệ hạ, vi thần có chuyện quan trọng bẩm tấu lên."

"Ái khanh cứ nói không sao cả."

Nhạc Vũ Hiên ngồi dậy, trầm giọng nói: "Đêm qua đột nhiên rơi xuống mưa to, dẫn đến điện Ngọc đường ở trong Kiến Chương cung đột nhiên sụp đổ, tử thương mười mấy cung nhân."

Lý Duyên Trinh gật gật đầu, than thở: "Đáng tiếc, xử lý thỏa đáng đi."

"Đây cũng không phải là chuyện quan trọng thần muốn nói, kính xin bệ hạ nghe thần nói tỉ mỉ." Nhạc Vũ Hiên nói, "Đêm qua tuy là một đợt mưa nặng hạt, nhưng vẫn chưa tới mức có thể làm sụp đổ cung thất, hơn nữa cung điện rộng lớn như thế lẽ nào lại yếu ớt như vậy? Thần trong lòng nghi hoặc, liền tỉ mỉ dò xét một phen, quả nhiên phát hiện điện Ngọc Đường rõ ràng có dấu vết ăn bớt nguyên vật liệu, tất nhiên là lúc trước có người nhân cơ hội tham ô vơ vét của cải, làm việc qua loa. Mặt khác thỉnh bệ hạ suy nghĩ một

chút, nếu lúc kiến tạo có vấn đề, lẽ nào sẽ chỉ có nơi này xảy ra vấn đề sao?"

Không cần nói cũng biết. Chúng thần thấp giọng nghị luận, gật đầu liên tục.

Nhạc Vũ Hiên quét nhìn một vòng, tiếp tục nói: "Theo thần nhìn thấy, năm đó giám sát xây dựng Kiến Chương cung với Kha Vu đại nhân có hiềm nghi nặng nhất. Vu đại nhân đối với việc xây dựng này có thể nói là toàn quyền nắm giữ, huống hồ khi Kiến Chương cung làm xong, hắn lập tức điều nhiệm *(thuyên chuyển công tác)* rời kinh thành, khó tránh khỏi có nghi ngờ sợ tội bỏ trốn."

Lý Duyên Trinh vẫn còn suy nghĩ bất định, lúc này Ngự Sử Nghiêm Diệp cũng đứng dậy, "Thần cũng có sự tình muốn tấu."

"Ái khanh mời nói."

"Thần cả gan, kết tội Vu đại nhân nhận hối lộ, kết bè kết cánh! Trước tiên miễn nói đến việc Nhạc đại nhân đề cập, riêng trong tay thần cũng nắm giữ rất nhiều chứng cứ phạm tội của Vu đại nhân, tiền tham ô con số kinh người, quan trọng nhất là, " Nghiêm Diệp dừng một chút, "Thần dám khẳng định Vu đại nhân là vì người khác trắng trợn vơ vét của cải, thế lực sau lưng rắc rối khó gỡ, chỉ sợ là liên quan đến rất nhiều người."

Lời vừa nói ra, vài tên quan lại không khỏi hơi biến sắc. Sở Minh Duẫn thần sắc tự nhiên, hơi nhíu đuôi lông mày.

Mà Tô Thế Dự cũng không khỏi nhìn Nghiêm Diệp nhiều hơn một cái, cảm thấy có chút kỳ quái. Chư vị Ngự Sử muốn kết tội quan lại, tự nhiên có thể thẳng bẩm báo bệ hạ, nhưng trên thực tế tất cả sổ con muốn bẩm tấu trước tiên đều phải giao cho Tô Thế Dự thẩm duyệt, đã trở thành quy củ ngầm hiểu của Ngự Sử đài, mà Nghiêm Diệp người này am hiểu sâu đạo nịnh hót lấy lòng, làm sao sẽ đột nhiên tự ý bẩm báo?

"Thần cho là Nghiêm đại nhân nói có lý." Nhạc Vũ Hiên tiếp nối nói, "Vu đại nhân dù sao chỉ là một viên quan giám sát công sự, chức vị cũng không cao lắm, nếu như không phải sau lưng có người chống đỡ, chỉ sợ là không dám lớn mật như thế. Bệ hạ, Kiến Chương cung là vì ngài mà xây, ăn bớt nguyên vật liệu qua loa cho xong, đây không thể nghi ngờ là đem an nguy của ngài không để ý, lại giống như có liên lụy đến việc lần này, phải chú trọng!"

"Ái khanh nói rất có lý." Lý Duyên Trinh suy nghĩ chốc lát, nhìn về phía Tô Thế Dự, "Đã như vậy, liền khổ cực Tô ái khanh nhanh chóng điều tra rõ, xử trí chặt chẽ đi."

"Thần lĩnh mệnh."

"Sư ca, đã có ba người bị Ngự Sử đài mang đi thẩm vấn, e rằng không lâu nữa sẽ tra ra ngươi." Tần Chiêu ngữ khí có chút nghiêm nghị.

"Nào chỉ có e rằng, đây rõ ràng là hướng về phía ta." Sở Minh Duẫn mạn bất kinh tâm nói, "Một tên tiểu quan đã rời kinh từ lâu tính là gì, bất quá chỉ là lời dẫn thêu dệt, muốn lật đổ ta mới là chính đề."

Tần Chiêu có chút lo lắng, "Chúng ta không thể ngồi chờ chết."

Sở Minh Duẫn câu lên một tia ý cười lạnh nhạt, bỗng nhiên nói: "Chuyện Đàm Kính hỏa dược ngươi điều tra thế nào rồi?"

Tần Chiêu không biết hắn vì sao hỏi cái này, nhưng cũng thành thật đáp: "Ngoại trừ đơn hàng lớn của chúng ta, Đàm Kính lợi dụng chức vụ còn có nơi dự trữ khác, những hỏa dược này cuối cùng sưu tra ra được đã chuyển giao cho bộ binh, mỗi khắc đều đăng ký trong danh sách, không có vấn đề."

"Đàm Kính cùng Nhạc Vũ Hiên, hai vị Công bộ Thượng thư, thời điểm chuyển giao chức vụ giữa bọn họ, làm sao ngươi biết sẽ không có sơ hở? Bộ binh bắt được phân lượng, lại còn không phải là hắn cấp?" Sở Minh Duẫn chậm thanh nói, "Lúc trước vụ án Đàm Kính ta liền cảm thấy có chút không đúng, bây giờ xem ra, bản thân Đàm Kính hắn chỉ là quân cờ bị vứt bỏ."

Tần Chiêu tỉnh ngộ, "Nhạc Vũ Hiên có vấn đề?"

"Thừa dịp bọn họ công kích ta, chẳng lẽ không phải là cơ hội tốt để ta phản kích?" Sở Minh Duẫn ý cười dần sâu, trong mắt lại không một tia nhiệt độ, "Người một khi đắc ý, liền khó tránh khỏi quên mất chính mình là ai. Ngươi bây giờ lập tức đi thăm dò, tuyệt đối phải đem người kia triệt để bắt tới."

"Vâng, ta đây liền đi điều tra Nhạc Vũ Hiên." Tần Chiêu nói rồi đi ra ngoài.

Sở Minh Duẫn gọi lại hắn, "Thêm nữa còn một người."

"Ai?"

"Ta chán ghét nhất là người nay Tần mai Sở*." Sở Minh Duẫn giơ tay chống cằm, "Nghiêm Diệp."

**Tráo trở bất thường hay lật lọng.*

Tần Chiêu hiểu rõ, gật đầu đáp: "Đã hiểu."

Thư phòng yên tĩnh trở lại, Sở Minh Duẫn dựa lưng vào trên ghế, nhắm mắt trầm tư, bếp lò điêu khắc bằng kim loại chậm rãi phun ra làn khói mờ mịt, khí tức an thần hương lặng yên dung tán vào không trung.

Không biết qua bao lâu, một Ảnh vệ vội vàng gõ cửa tiến vào, "Chủ thượng, người Ngự Sử đài chặn trước phủ, muốn vào sưu tra."

Sở Minh Duẫn chậm rãi mở mắt ra, nhãn thần nhìn không thấu.

Trước cửa phủ quả nhiên vây quanh binh vệ Ngự Sử đài, Ngự Sử Trung Thừa đứng ở trước nhất, liếc nhìn Sở Minh Duẫn xuất hiện, thờ ơ nói: "Sở đại nhân ngược lại giáo chúng ta đợi lâu."

Sở Minh Duẫn nhìn quét qua, "Tô Thế Dự đâu?"

Ánh mắt Ngự Sử Trung Thừa chớp động giật mình một chút, không trả lời ngay. Hắn mới vừa nhận được tin tức có khả năng liên quan đến Sở Minh Duẫn, sai người hồi báo đồng thời chính mình dẫn người lại đây sưu tra, bất luận khẩu cung kia lập lờ nước đôi là thật hay là giả, hắn trước tiên sưu tra một phen, cho dù việc này cùng Sở thái úy không quan hệ, cũng mượn cơ hội cơ sát nhất sát *(đánh đòn phủ đầu)* cái tên hung hăng kiêu ngạo này. Ngự Sử Trung Thừa lấy lại bình tĩnh, đáp: "Tô đại nhân còn có chuyện quan trọng khác cần xử trí, bắt giữ sưu tra là ta quản lí, vẫn hi vọng Sở đại nhân có thể phối hợp một chút."

Sở Minh Duẫn không lên tiếng, vành môi mím chặt.

Ngự Sử Trung Thừa đợi trong chốc lát, không nhịn được cất bước tiến lên, "Sở đại nhân chống cự như vậy, chẳng lẽ là…"

Tiếng nói im bặt đi, bởi vì ngay khoảnh khắc hắn bước lên thềm đá, người hầu bên cạnh Sở Minh Duẫn gần như cùng lúc đó rút kiếm ra khỏi vỏ, nhắm thẳng về phía quanh người hắn uy hiếp. Ngự Sử Trung Thừa một bước cứng ở nơi đó, sắc mặt hơi xanh lên, nhìn chằm chằm mũi kiếm trước mắt, "Sở đại nhân, Ngự Sử đài chúng ta là phụng lệnh bệ hạ tra rõ án này, ngươi đây là công nhiên phản kháng, muốn uy hiếp tính mạng ta hay sao?"

Sở Minh Duẫn rốt cục nhìn về phía hắn, lạnh giọng mở miệng: "Muốn điều tra ta, để Ngự Sử đại phu tự mình đến, ngươi tính là thứ gì?"

Ngự Sử Trung Thừa sắc mặt triệt để thay đổi, mạnh mẽ trừng hắn một cái, lại tiếp tục nhìn về mũi kiếm lấp lóe hàn quang trước mắt, đè lại hỏa khí lui về chỗ cũ, gọi qua một tên thuộc hạ. Thuộc hạ được phân phó, vội vã lên ngựa chạy như bay.

Tầm mắt Ngự Sử Trung Thừa lần thứ hai rơi xuống trên người Sở Minh Duẫn, giận dữ cười, "Sở đại nhân, dù nói thế nào, chúng ta cũng cùng đồng triều nhiều năm, lời này ngài nói ra, thật sự là khiến lòng người lạnh lẽo a. Hay là nên nói có tật giật mình, không biết lựa lời nói nữa nha?"

Đáng tiếc phép khích tướng này rơi vào khoảng không, Sở Minh Duẫn không liếc hắn một cái.

Người hai phe cứ như vậy lặng lẽ giằng co, bầu không khí cơ hồ đọng lại, cuối cùng bị một tiếng vó ngựa chạy gấp rút đánh vỡ.

Tên thuộc hạ kia một mình đi rồi quay lại, tiến đến bên cạnh Ngự Sử Trung Thừa thấp giọng nói cái gì,

chỉ thấy sắc mặt Ngự Sử Trung Thừa biến ảo vài lần, rốt cục khó coi đến cực điểm. Hắn hít một hơi thật sâu, gần như là cắn răng hướng về Sở Minh Duẫn thi lễ một cái, nói: "Hạ quan mạo phạm, kính xin Sở đại nhân không nên trách tội!" Sau đó quay đầu phân phó tùy tùng rút về.

"Hắn không chịu tới gặp ta?" Một câu hỏi không hề phập phồng, Sở Minh Duẫn mâu sắc tối tăm không rõ.

Ngự Sử Trung Thừa răng lại cắn vào một chút, hắn tự ý hành động như vậy, trở lại tất nhiên là phải hướng Tô Thế Dự thỉnh tội, cực kỳ có lệ mà đáp: "Thái úy đại nhân thân phận cao quý, há lại có thể tùy tiện mặc người sưu tra, là hạ quan qua loa mạo phạm, kính xin…"

Sở Minh Duẫn vô tâm tiếp tục nghe, quay người đi về trong phủ, ảnh vệ thu kiếm, đi theo phía sau hắn. Sở Minh Duẫn lại đột nhiên dừng bước lại, đứng trong đình.

Sau khi trận mưa kia qua đi, trên đất còn hơi ẩm ướt, gió xuyên đình mang theo hàn ý ướt lạnh, thổi đến mức tay áo hắn khẽ tung bay. Sở Minh Duẫn quay đầu nhìn về phía ảnh vệ bên cạnh, "Đem vũ cơ Tô gia kia mang tới."

77. Chương 77

"Làm sao vậy?" Tô Thế Dự thả xuống khẩu cung, nhìn về phía thị vệ bộ dạng chật vật.

"Thuộc hạ vô năng, để Linh Lung cô nương bị người bắt đi." Thị vệ ôm đầu vai đau đớn, xấu hổ không chịu nổi.

Tô Thế Dự hơi nhíu lông mày, "Biết thân phận của người đến sao?"

"Vâng, đối phương nói thẳng là người Thái úy phủ, hơn nữa thuộc hạ đuổi theo, cuối cùng xác thực tiến vào Thái úy phủ."

Tô Thế Dự nghe vậy sững sờ, trái lại càng nhíu chặt lông mày, ánh mắt không khỏi rơi vào cái tên quen thuộc bên trên lời khai, nhất thời không mở miệng.

Cửa thư phòng liền tại lúc này đột nhiên bị đẩy ra, Tô Bạch nhanh chân vọt vào, gấp giọng mở miệng: "Công tử, tra được!"

Tô Thế Dự ngẩng đầu lên, "Xác định điều tra rõ?"

"Chắc chắn sẽ không sai, công tử bàn giao muốn điều tra mấy cái tuyến cuối cùng đều chuyển đến cùng một nơi! Chứng cứ xác thực!" Tô Bạch thở một hơi, "Bất quá nói ra cũng thật khó khiến người tin tưởng."

“Là ai?”

“Tây Lăng vương.”

“Tây Lăng vương Lý Thừa Hóa?” Sở Minh Duẫn lập lại một tiếng, ngược lại thấp giọng cười cười, “Trực giác của hắn ngược lại thật sự là chuẩn.”

“Chủ thượng, thủ lĩnh dặn dò thuộc hạ về tới trước bẩm báo, hắn đang xử lý chuyện Nghiêm Diệp, đại khái phải trì hoãn một hồi.” Ảnh vệ nói.

Sở Minh Duẫn gật gật đầu, giơ tay lên một cái, ảnh vệ liền không một tiếng động lui xuống. Ánh mắt của hắn lơ đãng đảo qua thiếu nữ phi y *(trang phục màu đỏ)* quỳ gối trong sảnh, tự tiếu phi tiếu mở miệng: “Làm sao, nghe được Tây Lăng vương, bắt đầu luống cuống rồi?”

Linh Lung ngẩng mặt lên, đối với hắn lộ ra một nụ cười nghi hoặc, “Sở đại nhân nói, nô nghe không hiểu, nô chỉ là không hiểu đại nhân vì sao phải đem nô mang đến.”

“Ngươi đoán là bởi vì cái gì?”

Linh Lung suy nghĩ một chút, cẩn thận mở miệng nói: “Nô đối Tô đại nhân cũng không hai lòng, Tô đại nhân cũng đối nô vô cùng tốt, nô không thể vứt bỏ —— “

Tiếng nói sau bị ép thành một tiếng hô khẽ, mũi kiếm lạnh lẽo điểm trên mi tâm nàng, thấm ra sát ý ác liệt thấu xương, Linh Lung cả người cứng ngắc, một cử động cũng không dám.

Sở Minh Duẫn ngồi dựa trên thượng vị, một tay cầm kiếm, khẽ cười nói: “Ta còn chưa từng lăng trì qua nữ nhân, ngươi không ngại tới làm người thứ nhất chứ?” Trên tay khẽ động, lưỡi dao xé gió phá tan làn da tuyết trắng, một dòng máu đỏ tươi dọc theo gò má nàng lăn xuống.

“Đại nhân tha mạng!” Linh Lung giọng nói run rẩy, “Nô chỉ là một vũ cơ nho nhỏ, cho dù vì đại nhân phục vụ, cũng không làm cái gì, cầu xin đại nhân giơ cao đánh khẽ!”

Sở Minh Duẫn diện vô biểu tình mà nhìn nàng, không nói gì.

Yên tĩnh vô cùng quỷ dị, Linh Lung run sợ trong lòng, mồ hôi lạnh từng tầng từng tầng từ trên lưng toát ra, chỉ cảm thấy ánh mắt của hắn như đao muốn đem nàng mổ ra tinh tế đánh giá, khiến nàng không chỗ ẩn thân.

Cảm giác áp bách càng ngày càng nặng, ngay khi nàng cơ hồ sắp thở không nổi, phía sau đột nhiên vang lên một tiếng thét kinh hãi:

"Con bà nó họ Sở ngươi làm gì vậy? Đối với nữ nhân vẫn hung ác như thế, ngươi phát điên a!"

Sở Minh Duẫn liếc mắt nhìn Đỗ Việt một cái, thu hồi kiếm, lại tiếp tục nhíu mày nhìn về phía Linh Lung, "Thấy thế nào khuôn mặt này cũng không bằng ta, thật không biết Thế Dự tại sao có thể để ý ngươi."

Linh Lung kinh ngạc đến không trả lời được, Đỗ Việt mới vừa ngồi xuống một bên nhất thời vui vẻ mà nở nụ cười, "Nguyên lai nàng chính là vũ cơ biểu ca lĩnh về phủ kia a." Y nâng lên chén trà tràn đầy phấn khởi nói, "Có lẽ là biểu ca ta đặc biệt vừa ý điệu vũ kia của nàng đâu? Ai họ Sở, không bằng ngươi cũng bái sư đi học khiêu vũ, nói không chừng biểu ca y cảm thấy ngươi đặc biệt sẽ đem ngươi thu làm thiên phòng *(vợ bé)*, về sau ngươi và nàng còn có thể xưng tỷ muội đâu ha ha ha…"

Sở Minh Duẫn lành lạnh mà nghiêng đầu liếc mắt một cái, "Ngươi ngứa người đến lợi hại?"

Đỗ Việt vội vã lặng lẽ liếc nhìn bốn phía.

"Tần Chiêu không ở đây." Sở Minh Duẫn vô tình dập tắt y mong đợi.

Đỗ Việt nhất thời thu nụ cười, đứng lên vỗ vỗ ống tay áo chợt "A" một tiếng, "Ta nghĩ ra rồi dược của ta ở trong dược lư vẫn chưa ngao xong đây, đi trước, không cần tiễn!" Nói xong quay đầu bỏ chạy, ghế tựa còn chưa kịp ấm áp.

Đại sảnh sau lưng hắn triệt để yên tĩnh lại, Sở Minh Duẫn cũng không để ý tới Linh Lung nữa, mi gian hơi nhíu lại xuất thần, đầu ngón tay trắng thuần như có như không mà rơi vào trên bàn, trống trải nhẹ vang lên.

Linh Lung cúi thấp đầu, mơ hồ cảm thấy được hắn là đang chờ người nào đó, trái tim phảng phất treo ở giữa không trung không có tin tức, dày vò cực kỳ. Không biết đợi bao lâu, đầu gối Linh Lung quỳ đến tê dại đau đớn, chợt nghe phía trên Sở đại nhân dừng nhịp tay, có tiếng bước chân tự xa mà gần vang lên từ phía sau.

Từng bước từng bước, giống như đạp ở trong lòng nàng, Linh Lung không nghĩ ngợi được nhiều, xoay người lại nhìn lại, trên mặt tràn đầy kinh hỉ, "… Đại nhân!" Nàng không kìm lòng được muốn dựa vào gần, duỗi tay ra còn chưa kịp chạm vào một mảnh bào giác bỗng có trường kiếm hạ xuống xuyên thẳng vào mà, đem động tác trên tay chặn sạch sẽ, thanh âm lạnh như băng từ phía trên truyền đến:

"Ai cho phép ngươi ôm y?"

Đầu ngón tay run lên, cuối cùng chậm rãi thu hồi lại. Linh Lung tiểu tâm dực dực giương mắt nhìn lại, phát hiện ánh mắt vị Thái úy đại nhân kia từ lâu không ở trên người mình.

Tô Thế Dự ngay khi kiếm rơi xuống đã dừng bước, đứng cách Linh Lung vài bước ở phía xa, trên mặt trước sau như một là tiếu ý nhạt nhẽo, "Sở đại nhân."

Sở Minh Duẫn lấy tay nâng cằm, yên lặng nhìn y, “Ngươi là tới mang vũ cơ này đi?”

Tô Thế Dự liếc mắt nhìn thiếu nữ phi y bên cạnh, không trả lời mà hỏi lại: “Sở đại nhân cảm thấy thế nào?”

Hắn cười nhẹ một tiếng, đứng dậy đi đến trước mặt Tô Thế Dự, “Thế nhưng ta dự định giết nàng, ngươi bỏ được hay không?”

Tô Thế Dự thần sắc nhàn nhạt, “Ta cam lòng thì thế nào, mà không bỏ được thì lại làm sao?”

“Ngươi nếu cam lòng, ta sẽ giết nàng.” Sở Minh Duẫn nhìn chằm chằm Tô Thế Dự, không buông tha bất kỳ một thần sắc bé nhỏ nào trên mặt y, “Ngươi nếu không cam lòng, vậy ta liền lột da nàng, khô huyết, lại từng chút một rút gân róc xương.”

Linh Lung nghe thấy sợ hãi run lên.

Tô Thế Dự chống lại tầm mắt của hắn, trầm mặc chốc lát, cuối cùng tránh né tầm mắt không chút nào gợn sóng mà mở miệng: “Bất quá chỉ là tên thích khách thôi, Sở đại nhân nếu có ý định, ta không mang đi cũng không có gì.”

Lời y nói vừa dứt, Linh Lung toàn thân hơi ngưng lại, miễn cưỡng giống như cô đọng, thần sắc kiều khiếp hoảng loạn từ trên mặt tất cả rút đi, nàng chậm rãi nhắc mắt nhìn về phía Tô Thế Dự, nhẹ giọng hỏi: “Đại nhân lúc nào thì biết được?”

Tô Thế Dự chưa mở miệng, Sở Minh Duẫn liền trước một bước cười lạnh thành tiếng, “Ngự Sử đại phu người nào cũng không tin, làm sao có khả năng không đi thăm dò nội tình của ngươi?”

Linh Lung dường như không nghe thấy, như trước nhìn y, “Khi nào biết được?”

Tô Thế Dự nghiêng người đối diện nàng, “Ngày đó lúc ngươi dâng vũ, ta liền đoán được.”

Khuôn mặt xinh đẹp kia trong nháy mắt trở nên tái nhợt, Linh Lung sâu sắc mà cúi thấp đầu, giơ tay khẽ vuốt qua tóc mai mình, ngón tay run rẩy vuốt nhẹ vài lần. Ánh mắt của nàng đột nhiên chuyển tàn nhẫn, nhổ xuống cây trâm hồng ngọc đột nhiên đứng dậy đánh về phía Tô Thế Dự, dùng một loại tốc độ cùng cường độ tuyệt đỉnh chỉ có thích khách nắm giữ, được ăn cả ngã về không bất ngờ gây rối loạn, cực nhanh lại vô cùng ác độc.

Trước mắt chỉ thấy được quang ảnh lóe lên, trâm gài tóc cắt thành hai đoạn rơi trên mặt đất, Linh Lung ngã trên mặt đất, che ngực ho ra một vũng máu tươi. Tô Thế Dự thân hình không nhúc nhích, chỉ giơ tay dùng cổ tay ngăn trở tay Sở Minh Duẫn, đem sát chiêu kia cản lại một nửa.

Sở Minh Duẫn nghiêng con mắt liếc y một cái, bỗng nhiên ngoắc ngoắc ngón tay y, thấy Tô Thế Dự không phản ứng liền trực tiếp nắm chặt tay y, mười ngón tay quấn quýt lại giữ chặt, kéo đến vị trí trước ngực mình.

Tô Thế Dự ánh mắt khẽ nhúc nhích, ngược lại hoàn toàn ẩn đi tâm tư mặc hắn động tác, nhìn về phía người trên đất, "Theo ta được biết, ngươi còn một muội muội nhiều bệnh, là vì nàng nên mới liều mạng như vậy sao?"

Trước mắt Linh Lung một trận biến thành màu đen, trong hỗn độn lóe ra một tia thanh minh ngay khi bắt lấy danh xưng kia chợt hoảng sợ, "Đại nhân, cầu ngài không cần…"

"Nàng không thể chống đỡ nổi qua tiết sương giáng, lúc đi mắt vẫn mở, có lẽ là muốn gặp ngươi." Tô Thế Dự thấp mắt nhìn nàng, thở dài, "Lúc Tây Lăng vương đưa ngươi tới, không có nói cho ngươi biết sao?"

Nàng cứng lại ở đó, một lúc lâu một lúc lâu sau, hạ xuống một giọt nước mắt.

"Tây Lăng vương chỉ nói cho ta, muộn nhất ba tháng, hắn cần mạng đại nhân ngài." Linh Lung chậm rãi nói.

Tô Thế Dự cau mày suy nghĩ, Linh Lung liếc nhìn y cùng với Sở Minh Duẫn nắm lấy tay nhau, bàn tay dính đầy máu tươi bất giác siết chặt y phục, đem phi y nhuộm thành một màu sắc rực rỡ, nàng cười khổ tự lẩm bẩm: "… Có phải bạch sam hay không, lại có cái gì khác biệt đâu?"

Tô Thế Dự nghe vậy trầm mặc trong nháy mắt, cười cười nói: "Rất thích hợp với ngươi."

Linh Lung kinh ngạc mà ngửa đầu nhìn y, không nhịn được cũng cười, nước mắt lại càng thêm không ngừng được mà trượt xuống. Nàng đối Tô Thế Dự quỳ xuống, dùng lễ tiết vô cùng trịnh hướng y dập đầu, nghẹn ngào dẫn theo nụ cười nói: "Linh Lung kiếp này không có được phúc lớn này, nếu có kiếp sau… Nguyện làm nô tỳ cả đời phụng dưỡng bên cạnh đại nhân!" Nói xong toàn thân va vào thính trụ, một mảnh huyết sắc tràn ra.

Trầm mặc theo máu tươi lan tràn, thanh y tỳ nữ canh giữ ở ngoài sảnh tự giác đi vào thu thập thi thể, quét dọn sạch sẽ sau đó cúi đầu chờ Sở Minh Duẫn phân phó nên xử lý thế nào.

Trong quá trình bọn họ trò chuyện Sở Minh Duẫn vẫn luôn hạ thấp mắt, từng tấc từng tấc mơn trớn lòng bàn tay đến đốt ngón tay Tô Thế Dự, chăm chú đến dường như khắp thế gian không còn vật gì khác. Mãi đến tận khi Tô Thế Dự muốn rút tay về, hắn đột nhiên tăng thêm khí lực nắm đến gắt gao, cũng không ngẩng đầu lên mà đối tỳ nữ lạnh giọng dặn dò: "Đi ra ngoài."

Tỳ nữ chờ đợi tất cả đều kinh hoảng lui ra, hắn mới nâng mắt lên nhìn về phía Tô Thế Dự, "Chết rồi, đau lòng sao?"

Tô Thế Dự mâu sắc hơi thu lại, chậm rãi nói: "Vì giết ta nên trong cơ thể nàng có kịch độc, cho dù không có hôm nay cũng không sống qua ba tháng, như vậy cũng coi như bớt chút thống khổ."

Sở Minh Duẫn diện vô biểu tình nở nụ cười, hỏi: "Vậy ta thì sao?"

Tô Thế Dự sửng sốt một chút, ngược lại cười nhạt, "Sở đại nhân hà tất tự hạ thân phận cùng so với nàng."

"Ở trong mắt ngươi, không phải đều giống nhau sao?" Sở Minh Duẫn tiến lên một bước, hô hấp cơ hồ có thể đúng lúc tiếp xúc nhìn vào đáy mắt y.

Tô Thế Dự không khỏi lui về phía sau một bước, khoảng cách còn chưa kịp kéo ra, ngược lại như là triệt để chọc giận Sở Minh Duẫn mà bị một phen kéo vào trong ngực, động tác theo bản năng tránh thoát gặp phải cứng rắn áp chế, cuối cùng bị áp lên cột trụ sau lưng.

Ôm lấy cánh tay mình chặt đến mức như là trói buộc, lại giống như muốn ghìm sâu vào huyết nhục, Tô Thế Dự tan mất khí lực tùy ý hắn ôm lấy, không nhìn thấy mặt của hắn, chỉ có thanh âm thật thấp dán vào bên tai vang lên: "Nàng chạm qua nơi nào của ngươi…?" Ngón tay Sở Minh Duẫn lạnh lẽo, mơn trớn bên tai y, dọc theo vai y từng tấc từng tấc đi xuống, từng chữ hỏi vào trong tai y, "… Nơi này?… Hay là nơi này?"

Rõ ràng cách tầng quần áo, lại như minh hỏa dán vào vân da, thiêu đốt đến mức y run rẩy khó dừng.

Tô Thế Dự đè lại tay hắn còn muốn từ eo du tẩu đi xuống, trong giọng nói rốt cục không thể nhịn được nữa mà lộ ra chút tâm tình, "Ta và nàng không phải loại quan hệ đó."

Sở Minh Duẫn nắm chặt lại tay y, nghiêng đầu nhẹ nhàng hôn qua bên mặt y, "Sinh khí?"

"…" Tô Thế Dự thở dài, bình tĩnh nói: "Không có."

Hắn thật dài mà "Ồ" một tiếng, ngữ điệu thượng thiêu, âm cuối dường như mang ý cười, Sở Minh Duẫn nói: "Đến tột cùng là đầu của ngươi làm bằng cục đá, hay tâm ngươi cũng làm từ cục đá?"

Tô Thế Dự nhắm mắt lại, đầu hơi ngẩng lên mặt dựa vào thính trụ đỏ thắm, lặng lẽ không nói.

Sở Minh Duẫn từng chút một nắm chặt cánh tay, lại vẫn là không đủ, vẫn là bất an, ngay cả tim đập cũng ngại quá lạnh, muốn đem người trong lòng ngực xiết vào trong lồng ngực mới bổ khuyết vào khoảng không. Hắn không tự chủ cọ xát gò má Tô Thế Dự, rũ mắt xuống, thấp giọng như thì thầm: "Có lúc ta thật hận không thể thẳng thắn giam ngươi lại, quản ngươi làm sao bày mưu tính kế thâm tàng bất lộ, đánh gãy gân chân gân tay ngươi, dùng xích sắt khóa lại, ngươi nếu dám nghĩ đến người khác ta liền đem ngươi làm chỉ nhớ rõ tên của ta…" Ngữ khí một phần lại tăng thêm, lời nói đến cuối cùng đã có ý tàn nhẫn, hắn chợt dừng một chút, lại ôm chặt một ít, cúi đầu đem mặt chôn sâu vào hõm cổ Tô Thế Dự, âm thanh tựa như cũng nhiều hơn mấy phần oan ức khổ sở, "… Nhưng ta lại không nỡ."

Làm sao cũng không nỡ, thấy ngươi cau mày cũng cảm thấy đều là lỗi của ta.

"Thế Dự."

"Thế Dự."

Sở Minh Duẫn từng tiếng niệm tên y, từng chút một dọc theo bên gáy của y hôn qua, "Ta rất nhớ ngươi, rất muốn gặp ngươi, nhớ ngươi sắp điên rồi."

Lời nói có bao nhiêu triền miên, đau đớn có bao nhiêu trằn trọc, căn bản kiềm nén không nổi.

Nơi tầm mắt hắn không nhìn thấy, Tô Thế Dự chậm rãi giơ tay lên, như là cũng muốn ôm hắn vào trong ngực, nhưng cuối cùng ngay khi chạm đến một góc áo bào của hắn trong nháy mắt lại buông xuống, dường như khắp người mất đi khí lực.

"Ta thủy chung đoán không ra suy nghĩ của ngươi." Tô Thế Dự nhẹ giọng nói.

"… Câu này nên là ta nói với ngươi."

Tô Thế Dự hơi trầm mặc, chốc lát chậm rãi mở mắt ra, "Án cấu kết vơ vét của cải xây dựng Kiến Chương cung ta có thể coi như không biết." Y ngừng lại một chút, bổ sung: "Đây là ranh giới cuối cùng. Ngươi cũng rõ ràng đây là tử tội, về sau vẫn nên thu liễm chút."

Sở Minh Duẫn trong nháy mắt cứng ngắc, cánh tay siết chặt vai y chợt lạnh lẽo, một hồi lâu sau cơ hồ là cắn răng nghiến lợi mở miệng: "Tô Thế Dự, ngươi cảm thấy ta là vì cái này mới muốn gặp ngươi?"

Hắn nghe thấy thanh âm mình rời rạc trầm mặc, nghe được lưu phong chập chờn bên ngoài sảnh, nhẹ nhàng tinh tế truyền vào căn phòng.

Lại một lần nữa không trả lời. Đây cũng là trả lời.

Sở Minh Duẫn buông y ra bỗng nhiên quay người, hít một hơi thật sâu, giơ tay ấn lại mi tâm cười lạnh thành tiếng, "Mấy triệu lượng, câu nói đầu tiên đã không so đo rồi, ngươi còn thật là hào phóng a."

Tô Thế Dự lẳng lặng mà nhìn bóng lưng hắn, trong con ngươi tất cả nỗi lòng chìm nổi bất định, cuối cùng hóa thành một nụ cười không có mùi vị gì, cất bước quay người rời đi.

Sau một lúc lâu Sở Minh Duẫn mới thả tay xuống, xoay người nhìn lại, trong đình chính là trận lạnh đầu tiên tuyết rơi trên nhành mai.

Cách ngày lâm triều, Sở thái úy cáo ốm chưa tới.

Trong Sở đảng đã có ba, bốn người bị bắt giữ đến Ngự Sử đài nhận tội, trong lòng chúng thần cân nhắc, mơ hồ cảm thấy vụ án này cùng Thái úy đại nhân cũng thoát không khỏi có quan hệ, trước mắt Sở thái úy vừa vặn bị bệnh không vào triều, chẳng lẽ là thật bỏ qua lần bất bình này? Mấy cái ánh mắt giao lưu hai bên, đến cùng vẫn là không hẹn mà cùng bảo trì im tiếng bàng quan.

Thiên tử đăng điện, chỉ thấy Tô Thế Dự ra khỏi hàng quỳ xuống, hai tay giơ quá đỉnh đầu trình lên một phần công văn.

"Ái khanh quyết định kết án?" Lý Duyên Trinh một bên liếc nhìn một bên hỏi.

"Thần có tội, thỉnh bệ hạ trách phạt." Tô Thế Dự nói.

Một câu nói đến rất có khí phách mà nện vào văn võ bá quan bối rối trên triều, Lý Duyên Trinh cũng thực sửng sốt một chút, nhấc mắt nhìn y: "Ái khanh sao lại nói lời ấy?"

"Thần hành sự bất lực, không thể tra ra chủ mưu án này." Tô Thế Dự ánh mắt chìm nổi, "Mà Ngự Sử Nghiêm đại nhân đêm qua ở trong phủ bất ngờ bỏ mình, manh mối hắn nắm giữ cứ như biến mất vô tung vô ảnh, thần tra khắp tất cả cũng không tìm được, bất đắc dĩ, đành phải vội vàng kết án, trong tâm hổ thẹn, khẩn cầu bệ hạ trách phạt."

"Thôi." Lý Duyên Trinh khép lại công văn, cười nói, "Không phải đã bắt được rất nhiều trọng phạm sao, cũng đủ để trừng phạt. Ái khanh khổ cực như vậy, hà tất lại tự nặng nề trách móc mình?"

Tô Thế Dự ngoảnh mặt làm ngơ, "Thần có tội, cầu bệ hạ trách phạt."

Lý Duyên Trinh nghi hoặc không thôi, nhìn Tô Thế Dự quỳ ở trong điện, ánh mắt bình tĩnh, lại chặt chẽ cau mày, lộ ra tia kiên quyết không cho phép dao động. Lý Duyên Trinh nhìn y trong phút chốc, thật sâu mà thở dài.

Binh bộ Thị lang Hứa Dần sau khi hạ triều chưa trở về phủ, mà là lập tức đánh xe đến Thái úy phủ.

Trong thư phòng Tần Chiêu tiếp nhận danh sách Sở Minh Duẫn đưa tới, không nhịn được hỏi: "Những người này chết là xong rồi?"

"Nào có dễ dàng như vậy, " Sở Minh Duẫn nở nụ cười, "Phải xem động tác của ngươi có thể nhanh hơn bọn họ mở miệng hay không, còn phải không khiến người ta đem lòng sinh nghi."

Tần Chiêu đang muốn mở miệng, ngoài cửa liền truyền đến tiếng tỳ nữ gõ cửa: "Đại nhân, Binh bộ Thị lang Hứa đại nhân tới chơi, đang ở tiền thính chờ ngài."

"Người muốn bắt ta quy án còn chưa tới, hắn hạ triều không hồi phủ tới đây làm gì?" Sở Minh Duẫn mắt cũng không nâng, "Lười gặp."

Tỳ nữ hạ thấp giọng nói: "Nói là ngài thủ đoạn cao minh, đến chúc ngài sớm ngày quét dọn Tô đảng."

"… Chuyện gì xảy ra?" Sở Minh Duẫn ánh mắt rùng mình, "Gọi hắn qua đây."

Tần Chiêu đem danh sách thu cẩn thận, trong chớp mắt từ cửa ngầm rời đi.

Không lâu lắm Hứa Dần đã đến, khó nén sắc mặt vui mừng mà đi qua thi lễ, không đợi Sở Minh Duẫn hỏi nhiều liền tự giác đem chuyện sáng nay trên triều nói tỉ mỉ, cuối cùng còn không nhịn được buồn bực, "… Nói đến Tô đại nhân này thực sự cũng thật là kỳ quái, chính mình tân tân khổ khổ bận rộn vụ án thì cũng tính là như vậy đi, cuối cùng bệ hạ rõ ràng đã hài lòng, y ngược lại vẫn phải tìm tội cho mình." Hắn dừng một chút, nở nụ cười: "Đương nhiên, dù như thế nào, cũng là phải chúc mừng đại nhân ngài!"

Hứa Dần cũng không xác định Sở Minh Duẫn cùng án Kiến Chương cung có dính dáng hay không, nhưng hắn xác định một điểm: Án này kết như thế, trong triều đã nổi lên tin đồn nói bóng nói gió, dù sao một khi như vậy chỉ còn dư lại cho Sở Minh Duẫn một cơ hội thật tốt, Tô Thế Dự lại không những không mảy may động đến hắn, trái lại đem mình ném vào, có người suy đoán đây có thể hay không chính là dấu hiệu Tô gia suy yếu, Sở Tô lưỡng đảng địa vị ngang nhau, cục diện có lẽ từ đây sẽ phải thay đổi.

Hứa Dần nói xong liền chờ Sở Minh Duẫn lên tiếng, đợi đã lâu cũng không thấy động tĩnh, giương mắt nhìn thấy Sở Minh Duẫn đang thưởng thức vật gì trong tay đến xuất thần, hắn không khỏi nghi vấn lên tiếng, Sở Minh Duẫn mới diện vô biểu tình mà mở miệng: "Tô Thế Dự thế nào rồi?"

"Đại nhân yên tâm, phạt bổng nửa năm, cấm túc bảy ngày, có thể coi là một sự sỉ nhục trước nay Tô gia chưa từng có." Hứa Dần lại cười bổ sung, "Hơn nữa hạ quan đến trước, còn có mấy tên quan viên Tô đảng uỷ thác ta thay bọn họ thăm hỏi một chút bệnh tình của ngài."

Sở Minh Duẫn chậm rãi nhấc mí mắt, cười lạnh nói: "Nói cho bọn họ biết ta còn chưa chết là được." Hắn hơi ngửa đầu ra sau dựa vào lưng ghế dựa, không nhịn được phất phất tay ra hiệu đối phương rời đi.

Hứa Dần nghe lời đoán ý, nhìn ra được hắn tâm tình không tốt, thức thời cáo từ rời đi.

Một phòng lặng im, Sở Minh Duẫn giơ mảnh ngọc bội bị nhiệt độ cơ thể bao bọc ấm áp trong tay lên để trước mắt, nhìn chăm chú hồi lâu, chậm rãi nắm thật chặt.

78. Chương 78

Bảy ngày sau đó, quả thực đều không thấy bóng dáng Tô Thế Dự. Mãi đến tận khi mãn hạn cấm túc, Sở Minh Duẫn mới rốt cục ở trên triều gặp được y.

Tô Thế Dự đứng ở bên phải, trước sau như một ánh mắt ôn nhã, Sở Minh Duẫn nhìn, lại luôn cảm thấy y dường như lại gầy gò hơn chút, một đường lưu loát lộ ra đường viền xương cằm, vừa nhợt nhạt thu vào sau gáy.

Thời điểm hạ triều Lý Duyên Trinh gọi Tô Thế Dự lại thăm hỏi, Sở Minh Duẫn một mình đi ra cửa cung, bước chân hơi ngừng lại, sau đó trầm mặc dựa lên cung tường đỏ thắm.

Thành Trường An càng ngày càng lạnh, ráng chiều áp lực thấp, thanh tùng thanh mảnh tinh tế, trong gió rét bay lên bông tuyết nhỏ, oánh oánh linh tinh mà rơi vào trên vai hắn, thấm mở một tia ướt lạnh, Sở Minh Duẫn không hề hay biết tựa như xuất thần, ánh mắt tựa hồ rơi vào nơi xa xăm không thể với tới.

Không biết đợi bao lâu, Sở Minh Duẫn mới nghe được tiếng bước chân quen thuộc, còn chưa kịp quay đầu, trong yên tĩnh đột nhiên vang lên một thanh âm nhu lượng:

"Tô ca ca!"

Không biết từ đâu xuất hiện một thiếu nữ chạy như bay nghênh đón, nhón chân lên vội mở cây dù, chặn lại gió tuyết, cũng che xuống người bên dưới, chỉ có thể nhìn thấy một thân y phục trắng như tuyết.

Sở Minh Duẫn hơi nhíu mày, lập tức nhận ra nàng là người nhạc công lúc trước ở thành Tương Dương kia.

Lan Y bên kia lơ đãng xoay đầu lại, nhìn thấy hắn, không nhịn được sững sờ một chút. Tô Thế Dự thấy nàng thần sắc quái lạ, tiếp nhận dù trong tay nàng nâng lên, tùy theo nhìn sang, trên nền tuyết trắng xóa như nhung có dấu chân mơ hồ, trên tường cung đỏ thắm sót lại một vệt thủy ngân, lại không một bóng người, "Làm sao vậy?"

Lan Y quay mặt lại, do dự vẫn là lắc đầu một cái, "Không có gì."

Tô Thế Dự cũng không hỏi nhiều, ngược lại nói: "Ngươi tại sao bỗng nhiên vào kinh?"

"Công tử, " Lan Y nhỏ giọng, "Xảy ra vấn đề rồi."

Tô Thế Dự liếc một vòng, làm cái thủ thế cấm khẩu. Mãi đến tận khi hồi phủ tiến vào thư phòng, y mới vừa phất phất tuyết còn rơi dính trên áo bào, vừa mở miệng: "Khiến ngươi không thể không tự mình vào kinh bẩm báo, lại không dám chậm trễ chờ trước cửa cung, xem ra là xảy ra đại sự?"

Lan Y đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Công tử, bệ hạ trước đây không lâu thật sự trúng độc hôn mê sao?”

Tô Thế Dự ngừng lại động tác, nhìn về phía nàng, “Ngươi từ đâu biết được?”

“Cho nên nói là sự thật?” Lan Y thần sắc có chút nghiêm trọng, “Mấy ngày trước đây ta dừng chân tại Lạc Dương, trùng hợp được mời đi đánh đàn tại một yến tiệc riêng tư, ở đó ngoại trừ ta chỉ có hai, ba cái khách nhân. Bọn họ sau đó uống hơi nhiều, quên mất tránh né ta, ta nghe nội dung bọn họ nói chuyện mới biết cầm đầu lại là Hà Gian vương tướng quốc Nguyên Mẫn, cũng là bọn hắn nói tới chuyện bệ hạ trúng độc.”

“Việc này ta lập tức phong tỏa tin tức, trong triều người biết được đều cực ít, bọn họ ở phong quốc cách xa nơi đây làm sao sẽ biết được.” Tô Thế Dự trầm ngâm, “Lẽ nào hắn cùng Tây Lăng vương cũng có dính dáng, hay là chư hầu muốn liên hợp?”

“Ta xem không giống muốn khởi sự, ” Lan Y lắc lắc đầu, “Trong lời nói của Nguyên Mẫn đều là lo lắng, hơn nữa ta nghe ý tứ trong lời nói, là chiếm được tin tức bí mật nói triều đình hoài nghi bệ hạ trúng độc là các chư hầu giở trò quỷ, muốn phái binh thảo phạt, triệt để thanh lý bọn họ. Công tử ngài biết đó, từ sau khi thi hành Thôi Ân lệnh, các nước chư hầu chia năm xẻ bảy, con trưởng cùng con thứ tử đấu đá lẫn nhau, khúc mắc sớm loạn thành một bàn cát không phá ra được, Hà Gian vương biết được triều đình có ý tước phiên, sợ lần này thật sự muốn giết toàn bộ bọn họ.”

Tô Thế Dự hơi nhíu lông mày, “Triều đình cũng không có ý tứ muốn thảo phạt chư hầu, tin tức bọn họ biết được, chỉ sợ là có người tận lực phân tán.”

“Còn có, công tử, không chỉ là Hà Gian vương chiếm được tin tức, Nguyên Mẫn có nhắc tới hắn lần này tới đây là thăm dò tiếng gió, cũng là nhận ủy thác thay vài vị phiên vương Hà Giang vương, áp lực rất lớn, nếu như sự không thành, căn bản không có mặt mũi nào trở lại.”

“Sự bất thành?” Tô Thế Dự ánh mắt hơi nhíu thành khe nhỏ, “Muốn thành chuyện gì?”

“Cái này ta cũng không biết.” Lan Y nói, “Nguyên Mẫn thật giống có chút sợ hãi, nhắc tới vài câu đều rất cẩn thận cấm kỵ.”

Tô Thế Dự suy nghĩ nửa ngày, thở dài, “Ta sẽ lưu ý nhiều, khổ cực ngươi.”

Lan Y nở nụ cười, “Công tử khách khí…”

Lúc này Tô Bạch đột nhiên đẩy cửa mà vào, “Công tử, Công bộ Thượng thư Nhạc…” Hắn liếc nhìn Lan Y, lời nói đột ngột xoay chuyển, rõ ràng trong mắt kinh hỉ, lại cưỡng chế cong lên khóe môi: “Ai, ngươi làm sao tới Trường An rồi?”

Lan Y liếc hắn một cái, lập tức dời tầm mắt khẽ hừ một tiếng, “Ngược lại cũng không phải tới tìm ngươi.”

“Ai thèm ngươi tới tìm ta a, ” Tô Bạch ngữ khí ghét bỏ, “Không phải ta nói, ngươi có phải lại mập hay không?”

Lan Y xoát một tiếng mà nghiêng đầu qua chỗ khác, trợn to mắt, “Ngươi mù rồi—— “

“Hai người các ngươi chờ chút nữa lại ầm ĩ.” Tô Thế Dự có chút bất đắc dĩ, nhìn về phía Tô Bạch, “Làm sao vậy?”

Tô Bạch vội vàng thu tầm mắt lại, “Nhạc đại nhân thiết yến ở tửu lâu thỉnh công tử ngài đi qua.”

“Có nói vì chuyện gì sao?” Tô Thế Dự hỏi.

“Không có, chỉ nói hi vọng ngài nhất thiết phải đi qua một chuyến.”

Khắp thành phi sương, gạch xanh ngói đen tôn lên màn tuyết trắng, như một bức tranh thủy mặc phóng khoáng, trong thiên địa ồn ào náo động phảng phất bị tiếng gió nuốt đi, ở cửa thành nơi nổi bật thưa thớt, trên phố một gian tửu lâu lại càng là vắng lặng đến cực hạn. Đại sảnh không một khách nhân, chủ quán cũng tránh lui không còn hình bóng, hắc y Ảnh vệ trông giữ hai bên cầu thang, trên lầu trong nhã thất chỉ có hai người ngồi đối diện nhau.

Người trung niên khuôn mặt nhã nhặn đem hộp gỗ đặt ở trên bàn đẩy qua, “Thỉnh.”

Ngón tay trắng thuần buông ra bầu rượu bằng bình sứ men xanh, Sở Minh Duẫn mạn bất kinh tâm đưa tay xốc lên nắp gỗ, đầy hộp là vàng ròng lấp lánh, hắn không biểu tình gì liền khép lại, “Nguyên đại nhân đây là có ý gì?”

Hà Gian vương tướng quốc Nguyên Mẫn cười cười, “Một chút tâm ý của chúng ta, bày tỏ thành ý.”

Sở Minh Duẫn một lần nữa nắm lấy bầu rượu, tự rót thêm đầy ly, “Ta nghe không rõ, không bằng có chuyện nói thẳng?”

“Sở đại nhân quả nhiên thẳng thắn.” Nguyên Mẫn dừng một chút, thận trọng mở miệng: “Tại hạ là phụng mệnh Vương gia chúng ta đến đây, mong rằng vào lúc nguy nan, Sở đại nhân có thể xuất thủ tương trợ một cái.”

Sở Minh Duẫn tự tiếu phi tiếu nhìn hắn, “Ngươi muốn hại ta?”

Nguyên Mẫn thần sắc cứng đờ, “… Đại nhân nói như vậy, xem ra tin tức chúng ta đoạt được là sự thật.” Hắn thở dài một cái, “Nếu đại nhân cùng ta đều rõ ràng trong lòng, vậy ta liền nói thẳng, Vương gia một lòng trung tâm có nhật nguyệt chứng giám, nếu như chỉ vì kẻ tiểu nhân phải chịu liên lụy, thật khiến người đau lòng.”

“Cùng ta lại có quan hệ gì?”

“Hiện nay thiên hạ ai không biết, binh quyền đều ở trong lòng bàn tay ngài, ai nói cũng không thể sánh bằng Sở đại nhân nói càng có thể khiến chúng ta an tâm hơn.” Nguyên Mẫn nói.

“Ngươi muốn ta bảo đảm các ngươi, nhưng việc này đối với ta có ích lợi gì chứ?” Ngón tay Sở Minh Duẫn vuốt nhẹ qua chén nhỏ, “Hơn nữa, ngươi nói trung tâm chính là trung thành sao, không có chứng cứ, muốn ta làm sao tin ngươi?”

Nguyên Mẫn thẳng nhìn về phía hắn, “Sở đại nhân muốn cái gì?”

Sở Minh Duẫn cười khẽ một tiếng, chậm rãi nâng mí mắt, “Ta muốn binh quyền phong ấp của các ngươi, cam lòng cho sao?”

Tư thế ngồi của Nguyên Mẫn trong nháy mắt căng thẳng, hai tay nắm chặt vào nhau, nhất thời không trả lời.

Đem rượu uống cạn, lại thêm một chén, Sở Minh Duẫn chậm thanh nói: “Đây không phải là phương pháp tốt nhất chứng minh lòng trung thành của các ngươi với triều đình sao? Ngược lại binh quyền đã sớm bị dòng dõi phân tán, cứ chết sống cầm trong tay như vậy cũng thật đáng thương, cái gì cũng không làm được, ngoại trừ cầu một chút tâm an lại còn có gì đây?”

Nguyên Mẫn trong lòng kịch liệt tranh đấu, thử mở miệng: “Sở đại nhân…”

“Ta chỉ muốn cái này, ” Sở Minh Duẫn đánh gãy lời hắn, giơ ngón trỏ lên kề sát ở bên môi, tựa hồ có chút men say mà hơi nheo mắt lại, “Ta không thích cò kè mặc cả, luyến tiếc, liền đi ngay, ta có thể coi như ngươi chưa từng tới.”

Nguyên Mẫn tâm đột nhiên trầm xuống, hỏi ngược lại: “Vậy Sở đại nhân muốn lấy cái gì đến bảo đảm cho chúng ta đây?”

Ý tứ là đã thỏa hiệp, Sở Minh Duẫn cười nói: “Đơn giản a, binh quyền trên tay ta, các ngươi chính là cùng ta vui buồn tương quan rồi, còn chưa đủ khiến Nguyên đại nhân yên tâm hay sao?”

Nguyên Mẫn thần sắc thay đổi vài lần, cuối cùng đứng dậy hướng hắn thi lễ một cái, “Đã như vậy liền làm phiền Sở đại nhân phí tâm, để tránh bị người gặp được, ta không ở lâu, sau khi trở về ta sẽ báo cáo Vương gia.”

Sở Minh Duẫn nghiêng đầu nở nụ cười, “Không tiễn.”

Nguyên Mẫn cáo từ rời đi, tiếng bước chân biến mất ở cuối cầu thang. Sở Minh Duẫn liền cầm qua một

bình rượu, tiện tay vén lên phong mành, gió lạnh bao bọc tuyết mịn phút chốc tràn vào, thổi vào trên người hơi thanh minh một chút, "Đi ra đi."

Phía sau hắn một thanh âm vang lên, nghĩ tới mới vừa rồi Nguyên Mẫn quay mắt về phía màn che lâu như vậy, lại cuối cùng cũng không phát hiện sau đó còn ẩn giấu một gian phòng bí mật, Triệu Khác Tĩnh từ giữa đi ra, "Chủ thượng."

"Mấy ngày nữa ta sẽ tìm lý do điều ngươi rời khỏi Trường An, ngươi tới tiếp quản binh quyền Hà Gian vương, bất quá cũng không cần quá gấp, lúc đó tin tức không ngừng thả ra cho Hà Gian vương, trước mắt những chư hầu vương khác đều đang quan sát, không bao lâu cũng sẽ như thế, tất cả những thứ này đều giao cho ngươi."

"Vâng, " Triệu Khác Tĩnh nói, "Nhưng chỉ sợ Tây Lăng vương sẽ không giao ra binh quyền đi?"

Sở Minh Duẫn nâng chén uống một hơi cạn sạch, mới cười nói: "Ta không phải là vì hắn sao? Đến lúc đó các phiên vương khác đều buông tha binh quyền, còn lại mình hắn chẳng phải là có vẻ rất kỳ quái?"

"Nếu như vậy, hắn còn lấy cái gì đến đấu? Nhưng nếu là không cho, ta có thể dùng danh nghĩa triều đình, chư hầu kết minh phạt hắn. Khó lựa chọn đây, không quan hệ, ta cho hắn thời gian suy nghĩ thật kỹ."

Triệu Khác Tĩnh gật gật đầu, lúc bọn họ nói mấy câu này Sở Minh Duẫn cũng đã uống nhiều rượu, hắn chần chờ mở miệng: "Chủ thượng ngài…"

"Không có chuyện gì thì trở về." Sở Minh Duẫn cắt đứt lời của hắn.

Triệu Khác Tĩnh nuốt lời nói trở lại, cung kính xin cáo lui.

Bên trong nhã gian chỉ còn hắn ngồi một mình bầu bạn với rượu, Sở Minh Duẫn nhàn tản nghiêng đầu, tầm mắt lung tung không mục đích mà rơi xuống màn tuyết che phủ trên đường lớn, tuyết rơi như bay phất phơ vì gió nổi lên, tràn đầy tầm mắt. Giữa một mảnh trắng xóa chợt có một điểm đen đi tới gần, dừng lại phía trước tửu lâu đối diện nơi hắn ngồi, có người vén mành xuống xe, thân hình như chi lan ngọc thụ.

Sở Minh Duẫn tay cầm ly không khỏi căng thẳng, lại không dời nổi mắt, nhìn chằm chằm y đi vào tửu lâu, giây lát sau, thân ảnh lại tiếp tục xuất hiện bên trong nhã gian đối diện. Người cùng y trò chuyện kéo lên phong mành che thân ảnh, không biết nói những gì, y bỗng nhiên giương mắt nhìn sang, nhất thời sửng sốt.

Sở Minh Duẫn không dời tầm mắt, cách màn tuyết thật dài cùng Tô Thế Dự diêu tương mặt đối mặt.

Hắn đột nhiên cảm giác mấy ngày liên tiếp tầng tầng mệt mỏi ngột ngạt trong lòng, dựa vào rượu nguyên chất mát lạnh, rốt cục ở cái nhìn này nổi lên nóng bỏng, không một tiếng động hừng hực đến đem phế phủ đều đốt thành từng tấc bụi, không phân rõ được tâm tình gì, chỉ còn dư lại khoảng không mênh mông đau nhức.

Sau đó hắn nhìn thấy phía sau Tô Thế Dự đến gần một thiếu nữ xinh đẹp, phong mành chợt hạ xuống, miễn cưỡng cắt đứt tầm mắt.

Tô Thế Dự đột nhiên hoàn hồn, đưa mắt dời trở lại trên người Nhạc Vũ Hiên đang buông mành che xuống, "Xin lỗi, Nhạc đại nhân mới vừa nói cái gì?"

Nhạc Vũ Hiên giơ tay báo cho hai người khác ở trong phòng biết, cười nói: "Bị người phó thác, Tô đại nhân cũng đừng trách tội ta."

Tô Thế Dự xoay người thấy được thiếu nữ cùng người trung niên có chút mất tự nhiên bên cạnh nàng, thở dài, đối người trung niên nói: "Nhận được ưu ái của Hạng đại nhân như vậy, chỉ là ta từ lâu đã hướng ngươi biểu lộ vô ý thành gia, vẫn là hà tất lại trì hoãn trên người ta, thỉnh ngài nên chọn hiền tế khác đi."

"Tô đại nhân chuyện này, " Hạng đại nhân càng lúng túng, kéo nữ nhi ngồi xuống bên cạnh Tô Thế Dự, "Chỉ là muốn mời ngài ăn bữa cơm đạm bạc, ăn bữa cơm mà thôi!"

Thiếu nữ cũng ngượng ngùng hướng y gật gật đầu, dáng dấp ngoan ngoãn cực kỳ.

Tô Thế Dự không muốn nói cái gì nữa, lại không nhịn được liếc nhìn phía sau màn che tầng tầng kia, không yên lòng, tâm tư cuồn cuộn tất cả đều là thần tình Sở Minh Duẫn trầm mặc, còn có… Ly rượu tán loạn đầy bàn kia.

Rượu và thức ăn lục tục dâng lên chỉnh tề, Hạng đại nhân hướng về phía nữ nhi nháy mắt, Tô Thế Dự không có dấu hiệu nào đứng lên: "Thực sự xin lỗi, ta chợt nhớ còn có chuyện quan trọng, cáo từ trước, ngày khác xác định sẽ mời hai vị đại nhân bồi tội."

"Ai chờ chút, Tô đại nhân…" Hạng đại nhân ngạc nhiên đứng lên muốn ngăn lại, Tô Thế Dự đối với hắn hơi gật đầu, lập tức bước nhanh rời đi, hắn ngẩn ra, lại sốt ruột mà nhìn về phía Nhạc Vũ Hiên, "Nhạc đại nhân ngài, ngài không phải rõ ràng nói có cơ hội sao? Tô đại nhân tại sao cứ đi như vậy, ngài tại sao cũng không giúp đỡ nói chút gì…"

Nhạc Vũ Hiên vén mành nhìn ra phía ngoài, nhìn thấy giữa mênh mông tuyết trắng Tô Thế Dự xuyên phố mà qua, hắn quay đầu nhìn Hạng đại nhân cười cười, không có trả lời.

Trong lầu yên lặng, Ảnh vệ canh giữ hai bên cầu thang không nhúc nhích, làm như không nhìn thấy tùy ý Tô Thế Dự bước chân vào nhã gian.

Thời điểm cánh cửa đóng lại phát ra một tiếng vang nhỏ, Tô Thế Dự không khỏi dừng lại bước chân. Sở Minh Duẫn một tay chống đầu, theo tiếng nhìn về phía y, chậm rãi nhếch lên khóe môi, ánh mắt liễm diễm, dáng dấp tựa say lại không phải say, "Đứng xa như vậy làm cái gì, sợ ta ăn ngươi phải không?" Hắn đưa tay ra về phía Tô Thế Dự, lòng bàn tay mở ra hướng lên trên, lộ ra một đoạn cổ tay trắng thuần, giọng nói hắn khàn khàn, âm thanh nặng nề nói: "Qua đây a —— "

Tô Thế Dự thu hồi ánh mắt, đi qua một bên khác đem màn che buông xuống, gió tuyết được che đậy đi, trong phòng cuối cùng cũng coi như có chút ấm áp mỏng manh. Y dừng một chút, lại lấy rượu trước mặt Sở Minh Duẫn ra, ngón tay chạm đến trên nắp bình khắp nơi đóng băng lạnh lẽo, mới phát giác rượu đã nguội lạnh, Tô Thế Dự hơi nhíu lông mày, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài: "Ngày đông rét hàn, rượu lạnh thương thân."

Sở Minh Duẫn nhìn trên tay mình không còn có thứ gì, chậm rãi thu lại, như là muốn nắm chặt đồ vật hư vô nào đó. Hắn thả tay xuống nở nụ cười, âm cuối hơi câu lên, "Ngươi bây giờ cùng ta tính là quan hệ gì, còn muốn giáo huấn ta?"

"Không thể nói là giáo huấn, cho dù ngươi không thích nghe, nhưng vẫn là…"

"Ta đang giận dỗi." Sở Minh Duẫn đánh gãy lời y, "Thật không nhìn ra hay là giả không nhìn ra, Tô Thế Dự ngươi là tên ngốc sao?"

"…" Tô Thế Dự nhất thời không trả lời được.

Sở Minh Duẫn thưởng thức hết ly rượu, hạ thấp mắt không nhìn y nữa, "Ngươi bỏ bên kia lại đây, cũng chỉ vì nói cái này?"

Tô Thế Dự than thở: "Đúng vậy."

"Cái này tính là gì, đối đồng liêu quan tâm?" Sở Minh Duẫn cười lạnh, ngừng nói, bỗng thấp giọng nói: "Ngươi không có gì muốn giải thích với ta sao?"

Tô Thế Dự nghi hoặc, "Giải thích cái gì?"

Sở Minh Duẫn dương tay ném chén rượu ra ngoài, đập xuống đất một tiếng nổ vang, đâm vào trong tai người. Hắn từ từ nâng mắt lên, yên lặng nhìn chằm chằm Tô Thế Dự, "Tại sao?"

Hắn đột nhiên đứng lên, thân hình bất ổn mà lung lay một chút, Tô Thế Dự tay mắt lanh lẹ mà đỡ lấy hắn, Sở Minh Duẫn trở tay gắt gao siết chặt cổ tay Tô Thế Dự, gằn từng chữ tiếp tục nói: "Tại sao không giết ta?"

Tô Thế Dự đột nhiên ngơ ngẩn, nhìn Sở Minh Duẫn đang cố chấp nhìn chính mình, mi gian đều nhíu chặt, "Tại sao không giết ta?"

Một lời chua xót đọng lại trong ngực, cũng sắp không thở nổi. Hắn không làm được bộ dạng lạnh nhạt không thèm để ý chút nào, không còn cái gì cũng nắm trong tay như khi đối mặt Nguyên Mẫn, không còn bình tĩnh thong dong, chỉ có thể quăng mũ cởi giáp mà đứng trước mặt y, vô cùng ngột ngạt lại càng không muốn buông tha mà truy hỏi: "Trong lòng ngươi nếu không có ta, vậy tại sao không giết ta? Tại sao còn thay ta tiếp tục lừa gạt?"

"Tại sao?" Sở Minh Duẫn nhìn thẳng Tô Thế Dự, con ngươi sâu không thấy đáy, dường như muốn tiến nhập vào đáy mắt y, nhìn đến nhất thanh nhị sở, "Thân thủ ngươi không tồi, nếu không muốn ai có thể ép buộc, thời điểm ta ôm ngươi hôn ngươi cơ hội đếm không xuể, ngươi tại sao không giết ta, ngươi nếu như trong lòng không có ta vì sao không trực tiếp đem ta cái tên loạn thần tặc tử này giết sạch sẽ?" Hắn từng bước ép sát, không đợi Tô Thế Dự mở miệng bỗng cười lạnh một tiếng, ngữ khí hung tàn tận xương, "Hay là nói chỉ cần là người có dung sắc yêu thương nhung nhớ ngươi thì là ai ngươi cũng không cự tuyệt? Ta là ai căn bản cũng không đáng kể?"

"… Ngươi bình tĩnh một chút." Tô Thế Dự chậm lại âm thanh.

"Dung nhan ta đây ngươi có thể để ý sao?" Sở Minh Duẫn nắm lấy tay Tô Thế Dự, nắm mép vạt áo của chính mình dò xuống, "Ta lại yêu thương nhung nhớ ngươi thì ngươi còn muốn hay không?"

Tô Thế Dự vội vã thu tay lại, lại bị Sở Minh Duẫn nắm đến chặt chẽ. Áo bào hắn bị kéo buông lỏng, vạt áo mở rộng rơi vào đáy mắt Tô Thế Dự một mảnh lồng ngực trắng nõn, da thịt dán vào dưới tay nóng lên, trái tim bên dưới nhảy đến táo bạo.

Sở Minh Duẫn tiến lên một bước nữa, cùng cái trán y kề vào nhau, từng chữ nói: "Ngươi có muốn hay không?"

Editor lại thích sân si đây: a hu hu Duẫn ca yêu đến mức độ này rồi cơ, chấp nhận cho bạn Dự thượng mình cơ, a hu hu, sao nỡ lòng ngược ảnh đến tận chương cuối, á hú hú, đau lòng chết toai rồi.

Tô Thế Dự nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, "Sở đại nhân…"

"Tô Thế Dự!" Sở Minh Duẫn giọng căm hận đánh gãy lời y, buông ra bàn tay đang kiềm chế mà bóp chặt cằm y, "Ngươi lẽ nào quả nhiên là vô huyết vô lệ, vô tâm quả…"

Tô Thế Dự mở tay hắn ra ngược lại liền che khuất mắt của hắn, một tay khác siết chặt cổ áo hắn xoay người đem hắn áp vào phía sau tường hôn lên.

Sở Minh Duẫn đột nhiên cứng đờ, không thể nhúc nhích, cái gì cũng không nhìn thấy, không nghe được tiếng gió tuyết rơi bên ngoài, tất cả tri giác đều rời hắn mà đi, chỉ còn dư lại xúc cảm dần dần sâu sắc thêm trên môi.

Tô Thế Dự là thực sự dùng lực đạo đem hắn áp chế, ngón tay sống chết nắm dưới xương quai xanh hắn, hắn thậm chí từ trong mơ hồ đọc ra một tia hỏa khí, nhưng nụ hôn của Tô Thế Dự tuyệt nhiên ngược lại, là cực hạn ôn nhu cùng nhẫn nại. Trên môi tinh tế cọ xát trằn trọc, giữa môi lưỡi dây dưa lưu luyến, từng chút một liếm láp, như thương tiếc trấn an, gần như đem gút mắt trong tâm hắn sắp hỏng mất kể cả hương rượu mát lạnh trong miệng cùng nhau nuốt vào.

Không thể nhịn được nữa bạo phát đâu chỉ một mình hắn, ai có thể nghĩ tới Ngự Sử đại phu luôn cẩn trọng lại giống như không để ý hậu quả, không biết phải thu xếp như thế nào, chỉ biết là quan hệ lẫn nhau, nhất

định là phải dây dưa không rõ. Tô Thế Dự cũng nhắm chặt mắt lại, cơ hồ phóng thích chính mình, cái gì cũng không muốn suy nghĩ thêm nữa, chỉ chăm chú hôn môi với người không thể quen thuộc hơn được nữa.

Phảng phất lưu vân tập hợp thành từng tán hoa khô dài dằng dặc, Tô Thế Dự buông hắn ra bình phục hô hấp, ánh mắt ẩn nhẫn không một tiếng động. Sở Minh Duẫn không biết trầm mặc bao lâu, mới rốt cục tìm về thanh âm của mình, nhẹ vô cùng cực thấp hỏi y: "… Ngươi ở đây thương hại ta?"

"Tĩnh táo lại?" Tô Thế Dự nói.

Sở Minh Duẫn kéo xuống tay y che khuất tầm mắt mình, dĩ nhiên đỏ cả vành mắt, lại vẫn cứ yên lặng nhìn y.

Tô Thế Dự sửng sốt một chút, có chút luống cuống, "Ngươi…"

"Thế Dự, " Sở Minh Duẫn giơ tay xoa xoa khóe mắt, "Ngươi vừa nãy đụng vào đầu ta, đau."

"… Xin lỗi."

"Ah, đùa ngươi." Sở Minh Duẫn cười cười, dừng trong nháy mắt lại hỏi: "Ta vừa nãy không phải là hù đến ngươi chứ?"

Tô Thế Dự buông tay ra lui về phía sau một ít, nhìn hắn nói: "Ngươi say rồi."

"… Phải" Sở Minh Duẫn dựa vào phía sau tường, giơ tay ấn ấn thái dương, "Ta say đến lợi hại."

"Đến tột cùng uống bao nhiêu?" Tô Thế Dự ôn thanh hỏi.

Sở Minh Duẫn mê man mà suy nghĩ nửa ngày, "Không rõ lắm."

Tô Thế Dự nhìn về phía bầu rượu tán loạn thành một đống trên bàn, đột nhiên ý thức được cái gì, "Ngươi tới tửu lâu hẻo lánh này, lại không mang theo người bên cạnh, là muốn làm gì, chỉ có một mình ngươi ở đây?"

Mà giờ khắc này men say mãnh liệt cuộn trào, Sở Minh Duẫn mơ màng hoàn toàn không nghe lọt tai lời y, tự tay đè lên cái trán 'Sách' một tiếng, nhíu lại lông mày nói: "Đau đầu."

"…" Tô Thế Dự rốt cục bất đắc dĩ nở nụ cười, "Hong gió uống rượu lạnh, đáng đời ngươi đau đầu." Lời tuy như vậy, y lại xích vào gần một chút, giơ tay đặt lên huyệt thái dương Sở Minh Duẫn khẽ xoa, "Đừng nhúc nhích."

Có lẽ là thật sự say đến lợi hại, Sở Minh Duẫn yên tĩnh thu liễm mặt mày, một lúc lâu bỗng nhiên nắm chặt tay Tô Thế Dự, nhẹ mà hơi khàn gọi y, "Thế Dự, ta…" Dư âm mờ nhạt giữa môi, đôi mắt hắn triệt để khép lại, thẳng tắp ngã vào trên người Tô Thế Dự.

Tô Thế Dự đúng lúc ôm lấy hắn, cúi đầu nhìn, hắn rõ ràng ngủ rất sâu, lại vẫn nhăn chặt mày lại. Tô Thế Dự lẳng lặng mà nhìn Sở Minh Duẫn hồi lâu, cuối cùng không tiếng động thở dài, cúi người xuống đem hắn ôm ngang.

Thời điểm Ảnh vệ trông coi dưới lầu nhìn thấy hai người như vậy, rốt cục không nhịn được lộ ra thần tình phức tạp. Tô Thế Dự động tác chậm rãi đem Sở Minh Duẫn đặt vào trong nhuyễn lót trên xe, trước khi đi bỗng nhiên nhớ tới cái gì, xoay người lại chăm chú nhìn hắn cười nhạt, đối Ảnh vệ hai bên nói: "Nếu như sau khi hắn tỉnh lại quên chuyện gì đã xảy ra, cũng không cần nói cho hắn biết."

Hai Ảnh vệ nhìn nhau liếc mắt một cái, mới đáp: "Vâng."

79. Chương 79

Tô Thế Dự sau khi hồi phủ rót cho mình một chén trà, sau đó nhìn về cái ly nước mịt mờ hơi nước có chút suy tư.

Dù sao với tính cách của Sở Minh Duẫn, xuất môn giữa tiết trời gió tuyết chỉ để uống rượu là không có khả năng, huống chi lại còn chọn nơi hẻo lánh phụ cận cửa thành, không mang theo người bên cạnh, chỉ để lại Ảnh vệ canh chừng, ngược lại giống như đang cùng người nào đó mật hội.

Ý niệm này vừa chợt lóe lên, Tô Thế Dự đột nhiên tâm tư đông lại, nhận ra được một chuyện khác:

Vậy vì sao đúng lúc này y lại vừa vặn được mời tới?

Hạng đại nhân mặc dù muốn làm mai cho nữ nhi, nhưng tửu lâu trong thành nhiều không kể xiết, nơi nào cũng tốt hơn nhã gian hẻo lánh kia, còn có bọn họ tại sao lại vừa vặn chọn vị trí đối diện Sở Minh Duẫn?

Trùng hợp một khi sinh ra, liền khó tránh khỏi lộ ra vết tích do con người bày ra.

Thiên đầu vạn tự *(bối rối ngổn ngang)* đan xen lẫn lộn, xếp thành từng tầng sương mù mờ mịt dày đặc một mảnh, đột nhiên có một tuyến linh quang tràn vào trong đầu, tựa như phân sơn phách hải *(chia núi xẻ biển)* đem tâm tư hỗn loạn gột rửa hết sạch, nhất thời tâm tư thanh minh.

Y nhớ tới thời điểm ở Thọ Xuân bị Lương Tiến bỏ thuốc. Hành động của Lương Tiến đêm đó xác thực là không rõ mục đích, không có chút ích lợi nào, Tô Thế Dự nghĩ mãi mà không ra, sau đó án kiện kết thúc theo người chết, cũng dần dần buông xuống. Nhưng hôm nay đột nhiên nhớ tới, Tô Thế Dự không tự chủ

được nghĩ tới một loại tình hình khác:

Nếu sau khi y bị hạ thuốc không thể nào tránh thoát, quả thực làm thỏa mãn tâm nguyện Lương Tiến, sa vào vũ cơ ôn hương nhuyễn ngọc kia, vậy chỉ sợ Sở Minh Duẫn cũng ở trong phòng y đợi không một đêm.

Còn nữa hôm nay thiết yến làm mai vừa vặn đụng vào trước mặt Sở Minh Duẫn.

Như vậy một khi liên hệ nghĩ đến, thay vì nói là âm mưu tính kế gì đó, ngược lại rõ ràng hơn là đang khích bác quan hệ của hai người bọn họ, hơn nữa còn rõ ràng giữa y và Sở Minh Duẫn cũng không phải chỉ đơn giản là đồng liêu.

Người như vậy, ngoại trừ một người không thấy tung tích Lý Triệt, một người khác cũng đã chết ở Hoài Nam.

Sở Minh Duẫn lúc đó hoài nghi Lý Triệt chính là Mộ lão bản lúc trước ở Cực Nhạc lâu, nhưng cũng chỉ là suy đoán, song lúc bọn họ thử vận khí lấy miếng đồng phù ra khi ở thành Thọ Xuân, gút mắc dây dưa giữa mấy vụ án đã không cần nhiều lời. Tây Lăng vương Lý Thừa Hóa đã có mưu tạo phản, Lý Triệt thay hắn quản lý Hoài Nam không có khả năng không biết chút nào, mà Hàn Trọng Văn cộng sự cùng Lý Triệt như thế nào lại không hề liên quan?

Hàn Trọng Văn từng thừa nhận Hoài Nam vương để lại dư đảng, mà Tây Lăng vương gian xảo, khởi sự làm loạn cũng chắc chắn sẽ không phải người của chính hắn, nếu thật sự là như thế, liền mang ý nghĩa hắn và Hoài Nam vương đã sớm có lén lút cấu kết.

Tô Thế Dự đột nhiên xiết chặt chén trà, trong phút chốc sáng tỏ như mây phá nguyệt, máng xối chảy xuống thạch, hết thảy đầu đuôi câu chuyện rốt cục nối liền hợp lại:

Ban đầu mượn vụ án Tống Hành bại lộ địa lao, khiến bọn họ có tâm phòng bị, Tây Lăng vương liền lợi dụng hai đại án Đàm Kính, Tô Hành, dựa vào lời nói Trần Tư Hằng, quê quán Khương Viện cùng cái chết của Mục Lạp Hòa, trăm phương ngàn kế mà đem mầm tai vạ dẫn hướng tới Hoài Nam vương, lại ngay trước khi Tô Thế Dự gặp được Hoài Nam vương giành trước diệt khẩu, sau đó Lý Thừa Hóa bề ngoài là từ triều đình đến đất phong Hoài Nam, ngầm lấy danh nghĩa minh hữu hợp nhất tàn đảng Hoài Nam, sau đó lại dấy lên phản loạn Hoài Nam, giao phản đảng Hoài Nam cho quận trưởng Hàn Trọng Văn, như vậy gậy ông đập lưng ông toại nguyện đưa tới Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự, đóng thành nhưng không giết chết được, liền giở trò cũ, đem một nhà Hàn Trọng Văn diệt khẩu, đem thực quyền Hoài Nam thu về trong túi.

Mỗi một bước vô luận thành bại, đều có lợi cho hắn, âm mưu tính hết như vậy, tâm tư không thể nói là không thâm trầm.

Chỉ tiếc những thứ này cuối cùng cũng chỉ là suy đoán, lại tinh tế hợp lý hơn nữa cũng vô dụng, dùng manh mối thẩm tra được từ Linh Lung cũng không thể làm bằng chứng cung cấp trình lên công đường được, trước khi chưa có chứng cứ xác thực chứng minh thực tế, việc bắt giữ Tây Lăng vương như cũ là không có cách nào.

Càng khiến người ta lo lắng chính là Lý Thừa Hóa đã thâm nhập vào triều đình đến mức độ nào rồi, bước đi này đến tột cùng quân cờ là Hạng đại nhân, hay là vị Nhạc đại nhân kia?

Nước trà đã nguội lạnh, Tô Thế Dự vẫn là chậm rãi uống cạn, y thở dài một hơi, sau đó gọi quản gia Tô Nghị tới, phân phó chú ý hành tung hai vị đại nhân kia.

Tô Nghị lên tiếng lĩnh mệnh, Tô Thế Dự dừng một chút, lại bổ sung: "Lại phái người đi theo dõi bên Hà Gian vương, một khi có bất kỳ dị động nào, lập tức trở về báo."

Công văn điều chuyển Triệu Khác Tĩnh rời kinh rất nhanh được phê chuẩn. Bình thường nói đến quân vụ, Sở Minh Duẫn căn bản là một tay che trời, huống hồ vị trí của Triệu Khác Tĩnh cũng không phải chức vị trọng yếu gì, lần này chuyển đi vẫn chưa thể gây nên sự chú ý của ai.

Trong phủ Thái úy, Triệu Khác Tĩnh hai tay tiếp nhận thư tín, đơn giản lật nhìn một lần, nhịn không được cảm thán: "Phiên vương này nhanh như vậy đã giao ra binh quyền, kế hoạch của ngài quả nhiên lợi hại."

"Bọn họ là giao, nhưng bên Lý Thừa Hóa vẫn chưa có động tĩnh gì đâu." Sở Minh Duẫn đem công văn điều nhiệm cũng đưa tới, lơ đãng thoáng nhìn vẻ mặt hắn, lại nói: "Ngươi muốn chờ đến năm sau lại khởi hành cũng được, gạt bọn họ một trận cũng không có gì."

Triệu Khác Tĩnh cảm kích nở nụ cười, "Đa tạ chủ thượng."

Hắn không trì hoãn nhiều liền muốn rời đi, Sở Minh Duẫn bỗng lên tiếng gọi hắn lại, "Đúng rồi."

"Chủ thượng mời nói." Triệu Khác Tĩnh xoay người.

Sở Minh Duẫn một tay ấn thái dương, "Hôm gặp Nguyên Mẫn, ta làm sao mà hồi phủ?"

"Thuộc hạ cũng không biết, ngài phân phó xong sự tình liền mệnh ta rời khỏi." Triệu Khác Tĩnh có chút kinh ngạc, "Xảy ra vấn đề gì rồi?"

"Ngươi đã đi từ sớm?" Sở Minh Duẫn hơi hơi nhíu lông mày. Hắn ngày kế tỉnh lại liền ở trong phòng mình, chỉ mơ hồ còn nhớ cùng Nguyên Mẫn bàn xong xuôi sự tình, ngoài ra chỉ còn cảm thấy đầu đau như búa bổ khi cơn say mèm qua đi.

"Nếu ngài không nhớ rõ, có lẽ có thể hỏi những người khác một chút?" Triệu Khác Tĩnh nói.

Sở Minh Duẫn vô tình để tay xuống, "Thôi, ngược lại cũng không phải chuyện gì khẩn yếu."

Càng gần cửa ải cuối năm *(cuối năm phải trang trải nợ nần)*, thời gian càng trôi như nước chảy.

Trừ phi có lòng tiếp xúc, Thái úy cùng Ngự Sử đại phu kì thực không có quá nhiều giao tiếp, hai người mỗi người quản lí chức vụ của mình, cho dù là ngự thư phòng bẩm báo sự tình, cũng không phải thường xuyên có thể gặp. Mắt nhìn tuyết bay mỗi ngày một nặng, sương trắng tràn đầy mái hiên, đảo mắt giao thừa đã đến gần.

Đỗ Việt từ lúc cơm tối liền không ngừng được dáo dác nhìn ra bên ngoài, mãi đến tận khi sắc trời dần tối, rốt cục không nhịn được chạy ra ngoài hành lang nhìn xung quanh. Tần Chiêu hỏi: "Ngươi đang nhìn cái gì?"

"Nhìn biểu ca ta a, " Đỗ Việt cũng không quay đầu lại đáp, "Cũng đã trễ thế này, y tại sao còn chưa qua đây?"

Sở Minh Duẫn bất giác mím chặt khóe môi, rũ mắt xuống không nói một lời.

Tần Chiêu liếc mắt nhìn hắn, đi tới bên cạnh Đỗ Việt, "Ngồi trở lại đây đi, y sẽ không tới."

"Biểu ca năm nay không tới, tại sao?" Đỗ Việt đột nhiên quay đầu lại, "Y ở trong phủ cũng chỉ có một người, tội gì không giống năm ngoái qua đây chứ?"

Tần Chiêu không có gì để nói.

Đỗ Việt vừa nhìn về trong sảnh, "Ai họ Sở, ngươi không phải là có ý với biểu ca sao, tại sao ngươi không gọi y đến?"

Sở Minh Duẫn cúi đầu lột quất vàng, không trả lời.

Vì vậy ánh mắt Đỗ Việt dừng trên người Sở Minh Duẫn cùng Tần Chiêu khó giải thích được bồi hồi một phen, lẩm bẩm liền xoay người muốn đi, "Ngươi không gọi y vậy ta đi…"

"Đỗ Việt, " Tần Chiêu vội vàng kéo y, "Y sẽ không đến."

"Ngươi…" Đỗ Việt giận dữ, liền muốn kéo ống tay áo mình ra, "Vậy ta tự mình đi cùng y có được chưa!"

Tần Chiêu trực tiếp cầm chặt cổ tay y, im lặng không lên tiếng nhìn y chằm chằm, thái độ minh xác kiên quyết.

Đỗ Việt chống lại một đôi mắt hắn liền thua trận, âm thầm giãy giụa một hồi, xoay người đi về đại sảnh trực tiếp ngồi bên cạnh Sở Minh Duẫn, bãi túc tư thế, "Họ Sở, ta với ngươi nói chuyện đi."

Sở Minh Duẫn một cách hết sức chăm chú mà lột quýt trong tay, chẳng hề để ý đến y.

"Con bà nó đang nói chuyện với ngươi đó!" Đỗ Việt không nhịn được nhấc chân lên muốn đạp, Sở Minh Duẫn lúc này mới nâng mí mắt liếc y một cái, y liền yên lặng thu chân về. Sau đó Đỗ Việt phát hiện không đúng, Sở Minh Duẫn khóe mắt hẹp dài, thời điểm lông mi buông xuống hiện ra bóng mờ như có như không, trong diễm lệ lộ ra một luồng lãnh túc, y nhìn chăm chú nửa ngày, hậu tri hậu giác mà hiểu không thích hợp ở chỗ nào rồi.

Sở Minh Duẫn lúc này cực kỳ giống bộ dáng khi hắn mười lăm tuổi vừa tới Thương Ngô sơn, không có thần sắc tựa cười mà không phải cười, không có ngôn ngữ gây sự gợi đòn, im hơi lặng tiếng mà trầm mặc đến mức Đỗ Việt còn tưởng rằng hắn là người câm, mặc cho người khác nói thế nào hắn cũng không đáp lại, một đôi tròng mắt chiếu ra thiên quang mây ảnh, thạch đàm thanh tuyền.

Nhớ đến đây, Đỗ Việt nặng nề thở dài một tiếng, liếc nhìn Tần Chiêu bên cạnh, đứng đắn bắt đầu câu chuyện: "Ngươi và biểu ca ta có thể coi là ầm ĩ rạn nứt?"

"…" Tần Chiêu cảm thấy những lời này tuyệt không đứng đắn một chút nào, hiển nhiên thấy được khuôn mặt nghiêm túc của Đỗ Việt, không thể làm gì khác hơn là phối hợp tiếp tục bàng thính.

Hắn biết Sở Minh Duẫn không phản ứng y, đơn giản cũng không cần thiết, "Không phải ta muốn nói a, biểu ca ta tính khí tốt như vậy, từ nhỏ đến lớn ta chưa từng thấy y cùng ai sinh khí, có thể cùng y ồn ào đến vậy, ngươi cũng thật là có bản lĩnh, điểm này ta phục…"

Tần Chiêu không nhịn được ho khan một tiếng, "Đỗ Việt."

Lời nói bị cắt đứt, Đỗ Việt dứt khoát lại chuẩn bị một chút, mới nói: "Ta đến Trường An lâu như vậy rồi, cũng không phải chưa từng nghe tới thanh danh của ngươi, lúc trước còn có rất nhiều quan binh chặn ở cửa, ta cũng không ngốc, là huynh đệ cho nên ta thẳng thắn nói, ngươi có phải là muốn làm cái gì không, biểu ca ta có phải là vì cái này nên trở mặt với ngươi?"

Tần Chiêu không khỏi lo lắng trong lòng, lại thấy Sở Minh Duẫn như trước không hề bị lay động, không có ý lên tiếng.

Bên cạnh trong bếp lò nhỏ lửa than cháy đồm độp nhẹ vang lên một tiếng, Đỗ Việt lại thở dài một cái, "Ngươi nói ngươi không có chuyện thì dằn vặt lung tung cái gì? Bách Lý sư phụ ngay từ đầu có phải đã từng nói với ngươi kiếm của hắn cũng không dạy người báo thù? Tuy rằng ta không biết sau đó ngươi làm sao mà lừa gạt hắn, cũng không biết ngươi muốn báo cái gì thù hận, nhưng mà cần gì chứ? Họ Sở, ngươi xem ngươi bây giờ sống rất tốt a, làm chức quan lớn như vậy, bao nhiêu người sợ ngươi, muốn ăn có ăn muốn mặc có mặc, còn có nhiều tiền như vậy, ngươi không thể không báo thù sao, như vậy cũng không đến nỗi cùng biểu ca ta nháo thành như vậy, cũng không thể buông xuống sao?"

"Không thể." Sở Minh Duẫn rốt cục mở miệng, thẳng thắn quyết đoán.

"Tại sao?" Đỗ Việt không thể hiểu được, "Ngươi…"

"Nếu như là vì khoái hoạt hưởng lạc, ta không cần phải đi đến một bước này, ta nên chết ở Lương Châu thành vào mười ba năm trước." Sở Minh Duẫn diện vô biểu tình nói, "Chết dưới móng ngựa, chết trong loạn tiễn, hoặc là cũng bị treo trên thành lâu, đều tốt, ta cần gì phải sống đến bây giờ?"

Đỗ Việt sửng sốt một chút, mơ hồ ý thức được cái gì, vội vàng khuyên hắn, "Chiến tranh ngươi nói khi đó ta biết, nhưng là bây giờ không giống a, hiện tại thiên hạ thái thái bình bình…"

"Thiên hạ thái bình?" Sở Minh Duẫn chặt đứt lời y nói, nghiền ngẫm đem một từ này cảm nhận tường tận, "Ngươi có thể nhìn ra cái gì liền nói là thiên hạ thái bình, có phải là phải chờ tới thời điểm bị diệt quốc mới cảm thấy hung hiểm? Ngoại địch, nội loạn, một bộ dễ dàng sụp đổ, bây giờ cũng không cần Hung Nô tái động thủ, người của triều đình cũng đã đồ thành rồi, còn muốn chờ tới khi nào?"

"Tại sao không thể buông xuống?" Sở Minh Duẫn tựa hồ lầm bầm lầu bầu, "Vì sao mười ba năm trước ta không rút kiếm cùng nàng đứng chung một chỗ, vì sao ta phải một mình chạy khỏi thành, sống đến bây giờ?"

Lời hắn nói chẳng hề dữ dội, thậm chí có thể nói là nhẹ nhàng chậm chạp, giữa hàng lông mày rõ ràng lại toát ra âm lệ, Đỗ Việt đối dáng dấp kia của hắn có chút không rét mà run, thanh âm kẹt trong cổ họng.

Đột nhiên thanh âm huyên náo phá vỡ tĩnh mịch khắp đại sảnh, tiếng chuông trầm mạnh tràn qua mười dặm tuyết địa mà truyền vào, pháo hoa nhảy nhót chói lọi trên khoảng không, tiếng pháo nổ triệt để nối thành một mảnh, khắp thành mừng vui.

Sở Minh Duẫn đột nhiên thốt ra nở nụ cười, không có dấu hiệu nào, trong mắt vẫn không một tia nhiệt độ.

Đỗ Việt không khỏi rụt về phía sau, cơ hồ bị hỉ nộ vô thường của hắn doạ ra mồ hôi lạnh.

"Sai rồi." Sở Minh Duẫn nhẹ giọng cười, "Đã mười bốn năm."

Lúc Tần Chiêu vừa đi ra tiễn Đỗ Việt về dược lư, tiếng pháo đã dần yên tĩnh lại, đêm rét không một tiếng động, thành Trường An say ngủ. Hắn đi trên hành lang, bất ngờ phát hiện trong sảnh vẫn đốt đèn, quay đầu trông thấy thân ảnh cao lớn đứng một mình trong đình dưới tàng cây hồng mai, không biết đã đứng bao lâu. Dưới hành lang ánh nến bập bùng, ngọn đèn ấm áp dính vào trên tóc người nọ, bả vai đầy sương tuyết, hòa tan không được.

Tần Chiêu do dự có tiến lên hay không, bỗng nhiên nhìn thấy tuyết đọng ép tới chạc cây run lên, tuyết rơi rì rào, mấy cánh hoa hồng mai thản nhiên phiêu chuyển, rơi vào trong lòng bàn tay Sở Minh Duẫn.

Gió thổi như nức nở, phá đến song cửa sổ vang vọng.

Tô Thế Dự gác bút lại, đứng dậy đi tới bên cửa sổ, cơn gió mạnh thổi bay tóc y, giữa rét lạnh mãnh liệt phảng phất mang theo lãnh hương nhàn nhạt của hàn mai, nhỏ nhắn cũng không ngửi được, dường như ảo

giác. Tô Thế Dự đóng chặt cửa sổ, ngồi về sau án thư, ánh nến nhảy nhót, chiếu khắp quyển công văn.

Một đêm phong tuyết.

Thời gian nghỉ ngơi nhàn hạ khô khan mà đi qua, mãi đến tận ngày tết Nguyên Tiêu, phủ Thái úy có khách đến. Một vị là sứ thần Sở Minh Duẫn đợi đã lâu, cung kính dâng lên binh quyền Tây Lăng, miệng đầy đường hoàng, cùng với những phiên vương khác không khác nhau là mấy, Sở Minh Duẫn ý tứ hàm xúc không rõ cười cười, không nhiều lời. Mà một vị khác, nhưng là ngoài ý liệu của hắn.

Sở Minh Duẫn nhìn nữ tử một thân hồng y ở trong sảnh, nói ngay vào điểm chính: "Có việc?"

Lục Thanh Hòa thi lễ một cái, cười nói: "Tiểu nữ xác thực có việc muốn nhờ, bất quá Thái úy đại nhân yên tâm, chỉ là một cái nhấc tay."

Sở Minh Duẫn bất trí khả phủ *(không tỏ rõ ý kiến)* nhìn nàng.

Lục Thanh Hòa hít một hơi thật sâu, lấy dũng khí nói: "Đại nhân có thể phái người đưa ta vào cung một chuyến hay không?" Nàng vội bổ sung, "Ta chỉ là muốn gặp bệ hạ."

Đêm Nguyên Tiêu, xưa nay là ngày tình nhân gặp gỡ.

Sở Minh Duẫn hiểu rõ, hơi nhíu lông mày, "Ta thoạt nhìn có tốt bụng như vậy sao?"

"Tiểu nữ không có ý gì khác, nếu tìm đại nhân khác tuyệt đối là vô vọng, " Lục Thanh Hòa nhìn hắn cười cười, "Nhưng ta cảm thấy Thái úy đại nhân sẽ giúp ta, cho nên mới tới thử vận may."

"Cha ngươi chính là Hình bộ Thượng Thư, tìm hắn không phải dễ dàng hơn sao?" Sở Minh Duẫn hơi không kiên nhẫn, "Ngươi nếu đối bệ hạ có ý định, Lục Sĩ lại không đồng ý gả ngươi vào cung?"

Tâm tư thiếu nữ bị nói toạc ra, mặt Lục Thanh Hòa đỏ lên, sau khi nghe hắn nói ngược lại lắc đầu nở nụ cười, "Đại nhân nghĩ lầm rồi. Ta là nhớ bệ hạ, muốn gặp hắn, nhưng cũng không phải muốn làm hoàng hậu, tại sao phải gả vào cung đây?"

Sở Minh Duẫn giương mắt nhìn nàng, Lục Thanh Hòa hướng về phía Sở Minh Duẫn cười cười, ánh mắt sáng ngời, "Đây cũng không phải mâu thuẫn, chỉ là vừa lúc ta thật thích hắn, mà hắn vừa vặn là hoàng đế thôi. Ta từ nhỏ một mình ở bên ngoài, du ngoạn thiên hạ, hiện tại bất quá là muốn khiến cha ta an tâm mới tạm thời lưu lại kinh thành, chờ thuyết phục được hắn, ta lại muốn tiếp tục lên đường. Nếu như có thể cùng bệ hạ cùng nhau tất nhiên là rất tốt, nhưng không cùng nhau thì lại có quan hệ gì đâu? Ta có cuộc sống mình muốn, nơi giang hồ, thỉnh thoảng nhớ đến người ngồi ở nơi cao, là người trong lòng ta, như vậy cũng rất tốt. Nhưng nếu để ta gả vào trong cung, cùng một đám nữ nhân tranh giành tình nhân, ngày đêm trông mong hắn tới thăm trông đến đầu bạc trắng, ta không làm được." Nàng dừng một chút, nói, "Lục Thanh Hòa ta, là muốn một đời làm nữ nhi giang hồ."

Bốn phía không có người khác, lời nàng nói cũng nói đến trong sáng thẳng thắn, nhưng mà Sở Minh Duẫn bỗng nhiên trầm mặc. Ánh mắt hắn rơi vào trên người Lục Thanh Hòa, lại tựa như xuyên qua nàng trông thấy thứ gì đó ở nơi xa không thể với tới, một thân hồng y như lửa, an tĩnh thiêu cháy ở trong con ngươi sáng tối chập chờn.

Một hồi lâu không nói gì khiến Lục Thanh Hòa không được tự nhiên, hồi tưởng một lần cũng không cảm thấy mình nói sai chỗ nào, không khỏi thấp thỏm lên tiếng: "Thái úy đại nhân?"

Sở Minh Duẫn thu hồi ánh mắt, giơ tay lên một cái, một Ảnh vệ không biết từ đâu xuất hiện, "Đưa nàng tiến cung."

"Đa tạ Đại nhân!" Lục Thanh Hòa mặt mày nở nụ cười, "Chỉ cần mang ta vào cung là tốt rồi, cái khác cũng không làm phiền đại nhân nhọc lòng."

Nàng không để ý Sở Minh Duẫn qua loa đáp tiếng, nghiêm túc nói tiếng đa tạ, xoay người bước chân nhẹ nhàng muốn đi, ngay khi sắp bước ra khỏi chính sảnh, Lục Thanh Hòa bỗng sững người lại, xoay người nhìn sang, "Đêm nay là Nguyên Tiêu a, Thái úy đại nhân có người muốn gặp sao?"

"…" Hắn trầm mặc trong nháy mắt, "Có."

"Vậy đại nhân liền đi gặp đi thôi." Lục Thanh Hòa hai tay nắm lấy nhau đặt ở phía sau, hơi nghiêng đầu nhìn hắn, cười nói: "Thiên hạ này, lại có ai có thể ngăn được ngài đâu?"

Sở Minh Duẫn ngẩn ra.

80. Chương 80

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Công tử, bên phong ấp Hà Gian vương mới vừa truyền tin đến, trong quân toàn bộ sẽ bị bãi chức lấy đi binh phù, tướng quốc Nguyên Mẫn cùng tướng lĩnh Sở đảng Triệu Khác Tĩnh vừa mới được điều nhiệm đến qua lại khá là nhiều lần." Trong thư phòng, Tô Nghị trầm giọng hồi bẩm.

Tô Thế Dự nghe được nghĩa bóng, liền nhớ lại lúc trước Lan Y nhắc tới 'Sự không thành', lúc này đoán được ngày đó Sở Minh Duẫn ở trong tửu lâu gặp riêng người phương nào, nhất thời trầm ngâm không nói.

Tô Nghị tiếp tục nói: "Ngoại trừ Hà Gia vương ở ngoài, chư hầu khác trong quân mỗi người cũng có biến động, chúng ta còn ngẫu nhiên chiếm được tin tức sứ thần Tây Lăng vương bí mật vào kinh đến Thái úy phủ."

"Ngẫu nhiên?" Tô Thế Dự nhìn về phía hắn.

Tô Nghị chống lại tầm mắt Tô Thế Dự, đem hai chữ này cắn đến nặng, "Ngẫu nhiên."

Tô Thế Dự tâm lĩnh thần hội, thu hồi ánh mắt, dừng một chút mới nói: "Bị người thiết kế, Tây Lăng vương

không cam lòng cũng phải giao ra binh quyền, cũng khó trách muốn mượn lực lượng của ta tiến hành cản trở."

"Vậy ý của công tử thì sao?"

Tô Thế Dự hơi suy nghĩ một chút, "Việc này hắn làm bí mật, vô luận là triều đình hay là ta đều khó mà nhúng tay, hơn nữa cho dù có thể can thiệp, binh quyền xử trí như thế nào cũng là vấn đề, trả về trong tay chư hầu trái với việc tước phiên, thu về triều đình cũng chỉ là thay đổi danh nghĩa đến trong tay hắn, chẳng bằng trước tiên yên lặng theo dõi kỳ biến."

"Vâng."

"Nhạc đại nhân cùng Hạng đại nhân có cái gì khác thường không?" Tô Thế Dự hỏi.

"Người phái đi liên tục theo dõi, không phát hiện có vấn đề gì."

Tô Thế Dự gật gật đầu, chỉ là nói: "Không vội, cần chút thời gian quan sát nhiều hơn nữa."

Tô Nghị đáp một tiếng, thấy Tô Thế Dự không có ý lên tiếng, thần sắc hắn vi ngưng, bỗng nhiên lên tiếng: "Thuộc hạ có vài lời, kính xin công tử không nên trách tội."

Tô Thế Dự ôn hòa nở nụ cười, "Cứ nói đừng ngại."

"Thuộc hạ cho là, Tây Lăng vương tuy là đại hại của triều đình, nhưng trước mắt vẫn là Sở thái úy kiêu ngạo quá đáng, vì áp chế phiên vương mà bỏ mặc Sở đảng hoành hành, không thể nghi ngờ là bỏ đại cầu tiểu. Công tử ánh mắt sâu xa, không nên phạm vào sai lầm này."

Ý cười trên mặt Tô Thế Dự dần nhạt xuống.

Tô Bạch một lòng hướng về công tử nhà mình, chuyện công tử cùng Sở thái úy hắn cũng lặng thinh không đề cập với phụ thân mình, chỉ có điều Tô Nghị dù sao cũng ở nhà họ Tô nhiều năm, mắt thấy công tử lớn lên, tự nhiên có thể phát giác ra có chút không giống bình thường, "Công tử từ trước đến nay làm việc công bằng hợp lý, hẳn là rõ ràng nhất vì tư tình quấy nhiễu chính là điều tối kỵ."

Tô Thế Dự không nói gì, Tô Nghị liếc mắt nhìn y, ống tay áo nghiêm chỉnh, lùi về phía sau đại lễ quỳ xuống: "Thuộc hạ vượt quá chức trách, nguyện chịu trách phạt."

Nhìn người trung niên dập đầu bái hạ, Tô Thế Dự chậm rãi cười cười, hai tay nâng hắn dậy, thấp giọng nói: "Ta rõ ràng."

Tô Nghị cũng không nói thêm nữa, xin cáo lui rời đi.

Y cô độc đứng trước cửa sổ, ánh mắt trầm tĩnh. Sắc trời đảo mắt dần sâu, trong thư phòng không đốt đèn, một mảnh tối tăm, xa xa Lan Y đang lôi kéo Tô Bạch treo hoa đăng lên hành lang, ánh đèn mờ mờ ảo ảo xiên vẹo chiếu vào.

Cánh cửa phía sau một tiếng cọt kẹt nhẹ vang lên, như là bị gió thổi mở ra, lại rõ ràng nghe được nhiều thêm tiếng người hít thở, ở sau lưng y bất quá cách xa mấy bước.

Tô Thế Dự sống lưng cứng đờ, tĩnh lặng trong chốc lát, chậm rãi quay người sang.

Đêm trăng tròn, ánh trăng dịu dàng chiếu vào sau lưng người kia rơi xuống khắp phòng, cũng không ngăn nổi ánh mắt trong trẻo của hắn, ở trong căn phòng tối đen, lặng yên nhìn qua.

Thiên đầu vạn tự trong phút chốc hóa thành trống không, nhịp tim chợt rối loạn, Tô Thế Dự miễn cưỡng quên mất mở miệng.

Sở Minh Duẫn liền nhìn y, từng chút một loan mi nở nụ cười, cũng không quá tự nhiên mà mở miệng: "Ăn xong cơm tối hay chưa?"

"…" Tô Thế Dự không ngờ sẽ là một câu hỏi như thế, xác thực ngẩn người, "… Còn chưa."

"Vậy vừa vặn, " Sở Minh Duẫn kéo tay y, "Theo ta đi ra ngoài thì thế nào?"

Tô Thế Dự tỉnh táo lại, "Đa tạ hảo ý của Sở đại nhân, nhưng…"

"Ta với ngươi trao đổi." Sở Minh Duẫn đánh gãy lời y, thấp giọng nói: "Ta lấy một vấn đề đến đổi với ngươi, triều đình, trong quân, ngươi muốn hỏi cái gì ta đều sẽ trả lời đúng thực chất nói cho ngươi, đổi lại thời gian một đêm của ngươi."

"Ta…"

"Ta không động vào ngươi, ngươi theo ta ra ngoài đi dạo một chút. Ngoại trừ ta ra cái gì cũng đừng nghĩ, coi như là vẫn còn ở Hoài Nam." Hắn nói, "Có được hay không?"

Trong giọng nói bao hàm cứng rắn không cho khước từ, nắm tay hắn dùng lực, siết chặt đến xương ngón tay Tô Thế Dự mơ hồ đau đớn, Sở Minh Duẫn cứ như vậy không hề chớp mắt mà nhìn y, nhíu chặt mặt mày lại lộ ra cẩn cẩn dực dực, vô cùng không được tự nhiên.

Lời Tô Nghị nhắc nhở phảng phất còn quanh quẩn ở trong phòng chưa tán, Tô Thế Dự há miệng, khô khốc đến không phát ra được thanh âm.

Vì tư tình quấy nhiễu chính là tối kỵ.

Y so với ai khác đều hiểu.

Có thể gắt gao dằn xuống khát vọng nơi đáy lòng, giữa những cặp mắt xì xào bàn tán, cây mây đang điên cuồng sinh trưởng, đem lý trí khắc chế từng chút một nuốt chửng, nuốt thành thâm nhập cốt tương tư.

Tựa như suốt đời si vọng, đều hao tổn hết mức trên người một người.

Một lúc lâu sau, Tô Thế Dự rũ mắt xuống lấy lại bình tĩnh, "Được." Y lại nói, "Bất quá ngươi trước tiên buông ra…"

Sở Minh Duẫn kiên trì cho đến khi nghe xong chữ thứ nhất, lôi kéo Tô Thế Dự liền đi ra ngoài, lúc nghe được tiếng hắn cứng rắn đẩy cửa ra, ngoái đầu nhìn lại hoa đăng ở trên hành lang rực rỡ tầng tầng, cười nói: "Sợ lại không thấy ngươi, làm sao dám buông tay."

Sau khi ra khỏi phủ, Tô Thế Dự mới phát hiện câu nói đột ngột kia nguyên lai không phải là Sở Minh Duẫn thuận miệng hỏi.

Hai người ngồi ổn định trên tửu lâu, Tô Thế Dự không khỏi hỏi: "Muộn như vậy rồi ngươi còn chưa dùng cơm?"

"Ừm." Sở Minh Duẫn cười khanh khách nói: "Ta nhìn ngươi thì tương đối có khẩu vị a."

Tiểu nhị đứng ở bàn bên cạnh run lên một cái, không nhịn được nhìn bọn họ nhiều thêm vài lần, mắt thấy Sở Minh Duẫn gọi xong đồ ăn, vội ân cần nói: "Ai lưỡng vị công tử không muốn ăn bánh nguyên tiêu sao, ngày hôm nay là tết Thượng Nguyên(1) nha! Cả nhà đoàn viên là một ngày tốt lành, không ăn bánh nguyên tiêu(2) sao có thể là đoàn viên?"

"Cũng được." Sở Minh Duẫn mạn bất kinh tâm gật đầu, hắn nhìn về phía Tô Thế Dự, bỗng nhiên cười nhẹ một tiếng: "Đêm nay có thể xem như là ngươi ta khó có được ngày đoàn viên không?"

Tô Thế Dự tay nắm chén trà dừng lại, chậm rãi nắm chặt, không hề trả lời.

Sở Minh Duẫn ánh mắt hơi tối lại, chút ý cười bên môi kia tùy theo tản đi, sau đó không còn dấu vết.

Bầu không khí đột nhiên đại biến, tiểu nhị không biết là không đúng chỗ nào, ánh mắt cuống quít rồi chuồn mất. Hai người từ lúc đó cũng không nói gì, thức ăn từng món từng món được đưa lên, cuối cùng bưng lên hai bát nguyên tiêu, hương thơm nóng hổi, vỏ bánh trắng như tuyết trơn bóng bao bọc bên trong là nhân hoa quế hạt vừng, đầy bát là những viên tròn tròn bao quanh.

Sở Minh Duẫn bỗng nhiên nghiêng đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, Tô Thế Dự theo tầm mắt hắn nhìn lại, xa xa từng ngọn đèn thiên đăng(3) nổi lên trên màn đêm, thổi qua nóc nhà đình lầu các, thổi qua đèn đường khắp phố, tựa như điểm điểm tinh quang. Dưới tầm mắt Tô Thế Dự,… Thấy được Tô Bạch cùng Lan Y lẫn trong đám người ở trên đường ngó dáo dác nhìn về bên này. Hiển nhiên là Tô Bạch nhìn thấy y bị kéo xuất môn, sợ đã xảy ra chuyện gì, mà hai người này có thể lén lén lút lút theo tới bây giờ, hiển nhiên vẫn là dựa

vào Lan Y, Tô Thế Dự nhất thời có chút bất đắc dĩ, vừa đứng dậy nói với người bên cạnh: "Ta đi gọi bọn họ trở về…"

Lại bị Sở Minh Duẫn một phen nắm chặt cổ tay. Hắn vẫn nhìn ngoài cửa sổ, không nhìn ra biểu tình gì.

"Chỉ là bên ngoài cửa tiệm mà thôi." Hắn không phản ứng, Tô Thế Dự suy nghĩ một chút, lại bổ sung: "Ta vừa nãy đã đáp ứng ngươi, cũng sẽ không một mình rời đi."

Sở Minh Duẫn lúc này mới nhìn về phía y, buông lỏng tay ra, nhếch khóe môi vì y sửa lại ống tay áo một chút, "Ta chờ ngươi."

Phí đi không ít khí lực mới khiến Tô Bạch cùng Lan Y yên tâm, nhìn bóng lưng hai người bọn họ ầm ĩ nói lại muốn đi đâu chơi, Tô Thế Dự thở phào một hơi, sau khi y bước vào tửu lâu bỗng dừng bước xoay người lại, ngước mắt nhìn lại, thoáng nhìn thấy một đạo bóng đen lướt đi từ trong lầu, Hắc Vũ điểu phá không bay vào trong đêm, trong phút chốc đã không thấy bóng dáng, là Sở Minh Duẫn phát xuống một đạo mật lệnh.

Tô Thế Dự đứng tại chỗ cũ một lúc lâu, giống như hiểu rõ cái gì mà cụp mắt khẽ cười một tiếng, như không có chuyện gì xảy ra mà tiếp tục đi lên lầu, dường như cái gì cũng chưa từng nhìn thấy.

Lúc Sở Minh Duẫn nhìn thấy y trở về không một tiếng động ngoắc ngoắc khóe môi, dùng xong cơm, lại lôi kéo y đi dạo trên đường.

Phố xá Trường An vốn là phồn hoa, bây giờ lại càng phi thường náo nhiệt, dọc đường tiếng la tiếng nhạc không ngừng, khắp nơi hoa đăng đan xen, pháo hoa khắp trời, du khách như nước, bọn họ hỗn ở giữa ngược lại cũng không làm người khác chú ý.

Trầm mặc đi một hồi, Sở Minh Duẫn mở miệng: "Vấn đề kia, nghĩ kỹ muốn hỏi gì rồi sao?"

Tô Thế Dự nghiêng đầu nhìn về phía hắn, ôn thanh nói: "Sau đó còn đau đầu không?"

Sở Minh Duẫn sửng sốt một chút, "Cái gì?"

Cái phản ứng này, Tô Thế Dự liền sáng tỏ hẳn là sau khi tỉnh rượu hắn hoàn toàn quên mất, cười nhạt nói, "Không có gì."

"… Ngươi hỏi xong rồi?" Sở Minh Duẫn hơi kinh ngạc, "Không có gì khác muốn hỏi?"

"Không có." Tô Thế Dự nói, "Chuyện trên triều, ta nếu muốn biết tự nhiên sẽ đi thăm dò, không cần thiết đặc biệt đi hỏi."

Sở Minh Duẫn cười lạnh thành tiếng, "Là không cần thiết đặc biệt hỏi, hay là ngươi căn bản cũng không tin lời ta nói?"

Tô Thế Dự lắc lắc đầu, trong giọng nói mang theo ý cười hỏi ngược lại: "Không phải là ngươi nói muốn ta trừ ngươi ra thì cái gì cũng đừng nghĩ sao?"

Sở Minh Duẫn đột nhiên dừng chân, rơi lại phía sau hai bước, cách đó không xa pháo hoa bay lên không nổ tung vạn điểm ánh sáng, đoàn người một trận ồn ào, hắn nhìn chăm chú bóng lưng Tô Thế Dự, hai chữ kia ở trong cổ họng run rẩy, mới miễn cưỡng nói ra khỏi miệng: "Thế Dự."

Âm thanh nhẹ vô cùng, như sợ thức tỉnh cái gì, bị thanh âm ồn ào của người đi đường nhấn chìm, nhưng Sở Minh Duẫn vững tin Tô Thế Dự nghe được, bởi vì y theo tiếng cũng dừng bước, dừng trong nháy mắt, tại trong dòng người xoay người lại.

Sở Minh Duẫn nhìn y, mặt mày từng chút một cong lên, bật cười, sau đó hướng về phía y đưa tay ra, lòng bàn tay mở ra.

Tô Thế Dự ánh mắt hơi động, lại hơi nhíu lông mày, "Nhiều người như vậy, ngươi…"

"Ngươi chậm trễ nữa, lập tức thật sự bị người vây nhìn." Sở Minh Duẫn mặt không biến sắc.

Tô Thế Dự mắt nhìn quanh, lúc này vẫn không có người chú ý tới bên này, y không thể làm gì khác hơn là thở dài, tiến lên kéo lại tay Sở Minh Duẫn, lập tức liền bị đối phương nắm chặt lại, lòng bàn tay dán vào nhau, mười ngón đan vào chặt chẽ.

Có rất nhiều thiếu niên thiếu nữ cùng bọn họ gặp thoáng qua, thừa dịp khó có được ngày lễ lén lút lôi kéo tay nhau dọc đường xem đèn, lòng bàn tay nóng lên, hai má ửng đỏ càng cao hơn cả hoa đăng, là tâm động bình thường nhất cũng là quý giá nhất.

Đèn chiếu đêm như ban ngày, tiếng nói cười nhẹ nhàng, hoa mai di động. Sở Minh Duẫn mặt mày cong cong, nhìn sườn mặt Tô Thế Dự, không nhịn được lại nói một tiếng: "Thế Dự."

"Ừm." Tô Thế Dự chỉ chỉ phía trước, "Ngươi muốn ăn cái kia không?"

Sở Minh Duẫn quay đầu nhìn lại, nhìn thấy tiểu thương bán kẹo hồ lô(4) bị một đám hài tử vây lại, cười híp mắt chia từng chuỗi mứt quả đỏ tươi.

"..." Sở Minh Duẫn nói, "Ta mấy tuổi?"

Tô Thế Dự không khỏi nở nụ cười lên tiếng, "Mới vừa rồi nhất định phải chờ người lôi kéo mới chịu đi là người nào?"

Sở Minh Duẫn vô liêm sỉ mà trừng mắt nhìn y, mặt mày dịu dàng.

Bất giác đã đi ra đến ngoài thành, người thả hoa đăng cùng thiên đăng đều tập hợp ở đây, phản chiếu trên bờ sông một mảnh đèn đuốc rực rỡ, người bán đèn bán hàng rong đều đang ra sức mà cao giọng bắt chuyện. Một gian hàng tương đối lớn chạy đến một tên tiểu nhị, đối hai người bọn họ chào một cái, "Lưỡng vị công tử đi bên này, đã sớm dựa theo dặn dò chuẩn bị xong, chỉ chờ hai vị tới đây."

Hai ngọn thiên đăng được dâng tới, cùng màu sắc trên đèn của người khác bạch sắc bất đồng, mặt đèn xanh thẫm, còn họa một bức thủy mặc nhàn nhạt, vừa nhìn liền biết là được đặc chế tinh vi. Tô Thế Dự quan sát một lát, cười nói: "Chuẩn bị chu toàn như thế, ngươi thích thả đèn?"

"Ta thích ngươi." Sở Minh Duẫn không giương mắt mà nói, cầm qua bút đã được chuẩn bị ở một bên đưa cho y, "Ừ."

Bốn phía vẫn không ngừng có thiên đăng chầm chậm bay lên, mọi người cười đùa ngẩng đầu nhìn ngắm, ánh mắt tiên nhiễm vài phần chờ đợi, phảng phất như tâm nguyện được những ngọn đèn gánh lấy có thể bay thẳng lên trời cao, đi hỏi thăm thần linh có khả năng thực hiện được hay không.

Sở Minh Duẫn viết cực nhanh, đốt cây nến nằm bên trong thiên đăng, nâng cổ tay để ngọn thiên đăng xa xa bay lên, ánh mắt lại nhìn Tô Thế Dự, "Vẫn chưa nghĩ ra?"

Hắn mơ hồ nhìn thấy trên đèn đã viết cái gì, nhưng Tô Thế Dự lại tiếp tục chấm mực, ngòi bút thủy chung vẫn không viết xuống. Y bị âm thanh Sở Minh Duẫn kéo tâm tư trở về, cười cười, cuối cùng bỏ qua không thêm cái gì nữa, châm lửa cho ngọn thiên đăng sau đó thả lên không trung.

Sở Minh Duẫn nhìn hai ngọn đèn màu xanh bắt mắt kia dần dần bay xa, làm như tùy ý hỏi: "Viết cái gì?"

"Quốc thái dân an." Tô Thế Dự vẻ mặt thản nhiên.

"..." Sở Minh Duẫn trầm mặc một chút, lại cười nói: "Không hỏi xem ta viết gì sao?"

"Không cần, " Tô Thế Dự cười nói, "Không phải đều nói nguyện vọng nếu nói ra sẽ không linh sao?"

Sở Minh Duẫn nghiêng đầu nhìn y, ánh mắt nặng nề, thấp giọng nói: "Nếu có thể linh nghiệm, ta thật sự nên đi tin thần phật một chút rồi." Hắn liếc mắt nhìn nơi xa xa, bỗng nhiên nói: "Ngươi ở nơi này chờ ta một chút." Mới buông tay ra đi chưa được hai bước, bỗng nghiêng thân đè lại vai Tô Thế Dự, đối diện đầu thần sắc hơi kinh ngạc của y, "Nơi nào cũng không cho đi, chờ ta trở về, chỉ một lát thôi, ta sẽ không để ngươi chờ quá lâu."

Kinh ngạc từ trên dung nhan như ngọc của y được thu lại, Tô Thế Dự chậm rãi lộ ra một nụ cười, "Được."

Sở Minh Duẫn không tốn chút công sức nào ở nơi bờ sông vắng vẻ tìm được Tần Chiêu, chĩa khuôn mặt không hề cảm xúc vào, vừa thấy được hắn há miệng lại là: "Sư ca, mật lệnh không phải để cho ngươi dùng như thế."

Sở Minh Duẫn nhìn về Đỗ Việt ở một bên đang mua đồ ăn vặt nhấc cằm lên một chút, "Ngươi không phải vừa vặn lôi tên kia ra đây sao."

"Y nghe nói biểu ca muốn ra ngoài thả đèn liền nhất định phải đi theo." Tần Chiêu nói.

Sở Minh Duẫn ý vị thâm trường 'Nha' một tiếng, "Khó trách ngươi lại có sắc mặt này."

Tần Chiêu cầm ngọn đèn màu xanh đã tắt trong tay kín đáo đưa cho hắn, "Giữ lại khí lực đồng tình cho mình đi."

Sở Minh Duẫn cúi đầu xoay mặt đèn nhìn qua một lần, chữ Tô Thế Dự chỉ ngắn gọn viết xuống một bên: "Nhất nguyện xã tắc hưng thịnh, nhị nguyện lê dân an bình." Thần sắc hắn yên tĩnh thờ ơ, một lúc lâu sau nghe không ra tâm tình gì mà nở nụ cười một tiếng, "Cũng thật là quốc thái dân an."

Đang khi nói chuyện Đỗ Việt đã tiến tới, cầm ngọn đèn trong tay đưa tới trước mắt hắn, "Ai, cái này có phải là của ngươi hay không?"

Sở Minh Duẫn thuận tay tiếp nhận, trên giấy lại càng ngắn gọn: Tô Thế Dự. Chỉ có ba chữ này.

"Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ viết báo thù chứ." Đỗ Việt liếc sắc mặt của hắn.

Hắn rũ mắt dùng đầu ngón tay vuốt nhẹ qua cái danh tự kia, không nói gì, Đỗ Việt cùng Tần Chiêu cũng nhất thời không nói gì, bờ sông huyên náo tựa hồ cũng không thể thâm nhập vào một chút bầu không khí náo nhiệt nào. Mãi đến tận khi Sở Minh Duẫn giơ tay xoa xoa mi tâm, một tay nhấc lên liền muốn đuổi người, "Đi xa một chút, đừng đến phía bên này quấy rối."

Đỗ Việt nuốt xuống kích động muốn mắng hắn, lập tức kéo Tần Chiêu đi ra bờ sông thuê một chiếc thuyền nhỏ, đi một nửa, y đột nhiên nghĩ đến cái gì, quay đầu xông về phía Sở Minh Duẫn vẫn còn ở chỗ cũ, "... Ta có loại trực giác, " Đỗ Việt thở gấp ra một hơi, "Ngươi mau đi xem một chút biểu ca ta đang làm gì thế! Nhanh đi nhanh đi!"

Sở Minh Duẫn sửng sốt một chút, lập tức nghĩ đến cái gì, quay người chạy tới.

Hắn nhìn thấy y, cách một khoảng cách.

Tô Thế Dự đứng ở nơi góc tối không người, dáng người thon dài, thiên đăng xung quanh y đan dệt thành một màu xanh ấm áp. Một ngọn thiên đăng màu trắng không thể bình thường hơn ở trong tay y được thắp sáng lên, xa xa bay lên một vòng. Dường như cảm giác được cái gì, Tô Thế Dự bỗng nhiên quay đầu nhìn sang, trăm nghìn ngọn hỏa đăng chiếu sáng vào tròng mắt đen như mực của y, du khách chen chúc, trong mắt y chỉ hiện ra một thân ảnh xuyên qua dòng người mà đến, mặt mày ôn nhu nở nụ cười.

Toàn bộ thiên địa rất ồn ào náo nhiệt, lại trong nháy mắt yên tĩnh, nghe thấy nguyệt chiếu nước sông chảy róc rách, nghe thấy tiếng ca mơ hồ trên lầu, nghe thấy từng hồi tiếng chuông nơi chân núi xa, nghe thấy tiếng bước chân của người kia, từ xa đến gần mà tới.

Sở Minh Duẫn một phen nắm chặt tay y, ngẩng đầu nhìn lại, ngọn đèn kia đã sớm lẫn lộn bay lên trong biển đèn khắp bầu trời, không thể nào phân biệt.

"Ta không có đi." Tô Thế Dự nhìn hắn.

"Ngươi viết cái gì?" Sở Minh Duẫn đem y rút ngắn một ít.

Tô Thế Dự khó có thể phát giác mà dừng một chút, sau đó vẻ mặt lại thản nhiên: "Quốc thái dân an."

"Vậy cần gì phải viết hai lần?" Sở Minh Duẫn nhíu chặt lông mày, nhìn chằm chằm y không tha, "Ngươi viết cái gì?"

Tô Thế Dự có chút không rõ, cười nói: "Chỉ là ngọn đèn thôi, hà tất lưu ý như vậy."

Sở Minh Duẫn không lên tiếng, con ngươi sâu tựa biển mà nhìn y, bốn mắt nhìn nhau, một lúc lâu, hắn chậm rãi để sát vào.

Tô Thế Dự hô hấp hơi ngừng lại, không có động tác, cảm giác được hô hấp hắn tiến tới gần, đúng mực giữ ra một khoảng cách, Sở Minh Duẫn chợt ngừng, giọng hơi khàn khàn, nhẹ giọng nói: "Ngươi nếu cảm thấy buồn nôn, có thể né tránh."

Cách gần như vậy, chữ chữ khí tức cũng có thể cảm giác được, ấm áp tê dại.

Đầu ngón tay run lên bần bật, Tô Thế Dự lôi hắn lùi vào dưới bóng cây, trầm mặc trong nháy mắt, chậm rãi nhắm chặt mắt lại.

Tiếp theo một cái chớp mắt cả người đã bị đặt ở trên cây, Sở Minh Duẫn nhưng vẫn là cật lực khắc chế, chỉ lo thân cây thô ráp cấn người y. Dưới bóng cây u ám không rõ thậm chí ngay cả khuôn mặt cũng không nhìn thấy, hắn nghiêng người, từ trên trán Tô Thế Dự một phân một tấc hôn từng chút một, mi tâm đến khóe mắt, cuối cùng rơi vào môi, hắn thấp giọng buông tiếng thở dài, lại không chần chờ hôn lên.

Như là sợ chọc cho Tô Thế Dự phản cảm, hắn cấp thiết đè nén, cơ hồ mềm nhẹ thành kính hôn qua môi, lại tiếp tục cạy mở hàm răng đóng chặt, liếm láp dây dưa, triền miên đến cực điểm, so với bất luận loại rượu mạnh nào đều khiến người ta chìm đắm chìm.

Du khách dần dần tản đi, giữa sông trên con thuyền nhỏ lại càng yên tĩnh, vô số thiên đăng bị gió thổi bay tới, vờn quanh bên thuyền chiếu rọi xuống màu sắc ấm áp hoà thuận vui vẻ. Đỗ Việt dựa vào mép thuyền đưa tay chạm vào một ngọn thiên đăng bay đến gần, một ngọn đèn trắng thuần cuộn xoáy chậm rãi tiến lại, lộ ra chữ viết bên trên. Đỗ Việt híp mắt phân biệt, "Tam nguyện người ta yêu… Ai chữ này có chút quen mắt —— a Tần Chiêu!"

Tần Chiêu phản ứng nhanh chóng lôi Đỗ Việt thiếu chút nữa ngã đầu xuống nước kéo trở về, Đỗ Việt một bước trực tiếp ngã vào trong lồng ngực hắn, ngẩng đầu đối diện ánh mắt căng thẳng của Tần Chiêu đang nhìn xuống, hai người lại không hẹn mà cùng sửng sốt một chút.

Đỗ Việt trừng mắt nhìn, trước tiên tỉnh táo lại, cuống quít dời thân hình đi.

Tần Chiêu vẫn cứng ở chỗ cũ, Đỗ Việt quay đầu nhìn hắn trong chốc lát, ho khan một tiếng, quanh co nói: "A cái kia, đè lên chỗ nào của ngươi rồi?"

Tần Chiêu phục hồi lại tinh thần, lắc lắc đầu, "Không có."

"Ah, vậy thì được." Đỗ Việt thành thật ngồi xuống.

Y duỗi cánh tay, ngọn đèn kia liền lui về dưới ánh trăng sáng trong không trung mà bay đi.

Nhất nguyện xã tắc hưng thịnh.

Nhị nguyện lê dân an bình.

Tam nguyện người ta yêu vô ưu vô dạng (không lo lắng không ốm đau), tuế tuế trường an (sống lâu trăm tuổi đọ ⌒.⌒).

Chú thích:

(1) Tết Thượng Nguyên hay còn gọi là Tết Nguyên Tiêu là một trong những ngày lễ truyền thống quan trọng nhất của Trung Quốc, còn có tên gọi khác là "Hội hoa đăng" hay "Lễ hội đèn lồng". Hàng năm, Tết này được tổ chức vào ngày rằm tháng giêng âm lịch.

(2) bánh Nguyên Tiêu hay còn gọi là bánh trôi nước, người Trung Quốc gọi là thang viên /tāngyuán/ – viên tròn trong nước, xuất phát từ ý nghĩa sum họp và sự tốt lành sinh lợi.

Đây là bánh trôi nhân mè đen, tui search gg k có ra nhân hoa quế nên lấy cái nhân mè đen này ha, nhèm nhèm, tui cũng thích ăn bánh trôi lớm….

(3) Đèn trời hay thiên đăng ( ), còn gọi là đèn Khổng Minh, Khổng Minh đăng ( ), là loại đèn làm bằng giấy, dùng để thả cho bay lên trời sau khi đốt đèn. Đây là loại đèn truyền thống của các nền văn hóa Đông Á. Đèn do Gia Cát Lượng tự Khổng Minh sống ở thời Tam Quốc phát minh ra.

Đây là Khổng Minh đăng nhá, đẹp ghê ta

(4) Kẹo hồ lô (giản thể: , phồn thể: , pinyin: tánghúlu hay , bính âm: bìngtánghúlu), là một loại kẹo trái cây được phủ một lớp đường gắn trên xiên tre dài khoảng 20 cm. Đây là một món ăn Trung Quốc truyền thống có nguồn gốc từ miền Bắc Trung Quốc, nhưng hiện nay nó có mặt ở hầu hết các thành phố ở Trung Quốc như Bắc Kinh, Thiên Tân, Thượng Hải.

Theo truyền thống, trái cây được sử dụng là trái táo gai, nhưng trong thời gian gần đây các người làm kẹo cũng đã sử dụng nhiều loại trái cây khác nhau như cà chua anh đào, cam quýt, dâu tây, việt quất, dứa, kiwi, chuối hoặc nho. Kẹo hồ lô thường có lớp đường phủ bên ngoài dạng xi rô, nhưng cũng có các loại kẹo hồ lô với lớp vỏ sôcôla, hoặc mè rắc.

Với người dân Trung Quốc nói chung và người dân Bắc Kinh nói riêng, tuổi thơ của họ gắn liền với vị ngọt của những xiên kẹo hồ lô. Tiếng rao với tiếng xe đạp lóc cóc trên những ngõ nhỏ thâm trầm của Bắc Kinh trong màn sương sớm vẫn còn quẩn quanh vương vất, những xiên kẹo đỏ rung rinh theo sau nhịp guồng xe đã trở thành vẻ đẹp không thể lẫn vào đâu của thành phố này.

Kẹo hồ lô nà, nhìn thì ngon vầy thôi cơ mà nó ngọt lắm á, tui không ăn được đồ quá ngọt, từng thử qua thứ này rồi và sau đó…a hi hi không có sau đó, đánh chết tui cũng k ăn lại lần nữa

81. Chương 81

Ung Hòa năm thứ mười, mùa xuân tháng hai, Hung Nô Cửu hoàng tử Vũ Văn Chuẩn cử binh dạ tập *(đột kích ban đêm)* vương trướng, giết cha soán vị, xưng đại khả hãn.

Tin tức truyền tới Trường An, Sở Minh Duẫn xì cười ra tiếng: "Cư nhiên có thể để một tên rác rưởi làm Khả Hãn, Hung Nô đây là đi tới cùng đường mạt lộ rồi sao?" Không để ý lắm.

Cùng lúc đó, Công bộ Thượng thư Nhạc Vũ Hiên cũng nhận được tin tức, chỉnh lý đơn giản, liền vào cung.

Trong ngự thư phòng, Lý Duyên Trinh đối diện tượng gỗ khắc một vị nữ tử tinh tế đoan trang, mạn bất kinh tâm bảo Nhạc Vũ Hiên đem công văn đặt trên bàn, ngay cả chút dư quang cũng không thèm đoái hoài tới bên này.

Tượng gỗ đã đạt tới hoàn mỹ, dáng người thanh tuyệt, tóc dài thêu thanh sam, cánh tay buông xuống tiêm gầy như ngọc, tuy rằng vẫn như cũ thiếu mất khuôn mặt, lại có thể liệu trước đây nhất định là một nữ tử vô cùng xinh đẹp.

"Bệ hạ vẫn chưa nghĩ ra bộ dáng của nàng sao?" Nhạc Vũ Hiên cũng nhìn về phía tượng gỗ.

"Đúng vậy, luôn cảm thấy còn cần phải suy nghĩ tỉ mỉ." Lý Duyên Trinh nhìn pho tượng ánh mắt ôn nhu, gần như quyến luyến, "Thỉnh thoảng sẽ có cảm giác mơ hồ, cảm thấy sắp nghĩ ra dáng dấp của nàng, nhưng khi ngẫm nghĩ lại thì không nhớ rõ."

Nhạc Vũ Hiên không nhịn được buông tiếng thở dài, "Đáng tiếc."

"Đáng tiếc?" Lý Duyên Trinh ngạc nhiên nói, ánh mắt vẫn như cũ không dời khỏi pho tượng.

"Không có gì, chỉ là cảm thán bệ hạ xảo đoạt thiên công *(khéo léo tuyệt vời)* như vậy, nếu là thợ thủ công, nhất định sẽ là đệ nhất thiên hạ." Nhạc Vũ Hiên cười cười, "Thần suy nghĩ miên man mà thôi."

"Nếu là thợ thủ công?" Lý Duyên Trinh không nhịn được lắc đầu nở nụ cười, "Trẫm thật là từng có ý niệm này. Năm đó khi mới vừa lên làm thái tử cả ngày bị bức ép học rất nhiều, còn phải trong vòng vài năm bù vào khoảng trống trong khi các hoàng huynh từ nhỏ đã biết đọc sách, rất mệt mỏi, lại không nhịn được oán giận với Tô ái khanh khi đó là thư đồng, nói nếu có thể xuất cung làm một tên mộc tượng *(thợ mộc)*tốt hơn bao nhiêu, làm hoàng đế thật đúng là vừa mệt vừa không thú vị."

Nhạc Vũ Hiên phụ họa mà cười, thấy thần tình hắn lộ vẻ rơi vào hồi ức, lặng yên không một tiếng động tiến lên trước, đưa tay vút ngang qua chén trà, bột màu trắng tinh tế rơi vào trong chén, hòa vào nước.

Lý Duyên Trinh hồn nhiên không hay, vẫn chậm rãi hồi tưởng, bất giác dẫn theo ý cười, "Chỉ là không nghĩ tới cung nữ thân cận lại đem lời này nói cho người khác, lại truyền đến tai phụ hoàng, phụ hoàng giận tím

mặt, phạt trẫm cùng Tô ái khanh cấm túc ở Đông cung chép sách. Đêm đó chính là giao thừa, trẫm liên lụy Tô ái khanh không được hồi phủ, trong lòng hổ thẹn nói không ra lời, mà y không những không buồn trái lại còn an ủi trẫm, dường như y trời sinh sẽ không tức giận. Chép sách đến nửa đêm, cổ tay đau xót, còn không ngừng mệt mỏi, Tô ái khanh liền để trẫm đi nghỉ một lát, nói một chén trà sau y sẽ gọi trẫm thức dậy tiếp tục sao chép, kết quả sau khi trẫm tỉnh lại trời đã sáng thấu, là y đem tất cả số chữ trẫm chưa chép xong cùng với số còn lại sao chép hết, ngay cả trên bàn cũng đã được thu dọn xong."

Lý Duyên Trinh ước chừng dừng trong chốc lát, mới nói tiếp: "Lúc đó trẫm nhìn Tô ái khanh ngủ gục ở trên bàn, không nhịn được nghĩ, y đại khái là người duy nhất ngoại trừ mẫu phi đối với trẫm thật tốt."

"Chẳng trách bệ hạ sủng tín Tô đại nhân như vậy." Nhạc Vũ Hiên sớm đã lui về vị trí cũ, dáng dấp cung kính.

Lý Duyên Trinh rốt cục xoay người lại, nâng chung trà lên nhấp vào vài ngụm, cười nói: "Ở trong lòng trẫm, Tô ái khanh cùng huynh trưởng không khác nhau chút nào."

Nhạc Vũ Hiên nhìn Lý Duyên Trinh uống xong trà, cũng không nán lại lâu, xin cáo lui rời đi. Trong lòng hắn tính toán canh giờ dược hiệu phát tác, vừa vặn ra khỏi cung thành, phóng tầm mắt nhìn tới, khắp nơi cảnh xuân ấm áp rất rõ ràng, bật cười.

Đại Hạ quyền hành lung lay sắp đổ, rốt cục phải triệt để nổ tung.

Chỉ là đáng tiếc khối tượng gỗ này sẽ vĩnh viễn vô diện *(k có mặt đó ạ)*.

"Sư ca, bên cấm quân truyền đến tin khẩn, Lý Duyên Trinh trúng độc hôn mê." Tần Chiêu bước nhanh đi vào thư phòng.

"Lại là hạ độc?" Sở Minh Duẫn hơi nhíu lông mày, "Lần này là ai ra tay?"

"Công bộ Thượng thư Nhạc Vũ Hiên là tình nghi lớn nhất, lúc đó trong ngự thư phòng chỉ có hai người hắn và Lý Duyên Trinh, sau khi xảy ra chuyện toàn bộ phủ Công bộ cũng không thấy bóng dáng hắn, chỉ sợ là đã chạy trốn." Tần Chiêu nói, "Tô Thế Dự đã hạ lệnh phong bế cửa thành, toàn thành truy nã hắn."

Lúc này tỳ nữ ở bên ngoài gõ cửa, nói: "Đại nhân, người trong cung đến muốn thỉnh Đỗ dược sư đi qua."

Tần Chiêu nhìn Sở Minh Duẫn.

Sở Minh Duẫn một tay để dưới cằm, mâu sắc tối tăm, "Nói cho bọn họ biết Đỗ Việt đã trở về Thương Ngô sơn, không ở đây."

"Sư ca?" Tần Chiêu sửng sốt một chút.

"Ngươi không muốn lừa dối tiểu tử ngốc kia, hãy mau đem người đuổi đi, làm cho Đỗ Việt cái gì cũng không biết là được." Sở Minh Duẫn nhắc mắt nhìn về phía hắn, "Ngươi rõ ràng ý của ta."

"Vâng." Tần Chiêu quay đầu muốn đi, lại không nhịn được bước chân ngừng lại, lên tiếng hỏi: "Là muốn động thủ lần nữa sao?"

Sở Minh Duẫn nở nụ cười, không trả lời, mà chỉ nói: "Gọi thống lĩnh cấm quân qua đây gặp ta."

Ban đêm. Giữa ban ngày sưu tra khắp thành, Trường An huyên náo khiến lòng người bàng hoàng, vừa vào đêm liền đóng chặt cửa nghỉ ngơi sớm, chỉ lo trêu chọc tới chuyện gì. Nhưng mà từ trong một con ngõ hẻm u tối một chiếc xe ngựa vận chuyển hàng chậm rãi lái ra, hướng cửa thành mà đi.

Cấm quân phong tỏa toàn thành, nơi cửa thành đổi thành trọng binh canh gác, lúc này đem xe chặn lại.

"Xảy ra chuyện gì? Không biết phong thành sao, lui về!"

Nam nhân lập tức vội vã đi xuống, "Ai ai, quan gia, châm chước một chút, đây đều là hàng phổ thông, ngài tạo chút thuận lợi, để cho chúng ta đi qua đi."

Thủ vệ trường kích lóe lên, "Cấp trên có lệnh, toàn thành phong tỏa, bất luận người nào cũng không cho phép ra khỏi thành, thương hàng cũng không ngoại lệ, trở về!"

"Ai chuyện này…"

"Làm sao vậy?" Thống lĩnh cấm quân bị ồn ào bên này hấp dẫn, đi tới.

Thủ vệ thu hồi binh khí, "Thống lĩnh, chiếc xe này trái lệnh ra khỏi thành, không chịu trở về."

"Vị đại nhân này minh xét, hàng của ta đây đã được định khế rồi, chậm một ngày sẽ phải bồi bạc!" Nam nhân nhìn ra người đến địa vị không thấp, cúi đầu khom lưng tiến lên trước, móc bạc liền đưa qua, "Biết ngài ban sai *(việc bắt phu và trưng thu tài sản cho quan phủ ngày xưa)* không dễ dàng, cho nên mới không dám tới ban ngày, vẫn luôn đợi đến nửa đêm, cũng chẳng phải là suy nghĩ vì ngài sao? Ngài nhìn, chỉ một xe này, không dám chuyển nhiều!"

Thống lĩnh ánh chừng ngân lượng trong tay một chút, có chút khó khăn, "Nhưng ta tiếp nhận lệnh của Ngự Sử đại phu, thật sự là…"

"Ta biết!" Nam nhân lại nhét thêm mấy lạng, xoay người lại chỉ tay vào một cái rương trên xe, "Ngài làm việc theo quy củ, đương nhiên phải phối hợp, ngài đi thăm dò, tùy tiện điều tra!"

Thống lĩnh hài lòng nở nụ cười, một bên đem ngân lượng thu hồi, một bên phân phó nói: "Đi qua lục soát, cẩn thận một chút!"

Bọn thủ vệ tiến lên đem rương hàng lần lượt mở ra, tất cả đều là chút trù liêu vải vóc. Nam nhân xoa xoa tay, cười nói: "Vậy đại nhân người xem?"

Thống lĩnh gật gật đầu, vung tay lên, "Cho đi!"

"Đa tạ Đại nhân, đa tạ Đại nhân, Chúc đại nhân ngài sớm ngày thăng quan phát tài!"

Xe ngựa chạy ra khỏi thành, ẩn vào trong bóng đêm mênh mông. Thống lĩnh thu tầm mắt lại, nhìn thuộc hạ bên cạnh nháy mắt ra hiệu.

Trên quan đạo tiếng vó ngựa vang dội, chiếc xe kia chậm rãi đi, cuối cùng ngừng lại. Nam nhân vội vàng xuống ngựa chuyển tới phía sau, đem rương hàng dời xuống mặt đất, đưa tay đẩy một cái, lại kéo thành xe ra, lộ ra một vùng không gian bên trong. Chỉ thấy có người đứng dậy đi ra từ đó, không nhanh không chậm sửa sang lại quần áo, đối nam nhân kia khoát tay áo một cái, nam nhân khom lưng chào một cái, liền lái xe đi.

Nhạc Vũ Hiên nhìn sắc trời một chút, đi về phía bến phà được ước định.

Bóng đêm chính nồng, bóng cây tối đen, chạc cây đan xen đem ánh trăng cắt ngang, trong rừng có tiếng chim hót không biết tên, lộ ra một luồng u quỷ khác biệt. Đột nhiên có tiếng vang nhỏ nhẵn, như là tiếng gió sát qua lá cây, cước bộ Nhạc Vũ Hiên khựng lại, nghiêng tai lắng nghe, cũng không thấy gì khác thường, hắn cất bước bước ra, tiếng vang chợt vang lên, gấp gấp mà chặt chẽ vang lên bốn phương tám hướng, tựa xa tựa gần.

Nhạc Vũ Hiên giật mình trong lòng, hốt hoảng nhìn chung quanh, "Ai? Các ngươi là tới tiếp ứng ta, tại sao không đi ra? Các ngươi là…"

Bốn phía gần như cùng lúc đó chợt lóe lên một đạo nhuệ quang, trong chớp mắt toàn thân băng hàn một mảnh, mấy hắc y nhân đem hắn vây nhốt, trường kiếm nhắm thẳng vào chỗ hiểm quanh thân.

"Các ngươi…" Nhạc Vũ Hiên thanh âm run run, "Các ngươi không phải là người tới tiếp ứng ta, các ngươi là ai?!"

Hắc y nhân như điêu khắc, không rên một tiếng.

Mà phía sau chợt vang lên một đạo thanh âm mang ý cười, chậm rãi nói: "Sao lại sợ đến như vậy, lá gan khi hạ độc đi đâu hết rồi?"

Thanh âm quen thuộc ầm ầm nổ tung trong đầu Nhạc Vũ Hiên, hắn muốn quay đầu nhìn lại, lại không thể động đậy.

"Được rồi, để hắn xoay người lại đi."

Hắc y nhân thu kiếm, Nhạc Vũ Hiên cứng đờ quay người sang, giữa ánh trăng rơi vỡ đầy đất, tiếu ý lãnh đạm bên môi nam nhân, hoa văn hồng liên trên y phục đỏ như máu.

Chỉ cái nhìn này, Nhạc Vũ Hiên chợt liều mạng hướng một bên phóng đi, rầm một tiếng, pháo hoa bay lên tràn ra khắp vùng trời, hắn giơ cao một điếu hỏa tín, thở dốc bất định.

Ảnh vệ nắm chặt kiếm, cảnh giác nhìn chung quanh.

Nửa ngày tĩnh mịch, không có động tĩnh gì.

Sở Minh Duẫn đầy hứng thú mà nhìn hắn, ah một tiếng nở nụ cười, "Cố ý phóng pháo hoa cho ta xem à?"

"Sao lại thế…" Nhạc Vũ Hiên không thể tin nhìn phương hướng bến phà, mấy thanh trường kiếm lập tức gác lên cổ hắn, cắt ra đạo đạo vết máu, ép tới hắn không thể không quỳ xuống. Nhạc Vũ Hiên thần sắc cứng đờ, mãi đến tận khi Sở Minh Duẫn đi tới trước mặt, hắn đột nhiên cao giọng nở nụ cười: "Hiểu, ta hiểu được, hai vị Công bộ Thượng thư, hai cái khí tử *(người bị vứt bỏ)*, tốt, tốt, chết sạch sẽ, đỡ phải thu dọn!"

"Vui vẻ như vậy, không bằng cùng ta tâm sự?" Sở Minh Duẫn tự tiếu phi tiếu nói.

"Với loại người độc ác như ngươi có cái gì tốt để tán gẫu?" Hắn xé đi khuôn mặt khiêm tốn, trong lòng lại triệt để thoải mái.

Sở Minh Duẫn hơi nhíu đuôi lông mày, ngón tay trắng thuần nhẹ nhàng nhấc lên, "Chân trái."

Ảnh vệ đáp lời chém xuống một kiếm, huyết quang tung toé, Nhạc Vũ Hiên nhất thời cả người co giật kêu lên thảm thiết, lũ điểu kinh sợ bay dáo dác trong rừng, hắn run rẩy kịch liệt không ngừng, đầy mặt mồ hôi lạnh gắt gao nhìn chằm chằm người trước mắt.

Sở Minh Duẫn nhếch khóe môi, nói: "Trên tay Lý Thừa Hóa vô binh có thể dùng, hắn còn bảo ngươi hạ độc làm cái gì?"

Nhạc Vũ Hiên khàn khàn cổ họng, châm chọc hỏi ngược lại: "Nói cho ngươi… Ngươi có thể… Thả ta?"

"Sẽ không, " Sở Minh Duẫn nói, "Nhưng có thể khiến ngươi chết sảng khoái một chút."

“Ha ha ha, ” Nhạc Vũ Hiên cười to, “Chết thì sợ cái gì, muốn thành đại nghiệp, nên có người hi sinh!”

“Đại nghiệp?” Sở Minh Duẫn khinh miệt nhìn hắn.

“Tại sao không phải đại nghiệp?” Nhạc Vũ Hiên ngẩng đầu lên, thẳng chống lại tầm mắt của hắn, “Triều đình này có thể kéo dài hơi tàn chống đỡ đến bây giờ, bất quá chỉ dựa vào ngươi và Tô Thế Dự. Trước kia Ngự Sử đại phu không có kẽ hở, nhưng bây giờ Tô Thế Dự đã có uy hiếp —— “

Lời đang nói chợt im bặt đi, bị bóp nghẹt ở trong cổ họng.

Sở Minh Duẫn một tay thắt chặt cổ hắn, sắc mặt lạnh lùng, hơi cúi người nói: “Ngươi nói, Tô Thế Dự làm sao?”

Trên tay hắn cường độ từng chút một buộc chặt, Nhạc Vũ Hiên mặt đỏ lên, khó có thể hô hấp, lại khiêu khích cười với hắn, không nói nữa.

Ngón tay hắn căng thẳng, cơ hồ có thể nghe được tiếng vang nhỏ vụn phát ra từ trong cổ họng, Sở Minh Duẫn đột nhiên buông tay ném Nhạc Vũ Hiên đi, mặt không thay đổi ngồi dậy.

Nhạc Vũ Hiên ôm cuống họng tê tâm liệt phế mà ho khan, hai mắt đỏ bừng, hơi chậm lại, cất tiếng cười to, âm thanh khàn đến thay đổi âm điệu, tiếp tục lời lúc trước: “… Về phần ngươi, ha ha ha, không bao lâu nữa cũng phải xuống địa ngục thôi!” Hắn đột nhiên nhào vào trên thân kiếm của một Ảnh vệ bên cạnh, đầu lâu lăn xuống, máu tươi trong nháy mắt dội ra, bắn lên góc áo Sở Minh Duẫn, mùi tanh nồng nặc.

Sở Minh Duẫn cúi đầu nhìn thi thể trên đất, sắc mặt âm trầm như nước.

Trăng lạnh nơi chân trời không một tiếng động, trong rừng bóng cây lắc lư.

“Đi thông tri Chu Dịch mang binh vào kinh thành.” Sở Minh Duẫn đột nhiên mở miệng.

Lần Lý Duyên Trinh vì Khương Viện mà trúng độc hôn mê, hắn muốn 50 ngàn tinh binh kia đến nay còn đang đóng quân đợi mệnh ở phụ cận Trường An, tướng lĩnh chính là Chu Dịch.

“Sư ca, ” Tần Chiêu không nhịn được lên tiếng, “Giống như ngươi hoài nghi, Tây Lăng vương e rằng có mục đích khác, thật sự…”

“Ta cần phải sợ hắn?” Sở Minh Duẫn thanh âm hung tàn, “Cho dù Lý Thừa Hóa không biết tự lượng sức mình muốn làm chim hoàng yến, nhưng ta sẽ là bọ ngựa bắt ve sao?”

Tần Chiêu rũ mắt xuống, “Đúng vậy.”

“Còn có, ” Sở Minh Duẫn ngữ khí hơi chậm lại, “Có một chuyện quan trọng nhất.”

“Công tử, sáng nay ở bến phà ngoài thành cách đó không xa phát hiện thi thể Nhạc thượng thư, tử trạng cực thảm, đầu một nơi thân một nẻo, nhưng không phát hiện dấu vết gì khác.” Tô Nghị hồi báo.

Tô Thế Dự trầm ngâm gật gật đầu, hỏi: “Tình huống bệ hạ như thế nào?”

“Thúc thủ vô sách, các thái y đã dùng hết biện pháp, không thấy có dấu hiệu chuyển tỉnh.” Tô Nghị nói, “Người trong cung phái đi Thái úy phủ thỉnh Đỗ tiểu thiếu gia rồi, bên kia nói tiểu thiếu gia đã trở về Thương Ngô sơn, muốn phái người đi mời y trở về gấp sao?”

Tô Thế Dự nghe vậy hơi nhíu lông mày, nhất thời không trả lời. Đỗ Việt nếu rời khỏi Trường An, trước khi đi nhất định sẽ cố ý tới tìm y nói lời từ biệt, sẽ không lặng yên không một tiếng động rời đi như vậy. Trong lời nói thật giả, trong lòng dĩ nhiên đã sáng tỏ.

“Phương thuốc lần trước Đỗ Việt dùng trong cung hẳn là còn giữ, để chư vị thái y nghiên cứu lại, tận lực mà làm.” Tô Thế Dự nói.

Tô Nghị đang muốn lĩnh mệnh, cửa thư phòng đột nhiên bị gõ một cái, không đợi đáp ứng Tô Bạch liền vọt vào, vội vàng nhìn phụ thân mình liếc mắt một cái, há miệng đối Tô Thế Dự nói: “Công tử, qua, Thái úy phủ muốn thỉnh ngài đi qua một chuyến!”

Tô Thế Dự ngẩn ra, ngược lại bình thản đáp: “Ừm, vậy chuẩn bị xe đi.”

“Công tử chậm đã, ” Tô Nghị ngăn y lại, “Lúc này Sở thái úy đột nhiên mời, chỉ sợ là rắp tâm bất lương.”

Tô Thế Dự mâu sắc thu lại, cười nhạt, “Không đi gặp, làm sao có thể biết hắn vì chuyện gì đây?”

“Vậy công tử cũng nên vì an nguy của mình mà suy nghĩ, không thể tùy tiện đi như vậy, thuộc hạ phân phó người đi cùng ngài.”

Tô Thế Dự lắc lắc đầu, “Không cần.”

“Công tử xin nghe lời này của thuộc hạ, chuyện này…”

Ánh mắt Tô Thế Dự bỗng nhiên lướt qua Tô Nghị nhìn về ngoài cửa sổ, cách đó không xa ven bờ đê kia lộ vẻ suy tàn, sen trong hồ lụi tàn tràn đầy khô vàng, thân cây cũng suy nhược mà nghiêng lệch đi, dáng dấp thoi thóp, y hỏi: “Không phải đã vào xuân sao?”

Tô Nghị kinh ngạc quay người nhìn lại, không biết công tử tại sao lại nhắc đến cái này, nhưng cũng đáp:

"Vâng, mời người đến xem, nói là trước kia lúc phu nhân trồng các loại kỳ hoa dị thảo đã đem đất màu trong hồ cải tạo lại, không thích hợp trồng Hồng Liên, sau khi dời xuống đó có thể duy trì một thời gia dài như vậy đã là không tệ, năm nay sợ là khó sống rồi."

Dường như có cái gì không một tiếng động chìm vào trong con ngươi, Tô Thế Dự trầm mặc nửa ngày, nhẹ giọng cười cười, "Khó sống thì thôi, sai người dọn dẹp sạch đi."

"Muốn trồng loại hoa lúc trước phu nhân nuôi hoa sao?" Tô Bạch không nhịn được lên tiếng hỏi.

"Không cần, " Tô Thế Dự khẽ thở dài lại mở miệng nói, cất bước đi ra ngoài, "Không sao."

82. Chương 82

Năm này ngày xuân tựa hồ ấm lên đặc biệt nhanh, mặc dù mới tháng hai, bên trong biệt viện Thái úy phủ cây lê đã cành lá sum xuê, hoa lê lấm tấm như tuyết tô điểm trên cành, lộ ra hương thơm thoang thoảng thanh thanh đạm đạm. Dưới tàng cây trên bàn đá bày bình ngọc rượu ấm, Sở Minh Duẫn ngồi bên bàn, một tay chống cằm nhìn chằm chằm ly rượu xuất thần.

Thanh y tỳ nữ sau khi dẫn Tô Thế Dự vào viện liền hạ thấp người lui xuống, y còn chưa đến gần, Sở Minh Duẫn đã nghiêng đầu nhìn lại, khóe môi nhếch lên một nụ cười, "Ta còn sợ ngươi không chịu đến đây."

Tô Thế Dự cười cười, ngồi xuống phía đối diện hắn, "Sở đại nhân khó có được lời mời, tại sao lại không đến?"

"Dù cho ta có thể là tâm hoài bất quỹ *(lòng mang ý xấu)*?" Sở Minh Duẫn tự mình rót cho y chén rượu.

Tô Thế Dự hơi dừng lại một chút, không trả lời, ngược lại nói: "A Việt rời kinh trở về Thương Ngô sơn khi nào, sao lại không thấy y tìm ta nói lời từ biệt?"

"Trong lòng ngươi rõ ràng là ta không cho y tiến cung, còn hỏi cái này làm gì?" Sở Minh Duẫn nhìn y.

"..." Tô Thế Dự trầm mặc nửa ngày, thấp giọng nói: "Sở đại nhân, còn chưa tới mức không thể cứu vãn, cần gì phải đem chính mình ép vào tuyệt lộ."

Sở Minh Duẫn muốn cười lại không cười ngoắc ngoắc khóe môi, không nói gì.

Tô Thế Dự ánh mắt khẽ nhúc nhích, nhíu chặt lông mày, "Ngươi tới tìm ta là có chuyện gì?"

"Rót rượu cho ngươi ngươi cũng không chịu uống, có việc cũng không muốn nói cho ngươi biết." Sở Minh Duẫn cười nói.

Tô Thế Dự thở dài, bất đắc dĩ bưng lên chén nhỏ uống một hơi cạn sạch.

Sở Minh Duẫn bình tĩnh nhìn y, ánh mắt rơi vào trên môi y nhuộm một tầng thủy quan trơn bóng, bỗng nhiên nở nụ cười một tiếng, "Thống khoái như vậy, ngươi không sợ ta sẽ bỏ thuốc vào trong rượu?"

"Ngươi cũng không phải hạng người như Lương Tiến." Tô Thế Dự nói.

"Đương nhiên không phải là loại thuốc kia." Sở Minh Duẫn hơi nghiêng người nhìn y, loan mi nở nụ cười, "Nhưng ngươi đoán xem, hạ mê dược khiến ngươi ngủ mê mười ngày nửa tháng là việc ta có thể làm hay không?"

Giọng nói cùng cảm giác hôn mê cùng nhau quấy nhiễu nhập vào trong đầu, Tô Thế Dự đầu tiên là ngẩn ra, giãy dụa đứng lên, bàn tay run rẩy cường ngạnh chống đỡ bàn đá, không thể tin nhìn về phía hắn, "Sở Minh Duẫn!" Hắc ám dày đặc chợt tập kích đến trước mắt, thân thể y mất lực đổ về một bên.

Sở Minh Duẫn nhấc cánh tay ôm y vào trong lồng ngực, khẽ cong lưng thẳng tiếp được Tô Thế Dự ôm ngang lên. Hắn thấy người trong lòng ngực nhắm mắt ngủ say, lại không nhịn được cúi đầu hôn một cái lên khuôn mặt Tô Thế Dự, nhẹ giọng nở nụ cười, "Ngoan."

Hắn ôm Tô Thế Dự tiến vào phòng ngủ trong biệt viện, đem người đặt lên giường lại kiên nhẫn lấy trâm toả ra, giữa ngón tay ôm trọn từng luồng tóc đen tản ra, trong đình viện yên tĩnh chợt vang lên thanh âm gấp gáp.

"Họ Sở ngươi lại lấy loạn thuốc của ta đừng tưởng rằng trốn ở nơi này thì tìm không —— Con bà nó!" Đỗ Việt đẩy cửa bước vào trong nháy mắt cứng đờ tại chỗ.

Sở Minh Duẫn ngồi dựa ở bên giường không nhanh không chậm nghiêng đầu nhìn, giữa lòng bàn tay vướng vít từng lọn tóc đen.

Đỗ Việt vững vàng lòng run rẩy, cất bước đến gần, "Ban ngày ngươi làm cái gì đây..." Rốt cục thấy rõ dáng dấp người trên giường lại là sững sờ, "Biểu, biểu ca?... Tên cầm thú ngươi đối với y làm gì?!"

Sở Minh Duẫn thu tầm mắt lại, "Dùng thuốc của ngươi khiến y ngủ một trận."

"Ngươi..." Đỗ Việt phức tạp nhìn chằm chằm Sở Minh Duẫn, cuối cùng vẫn là đem lời nói nuốt trở vào, rõ ràng chính mình phí bao nhiêu khí lực cũng nói không lại hắn, "Thuốc kia còn dư trả lại cho ta, ta nhưng là cùng Tần Chiêu hơn nửa đêm chạy lên trên núi đào về, trân quý lắm đó." Y thò người ra nhìn, "Ai, biểu ca ta lúc ngủ cũng đẹp mắt như vậy."

“Ta hạ ngay chỉnh đúng một bình, không còn nữa.” Sở Minh Duẫn nói.

“… Ngay ngắn một bình?” Đỗ Việt trợn to mắt, rốt cục ức chế không được mà phát hỏa, nhào tới nắm lấy cổ tay Tô Thế Dự dò xét mạch, “Ta con mẹ nó đã nói với ngươi đừng lộn xộn đồ vật của ta, ngươi có phải là nghe không hiểu tiếng người, ngươi có biết dược hiệu này nặng bao nhiêu không? Nguyên một bình, ngươi thật không sợ khiến y dùng thuốc đến ngốc sao!”

Sở Minh Duẫn ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm Tô Thế Dự, đưa tay chậm rãi vuốt ve bên mặt y, “Ngốc cũng tốt, ngoại trừ ta cái gì cũng không cần nhớ kỹ, đơn giản nuôi y cả đời miễn cho không nhìn thấy y.”

“Ngươi nằm mơ đi.” Đỗ Việt không chút khách khí, “Ta hỏi ngươi, sau khi biểu ca ta tỉnh lại thì làm sao bây giờ?”

Động tác trên tay Sở Minh Duẫn chợt dừng lại giây lát, “Không biết.” Hắn nhíu chặt lông mày, cúi đầu thật sâu thở dài, “Làm sao bây giờ, ta có thể làm sao?”

Đỗ Việt cũng là trầm mặc, lục tìm trong tay áo một trận móc ra một cái bình nhỏ, tiến đến bên môi Tô Thế Dự tiểu tâm dực dực uy chút dược, lại chẩn mạch, nửa ngày mới buông tay ra, “Được rồi, như vậy thì không sao rồi, chỉ là có thể sẽ tỉnh sớm, cụ thể là vào lúc nào còn cần phải xem chính biểu ca ta, bốn, năm ngày, nửa tháng, đều có khả năng.” Y cúi đầu chỉnh lý áo bào, lại tiếp tục thấp giọng nói: “Ta không quan tâm chuyện triều đình như thế nào, ta vẫn là câu nói kia, hai người các ngươi vô luận là ai xảy ra chuyện ta đều phải cứu.”

“Nếu đến tình huống không thể không chết, ngươi còn có thể cải tử hồi sinh?” Sở Minh Duẫn nói.

Đỗ Việt ngẩng đầu trừng Sở Minh Duẫn, “Cho nên nói ta tại sao lại phải dây vào tên phiền phức như ngươi chứ!” Cũng không chờ Sở Minh Duẫn lại mở miệng, y cúi đầu liền đi ra ngoài, căn phòng yên tĩnh như cũ.

Sở Minh Duẫn vẫn cúi đầu nhìn Tô Thế Dự, một lúc lâu sau, bỗng nhiên cũng nghiêng người nằm xuống. Hắn đưa tay nắm lấy một luồng tóc đen của Tô Thế Dự, lại đem tóc của mình phân ra một luồng, đặc biệt nghiêm túc lại cẩn thận mà đem hai cỗ sợi tóc quấn lấy kết cùng nhau, cuối cùng kết làm một. Sở Minh Duẫn không tiếng động mà nở nụ cười, đưa tay ôm lấy Tô Thế Dự, vô cùng sâu vô cùng chặt, chôn vào trong hõm cổ y nhẹ giọng mở miệng: “Thế Dự, ” hắn nhắm mắt lại, “Ta đã lâu cũng không ôm lấy ngươi tốt như bây giờ.”

Khí tức an thần hương tràn qua xoang mũi, hắn cọ nhẹ bên thái dương Tô Thế Dự, vứt bỏ hết thảy phiền nhiễu, cứ như vậy bình yên thiếp đi.

Lục Thanh Hòa đem lược gỗ đặt lên trên bàn, lại nghiêng đầu nhìn mình phản chiếu trong gương, cảm giác vô cùng phóng khoáng, liền đứng dậy nắm bao quần áo cùng trường kiếm đi ra khỏi phòng.

Nàng ở Trường An ngây người lâu như vậy, thời điểm gặp bệ hạ vào đêm Nguyên tiêu cũng đã nói lời từ biệt, giờ là lúc nên khởi hành tiếp tục du ngoạn. Một bên đi về thư phòng, trong lòng tính toán lý do giải

thích, nhưng mà lúc nàng đứng trước mặt phụ thân còn chưa kịp đem đầy bụng thao thao bất tuyệt có lý có chứng cứ mà nói, Lục Sĩ liền gật đầu.

"Được, ngươi muốn rời Trường An cũng tốt, nhanh nhanh đi, đợi lát nữa sẽ chuẩn bị ngựa ra khỏi thành." Lục Sĩ vỗ vỗ vai của nàng, thần sắc có chút nghiêm nghị.

Lục Thanh Hòa từ trong ngạc nhiên cảm giác được cái gì, "Cha, phát sinh chuyện gì?"

"Ai, " Lục Sĩ nặng nề thở dài, nhìn ra bên ngoài liếc mắt một cái, "Kinh thành này chỉ sợ là sắp thay người chấp chưởng rồi, kinh đô và ba vùng lân cận đều bị trọng binh canh gác, Chu Dịch lại mang binh tiến vào Trường An, bệ hạ còn hôn mê bất tỉnh, ngay cả Tô đại nhân cũng không rõ tung tích, nếu ngươi không đi, chỉ sợ là cũng không đi được nữa a!"

Lục Thanh Hòa trong lòng căng thẳng, vội hỏi: "Bệ hạ làm sao vậy?"

"Lúc trước bị người hạ độc, lần này lại hôn mê, chỉ sợ là lành ít dữ nhiều." Lục Sĩ đầy mặt ưu sầu.

"Vậy hắn bây giờ…"

"Đây không phải là chuyện ngươi nên quan tâm." Lục Sĩ đánh gãy lời nàng, "Thanh Hòa, ngươi đi nhanh đi, rời khỏi Trường An, đi được càng xa càng tốt."

"Vậy ngài thì sao?" Lục Thanh Hòa vội la lên, "Cha, ngài theo nữ nhi cùng đi đi, ta trong chốn giang hồ nhận thức rất nhiều bằng hữu, có thể chăm sóc ngài."

Lục Sĩ lắc lắc đầu, "Ta là trọng thần triều đình, chỉ cần Trường An vẫn còn, thì một tấc cũng không rời."

Lục Thanh Hòa bỏ xuống bao quần áo cùng kiếm trong tay, "Ngài không đi, vậy nữ nhi cũng không đi."

"Ngươi hồ đồ cái gì vậy, ngươi ngốc ở kinh thành làm gì?" Lục Sĩ đổi sắc mặt.

"Ta bồi ngài cùng canh giữ Trường An, trông coi bệ hạ."

"Nói hươu nói vượn, nam nhân trong triều còn chưa có chết hết, đâu đến phiên một tiểu cô nương như ngươi đứng ra?" Thanh âm Lục Sĩ trở nên nghiêm lệ, "Trong mắt ngươi nếu còn có người cha này, thì cái gì cũng đừng quản, trong phủ sẽ không lưu ngươi lại, hiện tại nhanh đi!"

"Cha!"

Lục Sĩ không cùng nàng nhiều lời nữa, lôi nàng đi ra ngoài, lên tiếng dặn dò: "Chuẩn bị ngựa!"

Hạ nhân vội vàng dắt ngựa đi tới.

"Ta không đi, cha..." Lục Thanh Hòa liều mạng muốn tránh thoát, bị Lục Sĩ một phen chụp lấy vai, nàng trố mắt chống lại tầm mắt Lục Sĩ.

"Từ nhỏ lần nào ngươi tùy hứng ta cũng không thuận theo ngươi, chỉ lần này, Thanh Hòa, nghe cha." Lục Sĩ thật sâu nhìn nàng, trực tiếp đem cô nương dáng người thon dài ôm lấy đặt trên ngựa, tựa như khi nàng còn nhỏ lần đầu học cưỡi ngựa, đem dây cương nhét vào trong tay nàng, "Ngươi ở bên ngoài chơi thật tốt, không cần lo lắng cho cha."

Lục Thanh Hòa đáy mắt nổi lên lệ ý, nghẹn ngào muốn há miệng.

"Đi!" Lục Sĩ quát lên, một đôi mắt đỏ bừng.

Nước mắt thoát vành mắt rơi xuống, Lục Thanh Hòa cắn chặt răng, rốt cục nghiêng đầu sang chỗ khác.

Khoái mã chạy như bay ra cửa phủ, mang theo thiếu nữ hồng y như lửa, Lục Sĩ vẫn đứng ở chỗ cũ, xa xa nhìn bụi bay lạc định.

Chính như Lục Sĩ từng nói, trên đường phố tùy ý có thể thấy được hắc giáp trọng giáp binh vệ, Lục Thanh Hòa nhìn quanh bốn phía, hơi do dự một chút, đột nhiên quay đầu ngựa, giục ngựa chạy về phía cung thành.

Đêm đã khuya, tẩm điện một mảnh vắng lặng.

Thái y lưu ở trong điện canh chừng lại dò xét tình hình Lý Duyên Trinh một phen, càng nghĩ mãi lại không ra, chắp tay sau lưng không ngừng đi qua đi lại. Cửa điện nhẹ vang lên một tiếng, cung nữ đẩy cửa nhỏ giọng đi vào, hắn quay đầu nhìn lại một cái, mơ hồ cảm thấy dáng dấp có chút lạ mắt, lại cũng không kịp lo đến những thứ này, "Ta đi xem xem thuốc, ngươi ở đây bảo vệ tốt bệ hạ."

Cung nữ cúi đầu đáp ứng, mãi đến tận khi thái y bước nhanh rời đi, nàng cẩn thận mà ló đầu ra bên ngoài nhìn ngó, xác nhận nhất thời sẽ không có ai đến, vội vàng vạch lên màn trướng tiến đến bên giường.

Nam tử thanh tú nhã nhặn nhắm mắt nằm đó, hô hấp nhẹ mà nông, ôn hòa yên tĩnh phảng phất chỉ là đang ngủ.

Lục Thanh Hòa kinh ngạc mà nhìn trong phút chốc, cuống quít lại giơ tay xoa xoa khóe mắt, lúc này mới đáp lên cổ tay Lý Duyên Trinh bắt mạch, nàng không khỏi 'Ồ' một tiếng. Mạch tượng hắn tuy rằng suy yếu, nhưng vẫn tính là vững vàng, hầu như không thấy dấu hiệu bị hao tổn do trúng độc, chỉ là hôn mê

chậm chạp bất tỉnh.

Lục Thanh Hòa đè xuống nghi hoặc, đem Lý Duyên Trinh nâng dậy, một tay dán lên hậu tâm của hắn, bình tĩnh lại tâm trạng thử độ chân khí giúp hắn chải vuốt kinh mạch, cẩn thận đắn đo đến mức bản thân nàng ra một thân mồ hôi. Không biết bao lâu, ngón tay Lý Duyên Trinh bỗng nhiên run lên một cái, nhỏ bé đến cực điểm, Lục Thanh Hòa cuống quít thu tay lại vui mừng nhìn xem, chỉ thấy hắn vẫn vô tri vô giác mà nằm ở nơi đó, dường như vừa nãy chỉ là ảo giác, nụ cười trên mặt nàng hơi ngưng lại, dần dần liền nhạt xuống.

"Ngươi nếu không tỉnh lại, hoa Giang Nam sắp nở, ta sẽ không đuổi kịp." Lục Thanh Hòa ghé vào mạn giường nhìn hắn, rốt cục không nhịn được nhỏ giọng nói, "… Ngươi nhanh tốt lên một chút a."

83. Chương 83

Trong một đêm, khắp thành Trường An binh mã nghiêm nghị, nhưng toàn bộ 50 ngàn tinh binh này kỳ thực vẫn chưa vào kinh thành, đa số trú đóng ở phụ cận kinh thành trấn thủ vây vệ, Chu Dịch đem suất lĩnh bảy ngàn người giao cho Sở Minh Duẫn, lại vội vã phục hồi chức vụ ban đầu.

Cả triều chúng thần nhìn ở trong mắt, người thống hận cũng có, người bất an cũng có, người hưng phấn cũng có, phẳng phất có thể rõ ràng nhìn thấy trên đỉnh đầu có dây cung từng chút một căng thẳng, động một cái liền bùng nổ.

"Có Chu Dịch trấn thủ, bốn phía Trường An không có nhiễu loạn gì, trong triều những người khác không có ích lớn gì, cũng không tất lưu ý, duy nhất phải lưu tâm nhiều hơn chính là Vũ Lâm quân bên Kiến Chương cung, " Sở Minh Duẫn nhìn bản đồ trải ra trên bàn, điểm lên một chỗ trong đó, "Vũ Lâm quân là cấm binh thị vệ của Hoàng đế, trực thuộc Lý Duyên Trinh điều khiển, có lẽ sẽ là trở ngại lớn nhất của chúng ta."

"Đã rõ, " Tần Chiêu nói, "Ta sẽ phái người tới nhìn chằm chằm."

Sở Minh Duẫn gật gật đầu, Tần Chiêu nhìn hắn, lại nói: "Sư ca, người của Tô gia đến nhiều lần, muốn gặp Tô Thế Dự."

"Không phải đã ngăn trở về?" Sở Minh Duẫn không thèm để ý nói.

Tần Chiêu có chút chần chờ, "Vâng, nhưng như vậy chung quy cũng không phải biện pháp."

Sở Minh Duẫn đuôi lông mày hơi nhíu, không lên tiếng.

Tại trong không khí yên tĩnh hai Ảnh vệ gõ cửa tiến vào, liếc mắt nhìn nhau, thấp giọng nói: "Chủ thượng, Tô đại nhân tỉnh rồi."

"Tỉnh rồi?" Sở Minh Duẫn sửng sốt một chút, "… Lúc này chỉ mới hai ngày." Lời còn chưa dứt, chính hắn lại bình tĩnh, "Làm sao, y không mở miệng mắng ta sao?"

"Tô đại nhân chỉ nói y ở biệt viện chờ ngài qua."

"Ừm." Sở Minh Duẫn đứng dậy đi ra ngoài cửa, Tần Chiêu không nhịn được theo một bước, "Sư ca, ngươi cứ như vậy mà đi?"

Sở Minh Duẫn bước chân chậm rãi dừng lại, bỗng nhiên nói: "Ta đang nghĩ… Y chờ ta đến sau đó sẽ nói cái gì, làm cái gì. Có lẽ là ngủ một giấc nghĩ thông suốt rồi, có lẽ là chờ mắng ta một trận, có lẽ sẽ khuyên ta vài câu…" Hắn giơ tay đè lên mi tâm, trầm mặc giây lát, nhẹ nhàng nở nụ cười, "… Cũng không đến mức, là muốn giết ta đi?"

Tần Chiêu yên lặng không nói, thấy hắn bước ra cửa thư phòng theo bản năng muốn đuổi theo, bỗng chần chờ, ngược lại phân phó hai Ảnh vệ đi theo.

Sở Minh Duẫn vừa bước vào biệt viện liền thấy y.

Tô Thế Dự nghiêng người mà đứng, trong tay cầm một ly rượu, hơi ngẩng đầu nhìn chằm chằm cây hoa lê kia xuất thần, bất quá đảo mắt chỉ mới hai ngày, đã là hoa đầy chạc cây, chồng chất như tuyết. Dưới tàng cây trên bàn đá có bình ngọc rượu ngon tỳ nữ dọn lên, quang cảnh vô cùng giống lúc trước, chỉ là người lần này chờ đợi không phải hắn, mà trên mặt Tô Thế Dự hờ hững không gợn sóng, không nhìn ra tâm tình, tựa như một tấm mặt nạ hoàn mỹ không tì vết.

Sở Minh Duẫn còn chưa đến gần, một đoàn bạch sắc nhanh như chớp tập kích đến, hắn đột nhiên giơ tay chặn lại thu vào tầm mắt, bên trong ly rượu bạch ngọc chất lỏng nổi lên vài vòng gợn sóng, lại một chút vẫn chưa rơi ra. Sở Minh Duẫn nâng mắt nhìn về phía Tô Thế Dự, đối phương vẫn tư thế cũ, vẫn không nhìn hắn, nếu như không phải trong tay đã không còn thứ gì, cơ hồ khiến người tưởng nhầm cho là y vẫn đang chìm trong suy nghĩ, không ý thức được hắn tới gần.

"Ah." Sở Minh Duẫn ý tứ hàm xúc không rõ mà nở nụ cười một tiếng, ly rượu trên đầu ngón tay xoay chuyển một vòng, ngược lại nâng chén uống một hơi cạn sạch, hắn thuận tay ném chén rượu xuống đất, leng keng một tiếng vỡ nát, "Vật này không thể gây thương tổn tới ta, " mâu sắc hắn trầm xuống, trở tay rút ra bội kiếm của Ảnh vệ phía sau quăng tới, "Phải dùng cái này mới được."

Lời còn chưa dứt, trường kiếm phá không một tiếng thê lương thét dài, hàn mang đâm thẳng vào đáy mắt, thậm chí không thấy rõ Tô Thế Dự là như thế nào áp sát.

Sở Minh Duẫn ngửa người tránh né một kiếm vung tới, mũi kiếm từ trước mắt sát qua cắt đứt vài sợi tóc bay lên, tay hắn dò về phía sau nhân thể rút ra kiếm của một Ảnh vệ khác, đưa ngang trước người đón đỡ một đòn tiếp theo hạ xuống xông thẳng vào mặt, bất quá chỉ trong nháy mắt.

"Ngươi thật muốn giết ta?" Hắn thấp giọng hỏi, cách hai thanh tử kiếm nhìn vào trong mắt Tô Thế Dự,

một chút tình cảm cũng không nhìn ra được, bên trong ánh mắt hắc bạch phân minh kia giống như đại mạc hoang tuyết hắn từng thấy qua lúc chinh phạt, trong thành thưa thớt tối tăm đến cực hạn.

Tô Thế Dự không trả lời, chợt lui lại vài bước lần thứ hai đâm tới. Cường độ trên tay Sở Minh Duẫn đột nhiên rơi vào khoảng không, ba thước thanh phong cùng với khí tức oai lệ quanh thân quét ra, mang theo hoa lê bay khắp mặt đất, bầu rượu ngọc rầm rầm ngã xuống, rượu cất tinh khiết và hương thơm lẫn vào mùi hoa lê thơm ngát tràn ngập ra.

"Chủ thượng!" Ảnh vệ không khỏi tiến lên một bước, bị một tiếng lạnh lùng "Tránh ra" quát mắng.

Tay áo tung bay bất định, ánh kiếm hỗn loạn chói mắt, kiếm khí tăng vọt, phá đến cây lê ào ào run lên, hoa rơi rì rào.

Sở Minh Duẫn đã thật nhiều năm chưa từng gặp được đối thủ đủ để đánh một trận, lại như thế nào cũng không ngờ tới người này sẽ là Tô Thế Dự.

Tô gia bốn đời tướng môn chi phong *(bốn đời là danh tướng)*, vào lúc này tràn trề tận hiện, nhưng thế kiếm của Tô Thế Dự cùng tính tình của y tuyệt nhiên bất đồng, chiêu thức nhanh nhất, kiếm thế cực hiểm.

Chẳng trách cho dù là lúc ở cùng nhau, cũng rất ít nhìn thấy Tô Thế Dự ra tay. Sở Minh Duẫn từng nghĩ tới là y tận lực che giấu, nhưng mãi đến tận giờ khắc này giao thủ, mới phát hiện đây là thói quen mà y đã hình thành từ lâu: Không kiêng dè an nguy của bản thân mà tiếp cận đối thủ, thời điểm y chưa xác thực được có thể một đòn giết chết thì tuyệt không ra tay, hợp lại chính là một đường đao quang kiếm ảnh không biết người nào nhanh hơn, căn bản là đang đánh cuộc tính mệnh.

Một khi sơ suất, liền chắc chắn phải chết.

Mà nếu là đánh cược tính mệnh, ai có thể bảo đảm nhiều lần không có sơ hở nào?

—— "Đến ta, vẫn là vấn đề ban nãy, phụ thân ngươi tại sao không cho ngươi động thủ?"

—— "Đại khái… Là không thích tác phong ta giết người."

Nhưng y rõ ràng xuất thân hiển hách, là thế gia công tử, vinh quang vô hạn, tại sao lại có thói quen tác phong như thế?

Y đã từng bỏ qua hết thảy, đem chính mình đặt dưới lưỡi đao, mặc cho lõa lồ điểm yếu quanh thân, chỉ vì trong thời cơ chớp mắt đó muốn lấy tính mạng ai?

Từng loại ý niệm trong đầu trong khoảng điện quang hỏa thạch *(cực nhanh)* chớp hiện, Sở Minh Duẫn lại chỉ cảm thấy trong tâm đau nhức.

Trường kiếm lệch đi, hai cái mũi kiếm cùng nghiền sang, lưỡi kiếm lạnh lẽo mài giũa cọ xát phát ra thanh âm chói tai, đốm lửa bắn tung tóe, Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự thoáng sát qua vai, ngoái đầu nhìn lại lơ đãng thoáng nhìn nơi tay cầm kiếm của y, hơi nhíu mày.

Trong khoảnh khắc vô số chiêu thức kịch liệt đối lập nhau, kiếm đánh tranh minh cùng tiếng xé rách không khí kéo dài tựa hồ không dứt, trong chớp mắt ngưng tụ thành thế giằng co không một tiếng động.

Gió xuân rơi xuống cánh hoa, hoa lê tựa tuyết du du tung bay, rơi vào bả vai nho bạch.

Giữa bọn họ cách một thanh kiếm. Mũi kiếm Sở Minh Duẫn để trước cổ họng Tô Thế Dự, mũi kiếm Tô Thế Dự điểm trên ngực Sở Minh Duẫn, nhất thời không ai có động tác.

Sở Minh Duẫn đột nhiên chậm rãi nhếch khóe môi, hắn nghiêng cổ tay xoay chuyển phương hướng, lấy kiếm phong phất rơi cánh hoa trên đầu vai Tô Thế Dự, chợt không đợi đối phương phản ứng, tiến lên trước một bước, tiếng da thịt phá tan nhẹ vang lại tựa như hoa vỡ.

Tô Thế Dự vội thu tay lại cất kiếm, mang theo máu tươi dội trên mặt đất, hồng huyết bạch hoa, mặt nạ trên khuôn mặt y cuối cùng nứt ra một khe hở.

Sở Minh Duẫn ôm vết thương kêu rên một tiếng, huyết sắc trên khuôn mặt chẳng mấy chốc tái nhợt, mồ hôi lạnh lăn xuống thấm ướt mi mắt, hắn lại vẫn nở nụ cười nhìn Tô Thế Dự, "Nguôi giận chưa?" Thấy Tô Thế Dự tuy vẫn trầm mặc không nói, nhưng cũng không còn muốn động thủ, hắn hít một hơi thật sâu ổn định hô hấp, tiếp tục nói: "Vậy thì hãy nghe ta nói."

"Ngươi cho rằng ngươi còn có thể thay Lý Duyên Trinh chống đỡ tới khi nào?" Sở Minh Duẫn nói, "Hắn mềm yếu vô năng cái gì cũng không hiểu, ngươi chẳng lẽ còn không nhìn ra thế cục này?"

"Thế nhân đều nói ngươi trung, nhưng thứ ngươi trung thành là cái gì, đến tột cùng là thiên hạ hay là một nhà Lý thị? Nhiều năm như vậy hắn còn chưa học được cách trưởng thành hay sao, đầy đầu chỉ có hội họa điêu khắc, chỉ biết hưởng lạc, đồ vô dụng này chính là quân vương ngươi muốn?" Thanh âm hắn dần nặng, gần như truy vấn, "Tô Thế Dự, ngươi nếu thật sự cảm thấy Lý Duyên Trinh ngồi lên vị trí kia thích hợp, tại sao nhiều năm qua lại có người lạm quyền như vậy?"

Tô Thế Dự lặng lẽ không nói, chỉ là nhìn nơi lồng ngực Sở Minh Duẫn thấm ướt một mảnh đỏ sẫm, huyết không ngừng chảy ra, xuyên thấu qua khe hở ngón tay hắn, từng giọt một tí tách đập xuống đất.

"Cái gì gọi là mưu nghịch, Đại Hạ tổ tiên hắn năm đó chẳng phải là khởi nghĩa vũ trang sao, phản thì thế nào, thời cơ đến, thay đổi triều đại chính là mệnh trời, giang sơn đổi chủ có gì không thể, ta có lỗi gì? Số mệnh hắn đã hết, ngoài ta ra sẽ có người khác tới tranh, vậy dựa vào cái gì ta không thể tranh đoạt thiên hạ này?" Lời hắn vừa dứt, sắc mặt lại tái nhợt như giấy, đầy tay dính nị huyết tinh.

Tô Thế Dự không nói một lúc lâu, rốt cục mở miệng, thanh âm hơi khàn, "Ngươi dự định khi nào thả ta rời đi?"

"Chờ ta leo lên ngôi vị Hoàng đế." Đầu ngón tay Sở Minh Duẫn khẽ nhúc nhích chạm vào vết thương không ngừng chảy máu, tâm niệm đột nhiên xoay chuyển, hắn lại nói, "Hoặc là, ngươi bây giờ liền đi."

Tô Thế Dự trầm mặc lui về sau một bước, lại lui một bước, lát sau, đem trường kiếm đặt trên bàn đá, xoay người rời đi.

Sở Minh Duẫn ngón tay đè lại thương tổn từng tấc từng tấc tăng thêm cường độ, hắn một đường nhìn chằm chằm bóng lưng Tô Thế Dự càng đi càng xa, không nháy mắt một cái. Một trận gió to đột nhiên cuốn qua, khắp cây tuyết sắc dồn dập rơi xuống, mê mắt người, rối loạn tầm mắt, lại chớp mắt thân ảnh kia đã không còn bóng dáng.

Thân hình hắn thoắt một cái suýt nữa lảo đảo quỳ xuống, cũng may đúng lúc xuyên kiếm xuống đất miễn cưỡng ổn định. Nơi cổ họng mùi tanh cuồn cuộn, Sở Minh Duẫn nhếch lên khóe môi muốn cười, há miệng lại ho ra một ngụm máu, sặc đến đầu óc căng đau. Ảnh vệ một bên xông lên cẩn thận đỡ lấy hắn, hắn buông tay nắm kiếm, giơ tay xóa đi vết máu bên môi, âm thanh thấp vô cùng tựa như lẩm bẩm, lại tựa hồ còn ngậm ý cười nói: "… Cho ngươi đi ngươi còn thật đi a."

Vết thương bỗng nhiên vô cùng đau đớn.

Sở Minh Duẫn mới vừa được nâng về trong phòng, Tần Chiêu cùng Đỗ Việt theo sát liền chạy tới, vừa thấy bộ dáng kia của hắn đều ngẩn người, hiếm thấy có ánh mắt mà ai cũng không nói chuyện.

Trầm lặng theo hương thuốc đắng tràn ra. Đỗ Việt dùng thuốc tốt nhất, quấn tốt băng vải, lui lại vài bước quan sát gật gật đầu, lại đi tới một bên rửa sạch tay, mới rốt cục mở miệng: "May là thương thế kia vẫn không tính là sâu, nếu không cái mạng này của ngươi liền thật treo rồi. Ai, mấy ngày nay nằm cho tốt đừng dằn vặt lung tung, an phận tĩnh dưỡng một trận, là có thể gần như khỏi hẳn."

Tỳ nữ tiến lên đem khăn gấm thấm đầy huyết cùng chậu nước lui lại, Sở Minh Duẫn ngồi trên giường, cúi đầu nhìn thương tổn của mình, không trả lời.

Đỗ Việt nhìn chăm chú hắn chốc lát, thực sự không nhịn được hỏi: "Ngươi chuyện này… Thực sự là biểu ca ta đâm sao?"

"Không phải, " Sở Minh Duẫn lấy ra y phục sạch sẽ ở một bên chuẩn bị thay bộ trên người, "Ta tự mình đụng vào."

Tần Chiêu khóe mắt hơi co rút một cái, Đỗ Việt cũng ngẩn người, nhịn nửa ngày mới nói: "Ta cảm thấy… Biểu ca ta cũng không phải người ngoan tâm như vậy, nói không chừng trong lòng y cũng không dễ chịu, y… Ngươi cũng đừng trách y…"

"Ta không trách y." Sở Minh Duẫn nói.

Lời đã nói đến nước này, Đỗ Việt cũng không có gì đáng để nói, đành phải ngậm miệng lại đầy mặt xoắn xuýt mà ngồi vào một bên. Bầu không khí yên tĩnh nặng nề, chỉ còn dư lại tiếng ma sát Sở Minh Duẫn chỉnh lý y phục nhẹ vang lên, dù là với tính tình Tần Chiêu cũng ngại khó khăn, lên tiếng tìm đề tài, "Đúng rồi, sư ca, Tô Thế Dự võ công rất mạnh?"

"Nếu như nói y không cố ý bảo lưu, hẳn là thắng ta một bậc."

Tần Chiêu theo bản năng truy hỏi: "Nhưng Ảnh vệ nói nhìn thấy các ngươi hoà nhau?"

Sở Minh Duẫn ngước mắt nhìn hắn, diện vô biểu tình nói: "Bởi vì y mỗi một chiêu đều hướng về chỗ yếu hại của ta, mà ta phải bận tâm không để kiếm thật sự tổn thương y."

Tần Chiêu tự biết hỏi sai rồi, cũng không lên tiếng nữa. Sở Minh Duẫn ngược lại thành người bình tĩnh nhất trong ba người, hắn tiện tay sờ qua áo bào nhuốm máu thoát ra để một bên, "Bất quá ta luôn cảm thấy, hắn cầm kiếm thủ thế tựa hồ…" Có thứ gì sát qua ngón tay hắn từ trong tay áo lướt xuống rơi lên trên giường, vài tiếng ngọc thạch va vào nhau vang lên giòn giã.

Đỗ Việt lúc này kinh sợ ra tiếng, "Ồ, ngọc bội kia tại sao vẫn còn, ngươi không phải đã sớm ném sao?!" Y có chút bối rối, "Nó… Nó có phải là lúc động thủ đụng phải? Uy, ai ngươi… Nó vỡ rồi a…"

Bạch ngọc thượng hạng vỡ thành mấy khối nằm ngang trên giường, như trước ôn nhuận lưu quang. Sở Minh Duẫn thẳng tắp nhìn chằm chằm nó, dường như cái gì cũng không nghe được, Đỗ Việt liên tiếp kêu vài tiếng, hắn mới nhắm mắt lại, rốt cục giữa mặt mày hiện ra buồn bực sâu đậm, "Ta còn chưa mù."

84. Chương 84

Mười chín tháng hai, sắc trời u ám, mây đen tế không.

Trong đình viện Thái úy phủ từng quân cờ hắc giáp tinh nhuệ, dáng người thẳng tắp, trường kiếm ở bên, như tượng người đất không nhúc nhích. Ba ngàn Ảnh vệ toàn bộ hiện thân, dưới sắc trời ảm đạm, bóng đen vẫn như cũ che lấp sự sống.

Quạ đen đuổi theo miếng thịt thối bay vào trên tường cao, tựa hồ ngửi thấy vị máu tanh nhìn chằm chằm quang cảnh trong viện.

Sở Minh Duẫn từ giữa gian đi vào trong sảnh, tóc dài đen nhánh buộc gọn lên, một thân hắc giáp nhẹ nhàng phản chiếu khuôn mặt lạnh lẽo của hắn. Tần Chiêu tiến lên trước vài bước, hắn vừa cúi đầu chỉnh sửa ống tay áo, vừa đi ra ngoài, "Tình huống trong cung thế nào?"

"Cấm quân đang canh giữ, vạn sự như thường, Lý Duyên Trinh vẫn còn đang hôn mê."

“Vũ Lâm quân đâu?”

“Vẫn không có động tĩnh, nhưng đã phái rất nhiều tinh binh theo dõi ở phụ cận Kiến Chương cung, bất cứ lúc nào cũng có thể ứng đối.” Tần Chiêu nói, “Chu Tước trước cửa mấy con phố cũng đã được dọn sạch rồi.”

Sở Minh Duẫn dừng bước trước cửa, cách cửa nhìn cái bóng mơ hồ bên ngoài, “Vậy Tô gia thì sao?”

“Cũng không có động tĩnh.” Tần Chiêu do dự một chút, tiếp tục nói, “Người theo dõi nói Tô Thế Dự hôm qua sau khi hồi phủ liền nhốt mình vào trong từ đường, cũng không cho đưa thức ăn vào, huống hồ là tin tức.”

“Không ăn không uống chỉ ở trong từ đường?” Sở Minh Duẫn nghiêng đầu nhìn lại, sau khi chiếm được câu trả lời khẳng định mới thu hồi ánh mắt, tựa như thở dài nói: “… Y đây là dự định bức mình đến chết để trả thù ta sao?” Dừng một chút, hắn đối Tần Chiêu nói, “Bảo Đỗ Việt qua xem một chút.”

“Thời điểm tiếp nhận tin tức Đỗ Việt vừa lúc ở bên cạnh, đã qua.”

“Ah, ” Sở Minh Duẫn ý tứ hàm xúc khó phân biệt mà nở nụ cười, “Coi như y lanh lợi một lần.”

“Sư ca, ” Tần Chiêu vẫn là không nhịn được nói, “Trên người ngươi còn mang theo thương tổn, thật sự không thể chờ một chút sao?”

Sở Minh Duẫn lắc lắc đầu, nhẹ giọng nở nụ cười, “Tên đã lắp vào cung.” Nói xong giơ tay đẩy cửa ra.

Cửa đại sảnh mở ra, hắn chậm rãi bước ra ngoài, trong đình Ảnh vệ chỉnh tề như một mà quỳ một chân xuống, cùng nói một tiếng “Chủ thượng”. Sở Minh Duẫn xoay người lên ngựa, ánh mắt đảo qua đám quạ đen bị kinh sợ mà vỗ cánh bay phành phạch, dây cương quấn quanh lòng bàn tay vài vòng, ngón tay thon dài đè lên chuôi kiếm, “Xuất phát.”

Thống lĩnh cấm quân tự mình chờ đón ngoài cung thành, trông thấy đội hắc sắc nhân mã kia xuyên qua đường phố mênh mông, cuốn bụi mà đến, xa xa khom người hành đại lễ.

Sở Minh Duẫn mãnh ghìm dây cương, hắc mã hí dài ngưng lại, nhóm cấm vệ cung kính quỳ lạy dưới chân ngựa, hắn híp lại đôi mắt nhìn tầng tầng cung điện, bỗng nhớ lại năm đó trên Thương Ngô sơn đối sư phụ trả lời:

“Ta đương nhiên muốn báo thù. Thế nhưng ngài cảm thấy kẻ thù của ta là ai đây, là binh lính Hung Nô phụng mệnh đồ thành, là chủ tướng trù hoạch xâm lược, hay là đám quan lại bỏ thành mà chạy? Kỳ thực cũng không phải, vâng theo quân lệnh, dùng cường phạt yếu, là định luật, sai ở quốc yếu.”

"Kẻ thù của ta, là thiên hạ này."

Phía chân trời một tiếng sấm nổ vang, điện quang rạch ngang bầu trời chợt lóe một mảnh tia sáng trắng bệch, lâu tích trùng mây ầm ầm sụp đổ, mưa xối xả rơi xuống như trút.

Cửa cung mở ra.

Trong tẩm điện lặng yên không một tiếng động, Lý Duyên Trinh chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt vô định, tầm mắt rơi vào khoảng không hồi lâu, sau đó chống sàn ngồi dậy, xung quanh không một bóng người. Hắn che miệng ho khan vài tiếng, xốc lên áo ngủ bằng gấm rời giường, hoảng hốt ra ngoài tẩm điện, dọc theo đường đi lại càng không thấy một bóng người, xa xa mơ hồ có âm thanh hỗn loạn huyên náo truyền đến, bị tiếng mưa rơi che lấp mơ hồ không rõ, vô cớ làm người bất an, mà dưới chân mỗi bước đi đều hư nhuyễn giống như giẫm trên hư không, tựa hồ đang ở trong mơ, trong lúc vô tình hắn đi tới ngự thư phòng, lúc lấy lại tinh thần đã đứng trước mặt khối tượng gỗ.

Ngự thư phòng cũng trống không, chỉ có mỹ nhân tuyệt thế thiếu mất khuôn mặt cùng hắn không nói gì với nhau.

Lý Duyên Trinh kinh ngạc mà nhìn nó, nửa ngày không có động tác, hắn đột nhiên nắm lấy dao khắc trên bàn, không chút do dự rơi vào pho tượng, đao khắc sàn sạt nhẹ vang lên, vụn gỗ rì rào rơi xuống, hắn không có một chút lưỡng lự bất quyết, phảng phất như dáng dấp kia từ lâu đã thuộc nằm lòng, khuôn mặt nữ tử dần dần rõ ràng, khóe mắt đuôi lông mày ôn nhuận xinh đẹp nho nhã, bên môi tiếu ý nhàn nhạt, tất cả tất cả đều dựa theo ký ức hồi tưởng đến năm đó dưới ánh nắng trời trong, người kia đạp qua từng bông hạnh hoa rơi khắp sân mà tới.

Dao khắc tuột tay té xuống đất, Lý Duyên Trinh lui ra vài bước nhìn nó, xem đi xem lại, bỗng nhiên bật cười, "Tỷ tỷ, ngươi thật là đẹp mắt, ta có thể họa cho ngươi một bức tranh không?"

Không người trả lời, nụ cười của hắn chậm rãi phai nhạt, đưa tay lấy từ trên bàn một ngọn đèn thiêu đốt pho tượng, đem từng chút tâm tư ám muội thuở thiếu thời thiêu đốt dấy lên hương thơm khắp điện.

Lục Thanh Hòa bưng chén thuốc vừa mới chuyển qua cung hành lang, một đám cung nữ vọt tới trước mặt, nàng vội vàng ổn định chén thuốc hiểm hiểm né qua, nhìn các nàng hoảng sợ đụng ngã lăn giá để hoa, vạt váy dính đầy nước bùn cũng hồn nhiên không để ý. Trong lòng nàng căng thẳng, xoay người bước nhanh đuổi tới tẩm điện, trực tiếp đẩy cửa mà vào, Lý Duyên Trinh không ở đây.

Chén thuốc ngã xuống đất tràn ra nước thuốc đen sẫm, Lục Thanh Hòa vọt vào trong mưa, bôn ba tìm kiếm chung quanh. Hoàng cung hỗn loạn một mảnh, có nơi đang hỗn chiến chém giết lẫn nhau, có nơi lại không đãng tĩnh mịch, vô số cung nhân chạy thục mạng vượt qua nàng, thanh âm dồn dập hỗn loạn rối như tơ vò mà khuấy động trong mưa.

Nàng cả người ướt đẫm, lồng ngực nghẹn đến như muốn nổ tung, hoảng loạn đến sắp hỏng mất.

Bỗng nhiên nhìn thấy một đội cấm vệ từ trước mặt gấp rút chạy qua, hướng về phía ngự thư phòng, Lục Thanh Hòa đang muốn ngăn lại hỏi, đột nhiên ý thức được không đúng. Những người này tuy là y phục cấm vệ, nhưng tư thế đằng đằng sát khí, vừa rồi bên trong đám người chém giết lẫn nhau nàng đại thể trông thấy cấm vệ cùng thị vệ đang triền đấu.

Trong ngự thư phòng có ánh lửa lấp lóe, ở trong màn mưa âm u đặc biệt bắt mắt, hiển nhiên là có người ở.

Không kịp suy nghĩ nhiều, Lục Thanh Hòa vút qua đuổi theo, sống tay bổ tới trên cổ tên cấm vệ đi cuối cùng, đoạt được trường đao của hắn, nàng giẫm lên bả vai trước mặt người kia, nhảy vọt lên bay vút đi, rơi vào trước ngự thư phòng, xoay đao chặn bọn họ.

Nhóm cấm vệ nhìn cung nữ đột nhiên xuất hiện trước mắt, khuôn mặt hung lệ, "Không muốn chết liền tránh ra!"

Lục Thanh Hòa hít một hơi thật sâu, chấn động trường đao, lên tiếng mở miệng: "Ta là nữ nhi Hình bộ Thượng Thư Lục Sĩ, Lục Thanh Hòa, phụng mệnh bảo vệ bệ hạ, loạn thần tặc tử trước tiên phải đi qua dưới đao của ta!"

Nhóm cấm vệ đối mắt nhìn nhau, ngược lại đồng loạt vồ giết tới.

Trong mắt nàng lại không có vẻ sợ hãi chút nào, múa đao đón nhận.

Thiên địa này quá mức ồn ào, trong tai nàng tất cả đều chỉ còn lại tiếng nhịp tim mình kịch liệt vang lên, hoàn toàn không có chú ý tới cửa điện phía sau vào thời điểm này mở ra. Một đòn tối hậu xoay người chém ra, Lục Thanh Hòa đá văng thi thể trên đất, thở dốc không ngừng, máu trên mặt lập tức bị nước mưa giội rửa đi, nàng quay đầu nhìn lại va vào một đôi mắt yên tĩnh, bỗng nhiên tay chân luống cuống lên.

Lý Duyên Trinh lẳng lặng mà nhìn nàng, sau đó đi tới, kéo bàn tay lạnh lẽo của nàng, đi vào trong điện.

Ngự thư phòng tràn ngập hương thơm khó giải thích được, bên cửa sổ không biết thứ gì bị đốt thành một đoàn bụi trắng, cách cửa sổ cháy đen, sa liêm cũng bị thiêu đi một nửa, lại bị nước mưa dội vào thấm ướt.

"Bệ hạ, đây là..." Lục Thanh Hòa quay đầu nhìn về phía hắn, khăn gấm liền dán lên hai má nàng, Lý Duyên Trinh không nói gì, chuyên chú giúp nàng đem nước mưa tỉ mỉ lau đi, nàng hơi sửng sốt một chút, lại tiếp tục cười cười, không né tránh. Lý Duyên Trinh cuối cùng đưa tay vén lọn tóc tán loạn phất ra sau tai, kéo nàng ngồi xuống trên giường mềm, hướng ra phía ngoài liếc mắt một cái, rốt cục mở miệng nói: "Mưa dường như lại lớn?"

Lục Thanh Hòa nghiêng tai lắng nghe, bên ngoài cung điện mưa rơi tầm tã xen lẫn tiếng kim loại càng ngày càng gần, nàng chần chờ trong chốc lát, "Ừm, càng rơi càng lớn."

Lý Duyên Trinh gật gật đầu, "Chẳng trách ầm ĩ như thế."

Sấm rền cuồn cuộn, hạt mưa lớn chừng hạt đậu nện trên áo giáp đùng đùng vang vọng.

Sở Minh Duẫn tiện tay xóa đi nước mưa trên mặt, hờ hững nhìn thị vệ trưởng cả người đầy máu tươi cách đó không xa. Cấm quân cung thành từ lâu đã phản chiến thần phục, chỉ còn thị vệ trưởng đang dẫn người gắng gượng chống đối, như muốn vùng vẫy dưới cái chết giành giật sự sống, khàn cả giọng mà lên án mạnh mẽ thống lĩnh cấm quân phản loạn, lại chỉ thiên chửi bới hắn làm trái thiên mệnh, không được chết tử tế.

Sở Minh Duẫn bỗng nhiên nhếch lên khóe môi, tiếng cười khẽ chưa tan vào tiếng mưa rơi, người đã lắc mình lướt qua. Thị vệ trưởng giơ trường đao lên cao chống đỡ thân hình, hung hãn vung ra, đao kiếm leng keng chạm vào nhau, giữa nước mưa bắn tung toé hắn không khỏi bị đẩy lui một bước, lại dẫn theo khẩu khí, một khắc cũng không ngừng mà chém đánh ra ngoài, gào thét dùng hết toàn lực, như là có thể đem kiếm của đối phương cùng với cốt nhục đồng thời mạnh mẽ chặt đứt.

Trường đao ở trong màn mưa vẽ ra một đường vòng cung chói mắt, lại rơi vào khoảng không, chém trúng hư vô. Thị vệ trưởng đột nhiên trợn to mắt, không thể tin trừng nam nhân trước mặt, trường kiếm không chuôi phút chốc xuyên thấu cổ họng của hắn, hắn không phát ra được thanh âm nào, trong mắt đỏ như máu chứa đầy sự không cam lòng.

Sở Minh Duẫn cũng không nhìn hắn, mà là nhìn cung điện bị bịt kín tầng tầng màn mưa rộng lớn, âm thanh so với nước mưa còn lạnh hơn mấy phần, “Ta chính là thiên mệnh.”

Hắn trở tay rút kiếm về, bước qua thi thể kia. Mưa lạnh dội tẩy thiết giáp trường kiếm, ở trên cầu thang đá bằng bạch ngọc khắp nơi nhuộm đầy một mảnh tàn hồng tuyệt diễm.

Mưa rơi ngày càng lớn, cuồng phong thổi vào song cửa sổ vang dội, cơn gió mạnh ngoài tiền sảnh, ánh lửa trên ngọn nến vụt tắt, từ đường tối tăm.

Tô Thế Dự quỳ gối dưới bài vị tổ tiên chậm rãi giương mắt, y đối diện bài vị Tô Quyết phản chiếu ánh sáng lạnh lùng, rơi vào đáy mắt sáng tối chập chờn.

“Phụ thân, ” một lúc lâu sau, Tô Thế Dự nhẹ giọng nói, “… Là ta sai rồi sao?”

Thanh âm rơi vào yên tĩnh, bài vị Tô gia mấy đời trung hồn lẳng lặng đưa mắt nhìn xuống y, không trả lời.

Cửa sổ đột nhiên bị thổi ra, mưa sa gió rét lập tức trút vào.

Nàng nghe được vô số tiếng bước chân bước qua tiếng mưa rơi, rõ ràng mà đến gần, nam nhân tuyệt diễm tựa như Hồng Liên kia rốt cục nâng kiếm mà đến, dẫm lên đường máu thật dài, đẩy ra cửa điện dày nặng.

Lục Thanh Hòa đột nhiên đứng dậy chắn phía trước, nàng nhìn chằm chằm Sở Minh Duẫn, tay cầm đao nắm chặt chẽ, vẫn không nhịn được hơi phát run. Nàng rõ ràng năng lực của mình, muốn đối phó hắc y nhân phía sau hắn còn miễn cưỡng, không nói việc Sở thái úy là người sát phạt nhiều năm trên chiến trường,

huống hồ nàng đối với Sở Minh Duẫn có một tia cảm giác thân cận khó giải thích được, nàng không có một chút ý định nào muốn cùng hắn đối địch, tuy nhiên lại càng không muốn nhìn thấy Lý Duyên Trinh chết.

Sở Minh Duẫn nghiêng đầu nhìn lại, trên mặt không một tia biểu tình.

Lục Thanh Hòa kiên trì đón nhận tầm mắt hắn, trong lòng giãy dụa bất an, phía sau bỗng nhiên duỗi ra một cánh tay đưa nàng ôm vào trong lòng. Nàng sững sờ, Lý Duyên Trinh tay đặt lên bàn tay cầm đao của nàng, Lục Thanh Hòa cả người cứng ngắc đến cực điểm, chậm chạp không có động tác, Lý Duyên Trinh lại khe khẽ thở dài, cầm tay nàng. Nàng rốt cục không nhịn được đỏ cả vành mắt, cả người run rẩy, khó khăn chậm rãi buông lỏng đao ra.

"Leng keng" một tiếng, trường đao rơi xuống đất.

Một hồi bức vua thoái vị liền nhanh chóng như vậy mà đi tới cuối cùng.

85. Chương 85

Trong cung thế cục hỗn loạn nhanh chóng được ổn định lại, mưa đêm còn đang tí tách không thôi.

Cuối cùng nằm ngoài dự liệu của mọi người, Sở Minh Duẫn cũng không giết Lý Duyên Trinh, mà là nhốt hắn cùng Lục Thanh Hòa vào Thiên điện giam lỏng.

Tần Chiêu thật sâu buông tiếng thở dài, cảm thấy thần kinh căng thẳng một ngày cuối cùng cũng coi như buông ra được một ít, đẩy ra cửa điện.

Ngự thư phòng đã thanh lý qua, sa liêm mới thay theo gió lên xuống, nơi đó không biết vật gì đã hóa thành than tro cũng được quét dọn sạch sẽ, Sở Minh Duẫn ngồi sau bàn ngắm nhìn một quyển công văn, ngước mắt nhìn hắn, "Ngồi."

Tần Chiêu ngồi xuống, hắn đem công văn kia đưa tới, "Xem thấy thế nào."

"Đây là cái gì?"

"Phân điền lệnh *(lệnh phân chia ruộng đất)*." Sở Minh Duẫn nói, "Phải thay đổi chế độ xã hội nhiều lắm, ta trước tiên đại khái viết một chút."

Tần Chiêu qua loa xem qua một lần, lại đem công văn đưa trở về, "Ta xem không hiểu."

“Sư ca, ” Tần Chiêu nói, “Ngoài cung đều giải quyết hết rồi, thần tử không chịu thuận theo đều giam lỏng trong phủ bọn hắn canh chừng, Hình bộ Thượng Thư Lục Sĩ muốn mang phủ binh phản kháng, đã bị trấn áp xuống.” Hắn dừng một chút, vẫn là nói, “Bên Tô phủ, ta cũng phái người đi qua.”

Sở Minh Duẫn tay chống cằm, rũ mi mắt, “Y vẫn còn ở trong từ đường không ra?”

“Đúng vậy.”

Trầm mặc nửa ngày, Sở Minh Duẫn bỗng nhiên nói: “Vũ Lâm quân cho tới bây giờ vẫn chưa có động tĩnh, Lý Duyên Trinh đã tỉnh rồi, nhưng bọn hắn cũng không nhận được mệnh lệnh, vừa nãy ta để người lục soát một lần, binh phù điều động không có trong cung, cũng không ở trên người Lý Duyên Trinh.”

“Sao lại thế, vật trọng yếu như vậy hắn không để bên người còn có thể ở nơi nào?” Lời vừa ra khỏi miệng, Tần Chiêu liền phản ứng lại, “… Lẽ nào hắn đem binh phù cho Tô Thế Dự?”

Sở Minh Duẫn nhíu chặt lông mày, thở dài nói: “Phái thêm vài Ảnh vệ canh chừng cho thật kỹ.”

“Một khi nhìn thấy binh phù liền giành trước ngăn y lại sao?” Tần Chiêu thử thăm dò.

Sở Minh Duẫn nhẹ nhàng lắc đầu, “Không cần, xem trọng y là đủ rồi.”

Tần Chiêu không rõ, “Tại sao?”

“Quân tử đền nợ nước, ” Sở Minh Duẫn thấp giọng nói, “Ta cái gì cũng không sợ, chỉ sợ y sẽ tự sát.”

Ngày kế ở trong triều, ngoại trừ quan lại bị giam lỏng trong phủ, những người khác từ rất sớm đã tới đông đủ, xin đợi tân quân. Theo tiếng chuông vào điện sáng sớm, Sở Minh Duẫn một thân huyền hắc kim văn đế bào, ngồi xuống trên ngôi vị Hoàng đế.

Hắn giơ tay lên một cái, thái giám một bên lĩnh mệnh tiến lên, giũ ra chiếu thư trong tay lên tiếng đọc, tiếng vang lanh lảnh. Quần thần bên dưới thoạt đầu còn đầy mặt vui mừng, sau khi nghe được vài câu thần sắc đột nhiên cứng đờ, trở nên cổ quái.

Cái này đúng là phần cách đổi chiếu lệnh *(văn bản cải cách điều lệnh)*, quét qua chính lệnh ruộng đất lúc trước trùng điệp hỗn loạn, ngay ngắn có thứ tự, cũng là muốn ức chế cường hào tùy ý diễn kịch, lại chỉnh đốn và cải cách phân chia.

Bên dưới mơ hồ rối loạn lên, quan chức Sở đảng càng là hai mặt nhìn nhau, bọn họ vốn tưởng rằng sau khi Sở Minh Duẫn đăng cơ, dĩ nhiên là có thể càng hoành hành vô kỵ hung hăng càn quấy, nhưng một phần chiếu thư này lại như muốn từ bỏ khuyết điểm cũ, không khác nào chính là đang khoét thịt của bọn họ.

Sở Minh Duẫn thần sắc lạnh nhạt nhìn quét qua phía dưới, "Có dị nghị?"

"Chuyện này…" Mấy cái trọng thần mỗi bên đưa cho nhau ánh mắt, cuối cùng Binh bộ Thị lang Hứa Dần đứng dậy, cung cung kính kính thi lễ một cái, nói: "Bệ hạ dung bẩm, thần cho là… Cái này e rằng không thích hợp lắm."

Sở Minh Duẫn hơi nhíu đuôi lông mày, "Ồ ——?"

"Bệ hạ mới vừa đăng cơ, thời cuộc chưa ổn định, lúc này lại nóng lòng hạ lệnh thay đổi quốc sách, thực sự bất lợi cho việc ổn định lòng người, lại nói chính lệnh trước kia áp dụng đã lâu, tuy rằng ít có chút không đủ, nhưng cũng là không đáng nhắc đến, thiên hạ tập mãi thành quen, nếu như vì cách tân mà dẫn phát rung chuyển, cái được không đủ bù đắp cái mất, mong rằng bệ hạ cân nhắc."

Binh bộ Thượng thư Trịnh Nhiễm tiến lên phía trước nói: "Lời Hứa đại nhân nói có lý, thần tán thành, mong rằng bệ hạ có thể cân nhắc."

Những đại thần khác dồn dập cùng ra khỏi hàng tiến lên, tìm từ khác nhau, lại không hẹn mà cùng biểu đạt ra muốn hắn thu hồi chiếu mệnh.

Sở Minh Duẫn tự tiếu phi tiếu liếc nhìn chốc lát, đối Hứa Dần nói: "Ngươi tiến lên."

Hứa Dần hơi chần chờ cẩn thận nhìn lên phía trên liếc mắt một cái, khuôn mặt Sở Minh Duẫn ẩn phía sau châu miện, u ám khó phân biệt. Hắn lấy lại bình tĩnh, từng bước một đi lên bậc thềm ngọc trong điện, Sở Minh Duẫn càng không có động tác, hắn lại càng run sợ trong lòng, cuối cùng dừng lại cách ngôi vị Hoàng đế ba bốn bước, sợ hãi cúi đầu chờ đợi phân phó.

Thanh âm ra khỏi vỏ rơi vào trong tai trong sát na kia hắn còn chưa kịp phản ứng, thân thể trước hết không bị khống chế ngã nhào xuống đất, cái trán đánh vào trên bậc, Hứa Dần khó có thể tin trợn to mắt nhìn lên trên, ánh vào tầm mắt nhuộm đỏ chính là thân ảnh Sở Minh Duẫn nâng kiếm mà đứng, tim bị xuyên thủng đau nhức chậm chạp mà truyền tới, chưa kịp phát ra một tiếng rên rỉ, hô hấp liền triệt để đứt đoạn mất.

Thi thể Hứa Dần nghiêng lệch ngã trên thềm ngọc, máu tươi dọc theo bậc thềm chậm rãi lan ra.

Sở Minh Duẫn chậm rãi nâng cổ tay, trường kiếm trong tay nhắm thẳng vào phía dưới, từng giọt máu trên mũi kiếm ngưng tụ rơi xuống đất, bắn tung như mực vết tích phong nhã đến cực điểm, hắn ngậm tiếu ý lạnh nhạt mở miệng: "Còn có ai?"

Quần thần trên điện tất cả đều trắng bạch mặt, mồ hôi lạnh trong chớp nhoáng lan khắp toàn thân. Thần tử ra khỏi hàng mặt mày lại càng tái mét, sợ hãi đến không ngừng run rẩy, không dám lên tiếng lại không dám lui về, chỉ có thể đứng thẳng bất động không nhúc nhích. Đại điện rộng lớn rơi vào một mảnh tĩnh mịch làm người nghẹt thở.

“Làm sao?” Sở Minh Duẫn hơi nghiêng đầu nhìn quét qua phía dưới, âm thanh rốt cục triệt để lãnh xuống, “Các ngươi thao túng Lý Duyên Trinh thời gian dài, quen rồi, liền quên mất ta là ai?”

Không biết là ai trước tiên run chân ngã quỵ trên mặt đất, lập tức tất cả mọi người quỳ theo cúi đầu, tựa như gió quét oành thảo, trong điện nổi lên thanh âm vạn tuế vạn tuế, mênh mông phóng ra.

Tô phủ.

“Ngươi để ta vào đi, ta chỉ nói một câu liền đi ra có được không?” Đỗ Việt gắt gao nhíu mày, hướng về phía người giang hai tay chặn ở trước mặt mình cò kè mặc cả.

Tô Bạch kiên quyết lắc đầu, “Không được.”

“Ai Tô Bạch ngươi sao lại suy nghĩ nông cạn như vậy, ” y ló đầu nhìn cánh cửa từ đường đóng chặt phía sau lưng Tô Bạch, “Không phải ta nói, từ hôm qua đến bây giờ, ở trong đó một chút động tĩnh gì cũng không có, ngươi cũng không sợ biểu ca ta ở bên trong đói bụng đến hôn mê? Ngươi để ta đi nhìn một chút thôi, xem xong ta liền đi!”

“Công tử nói không cho người khác quấy rối.”

“Ta không quấy rầy, ta ngậm miệng, chỉ nhìn một chút.” Đỗ Việt nói, “Y không ăn không uống ở bên trong, ta không yên lòng, nhìn thấy biểu ca không có chuyện gì ta liền lập tức đi.”

Tô Bạch tràn đầy xoắn xuýt mà quay đầu liếc nhìn từ đường không có động tĩnh gì, lại đối diện vẻ mặt vội vàng của tiểu thiếu gia, vẫn là lắc đầu một cái, “Không được, công tử nói qua không cho phép tiến vào.”

“Ta kháo.” Đỗ Việt không nhịn được mắng nhỏ một tiếng, tâm lực quá mệt mỏi mà ngồi chắn ngang ở một bên.

Y sau khi biết được tin tức từ Tần Chiêu liền nhanh chóng chạy tới, kết quả còn chưa vào được cánh cửa từ đường liền bị ngăn lại, vốn muốn đợi đến khi biểu ca đi ra lại cùng y tâm sự cũng được, nhưng là cho tới bây giờ cũng không thấy Tô Thế Dự có ý định muốn ra ngoài, thị vệ Tô gia cùng Tô Bạch cũng ngăn không cho xông vào, y chỉ có thể lòng tràn đầy nôn nóng mà tiếp tục chờ đợi.

Đột nhiên có tiếng bước chân dồn dập và tiếng nói chuyện gần kề, Đỗ Việt ló đầu nhìn lại, quản gia Tô Nghị đang bước nhanh ngăn lại một nam nhân, “Đại nhân xin dừng bước, công tử có lệnh không cho phép quấy rối, có lời gì sau đó ta sẽ giúp ngài chuyển đạt, mong rằng ngài có thể thứ lỗi.”

“Ta thật vất vả mới có thể từ trong phủ đi ra, chính là vì muốn gặp mặt Tô đại nhân, ngươi không thể để ta không công trở về đi?” Lục Sĩ kéo tay hắn ra, “Chuyện quá khẩn cấp, chắc chắn Tô đại nhân cũng sẽ không trách tội.”

Tô Nghị lần thứ hai cản hắn lại, "Ta có thể hiểu được tâm tình đại nhân ngài, nhưng những thuộc hạ như chúng ta đều là vâng theo lệnh làm việc, cũng xin ngài thông cảm."

"Bây giờ đã là lúc nào rồi!" Lục Sĩ vội la lên, "Sở thái úy kia đã mưu nghịch soán vị, Tô đại nhân ở bên trong chỉ sợ vẫn hoàn toàn không biết, thời cuộc gấp gáp, không thể trì hoãn a!"

"... Sở thái úy đã mưu nghịch soán vị?" Đỗ Việt lăng lăng lập lại một tiếng. Thần sắc Tô Bạch cũng là cứng đờ.

Tô Nghị thở dài, ánh mắt thâm trầm ngắm nhìn từ đường, "Công tử tự đem mình nhốt trong từ đường, tất nhiên là vì cái gì mà nghi hoặc, trước khi không nghĩ thông suốt, đại nhân cho dù gặp được công tử, chỉ sợ cũng không làm nên chuyện gì."

Lục Sĩ nhìn hắn, "Ngươi đây là có ý gì?"

Tô Nghị còn chưa trả lời, một người hầu hoang mang không thôi mà chạy tới, đối Lục Sĩ nói: "Đại nhân, chúng ta phải nhanh khẩn trương hồi phủ, vạn nhất bị người giám sát phát hiện sẽ không tốt!"

"Xảy ra chuyện gì?"

"Ngoài cung thành có người chết!"

"Là nhi tử độc nhất của Binh bộ Thị lang Hứa Dần, Hứa Đồng, hắn kích động gây sự phản kháng bên trong một đám thí sinh đang chờ dự thi ở kinh thành, giội đầy dầu hỏa trên người sau đó muốn xông vào cung, tuy rằng đa số lâm trận hoảng sợ thừa dịp hỗn loạn chạy trốn, mà Hứa Đồng cùng mấy thí sinh vẫn là tự thiêu, trong lúc xung đột cũng khiến không ít cấm vệ bị bỏng, hiện khắp kinh thành chấn động, đều đang bàn luận chuyện này." Tần Chiêu sắc mặt nghiêm nghị.

"Phản kháng?" Sở Minh Duẫn cười lạnh, "Phản kháng ta mưu nghịch soán vị?"

"Đám người kia là tuyên bố như thế, mà Hứa Đồng hắn là hận chính sư ca giết phụ thân hắn."

"Phụ thân hắn tạo nghiệt lâu như vậy, sớm nên chết rồi."

"Nhưng bây giờ dù sao gây ra nhiễu loạn, " Tần Chiêu lo lắng nói, "Nên làm gì bây giờ?"

Sở Minh Duẫn thần sắc lãnh đạm, "Ngươi mới vừa nói, người gây sự đa số đã chạy?"

"Đúng vậy."

Sở Minh Duẫn diện vô biểu tình nở nụ cười một tiếng, "Vậy bắt toàn bộ bọn hắn lại, giết."

Tần Chiêu sững sờ, "Sư ca, những người này đều là thí sinh dự thi…"

"Thân phận gì cũng không đáng kể, nếu bọn họ muốn chết, vậy hãy để cho bọn họ chết." Sở Minh Duẫn đánh gãy lời hắn.

Tần Chiêu chần chờ, "Nhưng việc này e rằng không quá tốt…"

Huống hồ chiếu mệnh phân điền lệnh mới vừa ban bố xuống, cường hào quý tộc phản ứng kịch liệt, liên hợp lại kháng chỉ bất tuân, Sở Minh Duẫn mới hạ lệnh xử trảm một nhóm người cầm đầu.

Sở Minh Duẫn bỗng nhiên nghiêng đầu nhìn hắn, nghe không ra ngữ khí hỏi: "Sư đệ, ngươi cũng muốn cãi lời sao?"

Tần Chiêu trong lòng run lên, trầm mặc lắc lắc đầu.

Mưa rào qua đi sắc trời còn chưa sáng tỏ, âm hối đến như châu xám nhuyễn sa bao phủ thành Trường An, khí tức ngưng trệ phảng phất cũng nặng nề mà ép xuống. Trong trà lâu thanh âm trò chuyện không hẹn mà cùng giảm thấp xuống rất nhiều, chỉ lo sẽ bị ai nghe được.

"Bên cung thành kia đến cùng làm sao vậy, ta thấy sắp phong tỏa đường phố rồi, thực sự có người tự thiêu sao?" Âm thanh tuy thấp, nhưng là không đè ép được hiếu kỳ.

"Vậy còn có thể là giả? Chết nhiều người như vậy, ta tận mắt nhìn thấy, rất thảm, mỗi người đều thiêu giống như than cốc, nhẹ nhàng đụng vào, cánh tay đều rớt xuống, bên trong thịt nứt ra vẫn còn hồng!"

Rất nhiều người không nhịn được thở ra một hơi lãnh khí, vội vàng kêu hắn đừng nói nữa.

Lại có người nói: "Trong đám người bị thiêu chết không phải có nhi tử Binh bộ Thị lang Hứa Dần sao? Ai, nhà này cũng thật thảm, lão tử lúc lâm triều bị giết, nhi tử lại chết ở cửa cung."

"Cũng không phải vậy, nghe nói là đang thượng triều, liền bị một kiếm đâm xuyên, không chừng còn có bao nhiêu dọa người đây. Sở thái úy kia trước đây là cái tính tình gì, hiện tại soán vị, không phải là muốn giết như thế nào liền giết như thế đó sao?"

Trong góc phòng một thanh niên co rúm lại nghe bọn họ đàm luận, nghe vậy tay nâng trà không nhịn được run lên, đem đầu chôn đến sâu hơn.

"Ai có thể nghĩ tới triều đình xảy ra chuyện như vậy, thực sự là, lần này hắn là thật thống khoái, có quyền

giết người, người mình cũng giết, vậy chúng ta chỉ là những dân thường cái mệnh này lại càng không đáng giá?" Người nói chuyện hận đến nghiến răng, "Thực sự là lão thiên gia mắt bị mù, người như thế làm Hoàng đế, còn có thể có ngày sống dễ chịu sao!"

Người bên cạnh cuống quít một tay bịt lại cái miệng của hắn, đè nặng âm thanh gấp gáp quát: "Tổ tông a, không muốn chết ngươi còn lớn tiếng như vậy!"

Lúc này một đội hắc giáp cấm vệ xông vào, trong trà lâu nhất thời tĩnh mịch một mảnh, tất cả mọi người cúi đầu uống trà, câm như hến.

Cấm vệ dẫn đầu quét nhìn một vòng, giơ tay chỉ một cái, hai cấm vệ lập tức đem người thanh niên bên trong góc kéo ra, đầu lĩnh quay đầu so sánh bức họa, "Chính là hắn."

Thanh niên ở trong tay cấm vệ ra sức giãy dụa, thất thanh kêu sợ hãi: "Các ngươi làm gì?! Buông ta ra, buông ta ra! Ta phạm vào tội gì, các ngươi muốn làm gì với ta?!"

Đầu lĩnh phất tay sai người tha hắn ra ngoài, "Phụng lệnh bệ hạ, tập nã hết thảy những người liên quan đến án loạn cung thành."

"Giết!"

Người không chấp lệnh, giết.

Tụ tập người phản kháng, giết.

Người đi đường có liên quan, giết.

Giết.

Giết.

Giết.

Tất cả mọi người đều nói, lúc nam nhân kia ngồi trên ngôi vị Hoàng đế đã mất đi lý trí, biến thành một người điên từ đầu đến đuôi.

Một ngày hai mươi, Tây Lăng vương Lý Thừa Hóa khởi nghĩa, Hung Nô Khả Hãn mượn binh tương trợ, lấy dang nghĩa "Giết nghịch tặc, hoàn chính thống", cử binh chạy gấp rút đến Trường An, đông châu quận mở thành đón chào, tiến triển cực nhanh.

86. Chương 86

Trên án thư bút, nghiên mực, chén trà "Rầm" một tiếng toàn bộ rơi xuống đất, giữa tiếng vỡ tung chói tai mực đậm văng khắp nơi, mảnh vỡ bắn tung toé, khắp mặt đất một mảnh hỗn độn.

Sở Minh Duẫn nhãn thần tàn nhẫn, nắm chặt ngón tay hơi vang dội, "Mở thành nghênh tiếp, " hắn từng chữ cắn giữa kẽ răng, "Đây chính là binh lính Hung Nô! Lý Thừa Hóa điên rồi, những người khác toàn bộ cũng điên theo hắn rồi phải không?"

Hắn cười lạnh lẽo, "Chẳng trách Lý Thừa Hóa không thẳng thắn độc chết Lý Duyên Trinh, nguyên lai là đang chờ ta hành thích vua, hắn lại càng có thể danh chính ngôn thuận khôi phục chính thống tự bản thân có thể ngồi lên vị trí này."

"Sau khi Chu Dịch nhận được tin tức liền có chuẩn bị, phỏng chừng không bao lâu nữa sẽ giao chiến." Tần Chiêu đứng một bên, trên khuôn mặt từ trước đến nay không có biểu tình mơ hồ lộ ra sầu lo, "Trong kinh thế lực bị chèn ép cũng gây rối, Lý Thừa Hóa nếu quả thật đánh tới Trường An, e rằng sẽ còn gây ra nội loạn.

Sở Minh Duẫn nhíu mày không lên tiếng.

Tần Chiêu trầm mặc nửa ngày, nói: "Sư ca, hai ngày nay chết quá nhiều người rồi."

"Là chính bọn hắn muốn chết."

"Nhưng là…"

"Chẳng lẽ muốn ta vì cái gọi là an ổn thế cuộc, đi mượn sức dẹp yên những quyền quý kia, theo chân bọn hắn thỏa hiệp thu hồi toàn bộ chiếu mệnh lại, duy trì nguyên dạng, mặc kệ bọn họ muốn làm gì thì làm xem như chưa từng phát sinh?" Sở Minh Duẫn liếc nhìn qua, "Vậy ta cùng Lý Duyên Trinh có cái gì khác biệt?"

Tần Chiêu thở dài, thấp giọng nói: "Sư ca, bên ngoài bây giờ tất cả mọi người đều hận thấu ngươi, ngươi làm những việc này, căn bản không ai lý giải…"

"Ta không cần ai lý giải." Sở Minh Duẫn đột nhiên chặt đứt lời hắn, giữa hàng lông mày nhuộm đầy lãnh ý, "Những người đó thì biết cái gì?" Ánh mắt của hắn liền dời đến ngọc tỷ truyền quốc trên án, từ từ nở nụ cười lên tiếng, "Hôn quân, dung quân, bạo quân?" Hắn đưa tay nắm lấy ngọc tỷ, cúi đầu đánh giá, "Những tham quan ô lại kia người nào không phải làm nhiều việc ác từng bị người lên án, sao bây giờ ta giết bọn họ, thế nhân ngược lại cảm thấy đáng thương cho bọn họ, trái lại muốn mắng ta bạo ngược vô thường tàn phá vây cánh?" Hơi nâng cổ tay đem ngọc tỷ giơ lên, những việc hung tàn xem thường cuối cùng ép thành một tiếng cười lạnh trào phúng đến cực điểm, "Thế đạo này —— đến tột cùng là thế nào?"

Tần Chiêu theo bản năng muốn nhào tới trước bảo vệ ngọc tỷ, rồi lại trong nháy mắt ngừng lại thân hình đem chính mình đóng đinh tại chỗ.

Một chút động tác nhỏ này không tránh được ánh mắt Sở Minh Duẫn, hắn liếc nhìn Tần Chiêu, "Vội cái gì? Ta còn không có ý định quăng ngã nó." Nói xong đem ngọc tỷ thả lại trên án, Sở Minh Duẫn dừng một chút, đột nhiên hỏi: "Y thế nào rồi?"

Tần Chiêu sửng sốt một chút, mới phản ứng được hắn đang hỏi ai, "Tô Thế Dự vẫn chưa đi ra khỏi từ đường, không có động tĩnh gì, chỉ là Ảnh vệ hồi báo, nhìn thấy Hình bộ Thượng Thư Lục Sĩ đến Tô phủ một chuyến."

Ánh mắt Sở Minh Duẫn khẽ nhúc nhích, rũ mắt xuống không nói lời gì nữa.

Một vò rượu nặng nề đặt trên bàn, Đỗ Việt đem Tô Bạch ấn trên băng ghế ngồi xuống, "Đến đến đến, nhất túy giải thiên sầu!"

Tô Bạch không được tự nhiên nhìn ra phía ngoài, lại muốn đứng lên, "Tiểu thiếu gia, nếu không thì ngài hãy tìm người khác đi."

Đỗ Việt trợn to mắt, "Làm gì, xem thường ta không muốn bồi ta?"

"Dĩ nhiên không phải, " Tô Bạch lắc đầu một cái, "Tửu lượng ta không được tốt, phụ thân không cho ta uống."

Đỗ Việt lộ ra một nụ cười, ấn lên bả vai hắn lần thứ hai đè hắn lại, "Vậy thì lại càng phải uống nhiều vài chén rồi."

"Nhưng ta còn phải…"

"Nhưng cái gì mà nhưng, " Đỗ Việt không nói lời gì rót hai chén rượu, nhét vào trong tay hắn, "Từ đường cần ngươi liên tục nhìn chằm chằm vào sao, phụ thân ngươi sợ cái gì, hắn mắng ngươi có ta thay ngươi chắn!"

Tô Bạch khó xử nhìn y một lát, thấy y rất có tư thế không uống không bỏ qua, không thể làm gì khác hơn là nói: "Vậy, vậy được rồi."

Đỗ Việt hài lòng nở nụ cười. Y cũng không tin không rót ngã Tô Bạch, trước cửa từ đường hai thị vệ kia còn dám cản y, mặc dù mình cũng là một ly thì đổ, nhưng y đã sớm bôi một tầng giải rượu ngay trong miệng chén của mình, rượu uống vào cũng giống như nước lạnh không chênh lệch, nhiều lắm cũng chỉ cảm thấy hơi khó chịu một chút.

Quả nhiên hai, ba chén vào bụng, sắc mặt Tô Bạch nổi lên tầng hồng hồng, mơ mơ màng màng gục xuống bàn. Đỗ Việt xem xét trong chốc lát, duỗi một tay ra quơ quơ trước mặt hắn, "Ai, Tô Bạch, ngươi xem đây là mấy?"

Tô Bạch híp mắt cẩn thận mà phân biệt, lắc lắc đầu, "Không, không thấy rõ…"

Đỗ Việt để chén rượu xuống, đứng dậy đang muốn trốn, Tô Bạch bỗng nhiên duỗi tay nắm lấy ống tay áo của y, Đỗ Việt giật mình một cái quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tô Bạch vẫn là bộ dáng men say nặng nề, thần sắc lại vô cớ có vẻ hơi xoắn xuýt, lầm bầm lầu bầu nói gì đó. Đỗ Việt thở phào nhẹ nhõm, đang muốn đẩy tay hắn ra, cúi đầu trong nháy mắt đột nhiên nghe rõ Tô Bạch nói:

"… Tiểu thiếu gia, ngài… Ngài nói, Sở thái úy sẽ giết công tử hay không a…"

Đỗ Việt sững sờ, kinh ngạc mà đứng nửa ngày, lẩm bẩm nói: "Không thể nào, tuy nói hắn thật muốn làm Hoàng đế thì nhất định là phải đề phòng biểu ca ta, thế nhưng hắn không phải rất thích biểu ca ta sao, sẽ không hạ sát thủ đi…"

Cũng không biết Tô Bạch có nghe được lời y nói hay không, còn đang liên miên nói: "Vạn nhất Sở thái úy sinh khí thì làm sao bây giờ, nói không chừng trong lòng hắn vẫn còn oán công tử, cảm thấy công tử lừa hắn, nhưng là công tử thật sự không lừa hắn, ta cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua công tử đối với người nào tốt như vậy, tại sao có thể là giả…"

"Công tử chính là cái gì cũng đều giấu ở trong lòng, cái gì cũng không nói cho người khác biết, rõ ràng là khổ sở trong lòng, còn nói không có gì, nói nếu như Sở thái úy chết, cùng lắm thì sẽ chờ thiên hạ thái bình lại trả hắn một mạng…"

"Ngươi nói cái gì?" Đỗ Việt một phát nắm chặt hắn, "Đây là chính miệng biểu ca ta nói? Vậy y… Chẳng phải là đối với họ Sở cũng…"

Câu nói kế tiếp không đáng kể, y buông lỏng tay mê man nhìn sang Tô Bạch, ôm đầu nói: "Nếu nói như vậy, biểu ca đối với họ Sở không phải không có ý tứ, ngọc bội kia kỳ thực họ Sở vẫn còn giữ, vậy lúc trước ta chạy đi cáo trạng… Không phải là đã gây họa?"

Càng nghĩ càng là tâm loạn như ma, Đỗ Việt kêu rên một tiếng, bất chấp cùng Tô Bạch nói một tiếng, liền chạy ra ngoài. Y ra khỏi Tô phủ liền vội vàng chạy về Thái úy phủ, hoàn toàn không biết đã bỏ lỡ cơ hội gặp mặt Tô Thế Dự.

Trong từ đường yên tĩnh, ngoài cửa sổ trên cành cây lá mới nhú ở trong gió rung động phát ra tiếng, gió nhẹ sát qua cạnh cửa sổ nhỏ nhắn vang lên, thái dương tập trung rơi vào trên mặt đất, một tấc một tấc mà nghiêng nghiêng.

Tô Thế Dự lặng lẽ quỳ gối dưới bài vị, rất lâu như chìm đắm trong suy nghĩ, dường như không có cảm giác mệt mỏi.

Từng tiếng chim hót réo rắt vang lên, Tô Thế Dự chậm rãi trừng mắt nhìn, hơi nghiêng đầu nhìn sang. Một con chim tước lam vỹ *(đuôi màu xanh)* thon dài rơi vào trên bậu cửa, lóc cóc đụng vài cái trên cửa sổ, con ngươi đen nhánh quay lại, như là đang nhìn trộm đánh giá cái người lặng im này, y lẳng lặng nhìn sang, chim tước kia đôi cánh run lên, bỗng uốn mình bay xa, tầm mắt của y cũng thuận theo nhìn về phía xa, đem bầu trời xám trắng nhét vào tầm nhìn, lung tung không mục đích lại hạ xuống, đột nhiên ngây ngẩn cả người.

Xuyên thấu qua cửa sổ từ đường có thể nhìn thấy được hồ nước hẹp hẹp ở một góc, hạ nhân từ sớm dựa theo dặn dò đem hồ nước dọn dẹp sạch sẽ, ngay lúc trong ao xanh biếc trống rỗng, lại có một cành Hồng Liên dán chặt bên cạnh ao giãy dụa sinh trưởng, có lẽ là sơ sẩy bỏ sót, cũng không thích hợp với khí hậu, không hợp thời mà nở rộ, nhỏ gầy như vậy, lại có thể kiên cường mà ngẩng đầu, cao vút nửa hé một nhánh sen.

Ánh mắt Tô Thế Dự dần dần thanh minh, giống như thức tỉnh từ trong mộng thức mờ mịt bất định, lại kinh ngạc mà nhìn chằm chằm nhánh Hồng Liên kia, không dời được tầm mắt.

Ở trong thiên địa âm u giữa ánh sáng sắc lạnh, một điểm hồng, lại giống như tâm đầu huyết đỏ sẫm như vậy. Cơ hồ muốn thiêu đốt ánh mắt.

Bàn tay bên người y không tự chủ được khẽ run rẩy, lập tức siết chặt, Tô Thế Dự thật sâu nhắm chặt mắt lại, một lúc lâu sau, rốt cục cười khổ ra tiếng.

"Chuyện gì xảy ra?" Tô Nghị đứng trước từ đường, hỏi thị vệ canh giữ, "Tô Bạch đâu, sao lại không thấy?"

"Vừa nãy Đỗ tiểu thiếu gia qua đây kéo hắn đi, hẳn là đã cùng đi nơi khác."

"Tiểu tử này, chỉ biết chơi, đã lúc nào còn chạy loạn." Tô Nghị cau mày, "Công tử ở bên trong thế nào rồi?"

Thị vệ đang muốn trả lời, sau lưng bỗng nhiên vang lên tiếng mở cửa, Tô Nghị vội vàng xoay người, rốt cục thấy được thân ảnh bạch sam kia đứng trước cửa, "Công tử."

"Ừm." Tô Thế Dự đáp một tiếng, nhìn xa xa thở dài một cái, hồi phục lại xoay mặt sang hướng hắn nói: "Mấy ngày nay khổ cực ngươi."

"Công tử không cần khách khí." Tô Nghị tiến lên một bước, khom người nói: "Sở thái úy đã soán vị xưng đế, bệ hạ bị giam cầm ở trong cung, tình huống cụ thể vẫn chưa biết được. Những ngày qua Trường An cao thấp náo loạn không ngừng, đặc biệt là ngay sau khi phát xuống mấy chiếu lệnh, thế gia quyền quý đều chịu ảnh hưởng, thậm chí xử trảm rồi…"

Tô Thế Dự nhìn thoáng qua nơi âm u trong đình viện, giơ tay ngừng lại lời Tô Nghị, "Tình hình cụ thể tỉ mỉ thế nào vẫn là chờ đến thư phòng lại nói cho ta đi."

"Vâng." Tô Nghị đáp một tiếng, đi theo phía sau Tô Thế Dự đi đến thư phòng, đi được phân nửa, hắn bỗng nhiên lên tiếng hỏi: "Công tử nếu đi ra, là đã đem nghi hoặc suy nghĩ minh bạch sao?"

Tô Thế Dự khó có thể dùng lời diễn tả được mà cười cười, "Cứ xem là như thế đi."

Y lời nói chưa rõ, mà Tô Nghị bén nhạy cảm nhận được điều gì, thần sắc không khỏi nặng nề vài phần, thở dài nói: "Thuộc hạ nghe lệnh hành sự, vốn không nên vượt quá quy củ nhiều lời, chỉ là công tử… Quả thực chưa từng bị tư tình quấy nhiễu sao?"

Tô Thế Dự khinh khẽ cười, "Tô gia đời đời thủ vệ xã tắc, có chết cũng không chối từ, quốc gia và tư tình, ta hãy còn phân rõ được."

Bên kia Đỗ Việt vội vã chạy đến Thái úy phủ, từ trong ra ngoài lật qua lật lại cũng không thấy bóng Sở Minh Duẫn hay Tần Chiêu, y thở hồng hộc chống lên đầu gối, đột nhiên vỗ trán một cái, lúc này mới trì độn nhớ tới Sở Minh Duẫn đã làm Hoàng đế, hai người kia khẳng định đều ở trong cung.

Đỗ Việt kéo một Ảnh vệ lưu thủ trong phủ, "Ngươi có thể mang ta tiến cung tìm họ Sở không?"

Ảnh vệ suy tư một chút, đáp: "Thuộc hạ không có quyền quyết định, Đỗ dược sư nếu muốn vào cung, phải đợi thuộc hạ xin chỉ thị chủ thượng mới được."

"Được được được, " Đỗ Việt gật đầu liên tục, thúc hắn, "Ngươi nhanh đi, cứ nói có chuyện gấp!"

Ảnh vệ cũng không kéo dài, lập tức vào cung bẩm báo, Sở Minh Duẫn nghe vậy chỉ phân phó vài câu, hắn liền lĩnh mệnh rời đi.

Lúc Tần Chiêu bước nhanh tiến vào điện, Sở Minh Duẫn đang nghiêm túc hợp lại ngọc bội vỡ nát trên bàn, trên tay cầm hai khối ngọc vỡ thử hợp lại cùng một chỗ, nghe được tiếng bước chân cũng không giương mắt mà mở miệng nói: "Vừa nãy Ảnh vệ trong phủ tới đây, nói Đỗ Việt muốn vào cung tìm chúng ta, ta không đáp ứng."

Tần Chiêu dừng bước trước mặt hắn, "Trong cung khả năng không an toàn, y ở trong phủ cũng tốt."

Ngữ khí của hắn nghe ra có chút cứng ngắc, Sở Minh Duẫn nâng mí mắt nhìn lại, "Lại xảy ra chuyện gì?"

"Tô phủ có động tĩnh."

Sở Minh Duẫn động tác ngừng lại, buông xuống ngọc vỡ, "Làm sao?"

"Tô Thế Dự từ từ đường đi ra, mà Ảnh vệ phái qua bị phát giác, y trực tiếp tiến vào thư phòng, giám thị

không được." Tần Chiêu nhìn thẳng về phía Sở Minh Duẫn, "Ảnh vệ ở Tô phủ theo dõi chưa thấy y rời đi, nhưng là trước đây không lâu y xuất hiện ở trong thiên điện nơi giam lỏng Lý Duyên Trinh, Ảnh vệ sợ kinh động y cũng không tiến lên, không biết bọn họ nói cái gì, nhưng nhìn thấy Lý Duyên Trinh cầm lấy tay Tô Thế Dự mà khóc."

"…" Sở Minh Duẫn quấn chặt lông mày, không nói một lời.

"Sư ca, " Tần Chiêu hỏi, "Không hạ lệnh sao?"

Sở Minh Duẫn há miệng, nửa ngày mới nói: "Cảnh giác thêm động tĩnh bên Vũ Lâm quân."

Tần Chiêu đáp một tiếng, bước chân cũng không động, hắn chờ Sở Minh Duẫn chốc lát, lại hỏi: "Tô Thế Dự thì sao?"

Hắn cụp mắt nhìn ngọc vỡ trơn bóng, không lên tiếng.

"Chi bằng trước đây sư ca sớm hạ quyết tâm giết y, cũng không đến nỗi kéo dài tình trạng như bây giờ." Dừng chốc lát, Tần Chiêu lại nói, "Lý Duyên Trinh thì sao, không có mệnh lệnh cho hắn sao?"

"Lý Duyên Trinh?" Sở Minh Duẫn trầm thấp mà lập lại một tiếng, "Ta ngược lại thật ra cũng muốn hạ lệnh, trực tiếp giết hắn hoặc là chém tay hắn, nhưng ngươi cho rằng vì sao lúc ép cung ta không cho người giết hắn, lại giam lỏng như vậy không giống tác phong của ta?"

Tần Chiêu lắc lắc đầu, "Không biết, ta cũng rất tò mò."

Sở Minh Duẫn buông lỏng thân thể, phủ xuống trên bàn gối lên cánh tay mình, âm thanh cũng dẫn theo chút ủ rũ, "Ta sợ nếu ta làm như vậy, Thế Dự y sẽ giận thật, liền thực sự không muốn tiếp tục gặp ta."

Tần Chiêu sững sờ, hơi cắn răng hỏi hắn: "Vậy sư ca không sợ tự phá huỷ chính mình sao?"

Hắn trầm mặc một lúc lâu, nhẹ giọng nói: "… Ta không biết."

Tần Chiêu chỉ cảm thấy không còn lời nào để nói, quay đầu ra khỏi ngự thư phòng. Thời điểm bước ra cửa điện hắn bỗng nhiên nghe thấy thanh âm Sở Minh Duẫn, "Tần Chiêu." Một tiếng cực thấp nhẹ vô cùng, "Ta nhớ y."

Tần Chiêu quay đầu lại, nhìn thấy nam nhân những ngày qua sát phạt quả quyết gần như là lãnh huyết, vào lúc này đem mặt chôn sâu vào trong khuỷu tay mình, không thấy rõ biểu tình, cảm xúc bên trong câu nói kia hắn cũng phân biệt không rõ, chỉ cảm thấy đè nén khiến người nghẹt thở.

Hắn cuối cùng không nói gì, đưa tay đóng cửa lại.

87. Chương 87

Ngày hai mươi ba, Tây Lăng vương tiến công kinh đô và ba vùng lân cận.

Nam nhân một thân trang phục phó tướng quỳ xuống trong điện, khắp người hắn chật vật vết máu, dưới đầu vai mấy tấc bị tiễn xuyên qua, từng giọt máu rơi xuống, màu máu uốn lượn như tiểu xà đỏ thẫm, "Chủ thượng thứ tội, kỵ binh Hung Nô dũng mãnh, chúng ta cùng quân địch triền đấu quá lâu, tử thương nặng nề, binh lực không ăn thua, mà trước mắt thế cuộc vẫn như cũ nguy cấp, e rằng sắp không chịu nổi…"

Sở Minh Duẫn cụp mắt nhìn hắn, hỏi: "Chu Dịch có lời muốn ngươi nói cho ta?"

"Vâng, " phó tướng miệng lớn thở hổn hển, giơ tay gắt gao đè lại đầu vai không ngừng chảy máu, "Chu tướng quân nói, vì báo đáp năm đó chủ thượng tán thưởng, nhất định lấy thân làm lá chắn, tử chiến đến cùng, chỉ là mắt thấy đại thế phải đi, mong rằng chủ thượng có thể nhanh chóng rút lui, bảo toàn chính mình."

Sở Minh Duẫn lặng lẽ không nói.

Trong kinh bảy ngàn tinh binh đã bị điều đi thủ thành, trong thành binh lực cơ hồ hết sạch, khó có thể lại trấn áp vững vàng, các quyền quý lòng mang bất mãn đang rình chớp thời cơ, mà đại đa số người bên trong Sở đảng nguyên bản chính là dựa vào lợi ích cấu kết, lúc trước để cho hắn nhanh chóng nắm giữ đủ để chống lại thế lực Tô đảng, bây giờ vừa thấy không thể nào được lợi, đồng đảng cũng bị xử tử không chút lưu tình, lúc này lòng người tán loạn, nhao nhao sống chết mặc bây, cân nhắc xu hướng tình thế.

Quả thật là đại thế phải đi.

Thống lĩnh cấm quân đột nhiên chạy gấp tiến vào, bước chân hốt hoảng mà quỳ xuống, "Bệ hạ, đại sự không ổn! Mới vừa truyền đến cấp báo, Chu Dịch tướng quân chết trận, kinh đô và vùng lân cận bị công phá, Lý Thừa Hóa mang theo 10 ngàn kị binh khinh kỵ đang áp sát Trường An!"

Phó tướng cả người chấn động, "Chu tướng quân… Chu tướng quân quả thực…" Thanh âm không khỏi nghẹn ngào.

Sở Minh Duẫn thu lại mặt mày, không mở miệng.

Lúc này Tần Chiêu cũng từ ngoài điện vội vàng tiến vào, liếc thấy khung cảnh này, dừng bước không lên tiếng.

"Bệ hạ!" Thống lĩnh cấm quân lo lắng ngẩng đầu nhìn về phía Sở Minh Duẫn, "Đại quân Hung Nô thế tới hung hăng, chúng ta nên ứng đối ra sao?"

"Ứng đối ra sao?" Sở Minh Duẫn lạnh lùng tà tà liếc mắt một cái, "Ngươi còn dự định ứng đối như thế nào, chẳng lẽ cũng đi mở thành nghênh đón hắn đi vào sao?"

Thống lĩnh co rúm lại cúi đầu, không dám trả lời.

Sở Minh Duẫn nắm lấy trường kiếm quăng trước mặt hắn, "Cự binh tử thủ!"

"Vâng!" Thống lĩnh nâng kiếm, vội vàng lùi ra. Phó tướng quay đầu lại nhìn bóng lưng hắn đi xa, tràn đầy lo âu mở miệng: "Chủ thượng, Lý Thừa Hóa có 10 ngàn Thiết kỵ quân Hung Nô, mỗi người dũng mãnh thô bạo, mà chúng ta ngoài thành chỉ có bảy ngàn quân binh, tuy rằng còn có cấm quân, nhưng mà cấm quân dù sao cũng không giống với binh lính sa trường, chỉ sợ không ngăn được…"

"Ta biết." Sở Minh Duẫn giơ tay đè xuống mi tâm, nhắm mắt lại, "Xuống dưới xử lý tốt thương thế đi, cái khác không cần ngươi bận tâm."

Phó tướng cũng không nói nhiều, thi lễ một cái sau đó khó khăn đứng dậy cáo lui. Đợi bọn hắn đều ra khỏi điện, Tần Chiêu lúc này mới yên lặng đi lên phía trước.

Sở Minh Duẫn vẫn không nhìn hắn, chỉ nhàn nhạt nói: "Ngươi cũng đi."

Tần Chiêu sững sờ, "Sư ca…"

"Không đi ở lại chờ chết?" Thanh âm hắn không mang theo một tia tình cảm, gần như không chập trùng mà nói, "Nói Ảnh vệ cũng tản đi đi."

Tần Chiêu đột nhiên trợn to mắt, "Vậy còn ngươi?"

"Ta?" Sở Minh Duẫn ngoắc ngoắc khóe môi, "Ta không đi, ta liều cả mạng sống không phải là vì tất cả những thứ này sao, bây giờ đi tới tử cục rồi, đều kết thúc, cho dù có thể trốn, nhưng sống tiếp còn có ý nghĩa gì?"

Hắn chậm rãi mở tay ra, cúi đầu nhìn vân tay mình, "Thực sự là buồn cười, ta bỏ ra chín năm mới đi tới bước này, kết quả không qua mấy ngày đã đến cùng đường mạt lộ." Hắn dừng một chút, thu hẹp ngón tay, "Ta không phải bại bởi Lý Thừa Hóa, là trời không dung ta."

Tần Chiêu nói không ra lời, chỉ có thể bình tĩnh nhìn hắn.

Sở Minh Duẫn liếc hắn một cái, hời hợt nói: "Đỗ Việt còn ở trong phủ, Hung Nô sau khi vào thành khó bảo toàn sẽ phát sinh cái gì, ngươi còn không dẫn y rời đi?"

Hắn siết chặt tay bên người, gân xanh trên mu bàn tay tất hiện, trong lòng tràn ngập giãy giụa không có động tác.

Sở Minh Duẫn bình tĩnh đến cực hạn, tựa như kinh sợ không nổi một tia sóng lớn, "Ngươi vừa mới tiến vào gấp như vậy, là có tin tức gì xấu sao?"

Tần Chiêu nhìn hắn một chút, bỗng nhiên không đành lòng mở miệng, như nghẹn ở trong cổ họng vô cùng khó chịu.

"Nói đi."

Tần Chiêu mở miệng mấy lần, cuối cùng đành phải sáp thanh hàm hồ nói: "… Không thấy Lý Duyên Trinh, Vũ Lâm quân đang hướng về phía cung thành."

Sở Minh Duẫn đột nhiên sửng sốt một chút, sau đó hắn không có dấu hiệu nào chậm rãi nở nụ cười, tiếng cười lớn dần, cô đơn mà vang vọng trong điện, "Y đến, " ngữ điệu lại là vui mừng, khắp mặt mày hắn dịu dàng cong lên, cười đến không ngừng được, "Y đến, y đến…"

Tần Chiêu rốt cục không thể nhịn được nữa, "Sư ca, Tô Thế Dự y là muốn tới giết ngươi!"

Hắn cười đến thân hình đều run rẩy, cứ như vậy nâng mắt nhìn về phía Tần Chiêu, "Ta chờ y tới giết ta." Ý cười hắn dịu dàng, "Lý Thừa Hóa tính là thứ gì, nếu muốn giết ta, nên là y đến động thủ."

Tần Chiêu cắn chặt hàm răng, "Ngươi thật sự là không có thuốc nào cứu được."

Sở Minh Duẫn nghiêng đầu, nửa ngày mới chậm rãi cười, nhẹ giọng nói: "Ta đã thật nhiều năm không trở về Thương Ngô sơn. Sư đệ, sau này ngươi trở về, thay ta ở trước mộ sư phụ kính người một chén rượu, nói cho hắn biết ta không hối hận đi tới ngày hôm nay."

Nói xong cũng không chờ Tần Chiêu trả lời, hắn kéo qua đế bào ở một bên phủ thêm lên người, đi ra cửa điện ngự thư phòng, cơn gió mạnh tràn khắp y phục, hắc bào tung bay giữa kim văn chớp hiện.

Trong phủ Thái úy Đỗ Việt cào tâm cào phổi mà đợi rất lâu, vừa thấy được Tần Chiêu xuất hiện lúc này nhào tới, "Ta kháo, hai người các ngươi đã xảy ra chuyện gì a, sao bây giờ mới qua đây, đi nhanh chút đi, nhanh dẫn ta tiến cung ta có việc gấp muốn…"

Y lôi kéo Tần Chiêu vội vàng muốn ra ngoài, bị Tần Chiêu trở tay một phát bắt được, kỳ quái ngẩng đầu nhìn lại, mới phát giác thần sắc Tần Chiêu tựa hồ có hơi không đúng, "Làm sao vậy?"

“Ta…” Tần Chiêu thật sâu nhìn y, muốn nói cái gì rồi lại bỏ qua, ngược lại nói: “Ta đưa ngươi ra khỏi thành.”

“Cái gì a, ta không phải muốn rời thành ta là muốn vào cung tìm họ Sở!”

“Đỗ Việt, ” Tần Chiêu nắm tay y lạnh lẽo, nghiêm túc nói: “Trường An hiện tại rất nguy hiểm, ta đưa ngươi ra khỏi thành.”

Đỗ Việt ngẩn ra, lúc này đổi sắc mặt, “Ta mới không đi.”

Tần Chiêu thật cảm thấy chính mình sắp lửa giận công tâm, bất chấp lại theo y giải thích, kéo mạnh lấy y vừa muốn đi ra. Đỗ Việt lại đột nhiên nổi giận một phen bỏ qua tay hắn, “Ta nói ta không đi!”

Hắn liền ngơ ngác mà nhìn chằm chằm bàn tay trống không của mình, nhất thời không có phản ứng.

Đỗ Việt cũng tỉnh táo lại, ảo não mà cau mày, tiến lên lại nắm chặt tay Tần Chiêu, khẩu khí miễn cưỡng được cho là ôn hòa, “Ngươi đưa ta ra ngoài, có phải là còn dự định tự mình trở về tìm họ Sở?”

Tần Chiêu nhìn tay mình bị nắm chặt, gật gật đầu.

Một luồng hỏa thiêu lúc này chạy tới, Đỗ Việt nhịn một chút, mới nói: “Đại gia ngươi, chính ngươi còn dự định cùng hắn cùng chung hoạn nạn, đưa ta đi xem như không có chuyện gì? Ta không đáng để các ngươi tin tưởng hay là không có ích lợi gì ở chỗ này vướng bận?”

Tần Chiêu vội nói: “Không phải.”

“Vậy ngươi cảm thấy ta là loại người không biết đến sống chết của các ngươi không quan tâm bỏ mặc, có thể yên tâm thoải mái một người chạy?”

“Ta…” Tần Chiêu nghẹn lời, “Ta không muốn ngươi gặp nguy hiểm…”

“Nhưng ta cũng lo lắng cho ngươi a.” Đỗ Việt nhìn hắn.

Tần Chiêu bỗng nhiên ngây dại, như là không thể tin điều mình nghe được, Đỗ Việt buồn bực nghi hoặc lên tiếng, hắn đột nhiên ôm lấy Đỗ Việt.

“Ngươi…” Đỗ Việt sợ hết hồn, ở trong lồng ngực hắn có chút không biết làm thế nào, do dự nhưng vẫn là không đẩy ra, “Này, ngươi như vậy… Ta coi như ngươi đáp ứng mang theo ta…”

Tần Chiêu không nói gì, dùng sức ôm chặt y.

Kim điện rộng lớn tĩnh mịch, Sở Minh Duẫn ngồi một mình ở trên ngai vàng, một tay chống dưới cằm lung tung không mục đích mà nhìn quét qua đại điện thưa thớt không bóng người, một tay khoát trên ghế, đầu ngón tay như có như không nhẹ gõ, gõ ra tiếng vang nhẹ nhàng, xa xôi hạ xuống trên không trong điện rộng rãi.

Hắn bỗng nhiên dừng tay, bên môi gợi lên một nụ cười.

Chờ người đến.

Hắn nghe được tiếng vó ngựa ngoài cửa điện như sấm rền cuồn cuộn mà đến, một sát na rồi dừng, vô cùng yên tĩnh, là toàn quân ổn định.

Mà cửa hậu điện kéo dài "Kẹt kẹt" một tiếng, mấy binh sĩ đẩy cửa ra, phân ra hai bên, ánh tà dương chảy vào, tôn lên từng hàng kỵ binh đen nghịt ngoài điện, có người chậm rãi đi vào, bạch sam trắng bệch, xa xa mà đứng trước cửa điện, giương mắt nhìn lại.

Chỉ cái nhìn kia, làm cho tay hắn khoát trên ghế không khỏi nắm chặt, phảng phất nghe được âm thanh tim đập, đồng thời vừa rơi xuống đều dẫn theo hết sức căng thẳng.

Sở Minh Duẫn cảm thấy đã rất lâu rồi chưa nhìn thấy y, ánh mắt si ngốc rơi vào trên khuôn mặt kia, nửa điểm cũng luyến tiếc dời đi, yên lặng trong chốc lát, mới loan mi cười cười với y, "Tại sao vẫn không có biểu tình như thế, vẫn còn giận ta?"

"Thế Dự, " hắn cười buông tiếng thở dài, "Lại giống như lúc trước đây vậy, lại cho ta một nụ cười chân tâm đi?"

Chỉ muốn một nụ cười của ngươi, ngay cả mệnh cũng cam tâm tình nguyện giao cho ngươi.

Tô Thế Dự không lên tiếng, lẳng lặng mà nhìn hắn, một lúc lâu sau, thu tầm mắt lại, nhưng là quay về phía binh sĩ bên cạnh phân phó nói: "Bảo vệ tốt bệ hạ."

Y xoay người ra điện.

Sở Minh Duẫn trố mắt ngồi trên ngai vàng, đầy mắt đều là bóng lưng Tô Thế Dự, ngoài điện tà dương uốn lượn trên bầu trời như máu, binh sĩ đẩy cửa điện từng tấc từng tấc mà hợp lại, bóng lưng Tô Thế Dự nhất tuyến biến mất ở đáy mắt.

Cửa điện đóng chặt, cắt đứt nắng chiều như nước thủy triều, ngăn cách người trong lòng hắn, chỉ dư lại khắp nơi hôn ám.

Lại yên tĩnh đến cực hạn, có thể rõ ràng nghe được từ trái tim truyền đến một tiếng trùng vang, sau đó không thể ức chế mà bắt đầu run rẩy.

Hắn đột nhiên giống như phát rồ mà lao xuống ngai vàng, bỏ qua binh sĩ ngăn cản, đẩy cửa điện ra đuổi theo, kỵ binh ở phía xa ẩn thành một đường, dõi mắt về nơi thân ảnh bạch sam đã sớm biến mất, hắn muốn đuổi theo, lại phút chốc lảo đảo nửa quỳ trên đất, tay chặt chẽ siết ngực, nhíu chặt lông mày thở dốc không ngừng, thương tổn trong lòng kia bỗng nhiên kịch liệt đau đớn, như là bị lưỡi dao sắc phá tan rồi lại tuôn ra huyết sắc đỏ sẫm, đau đến nói không nên lời, cũng không cười nổi.

Tà dương rơi vào trên tóc hắn, giàn hoa tường vi trong cung hương hoa lưu chuyển lay động, xuân phong chưa lão.

Mơ hồ có tầng tầng tiếng vó ngựa từ xa đến gần, Sở Minh Duẫn bỗng nhiên ngẩng đầu.

"Thế Dự…"

Lại thấy là đại đội hắc y nhân mã chạy tới, dẫn đầu là Tần Chiêu cùng Đỗ Việt, đối phương hiển nhiên cũng chú ý tới hắn, dừng phía trước mặt hắn. Tần Chiêu mang theo Đỗ Việt xuống ngựa, lại vội vàng đem Sở Minh Duẫn nâng dậy, "Sư ca, làm sao vậy?"

Hắc y nhân phía sau hắn tất cả cũng xuống ngựa, "Chủ thượng."

Rõ ràng đã hạ lệnh phân phát, nhưng ba ngàn ảnh vệ, không một người rời đi.

Sở Minh Duẫn hít một hơi thật sâu, cường ngạnh bình tĩnh lại tâm trạng, hắn đang muốn mở miệng, ở phía chân trời xa đột nhiên vang lên vài tiếng chim hót, mấy con Hắc Vũ điểu đập cánh bay tới, rơi vào bên cạnh bọn họ.

Tần Chiêu dỡ xuống mật thư trên đùi con chim kia, nhất thời giật mình, bất khả tư nghị ngẩng đầu nhìn về phía Sở Minh Duẫn, đem mật thư đưa tới.

Sở Minh Duẫn tiếp nhận, vừa mở ra nhìn, cũng hơi thay đổi thần sắc, "… Lý Duyên Trinh hạ chiếu nhường ngôi cho ta?"

"Chưa hết, " Tần Chiêu liên tiếp cởi xuống vài phong mật thư, "Sư ca lúc trước ban chiếu thư cải cách, được thêm chú giải ban bố một lần nữa."

"Quan lại bị xử trảm đã qua sở phạm tất cả hành vi phạm tội đã công nhiên bày tỏ khắp ngõ phố Trường An."

"Trong kinh cường hào quyền quý gây sự nhận được lệnh cảnh cáo của triều đình."

"Tô gia tỏ rõ thần phục tân quân, các quan viên khác của Tô đảng, bao gồm Lục Sĩ cũng đều thay đổi thái độ…"

Tần Chiêu có chút đọc không nổi nữa, nhìn về phía Sở Minh Duẫn, "Sư ca…"

Sở Minh Duẫn giơ tay đánh gãy lời hắn, mặt mày nhíu chặt, trong giọng nói ý tứ hàm xúc khó phân biệt, "… Y hiện tại hẳn là dẫn Vũ Lâm quân ở ngoài thành rồi."

"Ai? Tô gia, có phải là biểu ca ta?" Đỗ Việt rốt cục không nhịn được tiến lại gần, nhìn Sở Minh Duẫn nói: "Cái kia… Ta… Xin lỗi!"

Sở Minh Duẫn cùng Tần Chiêu hơi kinh ngạc mà nhìn về phía y.

"Xin lỗi a, " Đỗ Việt gãi đầu một cái, "Ta vẫn luôn chưa nói, khi đó ngươi đem ngọc bội của biểu ca ta cho ném đi, trong lòng ta tức không nhịn nổi, liền đi nói cho biểu ca… Ta, ta không biết hai người các ngươi sẽ có chuyện như ngày hôm nay, mà biểu ca ta thật sự không phải lòng dạ ác độc như vậy… Thật…" Y vội vã giải thích, đơn giản đem lời Tô Bạch nói khi say một mạch nói ra toàn bộ, chỉ lo Sở Minh Duẫn không tin.

Không phân rõ được trong lòng đến tột cùng là loại tư vị nào, Sở Minh Duẫn đánh gãy lời Đỗ Việt, đối Tần Chiêu nói: "Ngươi và Đỗ Việt lưu lại nơi này, đem ngựa cho ta."

Hắn xoay người lên ngựa, ghìm lại dây cương, hắc mã nhấc đề hí dài, Sở Minh Duẫn nhìn quét qua nhóm Ảnh vệ cũng theo hắn lên ngựa, cũng không nói nhiều, đột nhiên xoay đầu ngựa lại, phi nhanh ra cửa cung, nhanh chóng đi, ánh chiều tà ở phía sau hắn rơi đầy đất.

88. Chương 88

Một ngày trước.

Thiên điện, Lý Duyên Trinh đứng dưới hành lang, ngẩng đầu nhìn cành ngô đồng xanh biếc đến xuất thần, Tô Thế Dự đã yên lặng rời khỏi, câu hỏi kia vẫn còn ghé vào lỗ tai hắn quanh quẩn không dứt.

—— "Bệ hạ bây giờ, còn ngóng trông làm một thợ thủ công ở ngoài cung sao?"

Hắn đứng im một lát, xoay người đi về trong điện. Lục Thanh Hòa đang sửa sang lại bức họa trên bàn, từng bức một cẩn thận tỉ mỉ mà thu dọn tốt, nghe được tiếng bước chân quay đầu nhìn lại, "Bệ hạ, nước trà ta mới vừa pha xong, để ở bên kia."

Lý Duyên Trinh "Ừ" một tiếng, bước chân lại không động, nhìn bóng lưng nàng bận rộn không ngừng, cầm

lên một bức họa bày ra, tay chợt dừng lại, thật lâu không có động tác. Lý Duyên Trinh lướt qua vai của nàng, nhìn thấy khắp nơi hoa đào yên nhiên, hồng y sáng rực, rốt cục không nhịn được lên tiếng: "… Thanh Hòa."

"Ta…" Hắn thấy Lục Thanh Hòa xoay người lại, chần chờ nói, "Ta có việc muốn nói cho nàng."

Lục Thanh Hòa gật gật đầu, "Ừm, nói đi."

"Ta muốn rời khỏi Trường An."

"Ừ, ta biết." Lục Thanh Hòa cười nói, "Ta nghe được Tô đại nhân cùng ngài nói chuyện, có thể bình an rời đi là tốt rồi, những bức họa này cũng sắp thu dọn xong, chúng ta sẽ thu thập hành lý cho ngài."

Lý Duyên Trinh lại lắc lắc đầu, tiếp tục nói: "Ta thuở nhỏ sống ở trong cung, trừ một chút biệt vườn ngự uyển cũng chưa từng đi qua nơi nào, không tinh thông võ nghệ, chính sự cũng đều dựa vào Tô ái khanh cùng Sở ái khanh xử lý, mặc dù từng đọc không ít sách, nhưng cũng không thể nói là tinh thông, toàn thân cũng chỉ có họa kỹ chạm trổ còn có thể miễn cưỡng nhìn được…"

Hắn nói chuyện rất chậm, như là mỗi câu đều có cân nhắc, Lục Thanh Hòa nghe được vẻ mặt không rõ vì sao, nhưng cũng không lên tiếng quấy rầy.

"… Chuyện ngoài cung ta biết rất ít, so ra kém nàng du ngoạn ở ngoài, kiến thức bao rộng, " Lý Duyên Trinh nhìn nàng, khẽ cười, "Động Đình Giang Nam ta chưa từng đi qua, cũng chưa từng thấy tuyết sơn sinh trưởng, nàng nguyện ý lại theo ta đi nhìn một lần sao?"

Lục Thanh Hòa bỗng nhiên giật mình, lăng lăng nhìn hắn nói không ra lời.

Lý Duyên Trinh vẫn là chậm rãi nói: "Yên tâm, ta làm việc sẽ hết thảy cẩn thận, không mang đến phiền toái cho nàng, cũng sẽ không khiến nàng cực khổ, trên đường nếu có gian nan, có thể bắt ta họa vài bức họa đi đổi chút tiền, nếu không được nữa, ta cũng có thể khắc vài thứ…"

"Ta nguyện ý, " Lục Thanh Hòa đánh gãy lời hắn, lại có chút nghẹn ngào, lại cười đến xinh đẹp, "Ta nguyện ý, đặc biệt nguyện ý!"

Lý Duyên Trinh nở nụ cười, tiến lên nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực, nàng giơ tay ôm lấy Lý Duyên Trinh, liều mạng nhịn xuống lệ ý, cười nói: "Hoàn hảo không tính là quá muộn, chúng ta lên đường nhanh một chút, còn có thể kịp lúc dạ hoa Giang Nam."

Lý Duyên Trinh gật đầu cười nói: "Được."

Gần tới tảng sáng, dựa theo ước định người tới đón bọn họ xuất cung liền đến.

Theo Tây Lăng vương đại quân càng công càng gần, trong thành Trường An người muốn trốn đi cũng ngày càng nhiều, thống lĩnh cấm quân ngăn cản không kịp, sứt đầu mẻ trán hồi cung bẩm báo, nhưng chỉ chiếm được một câu "Bọn họ muốn trốn, vậy tùy bọn họ", đã như thế, hắn liền dứt khoát mở rộng cửa thành cho đi, ngay cả kiểm tra cũng bớt đi.

Bọn họ ngồi trên một chiếc mã xa tầm thường hỗn tại trong dòng người ra khỏi thành, sau khi vòng chuyển vài lần bảo đảm vô sự, liền dừng ở một nơi vắng vẻ ngoại thành.

Lý Duyên Trinh mới vừa xuống xe liền thấy được Tô Thế Dự chờ ở chỗ này, không khỏi bật cười, "Không nghĩ tới ngươi còn tự mình đến tiễn ta."

"Lẽ ra nên như vậy." Tô Thế Dự giơ tay ra hiệu một chiếc mã xa rộng rãi khác ở phía sau đi đến, "Tiền bạc cần thiết đều đã chuẩn bị xong, phu xe cũng hiểu chút võ công, một đường bảo hộ các ngươi hẳn là không thành vấn đề, nếu còn có nhu cầu gì, có thể bảo người liên hệ với ta."

"Đa tạ." Lý Duyên Trinh suy nghĩ một chút, không nhịn được hỏi: "Không cho phép ngươi rời khỏi Trường An sao?"

"Không được, " Tô Thế Dự lắc đầu, "Ta vẫn còn có chút chuyện chưa hoàn thành."

"… Là vì Sở Minh Duẫn sao?"

Tô Thế Dự vi lăng, lập tức thản nhiên cười cười, "Có thể nói như vậy."

Lý Duyên Trinh gật gật đầu, trầm mặc một hồi, bỗng nhiên nói: "Tại vị mấy năm nay, ngươi cảm thấy con người của ta thế nào?"

Tô Thế Dự nhất thời trầm ngâm, không trả lời, y cả cười, rồi nói tiếp: "Cũng không có lỗi lầm lớn, chỉ là hơi vô dụng chút, là như thế này đi?"

"Chắc chắn người trong thiên hạ cũng đều nghĩ như vậy." Hắn buông tiếng thở dài, không đầu không đuôi mà cười nhẹ một tiếng, "Cũng may Tô ái khanh không phải nữ tử."

"Ngài nói cái gì?" Tô Thế Dự không nghe rõ.

"Không có gì." Lý Duyên Trinh cười nhìn y, trịnh trọng cúi đầu thi lễ một cái, "Sau lần này e rằng sẽ khó gặp nhau lần nữa, huynh trưởng, bảo trọng."

Tô Thế Dự hơi động dung, cũng gật đầu đáp lễ, ôn thanh nói: "Bảo trọng."

Sắc trời dần sáng, trong núi rừng còn tràn ngập sương mù, sắc cỏ thanh thanh, Lý Duyên Trinh nhìn thân ảnh Tô Thế Dự giục ngựa đi xa xuất thần, Lục Thanh Hòa chờ giây lát, không nhịn được ngạc nhiên nói: "Ngươi… Biết được quan hệ của Sở đại nhân và Tô đại nhân sao?"

"Chỉ là đại khái, " Lý Duyên Trinh khẽ cười nói, "Nàng nếu như nhìn thấy ánh mắt Sở Minh Duẫn nhìn y ở trên triều, cũng có thể đoán ra đại khái. Chỉ là biết được thì lại làm sao, lại như Khương Viện khi đó, ta luôn cảm thấy lưu ý quá nhiều trái lại chỉ thêm phiền não."

"Khương Viện?" Lục Thanh Hòa cả kinh, "Là Khương Chiêu Nghi ta nghe nói ở trong cung sao, là người lúc trước hạ độc ngươi? Ngươi đã sớm biết nàng rắp tâm bất lương?"

Lý Duyên Trinh không để ý lắm gật đầu, "Biết được, nhưng dù cho đã biết đến cùng vẫn muốn giữ lại nàng, dù sao nàng nếu bị xử tử, vậy ta ở trong cung cuối cùng chẳng phải là ngay cả người để nói chuyện cũng không có sao?"

Lục Thanh Hòa yên lặng không nói gì, đưa tay ra nhẹ nhàng kéo lại tay hắn.

Động tác nhỏ này làm hắn không khỏi bật cười, nắm chặt lại tay nàng, Lý Duyên Trinh thở dài: "Bị giam lỏng những ngày qua ta nghĩ rất nhiều, mới phát giác hơn hai mươi năm này ta tựa hồ chưa bao giờ vì mình mà sống."

"Phụ hoàng mẫu hậu đối với ta chăm sóc, là bởi vì ta là nhi tử còn sót lại; giống như Khương Viện muốn mưu hại ta, là vì ngôi vị Hoàng đế của ta; ngay cả Tô ái khanh đối với ta chiếu cố, cũng chỉ là chức trách thần tử của y, cũng không phải vì con người ta." Âm thanh nhàn nhạt phiêu tán trong màn sương mù mỏng, hắn xoay người nhìn Lục Thanh Hòa, trăm mối ngổn ngang đến cuối cùng chỉ hóa thành một câu: "Cho nên, đa tạ người nàng thích là ta."

"Duyên Trinh…"

"Đi thôi, đi xem xem hoa Giang Nam như thế nào." Lý Duyên Trinh cười cười kéo nàng lên xe ngựa.

Tà dương nung chảy kim, ngoài thành lại nhiễm phải nồng nặc huyết sắc, một hồi chiến sự gần tới kết thúc.

Kỵ binh Hung Nô giống như lời đồn dũng mãnh cường hãn, bảy ngàn tinh binh mang theo lòng quyết muốn chết ra sức chém giết, tại trong tiêu hao lẫn nhau chung quy có xu hướng suy tàn hiển lộ hết, tử thương hơn nửa, vừa đánh vừa lui đã sắp áp sát cửa thành.

"Thống lĩnh, làm sao bây giờ, bọn họ sắp đánh tới, có muốn đi bẩm báo bệ hạ hay không?"

Thống lĩnh cấm quân đi đi lại lại không dừng được trên tường thành, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, nghe vậy quát lên: "Trở về bẩm báo cái gì, cự binh tử thủ! Cự binh tử thủ! Nghe không hiểu sao, coi như là ngươi theo ta chết rồi cũng phải thủ!"

"Nhưng mà chúng ta nào có hiểu đánh trận a?" Phó quan nhỏ giọng, "Thống lĩnh, thống lĩnh! Không phải... Chúng ta có chạy không?"

Bước chân thống lĩnh đột nhiên dừng lại, có chút do dự bất định, thần sắc thay đổi vài lần sau đó cắn chặt răng lên tiếng mắng to: "Vô liêm sỉ! Nơi này là Trường An, là quốc đô! Ngươi đi, tiến vào chính là người Hung nô! Lại để cho ta nghe được lời này, trước hết một đao chém ngươi!"

Phó quan sợ hãi gật đầu liên tục xưng phải, hắn tức giận khó bình, nhưng trong lòng cũng không chắc chắn lợi hại, lúc này bên trong cấm vệ đột nhiên truyền đến một tràng thốt lên, thống lĩnh vội vàng đi theo xoay đầu nhìn lại.

Trong loạn quân một con ngựa bỗng nhiên xông đến bên người, Lý Thừa Hóa theo bản năng vung ra một đao, bị đối phương dùng loan đao đẩy ra, lúc này mới thấy rõ người tới là thị hầu Úc Lỗ đi theo Vũ Văn Chuẩn, lần này đại quân Hung Nô chính là do hắn chỉ huy dẫn dắt.

"Vương gia, tình huống không đúng!"

Lý Thừa Hóa thuận theo ánh mắt Úc Lỗ nhìn qua, đột nhiên trợn to mắt.

Cửa thành Trường An đỏ thắm mở ra, tuôn ra vô số kỵ binh giáp đen, sau đó xông thẳng lên trước trận, phóng tầm mắt nhìn tới nói ít cũng có hơn năm ngàn người, sĩ khí chính thịnh. Nhưng mà 10 ngàn đại quân Hung Nô mênh mông cuồn cuộn, bây giờ ngoại trừ tử thương cũng chỉ còn lại bất quá bốn, năm ngàn người, huống hồ khổ chiến đã lâu, binh mã thiếu mệt sĩ khí suy chìm, tình thế cực kỳ bất lợi.

Hắn nhãn thần ngưng lại, nhìn chăm chú cái người ở trong vạn quân kia.

Lệnh kỳ vung vẩy, tiếng tù và hí dài, binh mã Hung Nô nghe lệnh dừng thế tiến công, phân tán binh lực cấp tốc tập hợp lại cùng nhau, Lý Thừa Hóa giục ngựa tiến lên, dừng ở trước trận lưỡng quân giằng co.

Tô Thế Dự cười rạng rỡ, cũng xông đến trước trận. Cách lẫn nhau một khoảng cách lớn, từ xa nhìn nhau.

"Tô đại nhân, " Lý Thừa Hóa hô, "Ngươi mang binh ngăn cản, chẳng lẽ là muốn vì nghịch tặc kia quên mình phục vụ sao?"

Tô Thế Dự bất động thanh sắc, nhìn hắn không trả lời.

"Đáng thương, đáng tiếc a!" Thanh âm hắn vô cùng đau đớn, "Tô gia thanh danh mấy đời trung hồn, ngươi nhẫn tâm hủy ở trong tay mình sao, phụ thân ngươi Tô Quyết tướng quân ở trên trời có linh, nếu nhìn thấy ngươi vẽ đường cho hươu chạy, vì nghịch tặc soán vị mưu phản bán mạng, ngươi khiến hắn sẽ có cảm tưởng gì?"

Tô Thế Dự rốt cục lên tiếng mở miệng, ngữ khí vẫn ôn hòa như thường, "Vương gia dẫn ngoại tộc xâm lấn quốc thổ, chẳng lẽ xứng đáng với liệt tổ liệt tông sao?"

"Ngoại tộc vừa có lòng tốt, nguyện xuất binh tương trợ giúp tiêu diệt nghịch tặc, là may mắn của lưỡng tộc, cần gì phải cho là nhục?"

Tô Thế Dự lắc đầu cười khẽ, vô ý nhiều lời. Phía sau kỵ binh Vũ Lâm quân chậm rãi đẩy về phía trước, đem y bao vây ở phía trong, trường kiếm đao kích đều đã lấy ra, phong mang sắc bén, thủ thế chờ đợi.

Lý Thừa Hóa nhìn ra được khó tránh khỏi một trận chiến, sắc mặt có chút trầm xuống, giơ tay lên.

Lệnh kỳ vung xuống, lưỡng quân gần như cùng lúc đó nhào ra, rít gào va chạm nhau.

Trống trận vang lên, tiếng chém giết vang vọng hoàn vũ.

Khác với những kỵ binh khác trên người hắc giáp tinh khải, trên người Tô Thế Dự một bộ nhuyễn giáp có vẻ phá lệ đơn bạc, y lại không để ý chút nào đứng ở tiên phong, dẫn theo một đội kỵ binh xông thẳng vào trong trận đối phương.

Một đường lướt ngang, cực nhanh cực hiểm, dưới ánh đao huyết ảnh trong khe hở hóa thành lưỡi đao hẹp cắm thẳng vào mạch máu, giết ra một đường máu.

Máu tươi hắt tóe như mưa, xuyên qua bạch sam bên trong nhuyễn giáp Tô Thế Dự, mùi máu tanh cùng khí cát bụi tràn ngập xoang mũi, khoái mã như thiểm điện chợt lóe từng tên địch nhân, khuôn mặt những người đuổi theo dần mơ hồ, trùng điệp trở về nơi ký ức sâu xa.

Y không thể giống như thời niên thiếu mong muốn rong ruổi trên chiến trường, bây giờ lựa chọn dùng phương thức này để chết đi, cũng không có gì không tốt.

Lý Thừa Hóa đã gần ngay trước mắt.

Tiếng vó ngựa gấp rút, Lý Thừa Hóa nhìn thấy Tô Thế Dự đến gần, trên mặt chợt lóe một vệt hung ác, nắm lấy cung tên trên yên ngựa bắn ra. Ba đạo ánh bạc thẳng kéo tới trước mặt, cách quá gần, muốn tránh né đã muộn, y bỗng nhiên ngửa người ra sau thân hình cơ hồ lập tức té nằm xuống, cung tên từ trước mắt bay lượn mà qua, ánh đao ngay sau đó chợt hiện bên người, y thẳng lưng ngồi dậy đồng thời kéo dây cương, thân ngựa tùy theo di chuyển, trường đao sát qua vai chênh chếch xẹt qua nhuyễn giáp, lưu lại một trận lửa thiêu sát qua dường như đau đớn.

Hai người tại trong khoảnh khắc thay đổi vị trí, Lý Thừa Hóa quay đầu nhìn chằm chằm Tô Thế Dự mạo hiểm tránh thoát, hừ lạnh lên tiếng.

Tuấn mã dưới thân Tô Thế Dự đột nhiên gào thét đánh gục về phía trước —— trong nháy mắt lướt qua bên người, là kỵ binh Hung Nô bên cạnh múa đao chém về phía chân con ngựa kia. Lý Thừa Hóa đao chém đầu rơi.

Tô Thế Dự không chút do dự mà buông lỏng yên ngựa, đạp trên lưng ngựa trong phút chốc bay lên trời, nghênh đao mà lên.

Một mũi tên nhọn phá không mà đến, xuyên thấu áo giáp đâm vào giữa lưng Lý Thừa Hóa, tay cầm đao của hắn nhất thời hơi ngưng lại, lưỡi dao chỉ cọ xuống bên gáy Tô Thế Dự một đạo tế ngân hồng nhạt, gần như cùng lúc đó, kiếm Tô Thế Dự cũng hạ xuống.

Tô Thế Dự vững vàng rơi xuống đất, đầu Lý Thừa Hóa theo sát rơi xuống, trong nháy mắt lăn xuống bên vó ngựa, thi thể không đầu vẫn còn cứng ngắc ngồi trên ngựa, tiếp đó mới ngã xuống.

Lại một thanh tiễn thét dài từ đỉnh đầu xẹt qua, Tô Thế Dự giương mắt nhìn lên, cách đó không xa Úc Lỗ phun ra một ngụm máu, cũng không đi nhìn mũi tên xuyên vào trong ngực, cật lực kéo dây cung, một khắc cuối cùng rơi xuống yên ngựa nghiêng lệch thẳng bắn ra một mũi tên.

Mũi tên một điểm quang chợt hiện trong mắt, Tô Thế Dự chậm rãi thở phào một cái.

Tam quân đoạt soái, đại cục đã định.

Y xoay mắt về phía hàn mang áp sát, cũng chưa hề đụng tới, cũng không né tránh, chậm rãi buông lỏng tay cầm kiếm, giống như thoải mái mà nhắm chặt mắt lại.

Lại đột nhiên đụng vào một cái ôm ấm áp.

Có người ôm qua eo y, gấp gáp lướt ra ngoài chiến cuộc. Tiếng hỗn chiến dần yếu ớt đi, rõ ràng vang ở bên tai chỉ có tiếng thở hổn hển, tay của đối phương lại khẽ run, lại lần nữa mà ôm chặt y, không để ý trên người y vết máu nhuộm dần, vô cùng khẩn trương mà ôm chặt, chỉ lo y sẽ biến mất giống như đàn hương u nhiên, cái ôm này quá quen thuộc, Tô Thế Dự toàn thân cứng ngắc, không thể động đậy.

Sở Minh Duẫn hơi chậm lại hô hấp, nhìn về phía người trong ngực, thấp giọng nói: “Thế Dự, mở mắt ra, nhìn ta.”

Tô Thế Dự mi mắt khẽ run, do dự, chậm rãi mở mắt ra, lại đối diện cặp mắt kia, liễm diễm phát quang.

Sở Minh Duẫn liền nhìn y nở nụ cười, hỏi: “Ngươi tại sao phải giúp ta?”

“Ta…”

Hắn căn bản không cho Tô Thế Dự cơ hội trả lời, cắt đứt lời nói tiếp tục hỏi: "Ngươi tại sao lại nói, nếu ta chết sẽ trả ta một mạng?"

Hắn nắm lấy cánh tay Tô Thế Dự để bên người, "Ngươi vừa nãy cầm kiếm thủ thế hoàn toàn không có vấn đề, vậy ngày đó ngươi muốn giết ta tại sao không phải như vậy?"

Tô Thế Dự muốn tránh tay ra, lại bị Sở Minh Duẫn một cái siết chặt, ánh mắt sáng quắc mà theo dõi y, "Ta thử qua, ngày đó tay ngươi cầm kiếm căn bản là không sử ra được toàn bộ khí lực, nếu ngươi đã tức giận như vậy, tại sao vẫn không nỡ thật sự giết ta?"

"Ngươi còn dám nói trong lòng ngươi không có ta?"

Tô Thế Dự hơi ngưng lại, trầm mặc một lúc lâu, tựa như vô cùng mệt mỏi khẽ cười một tiếng, "Đúng vậy, trong lòng ta có ngươi." Y lẳng lặng mà nhìn Sở Minh Duẫn, "Cho tới bây giờ đều là ngươi, chỉ có ngươi."

Sở Minh Duẫn nhìn y, từ từ cong lên mặt mày nở nụ cười. Hắn dường như đã chờ câu nói này đợi quá lâu rồi, chờ qua tuyết phủ Thanh Sơn, chờ qua hồng mai khô mục, dày vò nửa cuộc đời, bệnh tận xương tủy, mới rốt cục trần ai lạc định.

"Ta tin, " Sở Minh Duẫn hạ thấp thanh âm, "Thế Dự, vậy ngươi có thể tin ta một lần hay không?"

Tô Thế Dự kinh ngạc không trả lời được, đành phải trố mắt nhìn hắn.

Sở Minh Duẫn từ trong ống tay áo lấy ra một viên ngọc bội, đưa tới trong tay y, bạch ngọc điêu văn, chính là mảnh ngọc bội Tô Thế Dự đưa hắn, chỉ là bên trong ngọc bội vết tích đan xen ngang dọc, hiển nhiên sau khi vỡ nát được ghép lại từ thếp vàng, "Ngọc bội kia ta từng ném qua, sau đó đã nát, ta nhiều nhất cũng chỉ có thể ghép lại thành như vậy…"

"Lúc trước ta đích xác là cố ý tiếp cận, thăm dò ngươi, lúc ngươi ở trên thuyền đoán những việc kia cơ hồ đều đúng, nhưng có một điểm sai ngươi không nói ra…"

"Từ ngày ấy hôn ngươi, mỗi một câu thích ngươi, đều là thật."

Tô Thế Dự cúi đầu nhìn ngọc bội trong tay, ngón tay chậm rãi vuốt nhẹ vài lần, đạm thanh cười cười, "… Cư nhiên có thể ghép lại thành cái dạng này."

"Cũng là của ta." Sở Minh Duẫn cầm chặt bàn tay Tô Thế Dự nắm ngọc bội.

Tô Thế Dự giương mắt nhìn hắn, bất đắc dĩ cười nói: "Ừm."

"Ngươi cũng là của ta."

"Ừm."

89. Chương 89: Chương Kết

Thành Trường An cuối cùng triệt để an ổn lại.

Sau khi hai tên chủ tướng kỵ binh Hung Nô chết quân lính liền tan rã, bị vây kín bắt tất cả làm tù binh, tạm gác lại chờ sau này cùng Hung Nô đàm phán. Mà Tô gia có thể nói là thế gia đứng đầu Trường An, dù cho tổ tiên mấy đời vì tránh hiềm nghi thế lớn hiếp quân, chi thứ tản ra ngoài, chỉ chừa dòng chính nhất mạch với kinh thành, sức ảnh hưởng vẫn là không thể khinh thường, bây giờ có Tô gia dẫn đầu biểu hiên vâng theo chiếu mệnh, lại có giáo huấn lúc trấn áp xử trảm trước đây, các quyền quý khác không thể không đình chỉ mọi chuyện thuận theo. Người Sở đảng xem xét thời thế, cũng vội vàng thu liễm, dồn dập niềm nở dâng biểu tỏ rõ nguyện cống hiến phụng dưỡng. Dưới chiếu nhường ngôi, tất cả danh chính ngôn thuận.

Vương triều Đại Hạ huy hoàng cùng suy mi như dòng hồng thủy được ghi chép trong sử sách dĩ nhiên thành một câu chuyện xưa, tân triều đại chậm rãi bắt đầu.

Màn đêm thăm thẳm yên tĩnh, Tô Thế Dự rốt cục mới rảnh rỗi thay đổi một thân huyết bào. Sau khi rửa mặt sơ tẩy, cung nữ chờ ở bên ngoài dẫn y tiến vào tẩm điện, lại tự giác đóng cửa lui xuống.

Sở Minh Duẫn ngồi bên bàn, đối với y vẫy vẫy tay, sau đó đưa qua trong tay một hộp sứ nhỏ mở ra, lộ ra một luồng nhàn nhạt mùi dược cao.

"Ta tự mình làm là tốt rồi." Tô Thế Dự muốn đưa tay tiếp nhận.

Sở Minh Duẫn lại tránh khỏi tay y, hơi nhíu lông mày, "Làm sao, mới vừa rồi còn nói trong lòng có ta, hiện tại ngay cả sờ một cái cũng không cho?"

"..." Tô Thế Dự không biết làm gì, đành phải phối hợp không di chuyển nữa, tùy ý hắn đem thuốc mỡ thoa lên cổ mình.

Khi đó đao thế của Lý Thừa Hóa mặc dù ngưng trệ, vẽ ra vết thương cũng không sâu, huyết từ lâu đã tự ngừng lại, sau khi tắm chỉ là hiện ra một đường màu đỏ nhạt nhẽo, còn hơi mang theo hơi nước ướt át.

Thời điểm thuốc mỡ chạm vào da thịt man mát, được cẩn thận chậm rãi bôi lên, lại thẩm thấu nhiệt độ trên đầu ngón tay. Sở Minh Duẫn bôi xong thuốc, tay vẫn dừng lại trên đạo thương tổn kia, thật lâu không có động tác.

Tô Thế Dự không hiểu nhìn lại, hắn vẫn nhìn đạo thương tổn kia, thấp giọng nói: "… Suýt chút nữa thì bị ngươi dọa chết rồi. Ta nếu đi chậm, ngươi có phải dự định để ta ôm thi thể của ngươi khóc rống?"

Tô Thế Dự ánh mắt khẽ nhúc nhích, kéo xuống tay hắn nhẹ nắm trong lòng bàn tay, trầm mặc giây lát, xoay chuyển đề tài, "Chuyện đến nước này ngược lại đã sáng tỏ, ta có chút ý kiến không thích hợp, chỉ là tác phong làm việc của ngươi cũng chưa dùng hết khả năng." Y nhìn Sở Minh Duẫn, cười nhẹ nói, "Nghe nói mấy ngày nay thần tử đứng ra khuyên can đều không có kết cục tốt, nhưng ta cũng có chút lời khuyên can cần phải nói, bệ hạ có nguyện ý nghe hay không?"

Sở Minh Duẫn bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt y nửa ngày, cười nói: "Ngươi hôn ta một chút ta sẽ nghe."

Tô Thế Dự liền cười nghiêng người hôn lên, giữa môi phương vừa chạm nhau, y liền bị một phen kéo ôm. Sở Minh Duẫn đem y áp toàn bộ vào trong lồng ngực mình, một tay siết lại eo y, một tay trượt vào trong tóc y, hôn sâu hơn cùng y môi lưỡi dây dưa.

Tư thế này thực sự không vững vàng, Tô Thế Dự theo bản năng đưa tay chống đỡ phía sau bàn, nhân lúc thở gấp vội hỏi: "Chờ…"

"Ôm chặt ta." Sở Minh Duẫn khẽ cắn lên vành tai y.

Một điểm tê dại như điện bay lên sống lưng, Tô Thế Dự thu hồi tay chống bàn, chậm rãi ôm cổ hắn. Sở Minh Duẫn trực tiếp đem y bế lên như thế, còn giơ một tay tản ra tầng tầng màn trướng trong điện.

Tóc dài chảy cuồn cuộn, quấn quýt rải khắp, y phục cũng phân tán ngổn ngang, ngón tay Sở Minh Duẫn hơi có chút lạnh lẽo, xẹt qua hầu kết lên xương quai xanh của y, lại vòng qua bả vai, dọc theo lưng chầm chậm đi xuống. Tô Thế Dự không khỏi thấp giọng thở hổn hển, tầm mắt không tự chủ được từ trên cổ Sở Minh Duẫn trượt xuống, lại đột nhiên cứng đờ. Sở Minh Duẫn cũng thuận theo cúi đầu nhìn thấy, áo bào trên người hắn lướt xuống hơn nửa, trên lồng ngực lộ ra một đạo vết sẹo hẹp ngắn đỏ sậm, bất thiên bất ỷ ở ngay vị trí trước ngực.

Tô Thế Dự ngón tay khẽ run, nhưng vẫn chạm vào vết thương kia, mâu sắc thu lại, "Xin lỗi, ta…"

Lời chưa nói hết đã bị Sở Minh Duẫn lần thứ hai hôn lên môi, đem lời chưa nói xong cứ như vậy nuốt vào hết thảy, hắn nắm lấy tay Tô Thế Dự, mười ngón liên kết đặt bên gối, trải qua vài lần triền miên mới hơi thả ra, kề sát bên tai y ách thanh cười nhẹ, "Xin lỗi làm cái gì, ta không trách ngươi chút nào."

Tô Thế Dự trầm mặc chốc lát, cụp mắt hôn lên vết sẹo trong lòng hắn kia. Xúc cảm ấm áp kia một đường trằn trọc rơi xuống đáy lòng, Sở Minh Duẫn không nhịn cười được, cúi đầu hôn tóc y, "Ngươi như thế nào ta đều thích."

Nhật thăng nguyệt sót *(ngày lên đêm xuống đó)*, lại là ngày xuân hoà thuận vui vẻ. Ngoại thành Trường An bên trong một toà dinh thự, Trần Tư Hằng luyện công mới vừa kết thúc, đem kiếm đặt ở một bên, một bên lau khuôn mặt đầy mồ hôi một bên cầm lấy chén trà miệng lớn trút xuống. Thiếu niên vóc người

trưởng đến cực nhanh, bất quá mới hơn một năm, đã so với thời điểm lúc trước gặp Sở Minh Duẫn cùng Tô Thế Dự cao lên rất nhiều, thần sắc cũng kiên nghị thêm vài phần, cũng không còn là một hài tử chỉ có biểu tình bi phẫn nhưng ngay cả kiếm cũng cầm không vững.

Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, tỳ nữ chiếu cố sinh hoạt thường ngày vội vã chạy tới hậu viện, "Tiểu công tử, có người trong phủ đến tìm ngài, nhìn qua hình như là một vị đại nhân vật đây."

"A?" Hắn vội vàng thả chén trà xuống, chạy ra ngoài, "Sở tướng quân, Sở tướng quân ngài…"

Bên trong đình viện nam nhân hắc y xoay người lại, khuôn mặt tuấn lãng, nhưng là diện mạo chưa từng thấy qua. Trần Tư Hằng dừng bước lại, hoang mang nói: "… Ngài là vị nào?"

"Ngươi muốn làm Ảnh vệ?" Tần Chiêu quan sát y.

Trần Tư Hằng dưới ánh nhìn của hắn có chút khẩn trương, lại dùng sức gật gật đầu, "Đúng vậy!"

"Ảnh vệ yêu cầu cực kỳ hà khắc, ngươi còn cần trải qua tôi luyện, hơn nữa sư ca đã đăng cơ, từ nay về sau nhiệm vụ chỉ có thể nguy hiểm hơn." Tần Chiêu nói, "Nếu như là vì báo thù cho người nhà ngươi, cũng không cần nữa, diệt cả nhà ngươi chính là Lý Thừa Hóa, hắn đã chết."

Trần Tư Hằng cúi đầu, nhất thời không hé răng.

"Nếu như ngươi chỉ muốn tập võ, tiếp tục cuộc sống như ngươi bây giờ tìm sư phụ là được rồi."

Trần Tư Hằng chậm rãi lắc lắc đầu, "Ta biết kẻ thù của ta chết rồi, ngày hôm qua ta thu được tin tức của Tô đại nhân, y đem tất cả sự tình đều nói cho ta biết." Dừng chốc lát, hắn lại nói: "Khi đó Sở tướng quân nói cho ta, không thể chỉ biết chờ người tới cứu giúp ta, ta chỉ có thể tự mình đứng lên mới được, cho nên để báo thù, ta mới bắt đầu liều mạng mà luyện kiếm học võ công. Nhưng bây giờ kẻ thù của ta chết rồi, ta cũng không biết luyện công còn có cái gì để dùng, cũng không biết mình sau này nên làm những gì, ta vừa không có người nhà cũng không có bằng hữu, một người lẻ loi sống trên cõi đời này, dường như đột nhiên cái gì cũng không còn ý nghĩa. Tối qua ta đã nghĩ một đêm, duy nhất có thể nghĩ đến, chính là Sở tướng quân nói chờ ta cầm chắc kiếm, có lẽ sẽ dùng đến ta."

Tần Chiêu nhìn hắn trong chốc lát, đột nhiên rõ ràng vì sao sư ca phải nói mình tới đây, "Không thể gọi Sở tướng quân nữa rồi."

Trần Tư Hằng ngẩn người, gật gật đầu, "Ah đúng, phải gọi bệ hạ."

"Thân là Ảnh vệ, nên gọi chủ thượng."

Ánh mắt hắn nhất thời sáng ngời, kinh hỉ vạn phần, "Thật sự?"

“Sợ chịu khổ sao?” Tần Chiêu hỏi.

“Không sợ!”

Tần Chiêu gật đầu, “Trong cung vì Ảnh vệ chuyên thiết lập cơ cấu, ngươi hôm nay thu thập hành lý, ngày mai sẽ có người tới đón ngươi.”

Trần Tư Hằng hưng phấn đáp lại, kiên trì muốn tiễn Tần Chiêu ra ngoài phủ. Hắn đưa mắt nhìn bóng lưng Tần Chiêu đi xa, lòng tràn đầy vui vẻ xoay người trở về đi thu dọn đồ đạc, dư quang thoáng nhìn có người đánh đường xa chậm rãi đi tới, không khỏi dừng bước.

Người đi đường là một thanh niên dáng dấp thanh tú, y phục lại lây dính rất nhiều vết máu cùng tro bụi, hắn ngược lại cũng không thèm để ý, hai tay ôm chặt vò sứ nhỏ vào trong ngực, ánh mắt mạn bất kinh tâm xẹt qua cảnh xuân tốt đẹp ven đường.

Trần Tư Hằng đứng tại chỗ yên lặng nhìn hắn đến gần, mãi đến tận khi đối phương muốn đi qua từ trước mặt, thực sự không nhịn được gọi hắn lại, “Ngươi, ngươi có phải là…”

Bước chân thanh niên hơi ngừng lại, nhìn sang.

Lần này nhìn thấy không thể không rõ ràng hơn, Trần Tư Hằng sửng sốt vạn phần, “Ngươi không phải là người ca ca bên cạnh Tĩnh Xu tỷ tỷ kia sao?”

Thần sắc thanh niên rốt cục có sóng lớnn, “Ngươi nhận ra Tĩnh Xu?”

Trần Tư Hằng gật đầu, “Nhận ra.”

Lý Triệt nghi hoặc mà nhìn hắn, “Xưng hô như thế nào?”

“Trần Tư Hằng.”

Lý Triệt thần sắc biến đổi, trầm mặc trong chốc lát mới nói: “… Ngươi có thể dẫn ta đi gặp nàng sao?”

Nhân sự biến thiên, cây cỏ như trước, lúc trước Tĩnh Xu tự sát cây cổ thụ kia vẫn còn ở chỗ cũ, cao vút như đắp. Lý Triệt yên lặng lắng nghe Trần Tư Hằng nói nàng là thế nào ăn vào thuốc độc, còn si ngốc nhớ tới một bài thơ, duỗi tay cầm một bồi đất cát, thân hình khẽ run, nửa ngày chỉ có giọng khàn khàn: “… Ta tới đón ngươi.”

Hồng nhan hoàng thổ, yểu vô ngấn tích.

Lý Triệt đem đất cát cẩn thận thu vào bên trong một bình hoa sứ đã được chuẩn bị từ lâu, vò sứ nhỏ nâng ở trong tay bị đặt sang một bên, hắn ngẩng đầu lơ đãng chống lại ánh mắt Trần Tư Hằng tò mò, giải thích: "Đó là phụ thân ta."

Hắn ở trong bọc hành lý tìm kiếm, vừa nói, "Ta nghe nói tin tức, thừa dịp triều đình dọn dẹp chiến trường người còn chưa tới, suốt đêm lật mấy đống xác, cũng chỉ tìm được đầu lâu, hoả táng dự định mang về cố hương." Hắn trầm thấp thở dài, "Không nghĩ tới phụ thân thật sự mang người Hung nô đánh đến, bây giờ đầu một nơi thân một nẻo, chỉ mong có thể miễn cho xuống hoàng tuyền đối mặt tổ tiên đi."

Lý Triệt tìm ra trong bọc hành lý một con dao găm, xoay người kín đáo đưa cho Trần Tư Hằng, bỗng nhiên vén bào quỳ xuống trước mặt hắn. Trần Tư Hằng sợ hết hồn, vội vã lui lại hai bước, "Ngươi làm gì?"

Hắn khinh khẽ cười, "Phụ thân ta hại ngươi nhà tan người mất, ngươi không giết ta báo thù sao?"

Trần Tư Hằng cầm dao găm, rồi lại nhìn hắn lắc đầu, "Là phụ thân ngươi giết người, với ngươi lại không liên quan, hắn nếu đã chết, ta tại sao còn muốn giết ngươi?"

Lý Triệt ngạc nhiên, "Vậy ngươi cũng không hận Tĩnh Xu sao?"

"... Ta không rõ ràng lắm, " Trần Tư Hằng thấp giọng nói, "Ta biết tràng hỏa kia ở nhà ta cùng Tĩnh Xu tỷ tỷ có liên quan, nếu không nàng cũng sẽ không vừa vặn có thể cứu ta. Ta rất muốn hận nàng, nhưng là vào thời điểm ta sợ hãi nhất cũng là nàng bồi tiếp ta." Hắn dừng một chút, bỗng nhiên có một chút hoài niệm cười cười, "Hận hay không hận, nàng cũng đã biến mất. Huống hồ hiện tại ta đã có khả năng bảo vệ mình, ngày mai còn phải tiến cung học làm một Ảnh vệ, cũng không thể vẫn luôn hãm trong thù hận không thể thoát ra."

Lý Triệt bình tĩnh nhìn hắn một lúc lâu, "Ngươi là đứa trẻ tốt." Hắn tiếp nhận con dao găm Trần Tư Hằng đưa trả, "Cùng đi với ta uống chén rượu đi, coi như ta chúc ngươi mạnh khỏe?"

Trần Tư Hằng khổ sở nói: "Nhưng ta không biết uống rượu."

"Vậy uống chén trà xanh cũng được." Lý Triệt đứng lên, "Đi thôi."

Mấy ngày sau, mọi việc trên triều đình khôi phục như thường. Trước kia vì xử trảm mà bỏ trống chức quan tự nhiên có tân tuấn kiệt *(người đẹp trai tài giỏi)* bổ thay, quan bào gia thân, dào dạt chí khí, ai không khát vọng nghiêm chỉnh non sông, đổi lấy trời yên biển lặng thịnh thế vô song.

Khai triều bắt đầu, vạn sự đều mới.

Chỉ là có người thấy Ngự Sử đại phu vẫn như thường ngày, khó tránh khỏi thầm thở dài than đáng tiếc, nói nhỏ đưa chuyển, cuối cùng truyền vào Vị Ương cung.

Vì vậy ngày hôm đó sau khi thượng triều xong xuôi, Sở Minh Duẫn cũng không vội tản đi, mà là đột nhiên xuất ra một tờ chiếu lệnh:

Phong Ngự Sử đại phu Tô Thế Dự là vương tước, thêm cửu tích, ban thưởng ngàn dặm, ấp 3 vạn hộ, chức vị là vương thượng chư hầu, tấu sự không xưng thần, thụ chiếu không cần bái, dùng lễ ngộ thiên tử tế tự thiên địa.

Quần thần yên tĩnh, hai mặt nhìn nhau, ngược lại cũng không có người lên tiếng, vả lại nói về vị bệ hạ này tính tình lại càng không cho phép phía dưới dị nghị, Ngự Sử đại phu kia với triều đình cống hiến rõ như ban ngày, trái lại cũng không phải không đảm đương nổi ân điển như vậy.

Vừa muốn phụ họa, đã thấy Ngự Sử đại phu tự mình mở miệng uyển cự *(uyển chuyển cự tuyệt)*.

Sở Minh Duẫn kiên trì nghe xong lý do, nhìn về phía Tô Thế Dự, nhếch khóe môi nói: "Những thứ này ngươi đều không muốn?"

"Vâng, " Tô Thế Dự ôn thanh nói, "Thần rõ ràng tâm ý bệ hạ, đã thỏa mãn."

Sở Minh Duẫn suy nghĩ trong chốc lát, "Đất phong cũng không cần sao?"

"Tự nhiên. Lúc trước vì ức chế chư hầu đã là rất khổ cực, bây giờ ban thưởng mà kiến quốc, nát đất phân phong, làm trái gốc rễ trước đây, ngày sau tất lưu mầm họa, kính xin bệ hạ thu hồi chiếu mệnh."

Sở Minh Duẫn cũng không để ý đến lời này của y, nói: "Nếu ngàn dặm đất này ngươi không muốn, " hắn giơ tay điểm điểm trong lòng mình, cười nhẹ nói, "Vậy đem nơi này phong cho ngươi, ngươi có muốn hay không?"

Tô Thế Dự hơi sững sờ, chúng thần cũng cùng ngây dại.

Biết rõ là đang ở trên cung điện, có hàng trăm cặp mắt đổ dồn vào, y lại không khỏi nở nụ cười, đối diện đôi mắt kia, đáp: "Thần hi vọng."

(chu lịch sử bản kỷ) hữu tái:

Năm đầu Kiến Nguyên Chu Võ đế, cải cách thay đổi chế độ cũ, đại xá thiên hạ.

Kiến Nguyên năm thứ hai, Ngự Sử đại phu lĩnh mệnh, trùng tu luật điển, tái lập pháp độ.

...

Kiến Nguyên năm thứ sáu, thu Tô thị chi thứ Tử Uyên làm tự, lập thành thái tử.

...

Kiến Nguyên năm thứ tám, phát binh Hung Nô, Hung Nô lui trăm dặm trú đóng, gặp trận tuyết, khổ chiến mấy tháng.

Kiến Nguyên năm thứ chín, đại thắng, một đường truy kích và tiêu diệt, thâm nhập sa mạc, cửu công không kể.

Tháng năm, Võ đế thân chinh, trải qua bốn tháng, thẳng đến vương trướng, Hung Nô Thiền Vu *(tên hiệu của vua Hung Nô)* binh bại tự sát.

Trăm năm về sau, lại không người dám xâm phạm biên giới.

...

Năm đầu Gia Nghi, hoăng, cùng quan mà táng.

Đêm khuya hạ táng ngày ấy, hậu thế xưng là Văn đế Sở Uyên *(óa cha mệ ơi có liên quan tới tiểu Uyên trong "Đế vương công lược" hơm ta, nghi án nghi án nghi án)* cùng Thái Sử lệnh lên đài uống rượu.

Đế vương trẻ tuổi dõi mắt nhìn về nơi xa, đột nhiên nói: "Ý của phụ thân, là đem chi tình giữa hắn và Phụ hoàng biến mất hoàn toàn, một chữ cũng không thể nói?"

Thái Sử lệnh đáp: "Đúng vậy."

"Vậy ái khanh cho rằng, nếu như có thể ghi chép sách sử, làm thế nào để đánh giá đây?"

Thái Sử lệnh trầm ngâm hồi lâu, "Tiên đế cùng cố Ngự Sử đại nhân, có thể xem là tình thâm một đời."

Sở Uyên *(móa kích động quá cứ như đọc Đế vương công lược)* không tiếng động nở nụ cười, uống cạn rượu.

Phù du nhất mộng khứ, công nghiệp thiên thu lưu*, từng ngày trôi qua cố sự tùy thời dần dần xa xôi mờ ảo, cuối cùng khi hoàn thành sử sách bên trong điểm chút nhiệt độ mơ hồ, không muốn người biết.

**Giấc mộng như một kiếp phù du, công lao sự nghiệp lưu ngàn năm*

Chính văn hoàn.

Cảm tạ đã xem.

Tác giả có lời muốn nói: xin lỗi làm mọi người đợi lâu như vậy mới phát ra, ta một lần một lần lại xem một lần một lần mà sửa chữa thay đổi, lại luôn cảm thấy không hài lòng lắm orz. Rốt cục viết xong rồi, kém hai tháng chính là tròn một năm, cùng với Sở Tô này viết lâu như vậy.

Cuối cùng Tô Thế Dự lựa chọn phụ tá Sở Minh Duẫn, nhưng cũng không phải bỏ qua lập trường của mình, y người này vẫn luôn như vậy, đúng và sai công và tư rõ ràng: Nếu như ta lựa chọn giúp ngươi, tuyệt đối không phải bởi vì giữa ta và ngươi có quan hệ như thế nào, chỉ có thể bởi vì ta công nhận suy nghĩ của ngươi.

Sở Minh Duẫn nói không cần lý giải, nhưng bây giờ Thế Dự đã lý giải hắn. Cho nên hai người kia ta thật sự đều rất yêu thích, bất kể là người yêu hay là tri kỷ, nhưng thật ra là rất xứng.

Viết đến kết thúc, cư nhiên không phải rất kích động 23333, trái lại hơi có xúc động buồn vô cớ, cảm giác ngàn phàm trần ai lạc định.

Vẫn là muốn cảm ơn mọi người yêu thích, cho ta vô hạn động lực và vui mừng. Thiên văn này vẫn còn thật nhiều chỗ còn thiếu sót, lừa được các ngươi yêu thích, ta vô cùng cảm kích, hi vọng lần sau gặp lại, ngươi và ta đều là chính bản thân mình ngày càng tốt hơn. Meng meng ta~~~~

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/quan-co-benh-khong